

Леонід КУЧМА

КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ
ЕКОНОМІКИ
1994—2004 роки



A. Kypura

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ

Леонід КУЧМА

КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ 1994—2004 роки

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ

У двох книгах

Леонід КУЧМА

КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ 1994—2004 роки

Книга перша

ПОДОЛАННЯ КРИЗИ
РАДИКАЛЬНІ ЕКОНОМІЧНІ РЕФОРМИ
1994—1999 РОКИ

ББК 65.9(4УКР)-1
К95

Головна редакція літератури з гуманітарних наук

Відповідальні за випуск
Світлана Головка, Олександр Вітрученко

**Видано на замовлення
Інституту стратегічних оцінок**

ISBN 978-966-06-0515-2
ISBN 978-966-06-0516-9 (кн. 1)

© Леонід Кучма, 2008

Вступне слово

Відразу хотів би випередити можливе запитання читача щодо назви цього видання. Чому йдеться саме про становлення української економіки в зазначений період — 1994—2004 роки? Чи не правильніше вести мову про її вдосконалення, розвиток, чи не помиляється Кучма, намагаючись у такий спосіб акцентувати на власній президентській місії у цьому процесі? Думаю, що такі сумніви є цілком природними. А тому почну своє слово з обґрунтування насамперед означеної у назві нашого видання позиції. Тут присутні цілком очевидні речі й водночас — моменти, які справді потребують додаткових пояснень.

Розпочну з очевидного — з констатації того, що економіка як певна система відповідної діяльності не є і не може бути автономним утворенням. Її треба розглядати лише як невід’ємну ланку цілісної системи суспільних відносин, яка органічно поєднує економічні, соціальні, політичні, духовні, ментальні, релігійні, сімейно-побутові й інші зв’язки та інституційні механізми, інтегровані у державотворчому процесі. Той факт, що впродовж багатьох століть не існувало інституту української держави, однозначно кореспондується із відсутністю української економіки як цілісної самодостатньої системи економічних зв’язків, що підпорядковані державотворчому процесові, спрямовані на реалізацію цільових функцій його розвитку, втілення національних пріоритетів.

При аналізі цієї проблеми прийнято наголошувати, що у нас на час здобуття незалежності України не було власної економічної інфраструктури — свого Центрального банку, грошової, валютної, фінансової, податкової, митної систем, ринку товарів, капіталу і т. ін., що ми не мали відповідного кадрового потенціалу, що все це потрібно було формувати від нуля.

Однак найбільша складність полягала в іншому — у так званій міжреспубліканській спеціалізації економіки і сформованому за часів радянської влади розподілі праці між колишніми союзними республіками. Ці процеси впродовж багатьох десятиріч диктувались суто політичними цілями. Вся політична надбудова колишнього СРСР, його системна цілісність за усі 70 років існування крок за кроком розбудовувалася на базі прогресуючого звуження економічної самодостатності кожної республіки.

Структура так званого єдиного союзного народногосподарського комплексу, до складу якого входила й Україна, була вибудована в такий спосіб, що відокремлення від нього будь-якого суб'єкта господарювання і його розвиток в автономному режимі ставали неможливими. Все було продумано до найменших дрібниць: якщо болт до механізму, який виготовляли в Узбекистані, нарізали в Сумах, то гайку до нього — обов'язково у Хабаровську. Витрати на перевезення в цьому випадку навряд когось обходили. Політика панувала над економікою. У цьому, власне, і полягала сутність “соціалістичної” спеціалізації та “соціалістичного” розподілу праці, повністю підпорядкованих політичним цілям. Про це знали всі, знали не тільки в колишньому СРСР, це було відомо й закордонним експертам. Чи не саме цим пояснювалася обережність їхньої позиції щодо можливостей самостійного економічного розвитку окремих республік, у тому числі й України.

Що це означало на практиці?

Наведу лише декілька статистичних показників. Практичне втілення “переваг” такої соціалістичної спеціалізації полягало в тому, що, перебуваючи в складі СРСР, Україна виробляла менш як 20 відсотків кінцевого продукту. На задоволення потреб внутрішнього ринку йшло всього 17,9 відсотка вартості власних виробів. Для порівняння зазначу, що на той час Угорщина задовольняла потреби внутрішнього ринку за рахунок власного виробництва на 59,7 відсотка, Польща — на 56,9, Румунія — на 79,0, Данія — на 59,3, Великобританія — на 58,8 відсотка.

У цьому контексті потрібно враховувати і успадковану від старої системи глибоку структурну деформованість економіки України із затратними, ресурсомісткими та екологічно шкідливими підприємствами. Йдеться про надмірно енерговитратний виробничий потенціал чорної та кольорової металургії, хімічної промисловості, важкого машинобудування, які домінували в українській економіці.

Важким тягарем лягла на плечі молодій держави вугільна галузь, де сплелися в тугий вузол економічні й соціальні труднощі.

Найявні виробничі потужності значно перевищували масштаби внутрішнього ринку. Вони були зорієнтовані на задоволення потреб економіки не лише всього Союзу, а й країн тодішнього соцтабору, зокрема членів Ради Економічної Взаємодопомоги. Ще раз наголошую на тому, що йдеться про найбільш капіталовитратні галузі, про підприємства, що випускають продукцію із найнижчою доданою вартістю. Добре відомо й те, що природа названих галузей унеможливило їх швидке входження в режим ринкового саморегулювання.

Підтвердженням цієї позиції є й інший факт. Українська економіка була максимально зорієнтована на потреби військово-промислового комплексу, слугувала своєрідною базою для виробництва військової продукції колишнього СРСР. Кількість працівників на оборонних підприємствах (а це понад 700 потужних військово-промислових комплексів) перевищувала 1 млн. На об'єктах “оборонки” вироблялося понад 20 відсотків загального обсягу промислової продукції.

Однак і виробництво озброєнь також не мало замкненого циклу. Здебільшого кінцева продукція ВПК випускалася на підприємствах Росії. За оцінками експертів, на час розпаду СРСР Україна виробляла лише 3 відсотки “фінішних” озброєнь Союзу. Зрозуміло, якою складною для молоді економіки незалежної України стала проблема конверсії та переходу оборонної галузі на цивільну продукцію, оскільки це потребувало мінімум кількох десятків мільярдів доларів капіталовкладень, а ми їх не мали й не могли мати.

Все це не абстрактні речі, а обставини, які у кінцевому підсумку визначали глибину кризових процесів, що їх довелося долати в процесі становлення національної економіки. Давалася взнаки і глибока технологічна криза. Так склалося історично, що серед республік колишнього СРСР індустриальний потенціал України був найбільш застарілим: ступінь зношеності основних фондів базових галузей перевищував 70—75 відсотків. Основні потоки капіталовкладень, що на той час розподілялися переважно центром, спрямовувалися до східних районів, які у перспективі мали стати новим економічним центром союзної економіки. За розрахунками, зробленими на основі офіційних даних статистики колишнього СРСР, капіталовкладення на душу населення Російської Федерації перевищували відповідний показник в Україні у 1975—1990 роках у 1,5—1,6 раза.

Та справа не тільки в цьому. Для освоєння східних районів Союзу не лише виділялися велетенські фінансові та матеріальні ресурси, а й мобілізувалося найбільш дієздатне населення. З України в цих районах працювало майже 1,5 млн осіб. Не випадково й сьогодні в Тюменській області мешкає майже 600 тис. українців. Це ж можна сказати й про переселення молоді за рішеннями партійних з'їздів на простори Північного Казахстану та інші території.

До речі, Україна в такій ситуації не була винятком. Йдеться про цілком зрозумілу істину: пріоритетний (впродовж 1970—1980-х років) розвиток промислового потенціалу Сходу Росії, і передусім його паливно-енергетичного комплексу, був спільним надбанням усіх республік колишнього СРСР, у тому числі й України. Я і тепер вважаю, що так званий нульовий варіант розподілу за територіальним принципом союзної власності, підписаний після виходу України із складу колишнього СРСР вищим політичним керівництвом країни, був не в усьому виваженим рішенням. Це була, по суті, безпосередня плата України за власну державність. Відома проблема щодо долі заощаджень населення України, які залишилися на кореспондентських рахунках Ощадного банку колишнього СРСР, має відповідний контекст.

Не можна не торкнутися й екологічних проблем. І річ не лише у наслідках Чорнобильської катастрофи. Вони сьогодні відомі кожному: це близько 10 відсотків забрудненої радіацією території, 3 млн людей, що постраждали, з них майже 1 млн дітей, а 300 тис. змушені були виїхати із “зони відчуження” довкола атомної станції. Подолання цих страшних наслідків щороку вимагало від нас надзвичайно великих ресурсів, яких ми не мали. Більш докладно цю проблему висвітлено в матеріалах нашого видання.

Та екологічна ситуація і без того була надто складною. Україна мала найвище в колишньому Союзі техногенне навантаження. Займаючи 2,7 відсотка території СРСР, вона концентрувала на ній понад 15 відсотків основних виробничих фондів. Це, як уже зазначалося, були переважно брудні, екологічно небезпечні виробництва із застарілими технологіями (чорна та кольорова металургія, паливно-енергетичний комплекс). Підраховано, що на територію України припало майже 25 відсотків забруднень природного середовища колишнього СРСР.

Водночас, коли йдеться про фундаментальні основи утвердження української економіки, важливо враховувати не лише техніко-

технологічні аспекти розвитку цього процесу. Система тоталітарного соціалізму розбудовувалася не просто на антиринкових засадах. Йшлося дійсно про суспільство без економіки у її сучасному визначенні, про економіку без економіки, про так званий народногосподарський комплекс, що у всіх своїх аспектах, як я вже зауважував, будувалася на засадах не економічної, а суто політичної доцільності, на основі жорсткого державного дерижизму. Першість політики над економікою — це далеко не абстрактне поняття, це — основа основ більшовизму, його наріжне світоглядне підґрунтя, остаточно здолати яке ми не змогли і дотепер.

У цьому ж контексті слід враховувати й сформовану за роки тоталітарного режиму антиринкову (колективістську) психологію людей, відсутність навичок та традицій ринкових відносин між людьми, суб'єктами господарювання. Цим ми радикально відрізнялися від багатьох постсоціалістичних країн Центральної Європи, насамперед Польщі, з якою нас весь час порівнюють. Власне саме з цієї причини польські ринкові перетворення вже на їхньому старті мали принципово інше наповнення, ніж в Україні. Вони не розпочиналися, як у нас, із нульової позначки; тут не стояла проблема освоєння на початку реформ азів ринкової культури та ментальності. У країні ніколи не ліквідувалася приватна власність на землю. Тут завжди існувала широка мережа малих підприємств, які ще до початку реформ Л. Бальцеровича відшкодовували у державну скарбницю майже 40 відсотків доходів.

Ми мали принципово іншу ситуацію. Найголовніша проблема становлення сучасної, ринкової за своїм змістом, національної економіки — відсутність глибинних традицій легітимної приватної власності. Адже за понад 70 років три-чотири покоління українців виростили в умовах тоталітарного режиму, а отже були виховані на економічних цінностях, протилежних тим, що формуються на основі приватної власності. А це означає, що, за винятком західних областей, у нас практично не було й не могло бути тих людей, хто знав інше життя (як це було у Польщі чи Угорщині, Чехії та інших країнах Центральної та Східної Європи).

Особлива гострота цієї проблеми стає ще очевиднішою, якщо звернутися до питання про приватну власність на землю, яке й до сьогодні залишається предметом гострих дискусій. Нашого читача може зацікавити питання: чому Кучма так багато уваги приділяв цій проблемі? Насправді все тут є логічним. Питання власності на зем-

лю — це основа всієї системи відносин власності, її головний стрижень. Маю на увазі й суто російський феномен — систему общинного землеволодіння, яку впродовж декількох століть силоміць насаджували й українському народу. Саме цим Російська імперія, а отже й Україна, докорінно відрізнялася від європейської цивілізації; це зумовлювало її катастрофічне відставання. Не випадково одним із моїх перших Указів 1994 року був Указ про реформування земельних відносин, запровадження приватної власності на землю та ліквідацію колгоспів — основних осередків радянської влади на селі. Більш предметно я про це ще скажу. Одному Богу відомо, яких зусиль доводилося докладати, щоб крок за кроком вирішувати ці питання. Зауважу відразу, що нині в Україні частка приватного сектору в економіці є адекватною польській: у Польщі на час її вступу до ЄС у 2004 році вона дорівнювала 77 відсотків, у нас — близько 75 відсотків. Коли йдеться про становлення української економіки, то варто враховувати і ці конче значущі перетворення.

Не можу не торкнутися ще однієї проблеми. Йдеться про **перебільшені очікування зовнішньої допомоги, зокрема фінансової підтримки здійснюваних в Україні реформ**. Така підтримка надавалась, як правило, з необґрунтованими застереженнями й супроводжувалась умовами, в тому числі політичними, які далеко не в усьому були адекватні об'єктивним обставинам та реальним процесам.

І у цьому питанні наша ситуація радикально відрізнялася від подій у Польщі, де впродовж 1990-х років було списано значну частину державного боргу, що стало одним із визначальних чинників виходу економіки цієї країни із трансформаційної кризи. Ще масштабнішою виявилася фінансова підтримка реформ у східних землях Німеччини, де й тепер щорічні інвестиції федерального уряду перевищують мільярд євро.

Звичайно, все це має свої пояснення. На відміну від пост-соціалістичних країн Центральної та Східної Європи, ставлення Заходу до України багато в чому зумовлюється її колишньою належністю до радянської імперії. Однак, думаю, при всьому тому в цих питаннях дії Заходу були неадекватними. Тут просто “перегнули палку”. Тим часом Україна фактично залишалася наодинці зі своїми проблемами. За іншого перебігу подій ситуація могла би бути принципово іншою.

Названі чинники в числі багатьох інших, безперечно, відіграли свою роль у формуванні найгостріших суперечностей етапу станов-

лення національної економіки і, відповідно, позначилися на специфіці здійснюваних в Україні трансформаційних перетворень. Їхній вплив відбився і на глибині кризових процесів у економіці, які ми пережили. Як зазначав у одній із своїх праць, присвячених аналізу українських реформ, відомий американський економіст, професор Гарвардського університету Дж. Сакс, досі жодній країні не доводилося одночасно розв'язувати такі надскладні завдання, як демонтаж комуністичних підвалин і утвердження державності, здійснення ринкових реформ і проведення структурної перебудови економіки. Виконання кожного з цих завдань потребувало небачених зусиль.

* * *

Я далекий від того, щоб бодай якось заперечувати значущість початкового етапу становлення національної економіки. Маю на увазі 1991 — першу половину 1994 року. Я ж бо не був сторонньою особою щодо процесів, котрі тоді розгорталися. Я був народним депутатом Верховної Ради незалежної України першого скликання, а у листопаді 1992 — вересні 1993 — Прем'єр-міністром держави.

Декілька міркувань стосовно цього етапу. **У нас був доволі потужний старт, обнадійливий початок.** Маю на увазі насамперед вибір ринкової трансформації замість віджилої, деструктивної за своїм змістом адміністративно-командної економіки. Нагадаю читачеві, що цей вибір Україна зробила ще влітку 1990 року. 16 липня Верховна Рада схвалила доленосний для українського народу документ — “Декларацію про державний суверенітет України”, а 3 серпня — Закон “Про економічну самостійність України”. Серед основних напрямів економічних перетворень, визначених цим Законом, завдання поступового переходу до ринкової економіки було на першому місці. У Законі проголошені рівноправність усіх форм власності, рівні можливості для розвитку різних форм підприємницької діяльності, свобода у виборі методів господарювання, здійснення державного управління народним господарством шляхом економічного регулювання “без безпосереднього втручання в господарську діяльність підприємств та організацій”, заохочення конкуренції, утворення інвестиційного ринку, фондових бірж і т. ін.

Важко переоцінити цей документ, оскільки в ньому не лише започатковувалися основи державницької політики, спрямованої на забезпечення економічної суверенності України, а й чітко визнача-

лася стратегія послідовної ринкової трансформації адміністративної системи управління й господарювання. Йдеться про визначення нерозривності завдань щодо забезпечення політичної та економічної суверенності держави і ринкової перебудови її економіки, про те, що вирішення першого завдання без другого неможливе.

Власне, проголошена вищим законодавчим органом України нова ідеологія державотворення базувалася на утвердженні саме такої єдності. Цим самим принцип, за яким суверенність держави можлива лише на основі ринкових перетворень адміністративної економіки, набував статусу офіційної доктрини. Вона вивищувалась до рангу визначального напрямку державної політики, її стратегічного курсу. Перебіг подій у всі наступні роки розбудови Української держави довів і продовжує доводити нині історичну вагу утвердження цього положення як вихідного, базового принципу нашого державотворення.

Підтвердженням того, що зазначені принципи соціально-економічного розвитку держави стали не просто символічним гаслом, а рушійною силою реальних перетворень, стало подання Урядом України на розгляд Верховної Ради “Концепції переходу України до ринкової економіки”, яка була схвалена 1 листопада 1990 року. Прийняття Закону “Про економічну самостійність України” і наступне схвалення парламентом “Концепції переходу України до ринкової економіки” — нероздільні події одного рангу, які започаткували реальний шлях до утвердження нової держави, ринкової трансформації її економіки. Принагідно зауважу, що представники нинішньої лівої опозиції курсу реформ, які мали свого часу більшість у Верховній Раді, схильні замовчувати ці події, до розвитку яких свого часу вони й самі були причетні. Маю на увазі “групу 239” парламенту України першого скликання, яка відіграла конструктивну роль у визначенні логіки трансформаційних процесів.

Реалізуючи завдання першого, підготовчого, етапу становлення національної економіки ринкового типу, парламент провів за час від кінця 1990 до початку 1992 року плідну законотворчу роботу. Було прийнято закони “Про власність”, “Про бюджетну систему України”, “Про підприємництво”, “Про банки і банківську діяльність”, “Про підприємства України”, “Про цінні папери і фондову біржу”, “Про митну справу”, “Про зайнятість населення”, “Про зовнішньоекономічну діяльність” та інші.

Сам факт прийняття Верховною Радою, згідно з Концепцією переходу до ринку, низки відповідних економічних законів мав принципове значення. Він засвідчив, що Україна прямувала до безпосередньої ринкової трансформації з напрацьованою законодавчою базою. Ясна річ, то був мінімум із необхідного. Та водночас і доволі вагомий доробок. Принаймні базові законодавчі акти, які визначали принципові засади ринкової трансформації, вже існували.

Не без того, що доречними будуть і критичні зауваження щодо змісту цих законів. Це були, переважно, написані за зразком законодавчих актів країн Заходу закони класичного ринку, якого у нас тоді ще не існувало. Його тільки-но потрібно було розбудувувати. Як наслідок, утворювалась невідповідність між правовим полем, що утверджувалося новим законодавством, і реальною економічною практикою. Ця розбіжність стала одним із чинників деформації у майбутніх економічних процесах, породження правового нігілізму, тінізації та криміналізації економіки. В наступні роки у названі закони було внесено низку змін, уточнень. Та це вже інший бік справи. Визначальним усе ж стало те, що прийняті у 1990—1991 роках Верховною Радою економічні закони мали чітку державотворну спрямованість та ринкову орієнтацію. Для становлення правової бази і такою ж мірою — для відповідної політичної орієнтації суспільної свідомості ці кроки були неоціненними. Парламент, який приймав доленосні закони в часи, коли Україна ще не вирвалася з лещат колишнього СРСР, однозначно викликає повагу.

Чому ж тоді 1991—1994 роки не ознаменовані реальними економічними трансформаціями? Чому саме в цей період економіка України зазнала наймасштабніших економічних втрат: обсяг ВВП за цей час зменшився на 45,6 відсотка (зокрема у 1994 році — на 22,9 відсотка), промислового виробництва — на 40,4 відсотка, сільськогосподарської продукції — на 32,5 відсотка? Чому саме українська економіка цього періоду серед країн із перехідною економікою показала себе найвразливішою щодо інфляції, масштаби якої виявилися рекордними у світі й сягнули 10 255 відсотків?

Запитання такого роду, на жаль, можна продовжувати. У своїй доповіді Верховній Раді “Шляхом радикальних економічних реформ” і програмному документі з такою самою назвою (жовтень 1994 року) я намагався детально проаналізувати описану ситуацію. Тут назву лише деякі позиції.

По-перше. Однією з ключових причин цього стало зволікання з проведенням грошової реформи. Серед країн, що належали до колишнього СРСР, Україна здійснила грошову реформу останньою. Естонія запровадила власну грошову одиницю в травні 1992 року, Латвія та Литва — відповідно у травні й жовтні того ж року, Киргизія — у квітні 1993 року, Молдова, Азербайджан, Казахстан та Узбекистан — наприкінці 1993. У липні 1993 року завершено процес упровадження власної грошової одиниці в Російській Федерації, де ще раніше — в Білорусі. У нас же до вересня 1996 року були в обігу купонокарбованці, які, як тимчасова грошова одиниця, не виконували в повному обсязі функції грошей і тому не могли слугувати надійною основою стабілізаційних процесів.

По-друге. В цей період не вдалося сформувати основу основ національної економіки — податкову систему. Податкова система, як і система державних фінансів в цілому, фактично не функціонувала. Величезний дефіцит державного бюджету, обсягів якого насправді не знає ніхто, покривали за рахунок друкування грошей. Фінансування бюджетного дефіциту поглинало 85—95 відсотків грошової емісії НБУ та сягало майже 20 відсотків ВВП. Потрібні були гроші для села. Державна казна, звісно, дати їх не могла. З Банкової надходила вказівка НБУ, а там, на жаль, слухняно (ніхто навіть до спроб подати у відставку з приводу незаконності і неекономічності відповідних рішень не вдавався) включали друкарські станки і у три зміни на добу “штампували” асигнації. Я не перебільшую. Йдеться про систему, яка за ступенем свого економічного цинізму не поступалася принципам військової економіки радянського зразка.

По-третє. У нас фактично не діяла й інша складова національної економіки — митна система. Коли мене запитують, як могло трапитись, що Україна повністю втратила свою легку промисловість (а це сталося саме у 1991—1994 роках), то як одну із основних причин цього я називаю митні проблеми. Конкурувати з масштабним контрабандним завезенням ширвжиткової продукції наші підприємства не мали змоги. Митна система не змогла захистити їх. Власне, як такої системи тоді в Україні фактично і не існувало. Багато хто з нинішніх українських підприємців накопичив свій первісний капітал саме на цій контрабанді.

Загалом у ті роки Україна виявилася повним банкрутом у зовнішньоекономічній діяльності, здійсненні відповідних розрахунків. Лише у 1994 році негативне сальдо торговельного балансу перевищи-

ло 2,7 млрд дол., а загальна сума заборгованості України (з урахуванням прострочених платежів) за поставки енергоносіїв із Росії та Туркменістану — близько 7 млрд дол. Нині нова влада критикує попередній уряд, який залишив державний борг обсягом 18 відсотків ВВП, а у 1994 році він становив 62,8 відсотка. Ми сперечаємося сьогодні щодо коректності змін валютного курсу гривні у межах 4,9—5,2 грн за долар, а тільки у 1994 році валютний курс українського карбованця в доларах впав у 8,3 раза.

Гадаю, вистачає і трьох названих позицій — відсутність національної грошової одиниці, несформованість податкової та митної системи, щоб переконати навіть людину, яка не має економічної підготовки, в тому, що на той час вести мову про процес становлення національної економіки бодай у його невиразних пунктирах можна було з великою натяжкою.

Це, на жаль, є істиною, як істиною є й те, що в силу цих та інших причин весь спектр здійснюваних на той час ринкових трансформацій мав скоріш за все характер віртуальних квазіреформ. Саме тоді ми почали говорити про віртуальну лібералізацію цін, про віртуальну грошову одиницю, про віртуальну приватизацію, навіть про віртуальну оплату праці — не грішми, а шинами, каструлями, цеглою. Все це було. Хоч перед тим ніхто з нас не мав справи з чимось подібним. Людська пам'ять побудована так, що негаразди забуваються швидше. І це плюс. Однак я це дуже добре пам'ятаю, бо подолання кожної навіть із названих причин економічної кризи вимагало неймовірних зусиль, давалося, як кажуть у таких випадках, кров'ю.

Мабуть, доречно нагадати і про таке. 18 листопада 1992 року, після свого призначення Прем'єр-міністром, я подав на розгляд Верховної Ради програму антикризових заходів нового Уряду. В ній було багато різних позицій, однак визначальна з них стосувалася головного — відновлення керованості економічними процесами. Я розглядав це як першочергове завдання. У переліку антикризових заходів йшлося також про грошову реформу, про реформування бюджетної та митної системи, про форсоване здійснення приватизації та демонополізації економіки, про перебудову зовнішньоекономічної діяльності й системи валютного регулювання, про подвійне підпорядкування — не лише Президентів, а й Уряду — державних адміністрацій на місцях, видання Кабінетом Міністрів декретів з економічних питань, що мали б силу закону і т. ін. Дещо пізніше я висунув вимогу про підпорядкування Урядові Антимонопольного комітету та НБУ.

Розумію, що коли нині поглянути на сформульовані тоді завдання крізь призму принципів ринкової економіки, світової практики, досвіду сьогоднішнього дня, вже існуючих реалій, то далеко не всі з них виглядають коректними. Але ж нагадаю, що йдеться про 1993 рік — рік рекордної інфляції та катастрофічного падіння виробництва. Йдеться також про надзвичайні (а відтак — тимчасові, на півроку) повноваження Уряду. Щодо цього класичним прикладом може слугувати надання парламентом надзвичайних повноважень під час кризи 1929—1933 років американському президентові Ф. Рузвельту, які потім — через два роки — скасували. Так було у повоєнний період і з визнанням надзвичайних повноважень за президентом Франції Шарлем де Голем. Акцентую на цьому, щоб спростувати тезу про “диктаторські замашки Кучми-прем’єра”, яка тоді “гуляла” на сторінках преси і “мусується” до сьогодні. Ще раз акцентую на тому, що в даному випадку йшлося про конкретні вимоги стосовно конкретної ситуації.

Всім відомо, що мій Уряд дуже багато зробив із зазначених питань. Тут не місце визначатися в цьому. Однак було (насамперед з причин новизни завдань, які доводилося вирішувати, та кадрового голоду) і багато помилок, а головне — багато спротиву. Не лише суспільство, а й політикум не були готові до сприйняття запропонованого, до темпу перетворень, їх прискороного ритму.

Були й інші чинники. Перш за все слід враховувати наявність потужної лівої опозиції парламенту, яка свідомо протидіяла реальним ринковим перетворенням. З іншого боку, реформам протидіяли і група підприємців, комерційних банків та тіньовий капітал, що наживалися на зростаючих темпах інфляції, на економічному бедламі. Для мене і сьогодні залишається загадкою, чому, попри офіційні політичні рішення (на рівні Президента держави і парламенту), НБУ зволікав із проведенням грошової реформи. Що це — нерішучість, некомпетентність чи, можливо, певний інтерес? Я не маю однозначної відповіді, однак цей чинник, повторюю вже вкотре, був далеко не другорядним у економічних негараздах, що і за мого прем’єрства не послаблювалися. У підсумку, 21 вересня 1993 року, недопрацювавши 22 дні до одного року на посаді Прем’єр-міністра, я наполіг на відставці.

Як розвивалися події далі?

Один із авторитетних учених-економістів назвав період від моєї відставки до літа 1994 року часом відкату назад. Цим усе сказано.

Тож дострокові вибори до Верховної Ради і Президента України, які відбулися відповідно 27 березня і 26 червня 1994 року, були цілком закономірними. Країна перебувала на межі свого виживання. Йшлося про найсвятіше — долю нашої державності: де-факто вона була недієздатною. Що ж до національної економіки, то і тут результат виявився надкритичним. Назagal у багатьох базових питаннях державотворення, в тому числі й становлення національної економіки, чимало ключових позицій доводилося розбудовувати або з нульової позначки, або, що не менш прикро, з демонтажу викривленого.

Такою є моя відповідь стосовно назви цього видання. Сказаним я ще раз підтверджую свою точку зору: реальне утвердження національної економіки відбулося в 1994—2004 роках.

* * *

Процес реального утвердження національної економіки я поділяю на два періоди: 1994—1999 роки — період остаточного демонтажу рудиментів адміністративної економіки, подолання кризи і утвердження критичної маси ринкових перетворень і 2000—2004 роки — період закріплення стабілізаційних процесів та виведення економіки на траєкторію сталого розвитку, забезпечення випереджальних темпів зростання доходів населення, системного поглиблення ринкових трансформацій.

Така періодизація аж ніяк не пов'язується з першою та другою каденціями мого президентства. Скажу більше: ми розраховували, що завдання із подолання кризового падіння та стабілізації економіки вдасться вирішити не за п'ять, а за три-чотири роки. І ми були близько до цього. У 1997 році темпи падіння ВВП зменшилися до трьох відсотків, а річна інфляція — до десяти відсотків. Однак світова фінансова криза, яка боляче вдарила і по українській економіці, скоригувала ці сподівання. Реальне зростання ВВП розпочалося лише у другій половині 1999 року.

Як я вже зазначав, базовим документом, який визначав стратегію економічних перетворень першого періоду, було Послання Президента Верховній Раді України “Шляхом радикальних економічних реформ”. Текст мого виступу в парламенті з нагоди подання Послання і безпосередньо саме Послання розміщено у цьому виданні. Обираючи відповідну форму презентації опрацьованого документа, ми, по суті вперше на пострадянському просторі, започатковували

нову (притаманну президентській та президентсько-парламентській формі політичного устрою держави) для нашої держави форму інституційних відносин між Президентом і Верховною Радою України. З цього часу Послання Президента парламенту стали щорічними. В них концентрувалася увага на найвагоміших завданнях державної політики. Саме з урахуванням цього у нашому виданні представлено фрагменти й інших послань Президента. Вони, як на мене, найбільш предметно розкривають специфіку насамперед економічних проблем відповідного періоду.

Хочу зорієнтувати читача і в тому, що щорічні Послання Президента — це не програма і не план конкретних дій. Опрацювання конкретних програм і планів вирішення тих чи інших проблем економічної політики — завдання Уряду та міністерств. Президент тут жодною мірою не перебирав на себе функції виконавчої влади. Послання визначало принципи економічної політики, її стратегічні засади. З позицій сьогодення я можу оцінити, наскільки значущим був саме такий розподіл повноважень у визначенні основ економічної політики між Главою держави і Урядом. Її монізм, її спільна філософія утверджувалися саме на цій основі.

Водночас я якнайповніше використовував й інші інструменти президентського впливу для утвердження та втілення основних напрямів економічної політики. Йдеться про реалізацію конституційного права Президента щодо законодавчої ініціативи (низка найбільш значущих законів з питань економіки періоду розглядалася Верховною Радою на моє подання), а також про видання відповідних Указів та Розпоряджень Президента. Назву таку цифру: за 10 років мого президентства було видано близько трьох тисяч Указів та Розпоряджень. Фахівці розуміють: значну частину законодавчо неврегульованих проблем політики економічних реформ було “закрито” нормативними актами.

Тепер про саму суть ключових економічних завдань, які довелося вирішувати.

Стратегія першого періоду нашого курсу шляхом радикальних економічних реформ концентрувала увагу влади як у центрі, так і на місцях на розв’язанні таких концептуальних проблем.

По-перше, йшлося про забезпечення в економічній політиці принципу пріоритетності макроекономічної (насамперед грошової та фінансової) стабілізації. Читач зможе переконатися в тому, що відтоді питання реалізації цієї проблеми стало ключовим в еко-

номічній політиці Президента. Воно порушується в кожному з моїх виступів, представлених у нашому виданні, а також у відповідних нормативних документах.

Як приклад, можу назвати низку Указів Президента з питань подолання наслідків світової фінансової кризи. Після того, як Верховна Рада не підтримала мій законопроект про запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних видатків та здійснення інших макроекономічних стабілізаційних заходів, я вимушений був регулювати ці надскладні проблеми своїми Указами. Мене звинувачували в тому, що я зайшов не у своє поле нормативної діяльності. І це, якщо стати на формальні позиції, було правдою, однак великою мірою завдяки цьому ми зберегли керованість економікою, відчутно зменшили дефіцитність бюджету, а негативні наслідки світової фінансової кризи були у нас суттєво меншими, ніж у Росії чи Білорусі.

Другий напрям стратегії 1994—1999 років був пов'язаний із здійсненням глибокої і реальної за своїм змістом цінової лібералізації. Ринок, ринкові відносини загалом розпочинаються саме з цього процесу. Ринок реалізує свої функції через механізми ринкового ціноутворення. За відсутності таких механізмів вся існуюча ринкова атрибутика набуває суто формальних ознак — вона функціонує у безкорисному режимі.

Щоб шановний читач зміг відчувти гостроту і цієї проблеми, наведу такий факт. За оцінками фахівців Світового банку, визначений на основі базових показників (індексу відхилення офіційного валютного курсу від ринкового, індексу продажу валютних надходжень на аукціоні, індексу регулювання товаропотоків, індексу регулювання оптових цін та індексу регулювання роздрібних цін) пік лібералізації економічних процесів у період, що розглядається, припав на другий квартал 1993 року, тобто на той період, коли я подав у відставку. Далі цей процес почав згортатися. За рівнем адміністративного регулювання економіки влітку 1994 року ми фактично зрівнялись із початком 1992 року. Намагання Уряду в період, про який ідеться, відновити керованість економіки адміністративними заходами давали зворотний ефект: поглибився спад виробництва, росли ціни, збільшився чорний ринок і посилилася тінізація економіки, швидко падали доходи населення. Саме тому в економічній політиці 1994—1999 років базовим принципом було знову ж таки утвердження

реальної та послідовної цінової лібералізації як основи подолання рудиментів адміністративного управління.

І цей фрагмент економічної політики був надзвичайно складним у своєму втіленні. Однак він став водночас і найбільш очевидним у своїй конструктивності: зник ексклюзивний феномен радянської адміністративної економіки — перманентний дефіцит товарів та порожні полиці магазинів, безконечні черги та продаж всього і вся з-під поли.

Третя позиція стратегії була тісно пов'язана із попереднім завданням і стосувалася політики прискореної приватизації, насамперед малої. В Україні, попри сформованість законодавчого поля, спостерігався дуже повільний старт приватизаційних перетворень. У 1994 році приватний сектор давав близько 60 відсотків ВВП у семи країнах Центральної Європи, а також в Естонії та Латвії. Близькими до цього були його параметри і в Росії. Ми ж мали менше 20 відсотків. Саме цим пояснюються відповідні акценти стратегії 1994—1999 років.

Така наша політика виявилася результативною. Нам вдалося утвердити “критичну масу” недержавної власності. Наведу дані офіційної статистики: якщо у 1992—1994 роках було приватизовано близько 11 тис. підприємств і організацій, то у 1995—1998 — 40,4 тис. малих та близько 10 тис. великих та середніх. Це був етап масової приватизації. Всього за 1992—2004 роки приватизовано близько 95 тис. підприємств. У 2004 році на підприємствах недержавної форми власності було вироблено 83,8% промислової продукції, у тому числі в легкій промисловості — 98,5%, харчовій — 97%, у машинобудуванні — 88,6%, металургії — 85,7%. Глибоким рівнем приватизації характеризуються і всі інші галузі економіки.

Ми ніколи не спрямовували і не могли спрямовувати приватизацію на розв'язання суто фіскальних проблем. Цілі приватизації були іншими. Основний інструмент утвердження приватної власності, приватизація розглядалася насамперед як **політичний процес** посткомуністичної модернізації України, як локомотивна ланка системної перебудови не тільки економіки (забезпечення її ринкового розвитку), а й соціально-політичної та світоглядної структур суспільства. Її основною метою було реформування інституційної та соціальної структур колишнього соціалізму, утвердження найбільш дієздатного прошарку суспільства — власників капіталу як основного замовника

й водночас головного носія не лише ринкових реформ, а й демократичних перетворень.

В Україні, за аналогією з Чехією, де основним ідеологом приватизації був Вацлав Клаус, а також Словаччиною, Росією та Литвою, було прийнято модель так званої ваучерної (безкоштовної) приватизації. Нагадаю, що базові закони, які визначили основи приватизаційного процесу в Україні, були прийняті впродовж 1991 — початку 1992 років. Йдеться про схвалення Верховною Радою у грудні 1991 року спочатку Концепції роздержавлення та приватизації, а потім, у січні — березні 1992 року, трьох законів — про приватизацію майна державних підприємств, про малу приватизацію і про приватизаційні посвідчення (сертифікати). Це був наш принциповий вибір, вибір парламенту, який мені як Президенту слід було сприймати як належне. У зв'язку з цим майже 85 відсотків вартості державного майна було приватизовано (відповідно до вибраної моделі роздержавлення) на безгрошовій основі (47 відсотків за сертифікатами і 38 відсотків через механізми так званої робочої приватизації). До цього треба додати результати безгрошової приватизації майже 30 млн га земель сільськогосподарського призначення та 5,7 млн квартир. Цікавою є й така деталь: при опрацюванні першої програми приватизації Уряд пропонував приватизувати на безгрошовій основі 40 відсотків майна, а депутати підняли планку до 70 відсотків. Це був, повторюю, цілком осмислений вибір, пов'язаний із демонтажем основних підвалин соціалістичного способу виробництва, адміністративної економіки. Він відповідав досвідові інших країн. У колишній НДР окремі підприємства продавали за символічну ціну — всього за одну марку. Ми розуміли всі плюси й мінуси такого рішення, яке, звісно, ніколи не підтримувала ліва опозиція.

Виокремлю *четверту позицію* стратегії радикальних економічних реформ — проведення земельної реформи і здійснення на цій основі глибокої системної перебудови всього аграрного устрою держави. Частково я вже торкався цієї проблеми вище. Скажу з усією відвертістю: я добре розумів всю складність цього завдання, усвідомлював, що йдеться про процеси на тривалий період, можливо й на десятиліття. Свого часу столипінська реформа була розрахована на 20—30 років, ми ж ставили перед собою завдання не менш масштабні.

На чому я хочу наголосити?

Потрібно, щоб читач міг вирізнити насамперед поняття “мала земельна реформа”, пов'язане із задоволенням потреб населення у

присадибних земельних ділянках, — цей процес було успішно реалізовано ще у 1990—1994 роках. Однак до кінця 1994 року поза земельною реформою залишалася “велика земля”, тобто земля, що перебувала в користуванні колгоспів та радгоспів. Влада боялася чіпати цей клубок проблем. Для представників лівих сил колгоспи і радгоспи залишалися основною базою соціалізму на селі й у суспільстві загалом. Що ж стосується національно-демократичних ринкових сил, то на той час вони були настільки інфантильними, що, крім “гірких заклинань” щодо “кріпацької” суті колгоспів, конкретних дій у цій площині від них ніхто і не очікував. Все зводилося до сподівань, що врешті-решт і у нас з’явиться свій Століпін, який, “спаливши” себе на цьому, розв’яже надскладну проблему. А далі все розгортатиметься за звичним сценарієм — “ми ж за це боролися!”

Все це я дуже добре розумів, а відтак і не сподівався на підтримку депутатського корпусу в цьому питанні. Тут треба було покладатися на Укази Президента.

Можливо, читача зацікавить така деталь: ідею про “велику земельну реформу” вперше було обгрунтовано в доповіді “Шляхом радикальних економічних реформ” 11 жовтня 1994 року. А вже 10 листопада того ж таки року я підписав Указ “Про невідкладні заходи щодо прискорення земельної реформи у сфері сільськогосподарського виробництва”, яким проголошувалося право власності селян на товарні сільськогосподарські землі — землі колгоспів та радгоспів.

Скажу відразу, що в цьому Указі йшлося про принципово нову для економічної практики модель вирішення земельного питання, запропоновану вітчизняними вченими. Текст Указу народжувався у стінах Адміністрації Президента, у кабінеті мого радника групою осіб у складі А. Гальчинського, В. Меселя-Веселяка та М. Федоріва. Вважаю своїм обов’язком назвати ці імена. Після прийняття Указу вчені Інституту аграрної економіки В. Месель-Веселяк та М. Федорів були удостоєні високого звання Заслуженого діяча науки і техніки.

Далі з’явилася низка інших Указів, які за відсутності відповідного законодавства створювали правову основу практичної реалізації базових засад земельної реформи у її широкому втіленні. Маю на увазі Укази про порядок паювання земель, про оренду землі, формування аграрного ринку і, звісно, Указ, який я підписав уже на третій день після своєї другої інавгурації, 3 грудня 1999 року, про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сек-

тору економіки. У цьому був свій сенс: під час моєї першої президентської каденції здійснювані реформи по суті також розпочиналися з Указу про земельну реформу. Тож і цього разу йшлося про таку ж рішучість намірів йти шляхом глибоких системних перетворень і в новий термін свого президентства.

Новим Указом регламентувалося перетворення колгоспів на приватні структури. По-різному оцінюють цей крок, однак для мене він означав остаточний демонтаж залишків не просто економічних, а й інституційних основ попередньої системи, фактичний кінець тоталітарного соціалізму не лише на селі, а й у суспільстві загалом.

Чому це було зроблено лише в кінці 1999 року? Відповідь очевидна: на той час було практично завершено перший етап земельної реформи — паювання землі — і приватними власниками паїв стали 6,8 млн селян. Відомий принцип “земля має належати тому, хто її обробляє”, підтримуваний жителями села, було реалізовано в Україні на цій основі.

Великою, хоча й запізнілою перемогою аграрної реформи стало прийняття у жовтні 2001 року Верховною Радою Земельного кодексу України, який відкривав шлях до її наступних кроків — насамперед утвердження ефективного ринку землі. Однак сталося те, що й мало статися передусім через непослідовність національно-ліберальних сил, — ключові положення Земельного кодексу виявилися заблокованими. На календарі вже січень 2008 року, проте ситуація не змінилася. Багато нинішніх проблем аграрного сектору пов’язані саме з незавершеністю земельної реформи, всього комплексу системних перетворень на селі. Попри всі декларації, у мого наступника не вистачило мужності та політичної волі довести її до логічного завершення. Хоча словесні декларації з приводу прибічності ринковим реформам на селі аж зашкалювали.

П’ята позиція стратегії економічних реформ пов’язана із структурними перетвореннями, що забезпечували поетапну інтеграцію української економіки у світовий економічний простір. Хотів би, щоб читач зрозумів: і у цьому випадку йшлося про системне завдання, яке не обмежувалося, як про це зазвичай говорять, лише забезпеченням відкритості економіки. Розчинити навстіж економічні двері — багато розуму не потрібно. Власне, період 1992—1993 років засвідчив, як я вже акцентував вище, велику небезпеку невідповідності такого кроку. Робити це належить системно. І ключовим є не лише зняття митних бар’єрів та адаптація чинного законодавства до світо-

вих стандартів, а дещо інше — насамперед відчутне підвищення конкурентоспроможності пріоритетних для національної економіки галузей. Це стосується й логіки нашого вступу до СОТ: рухаючись у цьому напрямку, не можна поспішати. Перебуваючи в Китаї, я цікавився, яким чином там реалізовувалося це завдання. Виявилось, що країна понад десять років здійснювала комплекс збалансованих системних реформ, завданням яких було підготувати економіку до “вільного плавання” на хвилях світового економічного океану. Реформи мали у кінцевому підсумку звести до мінімуму негативні наслідки такого кроку. Я хотів би, щоб зацікавлений читач, оцінюючи і цю сторону реформ 1994—2004 років в Україні, враховував би і ці наші кроки. До речі, ці завдання актуальні й сьогодні.

Власне, п’ять названих позицій радикальних економічних реформ 1994—1999 років: забезпечення надійної і головне — прогнозованої макроекономічної стабілізації, утвердження принципів реальної цінової лібералізації, здійснення прискореної приватизації, земельна реформа та кроки до відкритості національної економіки — це той каркас, який визначав загальну логіку системних перетворень, пов’язаних із утвердженням в Україні критичної маси ринкових перетворень.

З усією відвертістю скажу і про те, що у визначенні цих принципів, за великим рахунком, не було нічого специфічного; тут ще не було віднайдене власне “українське колесо”. Існували окремі специфічні аспекти, що визначали механізми реалізації цих принципів (про них я уже згадував вище), однак у цілому йшлося про загальні засади ринкової трансформації, які, до речі, активно відстоювали й МВФ та Світовий банк. Я близько знав Камдесю і Вульфенсона — керівників названих міжнародних структур, і при зустрічах вони зазвичай аплодували кожному нашому крокові в ринковому реформуванні економіки.

Інша лінія на шляху економічних перетворень 1994—1999 років — **активна промислова політика**, яка була відцентрована на створення інституційних та економічних механізмів, спрямованих на збереження основного ядра української промисловості, її системоутворювальних підприємств, наявного високотехнологічного потенціалу. Ті, хто знайомий з економічною теорією, знає, що у логіку ринкових трансформацій промислова політика взагалі не вписується. Її функцію має перебрати на себе ринок. Ринок сам вирішує — що, де, коли і як виробляти. Добре пам’ятаю одну із зустрічей у Давосі,

на якій обговорювали проблеми української економіки і де один із відомих західних експертів, можливо з наївною відвертістю, заявив: Україна має керуватися принципами існуючого міжнародного поділу праці, за яким розвиток високотехнологічних галузей вже де-факто став прерогативою країн Заходу. І це було правдою. Багато країн Центральної Європи, насамперед Польща, здійснювали реформи саме за цим принципом.

Скоріш за все через свою ментальність колишнього ракетобудівника я не сприймав і не міг сприймати такої логіки реформ. Тому з першого дня свого президентства на кожній зустрічі зі своїми радниками, помічниками, урядовцями, вченими я наполягав на пошуку механізмів органічного поєднання обидвох цих напрямків економічних перетворень. У дійсності таке поєднання виявилось найбільш складним фрагментом економічної політики. Нас за це серйозно критикували не лише ззовні, а й доморощені “пустодзвони-реформатори”. А міжнародні фінансові інституції позбавляли обіцяних кредитів та підтримки. Вердикт був доволі жорстким: Кучма, який проголосив курс на радикальні ринкові реформи і який багато говорить про його реалізацію, насправді непослідовний у здійсненні цього курсу. Він був і залишається “червоним директором”. Зовні це так і виглядало. Та й у нас самих далеко не все виходило так, як ми цього прагнули. Я це бачив. Однак ми крок за кроком рухалися і в цьому напрямку.

Власне, українське ноу-хау в економічній політиці відповідного періоду якраз і концентрується у поєднанні класичних механізмів ринкової трансформації з проведенням адаптованої до умов ринку активної промислової політики. У підсумку — наша політика принципово відрізнялася від політики радикального лібералізму суто монетаристського напрямку. Ми не піддалися спокусі ринкового фундаменталізму. Ми свідомо (де в цьому була необхідність) відходили від абстрактних моделей і схем трансформаційних перетворень, від механічного копіювання досвіду, що нав’язувалися нам іззовні.

Я свідомо акцентую на цьому аспекті здійснюваних реформ, бо саме завдяки йому нам вдалося багато що (на жаль, далеко не все, як цього хотілося) зберегти у національній економіці. Період сталого зростання (2000—2004) підтвердив сказане.

Нагадаю про деякі кроки у тогочасній промисловій політиці. Вони далеко не однозначні за своїм наповненням.

Основним інструментом санації харчової промисловості стала швидка приватизація переробних підприємств: буквально за два роки понад 90% підприємств змінили форму власності. Розпочалося їх технічне та технологічне оновлення. Відчутно зросла кількість малих і середніх підприємств галузі. Галузь потрібно було захистити від зовнішнього тиску, і за нашої підтримки Верховна Рада прийняла у 1997 році Закон “Про державне регулювання імпорту сільськогосподарської продукції”, який суттєво підвищив ставки ввізного мита.

Ледь не на кожній зустрічі із західними послами мене критикували за підписання цього закону. Однак пройшло всього декілька років, і харчова промисловість України утвердилася як провідна, найбільш інвестиційно приваблива, у тому числі й для іноземного капіталу, галузь національної економіки. У 1999 році вона вперше дала приріст виробництва на 7%, а у наступні роки — на 20% і більше. Якщо у 1994 році продовольчий ринок України на понад 50% (а у Києві — на 70) був заповнений імпортними товарами, то у 2004 році 92—93% продовольства вироблялося на вітчизняних підприємствах. Незаперечним був і вплив аграрної реформи.

Інший приклад — підтримка металургійної галузі. Нині складно навіть уявити економічну ситуацію 1994 року у гірничо-металургійному комплексі. Впродовж одного цього року випуск металу впав на 31%, а за 1991—1994 роки — на 57%. За цими цифрами — 365 підприємств, які виробляли понад 20 відсотків промислової продукції, і півмільйона працівників. Майже всі ці підприємства виявилися на той час збитковими. Не приховую: восени 1994 року мої радники з економіки опрацьовували модель консервації окремих металургійних комбінатів. Потім ми відмовилися від цієї ідеї, пішли іншим шляхом. Зараз важко навіть перелічити все, що було зроблено для санації галузі. Назву лише один крок — прийняття Закону “Про проведення економічного експерименту на підприємствах гірничо-металургійного комплексу України”, за яким ставка оподаткування прибутку знижувалася з 45 до 9%. Вже саме це давало змогу збільшити фінансові ресурси галузі у річному вимірі на 1,5 млрд грн. Тоді така підтримка стала дуже відчутною. Ми безмежно раділи першій результативній ластівці: у 1999 році випуск металу зріс на 6%. Треба все це пережити, щоб зрозуміти мене.

Особливої ваги набули кроки на підтримку машинобудівної галузі економіки, насамперед її високотехнологічних підприємств. Серед них — Укази Президента цього періоду: “Про заходи щодо

підвищення ефективності космічної діяльності” та “Про державну підтримку космічної діяльності”, “Про заходи щодо стимулювання розвитку літакобудування в Україні”, закони України про державну підтримку суднобудівної промисловості, а також бронетанкової галузі. До складових промислової політики відношу й відповідні кроки щодо створення спеціальних економічних зон та інше.

Впевнений, що наш читач розуміє: я згадав лише деякі фрагменти насиченої інтенсивної економічної політики 1994—1999 років, політики радикальних економічних реформ, реального утвердження нової за своїм змістом національної економіки, політики подолання кризи та економічної стабілізації. Детальнішу інформацію про її реальне наповнення та стратегічну спрямованість можна отримати, ознайомившись із основними матеріалами цього видання.

* * *

Вище я вже акцентував увагу на цілях другого етапу утвердження національної економіки, на специфіці періоду 2000—2004 років. Вони зводилися до розв’язання триєдиного завдання: *по-перше*, поглиблення розпочатих системних ринкових трансформацій; *по-друге*, утвердження механізмів сталого зростання; *по-третє*, забезпечення на цій основі випереджальних темпів зростання доходів населення.

Як і у 1994 році, стратегія економічних перетворень цього періоду була завчасно опрацьована фахівцями моєї команди. У березні 1999 року я виступив на науково-практичній конференції з обґрунтуванням свого бачення принципів перетворень, а вже у березні 2000 року офіційно представив парламенту стратегію економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки, яка мала назву “Україна: поступ у ХХІ століття”. У нашому виданні вміщено тексти цих документів.

Пишу про це ще й тому, що з незрозумілих для мене причин нині і Президент, і Уряд чомусь відмовилися від такої практики. Після закінчення моєї президентської каденції пішов уже четвертий рік, а концептуальні засади розвитку національної економіки так і залишаються невизначеними. Не сказала свого слова і Верховна Рада, якій за новою Конституцією належить прерогатива у цих питаннях. Чи не цим пояснюється відсутність будь-якої логічної послідовності у здійснюваних перетвореннях? Власне, про системні перетворення навіть і не йдеться. Повний штиль, реформи фактично заморожені на позначці 2004 року.

Важливою мені здається і така деталь: ми практично не помилилися у своїх обґрунтуваннях темпів зростання. Читач зможе переконатися в цьому, ознайомившись із текстами відповідних виступів та документів. За нашими прогнозами, очікувалося, що у 1999—2000 роках будуть остаточно подолані кризові процеси у сфері виробництва із мінімальними темпами зростання, а у 2001—2004 роках ВВП щорічно зростатиме на 6—7%. Пам'ятаю, скільки критичних зауважень довелося мені вислухати від власних та зарубіжних експертів (включно із фахівцями МВФ та Світового банку) з приводу “надмірного оптимізму” в цих прогнозах. Нам пророкували зростання на рівні максимум 5%. Однак реальна практика підтвердила саме мою правоту: у середньорічному вимірі у 2000—2004 роках темпи зростання ВВП сягнули 8,4 відсотка, у тому числі у 2003 році — 9,6 відсотка, у 2004 — 12,1 відсотка. Можливо, для когось це тільки цифри. Для мене ж — це реальне уособлення титанічної праці всього суспільства, української влади, яка, як на мене, і це є чи не найвизначальнішим, почала доводити свою дієздатність.

Відразу зазначу, що успіхи 2000—2004 років вкорінені й у здобутки попереднього періоду. Основи високих темпів сталого зростання, навіть в умовах політичних негараздів, закладено саме в той період. Маю на увазі утвердження моделі **випереджального зростання інвестицій**. Економісти називають її моделлю **інвестиційного зростання**, підкреслюючи тим самим, що чинник інвестицій є визначальним у динаміці зростання. Стале зростання можливе лише на цій основі.

Про що говорить статистика? У 1998 році вперше у 90-х інвестиції зросли на 6,1 відсотка. Власне, процес реальної стабілізації з цього і розпочався. Зауважимо ще раз: саме у 1998 році. Акцентую на цьому, щоб спростувати хибну тезу, нібито економіка почала підніматися із руїн лише завдяки ефективній політиці Уряду 2000 року. Це помилкове твердження. Втім підтекст його є зрозумілим. А ось сумарні розрахунки 2000—2004 років. За цей період інвестиції зросли у 3,2 раза (з 23,6 млрд грн до 75,7 млрд), а ВВП — удвоє (з 170,1 млрд до 345,1 млрд грн). У підсумку ми отримали економічну ситуацію, за якої темпи інвестицій в основний капітал, тобто темпи капіталовкладень (а це — основа зростання реальної економіки), в середньому за 2000—2004 роки випереджали темпи зростання ВВП в 1,6 раза.

Ще одна принципової ваги закономірність економічного зростання 2000—2004 років, про яку у нас майже ніколи не йде мова.

Маю на увазі **якісні аспекти зростання**. Назву лише два показники. **Перший** — випереджальні темпи зростання продуктивності праці у промисловості. Ось дані Держкомстату: 2000 рік — 16,8, 2001 — 18,6, 2002 — 11,8, 2003 — 19,8, 2004 рік — 19,9 відсотків. Я не знаю аналогів в інших країнах. **Фахівці вважають темпи зростання продуктивності праці в українській економіці цього періоду унікальними у своєму роді.**

Друга, знову ж таки якісна ознака економічного зростання 2000—2004 років — позитивні структурні зрушення в економіці, що супроводжували цей процес. На відміну від Росії та Казахстану, де основою економічного піднесення є нафто- та газовидобувна промисловість, у нас **функцію локомотиву зростання почало виконувати машинобудування**. Збільшення обсягів виробництва машинобудівної галузі (2000 рік — 24,5%, 2001 — 28,6, 2002 — 11,3, 2003 — 35,8, 2004 рік — 28,0%) стало значною мірою результатом реформ 1994—1999 років у промисловій політиці. Для мене це особливо значуща позиція.

2000—2004 роки означені не тільки високими темпами зростання ВВП та промисловості. Ми також мали і практично бездефіцитний бюджет: у 2000 році — профіцит 0,6% ВВП, у 2001 — дефіцит всього 0,3%, 2002 — знову профіцит — 0,7%, 2003 — дефіцит 0,2%, у 2004 році — 3,2% ВВП. Водночас досягнуто високої стабільності національної грошової одиниці. У 2001—2003 роках інфляція утримувалася на середньорічному рівні цього періоду — близько 5%. Виняток — 2000 та 2004 роки, коли індекс споживчих цін перевищив 10%. До того ж і ціни у 2004 році впродовж перших дев'яти місяців залишалися стабільними. Інфляційні процеси почали «накручуватися» у четвертому кварталі як реакція на політичну нестабільність.

Добре знаю статистику Світового банку і можу з усією відповідальністю сказати: йдеться про показники, які були одними з найвагоміших у Європі. У зв'язку з цим висловлювання окремих авторитетних міжнародних експертів, серед яких — Андерс Аслунд, про формування на теренах Європейського континенту **“нового українського економічного дива”** мали під собою доволі переконливі аргументи. У цьому відомий фахівець із проблем економіки пострадянських країн не помилявся. Посудіть самі: якщо за наслідками 2000 року ВВП України у доларовому еквіваленті становив 31,3 млрд дол., то у 2004 році — 64,9 млрд. Здобутки цих п'яти років дали підстави поставити нас в один ряд із найбільш значущими досягнен-

нями у повоєнній Європі — “економічним дивом” у Німеччині, а також піднесенням економіки у 1970-ті роки в Іспанії та Португалії.

Однак між нами існують і принципові відмінності. У Німеччині, Іспанії та Португалії піднесення економіки здійснювалося переважно за рахунок іноземних ін’єкцій, в Україні ж — **власними нагромадженнями**. Саме цим наша модель економічного зростання відрізняється і від моделі економічного зростання країн Центральної Європи, основою якої, як я вже наголошував, були іноземні інвестиції. У 2004 році у нас вони дорівнювали всього 3,6% загального обсягу капіталовкладень. Це дуже мало, але водночас у тому була і наша принципова перевага. Іноземні інвестиції дають відчутний позитивний ефект лише на початковому етапі їх використання. Далі у зв’язку із репатріацією прибутків, посиленням дефіцитності платіжного балансу та структурними деформаціями вони не тільки не посилюють, а, навпаки, послаблюють конкурентоспроможність економіки. У нас склалася інша ситуація. Показовими щодо цього є такі дані: починаючи з 1999 року Україна мала позитивне сальдо поточного рахунку платіжного балансу. У 2004 році воно сягнуло 10,6% ВВП. На цей же рік ми зафіксували найнижчий в Європі зовнішній борг. У співвідношенні з ВВП він був майже в 4 рази меншим від зовнішнього боргу Польщі.

* * *

Практично в кожному з матеріалів нашого видання розкриваються ті чи інші аспекти **соціальної політики**. До чого я хотів би повернути увагу читача у зв’язку із аналізом цієї проблеми? Важливими є дві позиції. Перша стосується того, що на початковому етапі системних перетворень ми вимушені були зосередити зусилля передусім на розбудові основних атрибутів національної економіки, подоланні кризи та на базових ринкових трансформаціях. Я був відвертим у цих питаннях і не грав у найнебезпечнішу для економічного відродження України гру, яка зветься дешевим соціальним популізмом. Багато з нинішніх політиків досягли у цьому екстракласної майстерності. Це всі знають. Суспільство почало звикати до цього феномена, адаптуватися до нього. Я завжди діяв по-іншому. Читач зможе знайти у моїй доповіді “Шляхом радикальних економічних реформ” (жовтень 1994 року) такі слова: “Як Президент держави я мушу з усією відповідальністю перед народом заявити: нині ми не маємо реальних

ресурсів підвищення життєвого рівня наших людей”. Це була чесна позиція, яку, як на мене, суспільство сприйняло з розумінням.

Друга позиція, до якої я хочу також привернути увагу читача, має дещо інший аспект. За роки мого президентства, попри всі намагання (читач зможе переконатися в цьому з представлених матеріалів), нам не вдалося створити соціальну систему, адекватну умовам ринкової економіки. Це не лише найслабша позиція реформ попереднього етапу, а й чи не найсуттєвіша суперечність нашої економічної системи. Соціальна сфера України у визначальних інституціях реалізує свої функції здебільшого за принципами соціалізму. Така ситуація в низці інших має й об’єктивні пояснення: вирішення широкого кола проблем соціальної сфери, значна частка яких накопичилася ще за радянських часів, в умовах глибокої економічної кризи виявилось об’єктивно неможливим. Криза (а це й глибока гіперінфляція) поглинала всі фінансові ресурси. Однак головним є інше — непослідовність депутатського корпусу. Йдеться про позицію не лише лівих сил — комуністів та соціалістів, а й тих, хто представляв національно-ліберальне крило парламенту: змусити їх підтримати Президента у здійсненні далеко не в усьому популярних (а точніше — непопулярних) соціальних реформ я не зміг. На це у мене не вистачило сил.

Реальні зрушення намітилися тільки у період економічного зростання, хоча зроблене за ті п’ять років було теж ще далеко від сучасних потреб суспільства. У своїй доповіді на науково-теоретичній конференції в квітні 2004 року я це відверто визнав. Доповідь мала назву “Друга хвиля реформ”. Йшлося про перспективи економіки після моєї президентської каденції. Друга хвиля реформ якраз і стосувалася завершення реформ у соціальній сфері.

І все ж при всьому тому не можна заперечувати позитивну динаміку соціальних перетворень періоду 1994—2004 років. Ось хоча б один вагомий аргумент на підтвердження: якщо у 1994 році середньомісячна номінальна заробітна плата працівників у доларовому еквіваленті становила 22 дол., у 2000 — 42 дол., то у 2002 році — вже 70,9, а на кінець 2004 — 132,8 дол. Як бачимо, лише за роки економічного зростання (2000—2004) вона збільшилась у 3,2 раза. За цей час ВВП у доларовому еквіваленті зріс у 2,1 раза. Тож маємо півтораразове випередження темпів зростання заробітної плати порівняно із зростанням ВВП.

Такий статистичний ряд можна продовжити. Назву лише одну, можливо й не зовсім помітну для статистичного аналізу, позицію:

якщо у 1990 році в Україні було газифіковано всього 2 428 сільських населених пунктів, то у 2004 — 9 444. Зростання — майже в 3,9 раза. Нині природним газом забезпечено 83,8% сільських населених пунктів. Це офіційні дані Держкомстату України.

Зрозуміло, що і за такої динаміки життєвий рівень людей, насамперед йдеться про пенсії, заробітну плату, інші соціальні виплати, залишається недостатнім. Я це добре розумію, і мені це болить. Водночас, аналізуючи питання в цілому, треба бути реалістами і виходити з наявних об'єктивних можливостей. Узагальнюючим міжнародним індикатором при цьому є показник ВВП на одну особу, розрахований, звісно, не в абсолютних параметрах, а у відносних — на основі паритету купівельної спроможності (ПКС) національної грошової одиниці. У 2004 році ВВП на одну особу за ПКС становив в Україні 6 554 дол., тоді як у країнах Центральної та Східної Європи — 10 126 дол., зокрема у Польщі — 12 244, Угорщині — 15 546, Чехії — 18 357 дол. У Франції відповідний показник сягав 26 345, а в Німеччині — 27 351 дол. Із цих даних, які, повторюю, характеризують економічний потенціал розв'язання комплексу соціальних проблем кожної країни, й потрібно виходити. У Росії в таких випадках кажуть: “плясать необходимо от печки”.

І все ж я далекий від думки, що зроблене у соціальній сфері вимірюється самими тільки кількісними параметрами. Розраховую на доброзичливого читача, якого прошу мене зрозуміти і в цьому. Особливо актуальним для суспільства на шляху ринкових перетворень є утвердження нових якісних аспектів соціальних трансформацій, що пов'язані з подоланням щонайперше патерналістських настроїв радянської доби. Маю на увазі насамперед утвердження економічної свободи, можливості вільного вибору сфер та форм господарської діяльності, самоствердження і реалізації особистості. Ми крок за кроком почали рух і у цьому напрямку.

Для мене найбільше важили зміни у суспільній психології — люди почали вчитися і дедалі більше звикали покладатися на себе, на свою енергію, ініціативу, діловитість. Звісно, що це стосувалося найбільш дієздатних верств населення, молоді, людей, що отримали до розпорядження приватну власність. Саме вони стали головним рушієм економічних перетворень, гарантом їх недоторканності. Вимушений акцентувати на цьому з урахуванням реалій останніх трьох років, коли все, що робилося нами у цьому контексті, цілеспрямова-

но і послідовно демонтується. Як я розумію, нині означена проблема стає чи не найсерйознішою для держави.

Наголошуючи на цьому, хочу ще раз підкреслити, що насправді соціальність, як і соціальна справедливість, про яку сьогодні так багато говорять політики як лівої, так і правої орієнтації, не мають нічого спільного із такою політикою, котра де-факто реанімує прагнення людей знову, як це було за радянської доби, перекласти відповідальність за свою долю на плечі держави. У зв'язку з цим мені здаються актуальними деякі принципові положення. *По-перше*, держава, будучи зацікавленою в добробуті своїх громадян, на ділі не має у своєму арсеналі більш дієвого засобу, ніж постійне вдосконалення, зміцнення та підвищення ефективності вже створених ринкових механізмів, насамперед — інституту приватної власності, посилення їхньої соціальної складової. Тож турбота держави про підтримку й розвиток ринку має розглядатися і як важлива складова її соціальної функції. Особливої уваги потребує гуманізація виробничої сфери, утвердження механізмів конструктивної взаємодії між працею і капіталом, подолання ознак антагонізму між ними, що нині дедалі більше дається взнаки.

По-друге, держава має бути свідомою того, що соціальна справедливість, яку вона повинна гарантувати своїм громадянам, передбачає **рівність шансів на старті**, однак це зовсім не означає рівність кінцевих результатів. Важливо не виключати, а навпаки — підтримувати принцип змагальності у сфері соціальних відносин. Змагальність — невід'ємна складова свободи. Вона дає змогу суспільству з'ясувати, хто є ефективнішим у вирішенні того чи іншого завдання, які методи та механізми є найбільш оптимальними для реалізації відповідних цілей, нарешті, вона стимулює людину максимально мобілізувати свої сили, здібності й творчу енергію, аби бути в числі перших. Ущемлення принципу змагальності в соціальній сфері є прямим обмеженням свободи особистості, її вільного розвитку. Отже, дійсно коректна соціальна політика посилює позиції індивіда як на старті, так і у процесі змагальності.

По-третьє, об'єктом соціальної благодійності держави та її соціальної опіки мають бути лише незаможні верстви населення, які потребують суспільної підтримки і не в змозі самотійно забезпечити собі прожитковий мінімум. Принцип індивідуальної відповідальності — для середніх та заможних верств. Водночас держава володіє інструментами й механізмами соціального вирівнювання і не може

допускати надто великого розриву в розподілі доходів та майна, який породжує соціальні, економічні та політичні проблеми. Потрібно враховувати й інший базовий принцип ефективної організації сфери соціальних відносин. Він зводиться до простої формули: чим багатше суспільство, тим нижча в ньому соціальна диференціація і тим менше осіб, що потребують соціальної опіки держави. Звідси — обов'язок владних політиків не “підспівувати” соціальному популізмові, а працювати для зміцнення ринкових механізмів відтворення робочої сили, її ефективного використання. Суспільство не може “проїдати” більше, ніж воно створює.

Серед океану соціальних проблем є одна, яка потребує найпріоритетнішої уваги. Як на мене, це освіта і сфера освіти. За роки незалежності нам удалося зберегти, а то й розширити мережу навчальних закладів різного рівня, відчутно зміцнити їхню матеріальну базу. Мова йде насамперед про вищі навчальні заклади, які із запровадженням платності окремих навчальних послуг змогли кардинально змінити своє обличчя. Нині загальне охоплення освітою в Україні перевершує рівень країн із середнім доходом, а за деякими позиціями навіть тяжіє до високорозвинутих країн. Чисельність осіб із вищою освітою така ж (або й більша) як у багатьох країнах з вищим від нашого обсягом ВВП на одну особу.

Проте освіта перебуває у надскладному становищі. Це стосується передусім зниження кількісного і якісного рівня дошкільної та загальної середньої, а подекуди й вищої освіти. Далекою від сучасної залишається освіта на селі. У багатьох навчальних закладах недостатньо використовуються новітні методи і форми підготовки студентів, а якість навчання не відповідає міжнародним стандартам. Девальвуються фундаментальні аспекти освітнього процесу. Різко зменшилася кількість випускників фізичних, математичних, хімічних факультетів. Спостерігається недобір студентів на ці спеціальності.

Інший аспект. Дедалі гостріше проявляється розрив між набутими знаннями та вимогами виробництва. Підготовка фахівців вищої кваліфікації здійснюється без урахування не лише запитів сьогодення, а й перспективних потреб економіки країни. Внаслідок цього значна частина випускників навчальних закладів не можуть знайти роботу і вимушені змінювати кваліфікацію або навіть фах.

Мене надзвичайно турбують ці проблеми. Не хочу виправдовуватися, однак раніше відчутне збільшення асигнувань на освіту, як і на науку, було нереальним. Нині фінансовий стан держави зовсім

інший. А рівень і зміст освіти був і залишається в числі основних чинників, що гарантують, з одного боку, вільний розвиток особистості, з іншого — інноваційний прогрес, незалежність і безпеку держави у надскладному глобальному середовищі. Зрештою, ми змогли утвердити себе як потужна авторитетна держава насамперед завдяки високому освітньому потенціалу нашого народу. Цей потенціал потребує нині відчутної модернізації та зміцнення. Переконаний у тому, що настав час, коли економічний потенціал суспільства треба зосередити не на популістських проектах, а спрямувати на розв'язання насамперед проблем освіти, зміцнення її матеріально-технічної бази, якісного вдосконалення навчального процесу.

* * *

У нашому виданні, в його другій книзі, вміщено один із ключових документів, що визначає зовнішньополітичний курс держави, — обгрунтовані в Посланні Президента України концептуальні засади стратегічного курсу “Європейський вибір”. Переконаний, що читач із зацікавленістю ознайомиться з цим обгрунтуванням, яке, переконаний, і сьогодні зберігає свою актуальність. У зв'язку з цим вважаю за необхідне висловити деякі зауваження щодо його суті.

Напевне, перше питання, що потребує роз'яснення, пов'язане з часом обгрунтування цього документа: чому він з'явився не у 1995 чи 1996 роках, а лише у 2002 році? Це питання має принципове значення. Відповідаючи на нього, я маю намір дати відсіч політичним спекуляціям щодо ставлення Президента Кучми до євроінтеграційної стратегії, які почали накручуватися після 2004 року.

Відкидаючи ці звинувачення, скажу: завжди виходив з того, що питання євроінтеграції не може розглядатися як бренд когось із політиків, його не можна, як це в нас зазвичай робиться, приватизувати. Євроінтеграційна стратегія України — це стратегія нашого самоутвердження, відтворення нашої цивілізаційної ідентичності. Вона викристалізовується з багатовікової історії нашого народу, його ментальності та етнічних коренів, є природним наслідком здобуття країною державної незалежності та результатом системної логіки започаткованих іще 1991 року трансформаційних реформ.

Саме так сприймала цю проблему попередня влада — спочатку перший Президент незалежної України Л. Кравчук, а потім і я. Ідея євроінтеграції України була чітко окреслена ще у 1994 році в програм-

ному документі “Шляхом радикальних реформ”. Вона була завжди акцентована в моїх офіційних промовах. Читач може у цьому перекоонатися. Виступаючи у 1998 році на Парламентській Асамблеї Ради Європи, я однозначно заявив: “Стратегічна мета України — стати повноправним членом ЄС”. Це була не лише політична декларація: вона підтверджена конкретними діями, офіційною державною політикою. Так, у 1998 році набула чинності Угода про партнерство і співробітництво між Україною та Європейським Союзом. Важливе значення для становлення таких взаємовідносин мали схвалення Радою Європи “Спільної стратегії ЄС щодо України” (1999 рік), “Плану дій ЄС у галузі юстиції та внутрішніх справ в Україні” (2001 рік), а також щорічне проведення на рівні вищого політичного керівництва самітів “Україна—ЄС”. Чимало зроблено і у питанні адаптації чинного українського законодавства до стандартів ЄС. І це тільки окремі фрагменти.

І все ж: чому документ “Європейський вибір” з’явився лише у 2002 році, чи не суперечить це викладеному вище? Ні, суперечностей тут немає. **Євроінтеграційний курс держави — це насамперед курс системних перетворень у своїй країні.** Не пам’ятаю, хто про це сказав першим (та це й не принципово), але суть висловлювання зводилася до того, що Європу потрібно будувати щонайперше у себе вдома. Моя принципова позиція з цього питання була такою: вважав і вважаю донині, що в Європу потрібно йти, вирішивши саме у себе вдома три базові завдання. Йти можемо, *по-перше*, з дієздатною державою. *По-друге*, з конкурентоспроможною економікою. І, *по-третє*, із сформованою нацією та національною ідентичністю. Йдеться по суті про обґрунтування принципу **конструктивної інтеграції**, що відображає, як я тоді це бачив, специфічні риси українського шляху, в якому основна увага концентрувалася не просто на завданнях відповідної інтеграції (як це було, скажімо, в Польщі), а на фундаментальності внутрішніх перетворень.

Друга особливість цього шляху стосувалася проблеми Україна—НАТО. І за часів мого президентства Україна активно співпрацювала з Альянсом. Не вважаю це помилкою. Однак я завжди розділяв і розділяю тепер проблеми можливого членства України в ЄС, до якого ми прагнули, і членства в НАТО. Знову ж таки, на відміну від країн Центральної Європи, ми виходили з того, що некоректно ставити питання щодо нашого шляху в Європу через натовські ворота. Це зовсім різні процеси. І головне тут, що вони

по-різному сприймаються суспільством. Відповідальна українська влада не має права цього не враховувати.

І третя позиція. Виходив і виходжу нині з того, що **євроінтеграційна стратегія України не може протиставлятися активній східній політиці нашої держави, нашим стратегічним відносинам із Росією, з іншими країнами СНД.** Власне, така позиція повністю відповідала й інтересам ЄС. Життя щоденно доводить цю істину: Україна, відгороджена кам'яним муром від Росії, є нецікавою і для Європи. Саме тому наші відносини з Росією впродовж всього періоду мого президентства розвивалися по висхідній траєкторії. Це особлива, надзвичайно вагома сторінка державної політики України, у тому числі й політики утвердження національної економіки.

Що стосується конкретних кроків у євроінтеграційній політиці, які було обгрунтовано у “Європейському виборі”, то я хочу привернути увагу читача до цікавої деталі. Виявляється, що влада після мого президентства повністю прийняла саме наші обгрунтування відповідних кроків. Мені це приємно. Жодної нової позиції, крім, зрозуміло, термінів реалізації, у цьому принциповому питанні не з'явилося. Йдеться, *по-перше*, про набуття Україною членства в СОТ, *по-друге*, утвердження зони вільної торгівлі між Україною і ЄС, *по-третє*, набуття Україною асоційованого членства в ЄС, *по-четверте*, створення митного союзу між Україною та ЄС, *по-п'яте*, повне виконання Україною копенгагенських критеріїв членства в Євросоюзі й створення на цій основі реальних передумов для вступу України до ЄС. Однак ще раз наголошую на тому, що реалізація цих кроків визначальною мірою залежить від перетворень, здійснюваних у себе вдома.

* * *

На завершення хочу сказати і про таке. Представлені в нашому виданні документи, які унаочнюють реальні кроки утвердження національної економіки в період мого президентства, у 1994—2004 роках, звісно, відбивають не лише особисту позицію Президента України. Я мав щастя в тому, що всі ці роки серед людей, які працювали разом зі мною над визначенням та втіленням у життя основних засад економічного будівництва, були висококваліфіковані вчені та практики, віддані Україні, які поділяли мої погляди, розуміли специфічні особливості шляху нашого самоутвердження. Тому очевидно, що у кожному з моїх виступів, у кожному із документів Президента,

що вміщені у цьому виданні, пульсує не лише моя, а колективна думка. І це цілком природно. Я завжди намагався бути максимально уважним до позиції кожного, як колишній конструктор розумів, наскільки це важливо у справі, яку ми спільно робили.

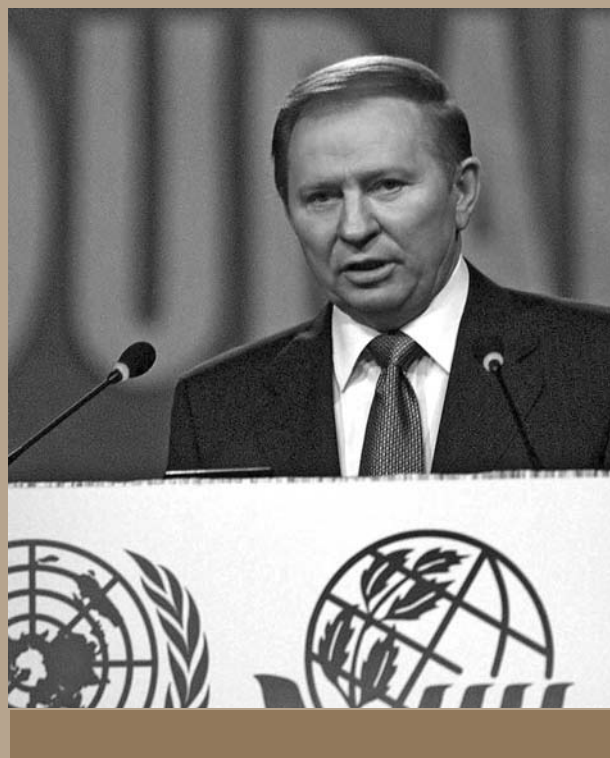
Навряд чи вдалося б назвати тут імена всіх людей, які причетні до сказаного. Однак окремі з них я все ж хочу виділити. Це, насамперед, учені-економісти: А. Гальчинський, В. Геєць, С. Пирожков, П. Саблук, П. Гайдуцький, С. Льовочкін, Б. Кваснюк, Е. Лібанова, О. Пасхавер, Ю. Пахомов, О. Василик, А. Філіпенко, В. Федосов, В. Новіков, З. Варналій, О. Власюк, Я. Жаліло, І. Бураковський та інші. Хочу акцентувати й на доробку урядовців, що в різні часи працювали в економічному блоці Кабінету Міністрів і такою ж мірою були причетними до обґрунтувань та реалізації основних засад економічної стратегії нашої держави. Це — В. Пинзеник, І. Мітюков, В. Роговий, Р. Шпек, С. Тигілко, М. Азаров, І. Юшко та інші.

Нарешті, із задоволенням хочу щиро подякувати упорядникам представленого видання, працівникам Інституту стратегічних оцінок — А. Гальчинському, його помічницям О. Обушевській та О. Котирло. Інститут працює під опікою Президентського Фонду “Україна”, який я нині очолюю. Вдячний і читачеві за увагу до нашого видання.

Л. КУЧМА

Київ — Конча-Заспа,
січень 2008 року

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ



1994 рік

Присяга на вірність народові України



Україна відкрита для співробітництва



Шляхом радикальних економічних реформ



Україна розраховує на міжнародну підтримку
курсу радикальних економічних реформ



Держава потребує активної підтримки науки
у здійсненні економічних реформ



Недосконала організація влади — одна з головних
перешкод на шляху економічних реформ

ПРИСЯГА НА ВІРНІСТЬ НАРОДОВІ УКРАЇНИ

**Промова з нагоди складання
Президентом України присяги
на вірність українському народові
на урочистому засіданні
Верховної Ради**

19 липня 1994 року

Сьогоднішня подія — це свідчення того, що держава Україна живе, зводиться на ноги, утверджує себе у світі. Насамперед, сердечно дякую вам, виборцям, які виявили мені високу довіру і обрали Президентом України. Я глибоко вдячний народові України, який продемонстрував високу громадянську свідомість, небайдужість до долі батьківщини і здійснив цивілізоване, демократичне оновлення політичної влади в центрі й на місцях. Я висловлюю подяку Верховній Раді України, яка законодавчо забезпечила процес політичних перетворень на засадах демократії, неухильного дотримання прав людини, миру та прогресу. Я віддаю належне Леонідові Макаровичу Кравчуку, який зробив перші не легкі кроки на шляху становлення української державності.

На виборах народ України висловив свою волю жити у власній державі, але він також хоче, щоб вона була заможна, демократична, сильна. Українська державність не може бути для нас самоціллю. Держава для народу, а не народ для держави. Саме ця правильна теза має стати нашим переконанням, наповнитись реальним змістом. Нічого не варта та держава, яка не в змозі захистити своїх громадян від духовного і матеріального зубожіння. Держава Україна — це не ікона, на яку треба молитися, це надзвичайно важлива інституція, покликана ефективно працювати в інтересах людей, слугувати їм. Переконаний, що все державне будівництво належить підпорядкувати завданням економічного і духовного відродження.

Як Президент України я бачу своє найголовніше завдання в тому, щоб забезпечити громадянам України безпеку, мир, соціальний захист, стабільність, створити умови для культурного розвитку і гідного життя на рідній землі. Передусім потрібно відновити законність. Шквал безвідповідальності та злочинності, що захопив Україну, має бути зупинений. Ми не вправі допустити, щоб злочинний світ, зрощуючись із частиною управлінського апарату, крок за кроком захоплював владу в Україні. Необхідні для цього заходи, зокрема і жорсткі, що дозволяє відповідна законодавча база, будуть вжиті мною найближчим часом. Буде також покладено край пограбуванню України.

Сьогодні Україна стоїть на порозі суттєвих змін економічного та політичного курсу. Необхідність таких змін народ ствердив своєю активною участю у виборах. Люди поклали відповідальність за проведення реформ на єдину цілісну систему виконавчої влади, очолювану Президентом. Хочу запевнити вас, що я маю намір спертися на це прагнення і повною мірою використати надану мені владу для проведення таких реформ.

Реформи — єдиний реальний шлях подолання тотальної економічної кризи, в якій опинилася економіка України. Реформи давно визріли, їх напрями визначені. Не вистачало головного — політичної волі для їх проведення. Сьогодні цю волю доведеться проявити. Тупцювання на місці — це смерть для української економіки і Української держави. Тільки негайні та рішучі дії влади, реалізація бюджетної та грошової реформ, лібералізація податкової політики, наведення порядку в сфері валютного регулювання і зовнішньоекономічної діяльності можуть виправити ситуацію. Реформа повинна полегшити життя людей. Тому вона має бути глибоко продуманою.

Україна може існувати лише як соціальна держава, в якій сильному надається можливість реалізувати себе, а слабкому — соціальний захист. Якщо сьогодні, під час важкого перехідного періоду держава не надасть людям більш суттєву підтримку, то під загрозою остаточного нищення опиняться наука, охорона здоров'я, культура, саме життя нації. За цих умов принциповим питанням для політичного керівництва України має стати забезпечення стабільності у державі. Політика Президента і Уряду має бути зрозумілою людям, послідовною. Людям треба гарантувати можливість із надією і впевненістю дивитись у завтрашній день.

Як Президент України я буду робити все для консолідації нації, подолання всього того, що порушує внутрішню стабільність Української держави. Сьогодні в Україні складна ситуація. Тому треба діяти швидко,

але обачливо. Держава не має часу для експериментів, а у людей немає на них ані сил, ані терпіння.

Я завжди говорив і повторюю нині: не революція, а планомірне, рішуче і послідовне оновлення економічної і соціально-політичної системи України — ось наша мета. А головний засіб її досягнення — реалізм і здоровий глузд як у внутрішній, так і в зовнішній політиці.

Визначаючи сьогодні внутрішню політичну стратегію, ми в першу чергу виходимо з розуміння того, що Україна є багатонаціональною державою. Будь-які спроби ігнорувати цей факт загрожують глибоким розколом у нашому суспільстві та крахом ідеї української державності. Україна — це рідна мати для всіх громадян, незалежно від того, якої вони національності, якого віросповідання, яку мову вважають рідною. Найближчим часом я маю намір запропонувати зміни до чинного законодавства з метою надання російській мові офіційного статусу при збереженні за українською мовою її державного статусу. Ми повертатимемо борги українській культурі й одночасно створимо найкращі умови для вільного розвитку національних культур усіх народів, що живуть на території України; ми повинні консолідувати, а не роз'єднувати суспільство у цей переломний момент української історії.

Чесно працювати на благо України, на славу України — головна вимога до усіх громадян нашої держави. І, безперечно, умовою, без якої будь-які реформи, будь-який рух уперед неможливий, є формування сильної ефективної державної влади. Це передбачає передовсім зміцнення єдиної виконавчої вертикалі як основного інструменту здійснення загальнодержавної політики. В той же час мають бути стабілізовані стосунки між усіма гілками влади. І у Президента, і у Верховної Ради, і у судової влади одна мета. Тож ніщо не повинно заважати нашій спільній діяльності в ім'я народу. У стосунках між органами влади незаперечним має бути визнаний абсолютний пріоритет Конституції, положення якої не можуть змінюватися в односторонньому порядку.

Враховуючи нові політичні реалії, динаміку соціально-економічних і політичних процесів у нашому суспільстві я як Президент вважаю за необхідне відновити конституційний процес, попередньо детально відпрацювавши механізм його здійснення. Іншою об'єктивною реальністю, у відповідності до якої визначатиметься внутрішня політика України, є необхідність дальшого розвитку місцевого самоуправління, розширення прав і відповідальності регіонів, передусім у соціально-економічній сфері. Ринкові реформи несумісні з жорстким адмініструванням, а надто — з одного центру. Компетенцію і відповідальність усіх органів дер-

жавної влади, необхідність зміцнення різних рівнів управління потрібно чітко закріпити правовими актами.

Україна збереже наступність своєї зовнішньої політики у тій частині, яка стосується її міжнародних зобов'язань. Вона буде неухильно виконувати угоди і вимагати такого ж ставлення від своїх партнерів. У той же час у зовнішньополітичний курс будуть внесені корективи з тим, щоб зробити міжнародну політику України більш динамічною, ефективною; характеристиками її дієвості стають не кількість візитів та угод, а конкретні політичні та економічні результати. Пріоритетність зовнішньої політики України має визначатись не ідеологією, а загальнонаціональними інтересами. Це означає, що на зміну політичному романтизму та ейфорії, певній невизначеності, характерним для початкового періоду розбудови держави, мають прийти реалізм, конкретність, прагматизм.

Історично Україна є частиною євразійського економічного та культурного простору. На сьогодні саме на цій території колишнього Радянського Союзу зосереджені життєво важливі національні інтереси України. Це і джерела надходження необхідних товарів, сировини та енергоносіїв, і найбільш реально доступний ринок збуту продукції українських товаровиробників. Нас зв'язують із країнами — колишніми республіками Союзу — також традиційні наукові, культурні, інформаційні й навіть сімейні зв'язки. Мільйони українців постійно там живуть. Самоізоляція України, її добровільна відмова від активної боротьби за власні інтереси в євразійському просторі були серйозною політичною помилкою, яка завдала значної шкоди понад усе національній економіці.

Ми повинні не просто бути присутніми у Співдружності Незалежних Держав, а навчитись активно впливати на політику всередині Співдружності, рішуче відстоюючи свої інтереси, не забуваючи, зрозуміло, і про наших партнерів. Якщо ми не будемо брати участі у визначенні “правил гри”, то ці правила все ж встановлять, втім без нас і на шкоду нашим інтересам. Я переконаний, що Україна може взяти на себе роль одного з лідерів процесу євразійської економічної інтеграції, налагодження цивілізованих взаємовигідних відносин між зацікавленими сторонами.

В цьому контексті принципове значення має нормалізація стосунків із Росією — нашим стратегічним партнером. Першим кроком у цьому напрямку може стати підписання комплексного широкомасштабного договору про економічне співробітництво з Російською Федерацією, підготовку якого вже практично завершено. Цей договір має стати також доброю базою для розв'язання тих політичних і економічних недоречностей, котрі накопичились у взаєминах між Україною та Росією.

Новим реальним змістом мають бути наповнені і відносини з країнами Заходу. Ми повинні бути щиро відкриті до плідної співпраці з усіма країнами світу й окремо з кожною з них. Треба якнайскоріше переходити від обміну деклараціями до повноцінного економічного співробітництва, рішуче ліквідувати надумані перепони. Особлива увага буде приділятися співробітництву з тими країнами та міжнародними економічними організаціями, що виявляють справжню ділову зацікавленість в Україні як розвинутій індустріальній державі. Наша мета — увійти в світову економічну систему не як деіндустріалізований сировинний додаток, а на правах повноправного партнера.

Дорогі співвітчизники! У мене сьогодні немає відповіді на всі запитання, бо її і не може бути. Вінстон Черчилль недаремно зазначав, що людям, у яких є відповіді на всі запитання, не довіряють керівництво державою. Ніколи не обіцяв і зараз не обіцяю, що вже завтра закінчаться всі наші біди.

За останні півроку економічна та соціальна ситуація надзвичайно погіршилась, країна фактично на грані економічної катастрофи. Аби їй запобігти, доведеться вдаватися до важких і непопулярних заходів. У жодному разі ми не можемо піддатися спокусі косметичними засобами здійснити сьогодні, так би мовити, псевдостабілізацію, закриваючи очі на існуючу кризову реальність, обдурюючи народ. Будь-що ми зобов'язані зупинити сповзання у прірву, перервати марш у нікуди. І тільки якщо ми перервемо цей фатальний процес деградації, занепаду нашої економіки і вимирання суспільства, лише тоді почнемо спинатися на ноги, лише тоді у нас буде майбутнє.

Я хочу, щоб усі громадяни знали: ще будуть тяжкі випробування, ще не закінчилися всі наші біди та нестатки. Але запевняю вас: будемо робити все, щоб переломити ситуацію. Я глибоко переконаний, що ми доб'ємося цього. Гарантія тому — особисте зобов'язання й особиста відповідальність Президента України. Переживемо і тяжку осінь, і не легшу зиму. Україна пройде останній, найважчий період випробувань, і ми будемо мати країну, гідну нашого працелюбного народу, нашої славної минувшини, наших дітей і онуків. Лише спільна праця, повага до людини праці дадуть рясні плоди.

Дорогі співвітчизники, ми крокуємо нелегким шляхом випробувань задля добра і щастя України, кожного її громадянина. У нас єдина мета і все непринципове, несуттєве, дрібне повинно відступити на задній план. Рука до руки, пліч-о-пліч, допомагаючи одне одному — переможемо. Я вірю в це!

УКРАЇНА ВІДКРИТА ДЛЯ СПІВРОБІТНИЦТВА

Виступ перед представниками
дипломатичного корпусу

22 липня 1994 року

Шановний пане дуайєне!

Шановні голови дипломатичних місій!

Шановні дипломати!

Шановні пані та панове!

Передусім хочу сказати, що мені дуже приємно зустрітися з вами і мати нагоду безпосередньо спілкуватися з представниками шанованого дипломатичного корпусу. Знаю, що такі зустрічі вже відбувалися у вас із першим Президентом України і думаю, що це добра традиція, яку і я збираюся продовжувати.

До мене зараз надходять численні поздоровлення і привітання від лідерів багатьох країн світу. Хочу скористатися цією нагодою, щоб просити вас передати керівникам ваших країн мою глибоку подяку і запевнення в готовності продовжувати і розширювати активне співробітництво.

Одразу почну з найголовнішого питання, яке, мабуть, цікавить і непокоїть багатьох тут присутніх — чи відбудуться кардинальні зміни в українській зовнішній політиці, чи слід чекати чогось нового і непередбачуваного, тобто — що ви мали б радити вашим столицям щодо визначення політичного курсу стосовно України. Ще раз заспокою вас: зовнішня політика України залишиться передбачуваною і виваженою, базованою на тих основоположних документах, які прийняті за останні роки. Отже, надзвичайностей і несподіванок раджу не чекати і не боятися. Зовнішня політика п'ятдесятидвохмільйонної держави, однієї з найбільших європейських країн — це не та сфера, яку можна враз зру-

шити в тому чи іншому напрямку, не викликавши при тім суспільного відгомону. Думаю, всі ми це прекрасно розуміємо.

Розуміємо ми й інше.

Звісно, у зовнішньополітичний курс України будуть внесені певні корективи. Це — об'єктивна вимога часу. Світ сьогодні вже не той, що був три роки тому, коли Україна постала на політичній карті як незалежна держава. Не зовсім такі, як були тоді, і її близькі й далекі сусіди. Нові проблеми хвилюють світове співтовариство. Мусимо всі разом, і Україна в тому числі, пристосуватися до цих реалій та відповідно на них реагувати. А реалії такі, що після хвилі загальної ейфорії, яка охопила увесь світ на рубежі 80—90-х років — мовляв, усі складні питання вже вирішено і тепер разом попрямуємо у світле майбутнє, настала пора своєрідного прозріння: не все так просто, як здавалося після падіння Берлінської стіни, про що я часто кажу. Тому на одному полюсі постконфронтаційного світу виникли настрої розчарування, на іншому — досить швидке усвідомлення власного інтересу, який з невеликими втратами, а навіть і зі здобутками, можна реалізувати в нових міжнародних умовах.

Не могло це не віддзеркалитися і на розвитку України, яка одразу ж заявила про свою готовність чесно і відкрито співпрацювати з усіма зацікавленими партнерами, але наштовхнулася на нерозуміння, підозри, інколи відверте нехтування, а то й навіть загрози ізоляції. Звичайно, є в тому і наша частка вини — період своєрідного революційного романтизму не міг не накласти відбиток на внутрішню і зовнішню політику. Але давайте подивимося правді в очі — лише зовсім недавно, після дворічних наших зусиль, світ нарешті повернувся лицем до України і декларував свою підтримку. І то — дуже непевно, із застереженнями.

Так, думаю, далі продовжуватись не може. Кожна країна має свої державні інтереси, має їх і Україна, і вона буде їх обстоювати з дедалі більшою динамічністю, реалізмом і прагматизмом. Незаперечно, існують і загальні інтереси, і загальний кодекс поведінки в світовому співтоваристві, яких мусять дотримуватись усі його члени, і в усякому разі буде дотримуватись Україна. Тут не може бути жодних сумнівів: всі свої міжнародні зобов'язання Україна як виконувала, так виконуватиме і надалі, її зовнішня політика залишиться послідовною, виваженою і передбачуваною.

Хотілося б сказати конкретніше про деякі ключові аспекти нашого зовнішньополітичного курсу.

Перше — ті проблеми, які лишилися нам у спадщину від минулого і які потребують вирішення. Це, звісно, найочевидніша необхідність владнати нарешті відносини з нашим найбільшим і найпріоритетнішим сусідом — Російською Федерацією. Просто незрозуміло, чому дві настільки близькі за історією і культурою сусідні країни ніяк не можуть домовитися. Гадаю, тут багато надуманого і заполітизованого. Росія — наш

особливий партнер, і відповідно наші стосунки мають бути особливими. Широкомасштабний договір про дружбу і співробітництво з Росією укладається з метою сприяти повній нормалізації наших стосунків і зняттю того абсолютно зайвого політичного підтексту “напруги”, яка нібито існує між Україною і Росією. Якщо казати конкретніше, то, наприклад, Чорноморський флот, здається, не та проблема, яка спроможна посварити два народи. Хочу сподіватися, що саме такий підхід поділяє й Росія. Вірю, що взаємоприйнятне цивілізоване рішення буде знайдено. Тим паче, що певні зрушення в цьому плані вже намітилися.

Те ж саме стосується інших країн — колишніх республік СРСР. Чи то у нас, як то кажуть, часу не вистачало, чи надто були зайняті внутрішніми справами, але на цьому напрямку слід активно надолужувати згаяний час. Маємо багато спільних проблем, але маємо і багато спільних інтересів — чому ж не допомагати одне одному? Хоч останнім часом і тут намітилися певні зрушення, втім очевидно, що існуючий стан справ нас не може влаштувати. Один конкретний приклад: сьогодні з Києва легше дістатися кудись в Європу чи Північну Америку, ніж до колишніх республік Союзу. Це ж — непорозуміння, яке треба виправляти.

Ще й як багато є над чим працювати і в розвитку відносин із нашими найближчими західними сусідами. Здавалося б, підписано багато угод, налагоджено непогані політичні і культурні контакти, проте все ж щось не спрацьовує. Не спрацьовують навіть ті дуже непогані й взаємовигідні угоди, особливо в економічній галузі, яких ми так добивалися і які, по суті, роблять живою тканину добросусідських відносин. Тут проблема подвійна: хвора економіка — а у нас вона справді хвора — не може одразу вийти на той рівень нормальних цивілізованих зв'язків, який би всіх задовольняв і давав відповідний ефект; очевидна також певна несумісність тих економічних систем, які реально існують сьогодні в наших країнах.

Взагалі ж країни Центрально-Східної Європи, цього регіону Європейського континенту, мають багато спільних інтересів, тому давайте працювати разом. Ізоляція один від одного згубна для всіх нас разом і для кожного окремо.

Є у нас великий інтерес і до співробітництва з тими, досить віддаленими географічно регіонами, які тільки останнім часом ми почали “освоювати”. Досвід соціально-економічних перетворень у країнах Азійсько-Тихоокеанського регіону, Африки, Латинської Америки ми вивчатимемо і будемо робити з нього висновки. Не можу не згадати в цьому контексті й про країни Перської затоки, які мені пощастило відвідати як Прем'єр-міністрові. Я покладаю великі надії на заохочення цих країн до активного взаємовигідного економічного співробітництва. Економічна зацікавленість, рівноправна співпраця, розширення

торгівлі, політичний та інший діалог — такими бачу я підходи до подальшого розвитку і зміцнення відносин з цією великою групою країн.

Окремо хотів би сказати про розвиток відносин із країнами Заходу. Поза сумнівом, цьому напрямку ми будемо приділяти належну увагу в нашій зовнішній політиці. Вже досягнутого втратити не можемо. Але й тут є свої проблеми, свої недоліки.

На жаль, я сьогодні не можу сказати, що Україна стала повноправним та рівноправним партнером у співробітництві з європейськими та іншими західними країнами, як вона того сподівалася. Очевидно, тут спрацювали — з нашого боку — надмірний ідеалізм та недостатня впевненість у своїх силах, невеликий досвід і внутрішня нескоординованість, з іншого боку — невиправдане зволікання з реальною оцінкою потенціалу України як політичного та економічного партнера, певна упередженість та егоїзм. Проте зараз, у нових міжнародних умовах, так жити не можна. Ми такими підходами досягнемо абсолютно протилежної мети — будемо будувати “прекрасний новий світ” не спільно, а навпаки — знову розійдемося і почнемо підозрювати одне одного, будуватимемо нові стіни розмежування.

Ми, ясна річ, вдячні за те, що останнім часом досить відчутно заявлено про підтримку і наміри надання допомоги Україні у проведенні економічних реформ з боку провідних західних країн. У всіх “на слуху” неапольська цифра “великої сімки” стосовно допомоги Україні. Це, я думаю, перша серйозна заявка на нормальне співробітництво. Але поки що — це обіцянка, декларація. А ми знаємо досвід деяких наших сусідів, які теж отримували подібні обіцянки, але все це вийшло не по писаному. Я готовий до співробітництва і можу почати говорити конкретно, вносити конкретні пропозиції стосовно реалізації цієї підтримки вже найближчим часом.

Україна вислухала за останні роки безліч нарікань щодо відсутності реформ і, відповідно, неможливості здійснення серйозної зовнішньої допомоги. Здебільшого така критика і нарікання були справедливими, хоча і дещо односторонніми. Ситуація в нас справді складна, але ідеальних рецептів виходу з економічної кризи українського типу досі не існує. Повторювати слово “реформа” заради пропаганди я не збираюся, але що саме економічна реформа стане найголовнішим, найпріоритетнішим напрямком в діяльності Уряду — в цьому можу вас запевнити. Головні завдання зараз — зупинити падіння національного виробництва, створити умови товаровиробникам для нормальної роботи з нормальним прибутком, зменшити податки, провести реформу валютного регулювання і припинити тупцювати на місці, створити нормальний інвестиційний клімат, щоб капітали не тікали з України. Без серйозних західних інвестицій нам буде дуже важко, але, зрозуміло, для цього потрібен

відповідний інвестиційний клімат і політична стабільність. Над першим ми готові активно працювати, а друге, я впевнений, теж буде довгостроковою реальністю. Ми маємо проекти конкретних програм на багатьох напрямках реформ, в тому числі щодо удосконалення національного законодавства. Саме ці питання стануть головними, і на них буде зосереджено увагу Уряду.

Тому ще раз зазначу: Україна буде намагатися наповнити конкретним, реальним, практичним змістом, у першу чергу економічним, усі угоди і домовленості, які вона вже уклала, в тому числі з Європейським Союзом, і в рамках Співдружності Незалежних Держав, і в інших регіональних структурах, і на двосторонньому рівні, а також буде активно працювати над новими угодами, які відповідають нашим найголовнішим національним інтересам. Україна не збирається бути великою “terra incognita” в центрі Європи і розмінною картою чийось глобальних інтересів. Ми працюватимемо над тим, щоб раз і назавжди покінчити з будь-якими спекуляціями навколо майбутнього України, її так званого розколу, невизначеності і т. ін. Такі розмови йдуть від нашої сьогодишньої економічної слабкості. Я ж буду робити все можливе, аби Україна стала державою сильною — щоб на давнє латинське прислів'я “ubi bene ibi patria” (де добре, там і батьківщина) не доводилось посылатися громадянам України стосовно інших країн, а навпаки — не виключаю. Це, звісно ж, метафора.

Тепер щодо деяких інших конкретних питань зовнішньополітичного характеру.

Україна і надалі буде проводити послідовну політику в галузі контролю над озброєннями. Ми будемо дотримуватися зобов'язань за угодами, успадкованими від колишнього СРСР і укладеними вже від імені незалежної України.

Серед таких угод особливе місце належить Тристоронній заяві президентів США, України та Росії і укладеній на її розвиток двосторонній українсько-російській імплементаційній угоді, які визначають механізм отримання Україною компенсації за ядерну зброю, дислоковану на її території. Ці домовленості в принципі виконуються усіма сторонами, і їх подальша реалізація означатиме послідовне просування України до без'ядерного статусу.

Ми вдячні Сполученим Штатам, Японії, ФРН, Канаді, Швеції, Нідерландам та іншим державам, які виявляють готовність надати допомогу Україні у виконанні її зобов'язань за Договором про обмеження та скорочення стратегічних наступальних озброєнь. Разом із тим відчувається і деяка одностороння спрямованість багатьох проектів допомоги, їх переважаність різними умовами, неготовність наших партнерів враховувати пріоритетні для нас аспекти цієї проблеми.

Вчора я мав розмову з Президентом США Біллом Клінтоном. Я поінформував його про стан справ із реалізацією Україною Тристоронньої заяви президентів США, України та Росії від 14 січня 1994 року. Звернув у цьому зв'язку його увагу на незадовільну ситуацію з наданням допомоги на ядерне роззброєння.

Чому я це зробив? Скажу відверто: ситуація, в якій ми опинились нині, є надзвичайною як стосовно безпеки деактивованих ракетних комплексів, так і екології. З виділених Сполученими Штатами і деякими іншими державами коштів на допомогу у ліквідації ядерної зброї на сьогодні Україна отримала лише мізерну частку. Ми вже виконали всі наші зобов'язання за першим етапом реалізації Тристоронньої заяви і, зі свого боку, сподіваємося на адекватні кроки Сполучених Штатів та інших держав, спрямовані на здійснення пріоритетних для нас проектів побудови надійних місць зберігання гептилу, вирішення проблем соціального захисту та медичного забезпечення українського персоналу, на який покладено часто небезпечні завдання, пов'язані з ліквідаційною програмою.

Сподіваюсь, що спільними зусиллями ми зможемо виправити це становище і забезпечити послідовне виконання Україною взятих нею зобов'язань. Про це сказав вчора і Президент США.

Головна проблема тут — отримання від ядерних держав надійних гарантій безпеки України. Проекти текстів гарантій, які надійшли від чотирьох ядерних держав, ще не повною мірою відповідають нашим сподіванням, і ми маємо намір продовжити переговори з ними з метою вдосконалення цих документів і надання їм відповідної узагальнюючої форми.

Україна продовжуватиме активну дипломатичну діяльність у галузі контролю над озброєннями в ООН, на Конференції з роззброєння, на Форумі НБСЄ зі співробітництва у галузі безпеки, в інших організаціях, на двосторонньому рівні. Ми продовжимо активне співробітництво в Організації Об'єднаних Націй, інших міжнародних організаціях і регіональних структурах, приділяючи в той же час належну увагу міжнародним фінансовим організаціям.

Виходячи зі своїх національних інтересів, пріоритетними напрямками щодо цього вважаємо: реформування ООН відповідно до нових реалій у світі з метою перетворення цієї всесвітньої організації у справжній центр спільних дій з урегулювання регіональних конфліктів і вузлів напруженості мирними засобами; захист прав людини; встановлення справедливих, значно менших за розмірами внесків України до регулярного бюджету ООН та на операції ООН із підтримання миру.

Ми високо оцінюємо миротворчі зусилля ООН з урегулювання регіональних конфліктів і свідомі того, що така діяльність потребує ак-

тивної політичної і матеріально-фінансової підтримки від держав—членів Організації. Україна вже стала одним із найбільших серед країн світу контрибуторів Сил ООН з підтримання миру і продовжить співробітництво в цьому напрямку.

Одне з гострих та болючих для нас питань — санкції. Україна від самого початку введення режиму санкцій ООН проти СРЮ розглядала цей режим як невід’ємну складову міжнародних зусиль щодо мирного врегулювання кризи в колишній Югославії. Навіть за серйозних економічних труднощів Україна робила і робить все можливе, щоб санкції ООН проти СРЮ досягли своєї мети — припинення кровопролиття в цьому регіоні. В той же час ми будемо наполягати на дієвій допомозі міжнародних структур у подоланні наших економічних труднощів, що виникли внаслідок застосування ембарго, а за нерозуміння наших вимог будемо відповідно діяти. Україна зараз не в тому стані, аби дозволити собі втрачати мільйони доларів щомісяця.

Підкреслю ще раз: Україна є відкритою для подальшої активізації дипломатичних контактів, співробітництва з усіма зацікавленими партнерами, але до співробітництва чесного, рівноправного і надійного. Політичні декларації і обіцянки — це дуже добре, але, як написав один відомий автор, перш ніж займатися роботою, людина потребує чогось їсти і пити, чимось облаштувати своє житло. Цей пріоритет — облаштування власного дому, наведення в ньому ладу, звісно, буде впливати на наші зовнішньополітичні підходи. Допомога заради допомоги нам не потрібна: Україна доволі сильна й потужна країна, має належний людський, інтелектуальний і природний потенціал, аби впоратися з цією задачею самотужки. Але такий шлях може виявитися занадто дорогим, тривалим і важким для народу України. Ми хочемо розуміння і підтримки. Підтримки конкретної, ділової, партнерської. Думаю, це — нормальний спосіб поведінки в будь-якому нормальному товаристві. Якщо комусь важко — а Україні зараз важко, — його треба підтримати, щоб він, у свою чергу, зміг підтримати тебе. І щоб атмосфера в такому товаристві, особливо якщо воно називається міжнародною спільнотою, була здоровою і не давала приводів для ревнощів, спекуляцій. І давайте не будемо обманювати себе питаннями про те, куди попрямує Україна — на Захід чи на Схід. Україні не треба нікуди прямувати. Вона є там, де їй визначено бути історією і географією, якщо дозволите, самим Богом — на стику між Європою і нинішнім Євразійським континентом. Україні належить бути тут не буфером, а надійним мостом, надійною з’єднувальною ланкою.

Стати такою вона зможе і сама, але давайте працювати над цим разом. Думаю, це в наших спільних інтересах.

ШЛЯХОМ РАДИКАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

Звернення Президента України
до Верховної Ради України

11 жовтня 1994 року

Вельмишановні депутати!

Минуло майже три місяці після обрання нового Президента України. Цей час був максимально використаний для реального усвідомлення тенденцій і процесів, які визначають розвиток нашого суспільства. Вживалися конкретні кроки щодо нормалізації економічної та політичної ситуації в Україні.

Здійснено цілу систему принципової ваги заходів, спрямованих на зміцнення кадрового потенціалу, державного впливу на основні сфери економічного та суспільно-політичного життя, розбудову управлінської вертикалі, Збройних Сил та правоохоронних органів, подолання безвідповідальності, утвердження правопорядку. Є й інші позитивні надбання спільної діяльності Президента, Парламенту та Уряду. Втім, зупинити чи навіть послабити кризові процеси, які нищівно руйнують Україну, ми поки що не змогли.

Стан економіки

Аналіз стану нашого суспільства переконливо засвідчив, що рятувати його старими методами безнадійно, що **нам необхідна якісно нова соціально-економічна та політична стратегія**. У зв'язку з цим перші місяці діяльності Президента стали періодом накопичення сил, ґрунтовного опрацювання стратегії радикальних економічних та соціально-політич-

них перетворень, внесення суттєвих коректив у внутрішню і зовнішню політику. Сьогодні підготовчий період завершується. Президент переходить до рішучих наступальних дій. **Фактично ми маємо вступити у новий етап розвитку України, який або дасть нам шанс вижити і забезпечити гідне життя нинішньому та майбутньому поколінням, або остаточно відкине нас далеко назад, позбавить останніх шансів крокувати в ногу з сучасною цивілізацією.** Цим і продиктоване рішення звернутися до Верховної Ради, усього суспільства за підтримкою основних засад соціально-економічної та політичної стратегії Президента. І перше, що повинні зробити і Президент, і Верховна Рада — об'єктивно усвідомити, що ми успадкували в економіці й політиці, які наші стартові можливості і з якого рубежу ми беремо відповідальність за сьогоднішнє та майбутнє нашого народу.

Депутати отримали письмову доповідь щодо стану економіки України та нової економічної політики Президента. Тому зупинюся лише на найпринциповіших її моментах. Хоч як це прикро, але ми не можемо не визнати, що **реальної незалежності Україна ще не здобула.** У 1991 році вона одержала лише атрибути суверенної держави. Однак за три роки не спромоглася наповнити їх реальним змістом.

Особливо небезпечним є **незавершеність розбудови національної економіки.** Перехід від адміністративно-директивної ринкової економіки до власної економічної системи не міг бути безболісним. Це підтверджується і досвідом інших країн. Але те, що сталося з економікою України, не має історичних аналогів. У 1991—1993 роках валовий внутрішній продукт зменшився на 39%. За роки великої депресії спад виробництва в США не перевищував 25%. В СРСР під час Другої світової війни найнижча позначка падіння промислового виробництва зафіксована на рівні 30%.

Ми так і не змогли утвердити функціонально дієздатну фінансову систему, з якої починається будь-яка держава. Україна є лідером серед інших країн світу за обсягами дефіциту державного бюджету. У 1992 році бюджетні витрати склали 61,7% національного доходу. В минулому — 73,2. У цьому році, за підрахунками Мінфіну, вони перевищать 85%. До речі, це пряма ознака посилення одержавлення економіки та її бюрократизації, проти чого ми так активно виступаємо з часу проголошення незалежності. Нині фінансування бюджетного дефіциту поглинає 85—95% кредитної емісії НБУ й досягає майже 20% валового внутрішнього продукту. За такої ситуації відсутня будь-яка перспектива нагромадження та розширеного відтворення. В той же час держава збирає 50, а то й менше відсотків податків, що є також переконливим свідченням її економічної недієздатності.

Україна першою серед країн, що входили до колишнього СРСР, ще влітку 1991 року проголосила свої цілком обґрунтовані наміри запровадити в обіг власну національну грошову одиницю — гривню. Однак і це принципове завдання розбудови національної економіки так і не було до кінця реалізовано. Ми зупинилися на півдорозі, залишивши в обігу тимчасову грошову одиницю, про авторитет якої, на жаль, не варто і згадувати.

За даними Світового банку, рівень інфляції в Україні в 1993 році був найвищим у світі. Відомо, що значною мірою на це “досягнення” вплинули зовнішні фактори. Втім, це не знімає проблеми. У 1994 році інфляція дещо знизилася. Проте ця штучна стабілізація відбулася через масове зупинення підприємств, відстрочення бюджетних виплат і небувале зростання заборгованості. Тільки соціально-культурній сфері ми заборгували від 30 до 70% бюджетних платежів. Результатом непослідовної політики стала найгостріша за останні роки криза неплатежів. На 1 серпня цього року кредиторська заборгованість підприємств та організацій досягла 312 млн крб, дебіторська — 247. Це в 10 разів гірші показники, ніж у Росії, де ще в березні поточного року Президент Єльцин заявив про платіжну кризу як явище, що загрожує національній безпеці країни. Нам не вдалося опанувати ще одну сферу, яка також належить до ключових засад національної економіки — сферу зовнішньоекономічної діяльності. Одна з причин цього — намагання утвердити державність та економічну незалежність у країні за допомогою кардинальної переорієнтації політики зі Сходу на Захід. Це був стратегічний прорахунок. Адже Україна внаслідок сформованої впродовж багатьох десятиріч на основі союзного поділу праці спеціалізації виробляла тільки близько 20% кінцевого продукту. Тому їй не варто було йти шляхом негайного механічного виходу з налагодженої системи господарських зв'язків. Ситуація ускладнювалася ще й тим, що через неготовність випускати конкурентоспроможну за світовими стандартами продукцію Україна не могла швидко інтегруватися в систему західних ринків.

Врешті-решт непродумана політика щодо збереження національних інтересів (або навіть неправильне розуміння цих інтересів) у період розпаду Радянського Союзу та становлення нашої молодшої держави призвела до втрати багатьох ринків збуту української продукції. Існують розрахунки, за якими спад виробництва впродовж 1991—1993 років на понад 35% визначається факторами, що пов'язані з помилками у зовнішньоекономічній політиці нашої держави.

Катастрофічно збільшується зовнішній економічний борг України, зростаючи щоквартально на 600 млн дол. Сьогодні він фактично становить близько 7 млрд дол. У той же час не мільйони, а мільярди доларів від вивезеної продукції безконтрольно осідають у закордонних банках.

Грубі прорахунки в економічній політиці спричинили **загрозливе зростання тіньової економіки**. На її основі в суспільстві утворилася напівкримінальна “п’ята влада”, яка серйозно конкурує з державою. Так, нині майже третина грошей перебуває поза банківським обігом.

Катастрофічно падає життєвий рівень народу. Порівняно з 1991 роком купівельна спроможність населення зменшилася майже в 5 разів. Нині вона у 2,5 раза менша, ніж у Росії. У визначальному за своїми обсягами державному секторі економіки відбулося повне знецінення мотиваційних стимулів до продуктивної праці. Майже кожен третій зайнятий у цьому секторі належить до категорії прихованих безробітних. Небезпечних масштабів набуває некероване розшарування населення — накопичення багатства на одному полюсі й дедалі більше зубожіння на іншому.

Відбувається інтенсивне згортання відтворювального процесу. Щоденно проїдається національне багатство, накопичене не одним поколінням. **Почався загрозливий процес деіндустріалізації України**. Наша держава мала у п’яти — шести галузях промисловості науково-технічний потенціал, який забезпечував світовий рівень технологій. Сьогодні й вони деградують.

Фізичний розпад продуктивних сил випереджає руйнування науково-технічного та інтелектуального потенціалу суспільства. Відбувається **масова декваліфікація кадрів виробництва, відплив здібної молоді із галузей науки та техніки**. За останні три роки в Україні вдвічі скоротилася мережа проектних і науково-дослідних організацій, на 30% — чисельність науковців. Значна частина з них виїхали за кордон. Питома вага бюджетних асигнувань на ці цілі зменшилася з трьох відсотків валового внутрішнього продукту у 1990 до 0,7 у 1994 році.

Внаслідок старіння та зношеності техніки, а також спаду виробництва ми стоїмо на межі масових економічних та екологічних катастроф, виходу з ладу життєзабезпечувальних систем виробничої інфраструктури. **Ми можемо стати першою в світі країною, яка виявиться неспроможною впоратися з власним промисловим та військово-технічним потенціалом, створить екологічну небезпеку сусіднім країнам**. Це буде моральна ганьба нації.

Таким чином, виникає реальна загроза витіснення України на периферію світового господарства, встановлення її технологічної та фінансової залежності від інших держав, перетворення на сировинний додаток та територію для розміщення екологічно шкідливих виробництв. Все це створить об’єктивні умови для неокolonіального статусу України, обмеженої політичної самостійності та суверенності у вирішенні не тільки міжнародних, а й внутрішніх проблем. Такого роду залежність не можна буде подолати ні масовими політичними акціями, ні страйками, ні навіть збройною боротьбою. Повернення до кола високорозвиннутих

країн може зайняти десятиліття або взагалі стати нереальним. Підкреслюю, саме повернення, оскільки не можна вважати слаборозвинутою країну, яка ще й сьогодні спроможна освоювати космос, виробляти новітні літаки, кораблі, двигуни, системи управління, найсучаснішу військову техніку тощо.

Пріоритети економічного курсу

Зроблений аналіз дає підстави стверджувати: в Україні не розвинені або деформовані економічні підвалини держави, які забезпечують її незалежність, внутрішню стабільність та міжнародний авторитет. **Необхідно вжити рішучих заходів, які органічно поєднували б невідкладні антикризові дії з реалізацією нової економічної і політичної стратегії.** Відвести завдяки цьому загрозу загальнонаціональної катастрофи.

Який у зв'язку з цим курс соціально-економічної політики послідовно і наполегливо буде здійснювати Президент України?

Основою цього курсу є **визнання об'єктивної необхідності суттєвого прискорення ринкової трансформації економіки. За нинішньої економічної ситуації альтернативи такому курсу не існує.** Виснажливий період переходу від адміністративно-командної до заснованої на ринкових засадах соціально зорієнтованої економіки не може розтягуватися в часі до безконечності. До речі, і Верховна Рада проголосила розбудову ринкової економіки основною метою економічної політики держави. І саме це повністю відповідає стратегії Президента.

Якими є пріоритети заявленого Президентом економічного курсу, що його неухильно реалізовуватимуть усі ланки виконавчої влади як у центрі, так і на місцях? **Назву шість визначальних позицій** цього курсу, зміст яких обгрунтовано у наданій парламенту письмовій доповіді.

Перший блок проблем зводиться до забезпечення стабілізації фінансово-грошової системи. Це основа утворення реальних стимулів виробництва, виведення економіки з кризи і її подальшої якісної перебудови.

Необхідно за будь-яких умов подолати найдеструктивнішу в економіці кризу фінансів. У цьому зв'язку нам із Верховною Радою потрібно бути єдиними в тому, що в межах діючої моделі фінансів забезпечити фінансову стабілізацію в країні неможливо. Досвід останніх трьох років переконує: будь-які косметичні зміни в цій сфері не змінять ситуацію на краще. Вихід із фінансової кризи можливий лише на основі глибокого структурного реформування всієї фінансової системи країни.

Основні принципи та механізми цієї реформи мають бути визначені Законом "Про бюджетну систему України". Проект такого Закону найближчим часом буде внесено на розгляд Верховної Ради. Серед

широкого комплексу завдань реформування фінансової системи визначальним є докорінна перебудова податкової системи у напрямку її глибокої лібералізації, зменшення податкового пресу й утворення на цій основі ефективних економічних механізмів стимулювання виробництва та підприємництва. Важливим заходом такої перебудови має стати і реалізація принципу стабільності та рівності оподаткування будь-яких суб'єктів господарювання.

Фінансово-грошова стабілізація безпосередньо пов'язана з **радикальним поглибленням банківської реформи**. Необхідно зміцнити банківську систему країни. В Україні не розвинута мережа банків. Наші банки неконкурентоспроможні порівняно з російськими і ще більше — з банками країн Заходу. Потрібна ефективна державна політика в цьому питанні, адже йдеться про основу вирішення практично всього комплексу існуючих економічних проблем, забезпечення економічного суверенітету держави. При цьому йдеться не про повернення до монополізації та одержавлення банківської системи, а навпаки, про **утвердження реальної дворівневої банківської системи із сильним автономним, наголошую — саме автономним, Національним банком і розгалуженою авторитетною, стабільною, конкурентоздатною системою комерційних банків**. Основні шляхи вирішення цього питання визначені у письмовій доповіді. Сподіваюся і щодо цього на відповідну підтримку парламенту.

Нагальним питанням фінансово-грошової стабілізації є **подолання платіжної кризи**. В письмовій доповіді також подано комплексну систему заходів, яку ми вже почали і будемо надалі послідовно здійснювати.

Другий блок проблем — проведення радикальних інституціональних змін. Хочу зосередити увагу лише на окремих його аспектах.

Головне тут — **докорінне реформування відносин власності**. Політика Президента в цьому питанні спрямовуватиметься на всебічне утвердження, поряд із державною, сучасних, цивілізованих, економічно ефективних форм приватної власності. Це основа основ радикального оновлення нашої економіки, її прилучення до сучасних надбань світової цивілізації, розкріпачення особи, демократизації суспільства. В той же час я добре розумію, наскільки складним і неоднозначним є шлях утвердження справді цивілізованих форм приватної власності. І тут я розраховую на глибоке розуміння і співпрацю з парламентом.

Якими є мої принципи позиції в цьому питанні?

Це, **по-перше**, перехід від збанкрутілого деструктивного курсу повзучого роздержавлення, який призвів нашу економіку до існуючої некерованості та суцільної тінізації, до здійснення швидкої, керованої державою, **широкомасштабної приватизації**. Потрібно зрозуміти, що ті, хто намагається стримати цей процес, хочуть вони того чи ні, працюють не на державу, не на благо народу, а на тіньовий капітал.

По-друге, ефективне використання методу корпоратизації, який утверджує приватну власність і в той же час зберігає колективні форми господарювання. В даному разі здійснюється перехід від колективного об'єднання, де власність належить усім, що історично не виправдало себе, до об'єднання, де власність належить кожному. Важливо визнати, що стрижнем нашої політики у цьому питанні має бути **формування середнього класу як основи економічної та політичної стабільності суспільства**.

По-третє, нам слід зрозуміти, що основним інструментом ефективного перетворення відносин власності має стати утвердження в Україні сучасного фондового ринку. Фондовий ринок, як і банківська система, — дві взаємопов'язані структури, яким належить стати локомотивом не лише економічних перетворень, а й відповідної перебудови відносин власності.

Особливо значущою для нас є проблема **радикальних змін у системі управління економікою**. Маємо визнати, і я хотів би тут дістати підтримку парламенту, що наявна галузева структура управління економікою себе практично вичерпала. Вона перетворилася чи не в головне гальмо радикального реформування економіки. Я добре розумію труднощі перебудови управління економічними процесами. Я стояв і стою за міцну систему державного управління. Але реалізація цього завдання на основі галузевого принципу практично неможлива. Потрібні принципово інші рішення. Їх я також пропоную у письмовій доповіді. Передбачається, зокрема, що галузеві міністерства будуть виконувати координаційні функції, стануть центрами науково-технічної, прогностичної та кадрової політики. Йдеться про дві принципові речі: перебудову організаційної структури виробництва, утвердження фінансово-промислових груп, холдингів, інших аналогічних структур та про децентралізацію управлінських функцій, передачу значного обсягу повноважень і, зрозуміло, відповідальності регіонам. Закликаю депутатів Верховної Ради до спільного пошуку оптимальних рішень і в цьому питанні.

Третій блок проблем стосується структурної політики. Україна до цього часу не має економічно обгрунтованих засад структурної політики. Це найслабше місце в нашій економічній системі. В усіх попередніх програмах визначалось близько десяти пріоритетних галузей. Нерезальність такого підходу є очевидною.

Пропонований курс економічної політики базується на визначенні пріоритетності наукомістких та високотехнологічних галузей нашої економіки, які ще до кінця не зруйновано і які в змозі зберегти Україну як державу, що здатна увійти в світовий економічний простір із високотехнологічним потенціалом. Ми маємо розробити та здійснити відповідну державну програму, зосередивши на її реалізації всі наші економічні ресурси. Якщо не зробимо цього, то продовжимо сповзання на узбіччя су-

часного світового індустріального процесу. Використовуючи економічні важелі, маємо забезпечити випереджувальний розвиток галузей із швидким оборотом капіталу — виробництво товарів широкого вжитку, найбільш пріоритетних галузей агропромислового комплексу, сфери побуту та торгівлі.

Четверта проблема — розвиток аграрного сектору та обґрунтування аграрної політики Президента.

Всі ми маємо чітко усвідомити: **будь-яке стримування входження сільського господарства в систему реальних ринкових відносин, тупцювання на місці в проведенні аграрних реформ є одним з основних факторів, що перешкоджають подоланню кризових процесів у економіці в цілому.** Водночас створюється безвихідна ситуація і в самому сільському господарстві.

Серед великого комплексу проблем аграрних перетворень, що представлені у письмовій доповіді, хотів би привернути увагу лише до однієї, ключової — **здійснення в Україні радикальної земельної реформи.** Моя політика полягатиме в тому, щоб підтримувати на селі всі існуючі форми власності — державну, колективну, приватну і відповідні їм форми господарювання. В той же час **хочу з усією відвертістю сказати, щоб була повна ясність: передовсім мої дії будуть спрямовані на енергійне утвердження на селі достатньо широкого простору для приватної власності на землю.** Нам треба навчитися робити висновки з власної історії: Україна ніколи не зможе реалізувати свої надзвичайно високі потенційні можливості та конкурентні переваги в розвитку аграрного сектору, якщо вона не піде шляхом радикальної перебудови, а вдасться лише до косметичного ремонту земельних відносин, утверджених свого часу силою, ціною велетенських національних втрат, ідеологізованих за своєю суттю.

Я добре розумію всі труднощі вирішення цієї проблеми. Тут, **по-перше**, маємо враховувати регіональні особливості. **По-друге**, використовувати перехідні форми, зокрема такі, як розпаювання землі в колгоспах. **По-третьє**, застосовувати найжорсткішу систему державних регуляторів. Земля має належати тим, хто її обробляє. Хоча ми не можемо допустити штучного подрібнення земельних угідь. Водночас я ставлю питання і про те, що виробникові сільськогосподарської продукції в повному обсязі мають належати і результати його праці.

Ми всі часто говоримо про те, що земля є нашим основним національним багатством. І це відповідає дійсності. Тоді й прискорене, і в той же час виважене, державно регульоване запровадження в сферу аграрного виробництва приватної власності на землю — шлях не до розбазарювання, як намагаються довести окремі політичні сили, а навпаки — до реального утвердження землі як національного багатства держави. Це основний захід, який відповідає безпосереднім інтересам кожного селянина, засіб вирішення в країні проблеми продовольства,

реального відродження села. Таким є розуміння цієї проблеми Президентом України, яке визначатиме його практичні дії.

Наступна, **п'ята проблема** стосується основних засад зовнішньо-економічної політики. Наша мета — **поступове утвердження відкритої економіки і входження України у світовий економічний простір**. Механізми її досягнення докладно розглядаються у доповіді. Зупинюся лише на проблемі енергоносіїв і пов'язаного з нею платіжного дефіциту, який невпинно зростає. Вимушений з усією відповідальністю заявити, і хотів би, щоб це було глибоко усвідомлено не лише депутатами, а й громадськістю, що в нас відсутні можливості вирішити цю проблему власними силами.

Є два виходи з цієї ситуації: або розплачуватися за борги основними фондами та національним багатством, або вдатися до іноземних кредитів. Другий шлях економічно є менш деструктивним. Він не загрожує безпосередньо нашій економічній суверенності. Тому Президент виступив ініціатором інтенсивних переговорів із міжнародними фінансовими організаціями з приводу одержання відповідних кредитів перш за все на зазначені цілі. На сьогодні тільки одна країна з республік колишнього Союзу не отримала кредиту під системні перетворення від МВФ. Це — Україна. Маємо надію на позитивне вирішення цієї проблеми. Обговорення сьогодні у Верховній Раді інформації про участь делегації України в роботі сесії Міжнародного валютного фонду дає підстави вважати, що більшість народних депутатів ставиться з розумінням до цієї позиції. Я хочу, щоб усі ми зрозуміли, що до **кінця року нам необхідно сплатити тільки Росії та Туркменістану понад один мільярд доларів за газ**. Таких коштів у нас немає. Тому можете собі уявити наслідки зриву переговорного процесу з міжнародними організаціями.

Принагідно хочу звернутися до Верховної Ради і з такого питання. Нам конче необхідно створити стабільну і сприятливу правову основу залучення іноземних інвестицій, якнайшвидше прийняти пакет відповідних законів. Але важко сподіватися на зарубіжне інвестування, якщо український капітал у твердій валюті не повертається в Україну, кредитують інші держави. Мільярди доларів знаходяться на руках у населення. Це значно більше, ніж обіцяна нам допомога. Однак цей капітал не працює на українську економіку, оскільки державі не довіряють ні наші господарники, ні наші ж громадяни. Потрібна глибоко продумана, зважена політика і парламенту, і виконавчої влади для вирішення цієї проблеми. Самими адміністративними заходами, до чого вдавалися попередні керівники, тут не обійтися.

Шоста, і найважливіша, проблема — проблема соціальної політики.

Як Президент держави я мушу з усією відповідальністю перед народом заявити: нині ми не маємо реальних ресурсів підвищення життєвого

рівня наших людей. Як уже зазначалося, триває спад виробництва. Різко скоротилися обсяги сільськогосподарської продукції. Ми маємо порожню казну, непосильні державні борги, велетенський інфляційний потенціал, що загрожує провалом у нову, більш глибоку прірву гіперінфляції. Це не перебільшення. Це те, що ми маємо сьогодні, що дістали у сумний спадок.

Про існуючий економічний стан я добре знав і до виборів. І йшов на них лише з одним наміром: у разі обрання мене Президентом — не скаржитися, а діяти, і діяти на благо народу. **Хотів би, щоб сумні реалії сьогодення були глибоко осмислені всім суспільством.** Президент все робитиме для того, щоб в Україні не було голоду, щоб у кожній оселі було тепло, щоб зберегти спокій та політичну стабільність. Однак **радикально змінити ситуацію у сфері життєвого рівня народу вже сьогодні я не зможу.** Стверджуючи це, хочу бути чесним перед моїм народом, хочу, щоб люди мене зрозуміли.

У той же час я наголошую: всі заходи радикальної перебудови економічної системи мають одну єдину спрямованість — рішуче змінити ситуацію на краще і на цій основі зупинити у найкоротший термін катастрофічне падіння життєвого рівня населення, запобігти масовому безробіттю, прогресуючому розпаду соціальної сфери. З розрахунків Міністерства економіки, за реалізації визначених заходів уже в другому півріччі наступного року середня заробітна плата робітників та службовців зросте в доларовому еквіваленті майже на третину. Поки що це прогноз, і від нас із вами буде залежати його реальність. У зв'язку з проведенням цінової лібералізації першочерговим завданням Президента стане здійснення упереджувальних соціальних заходів. Зокрема, надання адресної допомоги найбільш уразливим верствам населення. Ми маємо за будь-яких умов пройти найбільш складний і болісний етап економічних перетворень. Держава робитиме все, щоб пом'якшити неминучі труднощі цих процесів. Уже розроблено диференційовану, відповідну до рівня доходів різних верств населення систему адресних матеріальних і грошових доплат. Я зобов'язаний забезпечити її своєчасне і неухильне втілення в життя.

Тепер про **нові акценти у соціальній політиці.**

1. Основний зміст соціальної політики зводиться до **створення необхідних умов підвищення добробуту кожного трудівника, насамперед за рахунок його особистого трудового внеску, ділової активності.** Ми маємо все зробити для того, щоб кожен працюючий міг прогодувати свою сім'ю, здійснювати необхідні накопичення. Потрібно дати людям можливість заробляти. З цією метою я запропоную скасування існуючих нині штучних обмежень фонду споживання, проведення політики стимулювання, а не стримування ефективного платоспроможного попиту.

Стрижневим рішенням стане поетапне здійснення глибокої реформи заробітної плати. Така реформа матиме за мету забезпечення переходу від діючої моделі, котра зорієнтована на низьку ціну робочої сили і високу частку безкоштовних соціальних послуг, до нової, яка передбачатиме високу ціну робочої сили і платне задоволення високооплачуваних категорій населення відповідними послугами. Проведення такої реформи дасть змогу не лише суттєво збільшити частку заробітної плати в структурі суспільного доходу, піднести її обсяги до зростлого масштабу цін, а й істотно зменшити тиск соціальних витрат на бюджет держави. Суттєве зростання ціни робочої сили матиме надзвичайно важливе значення і під оглядом її захисту в процесі входження України в світовий економічний простір.

2. Основна увага у здійсненні захисту соціально незахищеного населення зосереджуватиметься на **проведенні глибокої пенсійної реформи**, забезпеченні справедливої системи пенсійних виплат з урахуванням трудового внеску особи, ефективній реалізації принципу адресності допомоги. Така допомога здійснюватиметься на диференційній основі у грошовій та натуральних формах, а також у вигляді необхідної медичної допомоги, різного роду комунальних та побутових послуг, фінансових пільг. Держава запроваджуватиме моральні та фіскальні стимули утворення та розширення сфери діяльності територіальних фондів соціальної підтримки населення.

3. Важливим питанням соціальної політики стане **передання через акції у приватне користування населення державного майна, забезпечення на цій основі формування широкого прошарку працюючих власників, їх реальної участі у розподілі прибутків**. Президент пропонуватиме прийняти законодавство, яке надійно захищатиме права акціонерів. Буде внесено пропозиції щодо створення системи державного страхування депозитних вкладів населення, поточної індексації заощаджень в ошадних касах, поетапної компенсації втрат заощаджень минулих років шляхом їх конверсії у майнові активи.

4. Предметом постійної турботи Президента стане **сприяння всебічному державному захисту інтелектуального потенціалу суспільства**, його ефективному використанню та примноженню, неухильному зростанню ролі й престижу інженерно-технічних кадрів, менеджерів, наукової та творчої інтелігенції. Я вживатиму заходів для забезпечення стабільного фінансування та державної підтримки розвитку охорони здоров'я, освіти, науки і культури. Для більшості населення вони залишаться безоплатними. Водночас стимулюватиметься розвиток недержавних закладів науки, освіти, як і становлення страхової медицини, здійснення парт-

нерства держави з приватними інституціями у вирішенні багатоаспектних питань соціальної політики.

5. Буде здійснено **докорінну перебудову житлової політики**, перехід до всебічного розвитку іпотечного кредитування будівництва та купівлі житла, становлення та розвитку ринку житла, послідовного нарощування житлового будівництва. Соціально не захищені верстви населення збережуть право на безкоштовне отримання житла із державного фонду, обсяги якого будуть збільшуватися.

6. Суттєвим моментом соціальної політики стане її **децентралізація та роздержавлення**. Передбачається, що основний обсяг соціальних витрат дедалі більше переноситиметься на місцевий та регіональний рівні. Водночас засобами фіскальної політики стимулюватимуться соціальні інвестиції підприємств та організацій недержавного сектору. Передбачається, що їх частка в загальній структурі соціальних витрат буде невинно зростати. Обравши шлях радикальних реформ, Президент розуміє масштаби зрушень, які відбудуться у зв'язку з цим у суспільстві. Усвідомлює вагу відповідальності, що лягає на його плечі. Тут замало самої лише політичної волі, рішучості та самовідданості, які сьогодні є у команди моїх сподвижників. До цього необхідно мати могутній управлінський та науково-аналітичний потенціал, здатний оперативно оцінювати ситуацію, яка буде швидко змінюватися, приймати адекватні рішення. Належить забезпечити високу ефективність і надійність функціонування усіх державних інституцій.

З ініціативи Президента розробляється державна програма підготовки й перепідготовки управлінських кадрів та фахівців з ринкової економіки. Хочу запевнити, що коштів на ці цілі ми не шкодуватимемо. Тут буде широко використовуватися і міжнародна допомога.

По суті, нам необхідно не тільки реформувати економіку, а й **докорінно реорганізувати державно-політичну систему, забезпечити переворот у свідомості населення, на принципово нових засадах будувати стосунки держави з політичними партіями та громадськими організаціями.**

Політичне забезпечення економічних реформ

Які ж конкретні заходи треба здійснити, щоб створити сприятливі умови для реалізації нової економічної політики, уникнути економічного колапсу?

Перше. Ми маємо піднести на рівень найвищої загальнонаціональної мети ідею розбудови власної високоефективної економіки. Забезпечити єдність дій Президента, Верховної Ради і Уряду в напрямку стабі-

лізації економіки та її ефективного реформування. **Консолідація зароди реформ. Реформи — основний засіб виживання. Ось платформа такого об'єднання.** Таким є лейтмотив мого звернення. Я хочу бути почутим кожним присутнім у цій залі. Розраховую на це. Життя вимагає спільних дій. Іншого нам сьогодні не дано.

Друге. В Україні не може бути здійснена ефективна економічна політика без невідкладних і глибоких політичних перетворень. У нас є всі підстави вважати, що вихід із кризи неможливий без вжиття економічних заходів надзвичайного характеру. Президент поки що утримується від постановки питання у такій площині перед Верховною Радою. Разом із тим я відверто заявляю: **економічна стабілізація неможлива без чіткого розмежування влади, зміцнення її виконавчої гілки.** Верховній Раді не випадає виконувати не властиві їй функції. Мова йде про намагання комісій, Президії, Верховної Ради загалом перебрати на себе конкретні управлінські питання, самотужки вирішувати економічні проблеми.

Нова економічна політика Президента передбачає прийняття надзвичайно великої кількості нових законів та внесення суттєвих змін до чинного законодавства. Паралельно із підготовкою цих законопроектів Президент буде видавати в межах своєї компетенції необхідні Укази. Розраховую, що вони знайдуть підтримку у Верховній Раді. Розмежування повноважень законодавчої і виконавчої влади має відбутися і в інших галузях державної діяльності. При цьому Президент не ставить за мету привласнити жодну із прерогатив законодавчого органу. А претендує лише на ті функції, які об'єктивно належать виконавчій владі.

Зрозуміло, що зазначені питання не можуть бути остаточно вирішені без **прийняття нової Конституції України.** Я з вдячністю ставлюся до підтримки Верховною Радою позиції Президента щодо принципів розробки проекту Конституції та формування конституційної комісії. Але процес творення нового Основного Закону надто тривалий. А працювати, причому працювати напружено і кожному на своїй ділянці роботи, треба вже сьогодні. Тому Президент у порядку законодавчої ініціативи внесе у листопаді на розгляд Верховної Ради України проект **Конституційного Закону про владу**, який має врегулювати всі спірні питання перехідного періоду. Цей Закон покликаний також у цивілізований спосіб розв'язати суперечності між парламентом і Президентом.

Щодо **вертикалі виконавчої влади**, то вона має пронизувати всі структурні поверхи держави — від Президента до міста і села. Мати чітку підпорядкованість та підзвітність знизу доверху, з правом вищого органу звільняти посадових осіб нижчого рівня, які не виконують покладених на них завдань або порушують закон. При цьому не викликає заперечень право громадян шляхом виборів персонально визначати

керівників місцевих органів державної виконавчої влади. Одночасно треба розмежувати державний і місцевий бюджети, виокремити муніципальну власність, що наповнить реальним змістом владні повноваження місцевих органів управління та самоврядування.

Це позиція не тільки Президента, а й **Ради регіонів**, яка, як вам відомо, об'єднує всіх голів обласних, Київської та Севастопольської міських Рад народних депутатів, представника Уряду Республіки Крим. Президент спільно з Радою регіонів направив до Верховної Ради поправки до проекту Закону про місцеві Ради народних депутатів, які закріплюють зазначені підходи. Сподіваюсь, що народні депутати також усвідомлюють об'єктивну необхідність зміцнення виконавчої влади і підтримують наші пропозиції.

Нагальним є питання **розбудови повноцінної судової влади**. У найкоротші строки належить провести судову реформу.

Третє. Немає альтернативи **нарощуванню боротьби із так званою “п’ятою владою”**. Запропоновані економічні заходи створять можливість для вивільнення із тіньових пут частини економіки. Зміцнення виконавчої та судової гілок влади підвищить конкурентоспроможність держави у «змаганні» з криміналом. Разом із тим Президент у межах наданих йому законом повноважень та прав активно спрямовує зусилля правоохоронних органів на боротьбу з корупцією й економічними злочинами. Президент розраховує на більш активну роботу Верховної Ради України із створення законодавчої бази боротьби з організованою злочинністю. Зокрема на те, що вона прийме закон про корупцію, який вже більше року перебуває у парламенті, про декларування доходів, про органи Державного контролю тощо. Разом із тим Президент, користуючись нагодою, ще раз заявляє, що **не допустить перетворення боротьби з організованою злочинністю у політичну кампанію, буде суворо стояти на захисті прав і свобод громадян, вимагатиме додержання принципу справедливості покарання**.

Четверте. Економічне та духовне відродження неможливе без збереження громадянського миру в Україні. Які заходи доцільно було б здійснити для його забезпечення.

По-перше. Президент пропонує партіям, громадським рухам спільно із державою укласти **Акт Національної Злагоди**, який би передбачав утримання на період економічної стабілізації від організації масових акцій громадянської непокори, страйків, будь-яких насильницьких дій.

По-друге. Президент ініціюватиме **прийняття Закону про опозицію**, який би чітко визначав зміст та ознаки політичної опозиції, її права і обов'язки. Бо сьогодні у нас виходить так, що всі, окрім Президента і Уряду, — в опозиції. Закон про опозицію не тільки визначить, хто і за що несе відповідальність, а й зменшить проблемність переходу влади від одних

до інших політичних сил, оскільки буде передбачено право на створення тіньового Кабінету Міністрів, право на доступ до інформації про діяльність Уряду, на підготовку та внесення альтернативних законів тощо.

По-третє. Всі політичні партії і рухи, якщо вони дійсно дбають про свій народ і українську державність, мають погодитися з ідеєю **пріоритету економічної необхідності над політичною доцільністю, вийти за межі ідеологічних та вузькопартійних інтересів.**

Основи зовнішньої політики

Зупинюся на принципово найважливіших напрямках зовнішньої державної політики.

Основний напрямок — це курс на розвиток стратегічного партнерства із Росією й іншими країнами СНД, однак без послаблення зв'язків та стосунків із країнами Заходу. Хоч би хто був Президентом України — Кучма, Плющ, Чорновіл або Левко Лук'яненко, після об'єктивного аналізу ситуації кожен із них рано чи пізно повів би державу саме цим курсом. Тільки Чорноволу і Лук'яненку було б легше це зробити, оскільки їх менше підозрювали б у проімперських настроях.

Президент добре усвідомлює, що лінія на активізацію економічного співробітництва з країнами СНД викличе протидію певних політичних сил. Особливо в тих випадках, коли постане питання створення координаційних міждержавних, підкреслюю — саме міждержавних органів, узгодження митної, податкової та валютно-фінансової політики з цими країнами. Хочу, щоб ні в кого не виникало ілюзій щодо можливостей переорієнтації Президента з цих питань. Такий курс має принциповий характер. Він пов'язаний із вимогами економічного виживання України, й іншої альтернативи я не бачу. Продовження попередньої політики самоізоляції — це економічне, та й політичне, самогубство. Президент вести народ цим шляхом не буде.

При цьому питання суверенності та територіальної цілісності України не підлягає навіть обговоренню. Це принципова позиція. Президент буде послідовно виступати за зміцнення і розвиток економічного співтовариства в межах СНД, **повноправну участь** у ньому України. Водночас домагатимуся ствердження в цьому співтоваристві умов реальної рівноправності та взаємовигідності. Бо треба врешті-решт зрозуміти: там, де ми не беремо участі, всі проблеми все одно вирішуються, але без нас і не на нашу користь.

Рівною мірою наші зусилля будуть спрямовані на **розширення співпраці України із західними країнами, її інтеграцію у міжнародні еконо-**

мічні організації. Особливе значення для нас має поглиблення всебічного співробітництва з країнами ЄС, реалізація Угоди про партнерство і співробітництво з Європейським Союзом, яку ми нещодавно підписали.

У проведенні зовнішньоекономічної політики Президент розраховуватиме на конструктивну підтримку світового співтовариства, міжнародних організацій, зокрема Міжнародного валютного фонду та Світового банку. Зоною особливої уваги у зовнішньоекономічній діяльності стануть країни, що розвиваються. В цих регіонах ми маємо реальні можливості освоєння нових ринків, розширення власного експортного потенціалу.

Сподіваюся, що політичні партії, громадська думка України підтримають такий курс. В іншому випадку ми не маємо шансів на врятування економіки та й зрештою — на збереження державності. Водночас **радикальні ліві сили мають облишити надії на відродження Радянського Союзу.** Позбавлення України державності — це громадянська війна. Такі жертви не можуть виправдати жодних політичних цілей.

Гуманітарна політика

Інший напрямок пов'язаний із відмовою від уніфікованої гуманітарної політики держави. Регіональні та національні особливості України такі, що збереження лінії попереднього керівництва фактично сприятиме зростанню напруги між Заходом і Сходом, центральною владою і східними та південними регіонами, підживлюватиме сепаратистські настрої. Йдеться передусім про мовну й освітянську політику, розвиток культури та мистецтва.

Президент буде максимально сприяти подальшому відродженню української мови та культури, утвердженню духовних засад української державності. Здійснюватися така політика буде не під адміністративним тиском, не заходами примусового характеру, а в основному через їх матеріальну та моральну підтримку, виваженість у ставленні до суперечливих проблем, реалізацію вже прийнятих у цій сфері законодавчих актів. Уряду дано доручення підготувати спеціальні державні програми, передбачити їх реальне матеріально-фінансове забезпечення.

Усі ми маємо пам'ятати, що на виборах Президента України більшість виборців підтримали ідею **плюралістичного громадянського суспільства.** Якщо ми справді хочемо бути демократичною державою, то не маємо ані морального, ані юридичного права ігнорувати волю більшості наших громадян. Інакше спровокуємо внутрішній конфлікт, який буде десятиріччями дестабілізувати державу.

Президент всіляко сприятиме утвердженню політичного плюралізму, багатопартійності, свободи совісті та віросповідань громадян. Постійний діалог із громадськістю, забезпечення на ділі широкої та правдивої гласності, всебічна підтримка засобів масової інформації, демократичної преси, сприяння їх реальному впливу на цивілізований розвиток суспільних процесів стануть повсякденною турботою Президента.

Ще одна важлива проблема — **соціальне партнерство.**

Президент пропонуватиме прийняття спеціального Закону “Про соціальне партнерство в Україні”, в якому мають бути чітко визначені основні суб’єкти соціального партнерства, процедура узгодження їхніх інтересів, механізми прийняття рішень та їх виконання. Враховуючи складність економічної ситуації, Президент і Уряд будуть ініціювати підписання угоди з профспілками, оголошення на шість місяців **мораторію на страйки**. Урядова комісія розпочне роботу з профспілками одразу після проголошення Президентом основних засад його соціально-економічної стратегії. Представлена доповідь та звернення Президента визначають стратегічні напрями соціально-економічної політики виконавчої влади. На доручення Президента Уряд підготує конкретні заходи для їх виконання. Сподіваюсь, що народні депутати підтримають нову економічну та політичну стратегію Президента, нададуть свої пропозиції, які будуть враховані при розробці зазначених заходів.

Шановні народні депутати!

Держава стоїть на порозі серйозних випробувань. Її майбутнє, життя, добробут наших співвітчизників, громадянський спокій, мир в Україні — сьогодні й завтра — значною мірою залежать від нас із вами. Від нашої державної мудрості та компетентності, спроможності піднятися над особистими і корпоративними інтересами, мужності у прийнятті рішень, котрі сьогодні, можливо, і не принесуть нам слави та овацій, викличуть критику та нарікання, втім є єдино правильними у цій ситуації, стануть першими кроками на тернистому шляху до подолання кризи, врятування наших дітей і онуків від принизливого життя у злиднях, в історично безперспективній країні.

Нехай нас об’єднують честь і рішучість, потреба конкретних справ на користь народу та спільна робота, а не гучні слова та пошук особистого комфорту.

Якщо ми будемо разом — перемога буде за українським народом!

УКРАЇНА РОЗРАХОВУЄ НА МІЖНАРОДНУ ПІДТРИМКУ КУРСУ РАДИКАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

Виступ на офіційному відкритті
конференції “Партнерство заради
економічного реформування
України”

Вінніпег, Канада
1 листопада 1994 року

*Шановний пане Голово!
Шановні пані та панове!*

Мені дуже приємно вітати Вас на відкритті конференції “Партнерство заради економічного реформування України”, рішення якої мають для нашої країни значення принципової ваги. Мені також приємно, що ця зустріч відбувається на гостинній канадській землі, з якою нас зв’язують давня дружба та відносини особливого партнерства. Хотів би подякувати організаторам зустрічі та канадському Урядові за надану мені можливість безпосередньо звернутися до Вас. Як відомо, рішення про проведення нинішньої конференції у м. Вінніпезі було прийняте на зустрічі глав держав “Великої сімки” у Неаполі в липні цього року. Цьому рішенню передувало укладення Україною Угоди про партнерство і співробітництво з Європейським Союзом. У цей же час значно активізувався наш діалог із провідними індустріально розвинутими країнами.

Новий стан у розвитку наших міжнародних зв’язків припав на період глибоких внутріекономічних змін в Україні. Президент та Уряд проголосили своїм пріоритетом проведення в Україні радикальних широкомасштабних ринкових реформ і вже почали активно працювати в цьому напрямку. Послідовне здійснення таких реформ є магістральною лінією

нашої економічної політики. Хочу привернути увагу і до того, що **економічний курс Президента на прискорену ринкову трансформацію дістав схвалення Верховної Ради України**. Цим рішенням створюються сприятливі не лише економічні, а й політичні передумови успішної реалізації намічених цілей.

В Україні сьогодні багато проблем, які потребують невідкладного вирішення. Ці проблеми добре відомі учасникам конференції. Особливо важливі серед них — **поступове виведення з експлуатації Чорнобильської АЕС, підвищення надійності інших реакторів**. До цього питання з увагою ставиться міжнародна громадськість. Це природно і зрозуміло. Ми обов'язково будемо вирішувати цю проблему, в тому числі й з участю міжнародного співтовариства. Але сьогодні першочерговим є завдання запустити в дію основні важелі невідкладних ринкових перетворень. І саме на цьому я просив би зосередити увагу нашої конференції.

При проведенні глибоких економічних реформ ми все робитимемо для того, щоб **максимально використати потенційні можливості власної економіки, але нинішня ситуація в економіці є такою, що успіх у вирішенні поставлених завдань значною мірою залежить і від зовнішньої допомоги**. І ми вдячні країнам, які відгукнулися на це і зголосилися надати Україні підтримку у такий непростий період її розвитку.

Ми виходимо з того, що **існування стабільної економічно сильної, демократичної і незалежної України, інтегрованої в світову політико-економічну систему, відповідає довгостроковим інтересам держав — учасниць конференції, світового співтовариства в цілому**. Тому сподіваємось, що рішення цього форуму започаткують реалізацію програми надання Україні технічної і фінансової допомоги та забезпечення українським товарам більш широкого доступу на світовий ринок.

Хочу в цьому зв'язку послатися на плідні результати мого візиту до Канади, що сьогодні закінчується, і на підписання з канадським Урядом надзвичайно важливих економічних угод.

Як відомо, **розроблена нами програма глибокої ринкової трансформації економіки була погоджена Урядом України з експертами МВФ**. Було також підготовлено низку конкретних проектів допомоги Україні: зокрема, проекти в галузі реформування фінансового сектору та банківської системи, енергетичної галузі, в тому числі подолання наслідків чорнобильської катастрофи, захисту навколишнього середовища, конверсії військового виробництва, стимулювання аграрного сектору, розбудови українських фармацевтичних потужностей, підготовки та перепідготовки кадрів, програми і проекти технічної та консультативної допомоги, програми соціального захисту населення в умовах впровадження ринкових механізмів.

Питання введення програми макроекономічної стабілізації, узгодженої Урядом України і Міжнародним валютним фондом, вчора були остаточно схвалені Радою директорів цієї авторитетної організації. Вони дістали підтримку і наших безпосередніх сусідів, зокрема Росії, яка, як наш основний економічний партнер, виявляє також розуміння наших економічних проблем. Програма реформ передбачає лібералізацію торгівлі та цінової політики, приватизацію державних підприємств через відповідну широкомасштабну програму, створення законодавчої бази ринкової економіки та забезпечення фінансової стабільності шляхом скорочення дефіциту бюджету та проведення чіткої і виваженої кредитно-грошової політики.

У цьому зв'язку хочу привернути увагу до того, що **протягом останнього часу вже здійснено ряд принципово важливих кроків у напрямку практичної реалізації цих завдань.** Йдеться про останнє рішення із запровадження цінової лібералізації, в тому числі й на зерно та енергоносії, а також про лібералізацію зовнішньоекономічної діяльності, уніфікацію валютного курсу, надання превентивної адресної соціальної допомоги населенню.

Ми маємо надію, що конференція у Вінніпезі стане продовженням Неапольської ініціативи держав “Великої сімки” стосовно допомоги Україні.

Мало в кого викликає сумніви те, що такі кроки світового співтовариства матимуть великий економічний вплив на розвиток подій і успіх реформ не тільки в Україні, а й в інших посткомуністичних країнах. Вони стануть свідченням реальної підтримки країнами Заходу складних ринкових перетворень та реальної демократизації всіх сфер суспільного життя цих країн.

Хочу особливо наголосити і на тому, що для нас вкрай важливо і необхідно, щоб така підтримка світової спільноти Україні надавалася не після, а одночасно із здійсненням ринкових реформ із метою стабілізації економіки України та її подальшого розвитку. Кожен долар, який реально надійде до нас сьогодні, вартий десятків, а можливо, сотень тих доларів, які ми зможемо залучити до розвитку нашої економіки в перспективі, в тому числі за рахунок приватного капіталу.

Бажане було б також **цільове фінансування проектів, які мають пріоритетне значення при здійсненні реформ.** Йдеться про стабілізацію фінансової системи, подолання платіжного дефіциту, реалізацію енергетичних проектів, проектів структурної перебудови промисловості, конверсію виробництва, а також залучення України до розвитку транс'європейських транспортних та інформаційних мереж.

Крім того, Україна найближчим часом має намір **увести нову національну валюту (гривню) і звертається по допомогу щодо забезпечення**

підтримки режиму запровадження нової грошової одиниці у формі стабілізаційного фонду.

Знову ж таки підкреслюю: я добре розумію, що майбутнє соціально-економічного розвитку України, а також її взаємовигідних торговельно-економічних стосунків із країнами світу залежить не стільки від політичної волі цих держав і бажання міжнародних фінансових організацій, скільки від шляху суспільно-політичного розвитку, який обере Україна. Хочу з усією переконаністю запевнити учасників конференції, що такий шлях обрано. Від нього ми не відступимо. Від нескінченних балачок про реформи ми вже перейшли до діла, до практичної реалізації цих реформ.

Безперечно, фінансова допомога від міжнародного співтовариства стане реальною підтримкою цих кроків. У цьому зв'язку розраховую на Ваше розуміння того, що **Україна конче потребує фінансової допомоги як до кінця поточного року, так і в 1995 році на суму близько 6 млрд дол. США.** Саме така сума кредитів, за нашими розрахунками, які узгоджено з Міжнародним валютним фондом, може стати найбільш дієвою.

Ми очікуємо від конференції вироблення конкретного механізму доступу України до міжнародного фінансування і використання фінансової допомоги:

- стабілізаційного кредиту від Міжнародного валютного фонду;
- реабілітаційної позики Світового банку;
- залучення за допомоги Міжнародного валютного фонду та Світового банку фінансових ресурсів для підтримки платіжного балансу;
- стабілізаційного фонду нової національної грошової одиниці;
- фінансових ресурсів для здійснення структурної перебудови енергетики, проведення комплексних заходів енергозбереження, ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи і підвищення безпеки наших ядерних реакторів, пом'якшення енергетичної кризи.

Україна також розраховує, що учасники конференції сприятимуть вирішенню проблеми **реструктуризації зовнішнього боргу України, розмо- роженню існуючих кредитних ліній, узгодженню змін графіка виконання боргових зобов'язань.**

Разом із тим український Уряд сподівається, що з метою зняття перепон для українських експортерів та ліквідації обмежень входженню товарів із України на зовнішні ринки учасники конференції сприятимуть процесу **приєднання України до ГАТТ та її вступу до Світової організації торгівлі, надаючи для цього необхідну технічну, консультаційну та іншу допомогу.**

В свою чергу, Україна усвідомлює, що така допомога світового співтовариства може бути надана лише за умов скасування всіх експортних

обмежень, лібералізації цін, реального скорочення дефіциту бюджету, здійснення грошово-кредитної політики, що відповідає низьким темпам інфляції та стабільному обмінному курсу грошової одиниці. Як я вже зазначав, ми вже зробили суттєві кроки в цьому напрямку. Зокрема, здійснено широкомасштабну цінову лібералізацію та вирішено питання про запровадження єдиного ринкового валютного курсу. 24 жовтня Національний банк України прийняв із цього приводу відповідне рішення. Спираючись на фінансову підтримку, ця політика дістане можливість значного поглиблення. Зокрема, **ми плануємо істотно прискорити темпи приватизації. До кінця 1995 року буде приватизовано більшість малих підприємств.** Швидких темпів набиратимуть роздержавлення та приватизація середніх та великих підприємств. У 1995 році буде приватизовано понад 8 тис. таких підприємств.

Найближчим часом буде видано Указ Президента про **суттєве прискорення земельної реформи.** Ми проголосили курс на впровадження приватної власності на землю як основу аграрних перетворень. Будуть здійснені дієві заходи щодо перебудови управління економікою, зміцнення комерційних банків, розвитку фондового ринку, малого бізнесу, підтримки посередницької діяльності, зміцнення національного капіталу, підготовки кадрів ринкової економіки, утвердження сприятливого психологічного клімату ринкової трансформації. В цілому ми плануємо проведення низки реформ і переконані в тому, що за умов поступального та рішучого здійснення визначеної нами економічної політики **Україна може стати кредитоспроможною державою.**

Що ж до подальших намірів співпраці України як з державами “Великої сімки”, із Росією, Туркменістаном, так і з фінансовими інституціями, то ми покладаємо надію на твердий поступальний розвиток цих стосунків у ході запланованих наступних зустрічей країн-донорів із представниками України.

Вельмишановні учасники конференції! Я глибоко вдячний Вам за виявлену увагу і розуміння проблем реальної трансформації економіки України і сподіваюся на вашу дієву підтримку.

Плідної Вам роботи!

ДЕРЖАВА ПОТРЕБУЄ АКТИВНОЇ ПІДТРИМКИ НАУКИ У ЗДІЙСНЕННІ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

Виступ на Президії НАН України

3 листопада 1994 року

Шановні члени Президії!

Шановні керівники наукових установ та гості!

Насамперед хотів би відзначити конструктивність, державний підхід, який панував сьогодні при обговоренні основних засад соціально-економічної політики Президента. Це важливо. **Економічні реформи — це той напрямок, де на поступки я не піду.** Чому я так ставлю питання? Перші 100 днів мого президентства були присвячені всебічному аналізу стану суспільства в усіх його сферах та визначенню наших стартових можливостей. На цій основі ґрунтовно опрацьовувалися підходи до економічних та політичних перетворень в Україні. І тут вважаю за необхідне наголосити на двох принципових моментах.

Перший — основні засади економічної та соціальної політики Президента обумовлені, з одного боку, суворими реаліями сьогодення. З іншого — побудовані на висновках науковців, провідних практиків, враховують загальноцивілізаційні й новітні методи господарювання. **Чи не вперше до розробки державних документів були широко залучені наукові колективи та вчені.** Ми намагаємося спертися на інтелектуальний потенціал нації, включити його у суспільну практику. Стати, таким чином, на об'єктивні, науково виважені позиції. Я глибоко переконаний, що наша Вітчизна має, як то кажуть, своїх, власних пророків. Будучи Прем'єром, я мало звертався до науковців. Сьогодні виправляю цю помилку.

Другий момент полягає у висновку, що хоча шлях радикальних реформ є болісним і складним процесом для суспільства, але він не має аль-

тернативи. В цьому я ще раз переконався в ході сьогоднішнього засідання. Наші позиції збігаються у головному — в необхідності здійснення радикальних реформ. У той же час я з повагою ставлюся до аргументованих пропозицій, поглядів щодо шляхів, тактики реалізації стратегічних завдань. Це конкретна, ділова розмова, бо ваша стурбованість тим, що маємо, переважно виявляється через науковий аналіз та оцінки, які, в свою чергу, не дають простору голим емоціям та популізму. Кажу про це і з огляду на те, що завтра відбудеться засідання Верховної Ради. Я з розумінням ставлюся до намагання частини депутатів на увесь голос висловити біди народу. Проте в цій ситуації дуже важливо не піддатись емоціям. Треба знайти мужність і витримку, з холодною головою об'єктивно проаналізувати суто економічну ситуацію, усвідомити фактори, які спричиняють такий розвиток подій, дії Уряду, усіх наших економічних інстанцій.

За останні дні я провів наради з керівниками економічних міністерств і відомств. Вчора відбулося засідання Ради регіонів, де моя програма знову підтримана. Зараз я із цікавістю вислухав найвищих авторитетів вітчизняної науки. Обговорення поточної ситуації мало конструктивно-критичний характер. І урядовці, і керівники місцевої влади, і вчені одностайні в основному — заходи, до яких вдається сьогодні Уряд, неминучі. Якщо будемо зволікати з ними — наслідки і для населення, і для економіки будуть ще більш болісними. Цей період треба пережити. Не підбурювати населення безвідповідальними закличками і гаслами, а по-діловому розглянути ситуацію. Виявити недоліки та прорахунки. Оперативно внести корективи в нашу поточну економічну політику, і неухильно рухатися вперед.

Сподіваюсь, що саме такими міркуваннями керуватимуться завтра народні депутати при обговоренні сучасної ситуації. Вчора я мав тривалу розмову з лідерами фракції комуністів України. Питання ставилися надзвичайно гостро. При цьому з більшості проблем стосовно конкретних економічних показників, розрахунків, реальних оцінок нашого економічного стану, цілей, яких ми намагаємося досягнути, вдалося знайти спільну мову. Вранці я зустрівся з лідером Федерації профспілок України Олександром Стояном. Профспілки також стурбовані розвитком подій. Я поділяю таку стурбованість. Відверто кажучи, у мене не менше, аніж в інших політичних діячів, болить душа і серце за наших співвітчизників, змушених ще раз проходити через важкі випробування. Я усвідомлюю, що кроки, які ми зараз здійснили, не додають популярності владі й мені як Президентові. Але ми маємо такий спадок, що іншого шляху нам просто не залишилось.

Я неодноразово, як роблю це і сьогодні, звертався до тих, хто не сприймає запропонованого, вбачає в ньому чиюсь злу волю: ви проти?

Гаразд! Пропонуйте альтернативу. Підкріплюйте її аналізом, розрахунками. У відповідь, як правило, мовчання або набір уже звичних тверджень стереотипного характеру: відшукати резерви, що означає — в одних забрати, а іншим дати; нагодувати народ тощо. Проте ані коштів, ані резервів держава сьогодні не має. На відміну від Росії, в нас немає величезних ресурсів, із яких можна жити.

Вважаю, що **давно вже час бути відвертим перед собою і своїм народом**. А надто сьогодні, коли настав чи не останній момент істини. Вона полягає, зокрема, в тому, що в серпні 1994 року індекс реального обсягу промислової продукції проти рівня 1990 року становив 51,2%. Тобто промислове виробництво скоротилося майже вдвічі. Ми вже над найвищою точкою великої депресії 1929—1933 років у США, яка дорівнювала 46% промислового спаду. До того ж просте нарощування виробництва нічого не дає, оскільки продукцію ніхто не бере. Висновок напрашується один: **усі спроби перебороти кризу старими методами зазнали краху**. Зрозуміло й те, що перші кроки на здійснення реформи болісно вдарили по більшості населення, яке, треба відверто сказати, і далі відчуватиме загострення поточних проблем щодо особистих доходів та споживання. Та що далеко ходити: це відбилося й на вчених, незалежно від наукового ступеня чи навіть академічного статусу. А якщо й далі зволікати, то ми взагалі втратимо будь-яку надію на виправлення ситуації. Останні кроки в галузі лібералізації економіки, в тому числі й цінової лібералізації, є вимушеними і об'єктивно узалежненими. **Бюджетний дефіцит вже сягнув 20% валового внутрішнього продукту**. Якщо зберігати діючу систему державних дотацій, він зросте до 30 і більше відсотків. І це при тому, що в економіці нагромаджено величезний інфляційний потенціал. Гіперінфляція виникає за умови бюджетного дефіциту понад 10% ВВП. Треба чесно визнати, що нової хвилі гіперінфляції Україна не витримає. Тому ми змушені **різко скоротити дотації і ввести інфляційні процеси в кероване русло, тобто скоротити дефіцит бюджету не менше як у два рази**. Слід зважати і на посилення енергетичного пресингу. Валовий дефіцит зовнішнього фінансування за умови відстрочки багатьох платежів становитиме 1 млрд дол. у 1994 році та 6 млрд — у наступному. Про це йшлося у Вінніпезі. Україна потребує для сплати за газ 600 млн дол., щоб не замерзнути взимку.

Ми просто зобов'язані нормалізувати процеси економічного відтворення, тобто перекласти відшкодування енергетичних та інших витрат на споживачів і тільки на цій основі відновити раціональні господарські зв'язки, надати їм оптимального характеру. Станом на вересень 1994 року кредити Урядові від Національного банку досягли 105 трлн крб, а комерційним банкам становили лише 15 трлн, або в 7 разів менше. Відволікаючи кредитні ресурси на покриття бюджетних витрат, ми

знищуємо виробництво, штучно стимулюємо його подальше падіння, яке вже й так дійшло до крайньої межі. Треба розрубати і цей “гордіїв вузол”, бо іншого варіанта просто не існує.

Отже, хочу ще раз наголосити: ми не маємо альтернативи реформам. І повороту назад від реформ бути не може. Інакше загальний крах. Нам найперше необхідно, щоб населення, суспільство в цілому це усвідомили. Ніде правди діти — це надзвичайно складно, вимагає справжнього перевороту в свідомості наших людей, яка значною мірою деформована попередньою історією. І сприятлива для впливу політиків, які, будемо відверті, експлуатують такі настрої. Якщо ж ми цього не зробимо, то процес перетворень буде тривалим, невиправдано болісним, нестиме у собі загрозу соціальних конфліктів. Матимемо африканський шлях перетворень.

На яку саме підтримку науки я розраховую?

Перше. Невідкладне завдання я вбачаю в організації та проведенні широкого роз’яснення нашим співвітчизникам об’єктивної зумовленості й невідворотності започаткованих реформ. Підкреслюю: не агітації, а роз’яснення і пояснення, причому з конкретними викладками, розрахунками. Якщо необхідно — проводити своєрідні лікнепи для засвоєння азів ринкової економіки. І в цьому значну допомогу могли б надати вчені-економісти, Академія наук загалом. Треба повернути до проблем здійснення економічних реформ великий загін суспільствознавців. Аксиомою в Україні має стати розуміння того, що єдино можливий шлях до подолання вкрай критичного стану в економіці, зміни ситуації на краще, стабілізації життєвого рівня народу і його поступового піднесення в осяйній перспективі — лише і виключно в реформах.

Друге. Нам вкрай необхідна участь наукових колективів у правовому та законодавчому забезпеченні реформ, виробленні механізмів реалізації перетворень. Щоб мати уявлення про обсяг цієї роботи, скажу лише, що під основні засади економічної та соціальної політики Президента належить найближчим часом розробити близько 60 законопроектів.

Взагалі Україна гостро потребує наукового осмислення на нових засадах усіх аспектів її життя: економіки, соціальної сфери, політики — внутрішньої і зовнішньої. Особливо зараз, коли ми приступаємо до роботи над новою Конституцією, розробці й прийняттю якої я надаю великого значення, розуміючи всю складність цього процесу. Треба, зокрема, визначитися, яка політична система в нас стихійно формується, а яка бажана й прийнятна саме для українського організму. Який державний устрій та яка система влади найбільш придатні для нас сьогодні й у перспективі. Тут багато політичних дискусій та спекуляцій, проте мало наукових підходів.

Світовий та наш власний історичний досвід дає мені підстави для переконання у тому, що для **реалізації запропонованої економічної політики, для реформ узагалі необхідна міцна, дієздатна влада.** Насамперед — виконавча. Це я неодноразово казав. **Формування її вертикалі** становить зміст одного з ключових напрямків моєї діяльності. З цього приводу видано відповідні Укази Президента. Внесено до Верховної Ради поправки до Закону про місцеві ради народних депутатів.

Формування виконавчої влади супроводжується **зміцненням її кадрового потенціалу.** Вам відомі зміни, які відбуваються.

У той же час перед нами постала проблема **величезного дефіциту кадрів сучасного рівня мислення та дій.** “Лава запасних” виявилась у нас надзвичайно короткою. Ми ведемо зараз активний пошук таких кадрів у наукових закладах, залучаємо їх до роботи, зокрема в Адміністрації та в Уряді. Звертаюся до Академії наук з пропозицією допомогти нам у цьому.

Не до кінця вирішеними залишаються питання **перебудови структури управління економікою, її кадрового забезпечення.** Група урядовців та фахівців працює над відповідним Указом. Якщо надійдуть пропозиції з цього приводу від Академії наук, вони будуть розглянуті і враховані. Нам необхідні наукові розробки щодо схеми управління народним господарством на загальнодержавному та регіональному рівнях. Ми сподіваємося тут на вашу підтримку.

Третє. Це науковий супровід, наукове забезпечення основних засад економічного й соціального реформування країни.

Зважаючи на жалюгідний стан, в якому опинилася нині наука, нам будь-що треба докласти зусиль для збереження тих її галузей, де ми утримуємо пріоритет, де є вагомі напрацювання і обнадійливі результати. Ці напрями треба підтримати не лише фінансово та матеріально, а й кадрово.

Йдеться про необхідність державної підтримки галузей, всесвітньо визнаних пріоритетними. Втрата цих галузей рівнозначна втраті державності України. У державній підтримці високих технологій, особливо з тих напрямків, де ми маємо провідні позиції, особисто я вбачаю одну з визначальних передумов розв'язання усієї сукупності завдань перехідного періоду. Це переконання я виніс ще з часів роботи в КБ “Південне” та на “Південмаші”.

Ми маємо вагомі наукові напрацювання у чорній металургії, космічному зв'язку, видобутку шахтного метану, будівництві нових трубопровідних систем. Маємо високорозвинені виробництва у галузі ракетної техніки, авіації, оптики, програмних продуктів, порошкової металургії, зварювальних та композиційних матеріалів тощо. І саме у цих та деяких інших сферах можемо зробити технологічний прорив, вийти на

світові ринки та одержувати валюту, яка конче необхідна для структурної перебудови всієї нашої економіки.

Вважаю, що за наявності високих технологій, якими Україна вигідно вирізняється з-поміж багатьох сусідніх держав, нам належить активніше працювати над перетворенням українських науково-технічних проектів у **предмет спільної заінтересованості країн східноєвропейського регіону**. Потрібна поглиблена співпраця наукових установ насамперед на цьому рівні. Звісно, що це складне, але перспективне завдання. Для розв'язання його слід сконцентрувати усі зусилля, задіяти економічні й політичні можливості, а також використовувати міжнародні зв'язки і дипломатичні канали.

Ще раз звертаюся до працівників науково-економічних установ. Сподіваюся на посилення ролі цих установ у відчутному поглибленні наукових розробок із назрілих питань економічного і соціального розвитку, зокрема з питань структурної політики, визначення механізмів сучасної державної промислової політики, реформування фінансів, грошової сфери, системних перетворень АПК, державного та промислового менеджменту.

Хочу повідомити, що вчора ми визначились щодо проведення наради з питань **гуманітарної політики Президента**. Їй передуватиме поглиблене вивчення стану справ в усіх сферах гуманітаристики, в тому числі і у науковій. Як і в економіці, так і тут, я хочу мати точку відліку своєї діяльності, визначити стратегію дій Президента та першочергові заходи для стабілізації ситуації. Тут підносили питання щодо мови. Я завжди казав, що **державна мова має бути одна**. Хоч в Україні понад 50% російськомовного населення, і це треба постійно враховувати. Я чекаю від науки пропозицій і з цього надскладного за своїм змістом питання. Розраховую на активну і компетентну участь Президії НАН України, її установ та науковців у підготовці наради, оскільки йтиметься про дуже важливу, але вкрай занедбану сферу, в яку до того ж привнесено багато політичних нашарувань, амбіцій, групових інтересів, кампанійщини і некомпетентності. Ми ж хочемо мати саме державну політику з гуманітарних питань. І ваша допомога у її виробленні конче необхідна.

Гадаю, що більш конкретно і детально ми обговоримо проблеми власне науки на зазначеній нараді. Втім, я готовий і до інших зустрічей. А тому на цьому хочу закінчити свій короткий виступ. Бажаю українській науці творчих успіхів та суспільно значущих досягнень. Розраховую на вашу активну підтримку запропонованого Президентом України курсу радикальних економічних реформ. Для долі нашої держави, якщо хочете — державності України, його успішна реалізація — наш найвищий пріоритет.

НЕДОСКОНАЛА ОРГАНІЗАЦІЯ ВЛАДИ — ОДНА З ГОЛОВНИХ ПЕРЕШКОД НА ШЛЯХУ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

Виступ на пленарному
засіданні сесії Верховної Ради
України

22 грудня 1994 року

Шановні народні депутати!

Сьогодні ви розпочинаєте обговорення проекту Конституційного Закону про владу та місцеві органи самоврядування. Переконали, що це історична подія в розвитку України. В мене немає сумніву, що сьогоднішня дискусія буде гострою і різнополюсною. Це природно. А тому дуже важливо побудувати розмову так, щоб обговорення окремих положень Закону не заважало глибокому аналізу об'єктивних і суб'єктивних передумов запропонованої моделі організації державної влади.

Аналіз стану України дає змогу стверджувати, що **руйнівні процеси в економіці мають не тільки суто економічні причини. Недосконала організація державної влади, незавершеність розподілу функцій між законодавчою, виконавчою і судовою гілками влади — серед головних перешкод у досягненні економічної стабілізації.** І ми маємо тільки один шлях — посилити державу, однак не задля посилення держави, а заради становлення сучасного демократичного цивілізованого суспільства.

За роки незалежності ми не спромоглися створити якісно нову, збудовану на демократичних засадах державну владу, яка за ефективністю впливу на суспільство не поступалася б державним інституціям розвинутих країн. Без сильного Уряду неможливо ефективно управляти державним сектором економіки, який ще й донині становить в Україні понад 85%. Проблематичними за цих умов є роздержавлення та

структурна перебудова всього господарського комплексу. В цьому питанні ми фактично не тільки не просунулися вперед, але й навіть не відвернули регресивні тенденції, деіндустріалізацію країни. Є дві причини економічної кризи в Україні. **Перша** — невідповідні, застарілі виробничі відносини та деформована структура народногосподарського комплексу, які дісталися нам у спадок. **Друга** — недосконала організація державної влади в Україні, прорахунки вищого керівництва.

Якщо перша причина зумовлює наше відставання від західних країн, то друга пояснює, чому ми залишилися позаду багатьох держав СНД, які стартували в рівних з нами умовах. Саме вона посилює процеси саморуйнації України.

І якщо бути до кінця відвертим, то **треба визнати помилковим привласнення управлінських функцій парламентом та місцевими Радами. Біда Верховної Ради зразка 1991 року не в тому, що вона взяла на себе функції державного управління від комуністичної партії. В той час більше не було кому це зробити. Помилка Верховної Ради полягала в тому, що вона побоялася, а може була неспроможною, передати всі виконавчі повноваження спочатку Уряду, а пізніше всенародно обраному Президенту. Фактично до липня цього року в Україні існувала парламентсько-президентська республіка. І вона в умовах глибокої економічної та політичної кризи, системних суперечностей перехідного періоду, несформованості державних інституцій виявила свою нежиттєздатність.**

Уряд увесь цей період був “козачком двох панів”, не мав достатньої самостійності, постійно відчував свою тимчасовість. Його діяльність зумовлювалася швидше політичними, ніж економічними чинниками. У першій половині поточного року, наприклад, вона більше була підпорядкована підготовці до виборів, ніж локалізації катастрофічного зростання кризового потенціалу. У критичні моменти Кабінет Міністрів просто “здавали”, знімаючи частково соціально-політичне напруження, а фактично вводячи в оману громадськість. Така невідповідність організації вищої державної влади об’єктивним вимогам розвитку суспільства стала головним гальмом руху України вперед.

Принципових змін у державному устрої не відбулося і сьогодні. Верховна Рада традиційно намагається впливати безпосередньо на управлінську діяльність, приймати рішення з питань, які є компетенцією виконавчої влади.

Ситуація навіть погіршилась, оскільки зараз зруйновано виконавчу вертикаль. Невизначеність із розподілом функцій завдає прямих матеріальних втрат. Так, безрезультативне обговорення в парламенті змін у цінovій політиці, відсутність прямого управлінського впливу на місцеві органи влади призвели до понад 20-трильйонних втрат у жовтні-ли-

топаді цього року. А скільки завдано непрямой шкоди! За це ж має хтось відповідати. Поки що за нераціональну конкуренцію гілок влади розраховуються пенсіонери, педагоги, військовослужбовці, інші категорії громадян.

Верховна Рада ніяк не може позбутися синдрому прямого контролю над Урядом. Протягом майже двох місяців розглядаються питання цін, Указ Президента про прискорення земельної реформи. Предметом обговорення постійно стають конкретні проблеми АПК. Приймаються постанови щодо енергопостачання, підготовки до зими, подолання епідемії холери тощо. Але хіба хоча б одну з них вона спромоглася позитивно вирішити, реально змінити ситуацію на краще? Ні.

Я розумію, дехто вважає, що таким чином можна здобути авторитет єдиних захисників народу. Але це самообман. Підтримку людей справді можна дістати лише за умови реального забезпечення їхнього добробуту. Коли Верховна Рада публічно обговорює ті чи інші болючі проблеми, а в житті людей нічого не змінюється, то вона тільки дискредитує і себе, і виконавчу владу.

Ось чому я глибоко переконаний, що **відхід парламенту від невластивої йому діяльності сприятиме зростанню його авторитету.** За своєю природою парламент не може виконувати управлінські функції. Тому я переконаний, що розподіл влади не зачіпає інтереси Верховної Ради, а навпаки — дозволяє зберегти її, зробити її діяльність більш конструктивною. В іншому випадку без втручання Президента об'єктивний розвиток подій скоротить існування парламенту цього скликання.

Проектом Закону про владу і передбачаються державно-політичні перетворення, які, на наше переконання, створюють сприятливі умови для подолання економічної кризи. Пропонуються рішення, які уможливають, на нашу думку, створення оптимальних умов для організації найбільш ефективної моделі управління економікою у період її кризового розвитку.

Є ще одна проблема, яка надає позачергового характеру запропонованому законопроекту. Вона пов'язана із зростаючою внутрішньою напругою в самій системі державної влади. Відсутність детального, конституційно визначеного розмежування повноважень Президента і Верховної Ради, а також занадто самостійний статус Прем'єр-міністра постійно провокували виникнення між ними протиріч. Справа тут не тільки в особистостях. Конфліктність закладена вже в самому правовому визначенні функцій цих державних інституцій. Якщо ми однозначно, документом конституційного рівня не вирішимо цю проблему, нам не уникнути і в подальшому напруженості, яка, за всіх благих заяв, є і буде існувати між конкретними посадовими особами. Як у центрі, так і на місцях.

Фактично Україною сьогодні не керує ніхто. Кожен “тягне ковдру на себе”, залишаючи осторонь інтереси народу, практичні питання управління господарством. **Є перші ознаки дезінтеграції держави взагалі.** Окремі області та навіть райони, наприклад, встановили свої нормативи відрахувань у державний бюджет. Це означає, що там протиправно призупинена дія одного з найважливіших законів в Україні. Президент не може миритися з таким станом державної влади. Таке протистояння може призвести до драматичних наслідків.

Розв’язанню яких найважливіших проблем сприятиме Закон про владу?

Перше. Ми прагнемо усунути усі підстави для суперечностей між державними інституціями, що виснажують і так не дуже дієздатну державу, створити нові механізми управління економікою. При цьому важливо не дратувати народ дріб’язковими чварами можновладців. Таку ідеологію покладено в основу запропонованого законопроекту.

Друге. Невідкладним завданням є розмежування на конституційному рівні компетенції законодавчої, виконавчої та судової влади. Тоді справді відбудеться концентрація управлінських функцій у Президента і Уряду. Дехто вважає, що це провокує чергове загострення протиріч між Президентом і Верховною Радою. Я глибоко переконаний, що це крок до усунення цих протиріч. **Закон про владу має стати своєрідною конституційною угодою всіх гілок влади щодо розподілу сфер компетенції.** У мене немає сумніву, що це не призведе до посилення однієї гілки за рахунок іншої, а навпаки — буде досягнуто зміцнення кожної з них, оскільки виконавча, законодавча і судова влади робитимуть саме свою справу.

Закон про владу принципово відрізняється від усіх попередніх односторонніх і багатосторонніх заяв тим, що недотримання узгоджених обов’язків, вихід за межі встановленої компетенції пов’язані з чітко визначеними санкціями. Наприклад, блокування парламентом формування Уряду або тривале зволікання із затвердженням бюджету, без чого неможливо здійснювати повноцінну економічну політику, дають підстави для його розпуску. Я підтримую пропозиції депутатських фракцій щодо можливості дострокового припинення повноважень Верховної Ради в разі її неспроможності приймати рішення в зв’язку із відсутністю чітко визначеної більшості. Верховна Рада має право оголосити вотум недовіри Уряду, якщо він не здатний здійснювати ефективну внутрішню та зовнішню політику, не прийняти програму сформованого Кабінету Міністрів, що також тягне за собою його відставку.

Заслуговує на підтримку й ідея надання права парламенту оголошувати референдум щодо довіри Президенту або з інших найбільш важли-

вих суспільних питань. Я позитивно ставлюся до розширення підстав для імпічменту Президенту.

Всі ми розуміємо, що розпуск Верховної Ради та імпічмент Президенту — це найбільш делікатні питання. І не тому, що вони зачіпають особисто кожного з нас. Такі дії пов'язані з державно-політичною кризою і потребують створення вивірених противаг і балансів. Прийняття конституційною більшістю цього Закону дозволить швидко обрати Конституційний суд, який, без сумніву, обмежуватиме можливість порушень встановлених правил будь-якою гілкою влади, дисциплінуватиме вищі державні інституції, стримуватиме амбіції їхніх керівників.

Я стою на зазначених позиціях принципово. Саме з цих міркувань не можу підтримати пропозиції керівництва Верховної Ради щодо надання Президенту права на один рік ухвалювати акти законодавства. Президент не претендує на функції законодавчої влади. Він хоче мати тільки ті повноваження, які природно належать виконавчій владі. І я хочу, щоб вони були конституційно закріплені.

Третє. Цей Закон дасть змогу впорядкувати, зробити дієздатною і виконавчу владу. Всі ми розуміємо, що і в ній також існує дуалізм. Це стосується взаємин між Президентом і Урядом. Скажу відверто, що з позиції стабілізації ситуації в суспільстві проблема ефективності діяльності Уряду є питанням номер один. Сьогодні я не задоволений його роботою в цілому. Нам поки що не вдалося подолати нескоординованість дій міністерств і відомств, низькою є виконавча дисципліна.

В проекті Закону передбачена часткова зміна статусу Уряду та Прем'єр-міністра. За новим розподілом влади значно підвищується відповідальність Президента перед народом, і я хочу мати дієві механізми реалізації цих обов'язків всередині самої виконавчої влади.

Четверте. На нових засадах буде побудовано вертикаль виконавчої влади. Пропонується нарешті **ліквідувати двовладдя на місцях**, започаткувати сувору підпорядкованість керівників місцевих органів державної виконавчої влади знизу доверху.

Повноцінна виконавча вертикаль необхідна і для того, щоб покінчити з атмосферою всюдозволеності, кумівства, встановленої на рівні деяких районних та міських керівників. Відповідно — розквітають зловживання, залишається без будь-яких гарантій і підтримки проста людина, безпорадна в пошуках справедливості. Ми маємо позбутися таких явищ сучасного місцевого феодалізму, вжити жорстких заходів для наведення порядку, захисту прав наших громадян.

П'яте. Закон передбачає **трансформацію місцевих Рад в органи місцевого самоврядування**. Сьогодні багато галасу навколо питання ліквідації народовладдя. Якщо йдеться про владу Рад, то ми маємо визнати, що реальної влади вони ніколи й не мали. В радянські часи вона належала де-

факто партійним комітетам. Ради лише створювали ілюзію народовладдя. І мені здається не дуже коректно загострювати дискусію з цього питання, вже навіть з огляду на те, що немає такої партії, яка б була підпорою для Рад. Ознакою реального народовладдя є вільні вибори громадянами державних органів та органів самоврядування, право на пряме волевиявлення шляхом референдуму. Закон передбачає такі форми реалізації волі народу. Разом із тим я також підтримую ідеї щодо чіткого визначення в цьому законопроекті функцій місцевого самоврядування.

Немає заперечень, що виключно до їхньої компетенції мають бути віднесені питання формування та контролю за виконанням місцевих бюджетів, розробка розвитку регіонів, контроль за станом освіти, охорони здоров'я, комунальної сфери тощо.

Думаю, що ми можемо знайти узгоджене рішення й щодо обласних та районних Рад народних депутатів, надавши їм нової якості. Узгоджувальна комісія і в цьому випадку віднайшла деякі прийнятні варіанти. Хоча тут залишилось чи не найбільше питань, які потребують подальшого спільного доопрацювання.

Разом із тим я чудово розумію, що ініціювання цього Закону неминуче викликає додаткову напругу у владних структурах. А неприйняття його чи тривалі політичні баталії навколо цього питання спровокують нові ускладнення в суспільстві. Проте я переконаний, що без радикального політичного реформування ми не зможемо ефективно впливати на економічні процеси. А це означає, що не зможемо припинити процес зубожіння наших людей. Саме це підштовхнуло мене до невідкладного вирішення цієї проблеми.

Які є моделі розвитку подій?

Перша з них пов'язана з **конструктивною співпрацею Верховної Ради і Президента**. На зустрічі з членами Президії та керівниками фракцій ми практично знайшли компромісний варіант прийняття поданого законопроекту. Сьогодні він міг би бути взятий за основу. Створено узгоджувальну комісію для його доопрацювання і знаходження компромісів щодо положень, які викликають дискусію. Про підтримку з мого боку деяких пропозицій цієї комісії я вже говорив. Впевнений, що ми можемо знайти порозуміння і у розв'язанні інших проблем. Після узгодження позицій можна було б приймати Закон конституційною більшістю, призупинивши одночасно дію тих глав і статей Конституції, які йому суперечать.

Просив би Верховну Раду визначитися з цього принципово важливого питання найближчим часом.

Я мав попередні зустрічі з представниками всіх парламентських фракцій і депутатських груп. Після них в мене залишилося стійке вра-

ження, що ми спроможні тверезо оцінити ситуацію, знайти прийнятні варіанти реорганізації державної влади.

На жаль, сьогодні не можна виключати і ситуації, коли Президент і Верховна Рада не дійдуть спільного рішення. Буду відвертим стосовно своїх дій у такому випадку. Я вже підкреслював, що це питання має принципову вагу. Від його вирішення значною мірою залежать можливість припинення кризи в економіці, стабілізація суспільства загалом. Тому я буду змушений звернутися безпосередньо до народу. **За будь-яких обставин буде знайдено можливість провести референдум із цього питання.**

Особисто мені не потрібна влада сама по собі. Мені необхідні об'єктивні можливості здійснення політики, яка виведе більшість наших людей із принизливого, злиденного становища, дасть змогу зупинити розпад економіки і держави.

Якщо підтримку дістане Президент, я продовжу втілення своєї економічної і політичної стратегії, схваленої свого часу Верховною Радою. Якщо довіра буде висловлена Верховній Раді — парламент має взяти всю повноту влади і відповідальності на себе. В тому числі за формування Уряду, повністю підконтрольного йому, за приборкання кризових процесів, за політичну стабілізацію суспільства, за збереження територіальної цілісності та громадянського миру. Хоча в нашій ситуації відповідальність Верховної Ради — поняття умовне. Реально її не існує. Оскільки неможливо її розділити на чотириста чоловік. Відсутність партійної більшості у парламенті не дозволяє їй покластися навіть на певні політичні сили.

За наявної сьогодні розстановки політичних сил у парламенті в мене немає сумніву, що така модель керування Верховної Ради суспільством призведе до сумних наслідків. Це я кажу широко і відверто. Але за будь-яких результатів референдуму із двовладдям у виконавчій владі буде покінчено.

При цьому я добре розумію, наскільки небезпечна сама ситуація перерозподілу влади. І минула історія, і сучасна знає багато прикладів, коли навіть двірцеві інтриги мали наслідком суспільне протистояння. Я впевнений, що в Україні ми ніколи не допустимо такої драми. Я гарантую моїм співвітчизникам, що сам не вдаюся до таких нелюдських методів вирішення будь-яких політичних проблем і не дозволю це зробити іншим.

Ми також маємо добре усвідомлювати рівень нашої відповідальності перед народом за його сучасне та майбутнє життя, завжди пам'ятати, що поруч із тронем стоїть ешафот. Але не дай Боже, якщо ми всі, тримаючись за керівні крісла, на ешафот історії відправимо свій народ.

1995 рік

Відродження України має розпочатися з села



Прискорення економічних реформ — шлях до розв'язання нагальних завдань соціальної політики, забезпечення реального суверенітету України



Країни з перехідною економікою потребують широкої міжнародної підтримки їхніх реформ



Прискорити системні реформи



Наша мета — розбудова соціально спрямованої ринкової економіки



Не звертати з обраного шляху радикальних економічних реформ



АПК — сфера пріоритетної політики держави

ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ МАЄ РОЗПОЧАТИСЯ З СЕЛА

Виступ Президента України
на сесії Загальних зборів
Академії аграрних наук

6 лютого 1995 року

Вельмишановні учасники сесії Загальних зборів Академії аграрних наук!

Я цілком підтримую думку, висловлену в цьому залі з приводу того, що аграрний сектор економіки є не просто пріоритетним, а ключовим у відродженні національної економіки, головним локомотивом виведення нашої держави з економічної кризи, стабілізації, а в найближчій перспективі й піднесення життєвого рівня народу.

Відродження України має розпочинатися з села.

Переконалий, що така позиція має ґрунтовну основу. Йдеться не лише про достатньо високий виробничий потенціал агропромислового комплексу та відомі всьому світові сприятливі природні та кліматичні умови вирощування сільськогосподарських культур у нашій країні. Головне — це людський фактор виробництва, людський потенціал, людина села, яка любить землю і вміє на ній працювати.

Як на мою думку, ми маємо всі підстави стверджувати про наявність відповідного генетичного потенціалу нашого народу, в який упродовж багатьох поколінь закладалися любов до землі, вміння наполегливо і продуктивно працювати на ній.

Усе це має глибокі корені.

Ви добре знаєте, що саме тут, на території нашої держави вже чотири тисячі років тому існувала перша в Європі трипільська землеробська культура.

Своє вміння працювати на землі українці підтверджували скрізь, куди б їх не закидала доля: в Сибіру і Казахстані, Канаді й США, Аргентині й Австралії. Я в цьому переконаюся наочно, перебуваючи за кордоном.

Навіть після трагічних для нашого селянства подій — кріпацтва, колективізації, голодомору і руйнівних війн, серед яких особливо жахливою була Друга світова, наш землеробський народ щоразу піднімався на ноги, відроджував сільське господарство, годував не лише себе, а й інші народи.

Як приклад можна згадати повоєнні роки. Незважаючи на постійне пограбування села, вплив найбільш активної молоді, а також те, що існуюча на той час, украй одержавлена система аграрних відносин не сприяла зацікавленості виробника у кращих результатах його праці, українське сільське господарство за порівняно короткий час за загальним обсягом сільськогосподарського виробництва вийшло на рівень передових країн світу.

Сьогодні економіка нашої країни, у тому числі й агропромисловий комплекс, перебуває у стані глибокої кризи. Немає потреби повертатися до оцінки причин того, що відбувається.

Така оцінка дана мною у доповіді Верховній Раді “Про основні засади економічної та соціальної політики”, з якою погодилися не лише парламентарі, а й, практично, всі без винятку політичні сили суспільства. Розумію й те, що сьогодні не час шукати винуватців у тому, що сталося. Це справа здебільшого істориків.

Нині для мене як Президента, гадаю і для всього суспільства, головним є інше. Насамперед, першорядну роль для нас має організаційне забезпечення визначеного нами шляху. Необхідно якнайшвидше переломити негативний розвиток подій в економіці, докорінно змінити ситуацію на краще, поліпшити життя нашого народу.

Я докладаю усіх зусиль, щоб бодай найменші зрушення на краще в житті людей відбулися вже найближчим часом.

Хочу наголосити, що у визначення основних засад аграрної політики, яка нині здійснюється виконавчою владою, вагомий внесок зробили вчені Академії аграрних наук. Я щиро вдячний вам за це. По суті, сучасна політика аграрних перетворень у своїй основі обгрунтована вченими вашої Академії.

Провідна наукова установа Академії — Інститут аграрної економіки — є базовою в розробці наукових засад цієї політики, а ваш колега — директор інституту, академік Петро Трохимович Саблук призначений першим віце-прем'єр-міністром із питань аграрної політики.

Сьогодні я підписав Указ про присвоєння співробітникам Інституту аграрної економіки Віктору Яковичу Меселю-Веселяку та Миколі Мико-

лайовичу Федорову почесних звань заслуженого діяча науки і техніки України. Вони удостоєні цього почесного звання за значний особистий внесок у розробку основних засад нової аграрної політики, зокрема, за розробку нормативних документів із питань земельної реформи.

Я сердечно поздоровляю ваших колег з цією високою відзнакою. Опора на науковий потенціал держави й надалі буде одним із визначальних принципів діяльності Президента.

У цьому зв'язку хочу зазначити таке. Сьогодні ведуться дискусії щодо доцільності використання у нашій роботі консультативної допомоги з тих чи інших питань економічної політики іноземних фахівців. Така допомога, звичайно, нам потрібна. Але я завжди вважав і вважаю, що в своїй діяльності ми маємо спиратися насамперед на власний науковий потенціал.

Це основна запорака максимального врахування специфічних особливостей нашого економічного розвитку при визначенні тактики та стратегії подальшого поступу, а відтак — уникнення можливих помилок, від яких, на жаль, ви мене, сподіваюся, розумієте, ми не застраховані.

Давайте запитаємо себе: чи змогли б підготувати відповідні документи з питань реформування земельних відносин, в яких ідеться про застосування багато в чому специфічних для нас форм економічних перетворень, зарубіжні фахівці?

Відповідь на це питання є цілком очікуваною: однозначно “ні”.

Я порушую це питання з тим, щоб укотре наголосити: **нам необхідно більше довіряти вітчизняним ученим, усіляко зміцнювати свою науку, спиратися насамперед на власний науковий потенціал.**

З огляду на це я дав вказівку Міністерству фінансів ні в якому разі не допустити, попри всі наші складнощі з формуванням бюджету, скорочення в поточному році асигнувань на науку. Сподіваюся на відповідну підтримку в цьому питанні й Верховної Ради, яка затверджуватиме бюджет.

Водночас ми маємо підстави розраховувати на більшу віддачу наукових установ, зокрема економічного профілю, підвищення ефективності їхньої дослідницької роботи.

Це стосується передусім цілої низки економічних інститутів Національної академії наук України, діяльність яких, як із погляду її організації, так і змісту, потребує істотного удосконалення.

Я готовий зробити все, що від мене залежить, аби посприяти повнішій реалізації можливостей висококваліфікованих колективів цих наукових установ.

Головне у цьому процесі — наблизити науку до життя, до складних реалій нашого сьогодення, посилити її вплив на практику, на прийняття управлінських рішень.

Дозвольте у цьому зв'язку зупинитися на конкретних проблемах подальшого розвитку аграрного сектору економіки, над розв'язанням яких ми маємо спільно — я маю на увазі й виконавчу владу, і виробничі структури, й науку — працювати.

Таких проблем, як ви розумієте, надзвичайно багато. Торкнувся лише деяких із них.

Ви добре знаєте, що ми стали на шлях радикальних реформ. Час вичікування давно минув. Тупцювання на місці вже завдало нашому суспільству величезних збитків. Нам сьогодні доводиться вирішувати завдання, які зі значно меншими витратами можна й потрібно було розв'язувати ще в 1992—1993 роках. Ми запізнилися з реформуванням нашої економіки на два-три роки.

Нині, в умовах глибокої кризи, практично цілковитого фінансового виснаження господарського комплексу зробити це надзвичайно складно. Та за будь-яких умов ми зобов'язані просуватися вперед, наполегливо працювати над створенням сучасної економіки, зміцнювати економічний суверенітет та незалежність нашої держави.

Особливого значення в цьому ми надаємо глибокому реформуванню аграрного сектору, приведенню його до ринкових умов життя. Лише на цій основі ми зможемо істотно піднести його продуктивність і, що особливо важливо для умов відкритої економіки, яку ми започатковуємо, забезпечити достатню конкурентоздатність нашого сільськогосподарського виробництва, його економічну захищеність.

Річ у тім, що з арсеналу старої системи господарювання вичерпані будь-які, бодай трохи ефективні засоби стимулювання сільськогосподарського виробництва. Протягом останніх чотирьох років ми прагнули розв'язати його проблеми старими методами.

Ці намагання виявилися марними.

Кризові процеси на селі продовжували поглиблюватися. Нині вони набули загрозливого характеру. Сподіваюся, що ви розумієте це не гірше за мене.

За такої ситуації залишається єдиний шлях — використання реформаційних важелів, які б ґрунтувалися на нових відносинах власності, структурах господарювання та механізмах регулювання аграрних відносин.

Було б помилкою вважати, що нам доводиться працювати, що називається, “з чистого аркуша”.

Ми маємо достатньо вагомий позитивний досвід окремих господарств у вирішенні цих проблем.

Нещодавно учасники регіонального семінару п'яти областей із питань реформування аграрних відносин, проведеного за ініціативою

Мінсільгосппроду, побували в корпорації “Липівка” Вінницької області. Нею керував свого часу нинішній голова обласної Ради Микола Мельник.

Постійне нарощування обсягів виробництва у цьому господарстві, його висока прибутковість та фінансова самозабезпеченість пояснюються одним — глибоким реформуванням усіх ланок економічної діяльності на принципах, які ми нині прагнемо застосувати в усіх сферах аграрних відносин.

Те саме можна сказати й про колективне сільське господарство “Авангард” Чернігівської області, яке очолює народний депутат України Олександр Боровик.

Такі господарства є також в Одеській, Харківській, Дніпропетровській та деяких інших областях.

У цьому зв'язку привертає увагу така деталь.

Ще в 1991 році тодішнім депутатом Верховної Ради Миколою Мельником було внесено на розгляд сесії законопроект про корпоратизацію аграрних відносин. Однак Верховна Рада тоді відхилила цю законодавчу ініціативу.

Я не збираюся коментувати цей факт. Хочу лише наголосити: те, що ми сьогодні започатковуємо, має ґрунтовну основу. Воно вистраждане нашим селянством і має незворотний характер.

Тому нам необхідно глибоко вивчити вже накопичений власний досвід, спиратися на нього, використовувати, і в цьому вагоме слово має сказати насамперед наша наука.

Одначе життя висуває і вимагає розв'язання нових проблем.

Ми визначили принципи реформування основи основ аграрних перетворень — земельних відносин. Це базова позиція наших реформ, де ми не маємо права на помилки.

Я добре усвідомлюю це й хочу ще раз наголосити на необхідності подальшого найретельнішого наукового осмислення цієї проблеми.

Особливої ваги сьогодні набувають наукові розробки й відповідні практичні рекомендації з питань вартісної оцінки землі, механізмів її приватизації, державного регулювання цього процесу.

Це стосується також проблеми приватизації об'єктів агропромислового комплексу. Крім того, відповідні кроки здійснюються у справі реформування агросервісних служб і торгівлі.

І тут особливе значення має наукове супроводження, розробка за участі вчених необхідного методичного інструментарію, відпрацювання серії вдалих пілотних проектів та ін.

Нам слід шукати ефективні рішення щодо глибокої структурної перебудови АПК. Ви добре знаєте цю проблему. На Заході на кожного, хто працює на землі, припадає сім-вісім осіб, які працюють у галузях,

що обслуговують село. У нас це співвідношення має протилежний характер.

Чимало бід нашого села зумовлені саме цією невідповідністю. І нам необхідно вести активний пошук шляхів розв'язання цієї проблеми.

Великі надії ми покладаємо на запровадження уже в поточному році нової контрактної системи заготівлі сільськогосподарської продукції.

Світовий досвід переконує, що вдала контрактна система здатна вирішити комплекс проблем: вирівнювання паритетності цін на сільськогосподарську продукцію, захист цін і доходів сільськогосподарських товаровиробників від інфляції, забезпечення їх поточним фінансуванням.

Ми вже зробили перші кроки у цьому напрямі — два тижні тому започатковано роботу товарної біржі сільгосппродуктів. Однак не будемо тішити себе ілюзіями. Біржа — це надзвичайно складний механізм, і щоб його налагодити потрібен не один десяток років.

Добре відомо, що на початку ХХ століття Україна була одним із провідних європейських центрів біржової торгівлі пшеницею, цукром та деякими іншими сільгосппродуктами. Усе це нині втрачено.

Сьогодні ми започатковуємо нову сторінку в нашій економічній історії, прагнемо відновити втрачений статус нашої держави як європейської житниці. Система контрактних заготівель сільгосппродуктів, переконаний, слугуватиме цьому.

Проте й тут дуже важливо, щоб учені-аграрники, особливо економісти, дохідливо і просто розкрили потенціал контрактної системи за наших умов, допомогли селянинові здолати психологічні бар'єри, що цілком природно виникають у процесі становлення нового, щоб сільгоспвиробники свідомо зайняли активну позицію у напрацюванні необхідних механізмів, які мають забезпечити дієвість цієї системи.

Сподіваюся на вашу підтримку й у цьому питанні.

Життя щоденно висуває перед нами нові проблеми. Зокрема, щодо **організаційної структури агропромислового виробництва, його зональної спеціалізації, здійснення горизонтальної та вертикальної інтеграції. І це також — поле дослідницької роботи аграрної науки.**

Окреслюю ще одну надзвичайно важливу проблему.

Усі ми добре розуміємо, що започаткована нами докорінна перебудова всієї системи аграрних відносин не матиме перспективи без активної участі держави. Для мене це аксіома, яка не потребує доказів, і я не сприймаю жодних звинувачень із цього приводу на свій рахунок. Хоча останнім часом їх можна досить часто почути з найвищих трибун.

Вони безпідставні.

Проблема полягає в іншому — якою має бути ця участь? Які механізми державного регулювання є найбільш дієвими за умов, коли старе вже не є ефективним, а нове ще не набуло сили? Якими каналами,

на основі яких джерел держава повинна надавати фінансову підтримку селу? Якою має бути система його банківського обслуговування?

Питань такого роду надзвичайно багато. І скажу з усією відвертістю: далеко не на всі з них ми маємо вичерпні відповіді.

Особливо актуальною у цьому зв'язку видається проблема **удосконалення управлінської структури агропромислового виробництва**. Хотів би, щоб ми мали спільний погляд на значимість і цієї проблеми. Адже йдеться про управління майже третинною усього народного господарства і більш як десятком галузей.

Ми сьогодні вже далеко не ті, якими були всього півроку тому. А структура управління, як усією економікою загалом, так і системою агропромислового виробництва зокрема, залишається, на превеликий жаль, незмінною.

Сьогодні це, мабуть, одна з визначальних суперечностей у нашій економіці. Ми вже дещо зробили стосовно **зміцнення кадрового потенціалу найвищого ешелону державного управління економікою**. Цей цілком природний процес кадрового оновлення продовжуватиметься й надалі. Але якщо ми не змінюватимемо саму систему управління, то ефект від кадрових перестановок лишатиметься мінімальним.

Я це добре розумію.

Однак повторюю, ми ще не маємо сьогодні достатньо чітких відповідей і на цю групу питань. І я розраховую на відповідні рекомендації нашої науки.

Надзвичайно важливо мати науково і практично обґрунтовані пропозиції щодо структур і функцій органів управління АПК в нових умовах, системи ринкових інфраструктур для аграрного сектору, а також конкретні організаційно-економічні проекти та рішення з цих питань.

Зрозумійте мене: йдеться про проблеми, де помилки просто неприпустимі. Вони занадто дорого обходяться суспільству.

Хочу торкнутися такої болючої для нас проблеми, як захист земель. Це наше національне багатство. Деградація сільськогосподарських угідь розпочалася разом із колективізацією, і тут марно посилятися на економічну кризу. Проте фактом є й інше: з кризою (нестачею бюджетних коштів, енергоносіїв тощо) ерозія ґрунтів набула вкрай загрозливих масштабів, а боротьба з нею звелася фактично нанівець. Ось де потрібно шукати неординарні рішення.

Мені відомі наукові розробки вчених вашої академії з цієї проблеми. Вони мають не лише вагомий фундаментальний, а й прикладний значення. Однак досі не з'ясовані організаційно-правові та фінансово-економічні аспекти її реалізації.

А це сьогодні головне. **Будь-яке наукове дослідження ми маємо доводити до обґрунтування технології фактичного втілення**. Лише за цієї

умови зможемо пов'язати науку з практикою й отримати очікувані народногосподарські та соціально-економічні результати.

Як колишній керівник науково-виробничого комплексу я добре розумію цю проблему і звертаюся до керівництва наукових підрозділів, Президії академії з проханням: приділити зазначеній проблемі першочергову увагу.

Тепер про дещо інше.

Україна завжди славилася високим потенціалом прикладної аграрної науки. Наші сорти пшениці, ячменю, кукурудзи, цукрових буряків та інших культур завжди вирощувалися на мільйонах гектарів за межами республіки. Їхній генетичний потенціал і сьогодні широко використовується в багатьох країнах світу. В усьому світі відомі імена наших улавлених учених-аграріїв — Ремесла, Гаркавого, Кириченка, Ейснера, Гедройца, Прокоповича, Смирєнка, Юр'єва, Таїрова, Гжицького та багатьох інших.

На жаль, сьогодні ситуація змінилася на гірше. Я добре розумію всі ті труднощі, з якими нині зіткнулася аграрна наука: обмаль коштів, низька заробітна плата, відплив талановитої молоді, відсутність необхідного обладнання, техніки, реактивів, фітотронів і т. ін.

Проте і в ці нелегкі часи ми маємо все зробити для того, щоб відновити своє чільне місце у світовій науці. Втім, пам'ятатимемо, що й ваші славетні попередники творили далеко не завжди у сприятливих умовах.

Давайте поставимо собі за мету, як я вже казав, докорінно змінити ситуацію в агропромисловому виробництві і не лише повною мірою забезпечити наш народ продовольством, а й значно збільшити експортні можливості держави.

Ще раз наголошую, що цілком усвідомлюю: реалізація цих завдань неможлива без їх ґрунтового наукового забезпечення.

Мною доручено першому віце-прем'єр-міністру Саблуку П. Т. підготувати проект постанови Уряду щодо державної підтримки аграрної науки. Ми спробуємо максимально мобілізувати для цього наші фінансові можливості.

Але, як кажуть, це лише півсправи. Найвищим стимулом дослідницької праці завжди були й будуть сам процес наукового пошуку, суспільне визнання науковця, його моральна підтримка. Все це у вас є. Ми будемо й надалі вас усіляко підтримувати. Я запевняю вас у цьому.

Прийміть мої щирі побажання вам успіхів у складній і водночас надзвичайно престижній, державно значимій науковій праці.

Творчої вам наснаги.

Дякую за увагу!

ПРИСКОРЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ — ШЛЯХ ДО РОЗВ'ЯЗАННЯ НАГАЛЬНИХ ЗАВДАНЬ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ, ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛЬНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ УКРАЇНИ

Виступ на нараді у місті Львові

13 лютого 1995 року

Шановні учасники!

Я щиро радий зустрічі з вами, керівниками місцевих органів влади, організаторами господарського та культурно-просвітницького життя вашої області.

Так розпорядилася доля, що нам з вами випало бути на передових рубежах боротьби за Україну в найбільш відповідальний період її історії. Багато в чому сьогодні саме від суб'єктивного впливу керівників усіх рангів залежить розвиток подій в нашому суспільстві. А процеси, що нині відбуваються в Україні, за своїми масштабами й значимістю мають історично важливий характер.

По суті, сьогодні вирішується питання — бути нам рівними у співтоваристві розвинутих країн світу, в авангарді розвитку цивілізації або втратити історичну перспективу, позбавити наших людей можливості жити в достатку, пишатися своєю Батьківщиною.

Я не прихильник підміняти конкретну справу високими промова-ми, проте я розпочав свій виступ саме з історичної оцінки сучасного стану України тому, що добре знаю, наскільки властива найширшому загалу на Львівщині глибока національна самосвідомість, дбайливе ставлення до наших національних інтересів. Більше того, я переконаний, що це один із додаткових чинників, який може благотворно вплинути на соціально-економічний розвиток цього регіону України загалом.

Водночас, керуючись саме турботою за сьогодення і майбутнє України, ми маємо неухильно дотримуватись у нашій поточній політиці принципів здорового прагматизму, науково обгрунтованого аналізу і прогнозу кожного нашого кроку, першочерговості у вирішенні соціально-економічних проблем, локалізації кризових явищ, що виснажують Україну.

Наше історичне завдання — утвердження сучасних європейських механізмів самоврядування в Україні, — а сьогодні треба саме так ставити питання — має абсолютно конкретні проблеми, над якими працюють Президент, Уряд, парламентарії нашої держави. Саме на них я дозволю собі коротко спинитися. При цьому я не хотів би повторювати вже широковідомі загальні оцінки тенденцій, що властиві сьогодні Україні, ще раз наголошувати наші концептуальні завдання. Вони також уже не раз оприлюднювалися. Дозволю собі акцентувати вашу увагу лише на питаннях поточної внутрішньої і зовнішньої політики України, які є найбільш актуальними.

Перший блок проблем, який є стратегічно визначальним для України, пов'язаний з питаннями стабілізації економіки, виведення її зі стану системи, яка саморуйнується, у фазу оздоровлення та самовідтворення. Ви добре знаєте економічну ситуацію в країні. Вона залишається напруженою. Рік, що минув, характеризувався найбільш глибоким спадом виробництва, небувалим загостренням кризи фінансової системи держави, платіжного балансу країни.

Нині опрацьовується Доповідь Президента Верховній Раді про розвиток економіки України в 1994 році, яка в березні буде представлена парламенту. В ній має бути викладений ґрунтовний аналіз цих процесів. Проте загальний висновок є для мене очевидним і сьогодні. Він полягає в наступному. **Ті незначні зрушення, яких досягнуто в IV кварталі щодо стабілізації карбованця, деяке скорочення дефіциту бюджету не справили і, звичайно, не могли справити помітного впливу на уповільнення кризових процесів як в економіці в цілому, так і в її визначальній ланці — сфері споживання.**

Рік, що минув, позначився подальшим падінням рівня життя населення, поглибленням соціальної диференціації — концентрації багатства на одному полюсі й подальшого зубожіння — на іншому. Я особливо наголошую — нині падіння життєвого рівня сягнуло межі, за якою починається соціальний вибух. У цьому зв'язку весь комплекс не лише суто економічних, а й політичних, гуманітарних питань розвитку, питань національних відносин, розбудови нашої державності має концентруватися на проблемі соціальної політики, нашій спроможності **вже найближчим часом переломити ситуацію на краще й забезпечити бодай стабілізацію, а в подальшому й підвищення життєвого рівня населення,**

особливо його соціально незахищених верств, тих, хто не може власною працею забезпечити свій добробут і потребує допомоги суспільства.

Я хотів би, щоб усі ми добре усвідомили цю найбільш визначальну особливість поточного моменту нашого суспільного розвитку. Особливо важливо, щоб ця обставина була глибоко усвідомлена на всіх рівнях виконавчої влади — від урядових структур до регіонального й, особливо, — місцевого рівня державного управління. Для себе, як Президента, я такий висновок зробив.

Поглиблення кризових процесів у соціальній сфері зобов'язує нас критично підійти до оцінки деяких аспектів економічного курсу нашої держави, що здійснюється останнім часом. Нам потрібно уникнути будь-яких упередженостей. **Догматизм у політиці, й насамперед економічній, завжди призводив до руйнівних процесів.** Це не потрібно доводити. Ми добре знаємо це з власної економічної історії.

Зі здобуттям незалежності ми стали на шлях, яким іде цивілізоване людство, почали формувати нову економічну ідеологію і нову економічну політику. Але така ідеологія і така політика не можуть бути заангажованими. Вони мають бути гнучкими, відображати реалії сьогодення, оперативно реагувати на них. Ми маємо у цьому зв'язку глибоко усвідомити й інше: **головним критерієм коректності економічної політики, її суспільної ефективності є розвиток соціальних процесів, динаміка життя населення.** Це має бути наріжним каменем усієї нашої діяльності. Інших оціночних показників просто не існує. Чи ставить такий підхід під сумнів вибрану нами стратегію ринкових перетворень нашої економіки? Однозначно ні. На мій погляд, уже сама постановка такого питання за своєю суттю є некоректною. Існує світовий досвід, існує те, що напрацьовано європейською практикою, світовою цивілізацією, які переконливо доводять протилежне. Тому **допущені помилки в економічній політиці і її необхідну корекцію ми можемо здійснювати лише в рамках ринкової стратегії.** Це перший принципової ваги висновок, на якому я хочу наголосити.

Другий висновок — наш аналіз переконує в тому, що ми не помилилися і в іншій стратегічній установці — забезпечити прискорений розвиток ринкових перетворень. І цей висновок ґрунтується на власному досвіді. Те, що ми робимо сьогодні, могло дати значно більший соціальний ефект ще два-три роки тому. Більше того, **нині склалася ситуація, за якої будь-яке зволікання з утвердженням цивілізованих, офіційно визначених ринкових структур і ринкових відносин призводить до їх утвердження в деформованій “тіньовій”, чи навіть у мафіозно-кримінальній формі.**

Сьогодні ми можемо з усією визначеністю сказати, що сформований протягом останніх років економічний криміналітет, поєднаний організаційно з кримінальними елементами попереднього партійно-бюрократичного апарату, почав освоювати ринкове середовище значно швидше, аніж наша так би мовити легальна економіка. Завдяки цьому **система ринкових відносин, що формується в нашій економіці, виступає в деформованій формі, значною мірою несе на собі антинародний відтінок. Подолати це можна лише на основі прискореного входження в ринкову сферу всіх ланок офіційної економіки. Ми маємо зіграти у цьому питанні на випередження.**

І ще один принциповий висновок.

Ми не вважаємо помилковою нашу принципову орієнтацію на **першочергову фінансову стабілізацію економіки**. Останнім часом Верховна Рада прийняла ряд рішень щодо збільшення усіх видів грошових доходів населення. Вам про ці рішення добре відомо.

Я розумію позицію народних депутатів щодо цього питання. Проте мушу сказати й інше. Грошей, які обіцяні людям, не існує, їх немає ані в парламентаріїв, ані в профспілок, ані в Уряду, ані в країні загалом. Це може бути лише емісія, не забезпечена товарною масою. Що це таке, люди вже також знають. До речі, населення понад усе боїться таких “грошей”, а точніше, папірців. Це катастрофа і для виробництва. Завдяки інфляції ми звели до нуля інвестиційний процес.

З іншого боку, більша частина “тіньових” операцій базується на нарощуванні інфляції. Це також немає потреби доводити. Тож **вести пошук вирішення назрілих соціальних проблем поза політикою жорсткої фінансової стабілізації — справа безперспективна. Я в цьому переконаний. І тому стояв і буду стояти на цій позиції й далі.**

Таким чином, названі тут базові позиції — ринкова стратегія, прискорене економічне реформування, першочергова фінансова стабілізація — не можуть братися у принциповому плані під сумнів у нашій економічній політиці. Де ж у цьому разі резерви щодо посилення соціальної спрямованості нашої економіки?

Їх, на мій погляд, декілька. Назву лише найбільш вагомі з них.

Це, *по-перше*, **істотне посилення державного регулювання та керованості економічними процесами, зокрема тими, котрі безпосередньо пов'язані з розбудовою ринкової інфраструктури, забезпеченням ринкової трансформації усіх сфер економічних відносин.**

Життя, по суті, насміялося над тими, хто вважав і, на превеликий жаль, і досі вважає, що достатньо прикрутити емісійний краник, проголосити лібералізацію економічних процесів, а все решту зроблять автоматичні саморегулятори. Таких “маніловських” ідеологів у нас чимало,

як у центрі, так і на місцях. Я таку позицію рішуче не поділяю. Саме з огляду на це я виступав і виступаю за посилення управлінської функції держави, утворення відповідної вертикалі. Проте ефективна управлінська вертикаль — це не лише сильний центр, а й надзвичайно дієва, я б сказав, — розумна регіональна влада. Саме на неї передусім покладається реалізація найширшого комплексу соціальних проблем.

Ми обов'язково вирішимо питання про дедалі більше делегування управлінських функцій з центру на місця. Ми працюємо над цим. Однак необхідно, щоб і регіональні та місцеві ланки управління державою були готовими освоїти і з користю для нашої загальної справи ініціативно здійснювати ці функції.

Я не впевнений, що в усіх областях така готовність існує. І я звертаюся до присутніх з проханням активно працювати у цьому напрямі. Я знаю, що ви тут маєте великий практичний досвід. Але будь-який досвід потребує критичної оцінки та вдосконалення, і я закликаю вас до цього. Я глибоко переконаний, що зміцнення керованості нашою економікою і посилення її соціальної спрямованості — це невід'ємні, тісно пов'язані процеси, і саме над цим ми маємо разом працювати.

Другий напрям — здійснення рішучих дій з метою поліпшення структури виробництва. Зміна виробничої структури — це тривалий процес, і тут ми не можемо тішити себе ілюзіями.

Таких питань багато. Назву лише деякі з них.

Ми маємо здійснити надзвичайно складний у соціальному й економічному плані крок — піти на перепрофілювання, консервацію або й просто ліквідувати окремі виробничі структури, утримання яких нам сьогодні не під силу. Нині Урядом опрацьовується це питання. Ми зобов'язані це зробити вже у цьому році. Іншого виходу у плані нашого економічного виживання просто не існує. Зрозуміло, що ці питання можуть бути кваліфіковано розв'язані лише за умови активної співпраці центру і регіональних структур влади. Більше того, я розумію, що основний тягар тут буде покладено на місцеве управління, і хочу закликати вас до активної співпраці й у цьому питанні.

Інший напрям нашої економічної політики — **всєбічна підтримка тих сфер економіки, де можна сподіватися на швидку віддачу. Я маю на увазі насамперед сільськогосподарське виробництво.**

Нещодавно я докладно зупинявся на цій проблемі у своєму виступі на сесії загальних зборів Академії аграрних наук і сподіваюся, що ви поділяєте викладену там позицію. Принаймні посилення уваги до села, зокрема до весняно-польових робіт, має здійснюватися на основі інших принципів, аніж ті, що запропоновані проектом рішення Верховної Ради, який нині обговорюється. Те, що там запропоновано, ми вже про-

ходили і знаємо, що це — безперспективний шлях, який в кінцевому рахунку призведе до поглиблення деструктивних процесів і не сприятиме розв'язанню наших соціальних проблем, а навпаки, ще більше зажене їх у глухий кут.

Я хочу, використавши вашу трибуну, закликати народних депутатів до зваженості та конструктивізму.

Водночас у нас є надзвичайно важлива проблема, вирішення якої повною мірою залежить від діяльності місцевих органів управління.

З кожним роком зростає виробництво сільгосппродукції на присадибних ділянках. Ви добре знаєте труднощі, спричинені різким подорожчанням приміського транспорту. Тому в кожній області, в кожному місті та районі, а можливо й на кожному великому підприємстві потрібно визначити конкретні заходи щодо розв'язання цієї проблеми. Ми зобов'язані за будь-яких умов це зробити, і я хочу звернутися до всіх керівників регіональних та місцевих структур із проханням узяти це питання під особистий контроль.

Ми маємо забезпечити здійснення й інших заходів, що дадуть можливість нам оперативно внести певні корекції у структурні процеси, забезпечивши якомога більшою мірою соціальне спрямування виробництва. Резерви для цього є, і надзвичайно великі. Просто ми цим досі серйозно ще не займалися.

Третій напрям посилення соціальної орієнтації економіки — глибоке реформування усіх ланок невиробничої сфери.

Ми визначили принципову позицію: **завершити в поточному році малу приватизацію.** Однак робити це потрібно з розумом. Не за відомим принципом — план до двору. Не приватизацію заради приватизації. Не для того, щоб Фонд держмайна наприкінці року відрапортував стосовно справної цифри. Головне тут: мала приватизація. Це засіб докорінного поліпшення всіх ланок обслуговування населення. Це основний критерій. Тому функції місцевих органів влади тут мають бути надзвичайно дієвими.

Я закликаю вас приділити цьому максимальну увагу.

І, нарешті, **четверта проблема — забезпечення докорінної перебудови структури та механізмів соціального захисту населення.** Ми вже давно відійшли від суто адміністративної економіки, але практично нічого не зробили в державі щодо реформування цієї надзвичайно важливої сфери. Усе залишилося так само, як і було. Асигнування держави на соціальний захист зростають, а результати мінімальні.

Ми говорили про **створення розгалуженої системи — адресної соціальної допомоги.** Це питання першорядної ваги за умов вимушеного підвищення комунальних тарифів, вартості інших послуг, якими корис-

тується населення. Але воно досі не реалізоване. І таких питань надзвичайно багато. Винен у цьому насамперед Уряд. Недостатньо ініціативи проявляють тут і міністерства праці, економіки, соціального захисту. Це критика також на мою адресу. Я це розумію.

Водночас ми маємо чітко усвідомлювати й інше. Основна відповідальність за вирішення питань соціальної політики має лягати на регіони. Центр зобов'язаний створити для цього відповідні фінансово-матеріальні, в тому числі й бюджетні, передумови. Ми прагнемо це здійснити, і вже у бюджет 1995 року будуть внесені відповідні корективи. Водночас потрібна копітка робота на рівні вашої діяльності. І я знову закликаю вас до цього.

Шановні учасники наради!

Сподіваюся, що ми всі є послідовними прихильниками глибоких економічних реформ, розуміючи, що це єдино можливий шлях до реального відродження нашої економіки, забезпечення економічного суверенітету держави. Але час дискусій щодо необхідності реформ уже давно минув. Мене більше за все турбує, що багато хто з наших реформаторів виявилися малопридатними до конкретної організаційної роботи, цураються її. За цієї ситуації ми можемо просто, як кажуть, “заговорити” реформи. Це дуже серйозне питання, яке стосується не лише тих, хто посідає управлінські крісла у найвищих урядових структурах, а й працівників регіонального та місцевого рівня.

Сьогодні нам потрібно не говорити, а діяти, діяти зважено й водночас енергійно й рішуче. Нам потрібно кожного дня здобувати конкретні результати.

Далеко не все втрачено у сфері економічного життя. В економіці вже є чимало нового, життєдайного, прогресивного. Ми багато чому навчилися. Ми сьогодні не ті, що були вчора. Наше суспільство вже здатне не лише сприймати, а й активно працювати над утіленням в життя ринкової ідеології.

Усе залежить від нас, від нашого уміння організувати справу. І я закликаю вас до цього.

Другий стратегічний напрям діяльності Президента пов'язаний із здійсненням глибокого політичного реформування України.

Недосконала організація державної влади в Україні є одним із джерел, що підживлюють економічну кризу. Це, наголошую, той чинник, який не тільки заважає нейтралізації кризових явищ, а й виступає однією з першопричин економічної саморуйнації України.

Проект Закону про державну владу та органи місцевого самоврядування, представлений у грудні минулого року на розгляд Верховної Ради, мав на меті створити принципово нову систему державної влади,

здатної забезпечити керованість суспільством у період його кризового розвитку. На практиці це означає розбудову ефективної вертикалі виконавчої влади, чітке розмежування повноважень парламенту як законодавчого органу і Президента як глави держави і виконавчої гілки влади, розподіл функцій на місцевому рівні.

Минулої суботи відбулася зустріч із членами узгоджувальної комісії, яка готує законопроект до другого читання. Ми знайшли порозуміння з усіх принципових положень, за винятком двох: взаємостосунки Президента і Уряду та підстави для розпуску Верховної Ради. Переконаний, що найближчим часом і в цій частині законопроекту будуть напрацьовані узгоджені пропозиції. Особливо хочу наголосити, що попередні позитивні підсумки роботи узгоджувальної комісії для мене важливі не лише тому, що знайдено правові компроміси, які дають можливість прискорити поступальний розвиток державного устрою України. Ця комісія, до якої входять представники усіх фракцій, продемонструвала, що за умов виходу за межі вузькопартійних інтересів ми здатні на конструктивну, спільну працю. А це особливо необхідно Україні сьогодні, бо вона просто може не витримати протистояння гілок влади, нецивілізованого протиборства різних політичних сил.

Сьогодні передчасно стверджувати, що всі перешкоди для прийняття зазначеного законопроекту усунені. Однак серйозні позитивні зрушення є, і я не приховую, що вважаю їх спільним здобутком команди Президента і сил “здорового глузду” в парламенті.

Однак прийняття Закону про владу — це лише частина державно-політичних перетворень. **Наступним кроком має стати реформа судової системи, створення незалежного і високопрофесійного Конституційного Суду.** Я приділяю особливу увагу цьому питанню з багатьох причин. Насамперед тому, що за умов надзвичайного стану в економіці, серйозних труднощів у суспільно-політичному житті дії влади також мають бути надзвичайними. Незалежна судова влада спільно з вільною пресою, громадсько-політичним рухом покликані встановити й оберігати граничні кордони, за якими закінчується демократія, і які за будь-яких умов нам не можна переступати. Конституційний Суд має суворо контролювати розподіл функцій між гілками влади, забезпечити дотримання домовленостей, зафіксованих у законі про владу, в разі його прийняття Верховною Радою.

Реальна практика переконує мене в **необхідності проведення наступних виборів за мішаною мажоритарно-пропорційною системою.** Я буду обстоювати ці позиції у новій Конституції України. Конституційний процес перебуває у полі зору Президента, і я буду робити все необхідне для його прискорення.

З практичних питань діяльності вищої державної влади найактуальнішим є питання Уряду. Результати його роботи, без сумніву, заслуговують критичної оцінки. Одразу після прийняття Закону про владу буде впроваджена нова система управління економікою, по-новому формуватиметься й Кабінет Міністрів.

Питання зміцнення державної влади тісно пов'язане із завданнями боротьби з криміналізацією усіх сфер нашого суспільства. Нещодавно ця проблема детально обговорювалася на розширеному засіданні Координаційного комітету з боротьби з організованою злочинністю. Ви мали можливість ознайомитися з критичним аналізом стану боротьби з криміналітетом, який дедалі більше набуває політичної якості. Буду вдячний, якщо учасники наради висловлять свої міркування з цього приводу. Й насамперед щодо питань виведення “тіньової економіки” в зону легітимної діяльності. Це найважливіша проблема, оскільки за умови її вирішення ми могли б значно поповнити державний бюджет, посилити інвестиційні заходи, а головне — не сприймати кримінальну економічну поведінку як нормальну і допустиму для всіх суб'єктів господарської діяльності. Я вже не кажу про 20—30-відсоткові надбавки до роздрібних цін, які сплачує споживач на утримання “п'ятої влади”, про що йшлося на згаданій нараді.

Львівська область є одним із регіонів, до якого будуть висуватися особливі вимоги в боротьбі з “п'ятою владою”. Тут змінено керівників обласних органів міліції та Служби безпеки. Буде надана додаткова допомога з центру. І ми чекаємо реальних результатів. Вимоги Президента до керівників місцевих органів виконавчої влади та правопорядку будуть суворими. Але я вважаю це необхідним, і впевнений, що така позиція буде підтримана місцевим населенням.

Важливою передумовою виживання України, її економічного піднесення є збереження громадянського миру і злагоди в суспільстві. Я не хотів би деталізувати цю тему. Зупинюся лише на двох питаннях, до яких просив би вас поставитися неупереджено і з розумінням.

Перше. Україна не є однорідною ані за станом розвитку економіки в регіонах, ані за політичними орієнтаціями, ані за релігійними і навіть етнічними ознаками. Загроза розлому України на частини є реальною. Її не слід перебільшувати і драматизувати. Проте не варто й недооцінювати.

Зберегти цілісність держави ми можемо лише за двох умов: оздоровлення економіки, і як наслідок — поліпшення соціально-економічного самопочуття населення, і диференціації внутрішньої політики, особливо її гуманітарної частини. Тут не йдеться про подвійний стандарт у діяльності центральної влади. Вирішення проблеми — в об'єктивному врахуванні в державній політиці всіх сучасних реалій в Україні, звільненні її від

елементів, що додатково загострюють існуючі суперечності, заважають нашому нормальному розвитку.

Переконаний, що щирі патріоти України зрозуміють і підтримають мене в цьому, оскільки це єдина можливість збереження незалежності української держави. Водночас Президент робив і робитиме все можливе, в рамках своїх повноважень, для економічного, політичного та духовного відродження України як суверенної держави.

Друге питання — діяльність політизованих угруповань екстремістського характеру. Я знаю реальну вагу та масштаби цього явища. Пропагандистський антураж навколо нього значно більший, аніж реальна сила. Проте не варто й недооцінювати його небезпеку. Вже сьогодні діяльність таких об'єднань має не тільки внутрішні негативні наслідки. На жаль, вони провокують негативну реакцію вже й на міжнародному рівні. Ігнорувати їх ми не маємо права. При цьому ефективність впливу державних інститутів не може бути порівняна з негативним ставленням до таких провокаційних явищ громадської думки. Тому я прошу всіх журналістів, національно-патріотичні сили зробити свій внесок у справу очищення національного руху від агресивних елементів, які насправді працюють проти України.

Й останній блок питань — наша міжнародна діяльність. Ви знаєте, що основна мета полягає в забезпеченні сприятливого зовнішнього середовища для вирішення наших внутрішніх проблем і головне — здійснення активних антикризових економічних заходів.

Зоною наших особливих інтересів є країни СНД і, найперше, Росія. Тут основні наші джерела сировини, ринки збуту, тісні технологічні та кооперативні зв'язки. Саме тут вирішується питання нашого критичного імпорту, на покриття якого в поточному році не вистачає за попередніми розрахунками понад 5 млрд доларів.

У цій залі зібралися державні люди, з досвідом управлінської роботи, і тому я вважаю за можливе не пояснювати значимість і важливість цього питання. В тому числі й у ракурсі ствердження нашої економічної незалежності з урахуванням наших боргів та постачання енергоносіїв.

На минулому тижні відбулися дві події, які значно просунули вперед наші стосунки з Росією і помітно вплинули на подальший розвиток СНД. Маю на увазі переговори державних делегацій України і Росії та чергове засідання в Алмати глав держав і глав урядів країн—учасниць СНД. Сьогодні вранці ці питання були головними під час моєї зустрічі з журналістами. Але я ще раз наголошую на найбільш важливих підсумках цих подій. Парафовано Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Росією. Згідно з попередньою нашою домовленістю з Б. М. Єльциним, знято проблему подвійного громадянства.

Зафіксовано, що “сторони поважають територіальну цілісність одна одної та підтверджують непорушність існуючих між ними кордонів”. Підписано ряд угод у галузі торговельно-економічних відносин.

На зустрічі в Алматі основна увага була приділена питанням економічного співробітництва, взаємного правового регулювання господарських відносин, вирівнювання умов економічної діяльності, а також проблемам організації роботи Міждержавного економічного комітету. Україна підписала більшість угод, що були запропоновані на розгляд глав держав і глав урядів. Усі ці договори, безумовно, сприяють реалізації наших державних інтересів. Ми й надалі будемо нарощувати нашу активність у цьому регіоні, оскільки цього вимагають насамперед інтереси економічної безпеки України.

Наша держава водночас намагатиметься розширити стосунки із країнами Заходу і Сходу. Саме тому, ще раз наголошую — розвиток і поглиблення наших зв'язків із країнами СНД не можуть і не повинні здійснюватися за рахунок згортання взаємозв'язків із розвинутими країнами світу. Планую здійснити мій наступний візит до Японії — країни, яка становить особливий інтерес для нас із багатьох причин. Триває напружена робота з ЄС, із міжнародними фінансовими організаціями, без допомоги яких стабілізаційні заходи в Україні можуть ускладнитися. Здійснюються інші важливі кроки на міжнародній арені, метою яких є зміцнення авторитету і впливу України.

Такими, шановні колеги, є деякі актуальні проблеми сучасної діяльності центральних органів державної влади. Вважав за доцільне й необхідне, так би мовити, з перших вуст поінформувати вас про них. Однак хотів би запропонувати продовжити наше подальше обговорення питання соціально-економічного розвитку вашого регіону. Спільно узагальнити типові явища, вади у взаємодії центральних і місцевих органів влади. Визначити незадіяні резерви, спільними зусиллями вишукати додатковий потенціал посилення антикризової діяльності.

Сподіваюся, що наша праця буде спільною, дружньою і плідною.

КРАЇНИ З ПЕРЕХІДНОЮ ЕКОНОМІКОЮ ПОТРЕБУЮТЬ ШИРОКОЇ МІЖНАРОДНОЇ ПІДТРИМКИ ЇХНІХ РЕФОРМ

**Промова на Всесвітній зустрічі
на вищому рівні в інтересах
соціального розвитку**

**Копенгаген, Данія
11 березня 1995 року**

***Пане Генеральний секретарю!
Пане Голово!
Шановні пані та панове!***

Передусім дозвольте привітати Вас і побажати успішної та плідної роботи Всесвітній зустрічі на вищому рівні в інтересах соціального розвитку. Хотів би також висловити вдячність уряду Данії — за організацію цього заходу та народу Данії — за гостинність і увагу до учасників зустрічі на вищому рівні та Форуму неурядових організацій.

Немає сумніву, що питання, які обговорюються тут, у Копенгагені, є доленосними для кожної окремої країни і для людства в цілому. Безперечно, ми маємо дійти згоди щодо нового підходу до соціального розвитку, який визначатиме світову стратегію вирішення соціальних питань у наступному тисячолітті. А це вимагає не лише нового осмислення назрілих гострих соціальних проблем, що постали перед людством, а й створення якісно нового партнерства для розв'язання цих проблем. Універсальний характер нашої зустрічі, її високий рівень дають нам унікальну можливість для досягнення цієї мети.

Як зазначається у Звіті про людський розвиток за 1994 рік Програми розвитку ООН, світові ніколи не бути мирним, якщо люди не жити-

муть у безпеці у своєму повсякденному житті. Як досягти цієї мети? Світовий досвід переконує, що таку безпеку особистості може найліпше гарантувати демократична держава з ринковою економікою, з громадянським суспільством, де поважаються права і свободи людини, де людина є активним творцем своєї долі.

Звільнившись від тоталітаризму кілька років тому, на шлях будівництва такого суспільства стали країни Центрально-Східної Європи і нові та відроджені держави на теренах колишнього СРСР, до яких належить і Україна. Ситуація вимагає особливого осмислення. У цьому субрегіоні більш як за 70 років за відсутності демократії і приватної власності був практично знищений ринковий менталітет народу.

Нині головне завдання цих держав полягає в тому, щоб подолати спадщину минулого й виробити нові орієнтири в політиці та економіці. Ці держави, й зокрема Україна, вирішують нині завдання **подвійного переходу: від тоталітарної системи до демократії та від зацентралізованої економіки до ринкової**. Перед Україною, чия культура і мова зазнали в ті роки нищівного удару, стоїть ще одне життєво важливе завдання: відродити свою національну самобутність, об'єднати суспільство навколо загальнонаціональної ідеї, консолідуватись як нація.

Ситуація особливо ускладнюється нинішнім важким станом економіки. Ставши незалежною, Україна успадкувала від колишнього СРСР структурно деформовану економіку з високою питомою вагою ресурсомістких та енергомістких технологій. Щоб підтримувати виробничий потенціал, Україна завозила, переважно з Росії, понад дві третини нафти, газу та продуктів їхньої переробки. З огляду на таку залежність промислової бази України після розпаду СРСР опинилася в надзвичайно скрутному становищі. Катастрофічного удару економіці України завдало зростання цін на енергоносії. Протягом останніх чотирьох років вони зросли, з урахуванням зовнішньої і внутрішньої інфляції, у 30—40 тис. разів. Це — безпрецедентна ситуація у світовій економіці.

Як наслідок, розпочався обвальний спад промисловості та сільськогосподарського виробництва, різке скорочення національного доходу, зростання бюджетного дефіциту та дисбалансу торгівлі. Галопуюча інфляція призвела до різкого зростання цін, а відтак — катастрофічного падіння життєвого рівня населення.

Кризовий стан економіки гальмує наші зусилля, спрямовані на пом'якшення наслідків чорнобильської трагедії, на розв'язання інших загрозливих екологічних проблем, на облаштування сотень тисяч осіб, які були примусово депортовані, а нині повертаються на свою історичну батьківщину. Багатомільярдних витрат потребує ліквідація ядерної зброї, успадкованої від колишнього СРСР, конверсія воєнно-промислового комплексу.

Соціально-економічні проблеми в Україні загрожують національною катастрофою і вимагають якісно нових підходів та рішучих дій. У жовтні минулого року Президентом була запропонована, а Верховною Радою прийнята нова соціально-економічна і політична стратегія реформ в Україні. Стратегія націлює на прискорення кардинальних економічних перетворень і на формування сильної соціальної політики.

Розроблення ефективної соціальної політики — ключовий і чи не найскладніший елемент реформи перехідного періоду. Побічні негативні наслідки першого етапу реформування економіки — різке падіння життєвого рівня, безробіття, зубожіння незахищених верств населення — підживлюють ностальгію за минулим. Адже стара система, хоча й економічно неефективна, забезпечувала базовий рівень захищеності людини. У розділеному суспільстві перехідного періоду такі тенденції можуть призвести до непередбачуваних наслідків.

Масштаби і своєрідність проблем країн із перехідною економікою потребують широкої міжнародної підтримки їхніх реформ для забезпечення незворотності процесу перетворень, що є запорукою миру і стабільності не лише в цих країнах, а й у регіоні в цілому. Міжнародна допомога, спрямована на прискорення інтеграції країн, що здійснюють кардинальні реформи, у світову економіку й торгівлю, сприятиме появі нових джерел фінансування розвитку.

Приємно зазначити, що проблеми країн із перехідною економікою знаходять розуміння з боку міжнародного співтовариства. У цьому зв'язку хотілося б висловити вдячність ООН та її Генеральному секретареві панові Бутросу Бутросу Галі за вагомий внесок у міжнародне співробітництво з питань розвитку. Глибокий аналіз становища країн із перехідною економікою міститься в доповіді Генерального секретаря 49-ї сесії Генеральної асамблеї ООН, присвяченій цьому питанню.

Соціальні проблеми, що постали сьогодні перед людством, досі небачені за масштабами і небезпечністю. Наша держава підтримує нові підходи ООН до проблем соціального розвитку. Концепція сталого соціального розвитку, орієнтованого на людину, викладена у проектах підсумкових документів нашої зустрічі — в Декларації та Програмі дій, — співзвучна з нашим баченням шляхів вирішення існуючих соціально-економічних проблем в Україні. Переконані, що цього можна досягти лише спільними зусиллями, через активне партнерство між урядом і громадянським суспільством.

Ця концепція, на нашу думку, закладає міцну основу для поглиблення багатостороннього співробітництва в соціальній сфері, відкриває перспективи для встановлення нового світового порядку в наступному тисячолітті. Втілення в життя цієї концепції відповідає інтересам наших дітей і онуків, інтересам майбутнього і, значною мірою, залежить від нашої з Вами політичної волі й рішучості.

ПРИСКОРИТИ СИСТЕМНІ РЕФОРМИ

**Звернення Президента України
до Верховної Ради України**

4 квітня 1995 року

Шановні народні депутати!

Уперше вищому законодавчому органу подана щорічна економічна Доповідь Президента. Цим започатковується нова для нас традиція взаємин глави держави і парламенту, відвертого й об'єктивного інформування не лише депутатського корпусу, а й усього населення України, світової громадськості про економічний стан країни та перспективи її соціально-економічного розвитку.

Зупинюся лише на найбільш принципових характеристиках сучасної економічної та політичної ситуації в Україні.

У жовтні минулого року Президент проголосив нову економічну стратегію держави, яку підтримали Верховна Рада України, найбільш впливові політичні сили суспільства. За час, що минув, було вжито практичних заходів щодо її реалізації. Отримано перші результати від утілення в життя цієї політики.

По суті, розпочато формування глобальних стабілізуючих чинників життя суспільства: створення ефективної економічної системи, сильної держави, розвинених інститутів демократії та громадянського суспільства, зростання авторитету та впливу України на міжнародній арені.

Ключова ланка стабілізації — здійснення радикальних економічних реформ, розбудова якісно нової економічної системи в Україні.

П'ятий рік економіка України перебуває у глибокій економічній кризі. Виробничий потенціал скоротився майже удвоє. Різко упав життєвий рівень населення, посилилася його диференціація. У 1994 році кризові процеси поглибилися. Валовий внутрішній продукт зменшився порівняно з попереднім роком на 23, а національний дохід — на 24,5%.

Найбільшим за останні роки був спад виробництва промислової та сільськогосподарської продукції. Аналіз цих процесів у повному обсязі наведено у щорічній Доповіді Президента.

Водночас оцінка розвитку економіки у 1994 році не може бути однобічною. Ми маємо враховувати те, що минулий рік був найбільш суперечливим за своїми економічними результатами. Поряд із різким загостренням кризових явищ він характеризується також процесами, які засвідчують зародження в економіці позитивних тенденцій.

Вони визначаються такими чинниками.

По-перше. Ми маємо об'єктивні підстави зробити принципової ваги висновок про те, що критичною межею нарощування кризових процесів від 1990 року став період від жовтня 1993 по січень 1994 року, коли скорочення ВВП сягнуло максимуму — 45%. Цей період можна вважати найнижчою позначкою кризи.

Якщо у I кварталі 1994 року обсяг промислового виробництва скоротився на 44,2 %, то в подальшому відбувалося щоквартальне нарощування обсягів продукції: у II кварталі на 10,5, III кварталі — 11,1, IV кварталі — 16,8%. Однак утримати цю позитивну тенденцію до кінця року не вдалося. Як і в попередні роки, у грудні 1994 року розпочався сезонний (зимовий) спад виробництва. Це пов'язано насамперед із паливно-сировинним забезпеченням промисловості, її недостатньою функціональною готовністю до ритмічної роботи в зимовий період. У грудні 1994 року промислове виробництво зменшилося на 7,3, в січні 1995 року — на 16,7%. Така сезонність коливань засвідчує недостатню стійкість стабілізаційних процесів, надзвичайно високу залежність національної економіки від зовнішнього постачання енергоносіїв.

Разом із тим слід зазначити, що цьогорічний сезонний спад промислового виробництва за своїми темпами майже втричі нижчий аніж попереднього року. В лютому випуск промислової продукції зріс на 1,2%, в березні — на 9,7%. Ряд підприємств, зокрема металургійного комплексу, окремих галузей машинобудування, суттєво збільшили обсяги виробництва. Йдеться, таким чином, про те, що тривалість спаду скоротилася до двох місяців.

По-друге. В економіці визначилася тенденція грошової стабілізації. Якщо за 1993 рік ціни споживчого ринку зросли більш як у 100 разів, то в минулому році — у п'ять разів. Уповільнення темпів інфляції є доказом виходу економіки зі стану гіперінфляції. Важливо й те, що інфляційний розвиток набув не лише прогнозованого, а й керованого характеру. Завдяки рішучим діям удалося призупинити найбільш руйнівний процес в економіці — цілковите банкрутство системи державних фінансів.

Докорінно змінилася на краще ситуація на валютному ринку.

У кредитній сфері намітилася тенденція зростання довгострокового кредитування, в тому числі кредитування державного сектору економіки. Якщо на кінець жовтня 1994 року 51% кредитних вкладень у національній валюті було спрямовано в комерційні структури та приватний сектор, то на 1 лютого цього року понад 61% кредитів отримав державний сектор. Знижується ставка банківського кредиту. Кредитні вкладення нарешті пішли у виробництво. Вже сам цей факт — реальний індикатор стабілізаційних процесів. Навряд чи хто зможе це заперечити.

По-третє. Ми маємо підстави стверджувати також про наявність певних позитивних структурних зрушень. Якщо в 1993 році матеріаломісткість виробництва зросла на 8,8%, то минулого року — на 0,6% знизилась. Завдяки цьому у структурі суспільного продукту вперше за останні чотири роки збільшилася частка національного доходу. У 1994 році, знову ж таки вперше за останні чотири роки, темпи падіння виробництва товарів народного споживання були меншими від обсягів загального спаду промислового виробництва. Зазначене стосується також співвідношення темпів падіння виробництва і товарообороту. Скорочення обсягів товарообороту було в 4,9 раза меншим аніж скорочення обсягів виробництва товарів народного споживання.

У структурі ВВП відбулося збільшення частки галузей, пов'язаних з обслуговуванням населення. Ці позитивні зрушення відбивають притаманну ринковій економіці переорієнтацію економічної системи з принципу виробництва заради виробництва на виробництво в інтересах споживача.

Зростає частка строкових депозитів населення. Характерним у цьому відношенні є також суттєве збільшення депозитних вкладів населення в іноземній валюті. Якщо на 1 жовтня 1994 року валютні депозитні вклади фізичних осіб становили 40 млн дол., то на 1 січня 1995 року вони зросли більш як удвоє.

По-четверте. Рік, що минув, вирізнявся суттєвим прискоренням темпів зовнішньоторговельного обороту. Порівняно з 1993 роком він збільшився на 3,5 млрд дол., або на 14,9%, що є найвищим показником річного приросту зовнішньоторговельного обороту серед країн СНД. Україна входить до числа лідерів серед них щодо розвитку зовнішньоторговельного обороту з країнами далекого зарубіжжя. Негативне saldo торговельного балансу порівняно з попереднім роком скоротилося більш як на 600 млн дол.

Звичайно, згадані позитивні тенденції в економіці не слід переоцінювати.

Вони, з одного боку, ще не набули сталого характеру. А з іншого — і це є головним — не призупинили зубожіння основної маси населення. Уповільнення темпів падіння реальної заробітної плати з 51,5%

у 1993 році до 14,6% у 1994 році не змінило і не могло змінити загальної картини падіння життєвого рівня населення, яке прогресує упродовж п'яти років. І це зрозуміло: нині за умов цілковитого виснаження ресурсів виживання абсолютної більшості сімей, особливо пенсіонерів та інших соціально незахищених верств населення, ціна кожного відсотка такого падіння дедалі відчутніша.

Однак за всієї суперечливості й неоднозначності цих процесів усмі, незалежно від політичних поглядів, маємо чітко усвідомити: в економіці формується нова економічна ситуація, на яку слід зважити в подальшій економічній політиці держави.

Нова економічна ситуація, що складається, вимагає відповідної корекції практики здійснення економічних реформ. Що маєтсья на увазі? Для відповіді на це запитання спочатку необхідно дати кілька узагальнюючих пояснень.

Хочу зазначити: корекція реформ зовсім не означає відмови від спільно визначеного нами курсу економічних перетворень. Скажу більше: ми позитивно оцінюємо багато з того, що зроблено за останні півроку. Нові тенденції в економіці ґрунтуються, з одного боку, на об'єктивних процесах: економічна система є живим організмом, який не може перебувати у стані перманентної кризи та депресії. В підвалинах економіки вже сформовано достатньо вагомий потенціал не лише самовиживання, а й самовдосконалення. Ця тенденція починає нині виявлятися, пробивати собі дорогу.

З іншого боку, чітко визначена цілеспрямована економічна політика, що проводилася останнім часом, попри всі колізії, стала вагомим стимулятором цих перетворень. У даному разі вектор об'єктивних процесів і вектор економічної політики були близькими за своїм змістом, а в багатьох принципових напрямках збігалися. Це істотно прискорило формування позитивного потенціалу у структурі економіки.

Не буде перебільшенням зазначити, що більшість позитивних процесів, про які йдеться, є наслідком цієї політики. Вони помітно активізувалися саме в останній період. І цим не слід нехтувати. Хотів би, щоб депутатський корпус із розумінням поставився до цього принципового висновку.

Однозначним є й таке: корекція економічної політики не зачіпає її стратегічних установок. Незмінними залишаються її базові позиції.

Перша — ринкова трансформація економіки.

Друга — здійснення цього процесу прискореними темпами попри усі протидії.

Кажу про це тому, що зазначене питання, яке й досі ставиться під сумнів окремими політиками, вже давно перемістилося з теоретичної в суто практичну площину. Я неодноразово наголошував і знову хочу на-

голосити: те, що ми сьогодні лише започатковуємо в ринковій трансформації економіки, мало бути здійснено 2—3 роки тому. Сьогодні економічна ситуація у нас була б на порядок кращою, якби ми протягом усього попереднього періоду не вели порожні розмови про реформи, а здійснювали їх.

До речі, тінізація нашої економіки, стихійне утворення ринкових структур, нерідко в деформованій мафіозно-кримінальній формі, значною мірою пояснюються прорахунками державної політики — штучним уповільненням темпів ринкових перетворень, економічних реформ.

Я не хочу знову порушувати питання: “Хто винен у цьому?” Давайте сконцентруємо увагу на питанні: “Що робити?” і будемо вести пошук у цьому напрямі.

І, нарешті, **третя позиція** — пріоритетність фінансової та грошової стабілізації. Таку пріоритетність, як би нам не було важко, ми маємо втримати й надалі.

Ці позиції окреслені мною місяць тому під час виступу у Львові, де вперше була порушена проблема корекції економічного курсу.

Жорстка фінансова політика, що стала основою макроекономічної стабілізації, зумовлювалася, як я про це вже казав, різким загостренням кризи системи державних фінансів, її фактичним банкрутством. Жити в борг, за рахунок майбутніх поколінь, ставити під постійну загрозу функціонування національної економіки, як і існування держави загалом у цілковиту залежність від катастрофічного зростання зовнішньої заборгованості, прикривати наявні фінансові проблеми фіговим листком емісійних уливань в економіку, створюючи цим умови для подальшої стагнації економіки, зубожіння людей та спекулятивного перерозподілу доходів більшості в інтересах невеликої групи громадян, просто неприпустимо.

Саме тому моїм найпершим обов’язком як Президента було за будь-яких умов перебороти цю тенденцію. Неухильне проведення в життя жорсткої політики фінансової стабілізації, як я на цьому вже неодноразово наголошував, виявилось, по суті, безальтернативним. З урахуванням цього я змушений був іти на непопулярні рішення, розуміючи, що лаврів від цього не здобуду. На жаль, нам не unikнути таких рішень і в подальшій роботі.

Водночас чітко усвідомлюю, що на основі жорсткої фінансово-грошової політики можна вирішити досить обмежене коло завдань. Розумію й те, що така політика не могла і не може бути тривалою. Нині, коли основна мета — подолання гострої дефіцитності державних фінансів — певною мірою досягнута, коли економічна ситуація почала змінюватися на краще, маємо усвідомити, що подальша пролонгація такої суто монетаристської політики, без її відповідної корекції, може призвести до штучного уповільнення стабілізаційних процесів чи навіть до їх зриву.

У цьому зв'язку перед нами стоїть більш складне за своїм змістом завдання — розширити інструментарій фінансової стабілізації, наповнити її новим змістом, забезпечити на цій основі органічне поєднання основних важелів макроекономічної стабілізації із засобами стабілізації на мікрорівні, зміцнення фінансів виробничих структур, підвищення платоспроможного попиту населення. Лише такий процес може забезпечити незворотність стабілізаційних процесів.

Наголошую, що це завдання є значно складнішим за своїм змістом. Дієвість управлінських рішень Уряду, якщо хочете — професіоналізм наших управлінських кадрів значною мірою визначатиметься здатністю кваліфікованого вирішення саме цієї проблеми. Водночас повинна обов'язково, на цьому хочу особливо загострити увагу, наповнитися новим змістом кредитна політика Національного банку. Керівництво банку має обов'язково піднятися до розуміння того, що на етапі, в який ми вступаємо, сліпа монетаристська політика сама по собі не спроможна дати очікуваних результатів.

Життя вимагає більш глибокої координації дій Національного банку та Уряду в напрямі стимулювання виробничого процесу. Без цього грошова стабілізація, за досягнення якої цілком природно несе відповідальність безпосередньо Національний банк, втрачає будь-який сенс.

Хотів би сподіватися на підтримку Верховної Ради і в цьому питанні.

Посилити соціальні аспекти економічної політики

Тепер дозвольте перейти до викладу деяких конкретних положень щодо напрямів економічної політики, основи яких уже започатковано і над подальшим утіленням яких послідовно працюватиме виконавча влада. Наголошую на тому, що йдеться про завдання економічної політики поточного року.

Перша ключова проблема — активізація соціальної політики.

Переконаний, що всіх нас, незалежно від політичних поглядів, об'єднує спільна позиція — глибоке усвідомлення необхідності здійснення корекції економічного курсу держави у напрямі посилення його соціальної спрямованості.

Падіння життєвого рівня населення, поглиблення соціальної диференціації досягли межі, за якою розвиток суспільних процесів втрачає свою керованість.

Водночас при визначенні лінії подальшого економічного розвитку держави вкрай важливо враховувати не лише цей аспект проблеми. Сьогодні в економіці започатковується нова траєкторія розвитку. Тому

принципово важливим є те, щоб безпосередньо в самі початки цієї траєкторії було закладено соціально орієнтовані механізми.

Йдеться, таким чином, не лише про уточнення вектора розвитку суто соціальної сфери, а й наповнення відповідним змістом механізмів промислового, аграрного, структурного, інвестиційного та інших напрямів економічної політики, нові підходи до яких нині уточнюються.

Тепер про саму суть соціальної політики.

Її стратегічні установки визначені в жовтневій Доповіді Президента. Я наголошую свою однозначну прихильність цим установкам і буду послідовно втілювати їх у життя.

Ми не можемо повернутися до збанкрутілого шляху соціальної зрівнялівки, до чого дедалі частіше закликають окремі політичні сили.

Це шлях, який відкинуто самою історією, розвитком сучасної цивілізації. Він безперспективний, не стимулює виробничого процесу, зводить нанівець мотивацію праці, не сприяє розвитку особистості, веде до її деградації, соціального й економічного закріпачення людини.

Ми це вже проходили.

Наш народ вистраждав інший шлях.

П'ять років найбільш руйнівної в історії людства економічної кризи, яку ми, як і інші посткомуністичні країни, переживаємо, — це також страшна і, я б сказав, несправедлива плата суспільства, кожної сім'ї і кожного нашого співвітчизника за допущені раніше помилки, за сліпу віру в чудодійну силу зрівнялівки.

Таких помилок історія не прощає.

На яких напрямках здійснюватиметься корекція соціальної політики держави?

Усі ми свідомі того, що найпершим і найвідповідальнішим її обов'язком у період ринкової трансформації економіки є утвердження ефективної системи соціального захисту пенсіонерів, інвалідів, дітей, тих, хто не спроможний своєю особистою працею забезпечувати необхідні умови життя.

Основні підвалини соціально спрямованої ринкової економіки, розбудову якої ми поставили собі за мету, базуються передусім на утвердженні й ефективному функціонуванні такої системи.

Однак мушу визнати: ми дуже мало зробили в цьому напрямі. Весь час скаржимося на фінансову кризу, обмеженість відповідних ресурсів. Це відповідає істині, в чому кожен із депутатів міг ще раз переконатися при затвердженні Державного бюджету.

Ситуація із забезпеченням фінансових ресурсів соціальної політики на цей рік залишається не менш, а, можливо, навіть більш складною, ніж у попередньому році. Цю об'єктивну обставину ніхто — ані Президент, ані Уряд, ані Верховна Рада — не може не враховувати.

Водночас, за нашими оцінками, наявний рівень соціальних асигнувань, беручи до уваги всю його обмеженість, є таким, що за умови його раціонального використання можна дістати відчутніші результати у здійсненні соціальної підтримки малозабезпечених громадян.

Незважаючи на поглиблення кризових процесів, ми впродовж останніх чотирьох років ішли шляхом розширення мережі соціальних виплат і пільг та відповідно збільшення асигнувань на такі цілі.

Якщо у 1992 році бюджетні видатки соціального спрямування з урахуванням Фонду Чорнобиля та Пенсійного фонду становили 24% ВВП, то в 1994 році вони зросли до 29,3%. Відповідно до проекту бюджету на поточний рік ці асигнування зростуть ще більшою мірою. Такого навантаження на бюджет не дозволяв собі навіть Радянський Союз за наявності значно більших можливостей. Упродовж вісімдесяти років такі витрати не перевищували 20%, тобто були майже на третину меншими.

Проте існує й інша проблема.

Сьогодні соціальними субвенціями держави, які реалізуються через численні дотації на житло, комунальні й транспортні послуги, видатки на медичне обслуговування, на освіту, розвиток аграрного комплексу та інше, користується за принципом рівного доступу все населення — як бідне, так і заможне.

Більше того, неважко довести, що рівень такого споживання заможними є значно вищим, аніж тих, на кого ці субвенції мають бути безпосередньо спрямовані.

Візьмемо найбільш гостре питання — підвищення квартплати. Державні дотації тут перевищують 80%. У нас є громадяни, які мають по декілька квартир, здають їх в оренду, наживаються від цього, а державі платять копійки.

Нам необхідно будь-що змінити цю безглузду соціальну несправедливість.

Основні резерви вирішення нагальних завдань соціальної політики сьогодні концентруються саме тут. Посилення соціальної підтримки малозабезпечених громадян визначальною мірою залежить від більш раціонального використання коштів державних і місцевих бюджетів, передбачених на такі цілі. Інших важелів та фінансових ресурсів нині не існує.

Тому необхідно здійснити швидкі, певною мірою непопулярні, але рішучі кроки.

Водночас маємо зрозуміти, що сама виконавча влада, без активної підтримки законодавців вирішити це питання не зможе. Необхідна активна та конструктивна співпраця двох гілок влади, і я закликаю вас до цього.

Для забезпечення адресного соціального захисту ми маємо у найбільш стислі строки вирішити широкий комплекс організаційних проб-

лем щодо створення в областях, містах та районах спеціальних служб соціальної підтримки малозабезпечених громадян.

Із цього приводу днями буде видано Указ Президента.

Це надзвичайно відповідальне завдання є першочерговим для Уряду та органів місцевої влади на місцях. Ми аж ніяк не можемо миритися з тим, що через незадовільну роботу на місцях люди позбавлені державної підтримки, на яку вони мають право.

Невідкладним завданням є реформування системи пенсійного забезпечення. Я отримую сотні листів від громадян, які цілком справедливо вимагають змінити ситуацію, що тут склалася, ліквідувати несправедливу зрівнялівку, що склалась упродовж останніх років.

Звертаюся до Верховної Ради з пропозицією виважено поставитися й до цього питання, внести відповідні зміни до чинного законодавства.

У поточному році необхідно започаткувати глибоку структурну перебудову системи соціального страхування. Концепцію перебудови, що передбачає створення трирівневої страхової системи, за моїм дорученням уже опрацьовано. Потрібно якнайшвидше створити необхідну законодавчу базу. Відповідні законопроекти буде внесено на розгляд Верховної Ради протягом першого півріччя цього року.

Особливо нагальним є вдосконалення механізмів державного управління системою соціального захисту.

Міркуйте самі: нині цими питаннями опікуються Міністерство праці, Міністерство соціального захисту, Пенсійний фонд, Фонд соціального страхування, Фонд зайнятості, відповідні підрозділи міністерств економіки, фінансів, Кабінету Міністрів.

Така вузькоспеціалізована система надзвичайно дорого обходиться державі. Водночас вона аж ніяк не сприяє здійсненню узгодженої соціальної політики. Відсутня координація. Ніхто не відповідає за зволікання у прийнятті назрілих управлінських рішень, не ініціює їх. Саме цим значною мірою пояснюються наші постійні запізнення з реалізацією принципу упереджувальних дій у системі соціального захисту, який ми проголосили і маємо за будь-яких умов забезпечувати.

Я поділяю справедливую критику народних депутатів на адресу виконавчої влади, висловлювану ними з цього приводу.

Готується Указ про утворення Державної комісії з питань соціальної політики, на яку буде покладено функції координації роботи та реформування системи соціального забезпечення й соціального страхування.

Передбачається здійснення значних кроків у цьому напрямі й Урядом.

У жовтневій Доповіді Президента проголошено необхідність поступового переходу від політики жорсткого регулювання заробітної плати і

фонду споживання до їх лібералізації. Тому я загалом підтримую схвалений Верховною Радою Закон “Про оплату праці”.

Водночас ми маємо усвідомлювати всю складність проблеми, про яку йдеться, необхідність її вирішення в комплексі із запровадженням заходів щодо стимулювання виробничого процесу, здійснення ефективної антиінфляційної політики. Інакше такий Закон неможливо буде реалізувати. Тому пропоную розглянути його у третьому читанні й обов’язково внести відповідні корективи. Вони запропоновані Урядом.

Необхідно виробити також механізм поетапного уведення в дію цього Закону. Тут неприпустимі суто популістські рішення, має взяти гору виважений підхід.

Закликаю вас, шановні народні депутати, до цього. Інакше я не зможу підписати цей Закон. Хоч як би нам усім цього хотілося, забезпечити одноразове зростання оплати праці у п’ять разів не маємо ніякої можливості. Таких коштів у держави просто не існує.

Ще одне питання стосовно оплати праці.

Відомо, яких масштабів набула протягом останніх років практика несвоечасної виплати заробітної плати робітникам та службовцям державних і недержавних підприємств та організацій. Немає потреби доводити, що це одне з найбільш грубих порушень прав людини.

Я добре розумію складність цієї проблеми. І все ж таки змушений підписати Указ, який передбачає заходи впливу за несвоечасну виплату заробітної плати, зокрема її індексацію відповідно до темпів інфляції за прострочений період.

Скажу більше, проект цього Указу було підготовлено майже півроку тому. Однак гостра криза та невідповідність державних фінансів, а також проблема неплатежів стримували його запровадження.

Нині проблема, про яку йдеться, набула гострої соціальної значущості. Тут має місце й чимало зловживань. Тому далі зволікати з вирішенням цього питання не можна. Ми маємо крок за кроком утверджувати в державі цивілізовані правові відносини між працівниками і працедавцями. Обов’язок Президента — бути гарантом саме таких відносин. І я вирішив, незважаючи на всю складність проблем, піти на цей крок.

Дане питання слід розглядати як один із важливих складників ширшої проблеми — забезпечення захисту доходів населення від інфляційного знецінення і стабілізації на цій основі життєвого рівня населення.

Саме таку мету ми ставимо перед собою. Це стрижень усієї нашої економічної політики. Давайте працювати разом над здійсненням цього завдання. Гаслами нічого не досягнеш. Необхідні мудрі, виважені й водночас ефективні дії.

Перед нами невідкладне завдання опанувати увесь комплекс соціальних проблем, пов’язаний з процесами роздержавлення та прива-

тизації, реалізацією визначеного чинним законодавством права усіх громадян на отримання належної їм частки державної власності.

Штучне стримування приватизації не є конструктивним. Воно позбавляє державу контрольно-регулятивних функцій, робить цей процес некерованим, поглиблює його тінізацію. Тому Президент, як і в цілому виконавча влада, рішуче наполягає на необхідності істотного прискорення приватизації. Ми все зробимо для того, щоб визначені на 1995 рік плани роздержавлення і приватизації, а це 8 тис. великих і середніх підприємств і 90% малих, були реалізовані. Це наша стратегічна установка, яка наполегливо буде втілюватися в життя. Я неодноразово наголошував на цьому і вважаю за необхідне ще раз підтвердити цю позицію. Вона була й залишається незмінною.

Водночас я поділяю тривогу багатьох народних депутатів із приводу негативних явищ під час здійснення приватизаційного процесу. Необхідно буквально щоденно відстежувати тенденції, що тут розвиваються, не допускати їх можливого виходу з-під контролю держави, спільно шукати шляхи конструктивного вирішення цієї проблеми.

Проведення у 1995 році індексації у 48 разів основних фондів підприємств робить значно вагомішим сертифікат на частку державного майна кожного громадянина у процесі приватизації. Однак далеко не повністю вирішено нами весь комплекс проблем, пов'язаних із розміщенням цих сертифікатів, що залишає надзвичайно широке поле для шахрайства і зловживань.

У цьому зв'язку конче необхідні законодавчі рішення щодо посилення правового захисту власників майнових сертифікатів. Потрібно запобігти відомим негативним явищам, що мали місце у процесі ваучеризації в Росії. Без цього забезпечити реальну участь громадян у приватизаційному процесі, сформувавши зацікавленого власника нам не вдасться.

Необхідно також знайти ефективні рішення щодо найбільш гострої соціальної проблеми — поліпшення житлових умов населення. Тут потрібні нетрадиційні підходи.

Наприкінці лютого 1995 року Уряд на виконання установок жовтневої Доповіді Президента схвалив Концепцію розвитку житлово-комунального господарства в Україні, де визначено принципи докорінної перебудови житлової політики держави.

До того ж, активна житлова політика може стати дієвим стимулятором поновлення продукуючого процесу.

Однак для реалізації цього потрібно здійснити широкий комплекс організаційних заходів, зайнятися повсякденною копіткою організаційною роботою.

Інший напрям соціальної політики — всебічна підтримка всієї мережі установ, що формують соціальну інфраструктуру: медицини,

освіти, культури, сфери торгівлі та обслуговування людей, галузей економіки, які безпосередньо працюють на споживача.

У цьому контексті на першому місці стоїть проблема всебічного розвитку агропромислового виробництва. Аграрний сектор економіки розглядається нами не просто як пріоритетний, а як ключовий у відродженні національної економіки, піднесенні життєвого рівня народу.

Водночас усі ми розуміємо, що з арсеналу старої системи господарювання вичерпані будь-які більш-менш ефективні засоби стимулювання сільськогосподарського виробництва. Протягом останніх чотирьох років ми прагнули розв'язувати його проблеми старими методами.

Нічого з цього не вийшло.

За такої ситуації маємо єдино можливий шлях — використання реформаційних важелів, які ґрунтуються на нових відносинах власності, нових структурах господарювання, нових механізмах регулювання аграрних відносин.

Хочу наголосити, що ці важелі економічних перетворень не лише продекларовані, а й активно впроваджуються у повсякденну практику.

Водночас ще раз наголошую: держава не має можливості безмежно нарощувати асигнування на розвиток АПК без відповідної віддачі, а головне — без підвищення його продуктивності, зниження собівартості, поліпшення якості продукції.

Уже сьогодні гостро стоїть питання конкурентоспроможності сільськогосподарського виробництва.

У цьому зв'язку нерозумну послугу селу роблять окремі посадові особи, в тому числі й ті, що обіймають високі урядові посади, які будь-що намагаються протягти через парламент чергові емісійні кредити селу, списати борги тощо. Ця недалекоглядна політика вдарить насамперед по селу. Повторюю, вона безперспективна.

Визнаючи пріоритетність аграрного сектору, ми не можемо й далі здійснювати його неефективне фінансування за рахунок інших галузей економіки, високотехнологічного виробництва, науки. Тут має бути розумна межа.

Ви також добре знаєте: фінансовий стан багатьох господарств АПК є далеко не найгіршим. Водночас тут мають місце непоодинокі розбазарювання коштів, інші зловживання. У цьому зв'язку звертаюся до народних депутатів із проханням бути виваженими в питаннях, про які йдеться.

Хочу також привернути вашу увагу до таких моментів.

Наша аграрна політика не може бути однобічною, спрямованою на підтримку лише державних та колективних господарств. Ми не можемо закривати очі на те, що порівняно з ними нові аграрні структури при нижчій фондооснащеності мають вищі виробничі показники і є більш ефективними.

Насамперед це стосується приватного сектору аграрного виробництва. Якщо протягом останніх чотирьох років виробництво сільськогосподарської продукції в державних і колективних господарствах за умов значних державних фінансових дотацій скорочується, то в приватному секторі, фактично позбавленому державної підтримки, обсяги отримуваної продукції постійно зростають.

Володіючи лише 14% сільськогосподарських угідь і маючи лише 20% чисельності великої рогатої худоби та 40% свиней, цей сектор (власні підсобні та фермерські господарства) виробив у 1994 році майже 44% валової продукції сільського господарства.

Наведена статистика вказує на необхідність проведення державою більш гнучкої аграрної політики, яка б забезпечувала стимулювання насамперед найбільш життєздатних виробничих структур — як колективних, так і приватних господарств.

Здійснення активної промислової політики

Серед визначальних завдань корекції реформ — запровадження дієвих механізмів стимулювання виробничого процесу, здійснення активної промислової політики, структурних перетворень, відновлення інвестиційного процесу, посилення регулятивної функції держави.

Упродовж останніх чотирьох років процеси в індустріальній сфері виробництва відбувалися стихійно. Держава й досі не має чітко визначених пріоритетів у цій сфері. Життя вимагає розробки довгострокової, науково обгрунтованої державної промислової політики, яка б містила в собі поточні й перспективні завдання стабілізації виробництва, забезпечення його ефективного зростання, технічного й технологічного переоснащення, здійснення на цій основі прогресивних структурних перетворень.

З цією метою розпорядженням Президента утворено комісію, яка до 1 липня 1995 року має подати на розгляд Уряду проект концепції державної промислової політики на 1995 — 2000 роки.

Вивчаються пропозиції щодо створення в Україні Державного комітету з питань технічної та промислової політики, з покладанням на нього функцій координації державної політики з цих проблем.

Серед пріоритетів промислової політики в 1995 році — реалізація комплексу питань, що мають забезпечити якнайшвидше подолання енергетичної кризи. Першочергове значення тут має своєчасне вирішення завдань енергозабезпечення економіки в зимовий період 1995—1996 років. Уже сьогодні за моїм дорученням розробляється комплекс відповідних фінансово-організаційних заходів.

Урядом здійснюється низка конкретних кроків, спрямованих на забезпечення ритмічної роботи паливно-енергетичного комплексу.

Вживаються заходи щодо поліпшення роботи вугільної промисловості.

Особлива увага приділяється реструктуризації цієї галузі, яка передбачає поліпшення стану шахтного фонду за рахунок виведення з експлуатації малопродуктивних та збиткових вугледобувних підприємств і розрізів.

Поступове закриття збиткових шахт сприятиме поліпшенню фінансової ситуації галузі і дасть змогу зосередити необхідні асигнування для проведення реконструкції найбільш перспективних шахт, забезпечити уведення в дію нових потужностей.

Лібералізація у 1995 році механізму ціноутворення на продукцію вугільної промисловості відкриває можливості прискореного входження галузі у сферу ринкових відносин, залучення до її розвитку недержавних фінансових ресурсів, у тому числі іноземних інвестицій та кредитів.

Найболючішим питанням є забезпечення України газом. Три роки ми фактично не розплачувалися за його поставки. Заборгували Росії та Туркменістану 1,7 млрд дол. Неплатежі в поточному році перевищують 450 млн дол. До того ж Уряд припустився серйозних прорахунків при укладенні відповідних договорів із Росією: в них не передбачається товарне покриття постачання газу. Я не можу повірити, що урядова делегація, яка вела ці переговори в грудні минулого року, не розуміла, до яких наслідків призведуть такі домовленості.

За допомогою Міжнародного валютного фонду нам удалося реструктурувати борги. Проте марно сподіватися на повторення цієї ситуації. А що далі? Один раз ми можемо компенсувати ці борги національним багатством. А що робитимемо потім?..

Яким може бути вихід із цієї скрутної ситуації? Головне — забезпечити суттєве скорочення використання блакитного палива. Насамперед нам необхідно переглянути масштаби його використання у промисловості, й зокрема в енергетиці.

Ми змушені будемо також обмежувати постачання газу населенню. Однак на 1995 рік заплановано використати лише на потреби невиробничої сфери 39 млрд м³ газу, майже на третину більше від попереднього року. А це більш як 3 млрд дол. Бюджет на такі дотації коштів не має. Це питання порушувалося народними депутатами й сьогодні. Проте проблему вартості комунальних послуг навіть найбільш енергійними розмовами вирішити неможливо. Треба виходити тільки з суворих економічних реалій.

Нагальне завдання — суттєве посилення дисципліни платежів. Держава нікому дарувати енергоносії не може й не буде.

Хочу також наголосити, що питання енергозабезпечення не може бути вирішене лише економічними заходами. Необхідне політичне рішення, цілковите порозуміння між Президентом, Урядом, Верховною Радою, найбільш впливовими політичними силами.

Шокова терапія, яку пережили деякі інші постсоціалістичні країни, зумовлювалася значною мірою проблемою цін на енергоносії. Здійснивши одноразовий перехід на світові ціни, болісно переживши критичний період, вони отримали сталі економічні умови. Ми ж четвертий рік мучимо свій народ, не можемо знайти мужність подолати прірву за один стрибок.

Ми перейшли на світові ціни у зовнішній торгівлі і не здійснили аналогічного кроку у внутрішніх розрахунках за енергоносії у невиробничій сфері. По суті, це означає введення в дію механізму узаконеного руйнування економіки країни: ми купуємо газ за 80 дол. за тисячу кубометрів, а віддаємо фактично за копійки.

Всі маємо зрозуміти: система тут надзвичайно проста.

Ми беремо для лікування платіжного балансу кредити МВФ, проплачуємо за їх рахунок борги Росії і Туркменістану, а далі — безкоштовно віддаємо населенню. Фактично ми спалюємо отримувані долари. Це одна з найбільш гострих суперечностей нашої економіки. Крок у напрямі подолання такого становища є неминучим. Його треба зробити.

Однак таке рішення може бути успішно реалізованим лише за умови політичної єдності усіх владних та політичних інститутів. Ми повинні усвідомити, що йдеться про виживання нації і діяти рішуче й послідовно.

Необхідно також урахувувати позицію Росії, яка однозначно заявляє, що постачати енергоносії без оплати більше не буде.

Я б вважав за доцільне Президентові та Верховній Раді не тільки прийняти таке рішення, а й спільно звернутися до народу з роз'ясненням ситуації та заходів, які необхідно вжити.

Тепер про інше.

У стимулюванні виробничого процесу особливої уваги потребує також проблема зміцнення фінансового становища підприємств і подолання на цій основі платіжної кризи.

Я добре розумію, що без її вирішення будь-які заходи щодо виробничої стабілізації нездійсненні.

Маю на увазі передусім лібералізацію податкової системи. Ми, по суті, вже започаткували основи такої політики. Це одна з найбільш принципових позицій економічної політики держави, її принципи нами спільно узгоджені; хотів би висловити надію, що під час остаточного затвердження бюджету визначені законодавством розміри податку за жодних умов не будуть переглянуті. Йдеться про основу основ виживан-

ня нашої економіки, головний важіль стимулювання продукуючого процесу, зміцнення фінансів підприємств і організацій. Я просто закликаю вас усіх бути розважливими у вирішенні цього питання.

За розрахунками Мінфіну, запровадження податку на прибуток у розмірі 30% рівнозначно податковому кредитові в річному обчисленні близько 167 трлн крб, який отримують усі суб'єкти господарської діяльності.

Істотному збільшенню фінансових ресурсів підприємств сприятиме розпочата індексація основних фондів, припинення від 1995 року вилучення з підприємств 25% амортизаційних відрахувань, зменшення з 3 до 1% відрахувань від заробітної плати до Фонду сприяння зайнятості населення.

Принципово вирішено й найбільш складне та болюче для нашої економіки питання щодо поступового передавання об'єктів соціально-культурної сфери підприємств у комунальну власність. Утримання цих об'єктів стало надто обтяжливим, і це істотно відбивається на фінансово-господарській діяльності підприємств, знижує конкурентоспроможність їхньої продукції.

Лише звільнення суб'єктів підприємницької діяльності від оподаткування частини прибутку, що адекватна утриманню об'єктів власної соціальної сфери, рівнозначне податковому кредитові в 14,3 трлн крб.

Хотів би наголосити, що зазначені кошти у своєму сумарному обчисленні є солідним складником зміцнення фінансового стану низової ланки економіки. Проблема полягає в тому, як їх ефективно використати. Вони не можуть бути спрямовані лише на поповнення фонду споживання. Це, насамперед, — важливий інвестиційний ресурс.

Оскільки йдеться, по суті, про пільгове оподаткування суб'єктів господарської діяльності, використання цих коштів підприємствами державного сектору економіки має стати об'єктом жорсткого контролю з боку держави. Опрацьовується Указ Президента, який має визначити механізм такого контролю.

Підготовлено проект Указу, яким передбачено механізм надання адресної фінансової допомоги науковим установам та проектно-конструкторським організаціям, що працюють над новітніми науково-технічними розробками, а також кредитної допомоги державним та іншим підприємствам, робота яких стосується пріоритетних напрямів виробництва й засвідчує високу конкурентну спроможність їхньої продукції на внутрішньому та зовнішньому ринках. Найближчим часом Міністерством економіки буде визначено перелік таких підприємств та організацій.

Опрацьовуючи ці та інші заходи, органи виконавчої влади виходили з принципу фінансової підтримки насамперед життєздатних виробничих структур, підприємств та організацій, які вже адаптувалися до нових

реалій економічного життя, здатні ефективно використати кошти і на цій основі впродовж найкоротшого часу збільшити обсяги виробництва.

Водночас змушений чітко заявити, що держава не має можливості допомагати усім. Просто для цього відсутні відповідні кошти.

За цієї ситуації особливої ваги набуває питання перепрофілювання, консервації, а в окремих випадках і закриття неефективних виробничих структур. Для цього вже в 1995 році буде проведено санацію 20 великих державних підприємств, які мають значні збитки і є найбільшими боржниками.

Передбачається закриття п'яти великих нежиттєздатних державних підприємств.

Водночас буде спрощено процедуру банкрутства, що має на меті надати можливість кредиторам конфіскувати окремі активи підприємств-банкрутів.

Із заходами фінансової стабілізації виробничих структур тісно пов'язана проблема активізації інвестиційної діяльності.

Слід зазначити, що інвестиційна криза є найбільш глибокою в економіці і для її подолання необхідні радикальні заходи.

Сьогодні держава має вкрай обмежені можливості нарощування централізованих капіталовкладень, які свого часу були основним інвестиційним ресурсом. Потрібно усвідомити, хочемо ми цього чи ні, що за нової економічної ситуації централізовані капіталовкладення дедалі більше втрачають пріоритетне значення у здійсненні інвестиційної політики.

Особливо хочу на цьому наголосити у зв'язку з дискусією, що мало місце під час обговорення Державного бюджету.

Нам потрібно опанувати механізм залучення комерційного та приватного капіталу у сферу інвестиційної діяльності, в чому я убачаю одну з ключових проблем сучасної економічної політики.

Проведений аналіз засвідчує відносно високу норму нагромадження в національній економіці. Однак упродовж останніх років ці ресурси зосереджувалися в торговельно-посередницькій сфері або спрямовувались у велетенських обсягах за кордон, працюючи на економіку інших держав.

Нарешті, ми маємо враховувати й той факт, що протягом останнього року помітною стала тенденція зростання особистих заощаджень населення. Добре відомо, що в західній економіці це один із найбільш вагомих інвестиційних ресурсів.

Ось чому особливого значення набуває створення в Україні цивілізованого ринку капіталу. Нині цей процес лише започатковується.

Міністерством фінансів опрацьовано комплекс заходів, покликаних значно прискорити формування фондового ринку. Важливо доповнити їх конкретною організаційною роботою. Розбудова фінансового

ринку, його розгалуженої інфраструктури — прямий і безпосередній обов'язок органів державної влади.

Підготовлено Указ про утворення при Президентіві України Державної комісії з цінних паперів, на яку покладатиметься функція державного регулювання фондового ринку. Не можна допустити, щоб ринок цінних паперів набув спотворених форм і вже на початковій стадії дискредитував себе в очах громадськості. Для цього необхідно якомога швидше утворити й достатню законодавчу базу.

Важливим джерелом капітальних вкладень має стати цілеспрямоване інвестиційне використання коштів від приватизації державного майна. Неприпустимим є майже повне спрямування їх на фінансування бюджетного дефіциту. Таку практику треба змінити. Отримані від приватизації кошти мають стати ефективним інвестиційним ресурсом.

Ще одна проблема.

У забезпеченні широкого комплексу структурних перетворень у національній економіці, інтеграції фінансового та промислового капіталу й активізації на цій основі інвестиційного процесу особливе значення органи виконавчої влади надають формуванню фінансово-промислових груп.

Ми запізнилися з їх утворенням. У Росії Указ Президента з цього питання було прийнято ще в червні 1994 року. 16 січня 1995 року Уряд Російської Федерації прийняв Програму сприяння формуванню фінансово-промислових груп, яким надається пріоритет у вирішенні найбільш складних завдань перебудови російської економіки. Передбачалося, що до кінця 1996 року у різних галузевих структурах буде сформовано понад 80 ФПГ.

Тому доводиться лише висловити жаль із приводу того, що Верховна Рада застосувала вето щодо Указу Президента України про утворення ФПГ у нашій економіці. Мені добре відома законодавча неврегульованість багатьох питань, пов'язаних із цією проблемою. Саме тому паралельно з Указом опрацьовувався проект відповідного Закону, за допомогою якого передбачалося зняти наявні проблеми.

Ми не маємо права марно втрачати час, бо тоді процеси розвиватимуться стихійно, набуватимуть некерованого характеру. Хотів би звернутися до Верховної Ради з пропозицією: давайте повернемося разом до розгляду цієї надзвичайно важливої проблеми і знайдемо спільне рішення.

За умов гострого дефіциту власних капіталовкладень особливого значення набуває залучення в Україну іноземних інвестицій та кредитів.

Орієнтовно на 1995 рік обсяг іноземних інвестицій у підприємства України передбачається в сумі 350 млн дол., що в 1,4 раза перевищує іноземні вкладення в нашу економіку за три останні роки.

За прогнозами на 1995 рік з урахуванням кредитів Міжнародного валютного фонду і Світового банку обсяг іноземних кредитів становитиме понад 3 млрд дол. США.

Іноземні кредити, що будуть залучені нинішнього року, передбачається використати на стабілізацію платіжного балансу, забезпечення критичного імпорту, а також на пріоритетні напрями розвитку національної економіки.

Важливо наголосити, що ці кредити держава отримує на досить пільгових умовах. Зокрема, кредити Міжнародного валютного фонду та Світового банку надаються строком від 7 до 17 років з відстрочкою сплати відсотків від 2 до 5 років.

Ставки щорічного відсотка становлять 5,7—7,1%.

Для порівняння скажу: за емісійні кредити, які за рішенням Верховної Ради надаються Урядові, необхідно сплачувати більше як 200% річної ставки.

Розглядаючи основні засади інвестиційної політики, слід мати на увазі й те, що Україна сама може виступати солідним інвестором за кордоном, її інвестиційний сектор уже сьогодні, а тим більше в майбутньому, може посісти важливі позиції на ринках капіталів інших країн. Насамперед у таких традиційних для нас галузях, як металургія, електроенергетика, гідротехнічне та гідромеліоративне будівництво, будівництво магістральних трубопроводів, автомобільних і залізничних шляхів, морських портів.

Посилення керованості економікою

Тепер хочу викласти свою позицію щодо однієї з найбільш невідкладних комплексних проблем економічної політики — проблеми посилення керованості економікою.

Глибоке реформування структури державного управління, рішуче піднесення рівня керованості усіма ланками економічного процесу — одне з найважливіших завдань органів законодавчої та виконавчої влади.

Невідкладними є питання про функції Прем'єр-міністра і питання радикального реформування центрального апарату державного управління.

Нами опрацьовано загальну схему реформування організаційної структури виконавчої влади та її підрозділів, яка передбачає поступовий перехід до 16—18 міністерств.

Особливо важливим у цій схемі є істотне підвищення у структурі управління ролі та відповідальності міністра. Кожен міністр повинен мати однакову легітимність, необхідну повноту виконавських повноважень. У підпорядкування міністерств мають перейти усі відомства —

комітети, служби, агентства, головні управління, інспекції, державні корпорації, концерни, асоціації, холдинги та інші органи, пов'язані з виконанням завдань державної політики.

Після вирішення зазначених організаційних питань можна буде ліквідувати Раду з економічних реформ. Вона відіграла свою позитивну роль, і її функції мають відійти до Міністерства економіки.

Кадрові та організаційно-структурні зміни в Уряді передбачається здійснити одразу після прийняття Закону про владу.

Поряд із реформуванням урядових структур передбачено кардинальну перебудову Адміністрації Президента, з тим щоб концентрувати її зусилля на формуванні стратегії внутрішньої та зовнішньої політики держави відповідно до економічної та соціально-політичної доктрин Президента.

Планується істотне скорочення штатів центральних та місцевих органів державної виконавчої влади.

Важливим інструментом посилення керованості економікою має стати проведення ефективної бюджетної політики. Потрібно самокритично визнати, що ми досі не опанували достатньою мірою механізм її реалізації.

Указом Президента змінено систему державного планування. Починаючи з поточного року пріоритетність у цьому надано бюджетному плануванню. Це значно підвищує відповідальність органів виконавчої та законодавчої влади за якість формування бюджетних показників, їх реальність та економічну обґрунтованість.

Маємо перестати вводити в оману самих себе. Без реального бюджету ні про яке відновлення керованості економікою не може бути й мови.

У контексті викладеного вище хотів би наголосити й на такому.

Життя вимагає якнайшвидшого прийняття Закону “Про бюджетну систему України”, проект якого в кількох варіантах уже опрацьовано.

Потрібно остаточно визначитися і з системою оподаткування, спростити її.

Хочу звернутися з проханням до Верховної Ради щодо прийняття пакета законів із податкової політики не пізніше як до 1 червня поточного року. Лише за цієї умови органи виконавчої влади зможуть своєчасно завершити розроблення проекту бюджету на 1996 рік. Ми маємо думати про це вже сьогодні.

Інший бік цього питання — забезпечення стабільності податкової політики. Значущість проблеми не потребує пояснень.

Я маю намір після завершення формування пакета законів про податкову систему, яка має стати податковим кодексом України, внести як законодавчу ініціативу законопроект, за яким зміни до встановленої системи податків зможуть вноситися лише на основі їх підтримки двома третинами голосів усіх депутатів.

Водночас мають бути здійснені радикальні заходи щодо подолання найбільшого зла в національній економіці — масової несплати податків.

За існуючими оцінками, в державну скарбницю нині не надходить більш як 40% фінансових ресурсів від податків.

Для подолання цього явища насамперед має бути створена необхідна правова база. Потрібно врешті-решт прийняти закон про декларацію доходів населення.

Посилення податкової дисципліни на всіх рівнях має стати одним із головних напрямів діяльності Уряду в економічній сфері.

Планами реформування системи економічного управління передбачається здійснення принципових заходів щодо відновлення керованості підприємствами державної власності.

У першому півріччі 1995 року на розгляд Верховної Ради України буде внесено проект Закону “Про управління державним сектором економіки” з визначенням правових, економічних та організаційних основ управління ним. Ставиться питання про диференційований підхід до різних груп підприємств як безпосередніх об’єктів державного управління.

Для управління державним майном, що перебуває в підпорядкуванні корпоративних підприємств, вносяться пропозиції утворити Міністерство України у справах власності, поклавши на нього функцію управління майновими правами держави в фінансово-промислових групах. Це питання нині вивчається.

Надзвичайно гострим й актуальним залишається питання докорінної перебудови системи державної статистики. Без цього не може бути й мови про будь-яке посилення керованості економікою. За моїм розпорядженням підготовлено проект Указу “Про підвищення ролі та зміцнення органів державної статистики України”. Найближчим часом він буде підписаний. Передбачається використати з цією метою певну частку іноземної технічної допомоги. Ще раз наголошую: це питання принципової державної ваги.

Наша повсякденна економічна практика, саме життя вимагають також внесення істотних змін у структуру управління банківсько-кредитним сектором економіки.

Як на мою думку, не можна погодитися з тим, що сьогодні органи виконавчої влади, по суті, повністю позбавлені можливості впливати на розвиток цього ключового сектору національної економіки.

Вважаю за необхідне наголосити, що цілковита монополізація управління банківсько-кредитною діяльністю однією юридичною особою — Національним банком — не лише позбавляє останній можливостей кваліфіковано проводити в життя ефективну грошову політику, тобто успішно реалізовувати свою основну функцію, а й веде фактично до втрати контролю за діяльністю підпорядкованих банку установ.

Численні зловживання у банківсько-кредитній сфері — переконливий доказ цього.

Основні позиції реформування системи управління банківсько-кредитною діяльністю викладено у жовтневій Доповіді. Я обстоюю принцип цілковитої самостійності Національного банку не лише щодо виконавчої, а й законодавчої влади. Його діяльність має регулюватися лише чинним законодавством. Будь-які державні органи та посадові особи не можуть втручатись у вирішення питань, віднесених законом до його компетенції.

Це стосується й такого, я б сказав, делікатного питання, як грошова емісія. Це справа НБУ. Він несе відповідальність за стабілізацію грошової емісії й тому має володіти всім необхідним інструментарієм самостійної реалізації такої політики.

Сподіваюся, що зазначені позиції будуть ураховані в Законі “Про Національний банк України”, який внесено на розгляд Верховної Ради.

Водночас звертаюся до народних депутатів із проханням вирішити питання про реорганізацію системи нагляду за діяльністю банківсько-кредитних установ України. Функція такого нагляду має бути передана спеціально створеному з цією метою органу.

Напрацьовано ряд пропозицій із цього питання, і я просив би якомога швидше ухвалити відповідні рішення.

Нам необхідно також вирішити питання про утворення Міжвідомчої банківської комісії, яка б узяла на себе функцію узгодження діяльності Національного банку зі структурами законодавчої та виконавчої влади. Потрібно прийняти закон, що визначатиме повноваження цієї комісії.

Є й інші принципові проблеми щодо вдосконалення банківської діяльності, які потребують невідкладного законодавчого врегулювання. Назву лише дві з них: системи страхування депозитних вкладів та сфери кредитної діяльності. Якщо чітко не визначити права й обов'язки суб'єктів цієї діяльності, просування вперед у цій сфері годі очікувати.

Хотів би сподіватися на конструктивне ставлення до викладених пропозицій з боку Верховної Ради, яка має спеціальну комісію з цих питань. Ці питання, повторюю, мають принципове значення не лише у справі радикальної перебудови діючої системи управління, а й для подолання численних зловживань, що тут існують.

Я не хотів би думати, що законодавче регулювання цих та інших питань банківської діяльності зволікається навмисне, що на цьому хтось гріє руки.

Хочу наголосити також на необхідності реорганізації контрольно-ревізійної служби. Передбачається створення Контрольної палати України.

У зв'язку з порушеними проблемами не можу не торкнутися й питання грошової реформи. Хочу повідомити депутатів, що нами прийня-

то рішення завчасно оприлюднити Указ Президента про строки та механізми її проведення. Реформа, як я вже неодноразово наголошував, не буде конфіскаційною, тому робити з цього таємницю немає ніякого сенсу. Водночас цим кроком ми хочемо врешті-решт покласти край тим спекуляціям, які штучно і не без особистої користі поширюються довкола цієї проблеми окремими посадовими особами.

У комплексі порушених проблем особливого значення набуває вдосконалення системи державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності. Її лібералізація зовсім не означає цілковитого усунення держави від впливу на процеси, що тут відбуваються.

Проте така загроза реально існує.

За моїм дорученням розробляється низка важливих проектів, покликаних концептуально визначити подальшу стратегію зовнішньоекономічної політики України. Йдеться про розроблення Державної програми розвитку експортного потенціалу України, концепцію економічної безпеки країни за умов лібералізації зовнішньоекономічних зв'язків і Державної програми створення спеціальних (вільних) економічних зон. Конкретні кроки у цьому напрямі вже зроблено у Закарпатській та Волинській областях. Я запрошую народних депутатів до конструктивної співпраці й у цьому питанні.

Конче важливо радикально і якнайшвидше вдосконалити діючу правову базу регулювання зовнішньоекономічної діяльності. Необхідна корекція механізмів, передбачених законами та нормативними актами “Про зовнішньоекономічну діяльність” та “Про режим іноземного інвестування”.

Потрібно прискорити прийняття законів “Про валютне регулювання”, “Про транснаціональні фінансово-промислові групи”, “Про концесії”, “Про експортне кредитування”, “Про страхування зовнішньоекономічних ризиків” та інших. Це сприятиме зміцненню довіри до України як надійного, сталого зовнішньоекономічного партнера. Формування цивілізованої відкритої економіки сприятиме кваліфікованій реалізації проголошеної нами мети.

І, нарешті, ще одне питання.

Нам необхідно підвищити якість управлінських рішень. Нині при їх підготовці не використовується сучасна інформаційно-комп'ютерна технологія.

Досить часто на найвищому рівні приймаються нормативні акти з найважливіших питань без належної експертної оцінки, моделювання їх наслідків.

Самокритично можу сказати, що це стосується також окремих документів, які виходять за підписом Президента. Минулого тижня внесені зміни до Указу Президента про заходи щодо нормалізації платіжної

дисципліни, який не враховував у повному обсязі сучасні економічні реалії, створював штучні складнощі в господарській діяльності підприємств.

Це стосується й окремих актів, прийнятих парламентом.

Внесені під час обговорення Верховною Радою зміни і доповнення до Закону про оподаткування прибутку підприємств суперечать економічній практиці, підривають фінансовий стан підприємств. Усе це викликає справедливе невдоволення господарських керівників. Тому потрібно повернутися до цього Закону й виправити допущені помилки.

Не можу не сказати таке.

Нерідко за тим чи іншим актом законодавства або нормативним документом простежуються суто відомчі, а інколи й далеко не безкорисливі приватні інтереси.

Для запобігання зазначеним негативним явищам готується рішення про створення експертно-аналітичного центру при Президенті України.

Нам потрібно більше дбати також про утвердження високого авторитету й підвищення статусу державного службовця. Нині готується Указ Президента про заснування розгалуженої системи підготовки та перепідготовки державних службовців.

Зокрема, передбачається реорганізувати Інститут державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів в Академію з підготовки державних службовців. За існуючими розрахунками, ми маємо забезпечити щорічну підготовку та перепідготовку близько 2000 спеціалістів. Над розв'язанням цієї проблеми нині працює Уряд.

Подолати кризу державної влади

Шановні народні депутати!

Дозвольте перейти до розгляду другого найважливішого чинника стабілізації суспільства, яким є сильна правова, демократична держава. За час, що минув від жовтня минулого року, ми ще раз переконалися, що нерозвиненість інститутів держави, її внутрішні суперечності стали однією з найбільших перешкод на шляху посилення керованості суспільством, дієвішого впливу на розвиток економіки, захисту прав і свобод людини.

На жаль, як я вже зазначав, за ці півроку ми істотно не просунулися вперед у вирішенні цих гострих й актуальних проблем.

В Україні триває повзуча криза державної влади.

Різноблокова, розірвана система державної влади породжує нестабільність і самої системи державних органів. За три роки п'ять разів змінювався склад Уряду. Тричі переглядалися повноваження та внутрішня організація місцевих органів державної влади, що зумовило чис-

ленні конфліктні ситуації на місцях. В Одеській, Вінницькій, Черкаській, Кіровоградській, Луганській областях, у м. Києві такі суперечності набули перманентного й відверто конфронтаційного характеру.

Зазначене — додаткове підтвердження необхідності невідкладного розгляду Верховною Радою проекту Закону про державну владу та місцеве самоврядування, практичної реалізації його положень.

Фактично йдеться про здійснення державно-політичної реформи.

Ситуація в суспільстві не дозволяє й надалі зволікати з прийняттям рішення з цього питання.

Зазначений законопроект прийнято Верховною Радою у першому читанні ще у грудні минулого року. Проте до цього часу парламент так і не розглянув його остаточно. Хоча комісією у складі представників усіх фракцій Верховної Ради та Адміністрації Президента узгоджено найістотніші розбіжності. Це, по суті, відкриває дорогу до остаточного прийняття Закону. І я просив би Верховну Раду невідкладно повернутися до нього.

Не хотів би ще раз нагадувати вам про ті негативні наслідки, що можуть виникнути, якщо Президент і Верховна Рада не знайдуть тут порозуміння.

Одразу після прийняття Закону про владу спільними зусиллями мають бути напрацьовані й прийняті законодавчі акти, що регламентують діяльність Кабінету Міністрів, місцевих органів виконавчої влади.

Паралельно необхідно прискорити роботу над проектом Конституції України. Відпрацювати механізм її прийняття, оскільки лише через цей Основний Закон, ухвалений прямим волевиявленням народу, ми зможемо домогтися сталої влади, політичної та економічної системи суспільства, забезпечити незворотність розпочатих перетворень.

Держава має забезпечити становлення й утвердження єдиного інтегрованого правового поля. На сьогодні в ньому ще занадто багато білих плям, нерегульованих важливих сфер суспільних відносин. Не встигають за вимогами часу ані Президент, ані Уряд, ані парламент. На реалізацію нової економічної політики, проголошеної у жовтні минулого року, необхідно було розробити і прийняти 77 законів. Прийнято лише 7. Хоча до Верховної Ради подано 36 законопроектів.

Президент і Уряд визнають справедливність критики з приводу повільної підготовки законопроектів. Проте й Верховна Рада має не лише розглядати, а й активно напрацьовувати нові закони, повною мірою реалізовувати своє основне призначення.

Враховуючи економічні втрати, яких зазнає суспільство через відсутність важливих законів, спрямованих на оптимізацію економічних відносин, Президент буде й надалі активно використовувати надане

йому право заповнювати своїми Указами білі плями у правовому полі до прийняття Верховною Радою відповідних законів.

Маючи на увазі необхідність прискореної розбудови правової бази нового суспільства, нагальну потребу об'єднання зусиль народних депутатів і органів виконавчої влади у підготовці законопроектів, прийнято рішення про утворення Комітету законодавчих ініціатив як дорадчо-консультативного органу при Президентові України. До роботи в ньому запрошуються усі народні депутати.

На розвинену правову базу має спиратися місцеве самоврядування, яке ми сьогодні започатковуємо. Воно має регулюватися окремим законом, який би був логічним продовженням Закону про владу.

Нам узагалі належить спільно опрацювати нову регіональну політику.

Я хотів би ще раз наголосити, що суть такої політики полягає в розширенні самостійності й відповідальності місцевих органів влади та управління у вирішенні завдань життєзабезпечення і розвитку територій, міст, селищ та інших населених пунктів з урахуванням місцевої специфіки, соціально-економічних особливостей і культурно-історичних традицій.

Така децентралізація влади й відповідальності не лише не послабить, а, навпаки, посилить загальнодержавні інститути влади, оскільки дасть змогу зосередитися на ключових проблемах державного будівництва.

Нова регіональна політика потребує цілої системи цілеспрямованих і взаємопов'язаних законодавчих і нормативних актів. Її основним практичним інструментом має стати чіткий законодавчий розподіл повноважень, відповідальності, а відповідно, й фінансово-економічної бази між загальнодержавним, територіальним і місцевим рівнями управління.

Оскільки всі громадяни живуть у конкретних містах та інших населених пунктах і саме там виникає необхідність повсякденного вирішення основних соціальних проблем, то, природно, центр ваги управління соціальною сферою має бути перенесений саме на цей рівень. Я про це вже казав раніше. Соціальна інфраструктура, комунальне господарство, житлове і цивільне будівництво, освіта, охорона здоров'я і громадського порядку — все це має перейти, головним чином, до компетенції місцевих органів влади і становити основний зміст їхньої діяльності. Зрозуміло, що це повинно супроводжуватися створенням адекватної незалежної фінансово-економічної бази місцевого самоврядування, тобто закріпленням за ним необхідної муніципальної власності і джерел бюджетних надходжень.

Таким чином, зміст нової регіональної політики полягає не в адміністративно-управлінських маніпуляціях, а в розумній, з точки зору

соціально-економічної доцільності, децентралізації влади й адекватному розподілі повноважень, відповідальності та фінансово-економічної бази.

Зрозуміло, передаючи на рівень місцевого і територіального самоврядування основну частку відповідальності за соціальну інфраструктуру та соціальний розвиток, держава зберігає за собою здійснення загальнонаціональних соціальних програм. Мається на увазі забезпечення й інших соціальних гарантій, які встановлюються законом, фінансування загальнонаціональних об'єктів культури, окремих навчальних закладів, об'єктів і програм охорони здоров'я, а також надання мотивованої конкретними умовами цілеспрямованої фінансової допомоги регіонам.

Підсумовуючи сказане вище, можна констатувати, що нова регіональна політика — це відмова від стосунків між рівнями адміністративної супідрядності, за яких одне й те саме питання вирішується на всіх рівнях через бюрократизовані процедури погодження зверху донизу, і заміна їх чітко визначеним розподілом компетенції кожного рівня. Водночас слід усвідомити, що перехід до нової регіональної політики — це насамперед перехід до нової податково-бюджетної політики, заснованої на законодавчому закріпленні прибутків як місцевих, так і обласних бюджетів, причому на умовах, однакових для всіх регіонів.

Викладені підходи щодо корінної перебудови регіональної політики будуть обґрунтовані в концепції “Нова регіональна політика”, яка нині опрацьовується. Вона буде винесена на розгляд Верховної Ради.

Зміцнювати судову владу

Не можна байдуже спостерігати за відставанням розвитку судової влади.

Щоб прискорити здійснення судової реформи, напрацювати конкретні пропозиції щодо зміцнення судів та реального забезпечення їхньої незалежності пропоную створити спільну комісію за участі представників Президента, Верховної Ради та Верховного Суду України. Доручити цій комісії подати Президентові та парламенту узгоджену концепцію судової реформи не пізніше липня цього року.

Президент ще раз підтверджує свої наміри ініціювати обрання членів Конституційного Суду одразу ж після прийняття Закону про державну владу і місцеве самоврядування.

Держава має обов'язково здобути перемогу в суперництві з “п'ятою владою”. Я вже неодноразово характеризував це небезпечне суспільне явище.

Перші позитивні результати, отримані минулого року на цьому напрямі діяльності, відомі.

Однак ми критично оцінюємо зроблене.

Знищення цієї ракової пухлини суспільства вимагає мобілізації усіх його здорових сил.

На сьогодні значна частина державних і неурядових структур виступають сторонніми спостерігачами розпочатої нами боротьби.

У багатьох випадках осторонь залишаються навіть засоби масової інформації.

Сила преси — у власних журналістських розслідуваннях. У наданні можливостей публічних виступів реальним свідкам тих чи інших масштабних зловживань та махінацій. На такому рівні протидіяти криміналітету наш журналістський корпус поки що не готовий.

З об'єктивних і суб'єктивних причин правоохоронні органи не можуть повною мірою протидіяти зловживанням і корупції. Ми не можемо вирішити навіть елементарні завдання комплектування їх висококваліфікованими кадрами. За минулий рік у слідчі органи не прийшов працювати жоден випускник цивільних юридичних вузів або факультетів. Водночас фінансові махінатори, які проходять у кримінальних справах, навчалися у кращих центрах із підготовки високопрофесійних спеціалістів за кордоном.

Остаточно не сформована правова база для боротьби зі злочинністю. Неодноразові звернення Президента, керівників правоохоронних відомств до вас, народні депутати, залишалися без належної реакції.

Досі не ухвалено такі важливі закони, як Закон про корупцію, про судоустрій України, про запобігання злочинності на ринку цінних паперів. Не прийняті нові кримінальний та кримінально-процесуальний кодекси.

Які додаткові заходи передбачається задіяти для посилення протидії “п'ятій владі”?

Буде прийнято рішення про створення Національного бюро розслідувань. Для його становлення як самостійного правоохоронного інституту необхідно внести низку змін і доповнень до чинного законодавства. Відповідні проекти будуть представлені Верховній Раді, і я прошу розглянути і схвалити їх у найкоротші строки.

Академія правових наук підготувала програму, яка об'єднує ряд конкретних наукових проектів, спрямованих на посилення правової бази боротьби зі злочинністю. Ці проекти будуть розглянуті в Адміністрації Президента й подані Верховній Раді в порядку законодавчої ініціативи.

Президент та Уряд і надалі здійснюватимуть принципову лінію на збереження в Україні миру та злагоди, запобігання будь-яким силовим конфліктам, гострим зіткненням, усунення суб'єктивних і послаблення об'єктивних чинників такого розвитку ситуації. Як і раніше, ми переко-

нані: ані економіка, ані суспільство загалом такого конфлікту не витримують. Про це свідчить, зокрема, драматичний досвід держав — колишніх республік СРСР.

Динамічно розвиваються події у Криму. Вони вам добре відомі, тому вважаю за можливе детально їх не аналізувати. Зазначу лише, що узгоджені дії Верховної Ради і Президента щодо локалізації хронічної кризи на півострові були своєчасними й об'єктивно необхідними.

Сьогодні є всі підстави вважати, що закладені основи цивілізованого, мирного розв'язання найбільш потенційно небезпечного конфлікту в Україні.

Для подальшої нормалізації ситуації Президент вважає за необхідне вжити таких заходів:

По-перше, керівництво України й надалі надаватиме фінансово-економічну підтримку регіонові. Крим — це невід'ємна складова частина України, тут мешкають наші співвітчизники, і ми не можемо залишати їх напризволяще, якщо певною мірою в їхніх негараздах винні керівники, обрані ними ж.

За моїм дорученням 30 березня відбулося засідання Кабінету Міністрів України, на якому було розглянуто питання соціально-економічного розвитку Криму. Напрацьовано конкретні заходи щодо організації ефективного функціонування народногосподарського комплексу автономії. Президент здійснюватиме неослабний контроль за їх реалізацією.

По-друге, населення Криму має бути впевненим, що ніхто не зазіхає на статус автономії Криму, що йому гарантуються права на організацію національно-культурного життя, вільного використання як української, так і російської та кримськотатарської мов, вирішення низки інших питань, притаманних автономії.

По-третє, необхідно повною мірою реалізувати всі прийняті рішення. При цьому має бути виключена будь-яка можливість використання сили.

За дорученням Президента Крим визначено як зону особливої відповідальності центральних правоохоронних органів. Ними будуть і надалі здійснюватися операції, спрямовані на підвищення безпеки громадян, недопущення подальшого зрощування влади з криміналітетом, нейтралізацію бандитських угруповань.

По-четверте, треба зберегти керованість автономією. Виходячи саме з цього завдання, Президент видав Указ щодо утворення на півострові чіткої вертикалі виконавчої влади з її тимчасовим підпорядкуванням Урядові України. Таке рішення було прийнято, в тому числі й з урахуванням звернень Уряду Криму, керівників місцевих органів влади та трудових колективів. До речі, ця ситуація також переконливо

свідчить про необхідність реалізації відомих принципів законопроекту про владу.

Ми відзначаємо виваженість позиції, яку зайняли у цьому питанні Президент і Уряд Росії. Вона була коректною, значною мірою сприяла нормалізації ситуації.

Впродовж усього часу Президент, виконавча влада намагалися активно сприяти утвердженню демократичних традицій у громадсько-політичному житті суспільства, розбудові надійних засад громадянського суспільства. Така політика орієнтована на формування третього стабілізуючого чинника.

У минулому та поточному роках офіційного визнання як загально-українських набули ще вісім партій, а всього їх зареєстровано 38. До кінця березня 1995 року Мін'юстом України зареєстровано 598 об'єднань громадян. Фактично в Україні склалася мультипартійна система. Проте сьогодні намітився процес укрупнення партій. І це позитивне явище.

Є, на жаль, підстави і для тривожної констатації: значна частина партій здебільшого кристалізує конфліктні інтереси, розбіжності та суперечності, що існують у суспільстві. Ми переживаємо своєрідну політичну моду на опозицію, за якою, на жаль, у багатьох випадках приховується відсутність конструктиву, позитивних програм.

Особливо небезпечною є політизація економічних проблем.

Політична упередженість заважає вирішенню багатьох конкретних економічних питань. Зокрема, протидія приватизації, співробітництву з міжнародними фінансовими організаціями, несприйняття широкого залучення іноземного капіталу в економіку України створюють серйозні перешкоди у здійсненні антикризової політики.

Нам треба активніше сприяти зламу цих стереотипів, вчитися на досвіді наших сусідів. Тут прикладом можуть слугувати західні пост-соціалістичні країни та країни Балтії, де економічні і політичні умови багато в чому схожі з українськими.

У цих країнах здійснено глибоку лібералізацію економіки, широке роздержавлення, правовими засобами надійно утверджена приватна власність. Це сприяло зупиненню спаду виробництва, стабілізації валюти і, як наслідок, підвищенню життєвого рівня населення.

Деякі партії використовують скрутну економічну ситуацію для нарощування критичних настроїв серед населення, підбурювання невдоволення. Така політика недалекоглядна. Без непопулярних заходів виживання економіки сьогодні неможливе.

На жаль, лідери партій не зуміли поки що налагодити роботу з укладення угоди про громадянську злагоду, до якої закликав Президент. Однак за всієї гостроти суперечностей партії не переходили межу, за якою небезпека громадянського конфлікту стає реальністю.

Це серйозне політичне надбання, і його треба дбайливо оберігати та зміцнювати як одну з передумов утримання суспільного спокою.

Попри строкатість політичного спектра України, різнополюсні орієнтації політичних сил, Президент підтримував регулярний діалог з усіма партіями, в тому числі опозиційного спрямування. Жодна з конструктивних пропозицій не залишалася без уваги.

На аналогічних засадах розвиватимуться стосунки Президента з громадсько-політичними інститутами й надалі.

Для розширення взаємодії з політичними партіями, зміцнення довіри між державою і суспільством при Президенті України створюється Громадська палата як консультативно-дорадчий орган.

Завершено роботу над проектом закону про політичні партії, який має законодавчо підтримувати розвиток цього важливого суспільного інституту, окреслювати правове поле його діяльності, створювати надійні, а головне — працюючі механізми відторгнення екстремістських сил.

Своєрідний ренесанс сьогодні у нас переживає релігія. На території України офіційно діє близько 16,5 тис. громад 67 конфесій, напрямів і спрямувань.

Однак релігія далеко не завжди виступає консолідуючим чинником суспільства. У міжконфесійні та міжцерковні конфлікти втягнуто 65% усієї релігійної мережі України, мільйони віруючих. На цьому ґрунті виникло понад 600 малих “гарячих точок”. Однією з причин такої ситуації було некоректне в недалекому минулому ставлення органів влади до окремих релігійних об’єднань. Негативні наслідки викликає грубе втручання у міжконфесійні справи та майнові суперечки не лише окремих партій, політиків, а й деяких народних депутатів України, місцевих керівників.

Президент посилюватиме контроль за дотриманням чинного законодавства про свободу совісті, до відповідальності притягуватимуться усі порушники законодавства, незалежно від посад, які вони обіймають, до яких громадсько-політичних об’єднань вони входять. Відновлюватиметься, де це необхідно, статус-кво щодо культових споруд.

Для подальшої нормалізації ситуації в релігійному середовищі передбачається утворення під патронатом Президента Всеукраїнської ради церков.

У багатонаціональних державах, до яких, безумовно, належить й Україна, надзвичайно важливою і делікатною є сфера національної політики, мета якої — утвердження ідеї України як Вітчизни усіх громадян, котрі пов’язали свою долю з українською землею.

Ми повинні виходити з того, що для росіян, представників усіх інших національних груп в Україні наша країна — не друга, а єдина Вітчизна. Відповідно варто запровадити в життя абсолютно коректне в

державно-політичному і соціальному аспектах визначення “український народ”.

У поточному році належить розробити й закласти підвалини реалізації концепції державної національної політики, яка б значно просунула нас на шляху задоволення національних потреб і почуттів громадян України, сприяла становленню дійового, не сумісного з національною обмеженістю патріотизму, без якого немислиме будівництво цивілізованої держави.

Важливу роль у гармонізації суспільних відносин відіграють профспілкові організації. Їхнє активне опонування виконавчій владі не дозволяє переходити у здійсненні антикризових заходів межу, за якою починається “ланцюгова реакція соціального вибуху”. Президент, Уряд розуміють це, ставляться до критичних виступів профспілок як до природного й необхідного чинника захисту соціальних прав населення.

Водночас я звертаюся до профспілок з проханням адекватно оцінювати реальні економічні можливості держави. Вони сьогодні вкрай обмежені.

Утримуватися від страйкових форм боротьби, обстоювання ініціатив щодо соціальної підтримки, які не можуть бути забезпечені матеріальними ресурсами, розбалансовують бюджет, економіку загалом, і, як наслідок, призводять до нових “інфляційних хвиль”, які нерозривно пов’язані з подальшим зuboжінням населення.

Звертаючись до проблем консолідації суспільства, не можу обійти увагою діяльність засобів масової інформації — цього дзеркала і барометра українського життя.

Нещодавно українська преса стояла на межі загибелі. В нинішньому році нарешті зламана ця згубна тенденція. Вперше за останній період зросли тиражі як загальнонаціональних, так і регіональних видань. В усіх областях та в Криму передплатні обсяги газет нашої держави переважають за показниками колишні союзнi, а тепер — російські видання.

Ці позитивні зрушення — результат набуття редакційними колективами власного досвіду виживання за нових обставин та практичної, а не словесної підтримки з боку держави.

У загальному контексті нашого курсу на консолідацію українського народу особливого звучання набуває підготовка до 50-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Це свято — ще один стимул до реалізації ідеї загальнонаціонального єднання, яку обстоює Президент, підтримують усі здорові сили суспільства.

Економізація зовнішньополітичних відносин

Президент і надалі докладатиме всіх необхідних зусиль з метою забезпечення сприятливих зовнішніх передумов для здійснення ефективної внутрішньої політики. Це — четвертий стабілізуючий чинник.

Загальні підсумки нашої зовнішньополітичної діяльності за останні півроку є підстави вважати позитивними. Міжнародний авторитет України значно зріс. Головною причиною цього стали миролюбна політика нашої держави, приєднання до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї, початок широких економічних реформ, активніша й гнучкіша політика у Співдружності Незалежних Держав.

Країни СНД, як і раніше, — зона наших першочергових інтересів. Про це переконливо свідчать дані, викладені у письмовій Доповіді.

Враховуючи зазначене, необхідно зробити принципової ваги висновки: по суті, ці регіональні інтереси є часткою наших національних інтересів. Без координації зусиль, без економічної стабілізації регіону загалом, без взаємодопомоги Україна виходитиме з кризового стану набагато довше, з більшими руйнівними наслідками, якщо взагалі такий вихід наодинці можливий. Тільки об'єднавши зусилля, ми здатні припинити руйнування індустріального потенціалу та деінтелектуалізацію наших країн, витіснення нас на узбіччя світового розвитку.

Лінія на посилення співпраці України в межах СНД, зміцнення стратегічного партнерства з Росією була проголошена в жовтні минулого року, і виконавча влада неухильно дотримується її.

Нам добре відома протидія такій політиці певних політичних сил. Але і Президент, і парламент повинні керуватися незалежними економічними, політичними розрахунками, геополітичними прогнозами.

Ототожнювати СНД із Росією, видавати її за інструмент Москви є певним свідченням національної самозневаги, меншовартісної ментальності, відкиданням можливості використання Співдружності в інтересах України. СНД — організація 12 незалежних держав, що мають різні національні інтереси, різне ставлення до процесів взаємного співробітництва й інтеграції. Про це свідчать, зокрема, контакти в останні місяці з керівниками Грузії, Туркменістану, Молдови та інших держав-учасниць СНД.

Водночас стосунки з Росією для нас були, є і будуть стратегічно важливими й пріоритетними.

Ми виходимо з розуміння неминучості інтеграційних процесів у межах СНД, підтримуємо ідею Президента Російської Федерації Б. Єльцина щодо різношвидкісної інтеграції. Інтеграція, на нашу думку, має бути також різнорівневою. Найбільш прискореними темпами вона

може розвиватися в економічній сфері. Цьому могли б сприяти спільні фінансово-промислові групи й транснаціональні корпорації України і Росії, інших сусідніх держав. З цього приводу могла б бути підписана відповідна міждержавна угода. Було б доцільним розробити українсько-російську програму підтримки фінансово-промислових груп.

Слід також відновити роль України як основного партнера Росії з транзиту її експортно-імпортних вантажів.

Ми поступово втрачаємо те, що мали за часів єдиного транспортного комплексу колишнього СРСР. Росія з великими витратами будує нові нитки трубопроводів через Білорусь, власні порти на Чорному та Балтійському морях, тоді як існуючі об'єкти транзитної транспортної інфраструктури України завантажені наполовину.

Кабінету Міністрів доручено проаналізувати зазначені проблемні питання, напрацювати відповідні пропозиції і, не гаючи часу, розпочинати з російською стороною спільну практичну діяльність. Президент надаватиме необхідну допомогу і постійно контролюватиме ці питання.

Водночас Україна, як і раніше, обстоюватиме принципи рівноправності та взаємовигідності у відносинах із Росією та іншими державами-учасницями СНД.

Проте нам слід бути реалістами, розуміти, що політика Росії спрямована на першочергове задоволення своїх власних національно-державних потреб. І не варто трактувати такі дії як виключно антиукраїнські. Ми також повинні орієнтуватися на реалізацію своїх власних інтересів і шукати форми розумного узгодження інтересів обох держав, можливості рівноправної співпраці. При цьому Президент чітко дотримується позиції, що найскладніша економічна ситуація, велика заборгованість не можуть розв'язуватися за рахунок порушення територіальної цілісності та суверенності нашої держави.

Щодо намірів відновлення СРСР, то будь-яке відтворення Радянського Союзу сьогодні об'єктивно неможливе. Колишні союзні республіки вже мають різну природу своїх економічних та політичних систем. І вони не можуть бути поєднані без силової реорганізації. Які будуть наслідки такої політики, пояснювати не варто.

Це мають розуміти навіть щирі прихильники відновлення Союзу. Історію повернути неможливо. Треба послідовно рухатися вперед. Знаходити такі форми взаємостосунків наших держав, які б позбавили народи штучних обмежень у розвитку їхніх взаємин, відкривали найширші можливості спілкування і співпраці. Європейська спільнота відпрацьовує нові форми співіснування, і нам необхідно використовувати її досвід, накопичувати свій власний.

Водночас Україна є і надалі залишатиметься незалежним суб'єктом міжнародних відносин, буде активно розбудовувати систему взаємосто-

сунків із західними країнами, країнами — сусідами Центральної і Східної Європи, державами, що розвиваються, міжнародними організаціями.

Протягом останніх місяців відбулися важливі позитивні зміни у відносинах із Заходом. Можна, наприклад, констатувати, що рівень стосунків нашої країни зі США, Канадою, ФРН, Японією, деякими іншими впливовими західними країнами на сьогодні максимально сприятливий із погляду підтримки суверенітету України.

На західному напрямі створено необхідні зовнішні умови для продовження й активізації курсу економічних перетворень, виведення України з економічної кризи. Принципового значення у цьому зв'язку набуває визнання за Україною статусу держави з перехідною економікою.

Нинішній рік буде важливим і в контексті подальшого розширення нашого співробітництва з європейськими структурами — ЄС, НАТО, Радою Європи та ОБСЄ.

Адже сьогодні участь і значення України в європейській політиці далеко від наших можливостей. Справді, всебічного розвитку набувають наші двосторонні зв'язки лише з ФРН і північноєвропейськими країнами.

Від нас із вами залежить, чи зможе Україна вже цього року стати повноправним членом Ради Європи. На завершальному етапі нам конче потрібні взаємопорозуміння і спільні дії між виконавчою і законодавчою гілками влади.

Президент критично оцінює наслідки реалізації поставленого у жовтневій Доповіді завдання зовнішньоекономічного прориву на ринки країн, що розвиваються.

Ми втрачаємо тут традиційні зв'язки. Це неприпустимо.

Значна перспектива простежується у співробітництві України з державами Африки, Близького та Середнього Сходу.

Експорт широкої номенклатури промислових товарів, спорудження і модернізація низки індустріальних об'єктів, співробітництво в галузі оборони, пошук та видобуток корисних копалин, імпорт і транзит енергоносіїв, залучення інвестицій з цих країн, підготовка кадрів — усе це далеко не повний перелік реальних і довгострокових зон спільних інтересів.

Міністерству зовнішньоекономічних зв'язків, МЗС разом із галузевими міністерствами доручено розробити перспективну програму розвитку співробітництва з країнами, що розвиваються, забезпечити її реалізацію.

Реконструкція “південного вектора” торговельно-економічного співробітництва України багато в чому сприятиме інтеграції нашої держави у світову економіку. І не лише як постачальника сировини до західних країн та ринку дешевої робочої сили.

Президент і Уряд максимально сприятимуть посиленню цього напрямку нашої зовнішньоекономічної діяльності.

Концентруючи основні зусилля на подоланні системної кризи українського суспільства, треба особливо уважно ставитися до нашої оборонної політики та підтримки національної безпеки. Нам необхідно політичними заходами уникнути реальних зовнішніх загроз, унеможливити конфлікти з сусідніми державами, які могли б спричинити додаткові витрати на оборону.

Участь України в системі європейської безпеки — ключ до вирішення питання національної безпеки нашої країни сьогодні і в майбутньому. Україна братиме у цьому процесі найактивнішу участь.

Водночас ми будемо приділяти необхідну увагу розбудові власних Збройних Сил.

Усі складові українського військового механізму потребують модернізації та реформування.

Органи управління, з'єднання та частини Збройних Сил України обмежено боєготовні.

У травні цього року Рада національної безпеки ще раз розгляне хід підготовки комплексної, концептуально обґрунтованої програми реформування Збройних Сил України. Необхідно зрештою оцінити, які Збройні Сили ми маємо сьогодні реально, чи правильно витрачаємо кошти на армію і як перебудувати Збройні Сили, щоб забезпечити надійну безпеку держави, враховуючи нашу економічну скруту.

Шановні народні депутати!

Минулий рік, як я вже наголошував, був надзвичайно складним для нашої держави. Криза, що руйнує українську економіку, дестабілізує суспільство і призводить до зuboжіння наших співвітчизників, має могутній деструктивний потенціал. Усі ми це добре відчуваємо.

Однак у суспільстві є реальні можливості її подолати. Для цього щонайперше маємо вирішити дві найголовніші проблеми.

Перша — забезпечити єдність у здійсненні стратегічної політики всіх гілок державної влади. Слід пам'ятати відомий вислів — державу можна зруйнувати не лише зброєю. Якщо законодавча і виконавча влада не знайдуть порозуміння, спільних підходів до розв'язання принципових проблем економіки та духовного життя суспільства, не визначаться щодо підвалин будівництва нової України, — у нас не буде шансів не лише на гідне майбутнє, а й узагалі на виживання. Ми всі це маємо глибоко усвідомити.

Останнім часом у діях виконавчої і законодавчої гілок влади з'явилися ознаки давно очікуваного суспільством взаємопорозуміння та конструктивізму.

Це виявилось, зокрема, у прийнятті надзвичайно складних рішень щодо Криму, схваленні у першому читанні бюджету.

Хочу вірити, що така узгодженість позбавлена кон'юнктурного характеру. Підтвердженням цього має стати невідкладне прийняття Закону про владу, покликаного вирішити одне з найболючіших питань розбудови не лише національної економіки, а й державності загалом.

У зв'язку з цим звертаюся до Президії Верховної Ради з пропозицією винести проект цього закону на обговорення сесії вже наступного тижня. Прошу всіх народних депутатів взяти активну участь у цьому процесі й підтримати законопроект.

Перед цим слід остаточно визначитися щодо бюджету. Верховна Рада має засвідчити тут державний підхід, глибоке розуміння ситуації.

Нам не потрібен бюджет заради бюджету. Він повинен бути реальним, а значить жорстким. Якщо піддамося популістським настроям, віддамо перевагу політичним інтересам, а не точним розрахункам і тверезим оцінкам наявних ресурсів, то заблокуємо будь-яку перспективу економічної стабілізації. Усі антикризові заходи, про які йшлося, залишаться порожніми деклараціями.

Розгляд бюджету, як і прийняття Закону про владу, — серйозний іспит на нашу здатність до узгоджених дій, плідної співпраці заради загальнонаціональних інтересів.

Друга проблема. Ми ніколи не піднімося до рівня країн-лідерів, якщо економічне відродження України не стане загальнонаціональною об'єднуючою ідеєю. Лише цей стрижень, посилений духовним єднанням, здатний консолідувати народ, спрямувати його зусилля на творчу працю.

Нам конче необхідно виявити терпимість саме в час здійснення антикризових заходів, мужність у подоланні труднощів. Свідомо підтримувати зміцнення дисципліни й порядку, пріоритет економічних інтересів над усіма іншими. Ми маємо чесно й самовіддано працювати задля досягнення загальнодержавних цілей.

Лише усвідомивши себе як націю, яка не хоче жебракувати, яка здатна примножувати своє національне багатство, створювати найкращі у світі технології та продукцію і тим самим здобути повагу до себе, лише за цих умов ми станемо сильнішими за обставини, вийдемо зі скрути, без сорому дивитимемося у вічі прийдешнім поколінням.

Дякую за увагу.

НАША МЕТА — РОЗБУДОВА СОЦІАЛЬНО СПРЯМОВАНОЇ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Доповідь на Всеукраїнській нараді
економістів

14 вересня 1995 року

Шановні учасники наради!

Уже сам факт скликання Всеукраїнської наради економістів — далеко не рядова подія в житті незалежної України. Ми надаємо їй великого значення і розраховуємо на всебічне обговорення злободенних питань сучасного економічного розвитку, політики держави у цій визначальній сфері суспільного життя. Хочу відразу зауважити й таке: особливо важливо, щоб на нараді панувала атмосфера відкритості й демократизму. Я прошу вас відверто висловлювати свою позицію як спеціалістів-науковців з усіх питань, незалежно від того, наскільки вона відповідатиме нашим власним оцінкам ситуації. Має бути цілковита свобода у висловлюванні своїх думок, але думок конструктивних, аргументованих. Лише за таких умов можемо розраховувати на досягнення цілей, які покладаються на цю нараду. Хотів би, щоб ми зосередили свою увагу головним чином на трьох взаємопов'язаних проблемах.

Перша з них зумовлена тим, що нам потрібен глибокий, політично неупереджений аналіз сучасного економічного розвитку країни.

Друга проблема продиктована нагальною необхідністю пошуку ефективних шляхів виходу з виснажливої кризи. Якими б не були оцінки окремих аспектів сучасного розвитку країни, гадаю, що більшість із присутніх погодиться з висновком про формування, можливо ще недостатньо зрілих, але цілком реальних передумов виходу нашої економіки з кризи і її поступового входження у фазу економічної санації. Ціною неймовірних зусиль ці позитивні процеси вдалося започаткувати в цьо-

му році. Насамперед вони полягають у зламі чотирирічної тенденції до падіння реальних доходів населення, забезпеченні відносної стабілізації виробничого процесу та деяких позитивних зрушеннях у фінансово-кредитній сфері. За нашими оцінками, фаза санації, в яку поступово входить економіка, або точніше — **фаза економічного пожвавлення, займе один-два роки, тобто 1996 і, можливо, першу половину 1997 року**. Важливо почути ваші міркування із цього приводу, а головне — ваші думки: яким чином має відреагувати на ці процеси економічна політика.

Третя проблема пов'язана з **усебічним осмисленням перспективних завдань, уточненням принципів довгострокової економічної політики, стратегії подальшого соціально-економічного розвитку країни**. Зародження і розвиток стабілізаційних процесів, хоча, повторюю, добре усвідомлюю їхню нестійкість і далеко не повну завершеність, **ставить нас перед необхідністю визначення основних засад післякризового розвитку**. Якою має бути модель такого розвитку? Це далеко не риторичне запитання. Очікуваний вихід із кризи вимагає від нас уже сьогодні виважених і науково обгрунтованих уявлень щодо вектора наступних перетворень, які б сприймалися суспільною думкою та більшістю населення. Хотів би, щоб Всеукраїнська нарада економістів, її авторитетні учасники, українська економічна наука загалом піднялися до рівня наукового осмислення цього надзвичайно важливого аспекту економічної політики держави.

У зв'язку з цим слушним і логічним є запитання: як співвідносяться винесені на нараду проблеми зі стратегією й тактикою економічної політики, визначені минулорічною Доповіддю Президента “Шляхом радикальних економічних реформ” та щорічною Доповіддю Парламенту, де обгрунтована **ідея корекції економічних реформ?** Я далекий від того, щоб абсолютизувати їх, однак хочу ще раз наголосити: суперечності тут відсутні. Життя не стоїть на місці. Воно постійно розвивається і внесення певних, навіть доволі суттєвих уточнень і змін до курсу економічної політики — природне явище. Неприпустимим було б протилежне — догматизоване ставлення до проголошеного раніше. Водночас хочу одностайно заявити, розуміючи, що це має принципове політичне звучання: основні положення жовтневої Доповіді були й залишаються базовими для визначення сучасної економічної політики держави. Йдеться про утвердження й зміцнення державності, розбудову сучасної, соціально спрямованої ринкової економіки, її інтеграцію у світовий економічний простір, якісне піднесення на цій основі рівня життя й добробуту усіх громадян України.

Не збочувати на шлях сліпого копіювання чужого досвіду

Тепер дозвольте зупинитися на деяких проблемах перспективного розвитку економіки України, які, на мій погляд, мають принципове значення. Осмислюючи основні контури та шляхи утвердження моделі післякризового розвитку, тобто моделі економіки, з якою Україна увійде в наступне тисячоліття, ми, зрозуміло, прагнемо якнайшвидше увібрати весь позитивний досвід світової цивілізації, те, від чого були ізольовані впродовж сімдесяти років. Разом із тим світовий досвід наочно засвідчує: **жодна країна, що досягла успіхів у розбудові власної держави, не збочувала на шлях сліпого копіювання чужого досвіду, зокрема в розв'язанні нагальних економічних питань.** Щодо відомих країн, з якими пов'язується так зване економічне диво (Японія, Німеччина), нових індустріальних держав, то кожна з них у своєму розвитку максимально спиралася не лише на власну економічну специфіку, а й на історичні традиції, генетичне коріння, національну ідентичність та культуру своїх народів. Ми ж часто-густо, з одного боку, сповідуємо наміри розбудови великої самостійної держави, а з іншого — чванимося тим, що прагнемо бути “такими, як усі”. Усе це — предмети постійних дискусій у громадському середовищі, і я просив би вас висловитися із цього приводу. Моя позиція відома: **ми не можемо сліпо копіювати західну модель економіки. Те, що Захід пройшов за декілька століть, нам необхідно здолати максимум за одне — півтора десятиріччя.** Модель розвитку залежить від стартового поля. В Європі своє стартове поле. У нас же, і це зрозуміло кожному, принципово інше. Вже одне це, на мій погляд, переважає всі аргументи захисників ідеї механічного копіювання шляху розвитку західних країн.

Пріоритетним напрямом розвитку наших зовнішніх стосунків є Росія. Її досвід реформування важливий для всіх країн із перехідною економікою, в тому числі й для України. Проте якщо брати до уваги сучасні особливості економіки України й принципово іншу структуру виробництва, механізми енергозабезпечення, специфіку геополітичного становища, то для будь-якої неупередженої людини очевидно є необхідність власної концепції реформування української економіки. Розуміння усього цього — визначальна передумова осмислення основ майбутньої моделі економіки України. **Наш народ ніколи не погодиться на роль другорядної держави, що плентається у хвості й сліпо повторює будь-які експерименти. Надто великою ціною далася нам державність. Сотні років ми йшли до неї і, що називається, вистраждали її. Тому мусимо підходити до справи економічного, як і державного будівництва загалом із максимальною міркою.**

Це ж стосується і нашої науково-економічної думки. Ми розраховуємо саме на такий рівень наукових узагальнень. Нам украй необхідні глибокі наукові обґрунтування не просто шляхів виходу з кризи і санації виробництва, хоча й це є надзвичайно актуальним, а шляхів подолання кризи з одночасним виведенням країни на найвищі параметри економічного зростання. Саме така постановка питання й зумовила скликання цієї наради. Доречним у цьому плані буде нагадати про винятково високий докризовий економічний потенціал України. Чому ми сьогодні вже готові замовчувати це? Хіба це не є самоприниженням? Звичайно, оцінки попереднього етапу розвитку не можуть бути однозначними. Однак незаперечним є й те, що наша економіка була однією з найпотужніших в Європі за загальним рівнем виробництва й водночас малоефективною, а рівень життя народу в якісному вимірі — набагато нижчим від середньоєвропейських стандартів і навіть деяких республік колишнього Союзу, скажімо прибалтійських. Адміністративно-командна модель економіки повністю себе вичерпала ще задовго до розпаду Союзу — в середині 70-х років або й раніше.

А відтак — **потрібно по-іншому оцінювати кризу, яку ми нині переживаємо. Вона — об'єктивний етап відмирання старого і народження нового в економіці і суспільстві.** На жаль, деякі політичні сили ігнорують цей незаперечний факт. Наша біда в тому, що впродовж п'яти років ми не змогли повною мірою скористатися цим аспектом кризи, надати йому високого динамізму. Руйнуючи, і цілком справедливо, старе й віджиле, ми не зуміли діяти за діалектичними законами суспільного розвитку. Внаслідок таких інерційних дій почало гинути й позитивне. У 1993 році Україна пережила найвищий у світі злет інфляції — ціни виросли більш як у 100 разів. 1994 рік приніс найбільший, за світовими стандартами, річний спад промислового виробництва — майже 28 відсотків. Відповідно, це зумовило й найглибше, порівняно з усіма країнами з перехідною економікою, падіння рівня життя народу. І саме через це треба уважно ставитися до перших паростків економічної стабілізації, які лише пробивають собі дорогу. Яким чином надати осмислений і керований характер процесам виходу з кризи та санації економіки? Вважаю, що вичерпної відповіді на це сьогодні ніхто одноосібно дати не може. Ось чому так важливо колективно визначити рекомендації щодо найгостріших проблем економічного розвитку країни.

Новоутворений уряд може діяти, він здатний змінити ситуацію на краще. Але йому потрібні довіра, суспільна підтримка, особливо ваша підтримка, хоча я і не пов'язую її з одностайністю. Українська економічна наука має глибокі історичні корені, усталені традиції, заслужений авторитет. Наукові праці різних поколінь учених-економістів увійшли до золотого фонду світової економічної думки. Маємо законні підстави пишатися

тим, що українська економічна наука чесно служила своєму народові, його глибинним інтересам і ніхто, навіть найтитулованіші авторитети зі сторони, ніколи не замінять її власного наукового слова.

Проблеми енергозабезпечення економіки

Тепер про деякі конкретні проблеми подальшої розбудови нашої економіки. Загальновідомо, що у формуванні майбутньої моделі після-кризової економіки визначальною є активна структурна політика. Останнім часом Урядом, разом із відповідними науковими установами, напрацьовано декілька проектів структурної перебудови. Проте, на жаль, жоден із них не може претендувати на необхідну завершеність, стати програмою реальних перетворень. І це зрозуміло: проблема надзвичайно складна й багатоаспектна. Особливо турбує і вимагає осмисленої відповіді проблема енергозабезпеченості економіки та енергозбереження. На думку фахівців, **Україна могла б забезпечувати себе власними енергоресурсами приблизно на 79—80 чи й більше відсотків.** Не так давно Україна була одним із потужних паливно-видобувних районів колишнього Союзу. Однак протягом останніх десятиліть основна маса фінансових ресурсів із загальної кишені спрямовувалася на освоєння родовищ енергоносіїв східних районів Росії. Такою була офіційна державна політика, зворотною стороною якої став фактичний занепад паливно-видобувної промисловості України. Було практично припинено розвиток шахт Донбасу.

Наведу такі розрахунки: упродовж 70—80-х років обсяг капіталовкладень у Росії, з розрахунку на душу населення, перевищував аналогічний показник в Україні більш як у півтора рази. Присутнім зрозуміло, що приховується за цією скупкою цифрою. Та справа не лише в цьому. На освоєння східних родовищ нафти та газу спрямовувалися велетенські матеріальні ресурси. До того ж, з України було мобілізовано декілька мільйонів найбільш дієздатного населення. І сьогодні в Тюменській області мешкає більш як півмільйона українців. Усе це засвідчує цілком зрозумілу істину — паливно-видобувна промисловість Сходу Росії була спільним надбанням усіх республік, що входили до колишнього СРСР, у тому числі й України. Сьогодні для України вона втрачена. Цього не варто забувати хоча б із огляду на те, що причини кризових процесів в Україні коріняться і в цьому. Ці втрати були ще не такими помітними, доки ми отримували енергоносії з Росії за пільговими цінами з урахуванням фінансово-матеріальних та людських витрат України. Проте згодом ситуація радикально змінилася. Якщо на початку 1993 р. ціни на імпортовану з Росії нафту становили 27, а на газ — 7% світового виміру, то вже на кінець року — близько 100%. Рекордна

інфляція 1993 року, що завдала нашій економіці чи не найвідчутнішого удару, пов'язана насамперед із цим чинником. Вона ж була значною мірою спровокована ззовні.

Сьогодні **енергозабезпечення нашої економіки є найскладнішою проблемою**. Від її розв'язання безпосередньо залежить можливість остаточно подолати кризових процесів. За розрахунками, нині більш як 85—90% загального обсягу спаду виробництва пов'язано з незабезпеченістю як промисловості, так і сільського господарства енергоресурсами. Ми й сьогодні змушені зупиняти виробництво через нестачу енергопостачання. Це стосується також проблем платіжної кризи та зовнішньоплатіжної заборгованості держави. Ситуація ускладнюється неефективними заходами щодо енергозбереження. Більше того, за період 1991—1994 років, попри загальне зменшення споживання енергоносіїв, енергоемність виробництва зросла на 54%. Це дуже небезпечна тенденція. За таких умов вирішення цієї проблеми суто еволюційним шляхом стає неможливим. Ми змушені здійснювати заходи по суті надзвичайного характеру не лише у сфері виробництва, а й забезпечення енергією житлово-комунальної сфери. Наголошую: це вимушені кроки. Урядом робиться все можливе, щоб ми пережили зиму з теплом і світлом. Однак це не знімає, а, навпаки, ще більше актуалізує проблему всебічного обґрунтування наукових засад енергетичної політики держави. Кожна нова конструктивна пропозиція не залишиться поза увагою.

Мною прийнято рішення щодо утворення при Уряді України Наукової ради з питань паливно-енергетичної політики. Сподіваюся на її плідну працю, на ваші пропозиції з цього питання. Серед іншого для нас надзвичайно важливим є всебічне осмислення проблеми отримання альтернативних джерел енергозабезпечення, технічне та економічне обґрунтування заходів щодо енергозбереження. Ваша допомога матиме неоціненне значення.

Підвищити вартість робочої сили

Не менш важливою і складною є проблема **вартості національної робочої сили — найвищої цінності держави**. Без її розв'язання ми ніколи не здолаємо економічну відсталість, не піднінемося на орбіту цивілізованої, економічно незалежної держави. **Низька ціна робочої сили — визначальна ознака колоніальної економіки**. Про це особливо слід пам'ятати й у зв'язку з формуванням в Україні основних засад відкритої економіки. За одностайним визнанням не лише вітчизняних, а й зарубіжних експертів, ми маємо надзвичайно високий, за європейськими стандартами, рівень кваліфікації робочої сили й водночас чи не найнижчу в

Європі її вартість. Принагідно нагадаю, що **найбільшим протиріччям економіки так званого реального соціалізму була чи не найвища серед індустріально розвинених країн норма експлуатації власної робочої сили.** Ми пишалися високим рівнем суспільних фондів споживання, проте й вони були набагато нижчими, аніж у країнах західної соціально-ринкової економіки. Підтвердження тому — реальні статистичні розрахунки, які варто нагадати тим, хто й сьогодні захоплено пропагує старі порядки, намагаючись повернути наше суспільство в минуле.

Хоча ніде правди діти — упродовж п'ятирічної кризи найбільших втрат ми зазнали саме в цій сфері економічних відносин. Унаслідок цього ми впритул наблизилися до межі, за якою — фізичний розпад робочої сили, її нездатність не лише до розширеного, а й простого самовідтворення. Особливо тривожить те, що йдеться про **фактичну деградацію насамперед найкваліфікованіших структур національної робочої сили.** За даними статистики в галузях, що найбільше пов'язані з науково-технічним прогресом та високотехнологічним виробництвом, заробітна плата персоналу є найнижчою. Наприклад, на Південному машинобудівному заводі робітники та інженерно-технічні працівники, які брали участь у виготовленні супутника “Січ-1”, кілька тижнів тому виведеного на орбіту, завдяки чому Україна набула статусу космічної держави, отримують платню близько 5 млн крб на місяць. Така сама ситуація на інших аналогічних підприємствах. Сьогодні на багатьох із них через вплив кваліфікованої робочої сили в комерційні структури втрачено, мабуть назавжди, можливість виконання окремих, унікальних за своїм змістом, технологічних операцій. Для відновлення становища будуть потрібні не роки, а десятиліття.

Є й інший бік цієї проблеми, яка потребує поглибленого аналізу. Наше стратегічне завдання сьогодні — забезпечити незворотність процесу виходу економіки з кризи й формування реальних джерел її післякризового росту, структурної й технологічної перебудови. Що для цього потрібно? Потрібно багато. Але одна з визначальних умов лежить у площині **формування високого, багатосегментного платоспроможного попиту.** Чудес в економіці не буває. Буде платоспроможний попит, буде й зростання виробництва. Ресурсна база у багатьох галузях для цього достатня. Слід, нарешті, враховувати й те, що без наявності платоспроможного попиту не відбудеться становлення національного ринку. Самими лише гучними гаслами тут ситуацію не зміниш. Судить самі. За період 1992—1994 років частка заробітної плати у ВВП зменшилася від 50,1 до 33,8%. Це майже удвічі менше, аніж у багатьох розвинених країнах Заходу. В багатьох галузях виробництва частка заробітної плати у структурі собівартості продукції зменшилася до 5—7, а на окремих підприємствах і до 3%. Що це означає для формування сукупного попиту учасникам наради,

сподіваюся, є цілком зрозумілим. Він фактично зруйнований — упав до мінімальної позначки. Якщо ми не зможемо кардинально змінити цю ситуацію, то наші намагання забезпечити незворотність виходу економіки з кризи й формування ефективних, притаманних ринковій економіці джерел її зростання, а також мотивації до продуктивної праці, залишатимуться у сфері добрих побажань, а не реальності.

Виникає запитання: чи реальна взагалі постановка такої проблеми? Як бути в такому разі з конкурентоздатністю вітчизняної продукції, з інфляційним ефектом і т. ін.? Нещодавно групою фахівців, за дорученням економічних служб Президента, проведено ряд розрахунків. Їхній основний висновок полягає в тому, що цілком антиінфляційних варіантів щодо підвищення заробітної плати не існує: 1% її зростання веде до зростання споживчих цін приблизно на 0,6% на місяць. Це багато. Проте тут є й інша особливість, якою не можна нехтувати. Як показує моделювання цього процесу, підвищення цін матиме короткочасний характер із наступним за інших рівних умов його затуханням. Отже, йдеться про дуже складні питання. Над їхньою реалізацією доведеться працювати не один рік. Це наша перспектива, це, якщо хочете, одне з основних стратегічних завдань. Ми повинні мати чіткі уявлення щодо основних ліній реалізації, працювати над їхнім втіленням уже сьогодні, зв'язати з цим свої повсякденні дії в реалізації соціальної політики. Зрозуміло, що її **вирішення можливе лише в комплексі з підвищенням продуктивності праці.**

Безперечно, цим питанням не обмежується надзвичайно широке коло проблем соціальної політики, які з особливою гостротою ставить буквально щоденно практика нашого життя. Перекоаний, що глибокий аналіз цих питань матиме місце й у ваших виступах, зокрема в роботі секції соціальної політики. Головне, що турбує, — не лише пошук ефективних засобів вирішення сьогоденних проблем, а й опрацювання науково обґрунтованих рекомендацій щодо загальних принципів майбутньої моделі нашої соціальної політики. Визначення шляхів переходу від бюрократичної політики державного благодійництва та соціальної опіки якомога ширшого прошарку населення, яка повністю вичерпала і зжила себе, до створення необхідних умов соціального самозахисту громадян, у тому числі й захисту їхньої старості, здійснення на різних рівнях політики соціального партнерства, забезпечення загальної трансформації наявного нині соціального протистояння в соціальне співробітництво. Коли я акцентував увагу на необхідності пошуку шляхів істотного підвищення вартості національної робочої сили, то мав на увазі, що це вихідна ланка усього комплексу проблем соціальної політики.

Інституційні перетворення

Кваліфікованих суджень потребують також шляхи подальшої інституціональної розбудови економіки. Це вкрай важливо і з погляду формування моделі післякризового розвитку. Адже йдеться не лише про визначення перспективних позицій, а й про конкретні дії вже сьогодні. Нам треба передусім **визначитися щодо шляхів подальшого реформування відносин власності**. Оскільки останнім часом із цього приводу ведеться багато дискусій, хотів би ще раз звернутися до жовтневої Доповіді “Шляхом радикальних економічних реформ”, в якій, зокрема, наголошувалося: “Стрижневим завданням нової економічної політики Президента України буде утвердження ринкової багатокладної (змішаної) економіки, що базуватиметься на принципах демократизації власності, створення рівноправних умов для всіх її форм — державної, приватної, колективної”. Вважаю це стратегічним завданням і не маю наміру змінювати свою позицію чи переглядати її. Майбутня післякризова економіка країни, за нашим баченням, — це змішана економіка, де ефективно взаємодіють усі форми власності. Втім, на мою думку, це не є предметом дискусій. Так само вважаю безпредметними дискусії з приводу того, яке місце і яку питому вагу матиме в перспективі державна форма власності. Як на мене, — доволі вагоме. **Коли ми проголошували курс на прискорену приватизацію, то мали на увазі насамперед завершення в якнайстисліші строки (за рік-півтора) малої приватизації, вбачаючи в цьому основу основ ринкових перетворень економіки**. Щодо темпів великої приватизації, то зрештою для утвердження ринку це питання не є визначальним. У кінцевому підсумку не має принципового значення також питання щодо нашої перспективи — частки державних підприємств у структурі економіки: буде це 15 чи 25%. Безперечно, на сьогоднішній день ця частка надзвичайно висока і її потрібно істотно скоротити.

У чому ж тоді полягає суть проблеми, яка потребує негайного вирішення? Ключові тут, на моє переконання, два моменти. *По-перше*, пошук ефективних механізмів істотного підвищення рівня керованості та менеджменту підприємств державної власності; *по-друге*, забезпечення їх реальної інтеграції в систему ринкових відносин. Давайте сконцентруємо увагу саме на цих першорядних проблемах. Що ми тут пропонуємо? Я хочу порадитися з вами з цього приводу і просив би висловити свої міркування. Програмою діяльності Кабінету Міністрів, яка буде подана Верховній Раді, передбачається здійснити глибоке структурне розмежування державного сектору на дві основні підгрупи. Виділити насамперед групу підприємств, яким буде надано **статус казенних**. Стосовно решти державних підприємств ставиться питання про

їхню **обов'язкову корпоратизацію**. При цьому йдеться про **прискорену корпоратизацію, яку необхідно завершити до кінця поточного року**. Відповідно до цього буде започатковано поняття державне акціонерне товариство, в якому не менш як 51 % акцій належатиме державі.

Обов'язкова корпоратизація дасть можливість: *по-перше* — остаточно розмежувати бюджет держави і фінанси підприємств; *по-друге* — відкрити цим підприємствам шлях до фінансового ринку; *по-третє* — внести відповідні зміни у структуру їхнього менеджменту та підпорядкування. Слід зазначити, що йдеться передусім про обов'язкову зміну шляхом прискореної корпоратизації статусу державних підприємств, які, відповідно до рішення Верховної Ради України, не підлягають приватизації. Ми вважаємо, що це не суперечитиме відповідним рішенням Верховної Ради, оскільки корпоратизація, за юридичним визначенням, не є відчуженням майна від держави. Йдеться, наголошую, лише про зміну статусу цих підприємств, надання їм можливості більш повного прилучення до ринкових принципів господарювання. Якщо врахувати, що цим підприємствам уже сьогодні доводиться працювати на ринок на основі принципів ринкового ціноутворення, то стає зрозумілим, наскільки це важливо. Потрібно враховувати, що в перспективі більшість із цих підприємств будуть приватизовані. Таким чином, вони по суті вводяться у підготовчий етап приватизації. Можна виділити ще одну групу підприємств частка державної участі у статутному капіталі яких становить менш як 50%. Управління цією групою підприємств здійснюватиметься за участю представників державних органів у наглядових радах.

Такими є основні контури опрацьованої функціональної моделі державного сектору економіки, яку ми повинні вже найближчим часом втілити в життя. Вона активно підтримується виробничими структурами і ми сподіваємося на її ефективність.

Однак у цій справі лишається ще багато нез'ясованих проблем. Особливо складним є питання утворення сектору казенних підприємств. На відміну від корпоратизації, це для нас зовсім нова справа. Такі підприємства функціонують у багатьох країнах Заходу і бажано було б мати ґрунтовні узагальнення набутого ними досвіду. Вважаю, що це могли б зробити Інститут економіки та Інститут світової економіки Національної академії. Я звертаюся з цього приводу до академіків І. І. Лукінова та Ю. М. Пахомова. Ще достатнім чином не опрацьовані й окремі проблеми корпоратизації. Головне питання тут — це визначення шляхів цивілізованої заміни деструктивної й до того ж уже відпрацьованої структури так званого червоного директорату сучасною системою менеджменту, вироблення ефективної моделі залучення представників трудових колективів до органів управління корпораціями.

Така система, як відомо, ефективно діє в багатьох західних країнах, зокрема в Німеччині, і нам потрібно сміливо йти цим шляхом.

Особливо актуальним для нас є **утворення на основі корпоративного капіталу єдиного цілісного національного фондового ринку**. Як на мою думку, це можна було б реалізувати через уже наявні механізми Української фондової біржі. Однак із цього приводу висловлюються й інші думки. Тому тут також необхідні відповідні наукові рекомендації. Не маємо права припуститися помилок у цьому важливому питанні, й тим самим скомпрометувати всю справу.

Проблеми недержавного сектору економіки

За браком часу викладу лише деякі міркування стосовно подальшого розвитку недержавного сектору економіки. Вже тепер на його долю припадає більш як 40% продукції. Не може бути сумнівів із того приводу, що ця частка невпинно зростатиме, причому швидкими темпами. **Держава покликана проводити активну політику підтримки приватного підприємництва**. Не лише жорстко регулювати, а й стимулювати його діяльність, забезпечувати його випереджаючий розвиток. Процес утвердження приватного сектору має розвиватися не лише знизу, а й зверху. Хотів би, щоб у ході дискусії ви б окремо проаналізували питання орендних підприємств, зокрема ті гострі проблеми, що виникли у цій сфері економічних відносин.

Одним із пріоритетних напрямів державної політики має бути державна підтримка малого та середнього бізнесу, фермерських господарств. Слід усвідомити, що без малого і середнього бізнесу немає і не може бути ринку, що ці структури економіки утвердили себе на Заході як найбільш динамічні носії науково-технічного прогресу, забезпечення структурної еластичності виробництва, ефективної зайнятості, соціальної стабільності. Яким чином використати цей досвід, надати нових імпульсів розвитку цієї сфери підприємницької діяльності за наших умов? Вичерпної відповіді, скажу відверто, і тут ми не маємо. Сподіваюся, що це буде враховано новим Урядом. Ще раз хотів би наголосити: суспільству сьогодні конче потрібна ефективна система захисту продукуючого підприємництва, малого і середнього бізнесу, політична, правова, ідеологічна й моральна його підтримка. Це ми можемо зробити лише спільними зусиллями.

У цьому зв'язку вважаю за необхідне наголосити: нам потрібні глибокі наукові дослідження процесів, що відбуваються у цьому абсолютно новому для нас секторі економіки. Маємо усвідомити, що його **форму-**

вання у гранично стислі строки — протягом усього кількох років, функціонування за умов відсутності достатнього накопичення капіталу, вільних коштів, активної державної підтримки не могло і не може не супроводжуватися серйозними негативними явищами. Дається взнаки також практична відсутність загальної ринкової культури нашого населення, осідання в підприємницькій сфері значного прошарку партійно-господарської номенклатури, яка має подвійну психологію, боїться утвердження справді цивілізованих ринкових відносин, протидіє цьому, виявляє схильність до корумпованих зв'язків із державним апаратом, органами політичної, а також і судової влади.

З іншого боку, викликає занепокоєння утвердження у сфері бізнесу психології міщанського марнотратства, щось на зразок прототипу дореволюційного купецтва. Для українського менталітету це не притаманне. Наша біда в тому, що ми не змогли свого часу поставити приватний сектор у такі умови, щоб він не розтринькував свої накопичення на дорозі мерседеси, а був змушений (для того щоб вижити в конкурентній боротьбі) інвестувати їх у продукуючі сфери, постійно модернізувати їх. Особисто мене найбільше турбує утвердження у сфері бізнесу, де працює (і це добре) значна частина людей молодого віку, низькопробної, далеко не ринкової культури ділових відносин повсякденного життя.

Добре розумію, що ці процеси потребують повсякденної уваги органів виконавчої влади — як у центрі, так і на місцях. Проте очевидним є й те, що без поєднання наших зусиль, спільних зусиль усієї громадськості ці проблеми неможливо вирішити. Головне не дати їм можливості вкоренитися, перетворитися на традицію. За будь-яких умов потрібно знайти шляхи утвердження високої культури та цивілізованості вітчизняного бізнесу, готовності підприємців, особливо тих, хто сьогодні досяг певних успіхів, узяти на себе частку тягаря для того, щоб вирвати країну з кризи, надати їй нових імпульсів розвитку. Хочу також наголосити, що ми ніколи не здобудемо поваги світового співтовариства, якщо не знайдемо в собі сили докорінно змінити нинішню ситуацію на краще.

Посилювати роль держави в політиці реформ

Наступне питання інституціональних відносин, до окремих аспектів якого хочу ще раз привернути вашу увагу, — це проблема **значного посилення ролі держави в розбудовчому процесі у політиці реформ**. Переконалий, що держава з сильними регулюючими функціями має стати важливим чинником економічної моделі післякризового розвитку

України. До речі, цей принцип повною мірою відповідає не лише умовам перехідної економіки, а й історичним традиціям українського народу, його ментальності. Це також очевидна істина, з якою ми зобов'язані рахуватися. У цьому зв'язку **формула, яку ми прагнемо утвердити щодо розбудови не просто ринкової, а соціально спрямованої ринкової економіки, є неповною. Її слід уточнити, акцентуючи увагу на тому, що наша мета — державно регульована, соціально спрямована ринкова економіка.**

Саме цим пояснюється моє критичне ставлення до спроб абсолютизувати застосування суто монетаристських важелів економіки. Присутнім добре відомо, що квінтесенцією монетаризму є не посилення регулятивних функцій держави, а, навпаки — їх демонтаж. Скажу відверто: **“монетаристське” гасло “Чим менше держави, тим краще”, я не поділяю. Воно нам сьогодні просто не підходить.** Ті втрати, яких ми зазнали впродовж усього кризового періоду, значною мірою зумовлені деструктивністю саме таких підходів. Таке становище слід виправляти. Йдеться про принципову позицію нашої економічної політики, нашої економічної ідеології. Сьогодні маємо достатні підстави для висновку, що, **спираючись лише на суто монетарні важелі економічної політики, остаточно подолати наслідки кризових процесів неможливо.** Оскільки це питання викликає чи не найбільше дискусій, хотів би, щоб ми активно, без будь-яких упередженостей, обговорили його на нараді. І я, і члени Уряду готові вислухати всі критичні зауваження та пропозиції щодо цього. Розраховуємо також на вагомий дослідження цих проблем науковими установами та економічними кафедрами вузів. Юрію Миколайовичу Пахомов, це проблема насамперед вашого інституту.

Порушуючи питання про посилення регулятивної ролі держави, маю на увазі передусім опанування принципово нової, докорінно відмінної від адміністративної економіки, моделі її поведінки. Якою має бути ця модель? Безперечно, вона повинна увібрати в себе напрацьоване світовою практикою й водночас урахувувати особливості, а головне — завдання нашого подальшого розвитку. Це знову ж таки комплексна проблема, яку треба вирішувати спільними зусиллями. Запрошую вас до співпраці й у цьому питанні. Найголовніше, що вимагається сьогодні від вас — опрацювати на основі світового й обов'язково власного досвіду теорію прогнозування та індикативного планування, що відповідає б умовам нашого розвитку, виробити відповідні методики тощо. Ми чекаємо вашого слова і в цьому.

Наступна проблема. При визначенні поля економічної діяльності держави найскладнішою була й залишається проблема **забезпечення синхронності дій при регулюванні макро- і мікроекономічних процесів.** Ви-

токи зневажливого ставлення до реформування мікроекономічних процесів нерідко пов'язані з недостатнім рівнем компетентності окремих посадових осіб, відсутністю глибокого розуміння суті розвитку сучасного економічного процесу. Ми, наприклад, ніколи не змогли б прокласти ефективну траєкторію реформування аграрних відносин, зокрема їхню найважливішу складову — земельних відносин, якби за цю справу не взялися висококваліфіковані фахівці-аграрії, в тому числі й науковці Інституту аграрних відносин. Запроваджений механізм поєднання макро- і мікроекономічних процесів в аграрному секторі вже цього року дав вагомі результати. Ми вперше змогли значною мірою уникнути інфляційних кредитів при збереженні відносно стабільних умов виробництва. Я не применшую складності і не спрощую проблем, які тут існують, проте вважаю, що вже сьогодні маємо підстави стверджувати, що основний вектор аграрних реформ нами визначено. Скажу відверто: відкриваючи з жовтня минулого року нову сторінку ринкової трансформації економіки, я особисто не сподівався на те, що саме в цій, найбільш консервативній за характером виробництва, сфері економіки буде зроблено прорив.

Але, на жаль, **сільськогосподарська галузь є по суті єдиною, де закладено основи узгодження загальноекономічних і галузевих перетворень.** Цього не скажеш, по суті, про жодну з інших галузей. Ми зміцнили керівництво галузевих міністерств. В Уряд прийшли кваліфіковані й доволі амбітні, в хорошому значенні цього слова, фахівці, які мають бажання і здатні працювати. Однак ідеться про вирішення надзвичайно складних проблем і тому тут обов'язково має бути органічне поєднання економічної науки і практики. Свого часу при кожному міністерстві діяли науково-консультативні ради. Мабуть, буде доцільним поновити їхню роботу. Хотів би просити присутніх детально обговорити і цей комплекс проблем. Саме з огляду на це ми передбачили роботу відповідних секцій нашої наради, що дасть можливість висловитися усім бажаним. Запевняю, що жодна слушна пропозиція не лишиться поза увагою Уряду.

Забезпечення фінансової збалансованості економіки

Перенесення центру ваги в діяльності Уряду на процеси галузевого рівня аж ніяк не означає послаблення уваги до макроекономічної, й насамперед фінансової, збалансованості економіки. Ми маємо й тут доволі гіркий досвід і добре знаємо, чим це загрожує всій економіці. Тому все, що тут напрацьовано, має не лише активно впроваджуватися, а й при-

множуватися. Водночас наші дії, насамперед у фінансовій сфері, мають наповнитися якісно новим змістом. Знову ж таки власний досвід засвідчує, що сама по собі фінансова стабілізація на макрорівні не може бути тривалою. Це лише передумова загальноекономічної стабілізації, збалансованого функціонування мікрорівня, зміцнення фінансового стану підприємств і галузі. Як поєднати одне з іншим, знайти оптимум їхнього співвідношення? У цьому вся сутність і складність проблеми.

Це стосується також питань грошової політики. Можна скільки завгодно тиснути на основні важелі монетарної стабілізації, але якщо не запрацює виробництво, досягнення на тривалий час мінімально припустимої норми інфляції (для нас сьогодні це приблизно 1—2% на місяць) є неможливим. При скороченні виробництва різко падає його ефективність, а це своєю чергою веде до зростання собівартості продукції і відповідно — до зростання цін. Давайте поміркуємо: лише минулого року продуктивність праці в матеріальному виробництві знизилася на 16%, енергоємність зросла на 13, а фондомісткість — на 31%. Мабуть, немає потреби доводити, що це специфічні чинники зростання цін, яких при спаді виробництва неможливо уникнути. Це можна зробити хіба що за умови цілковитого припинення продукуючого процесу, що, зрозуміло, є абсурдним. Гіркий досвід країн Балтії наочно засвідчує, що це означає на практиці. То ж давайте будемо аналізувати й ці процеси.

Ми постійно ведемо мову про необхідність здійснення активної грошової стабілізаційної політики, однак до цього часу не маємо ґрунтовного факторного аналізу інфляції в Україні. Ніхто цим просто не займається. Деякі розрахунки подав Інститут В. Бородюка, проте вони ще далекі від досконалості. У цьому зв'язку нам не варто хвалитися, що ми начебто змогли частково зменшити темпи інфляції. Відразу ж постає питання: а якою ціною це досягнуто? Чи здійснювані заходи були найбільш оптимальними? Відповідей сьогодні, на жаль, немає. Ніхто цього не враховує. І це за умови, що у нас є велетенська наука — Інститут кібернетики. Хіба математичне моделювання таких процесів не під силу цьому уславленому в недалекому минулому науковому колективу? Виявляється, що в питаннях антиінфляційної політики ми також діємо за принципом “влучив пальцем у небо”. До чого це може призвести, засвідчують, зокрема, події серпневої валютної паніки, яка завдала відчутних втрат, як економічних, так і моральних, нашій економіці. Моїм розпорядженням утворено державну комісію, яка має всебічно вивчити причини й наслідки цих подій. Ми обов'язково оприлюднимо наслідки її роботи.

Ситуацію, що склалася у фінансовій сфері, треба обов'язково виправити. Інфляція — найбільш складне економічне явище і дефляційна,

як, до речі, й валютно-курсова політика держави має бути найбільшою мірою забезпечена науковим супроводом. Я звертаюся з цього приводу до Президії Національної академії наук: давайте спільно з Урядом поміркуємо, як можна скоригувати і це становище.

Я зупинився лише на деяких функціональних аспектах ролі держави у сфері економіки, весь час акцентуючи увагу на необхідності посилення їхньої всебічної наукової обґрунтованості. Життя буквально щоденно, щогодини ставить перед нами надзвичайно складні завдання і ми не можемо їх розв'язувати лише методом спроб і помилок. Це занадто дорога річ. Я добре усвідомлюю, що нам потрібно всіляко посилювати роль та значення вітчизняної науки, активно підтримувати її. Моя позиція відома — ми будемо це робити. Водночас активнішим має бути і зворотний зв'язок — вагомість відповідних наукових досліджень.

Мене, як Президента, надзвичайно турбує жалюгідний рівень фінансування наукової діяльності, те, що частка наших бюджетних витрат на науку дуже незначна. Однак це не може виправдати те, що окремі наукові колективи або й узагалі цілі інститути пішли, що називається, у підпілля і ніхто не знає, чим вони займаються. Принаймні держава, фінансуючи їхню діяльність, хай навіть у скромних розмірах, натомість узагалі нічого не отримує від них. І в цих питаннях необхідно навести відповідний порядок.

Нещодавно, як вам відомо, моїм розпорядженням утворено комісію, яка найближчим часом опрацює пропозиції щодо реформування сфери наукової діяльності та посилення її керованості. Необхідно переглянути спеціалізацію науково-дослідних установ, перетворити українську науку з частини загальносоюзної на структурно цілісну національну наукову систему. На жаль, поки що у цьому напрямі майже нічого не робиться. Сподіваюся, що ви висловіте свою думку і з цього вкрай важливого питання. Дозвольте на цьому закінчити свій виступ і побажати плідної роботи нашій нараді.

НЕ ЗВЕРТАТИ З ОБРАНОГО ШЛЯХУ РАДИКАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

Вступне слово на засіданні
Національного прес-клубу
ринкових реформ

23 листопада 1995 року

Я радо сприйняв запрошення на зустріч із вами для обговорення життєво важливих питань і проблем для України, бо доля поставила перед нами необхідність здійснення радикальних реформ. Ще рік тому Президент виступив на Верховній Раді зі своєю Програмою прискорення ринкових реформ. І час, що минув, лише зміцнив моє переконання щодо відсутності будь-яких альтернатив цьому курсу. Я вважаю, що сьогодні головне завдання: надати ринковій трансформації економіки незворотного характеру.

Мені приємно, що вас також хвилює ця проблема. Наші позиції в головному і визначальному, гадаю, збігаються. Чи просунулись ми далеко вперед, щоб більш-менш упевнено почуватися на шляху ринкових реформ? Вважаю, що зроблене нами дає підстави для обережного оптимізму. Й ось чому.

Загальновідомо, що будь-яке прискорення ринкових реформ неможливе без стабілізації фінансово-грошової системи як основи виведення економіки із кризи та її подальшої якісної перебудови.

Цього року ми витримали складні випробування проголошеного державою курсу антиінфляційної політики. Вдумайтесь: у 1995 році інфляція була в 40 разів меншою, аніж у 1993 році. Зменшимо наступного року вдвічі, вважайте, що одна з найміцніших цеглин у підвалині ринкових реформ буде закладена. Розрахунки свідчать про те, що рівень інфляції в четвертому кварталі поточного року буде у п'ять разів меншим, порівняно з відповідним періодом 1994 року, коли ми приступали до

практичного здійснення реформ. **А другою цеглиною** стане зупинення спаду виробництва. Основа у цьому році закладена непогана. Відбувається зростання промислового виробництва, у третьому кварталі спад промисловості практично зупинено. А деякі галузі навіть працюють у режимі зростання, наприклад харчова промисловість та кольорова металургія.

Третьою цеглиною стане припинення падіння життєвого рівня населення. Я не обіцяв рік тому радикально змінити ситуацію у сфері життєвого рівня. І сьогодні рішучого перелому не відбулося. Проте певна фінансова стабілізація, як я обіцяв, привела до зростання номінальної середньої зарплати у доларовому вимірі майже на третину. **Вперше за чотири роки нарешті призупинилося падіння реальних доходів населення.** Утім, добре розумію, що після такого небаченого падіння рівня життя людей в минулі роки ці перші обнадійливі паростки сприймаються без особливого ентузіазму. Та й зроблено ще не так багато. Ніде правди діти, ми ще погано захищаємо від дискомфорту непопулярних, але необхідних кроків у процесі реформування найвразливіші верстви населення.

Зрозуміло, що без такого захисту марно сподіватися на широку соціальну базу реформ, а тим більше надання їм незворотного характеру. Втома від реформ, психологія тяжіння розгублених матеріальними негараздами людей до старої системи може стати серйозною перепорою в реалізації наших реформаторських намірів...

Останні авторитетні соціологічні дослідження свідчать, що більш як половина наших співвітчизників підтримують курс реформ. Але без шоку. Разом із тим кожен п'ятий українець узагалі вважає їх недоцільними. Необхідно домогтися якісного поліпшення соціальної політики, насамперед надати їй ефективну адресність. І тут потрібно вжити термінових заходів, а головне — уряд має розробити чітку, ясну і зрозумілу для кожного громадянина програму. Кожен пенсіонер, кожен студент повинен знати, на що він може сподіватися через рік, два, три...

Це має стати ключовим пріоритетом діяльності всіх ешелонів виконавчої влади. Незворотність реформ значною мірою зумовлюватиметься **наявністю середнього класу, формування якого поки що відбувається вкрай незадовільно.** Нестерпним стає тупцювання на місці в розвитку малого бізнесу та підприємництва. Подекуди втрачено позиції дворічної давності. В розвинених країнах малий та середній бізнес забезпечує близько 60% робочих місць, виробляє вагому частку валового продукту, у нас же навпаки: кількість малих підприємств зменшується, реально функціонує менше третини від усіх зареєстрованих малих підприємств. У деяких областях цей показник не перевищує 15%. Усі інші фактично обслуговують тіньову сферу економіки. Нами напрацьовані

правові заходи щодо сприяння розвитку цього сектору економіки, пов'язані з малим і середнім бізнесом.

Сказане вище безпосередньо стосується також нашої податкової політики. **Сьогодні ми збираємо лише половину податків.** А це, як відомо, основна економічна функція держави. Якщо ми не навчимося повною мірою її здійснювати, то не зможемо забезпечити незворотність наших ринкових реформ й узагалі підтримувати загальну стабільність суспільства. Більше того, ніколи не створимо авторитетну владу, не матимемо ефективної соціальної політики. Під час візиту до Латинської Америки практично у кожній країні економісти, фінансисти зауважували, що головне наше завдання справді навчитися збирати податки. Водночас необхідно істотно відкоригувати нашу податкову політику. Як я вже згадував, ми завершуємо розробку комплексу заходів щодо вдосконалення податкової системи. Внесемо відповідні пропозиції до парламенту. Про це постійно ведуться дискусії. Причому гострі. Я нещодавно побував у Харкові й скрізь чув одне й те саме: **за такої податкової політики невігідно працювати.** Навіть учора на урочистих зборах, присвячених Дню працівників сільського господарства, порушувалося це питання. Всі, хто виступав, були однотайними: з одного заробленого карбованця доводиться сплачувати 90% податку.

Розбудова нової економічної системи ґрунтується на докорінних змінах у відносинах власності. **Ми розбудовуємо багатокладну економіку з гармонійним співіснуванням різних форм власності.** Сьогодні майже половина промислової продукції виробляється підприємствами недержавних форм власності. Ми будемо й надалі нарощувати недержавний сектор економіки. За десять місяців цього року приватизовано на сорок відсотків підприємств більше, аніж у минулому. За цей же період майнові сертифікати отримали більш як 13 млн громадян. Ми підійшли впритул до вирішення проблем корпоратизації державних підприємств. Визначення казенних господарських об'єктів, формування нових інститутів власності, становлення наших громадян як реальних власників — усе це надійні гарантії трансформації суспільства в нову якість.

У цьому плані не можна обійти увагою також процеси, що розпочалися на селі. Рік тому було оприлюднено Указ Президента про прискорення аграрних реформ. Ви пам'ятаєте, яку бурхливу реакцію він викликав. І сьогодні ми знову змушені розглядати питання про Земельний кодекс, вносити зміни та доповнення до нього. Проте ми маємо вже й перші конкретні результати. І ви про них добре знаєте. Не буду повторюватися. Підсумовуючи, зауважу, що саме з цими новими явищами ми пов'язуємо сподівання на революційні зміни у свідомості людей, їхнє позитивне ставлення до приватної власності, до нових суспільних відносин.

Принципове значення має структурна перебудова економіки. На жаль, істотних зрушень тут не відбулося. Народне господарство незбалансоване, його пропорції неоптимальні. Поки що не нормалізована вимога Президента України визначитися щодо кожного підприємства і його майбутнього. Якщо ми не забезпечимо найближчим часом відчутних змін у цьому напрямі, як вода у пісок підуть усі отримані нами міжнародні кредити.

Україна поки що не посіла гідного місця у світовому поділі праці. Втрачено ринки, які мали за кордоном, та й свій власний. Не забезпечимо піднесення життєвого рівня наших громадян. Це головна проблема, головне питання, за яке Президент жорстко питатиме з Уряду. Зазначу, що для досягнення показників європейських країн щодо добробуту людей, нам треба збільшити випуск продукції легкої та харчової промисловості у чотири—п'ять разів, послуг транспорту і зв'язку — у сім разів. Звідси випливає відповідне завдання розвитку переробної промисловості.

Ми не можемо ігнорувати вплив зовнішнього середовища на вектор розвитку України. Росія та інші наші традиційні економічні партнери по СНД зробили помітні кроки до ринку. Це також змушує нас рухатися обраним шляхом. І тим важливіше синхронізувати наші дії з партнерами. Бажано також, ураховуючи не лише свої, а й їхні помилки, працювати, так би мовити, на випередження. Принаймні не відставати.

Незворотність ринкових реформ значною мірою залежить від конституційних засад, що закладають правові підвалини нового суспільства. Ось чому Президент приділяє особливу увагу прискоренню конституційного процесу. Сьогодні він змістився у площину практичних дій. Є робочий варіант Конституції, і 23 листопада його буде розглянуто на конституційній комісії. Ми будемо наполегливо шукати варіанти, які б улаштували Президента і більшість у Верховній Раді й адекватно відбивали суспільні потреби. Домагатимемось прийняття такого закону, який би забезпечив стратегічну, економічну та політичну стабільність суспільства, відкривав перспективу його розвитку. І не дай Боже, зірватися у прірву політичних криз. Я переконаний, що в нас усе-таки є можливість завершити цивілізовано цей процес на рівні Верховної Ради. Сподіваюся, що це усвідомлюють також представники виконавчої влади у парламенті, і ми знайдемо тут порозуміння, як і в інших доленосних питаннях.

Такі, на мій погляд, деякі основні проблеми, пов'язані із забезпеченням незворотності економічних реформ і як наслідок, підвищення добробуту наших співвітчизників. Тепер я готовий далі співпрацювати з вами і відповісти на всі ваші питання, які сьогодні вас хвилюють.

АПК — СФЕРА ПРІОРИТЕТНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Виступ на Всеукраїнській нараді
з питань агропромислової політики

27 грудня 1995 року

*Глибокошановні учасники наради!
Дорогі друзі!*

Всеукраїнська нарада з питань агропромислової політики завершує свою роботу. Протягом двох днів у центрі уваги не лише її учасників, а й, переконаний, всього суспільства перебували питання, від вирішення яких, без сумніву, залежить подальша доля нашої країни, добробут кожної родини, кожного громадянина. Дуже добре, що ми мали можливість почути з трибуни наради думки щодо поставлених питань не лише представників виконавчої влади, а й народних депутатів, керівників господарств, науковців, лідерів окремих політичних партій. Я не ставлю за мету підвести у своєму виступі бодай попередні підсумки всебічного обговорення широкого комплексу проблем, що розглядалися. Такі узагальнення має здійснити протягом найближчих днів оргкомітет наради.

Хочу в цьому зв'язку лише заявити, що за підсумками наради буде ухвалено низку указів та розпоряджень Президента, постанов Кабінету Міністрів. Буде доопрацьована “Національна програма розвитку сільськогосподарського виробництва на 1996—2005 роки”. Планується не пізніше березня 1996 року внести її на розгляд Верховної Ради. Передбачається також, що упродовж січня наступного року за участю членів Уряду, а також, сподіваюся, народних депутатів та представників керівництва Верховної Ради будуть проведені обласні наради з конкретних питань розвитку агропромислового виробництва на місцях. У лютому також пропоную провести в Києві нараду керівників колективних

господарств, щоб звирити з ними курс аграрної політики, що розробляється. Саме на плечі цих керівників ліг найбільший тягар спочатку економічної кризи, а нині — економічних реформ. Саме їхнім практичним досвідом мають скористатися урядовці та парламентарії.

Такий комплекс організаційних заходів, що здійснюються вперше за останні роки, переслідує основну мету: узгодити позиції виконавчої і законодавчої влади щодо стратегії й тактики аграрних реформ, які має здійснювати держава в найближчі роки. Метою зазначених заходів є визначення спільних позицій двох гілок державної влади з усього комплексу питань аграрної політики на сучасному етапі, опрацювання не лише довгострокової перспективи, а й “правил гри” наступного року, які не будуть змінюватися. Це дасть можливість господарникам прогнозувати зміни в економічному середовищі, відповідно планувати свою діяльність.

Доводиться констатувати, що з багатьох принципів проблем аграрної реформи, особливо тих, що стосуються її механізмів, існує більше запитань, аніж готових відповідей. І це природно. Ще відсутній достатній досвід. Насамперед досвід власних перетворень. Ми робимо в цьому напрямі лише перші кроки. Їх потрібно глибоко, а головне — критично осмислити. Сенс скликання нашої наради саме й полягає в цьому. Вважаю, що в такому ж контексті слід розглядати й поданий на ваш розгляд проект Національної програми розвитку сільськогосподарського виробництва. Я погоджуюся з критичними зауваженнями багатьох виступаючих щодо змісту цього документу. Сподіваюся, що він стане предметом прискіпливого аналізу фахівців-практиків, які не обмежаться лише перегортанням сторінок і не поспішатимуть із висновками.

У проекті Національної програми основний акцент зроблено на програмних оцінках кількісних показників сільськогосподарського виробництва. Проте для нас сьогодні визначальним є уточнення позицій щодо загальної логіки та послідовності якісних перетворень у цьому секторі економіки: яким чином і в якому напрямі має трансформуватися діюча система виробничих відносин. Як нам утворити принципово новий мотиваційний механізм, трансформувати виробничу структуру АПК, змінити якість життя селянина, реально підвищити його соціальний статус? Як у найстисліші строки не лише подолати кризові процеси, а й забезпечити зростання виробництва та реалізації продукції, гарантувати на цій основі істотне підвищення життєвого рівня народу?

Перекоаний, що в нашому суспільстві немає людини, яка б не розуміла тих надзвичайно великих труднощів, пов'язаних з утіленням цього складного й водночас надзвичайно важливого комплексу завдань. З огляду на це, всебічне обговорення на всіх рівнях проблем сучасної аграрної політики може стати необхідною платформою формування в

суспільстві так необхідної політичної злагоди та конструктивізму, в тому числі й узгодженості дій двох гілок влади. Мені дуже хотілося б, щоб ви мене підтримали в цьому. Час нам усім зрозуміти: **суспільна злагода і політичний конструктивізм — це не просто побажання Президента, на утвердження яких спрямовуються його зусилля, а одна з основних передумов реалізації всього того, про що йшлося на нараді.**

Вважаю також, що нам необхідно проводити масштабну роз'яснювальну, якщо хочете, **наступальну пропагандистську роботу щодо аграрної політики держави.** Нам потрібна активна суспільна підтримка. Це, ще раз наголошую, — одна з важливих передумов успіху, до якого ми прагнемо.

Тепер висловлю деякі міркування щодо окремих обговорюваних питань.

АПК має стати лідером економічних реформ

Спочатку — про місце, яке має посісти АПК у структурі нашої економіки з урахуванням її подальшого реформування й розвитку. Не визначившись чітко у цьому питанні, ми, безперечно, не зможемо досконало розібратися й у змісті необхідних перетворень, матеріальних та фінансових ресурсах, що мають бути задіяні з цією метою.

Те, що Україна має унікальні природні умови для виробництва основних видів сільськогосподарської продукції — добре відома істина. За оцінками як наших, так і зарубіжних експертів, Україна входить до числа країн із найбільш високим рейтингом щодо потенційних можливостей агропромислового виробництва. **Основним нашим національним багатством, безперечно, є концентрація найродючіших у світі чорноземів і достатньо висока кваліфікація й відома усьому світові працелюбність українського селянина.** В Канаді мені неодноразово заявляли, що успіхи в розвитку сільськогосподарського виробництва цієї країни значною мірою пов'язані з внеском українських поселенців. Те ж саме мені говорили і в Аргентині, й у Бразилії. Отже, йдеться про генетичні корені нашого народу, на які ми зобов'язані спиратися у своїй політиці, зміцнювати їх.

Знову ж таки за оцінками експертів, за умов інтенсивного розвитку, Україна вже в найближче десятиріччя має цілком реальні можливості приєднатися до групи країн — основних виробників сільськогосподарської продукції. При цьому слід брати до уваги й те, що в докризовий період виробництво сільгосппродукції на душу населення України мало чим відрізнялося за своїми обсягами від показників розвинених в аграрному відношенні країн Заходу. Натомість у виробництві промислової продукції наше відставання було значно помітнішим.

При визначенні перспектив розвитку АПК та його подальшого місця в економіці країни необхідно враховувати, з одного боку, наше географічне положення, достатньо розвинуту транспортну інфраструктуру, а з іншого — наявність потенційно місткого, практично необмеженого ринку збуту продукції АПК як на внутрішньому ринку, так і на ринках країн СНД, тобто там, де традиційно протягом багатьох десятиліть Україна була базовим постачальником найважливіших видів сільськогосподарської сировини, а також на ринках Центральної та Східної Європи. Хочу наголосити: якщо врахувати наявний світовий досвід, скориставшись яким окремі країни в найкоротші строки різко підвищували обсяги сільськогосподарського виробництва, і на базі такого досвіду реалізувати наші переваги, то така перспектива для України є цілком реальною.

Чи має будь-яка інша галузь народного господарства України такі самі чи близькі до цього порівняльні переваги? Відповідь однозначна: **порівняльні переваги української економіки зосереджуються значною мірою у сільському господарстві. Звідси очевидний висновок: АПК не на словах, а на ділі має стати сферою пріоритетної політики держави, лідером у виведенні економіки з кризи.** Звичайно, що за такої постановки питання не йдеться про послаблення нашої уваги до індустріальної сфери. Насамперед — до високотехнологічного виробництва, зміцнення позицій якого також формує економічне обличчя держави. Ці два процеси взаємно пов'язані і вигідно доповнюють один одного.

Виходячи з цієї принципової позиції, необхідно враховувати:

- **по-перше**, те, що від результатів сільськогосподарського виробництва значною мірою залежить робота переробних галузей з найбільш швидким оборотом капіталу, що сприятиме його нагромадженню не лише для власних потреб АПК, а й економіки загалом;
- **по-друге**, вагомий вплив діяльності АПК на збільшення обсягу валового внутрішнього продукту. За нормальних умов 1% зростання виробництва сільгосппродукції дає 3—4 % (з урахуванням переробки та реалізації) збільшення ВВП;
- **по-третє**, експортні можливості АПК, які створюють на основі їхньої ефективної реалізації об'єктивні передумови швидкого подолання дефіциту торговельного та платіжного балансів;
- **по-четверте**, значення всебічного розвитку АПК щодо вирішення широкого комплексу завдань соціальної політики, забезпечення умов зростання життєвого рівня населення. Це для нас сьогодні є визначальним.

Таким чином, є очевидною необхідність концентрації зусиль щодо перетворення АПК на пріоритетний сектор економіки. Проте ми маємо

чітко усвідомити й інше: **для того щоб стати лідером економічного зростання, сільське господарство України, а точніше весь АПК, має стати також і лідером економічних реформ.**

Власне, вся сутність проблеми концентрується в цьому. Я згадував про високі обсяги сільськогосподарського виробництва в докризовий період. Однак не можна не враховувати й того, що продуктивність праці у цій сфері була в чотири—п'ять разів нижчою від рівня західних країн. Змінити цю ситуацію держава прагнула не одну п'ятирічку. Для цього селу виділялися значні капіталовкладення. Однак ситуація не змінювалася на краще. Це добре відомо. Причини цього крилися в нераціональній, напівфеодальній за своїм змістом системі виробничих відносин, відсутності мотивації праці, наявності згубної зрівнялівки й таке інше. Це може бути моєю відповіддю на деякі порівняння, що звучали вчора. То ж повторюю — **основою основ вирішення високих завдань розвитку АПК є здійснення спільними зусиллями, узгодженої за своїм змістом і засобами, сприйнятної суспільством, аграрної реформи.**

У питаннях реформування АПК нам не потрібно розпочинати все з нуля. Більше того, якщо вести мову про ринкову трансформацію економіки в її галузевому розрізі, то зміни в АПК, що нині вже відбуваються, мають цілу низку переваг. У поточному році дано старт земельній реформі, перебудові організаційної структури виробництва та реалізації сільгосппродукції, проведена складна, однак вкрай необхідна, цінова лібералізація. Уперше за останні п'ять років держава не вдалася до використання емісійних вливань у сільське господарство. І те, що знову ж таки вперше в осінньо-зимовий період відбувається не карколомне зростання, а зниження темпів інфляції — один із результатів зробленого.

Не можна обійти увагою й такий факт: нинішнього року зведено до мінімуму спад сільськогосподарського виробництва. Валова продукція сільського господарства зменшиться за поточний рік усього на два відсотки, проти 17-ти у 1994 році.

Водночас зроблене ми розглядаємо лише як перші й досить скромні кроки. Так що в оцінках здійснюваного у нас цілковите взаєморозуміння. Однак те, чого нам уже вдалося досягти за всіх негараздів та протидій, переконує нас у правильності обраного шляху реформування АПК. Більше того, люди на місцях, безпосередньо ті, хто робить на селі справу, повірили у незворотність цього процесу. Ми маємо нині досить вагому суспільну підтримку. Для мене та й, сподіваюся, для всіх учасників наради це надзвичайно важливо.

Тепер дозвольте висловити свої міркування щодо деяких найбільш складних, як на мій погляд, питань сучасної економічної політики, пов'язаних з обґрунтуванням основ аграрної реформи.

Фінансово-інвестиційне забезпечення аграрних перетворень

Насамперед про найболючіше питання — фінансово-інвестиційне забезпечення аграрних перетворень. Ви добре розумієте нинішню ситуацію. Додаткових інвестиційних ресурсів держава не має. Подолати кризу в фінансово-інвестиційному секторі нам ще не вдалося. Ми за жодних обставин не можемо вдатися до випуску інфляційних грошей. Така емісія, як це добре відомо, не на користь селянам. Згадайте попередні роки. Не дай Боже, щоб таке повторилося знову.

На що в такому разі ми можемо розраховувати?

Головне — загальне поліпшення інвестиційного клімату в державі на основі подальшої грошової стабілізації. Уже наступного року ми матимемо всі реальні можливості утримати місячну інфляцію в межах, що не перевищують 2%. А це дає перспективу формування додаткових фінансових ресурсів банківськими структурами, їх повнішого спрямування у виробничу сферу. Необхідно докласти зусиль, щоб вони пішли на основі утвердження відповідних економічних передумов у пріоритетні галузі економіки й насамперед у структури АПК.

Друге джерело — мобілізація для цих цілей вільних коштів, що перебувають на руках населення. У країнах Заходу вони становлять основний інвестиційний ресурс. У процесі фінансової стабілізації, зростання реальних доходів населення, можливості використання цього ресурсу невпинно підвищуватимуться. Це також має бути передбачено нашими програмними документами.

Третє джерело — бюджетні асигнування цільових програм: розвитку насінництва, племінної справи, родючості ґрунтів, ветеринарного забезпечення, меліорації та водного господарства, підготовки та перепідготовки кадрів для села та інше.

Особливо актуальною у цьому відношенні є **проблема фінансування робіт із захисту земель, підвищення їхньої родючості**. Тут необхідно негайно вжити радикальних заходів, інакше втрати, яких ми тут зазнаємо, набудуть катастрофічного характеру. Деградація наших сільськогосподарських угідь — проблема не лише останнього періоду. Вона сягає ще колективізації і протягом багатьох десятиліть лише посилювалася. Ми маємо за будь-яких умов зупинити цей процес. Це в аграрній політиці одне з ключових завдань.

У цьому зв'язку Кабінет Міністрів має уважно розглянути пропозицію, яка вноситься спеціалістами щодо утворення позабюджетного інноваційного Фонду охорони земель. Кошти цього Фонду могли б формуватися завдяки відрахувань із земельного податку та орендної плати за

землю і в цільовому порядку використовуватися для фінансування Національної та обласних програм охорони земельного фонду України.

У тому ж контексті має розглядатися й інша не менш важлива проблема — проблема розвитку насінництва та племінної справи. Розпочинати тут доводиться не на порожньому місці. Є чимало господарств, що працюють на рівні світових досягнень селекції та генетики. Їхній досвід слід якнайширше застосовувати. Звичайно, для цього необхідні відповідні організаційні заходи та додаткові фінансові ресурси.

Ми зобов'язані постійно вишукувати такі ресурси навіть за рахунок скорочення інших бюджетних видатків. Якщо ми хочемо справді забезпечити пріоритетний розвиток села, то іншого шляху просто не існує.

Четверте, чи не найважливіше джерело формування фінансових ресурсів для села, — активна робота з мобілізації іноземних кредитів та інвестицій. Про це вже наголошувалося у доповіді Прем'єр-міністра. АПК уже сьогодні є одним із найпривабливіших для іноземного інвестора секторів економіки. Ця привабливість зростатиме. Необхідно докласти всіх зусиль, щоб активізувати цей процес і терміново переглянути сам механізм використання.

Є й інші джерела формування фінансових ресурсів для села, які, за умови здійснення конструктивної аграрної політики, можуть стати основою відродження його виробничого потенціалу. Однак вирішальними все ж є внутрішні нагромадження розширеного відтворення кожного господарства. На жаль, вони сьогодні мінімальні. Відбувається процес звуженого відтворення. Зростає збитковість господарств. Фактично на збиткову галузь перетворилося тваринництво. Про це також детально йшлося у виступах.

Чи існують можливості виправлення цієї ситуації? Переконалий, що вони є. Багато хто з виступаючих наголошував, що проблемою номер один у цьому відношенні є **відновлення цінового паритету**. Дане питання постійно ставиться, що цілком зрозуміло. Я також вважаю, що воно потребує негайного вирішення. Однак тут діють об'єктивні чинники, що не можуть не враховуватися. Вони пов'язані передусім зі зростанням цін на енергоносії, а відповідно й інші товари матеріально-технічного забезпечення села.

Однак і тут формуються підвалини стабілізації. Найбільш критичними у цьому відношенні були 1994 і поточний роки, коли ми переходили на світові ціни. Нині цей процес в основному завершено. Наступного року буде здійснено комплекс заходів щодо регулювання цін на матеріально-технічні ресурси власного виробництва: електроенергію, міндобрива, сільгосптехніку тощо. Це, як ви розумієте, важливий чин-

ник цінової стабілізації, який у попередні роки через значну інфляцію не міг бути задіяний.

Крім того, наступного року передбачається значне розширення **лізингового обслуговування господарств**. Оплата сільськогосподарської техніки вітчизняного виробництва по лізингу здійснюватиметься протягом 3—5 років. Це досить вагомий товарний кредит, що надаватиметься селу. Водночас відповідно до сучасних вимог має бути скоригована політика щодо закупівлі сільськогосподарської техніки і запасних частин до неї.

Ми усвідомлюємо необхідність поступового зниження податкового тиску на сільгоспвиробника. Деякі кроки у цьому напрямі передбачені проектом бюджету наступного року, що нині розглядається Верховною Радою. Про це йшлося на нараді. Ми робимо (з урахуванням фінансового стану держави) все можливе і сподіваємося на підтримку народних депутатів.

Невирішеною проблемою податкової політики залишається питання про **єдиний земельний податок**. Я згоден з вами, що дискусії з цього приводу слід перевести у практичну площину. Із запровадженням податку на землю ми зможемо вирішити одну з найгостріших економічних проблем: утворення для господарств із різними природно-кліматичними умовами адекватних умов формування фінансових ресурсів, їх нагромадження.

За умов адміністративної економіки ця проблема вирішувалася на основі зональної диференціації державних заготівельних цін. Ми зруйнували цей механізм, але не створили нічого нового. Сьогодні ринок формує єдину ціну реалізації, а об'єктивні умови виробництва — різні. Звідси — збитковість багатьох господарств, яка не пов'язана з рівнем їхнього господарювання. Єдиний податок на землю дає можливість виправити цю економічну несправедливість. Необхідно найближчим часом визначитися в цьому питанні.

Водночас переконаний, що резерви удосконалення податкової політики цим не обмежуються. Зокрема, варто було б вивчити також питання щодо можливості **істотного зменшення ПДВ на деякі товари народного вжитку й насамперед на основні продукти харчування**. Цей крок міг би сприяти бодай частковому розв'язанню надзвичайно важливої для сільського товаровиробника проблеми розширення продовольчого ринку.

До речі, постійна турбота про розширення місткості аграрного ринку згідно зі світовою практикою є однією з прерогатив держави. Для цього необхідно здійснювати **продуману політику забезпечення стабільного зростання платоспроможного попиту населення**. Це не лише одна з нагальних соціальних проблем, а й визначальний важіль зміцнення фінансового стану сільського товаровиробника, стимулювання підвищення обсягів виробництва. Ось чому опрацювання механізмів забезпечення

випереджаючого зростання платоспроможного попиту населення має стати стрижнем дворічної програми соціального розвитку, яка за моїм дорученням нині опрацьовується Кабінетом Міністрів. Повторюю: йдеться про проблему, яка органічно поєднує в собі фінансово-виробничий і, що особливо важливо, соціальний аспекти.

У контексті зазначеного маємо розглядати також питання **захисту вітчизняного товаровиробника шляхом здійснення протекціоністської політики**. Звичайно, було б украй необачливо закрити кордони “на замок” і знову повернутися до закритої економіки. Як ви добре знаєте, ми це вже проходили. Наслідки цього також добре відомі. Однак **не менш небезпечною може стати політика “квапливої” лібералізації зовнішньоекономічної діяльності, без відповідної підготовки до цього, й насамперед — створення необхідних внутрішніх передумов**. Політика лібералізації болюче вдарила по сільськогосподарському виробництву. Ситуація ускладнюється не лише скороченням виробництва, а й зростанням собівартості, а це призвело до того, що вітчизняна сільгосппродукція неспроможна конкурувати навіть на внутрішньому ринку. Це стосується не лише нас, а практично всіх наших сусідів — як на Сході, так і на Заході. Навіть Угорщина, що мала свого часу надзвичайно високі показники аграрного розвитку, не витримала нищівних ударів зовнішньої конкуренції. Це вимагає від держави активного захисту вітчизняного товаровиробника.

Водночас при **обґрунтуванні механізмів формування національного ринку продовольчих товарів нам необхідно виходити із загальноекономічної стратегії держави, орієнтованої на входження України до світового економічного простору**. Враховувати в цьому зв'язку необхідність постійної адаптації нашого сільськогосподарського виробництва до вимог світового ринку, міжнародних стандартів якості. Тому йдеться не про протекціоністську політику взагалі, а про достатньо виважену розумну політику державного протекціонізму. В цьому об'єктивно заінтересовані й підприємства АПК. Ми маємо працювати не лише на сьогоднішній день, а й на перспективу, вбачати в зовнішній конкуренції важливий чинник радикальної перебудови АПК, його технічного та організаційно-технологічного оновлення.

Грунтовнішого опрацювання потребує також **питання кредитного забезпечення села**. Проблеми, що тут існують, значною мірою пов'язані з невіршеністю цілого комплексу організаційних проблем. Досі ми не приділяли їм належної уваги. Це й утворення системи сільськогосподарського кредиту шляхом розвитку механізму застави сільгосппродукції, і розвиток іпотечного кредитування. **На порядку денному — утвердження на селі кредитної кооперації, яка могла б стати ефективним нагро-**

маджувачем вільних коштів, що перебувають на руках населення, і відіграти помітну роль у становленні фермерства.

Є чимало невирішених проблем і в роботі банківської системи. Я неодноразово звертав увагу на необхідність змін у цій важливій сфері, проте істотних зрушень тут ще не досягнуто. Маю на увазі насамперед завершення врегулювання майнових відносин із банком “Україна”, що дасть можливість державі активніше впливати на сферу кредитних відносин на селі.

Я зупинився лише на деяких питаннях фінансової стабілізації аграрного виробництва. Вони, природно, не вичерпують змісту цієї комплексної проблеми. Таких питань, що мають реальні можливості свого вирішення, є чимало. Ми просто недостатньо працюємо на перспективу, занурюючись у повсякденні справи. Розглядаючи питання, що порушуються, всі ми, й насамперед Уряд, маємо завжди враховувати, що фінансова стабілізація агропромислової галузі — це базова основа нашої загальноекономічної стабілізації. Саме цим чинником має визначатися увага держави до проблем АПК. Утверджуючи передумови фінансової стабілізації знизу, ми тим самим зміцнюємо фундамент тих процесів, що відбуваються на макрорівні, в тому числі й у сфері державного бюджету. Така концептуальна позиція має бути домінантною у нашій політиці. Вона — запорука незворотності фінансово-стабілізаційних процесів у нашій економіці взагалі.

**Матеріально-технічне
забезпечення розвитку АПК.
Утвердження єдиного національного
ринку сільгосппродукції**

Нам потрібно ґрунтовніше визначитися також у проблемі **структурної перебудови АПК**. Його працівники неодноразово порушували питання про необхідність перепрофілювання окремих підприємств на випуск техніки, яку ми змушені завозити з інших країн. Ідеться про максимальне використання з цією метою підприємств ВПК, формування замкнутого циклу: виробництво — реалізація — обслуговування сільгосптехніки й таке інше. Але одними гаслами ситуацію на селі не змінити. Потрібне щоденне практичне вирішення питань.

Глибоко переконаний в тому, що **утворення сучасної індустрії матеріально-технічного обслуговування села — завдання, яке під силу нашій державі**. За умови максимальної концентрації зусиль, його можна вирішити у стислі строки. Ідеться про одну з важливих складових нашої

промислової політики. Однак, на превеликий жаль, робота, що ведеться вже не перший рік із обґрунтування такої політики, в якій знайшли б чітке визначення й питання матеріально-технічного забезпечення сільського товаровиробника, ще не відповідає вимогам життя.

Уряд зобов'язаний виправити це становище.

До розв'язання завдань матеріально-технічного забезпечення села мають бути залучені всі ресурси держави, мобілізовані всі наші індустриальні, науково-технічні й технологічні можливості. Проте машинобудівники мають зрозуміти, що сільському товаровиробникові техніка вчорашнього дня просто не потрібна. Інакше ми змушені будемо у зростаючих обсягах завозити її з-за кордону.

Це стосується й відповідного використання потенціалу нашої науки, її численних установ та Інститутів. У цьому питанні також має бути опрацьована й реалізована спеціальна програма. Вона має стати невід'ємною складовою “Національної програми розвитку сільськогосподарського виробництва на 1996—2005 роки”. Уряд повинен у найстилішій строки визначитися й у цьому питанні.

У контексті структурної перебудови АПК особливої уваги потребує **проблема сервісного і торговельного обслуговування села**. Чимало господарств бідують сьогодні не тому, що не вміють виготовляти продукцію, а тому, що не володіють навичками комерційної діяльності. І це не їхня провина. Ми не приділяємо належної уваги створенню на селі сучасної конкурентної інфраструктури, яка б узяла на себе функції комерційного обслуговування сільського товаровиробника.

Користуючись нагодою, хочу зауважити: нам **необхідно змінити ставлення до посередницьких структур**. Звичайно, йдеться про надійних ділових партнерів товаровиробника, а не таких як, скажімо, “Украгро-техсервіс”, що викликає у селян алергію. Потрібно врешті-решт зрозуміти, що **посередницькі структури є однією з невід'ємних, вельми важливих ланок технологічного процесу всієї системи АПК**. Це доводить уже й наш власний досвід. Я маю на увазі роботу Української аграрної біржі. Скажу більше: там, де з'явився відповідальний посередник, галузь запрацювала. Я міг би послатися на приклад акціонерного товариства “Маїс-Інк”.

Виходячи з цього вважаю, що основними завданнями на найближчий період у галузі аграрної політики держави мають стати:

- **по-перше**, підтримка організації системи приватного і неприватного бізнесу в галузі збуту продукції та постачання в галузі сільськогосподарського виробництва;

- *по-друге*, формування системи оптових сільськогосподарських ринків, товарних бірж, ф'ючерсної торгівлі зерном та деякими іншими продуктами;

- *по-третє*, демонополізація цієї сфери АПК, подальша лібералізація сільськогосподарських ринків, перехід на конкурсне визначення підрядчиків із держзамовлення;

- *по-четверте*, утворення для сільських товаровиробників інформаційної системи, яка б забезпечувала їх даними про стан відповідних ринків.

Зрештою йдеться про здійснення активної державної політики щодо формування єдиного ринкового простору: вільного переміщення сільськогосподарської продукції, подолання штучних регіональних бар'єрів, що тут виникають. Вважаю за необхідне наголосити: **наша мета — утвердження єдиного конкурентоздатного національного ринку сільгосппродукції. І над цим нам потрібно наполегливо працювати.**

Водночас, ставлячи у такій площині зазначене питання, ми аж ніяк не можемо знецінювати значення регіональної політики в галузі АПК. Більше того — ми за посилення саме регіонального аспекту економічної політики держави. В цьому напрямі чимало зроблено. Зокрема, заслуговує уваги черкаський експеримент, про що йшлося на нараді. Цінні напрацювання є також у деяких інших областях.

Усі вони заслуговують на підтримку. Коли ми ведемо мову про єдиний національний ринок сільгосппродукції, то маємо на увазі його сегментну структуру, в якій регіональні підрозділи покликані відігравати визначальну роль. Завдання полягає не в тому, щоб зруйнувати регіональні підрозділи, а в забезпеченні їхньої органічної взаємодії на рівні національного ринку. Ця принципова позиція має також, на мою думку, знайти відображення у наших програмах.

Хотілося б висловити деякі зауваження щодо поглиблення земельної реформи, здійснення якої започатковано відповідними Указами Президента України ще рік тому. Земельна реформа в сільськогосподарському секторі економіки має здійснюватися у **три етапи**.

Перший етап — роздержавлення землі та передача її колективним господарствам. Без цього неможливі наступні кроки. Згідно з інформацією, якою я володію, в абсолютній більшості областей, за винятком Полтавської, Житомирської, Вінницької та Чернігівської, а також Автономної Республіки Крим, цей процес буде в основному завершено нинішнього року.

Другий етап — формування основ приватної власності на землю на основі паювання земельних ділянок колективних господарств. За розрахунками фахівців, цю роботу можна провести на належному технічному

та організаційному рівні протягом двох років, здійснивши попередньо внутрішньогосподарське бонітування ґрунтів, грошову оцінку сільськогосподарських угідь, переданих у колективну власність. Я особливо наголошую на цьому. Ви розумієте значення цієї проблеми й помилок тут не повинно бути.

Третій етап реформи пов'язаний із паюванням земель. Він є логічним продовженням попередніх. Ідеться про **реорганізацію наявних сільськогосподарських структур у колективні господарства нового типу**.

Мене нерідко звинувачують у тому, що я виступаю проти колективних господарств. Про це йдеться, зокрема, і в нещодавно оприлюдненій заяві соціалістичної фракції, фракції комуністів та Селянської партії у Верховній Раді. Однак ці звинувачення, як на мою думку, суто політична акція. **Я завжди послідовно дотримувався принципів крупномаштабного сільськогосподарського виробництва у поєднанні (там, де для цього є необхідні умови) з методами фермерського господарювання**. Більше того, **виступаю за всебічний розвиток кооперативного руху на селі**. У радянський період відбулася цілковита дискредитація кооперації. Деструктивні наслідки так званого “кооперативного плану” добре відомі. Він звівся до фактичного одержавлення кооперації, її бюрократизації, цілковитої втрати мотиваційного механізму продуктивної праці. Це було очевидним раніше, і з особливою повнотою проявилось в останні роки. Нинішні кризові процеси значною мірою пояснюються саме цим чинником.

У цьому зв'язку слід визнати й таке: **колгоспи за своєю суттю не були кооперативними господарствами**. Саме цими об'єктивними, а не якимись іншими суб'єктивними чинниками пояснюється необхідність їхньої докорінної перебудови. Цей процес сьогодні активно відбувається. Відчуваю повну підтримку в цьому й більшості керівників колективних господарств. Про це йшлося також у виступах учасників наради.

На нашій нараді було приділено велику увагу питанням соціального розвитку села. Вважаю за необхідне привернути вашу увагу лише до однієї проблеми, яка залишилася в тіні нашої дискусії. **Ключовою ланкою відродження села на новій основі є перебудова соціальної структури його населення**. Це питання також має знайти відображення у Національній програмі. **Основною дійовою особою аграрного процесу має стати працюючий власник — власник землі, знярядь виробництва, який працює в колективному господарстві або займається фермерством**. Однак реалізація цього — не штучний процес. Його не можна насаджувати адміністративними, вольовими методами. **Держава має забезпечити рівні можливості кожному селянинові стати працюючим власником**. Це ми й робимо у процесі паювання землі та засобів виробництва. Водночас

ми не можемо в жодному разі допустити розпорощення землі. Наші позиції в цих питаннях мають бути чіткими й зрозумілими кожному.

Першорядну увагу сьогодні ми маємо приділити **формуванню дієздатного прошарку сільських менеджерів, спеціалістів виробництва та сільської інтелігенції, які володіють сучасними навичками та знаннями, здатні реалізувати аграрну політику держави.** Для цього уряд має розробити і здійснити широку програму зміцнення кадрового потенціалу села. Це кровна справа держави і для цього необхідно мобілізувати потрібні фінансові ресурси.

Завершуючи свій виступ, хочу наголосити: **аграрна реформа, яку ми започаткували, передбачає не послаблення, а, навпаки, істотне посилення регулятивної функції держави, її центральних та місцевих структур.** Глибокі якісні перетворення такого масштабу можливі лише за умови існування сильної держави, дієздатної виконавчої влади, керівників міцного гатунку, які здатні послідовно, крок за кроком, утілювати в життя все намічене без революцій. Я вже звертав увагу також на необхідність **тісної співпраці в цих питаннях обох гілок влади, партій та політичних сил.** Це має стати запорукою нашого успіху.

1996 рік

Прискорення приватизації — вимога часу



Удосконалювати законодавче забезпечення
економічних реформ



Україна і майбутнє Європи



Країна без науки — країна без майбутнього



Інтеграція в Європу — це наш свідомий
і стратегічний вибір



Вступ до ЄС — наша стратегічна мета

ПРИСКОРЕННЯ ПРИВАТИЗАЦІЇ — ВИМОГА ЧАСУ

Виступ на економічній нараді
з питань приватизації

24 січня 1996 року

Шановні учасники наради!

На мою думку, сьогоднішнє обговорення дає достатньо повну картину стану приватизації в країні — ключової ланки не лише ринкової трансформації української економіки, а й радикального реформування всієї системи економічних відносин. Зроблено вже багато, однак підстав для заспокоєння я не бачу. Через хронічне невиконання запланованих обсягів приватизації, збереження високого рівня монополізації економіки, недосконалість методичної та нормативної бази, слабкість інформаційного забезпечення приватизаційних процесів, послаблення уваги до проблеми післяприватизаційної підтримки існує небезпека не лише затягування, а й дискредитації реформ взагалі. Великою мірою такі негаразди зумовлені недостатньою співпрацею Уряду з Верховною Радою, і відповідальність за це багато в чому, переконаний, лежить на виконавчій владі. З цього треба зробити серйозні висновки, визначити заходи щодо істотної активізації політики приватизації, організаційних засад її здійснення, принципів вдосконалення чинного законодавства.

Мета нашої наради полягає в тому, щоб надати відчутних імпульсів у розв'язанні накопичених проблем. Скажу більше: ми підійшли до такого етапу, коли необхідно ще раз оцінити наші власні напрацювання в контексті світового досвіду і більш **чітко визначитися з тим, що характеризується як ідеологія приватизації**. Приватизацію здійснюють усі без винятку країни постсоціалістичного світу. І без урахування спільно напрацьованого досвіду марно розраховувати на швидке, комплексне, а головне — ефективне розв'язання цієї доленосної для нашої країни

проблеми. У цьому зв'язку, очевидно, є потреба ще раз наголосити, в чому ж полягають мета приватизації та її соціально-політичні наслідки, визначити її подальші завдання.

Стратегічні цілі приватизації

Найважливіше у приватизації — кардинальне реформування основних економіки — відносин власності, принципово якісна зміна на цих засадах усієї системи економічних відносин. Наше завдання — не просто створення приватного власника, навіть у масовому вимірі. Ми повинні створити суспільство приватних власників. У зв'язку з цим, головна мета приватизації — не отримання грошей до бюджету, хоча це й важливе джерело його поповнення для фінансування соціальних програм. Її призначення — поєднання власності та ефективного власника, забезпечення на цій основі не просто динамічного розвитку продуктивних сил суспільства, а їх більш ефективне (ніж це було за старої тоталітарної системи) використання. Приватизація — це й умова швидкої реструктуризації нашої економіки у напрямку задоволення потреб людини. В ній і передумова трансформації від витратної до ресурсо- та енергоощадливої економіки.

Нарешті, вона покликана сприяти формуванню людини сучасної доби — активної, енергійної, здатної забезпечити собі гідне життя. І це чи не найскладніше завдання. **Формування у громадян ринкової свідомості та відчуття господаря без головного чинника — власності — та без виховання шанобливого ставлення до результатів своєї і чужої праці, до власності взагалі — справа безнадійна. Доказ тому — наша історія.**

Належить виходити з того, що приватизація дає змогу суттєво піднести відповідальність кожного за своє буття, звузити патерналістську роль держави, яка набула в нас небаченого розмаху. Адже це єдина реальна можливість створити економіку, за якої громадяни, котрі з об'єктивних причин неспроможні забезпечувати себе самотужки, житимуть не з подачок, а отримують достатнє соціальне забезпечення.

Хочу особливо наголосити і на ролі та особливій значущості приватизації у процесі демократизації всіх сфер суспільного життя, забезпеченні реальної свободи людини, її вільного розвитку. Нам будь-що треба повернути людям віру в необхідність, незворотність і, головне, у принципову соціальну перспективність приватизації. Ось чому якраз її ідеологічне обґрунтування я визначив би як одне з ключових завдань.

Сьогодні нерідко звучать заклики та наполягання забезпечити рівні умови для усіх форм власності. Але при цьому чомусь забувають, що ця теза прийнятна і правильна лише за умови, що вже сьогодні вони ма-

ють і рівний ступінь розвитку. У нас зовсім інша ситуація — домінуючий монополізм державної власності, і що б не говорили з цього приводу, а він реально зберігається. Приватний же сектор тільки-но народжується і потребує ефективної державної підтримки. Отже, декларації про рівність умов є ніщо інше, як замаскована спроба утримувати фактичну нерівність. Це я оцінюю як рецидив адміністративного мислення. Гадаю, немає потреби переконувати вас у тому, що за всім цим приховується і політичний підтекст.

Що показала наша нарада?

Політична воля і розуміння того, що без масової приватизації не може бути й мови про справді прогресивне реформування українського суспільства, у Президента і Уряду України є. Судячи із нашої розмови, вони притаманні й присутнім у залі. Дуже хотілося б мати більшість союзників у цьому питанні й у Верховній Раді України. Адже від законодавчого забезпечення чи не визначальною мірою залежить хід та спрямованість процесів приватизації. На превеликий жаль, законотворчий процес все ще йде повільно і непослідовно, наявна законодавча база суперечлива, а з багатьох важливих аспектів узагалі відсутня. Президент України намагається скорегувати нормативну базу приватизації відповідними Указами, але ж ви розумієте, що мої можливості тут обмежені.

Удосконалювати механізми приватизації

Останнім часом нам вдалося забезпечити створення необхідної організаційної структури проведення приватизації: почали активно працювати Фонд державного майна України, його регіональні представництва та фонди комунального майна. Проте слід подумати і стосовно можливих організаційних змін для підсилення тих напрямків приватизації, які зараз відстають.

Є також певні здобутки і в інформаційному забезпеченні приватизації. Однак невирішених проблем тут значно більше.

Немає потреби переконувати, що ставлення населення до приватизації, його активність у цих процесах значною мірою залежать від реальної вартості майнових цінних паперів. Наявна нині тенденція їх різкого знецінення може обернутися значним соціальним напруженням. Фактично поєднано у часі первинну приватизацію за сертифікати та вторинну — приватизацію за гроші. Тиск грошової приватизації девальвує приватизаційні цінні папери. Такий стан дискредитує ідею сертифікатної приватизації. Виправляти ситуацію треба терміново.

Особливе питання — приватизація окремих груп об'єктів. Нас не може задовольнити стан приватизації підприємств із високою фондоозброєністю та великою кількістю працюючих, об'єктів незавершеного будівництва, а також розвиток цих приватизаційних процесів у агропромисловому комплексі.

Вимагає окремого підходу, власної методології і особливого контролю приватизація об'єктів групи "Г". Це добре продемонстрував досвід приватизації виробничого об'єднання "Мотор-Січ", Побузького феронікелевого комбінату та Миколаївського глиноземного заводу.

Звертаю вашу увагу на вкрай незадовільний стан із приватизацією об'єктів незавершеного будівництва. Його причина, на мою думку, — в неправильно вибраній методології, а як наслідок — у хибному підході до оцінки вартості об'єктів та організаційних труднощах їх приватизації. Кабінет Міністрів України напрацював відповідний проект Указу. Розраховую, що це дасть змогу суттєво виправити становище. Але за умови, якщо своє ставлення до цього питання змінять місцеві органи влади. В країні немає жодного готелю європейського стандарту. Потенційні інвестори не хочуть їхати до нас часто саме через цю причину. В той же час недобудованим готелям у ряді міст України загрожує руйнація через відсутність коштів для їх консервації чи завершення.

Чи не найбільшу турботу викликає стан приватизації в агропромисловому комплексі. Мабуть, і починати її треба було саме з агропромислового комплексу, бо зміни й досі практично не торкнулися його економічних засад. Суттєвих зрушень у відносинах власності на селі, на жаль, мало. Уповільнені темпи приватизації в агропромисловому комплексі значною мірою спричинені політично. Саме тут реформування відносин власності та виробничих відносин якнайвідчутніше наштовхується на протистояння. Останнє підтвердження тому — прийняття Верховною Радою Закону "Про особливості приватизації в агропромисловому комплексі". **Ряд статей цього Закону відверто спрямовані на консервування існуючих у агропромисловому комплексі організаційних та господарських зв'язків, започатковують реприватизацію, фактично є антиринковими.** Це змусило Президента України скористатися правом вето, одночасно запропонувавши створити узгоджувальну комісію для доопрацювання Закону. Пропозицію було відкинуто, і лише безрезультатність вчорашнього розгляду Закону змусила керівників парламенту зрозуміти Президента і повернутися до необхідності узгодження документа.

Не можу не торкнутися ще одного вкрай важливого питання. Воно безпосередньо стосується реформування відносин власності в агропромисловому комплексі й забезпечення практично всього сільського населення країни найнеобхіднішими товарами. Я маю на увазі

реформування споживчої кооперації. Свого часу ми не поширили приватизаційні процеси на споживчу кооперацію України, хоча добре знаємо, що вона практично була одержавлена — й економічно, й організаційно. У зв'язку з цим не можна залишити поза увагою принципову проблему щодо відання споживчою кооперацією колишніми колгоспними ринками, які за своїм призначенням, безумовно, відповідають статусу комунальної власності.

Де кілька слів про приватизацію комунальної власності. Найбільше, що тут турбує, — майже суцільне небажання місцевих керівників приватизувати це майно у визначених законом обсягах і термінах. При цьому, з одного боку, немає коштів, щоб утримувати і використовувати його, а з іншого — існує бажання володіти ним якнайдовше. Чи на користь це справі? Сумнівно. Хотів би у зв'язку з цим нагадати і місцевим керівникам, і Фонду державного майна України, що за законодавством комунальна власність є власністю державною, а тому на неї поширюються всі акти щодо приватизації і відповідальність за їх невиконання.

Тепер щодо організаційних проблем приватизації. Ми констатували на цій нараді хронічне порушення строків реалізації планів приватизації — загальнодержавних, галузевих та регіональних. Але приватизація — це справа не лише Фонду державного майна України, його відділень та фондів комунального майна. Це справа практично всіх керівників міністерств та відомств, усіх без винятку державних адміністрацій на місцях. Йдеться про одну із провідних ланок державної економічної політики. В той же час є підстави говорити про існування і досі певної невизначеності міністерств, відомств, інших органів державної виконавчої влади щодо свого місця у процесах приватизації. Саме тому необхідно принципово підвищити персональну відповідальність посадових осіб, органів державної виконавчої влади за дотримання планів приватизації, взагалі за її стан.

За підсумками сьогоднішньої наради хочу виділити низку конкретних проблем, вирішення яких покладається на Фонд державного майна, Кабінет Міністрів, окремі міністерства та відомства, органи державної влади на місцях. Йдеться про:

- посилення мотивації щодо участі громадян України у приватизації, а також стимулювання трудових колективів, керівників підприємств у реалізації програми приватизації;
- здійснення низки заходів щодо забезпечення приватизаційних цінних паперів реальним майном з метою запобігання їх знеціненню;
- спрощення порядку визначення ціни об'єктів приватизації, особливо тих, що мають приватизуватися за комерційним конкурсом або аукціоном;

- скорочення строків приватизації всіх об'єктів;
- опрацювання додаткових заходів, які б забезпечили прискорення приватизації в агропромисловому комплексі;
- вирішення проблем нормативного та організаційного забезпечення управління підприємствами, що перебувають у загальнодержавній власності, а також частками майна у підприємствах змішаної форми власності;
- здійснення заходів щодо підвищення статусу та повноважень Фонду державного майна України, його кадрового посилення;
- впорядкування нормативної бази щодо стимулювання зацікавленості іноземних інвесторів у приватизації в Україні;
- поглиблення співпраці у здійсненні приватизації з міжнародними організаціями;
- посилення уваги держави до діяльності підприємств у визначеній умовами приватизації післяприватизаційний період.

Вважаю, що сьогодні відбувся корисний обмін думками з дуже важливого державного питання. Він допоможе нам точніше визначитися, насамперед концептуально, щодо нагальних завдань приватизації, її проблем та наших спільних подальших кроків щодо їх розв'язання. Хочу підкреслити, що, зважаючи на надзвичайну соціально-економічну та політичну важливість завершення первинної приватизації у 1996 році, її хід, проблеми та принципи рішення з цього питання постійно будуть у полі зору Президента України.

Ще раз нагадаю — йдеться про нашу спільну справу. Від того, як ми її втілюватимемо в життя, залежить доля нашого курсу на радикальні ринкові реформи.

УДОСКОНАЛЮВАТИ ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

Виступ у Верховній Раді України

5 лютого 1996 року

Шановні народні депутати!

Причина мого звернення до Вас — вкрай незадовільний стан законодавчого забезпечення економічних реформ. На жаль, у нас і досі не врегульовані на законодавчому рівні суттєві, принципові моменти відповідного процесу. Це вносить неприпустимі елементи дезорганізації та невизначеності, насамперед у сферу виробництва.

Безумовно, головним законодавчим актом повинна стати нова Конституція України. Саме вона має надати усій структурі законодавства узгодженість та стрункність. Я постійно підкреслював і наголошую зараз на необхідності прискорення роботи над проектом Основного Закону. Хоча, зрозуміло, наявність нової Конституції не зробить одразу наше законодавство необхідним повним та розвиненим.

Водночас я глибоко переконаний, що **значні прогалини у ньому можна заповнювати за умови нашої плідної, взаємоузгодженої роботи.** Проте її стан та результати, вважаю, нікого задовольнити не можуть, хоча й приймалися погоджені рішення на рівні Президії Верховної Ради та Кабінету Міністрів України про терміни опрацювання законопроектів. Не може не турбувати той факт, що із внесених Кабінетом Міністрів України станом на січень 1996 року 62-х законопроектів, які забезпечували б виконання програми діяльності Уряду, схваленої Верховною Радою, прийнято лише 3, пройшли перше і друге читання — 11. Решту законопроектів не розглянуто. Серед них законодавчі акти з вкрай важливих питань пенсійного забезпечення, приватизації, фінансово-бюджетної, грошово-кредитної, податкової політики, банків і

банківської діяльності, іноземного інвестування. Особливо непокоїть хід справ із прийняттям Державного бюджету України на 1996 рік. **Відсутність законодавчого врегулювання найважливіших економічних питань змушує Президента України видавати відповідні Укази.**

На жаль, Верховна Рада України часто замість прийняття законопроектів на розвиток Указів щодо здійснення економічної реформи докладає зусиль до їх ветоування. Зокрема, так сталося з Указом “Про фінансово-промислові групи в Україні”. Однак добре відомо, що хай і не досить досконале, але прийняте у необхідний момент рішення, є більш ефективним, ніж найкраще, втім прийняте із запізненням. І в мене немає сумніву, що дія закону або Указу Президента, навіть в чомусь недосконалих, є меншим лихом, аніж відсутність правового регулювання взагалі.

Так, протягом минулого року ми керувалися Указом “Про заходи щодо забезпечення приватизації у 1995 році”, майже півтора року діє Указ “Про вдосконалення валютного регулювання”. Якби не вони, то, можливо, й досі народне господарство працювало б за умов наявності двох валютних курсів, адміністративного розподілу валюти, майже стовідсоткової державної власності. За приблизними розрахунками Кабінету Міністрів України, втрати державного бюджету через відсутність належного правового забезпечення обчислюються сотнями трильйонів карбованців. Скажімо, неприйняття лише трьох законів — “Про податок на додану вартість”, “Про патентування деяких видів підприємницької діяльності” і “Про заставу” — позбавляє державний бюджет понад 150 трлн крб на рік.

Впевнений, що вас також турбує така ситуація. А отже, **треба суттєво поліпшити законодавче забезпечення економічних реформ, підвищити якість чинного законодавства.** У тому числі шляхом об’єднання наших зусиль, удосконалення координації діяльності виконавчої і законодавчої влади. Розраховую, що моє звернення знайде розуміння і підтримку серед більшості народних депутатів України. Зі свого боку хочу повідомити, що я доручив Кабінету Міністрів України оперативно погоджувати проекти Законів, насамперед з економічних питань, у відповідних комісіях Верховної Ради України.

Запевнень у більшій відданості інтересам народу, висловлення особливого занепокоєння долею України, які лунають з різних трибун, аж ніяк не достатньо. **Час для з’ясування стосунків між гілками влади вичерпано.** Я надаю особливого значення п’ятій сесії і погоджуюсь зі словами О. Мороза, що саме вона стане перевіркою працездатності Верховної Ради України. Адже потрібно розглянути визначальні законодавчі

акти з питань розвитку нашої держави, у тому числі й з нагальних питань економічної політики, яка в нинішніх умовах є ключовою в діяльності всіх гілок української влади і насамперед Президента. Сподіваюсь, що Верховна Рада України гідно витримає цю перевірку створенням належного законодавчого забезпечення системних економічних реформ і прокладе законодавчий шлях для перетворень, які дадуть змогу, врешті-решт, піднести рівень життя наших співвітчизників.

УКРАЇНА І МАЙБУТНЄ ЄВРОПИ

Виступ у Товаристві ім. Паасіківі

Гельсінкі, Фінляндія
8 лютого 1996 року

*Вельмишановний пане Холкері!
Шановні пані та панове!*

Мені приємно зустрітися з вами тут, у Товаристві, яке носить ім'я людини, що самовіддано служила своєму народові, одного з видатних Президентів Фінляндії — Юха Кусті Паасіківі. Скажу відверто, мені імponує мета, яку ставлять перед собою члени вашого товариства — сприяти підтримці у суспільстві зовнішньополітичного курсу своєї країни, який вже давно здобув високу повагу в світі. Я також знаю, що тисячі людей у різних куточках Фінляндії є його членами, а їхня робота сприяла набуттю вашою країною заслуженого авторитету в світовому співтоваристві. Ми, в Україні, розуміємо, наскільки це необхідно й актуально, особливо в час, коли відбувається розбудова держави, здійснюється програма радикальних економічних реформ. Реалізації цих життєво важливих завдань підпорядковується і **наша зовнішньополітична діяльність, головний зміст якої полягає у тому, щоб створити таку систему зовнішніх зносин України, яка б максимально забезпечувала стабільність міжнародного становища і національної безпеки нашої країни, сприяла здійсненню намічених соціально-економічних реформ і водночас вписувалась у контекст розбудови архітектури нової Європи.**

Шановні пані та панове!

Нещодавно Україна відзначила четверту річницю загальнонаціонального референдуму, яким було поставлено останню історичну крапку у віковому прагненні українського народу вибороти свою незалежність. Значення цієї події важко переоцінити — на Європейському континенті постала нова суверенна держава, яка за кількістю населен-

ня та територією стоїть в ряду найбільших європейських країн. Як про це зараз справедливо пишуть дослідники міжнародних політичних процесів, **поява незалежної України стала однією з найвизначніших геополітичних подій цього століття.**

Сьогодні політична карта Європи набула принципово нового вигляду. Вона є найбільш мозаїчною за всю історію Європи, але водночас і найбільш природною. Цей новий європейський устрій визначатиме політичне обличчя нашого континенту в XXI столітті. Якщо ми згадаємо, що 20 років тому в започаткованій тут, у Гельсінкі, найбільш всеохопній європейській структурі — Нараді з безпеки і співробітництва в Європі — об'єдналися 33 європейські країни, а також тісно зв'язані з Європою США і Канада, то сьогодні Організація з безпеки і співробітництва в Європі налічує вже 54 учасники. Поступово збільшують членство й інші європейські структури — Європейські Спільноти, які зараз стали Європейським Союзом і об'єднують нині вже 15 членів. Важливим для нас є те, що серед них є й ваша країна. Одна з найдавніших європейських організацій — Рада Європи — нещодавно запросила Україну стати її 37-м членом. У цьому зв'язку я хочу висловити подяку Фінляндії за активну підтримку України під час розгляду цього питання. Моя країна пишається тим, що вже протягом чотирьох років ми беремо безпосередню активну участь у розбудові цієї нової, невідомої ще нам Європи XXI століття, і голос України дедалі голосніше лунає тут як рівний з-поміж рівних і вільний з-поміж вільних.

Одним із найважливіших завдань, які стоять на нашому порядку денному в сфері зовнішньої політики, є подолання штучного відриву України від Європи, який протягом століть позбавляв український народ того, як сказав наш поет, “чуття єдиної родини”, що так необхідне сьогодні всім нам, європейцям. Колиска української культури — це європейська християнська цивілізація. Тому наш дім — це передусім Європа. Ми розглядаємо Європу як нерозривну цілісність, як справді спільний дім усіх країн і народів, що в ньому проживають. Десятиліття існування з роз'єднувальними, як шрами, кордонами, обплутаними колючим дротом, заклали у свідомість всіх пригноблених тоталітаризмом націй, в тому числі української, відчуття найбільшої цінності — бути вільним у власній господі, вільно спілкуватися із зовнішнім світом і обирати партнерів по спільній роботі. Тому тепер, коли історія дає європейцям шанс до об'єднання на принципово нових засадах, цю можливість не можна втрачати.

Україна переживає нині важкі, болісні часи докорінної трансформації політичної та економічної системи, відродження духовності та культури. Сьогодні у нас дуже часто згадують давнє китайське прислів'я, яким завше хотіли побажати співрозмовнику неприємностей: “Хай би ти жив в епоху великих перемін”. Україна зараз переживає

саме таку епоху. Великі перемини в Україні, без перебільшення, торкнулися усіх сторін життя нашого суспільства, і суть їх полягає в тому, щоб вивести державу на новий шлях і зробити життя гідним нашого народу. Але, незважаючи на всі перешкоди і труднощі перехідного періоду, Україна поступово утверджує себе в світі та паралельно впроваджує у внутрішньому соціально-економічному розвитку норми і принципи, притаманні сучасній правовій демократичній європейській державі.

Європейський напрям нашого зовнішньополітичного курсу ми розуміємо як встановлення і поглиблення якнайширших двосторонніх зв'язків з європейськими країнами, як активну участь у виробленні майбутньої загальноєвропейської архітектури, співробітництво з європейськими структурами, такими як ОБСЄ, Європейський Союз, НАТО, Західноєвропейський Союз, Рада Європи та інші. Україна заінтересована у розбудові такої майбутньої європейської архітектури, яка б давала можливість кожному її учаснику відчувати себе комфортно і стабільно в галузі безпеки, розуміючи це поняття в широкому контексті. Тобто, під висловом “єдина Європа” ми розуміємо розбудову на нашому континенті такої системи міжнародних відносин, що об'єднувала б європейські нації щонайменше у трьох вимірах — стабільності, добробуті та безпеці, а також дозволяла б у політичному, правовому, культурному сенсі говорити про майбутнє велике європейське співтовариство націй як про “співтовариство єдиних цінностей”.

Свого часу, роблячи перші кроки на шляху незалежності, Україна урочисто проголосила про **свій намір стати в майбутньому позаблоковою державою.** Ми виходили з того, що час військових блоків для Європи минув — наш континент занадто малий, щоб у ньому могла мати місце військова конкуренція, а надто — конфронтація. Тому Україна не приєдналась до військово-політичних структур, створених частиною країн, які постали на території колишнього Радянського Союзу. Ми переконані, що нова система європейської безпеки може бути створена лише за умов уникнення нових ліній розподілу чи “сфер впливу”. І хоча ми сьогодні не ставимо питання про членство у будь-яких військово-політичних структурах, на Сході чи на Заході, проте вважаємо найбільшою загрозою для майбутньої європейської архітектури безпеки виникнення ситуації нового, хай навіть прихованого, протистояння між існуючими на континенті — в різних його частинах — військово-політичними об'єднаннями. Такого розвитку подій ми спільно не повинні допустити. Разом з тим Україна відкрита для активного співробітництва на рівноправних засадах та для повномасштабної участі в чинних програмах і механізмах забезпечення європейської стабільності й безпеки. **Україна була першою країною Співдружності Незалежних Держав, яка приєдналась до програми НАТО “Партнерство заради миру” та продовжує активно співпрацювати зі своїми партнерами в її рамках.** Сьогодні ж, з огляду на

еволюцію європейської ситуації, ми виступаємо за розширення нашого співробітництва з НАТО, за встановлення і розвиток відносин особливого партнерства України з Північноатлантичним альянсом.

Інший вимір нашого історично зумовленого інтересу до якнайширшого залучення в європейські інтеграційні процеси — економічний. Знову ж таки першою серед країн СНД Україна уклала з Європейським Союзом Угоду про партнерство та співробітництво й активно працює з “п’ятнадцяткою” з широкого кола питань. Ми не ставимо сьогодні за мету швидке приєднання до Євросоюзу, оскільки, будучи реалістами, розуміємо, що для цього потрібен певний час і має бути проведена величезна робота всередині країни. Водночас я переконаний, що під назвою “Європейський Союз” у XXI столітті буде об’єднано набагато більше держав і Україна не залишиться простим спостерігачем процесу розширення європейської інтеграції, а стане його активним учасником.

Важливий напрям нашого “руху в Європу” — **регіональне співробітництво**, адже інколи кажуть: “Європа майбутнього — це Європа регіонів”. Усвідомлюючи свою відповідальність як великої регіональної держави, Україна докладає зусиль, щоб стати стабілізуючим чинником у всьому регіоні Центрально-Східної Європи, до якого вона природно належить.

Дедалі зростає активність України у Чорноморському економічному співробітництві та Парламентській Асамблеї ЧЕС. Саме під час головування України в ПАЧЕС почали налагоджуватися “міжрегіональні” контакти з Північною Радою — однією з найстаріших регіональних європейських організацій. Важливим кроком тут стало проведення наприкінці минулого року в Києві семінару Північної Ради, почесним учасником якого був колишній Президент Мауно Койвісто. Семінар намітив магістральні шляхи подальшого співробітництва між Україною і Північною Радою. Загалом, Україна прагне відігравати в політичному просторі Європи роль з’єднувальної ланки, відкритої до співробітництва як на Схід і Захід, так і на Північ та Південь.

Розмірковуючи щодо ролі та місця України у новій Європі, не можна не згадати про стосунки з країнами Співдружності Незалежних Держав, особливо з Росією. Україна й надалі буде проводити активну політику, спрямовану на відновлення взаємовигідних зв’язків із колишніми республіками СРСР та започаткування і розширення нових, сприятиме зміцненню економічної співпраці в рамках усієї Співдружності.

Що стосується двосторонніх **українсько-російських відносин**, то ми неухильно проводимо лінію на їх нормалізацію і вдосконалення. Але **вони повинні ґрунтуватися на взаємній повазі, взаєморозумінні та рівноправності**. Ці принципи закріплено й у тексті повномасштабного політичного Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і

Росією, який чекає на підписання. Вважаємо також надзвичайно важливим встановлення відносин конструктивного співробітництва між Росією та європейськими структурами й інституціями. Від цього багато у чому залежатиме формування загального політичного клімату в просторі нової Європи.

Шановні пані та панове!

Хотів би привернути вашу увагу ще до двох моментів, які демонструють ставлення нашої держави до сучасних тенденцій світового розвитку і ту роль, яку Україна готова відігравати для зміцнення європейської та світової стабільності й безпеки. Обидва ці моменти пов'язані з атомом — мирним і немирним. Незабаром Україна відзначатиме одну з найсумніших дат своєї історії — десяти роковини катастрофи на Чорнобильській атомній електростанції. Фахівці стверджують, що такої техногенної катастрофи людство ще не знало. Україна, обпалена зловісним радіаційним подихом Чорнобиля, розуміє, що його попіл стукає не тільки в наші серця. Чорнобиль — проблема не тільки українська, це проблема загальносвітова. Сьогодні ця станція працює. Україна змушена була піти на відновлення експлуатації ЧАЕС через сувору енергетичну кризу, в якій наша країна опинилася, починаючи з 1992 року.

Разом із тим Україна, усвідомлюючи морально-психологічне значення катастрофи в Чорнобилі для міжнародної, передусім європейської, громадської думки, заявила про свою готовність закрити ЧАЕС до 2000 року, незважаючи на важкі наслідки цього рішення для системи енергозабезпечення в державі. Але катастрофа світового значення має і може бути подолана тільки спільними міжнародними зусиллями. Чорнобильська пам'ять назавжди закарбувалася в свідомості українців. Вона закарбувалася настільки, що через п'ять років після Чорнобиля Україна стала першою в світі державою, яка добровільно прийняла рішення позбутися арсеналів немирного атома — розташованої на її території ядерної зброї. Нагадаю, що за військовим ядерним потенціалом Україна була третьою в світі державою після Сполучених Штатів Америки та Росії. Цей крок України, як і її внесок у загальний процес ядерного роззброєння, є безпрецедентним.

Шановні пані та панове!

Розбудовуючи Україну як незалежну демократичну європейську державу, ми, власне, повертаємося до історичних традицій, які визначають природне місце нашої країни як повноправного члена європейської сім'ї. Коли нас запитують, куди йде Україна — на Захід чи на Схід, ми відповідаємо: вона була, є і лишатиметься там, де їй визначено бути історією і географією. Україна не відділяє свого майбутнього від майбутнього Європи. Так само, як і майбутнє Європи, і ми в цьому переконані, не може розглядатися окремо від майбутнього України.

КРАЇНА БЕЗ НАУКИ — КРАЇНА БЕЗ МАЙБУТНЬОГО

Виступ на нараді з питань
реформування науки

15 лютого 1996 року

Шановні учасники наради!

Світова практика доводить, що суспільний поступ, прорив на нові рубежі розвитку забезпечуються в тих країнах, де своєчасно було переглянуто політику держави в сфері науки і мобілізовано значні ресурси на її реалізацію. Навіть за рахунок інших галузей та сфер життя. Насамперед це і покладено в основу ініціативи Президента щодо створення Державної комісії з питань реформування науки та проведення нашої наради. Її мета — визначити шляхи виходу на виважені й оптимальні рішення. Водночас вважаю за необхідне відразу ж окреслити свою позицію: **я категорично проти безоглядних революцій та руйнацій усього нашого досвіду організації науки. Втім, як і життя загалом. Причому досвіду в багатьох випадках унікального, яким варто пишатися. Твердо переконаний, що революційні наскоки, особливо у сфері інтелекту, — це реальна загроза безповоротної втрати перспективи для держави і народу. Тут як ніде необхідна розумна передбачливість.**

Проте не можна не бачити, що стан анабіозу, в якому перебуває якщо не вся українська наука, то чимало з її напрямів і колективів, потребує вже не розлогих розмірковувань, апеляцій і цинічних зітхань, а цілеспрямованих практичних і, що найважливіше, енергійних скоординованих дій. Інакше привид катастрофи науки, про який багато розмов, може справді набути ознак катастрофи.

Сьогодні не бракує докорів та прямих звинувачень на адресу керівництва держави ледь не в свідомо упередженому ставленні до потреб наукових колективів, недооцінці ролі науки. Тією чи іншою мірою такі

думки присутні й у цій залі. Звідси — одночасно недовіра і скептицизм відносно самої наради та наслідків, на які можна розраховувати після неї.

Я — реаліст, і зобов'язаний ним бути. А тому не тішу себе утопією, що після цієї зустрічі одразу слід очікувати зрушень на краще. Але вже сам факт скликання наради вперше за роки незалежності — свідчення нашого розуміння ситуації, яка склалася в науковій сфері, бачення її ролі й місця у будівництві держави. І хоча, гадаю, нам немає потреби переконувати одне одного у надзвичайно важливій функції науки, все ж дозволю собі привернути вашу увагу до двох моментів. Це необхідно, щоб чітко розуміти позицію Президента.

Перший. Наука, високі технології, культура й освіта — це ті сфери людської діяльності, які в першу чергу забезпечують наше входження у цивілізований світ. Навіть більше того: інтелект та рівень науки — фундаментальні основи безпеки держави. І логіка розвитку підводить нас до необхідності постановки питання не лише про воєнну, техногенну або екологічну безпеку, а й про те, що визначає зміст існування країни і кожного індивіда — їхню інтелектуально-духовну безпеку. З усіма наслідками, котрі з цього випливають.

Другий. Не підлягає сумніву, що Україна — держава з могутнім науково-інтелектуальним потенціалом. Але, апелюючи до цього фактора й особливо виставляючи його як аргумент у міжнародних справах, ми не можемо забувати, що він не є величиною сталою і незмінною. Понад це, дуже важливо усвідомлювати всю загрозу його втрати. А отже, маємо визначити для себе і наповнити практичним змістом гасла: **країна без науки — країна без майбутнього; наука — це інвестиції у майбутнє.** А воно, майбутнє, хвилює зараз усіх нас. І відповідь на питання, що очікує українське суспільство завтра, яке місце в ньому належатиме, зокрема, інтелектові та науці, якраз за вами, науковцями.

Поглиблювати дослідження суспільствознавчого циклу

Порушуючи неписані традиції, хочу передусім висловити деякі свої міркування щодо стану, місця і ролі **гуманітарних, надто ж соціально-економічних наук.** До цього мене спонукає й те, що їм недостатньо приділено уваги в запропонованому на розгляд проекті рішення наради. Хоча, здавалося б, ми не маємо забувати простої істини: на відміну від природних і технічних наук, вони більшою мірою пов'язані з життям конкретного суспільства. Це означає, що **дослідження суспільствознавчого циклу мають бути забезпечені в основному зусиллями вітчизняних вче-**

них. Хто краще від нас може осмислити закономірності, концептуальні засади і принципи нашого національно-державного розвитку?

Поки ж мусимо констатувати: декларативні розмови про демократію, ринкову економіку, багатопартійність та вибори вже викликають роздратування. А подекуди, будемо відверті, — й несприйняття того шляху, який народ вистраждав віками і обрав у 1991 році. Не можна заплющувати очі й на те, що сьогодні соціальна ситуація буквально травмує і знесилює багатьох людей.

Занепадницький настрій — це не стільки об'єктивна реальність посттоталітарної економіки. Він ще й постійно підігривається різними політичними силами, які намагаються декларувати наявність наукового обґрунтування своєї “лінії поведінки”. А оскільки у завершеному вигляді державницької ідеології досі не маємо, то вони спритно заповнюють цей своєрідний науковий вакуум. Така тактика нерідко примітивна, але, на жаль, вона дієва.

Не в останню чергу через відсутність ґрунтового наукового осмислення суспільного буття нам украй тяжко дається творення цілісної державницької ідеології і соціальної психології — цих виразників суспільного інтересу, орієнтирів громадянської поведінки особи, її самосвідомості, правової та духовно-моральної культури, патріотизму, гордості за свою країну.

Особливо це виявляється у питаннях ідеології. Тривалий час ідеологія в нас пов'язувалась із КПРС. Тому наприкінці 80-х — на початку 90-х років ми чули численні заяви про те, що суспільство має давати собі раду без неї. Однак життя переконливо довело: **без нової об'єднувальної державницької ідеології, високих духовних принципів і моральних норм поведінки людини країна не спроможна до самостійних соціальних перетворень, глибоких демократичних економічних і політичних реформ.** Певною мірою підтверджує це і надто важкий процес творення нової Конституції України.

Як відомо, за радянської доби **соціально-економічні науки** були пристосовані до аналізу процесів на основі марксистсько-ленінського вчення про механізм зміни суспільно-економічних формацій. Відсутність сьогодні цього “дороговказу” обернулася тим, що багато дослідників психологічно не готові працювати без звичних теоретичних та методологічних “віх”. А якщо додати сюди, що українські вчені постійно відчували на собі тиск “союзних авторитетів”, а відтак — якусь начебто свою другорядність, внаслідок чого побоювалися виходити на рівень широких узагальнень і теоретичних осмислень, то стане зрозумілим, чому суспільні науки опинилися нині у глибокій кризі. **Відмовившись фактично повністю від старих цінностей, суспільствознавці по суті**

і далі відсиджуються у своїх бастіонах, ніяк не можуть вийти на поверхню, струсити пил застарілих концепцій та теорій. Щоправда, окремі науковці та наукові колективи заявляють про себе новими ідеями, проте назагал цей дуже важливий сектор науки належним чином не функціонує.

На мій погляд, явно ненормально, що юристам, філософам, психологам та соціологам у структурі наукового потенціалу України належить всього 0,1%, історикам — 0,3. Добре хоч вченим-економістам — понад півтора відсотка. Втім, серед них доктори наук у віці до 55 років становлять лише третину, а серед юристів — й того менше. Середній вік доктора історичних наук — понад 60 років. Не кажу вже про віковий ценз поповнення академіків і членів-кореспондентів НАН України.

Пропонуючи вам висловити свої міркування з цього приводу, водночас вважаю за необхідне застерегти: **ми за жодних обставин не повинні допустити збочення на вторований шлях, коли об'єктивність досліджень поступається політичній доцільності, інакше в черговий раз інтелектуальна позиція буде зведена до вузькопартійної, а вчені знову прислужуватимуть політикам.**

Оптимізація структури науки — вимога часу

Нам належить істотно оптимізувати структуру науки. Скажімо, величезний акцент на технічних науках, що переважно обслуговували ВПК, сьогодні вже не виправданий. Однак процес оптимізації має бути природним. Відомо, що свого часу в нас існувала, а багато в чому зберігається й нині, взаємна **незатребуваність науки й економіки**. І якщо для її подолання ми не створимо сприятливого середовища на основі ринкових перетворень та зміни всього нашого способу життя, то навіть фінансові вливання, якщо вони будуть, не забезпечать більш-менш пристойного функціонування науки. Окрім усього іншого, така ситуація зумовлює втрату здатності наукових колективів та науковців до об'єктивної самооцінки.

Існують й інші проблеми. **До 1991 року наша наукова система мала фактично регіональний характер**. Досить нагадати, що лише третина науково-технічного потенціалу України використовувалася безпосередньо в її межах. **Формування ж самодостатньої національної наукової системи, забезпечення її структурної повноти та органічного входження у світовий науковий простір — процес довготривалий**. І він аж ніяк не вичерпується творенням нових наукових установ. Відомо, що за відносним рівнем “мілітаризації” тематики науково-дослідних робіт Україна не поступа-

лася навіть Росії. Конверсія науки призвела до втрати звичного і, об'єктивно кажучи, привабливого та ключового джерела фінансування. За оцінками фахівців, втрачені обсяги перевищують усі витрати на науку в 1995 році.

Таке ж можна сказати і про **структуру вітчизняного науково-технічного потенціалу, який також характеризується значними диспропорціями**. Це наслідок так званої господарської спеціалізації республіки: частка галузей, які забезпечують виробництво кінцевої продукції народного споживання, не перевищувала в Україні 20%, що також відбивалося на структурі науково-технічних досліджень. Вже лише ці факти вказують на особливу актуальність структурних змін у розбудові національного наукового потенціалу. Кризові процеси в українській науці значною мірою пояснюються її структурними диспропорціями.

Проте, якщо ми хочемо до кінця бути об'єктивними і вичерпно з'ясувати причини кризового стану науки, то годиться говорити і про інерцію мислення, а часом і бездіяльність багатьох вчених. Не секрет, що науковий ступінь чи звання нерідко розглядалися як пожиттєва рента. А охочих її отримати не бракувало, оскільки це забезпечувало на загальному тлі недалекого минулого високий рівень життя. Чи не звідси — будемо відвертими — у нашій науці так багато баласту, не служіння справі, а задоволення власних амбіцій. І чи не цьому сприяло наше вперте прагнення зберегти будь-що науковий потенціал замість вироблення та освоєння стратегії його оптимального використання.

Знову ж таки хотів би, щоб ці оцінки не перекручувалися. А тому ще раз наголошую на своїй позиції: **інтелект для держави ніколи не є зайвим і його ніколи не буває забагато**. В цьому я ще раз переконався, відвідавши вчора виставку наукових робіт. Інша справа, і цього не можна не помічати, що **біля науки, наукових установ прилаштувалося чимало випадкових, просто безталанних людей**. Треба визнати й те, що в країні надмір безплідних і безперспективних дослідних та проектно-конструкторських інститутів (до речі, як і вузів, кількість яких, особливо за останні роки, значно зросла), їх супроводжує тенденція до збіднення та розпорошення тематики.

Я не кажу вже про елементарну безгосподарність, про що свідчать матеріали хоча б контрольно-ревізійних служб та податкової інспекції. І, напевне, за високими матеріями ми не повинні забувати цю прозу життя, бачити не лише прорахунки держави, а й вести мову про відповідальність на усіх рівнях і самовідповідальність. Без цього марно сподіватися, що навіть обгрунтовані й матеріально підкріплені плани будуть реалізовані.

Шляхи реформування української науки

Реформування української науки потребує комплексного підходу. Для цього потрібно реалізувати низку таких першочергових завдань:

- сформувати нову національну наукову та науково-технологічну політику;
- удосконалити мережу науково-дослідних інститутів та вузів, їхню структуру, чисельний склад;
- розробити та впровадити нові підходи до фінансування науки;
- суттєво поліпшити кадрову роботу, підвищити авторитет науковця в суспільстві;
- забезпечити інтеграцію української науки у світовий науковий простір при збереженні й захисті національних пріоритетів.

Коротко викладу моє бачення шляхів реалізації деяких із цих завдань.

Зараз управління наукою і науковими розробками на державному рівні здійснюють понад два десятки міністерств, комітетів, агентств, відомств. В свою чергу, ними паралельно видають п'ять віце-прем'єр-міністрів. Однак чітко не визначено, хто і за що відповідає, відсутня належна координація їхньої діяльності. А отже, немає й відпрацьованої системи формування національної державної наукової і науково-технологічної політики. На нашу думку, вона повинна мати **три рівні — державний, галузевий, регіональний**.

Зрозуміло, що на **державному рівні** мають вирішуватися визначальні для країни питання — економічні, політичні, соціальні, культурно-духовні, міжнародні. Відповідно тут визначають пріоритетні напрямки розвитку вітчизняної науки і науково-технологічного прогресу, національні наукові та науково-технологічні програми, найвагоміші міжгалузеві науково-технологічні програми, ведеться підготовка необхідної нормативно-законодавчої бази. У зв'язку з цим я підтримав пропозиції щодо створення Національної Ради з питань наукової і науково-технологічної політики при Президентові України. Мають сенс і міркування про доцільність упорядкування підрозділів та відомств, дотичних до питань науки, і створення авторитетного державного органу управління (це може бути Міністерство науки), який би відповідав за організацію виконання національних і міжгалузевих наукових та науково-технологічних програм.

Вважаю правильною постановку питання і про піднесення ролі Національної Академії наук України як координатора розвитку фундаментальних досліджень у галузі природничих, технічних і гуманітарних наук. Сьогодні на фундаментальні дослідження направляється близько

11% від загального обсягу витрат на науку. Таке співвідношення відповідає і світовій практиці. При тому, що в останні роки створено чотири академії, забезпечені державним базовим фінансуванням, а також за наявності потужного висококваліфікованого кадрового потенціалу у вищій школі головним виконавцем фундаментальних досліджень і далі залишається Національна Академія наук.

Ми свідомі того, що нині проблема не в нарощуванні обсягів фундаментальних досліджень, а в докорінному підвищенні їхньої якості. Хотілося б, щоб вчені замислились над тим, чому такий незначний внесок української фундаментальної науки у світову скарбницю. Марно заперечувати, що саме світове визнання — головний критерій оцінки наукової результативності у сфері фундаментальних досліджень. У багатьох академічних інститутах зменшився обсяг фундаментальних досліджень. Розпорошення і так обмежених державних коштів призводить до подальшого зниження рівня таких робіт, а також впливу з науки найбільш кваліфікованих кадрів. У зв'язку з цим гострою є потреба ефективної координації дій академічних структур, що здійснюють фундаментальні дослідження, а також підвищення статусу Фонду фундаментальних досліджень.

Не аналізуючи й не оцінюючи діяльність НАН України, хочу лише наголосити: вона вимагає докорінних змін — структурних, тематичних, кадрових, інституціональних. І взагалі, найближчим часом нам належить вирішити питання статусу національної та галузевих академій: або вони залишаються бюджетними організаціями, фінансуються державою і, зрозуміло, перебувають у полі її впливу, або, за зразком академій інших країн, існуватимуть на членські внески та пожертви. Іншого шляху я не бачу.

Щодо галузевого рівня управління, то його покликані здійснювати галузеві державні академії наук, міністерства й відомства. Оскільки перед нами вже виступили і ще виступатимуть їхні керівники, яких ми попросимо відзвітувати про зроблене, скажу лише, що вони зобов'язані забезпечувати проведення відповідної політики в галузі, а не перекладати цю справу на державу. Саме виходячи з цього ми будемо оцінювати ефективність роботи перших керівників цих організацій. Нагадаю, що в державі є чотири галузеві академії — аграрна, медична, педагогічна та правових наук. Так ось, кожна з них відповідальна за рівень наукових розробок у своїй сфері та їхній вплив на практичний стан галузі. Поки що такого взаємозв'язку ми не спостерігаємо.

Нарешті, **треба вже визначитися із статусом новостворюваних академій наук.** На мою думку, як громадські об'єднання науковців певного фаху вони мають право на існування. Але я хочу підтримати й гро-

мадськість щодо надмірного й невмотивованого вживання тут визначень “академія”, “академік”. Скажу більше: чимало “академіків” взагалі жодного відношення до науки не мають. Те ж саме стосується створюваних буквально на голому місці університетів та академій, котрі дискредитують саму ідею вищої освіти, не кажучи вже про наш міжнародний престиж. Я бачу, що вмовляння з цього приводу не діють. Тому, очевидно, Президентові доведеться прийняти рішення власноруч.

Третій рівень управління — регіональний — його забезпечення покладено на держадміністрації, яким якнайперше треба зосередитися на вирішенні екологічних та соціально-економічних проблем. І спиратися при цьому на регіональні наукові центри. Останні мають відповідати за практичну реалізацію державної науково-технологічної політики на місцях, сприяти широкомасштабному впровадженню досягнень науки, здійснювати першочергове інформаційне забезпечення підприємств, регіонів новітніми науково-технологічними розробками через існуючі територіальні органи інформації нинішнього Держкомітету з питань науки, техніки та промислової політики.

З огляду на нерівномірність розміщення науково-технологічного потенціалу в областях немає потреби у створенні в кожній з них спеціальних органів управління наукою. Просто треба частково трансформувати наявну мережу академічних центрів до сучасних вимог, підвищити їхній статус, щоб вони стали справжніми органами державного управління, базовими не тільки для Національної академії, а й для Міносвіти, галузевих міністерств та академій. Принципове значення тут матиме і питання співпраці регіональних центрів Академії наук із обласними адміністраціями. Тому належить уважно відпрацювати механізм їхньої взаємодії.

Вдосконалювати фінансування науки

Найболючіше питання — **фінансування науки.** А відтак — усі обізані зі станом справ. Щоправда, здебільшого в частині того, що держава виділяє мало коштів. І оскільки переважно довкола цього точаться розмови, скажу: мені також відомо, що в розвинутих країнах на науку витрачається від двох і більше відсотків ВВП, а у нас сьогодні — менше одного. В Україні показник витрат із розрахунку на одного науковця на два порядки менший, ніж у країнах, що розвиваються. Скажімо, у Південній Кореї це 60 тис. дол., у США — 180 тис., в Україні ж — всього 700 доларів. Але справедливість вимагає сказати й про те, що економити на науці навчилися не лише в наші дні. Принцип

залишкового фінансування фундаментальних досліджень панував і в роки “розвинутого соціалізму”. Не випадково ж вони почали катастрофічно відставати від західних уже в 70-ті — на початку 80-х років.

У цій ситуації **життя владно вимагає вибудувати систему фінансування наукової та науково-технологічної сфери держави**. На мій погляд, потрібно передбачити **дворівневе державне фінансування**.

Перший рівень — фінансування через державний бюджет для забезпечення наукової діяльності національної та галузевих державних академій, міністерств освіти, охорони здоров'я та деяких інших відомств. І я домагатимуся його збільшення, щоб відійти від критичної межі виживання науки. Однак тільки за умови структурної перебудови науки, аби не кидати гроші в прірву.

Другий рівень пов'язаний із діяльністю Фонду фундаментальних досліджень, виконанням національних наукових та науково-технологічних програм, міжгалузевих науково-технологічних програм. Йдеться про так зване додаткове державне фінансування і пропонується здійснювати його на конкурсній основі. Це —

- фінансування науки коштом галузевих міністерств та відомств;
- проведення досліджень за рахунок місцевих бюджетів: якщо проблематика становить інтерес для регіону, то він і має вишукувати на неї кошти;

- активізація наукових досліджень із залученням недержавного капіталу, для чого необхідно створювати відповідну нормативно-законодавчу базу, гарантувати його власникам відповідні пільги та права.

Вважаю за необхідне особливо наголосити на двох моментах.

Перший. Активна науково-технологічна політика дасть змогу за рахунок перерозподілу коштів вирішити проблеми фінансування навіть за умов необхідності жорсткої економії бюджетних коштів. Тому в короткі терміни треба провести роботу з формування ядра науки, яке належить усіляко підтримувати.

Другий. Для стимулювання розвитку пріоритетних напрямів необхідно використовувати як прямі, так і непрямі методи, відомі світові, включаючи **пільгове оподаткування та кредитування, прискорену амортизацію** тощо. Проблема податкових пільг для проведення досліджень законодавчо сьогодні вирішується ще недостатньо. Відсутня єдина стратегічна політика надання пільг, яка б стимулювала активний розвиток науки і технологій, систематичне оновлення виробництва. Немає також механізмів використання вже встановлених пільг.

Це стосується, наприклад, такого важливого інструменту оновлення виробництва, як інвестиційний **податковий кредит**. Належить створити і ввести в дію поки ще зовсім не відомий вітчизняній практиці інститут

податкового пресингу виробництва, яке працює на застарілих, енергота ресурсомістких технологіях. Така норма має супроводжуватись встановленням відповідних можливостей для отримання підприємствами кредитів на проведення модернізації і освоєння нової технології.

У зв'язку з цим не можна не торкнутися і проблеми **надання банківських кредитів**. Відомо, що сьогодні отримати довгостроковий банківський кредит, а в основному такий кредит потрібен для оновлення виробництва, майже неможливо. Причина добре відома. Жодний банк, навіть державний, не може ризикувати і працювати собі у збиток. Звідси — потреба створення такої кредитно-фінансової інституції, яка б за нинішніх умов могла виконувати функцію кредитування коштів для оновлення виробництва. Пошук розв'язання цієї проблеми — невідкладна справа для фахівців. Проте і зараз вже можна розглянути деякі пропозиції. Наприклад, поєднання в єдину економічну структуру відповідної банківської установи і Державного інноваційного фонду, створення великих фінансово-промислових груп, формування системи державної гарантії кредитування інноваційного розвитку економіки та системи страхування таких кредитів.

Ці та інші пропозиції найближчим часом будуть опрацьовані на моє доручення Кабінетом Міністрів. Усі ми повинні чітко усвідомити, що без комерціалізації сфери науково-технічної діяльності неможливо ефективно вирішувати питання фінансування науки, впровадження наукових розробок у виробництво. Передусім це стосується галузевої науки, на утримання якої витрачалася майже половина обсягу загальних бюджетних коштів на науку, а віддача залишається низькою.

Дбати про наукові кадри

Тепер про чи не найголовніше. **Обличчя науки визначають, як правило, конкретні люди, особистості**. Саме тому в центрі обговорюваних нами проблем — науковець. Той, хто, без перебільшення, уособлює розум держави, є її національним надбанням. Його слід не лише оберігати, а й активно використовувати в інтересах держави. Проте сьогодні реально і безпосередньо задіяно у виконанні досліджень не більше як 10% від загальної чисельності наукових працівників. Причина такої тривожної ситуації очевидна: вона пов'язана із девальвацією престижності науки, суспільного статусу науковця. В країнах з розвинутою ринковою економікою науковці — це доволі забезпечений прошарок суспільства, хоч і не найбільш забезпечений (як, наприклад, було у колишньому Радянському Союзі, і на що чимало людей й досі сподіваються) порівняно з промисловцями, менеджерами, комерсантами тощо. І це природ-

но. Наука й освіта — специфічні види діяльності людини, які у цивілізованому світі дозволяють їй при достатній забезпеченості задовольняти свої інтелектуальні потреби і направляти їх на користь суспільству.

У нас інша ситуація. Її необхідно виправляти. Ми не вправі, *по-перше*, допустити подальшого нівелювання через заробітну плату кваліфікаційного рівня наукових та науково-педагогічних працівників. *По-друге*, не маємо права обійти увагою, залишити напризволяще науковців старшого покоління. Особливо тих, які мають значні заслуги перед країною, а сьогодні в силу обставин стали майже інтелектуальними жебраками. Користуючись нагодою, хочу повідомити, що встановлено 1000 президентських стипендій в розмірі 17 неоподатковуваних мінімумів кожна для таких представників науки, культури й освіти.

Не від гарного життя приймаємо таке рішення. Ще й досі нас усіх душить в обіймах стара звичка, яку дехто намагається законсервувати — **рівність у бідності**. Особливо це виявляється в пенсійному забезпеченні. Людина, яка своїм інтелектом уславила країну, залишається на схилку літ по суті в однакових умовах із тим, хто працював з холодком і залишився при міцному здоров'ї. Ми намагаємося частково розв'язати цю проблему через Закон про пенсії за особливі заслуги (право на них мають близько 15 тис. осіб), який нині розглядає Верховна Рада.

Розраховую, що будуть висловлені та обговорені й інші пропозиції щодо повернення науковцям та інтелектуальній діяльності в цілому соціального престижу і суспільної привабливості. Поряд з іншими, ці питання мають знайти якнайповніше відображення в доопрацьовуваному проекті Основних напрямків реформування науки.

Прискіпливої уваги потребує **підготовка наукових кадрів**, зокрема практика атестації. Йдеться насамперед про діяльність ВАКу, роботу якого визнати задовільною не можна. Зміна поколінь, відсутність помітних моральних і матеріальних стимулів веде до того, що в ході підготовки та при захисті дисертацій поступово зникає атмосфера наукової вимогливості. Намітилася стійка тенденція зближення рівня кандидатських і докторських дисертацій через зниження якості останніх.

Я вже не кажу про недоречності, які чомусь залишаються непоміченими. Так, відносно велике стипендіальне забезпечення докторантів (майже на рівні професора, доктора наук) спричинило збільшення наборів у докторантуру. Те ж саме і з аспірантурою, а створюється ілюзія залучення молоді в науку. Насправді це не так. Показники ефективності аспірантури (захист дисертацій) значно знизились. В деяких наукових установах та навчальних закладах взагалі закінчує аспірантуру лише третина від прийнятих. Часто вона навіть стає трирічним стажуванням коштом держави для молодих бізнесменів.

Поглиблювати міжнародні наукові контакти

Оцінюючи стан розвитку наукового потенціалу держави, треба обов'язково брати до уваги світову практику розвитку науки. Це має особливе значення у зв'язку із проблемами, які ми сьогодні обговорюємо. Йдеться про оцінку розвитку української науки в інтеграційному вимірі. Попри всі труднощі Україна не випала із системи міжнародних наукових контактів. Очевидний стійкий інтерес у світі до перспективних українських технологій, науково-технічної інформації, провідних фахівців.

Не випадково в останній період почастишали випадки, коли представники деяких країн намагаються укласти “особисті” контракти з керівниками і провідними спеціалістами наших державних наукових центрів і установ. При цьому вміло використовуються брак досвіду міжнародного співробітництва, недоліки законодавства України (насамперед, невизначеність основ взаємодії між державною, колективною та особистою формами інтелектуальної власності), а також непридатність для обслуговування ринку існуючого в нас механізму ціноутворення наукової продукції і наслідки тісної кооперації наукових центрів республік колишнього СРСР. Щоб не перетворитися на інтелектуальний додаток іноземних держав, **Україна повинна якнайшвидше інтегруватися в систему світового науково-технічного обміну, опанувати його позитивні та зрозуміти негативні сторони.**

Нагальною є потреба вдосконалення механізму державного впливу на процес міжнародного співробітництва. Для цього необхідно мати спеціальну програму. Слід визначити стратегічні напрямки розвитку вітчизняної науки і переглянути систему охорони державної та комерційної таємниці у сфері інтелектуальної діяльності. Зокрема, **підвищити рівень патентного захисту інтелектуального продукту й нормалізувати режим передавання інтелектуальної власності споживачам відповідно до чинних норм міжнародного права.**

Щоб уникнути не вигідних для державних наукових організацій умов при укладанні з іноземними партнерами контрактів, слід виходити тільки з реальної потреби співробітництва з ними, прогнозувати можливість заподіяння шкоди національним інтересам, активно використовувати принцип конкурсного підходу в процесі пошуку партнерів для співпраці тощо.

Нові перспективи відкриваються у зв'язку зі вступом України до Ради Європи, встановленням партнерських відносин із широким колом держав. І їх треба ефективно використовувати.

Із врахуванням багатьох обставин, і найперше — економічної доцільності, таке міжнародне співробітництво не може здійснюватися за рахунок скорочення науково-технічної співпраці з країнами СНД, насамперед із Росією. Сьогодні частка робіт, які виконують українські науковці на замовлення країн СНД, не перевищує 10% від загального обсягу. Це значно менше наших можливостей. Ситуацію, на мою думку, треба виправляти, одночасно орієнтуючись на те, щоб співпраця здійснювалась на цивілізованому рівні, була взаємовигідною.

* * *

Шановні учасники наради!

Проблеми науки багатоаспектні й складні. Їх навіть перелічити у виступі непросто. Так, я майже не торкався питань вищої школи, в якій зосереджено 40% докторів наук і де складних проблем розвитку наукового процесу не менше, ніж у системі академічної науки. Ці проблеми нам також потрібно вирішувати спільно. Життя не стоїть на місці. Воно щодня і щогодини вимагає від нас конкретних рішень. Водночас я розумію, що сподіватися змінити ситуацію на краще хвацькою кавалерійською навалою — марна справа. Але й сприймати споглядальницьку позицію, вдаватися й надалі до умовлянь ми вже не можемо і не будемо. Досить! Тому я хотів би, щоб на нашій нараді ми зуміли поєднати принцип “не зашкодь” із конкретними реальними напрацюваннями з усіх складових обговорюваної проблеми. Час агітацій за науку минув. Усі ми свідомі її значення. Президент готовий до співпраці саме на таких засадах. Ми можемо і повинні зробити все, щоб науковці ефективно служили країні та народу, щоб система організації науки стимулювала працю вченого, сприяла демократизації наукового середовища, щоб інтелект був головною рушійною силою нашого державного будівництва.

ІНТЕГРАЦІЯ В ЄВРОПУ — ЦЕ НАШ СВДОМІЙ І СТРАТЕГІЧНИЙ ВИБІР

Виступ на сесії Верховної Ради
України

2 квітня 1996 року

*Дорогі співвітчизники!
Шановні народні депутати!*

Враховуючи, що текст щорічного Послання Президента України до Верховної Ради України народні депутати отримали, дозвольте зупинитися у виступі лише на деяких питаннях життя держави і суспільства, ключових проблемах, що потребують осмислення і невідкладного розв'язання. Насамперед вважаю за необхідне зазначити: **якими б фарбами не малювали картину сьогоденної України, реальністю є те, що ми стверджуємося як держава і реформуємося як суспільство. Україна пройшла точку історичного повороту й повернення назад уже не буде.** А відтак — не варто знову, як це часто роблять, у тому числі і з цієї високої трибуни, порушувати питання вибору: якою державою бути Україні. Його уже зроблено. Тож треба відкинути будь-які сумніви й вагання стосовно того, чи зможемо забезпечити сучасний рівень економічного, соціального та політичного буття країни. Інакше будемо приречені на черговий болісний експеримент у безплідних пошуках примарного світлого майбутнього. Позаду — провалля. Руйнівного відступу Україна просто не витримає.

З огляду на це, вкотре хотів би наголосити, що зараз, як ніколи, вкрай нагальною є виважена і неупереджена оцінка нашого загальнодержавного стану, усвідомлення перших паростків та позитивних напрацювань в організації життя за нових умов, забезпечення їх приживлення на всеукраїнському ґрунті. Адже ніхто й ніколи ще не виходив з кризи шля-

хом самої кризи. Щонайперше — об'єктивність та реалізм, які вимагають відмови як від настроїв катастрофізму, так і від немотивованого оптимізму чи всезагального розпачу, що автоматично створюють атмосферу недовіри й пошуку ворогів. Саме об'єктивність і реалізм повинні демонструвати представники органів влади, політики та політичні сили.

Вимушений концентрувати на цьому увагу, оскільки саме на цих рівнях показник збудженості й агресивності значно вивищується над загальносуспільною ситуацією. Нескінченні політичні “розборки” вносять небезпечний розлад, генерують напруження і протистояння в країні. **Нам треба раз і назавжди відійти від популізму в усіх його виявах, який для багатьох уже став професією. Переорієнтуватися на важку і виснажливу працю будівництва держави, облаштування нашого життя на цивілізованих засадах.** Варто нагадати загальновідому істину: щоб розділити суспільний “пиріг”, його треба спочатку приростити.

А відтак — час нарешті кожному з нас дати чесну відповідь: хто він у політиці — повноважний представник народу чи виключно репрезентант вузькопартійних і групових інтересів?

Як розуміти, що ми закликаємо до великих перемін, коли вони ще далеко, і впадаємо у лихоманку із їх наближенням та шукаємо винних, коли перетворення нарешті починають здійснюватися?

Як розуміти, що дехто, твердячи про своє служіння державі, водночас готовий відмовитися від неї і нерідко шукає, кому здатися? Клянуть в любові та прихильності до народу і вперто не хоче розуміти об'єктивну зумовленість непопулярних рішень для його ж врятування, а тим самим подовжує період невизначеності й хаосу. Прославляє свободу та демократію, але мало робить для їх утвердження, діє здебільшого методами силового тиску й навіть політичного шантажу. Прагне передбачати майбутнє, а фактично задкує. Розвінчує непослідовність і водночас діє далеко не найкращим чином, розраховуючи на поразку реформ для власного самоствердження.

Визнаймо чесно: ми не раз давали підстави для цих та інших далеко не риторичних запитань.

Це перша і найголовніша проблема, на якій вважав за необхідне акцентувати увагу. Вона — серйозне гальмо поступу в творенні держави та будівництві громадянського суспільства.

Ми маємо всі підстави віднести до найвагоміших наших здобутків утримання громадянського миру і спокою в державі, збереження цілісності України. Вагомість цих здобутків, як неодмінної передумови творення нового життя, стає більш зрозумілою на тлі процесів, що відбуваються на пострадянському просторі, де конфлікти, у тому числі й силового характеру, стали майже невід'ємною рисою перехідного трансформацій-

ного етапу. Значною мірою політична стабільність є результатом мудрості та виваженості нашого народу, хоча вони стихійно й цілеспрямовано піддаються випробуванням і соціально-економічними процесами, і різнонаправленими політичними впливами.

Це не може не позначитися на суспільних настроях. Тому **сьогодні особливо гостро постає питання про консолідаційні дії усіх гілок влади, політичних сил та громадськості загалом. Зараз вкрай необхідно зібрати політичну волю та діяти максимально узгоджено. Від цього, без перебільшення, залежить майбутнє України.**

Про що конкретно йдеться?

По-перше, необхідно формувати політичний консенсус щодо фундаментальних цінностей. Ми маємо, врешті-решт, починати рух не від того, що розмежовує, а від того, що об'єднує. Визначити точки збігу в поглядах різних світоглядних орієнтацій для досягнення політичного компромісу.

По-друге, треба створити умови для відкритості, для історичної творчості, відмови від заздалегідь спланованого “ізму”, чергових спроб пошуку легкого вирішення складних проблем. Його просто не буває.

По-третє, слід шукати фундаментальні цінності розвитку в світовому досвіді та власній, українській політичній культурі, а не в абстрактному ідеалі, відійти від спрощеного й вульгаризовано-агресивного розуміння національної ідеї.

Переконаний, майбутнє України вирішуватиметься сьогодні не на шляху вибору “вперед чи назад”. Її стабільний розвиток можливий за умови зміщення центру ваги суспільної дискусії зі сфери ідеології (соціалізм чи капіталізм) на аналіз природи створених демократичних інституцій, нових засад життєдіяльності країни та народу. Це актуально й з огляду на те, що відкритість нашої політики викликала до життя багато претендентів на її авторство. Звідси — важливість бачення і розуміння того, що становить сьогодні головні підсумки нашої роботи.

Вважаю, що 1995 рік увійде в історичний літопис України як загалом успішний, навіть за економічної кризи та соціальної скрути. Ми стали більш передбачуваними в економічному і політичному розвитку. Нам вдалося уникнути найстрашнішого — політичної кризи, її переростання у загрозливе протистояння, конфронтацію виконавчої та законодавчої гілок влади. **Конституційний договір між Верховною Радою і Президентом України дає змогу вийти із глухого кута, в який завела нас пролонгація дії Конституції Української РСР за історичні межі існування “радянської” республіки, започаткувати цілісність державної політики на основі принципу розподілу властей, стимулювати новітній конституційний процес.**

Ми зуміли здолати побоювання перед реформами і зрушити їх з місця, заклали підвалини ринкової економіки. Припустившись помилок, іноді через непрофесійність та знову ж таки — через страх відмови від старого, ми все ж тримаємо під контролем становлення ринкових механізмів, загальний стан справ у економіці.

Набула дальшого розвитку демократія у політичній сфері, зроблено історичний крок у творенні громадянського суспільства. Замість ідеологічної монополії утверджується принцип плюралізму.

Переважно у цивілізованих рамках вдається вирішувати питання соціального партнерства, надійно підтримується стабільність у міжнаціональних стосунках, у далеко не простих умовах забезпечується міжконфесійний мир.

Держава не пішла з гуманітарної сфери, більше того — започатковано реформи майже на всіх її напрямках, в основному збережено її потенціал.

Визнання та утвердження України у світовому співтоваристві набуло якісного виміру. Найважливіший показник цього — входження до Ради Європи, що, в свою чергу, підтвердило реальність вибору європейської моделі нашого розвитку.

Проте, мені добре відомо, наскільки важко даються ці здобутки. Життя більшості людей далеке від того, щоб вважати його стерпним. Соціальна ціна реформ надзвичайно висока. Тож, ведучи мову про позитиви минулого року та негативні й від'ємні результати зробленого, а вони, повторюю, на превеликий жаль, значно вагоміші, маємо брати до уваги не лише це, а й ряд факторів, які ще не ставали предметом аналізу.

Перший. Процеси, що відбуваються сьогодні в українському суспільстві, — це значною мірою наслідок балансу сил та орієнтацій в органах державної влади, загалом у політичному спектрі країни. Своєю чергою, вони спричиняють відповідні дії та результати.

Другий. Нам доводиться діяти в нових умовах за наявності опозиції. Причому не в загальноприйнятому її розумінні, а опозиції антисистемного характеру, представники якої виступають із позицій непримирених політичних противників — проти як власне держави Україна, так і створюваних базових суспільних цінностей.

Третій фактор пов'язаний з недооцінкою глибини кризи, що дісталася нам у спадок. На моє переконання, ми не можемо усувати недалеко минуле з вад нинішнього дня, інакше суспільство не буде здатним до глибокого усвідомлення причин нашого падіння.

Нарешті, **четвертий** фактор лежить у площині настроїв людей і виявляє себе як синдром завищених очікувань від незалежності. На жаль, досі ми мало на це зважали.

Прагнення до позитивного результату на референдумі у грудні 1991 року, *по-перше*, багато в чому підірвало спроможність адекватної оцінки перспектив здійснення перетворень; *по-друге*, посягло ілюзії необтяжливості реформ, можливості у короткій термін вирішення проблем, що накопичувалися протягом тривалого періоду; *по-третє*, на цій основі сформувався уявлення, що влада може легко розв'язувати будь-які завдання.

Тим самим було розставлено пастки для представників влади — важко приймати непопулярні, але критично важливі для країни рішення, бо це зазвичай веде до втрати довіри людей. А оскільки чудес не буває, наростає ідеологічна “самоінтоксикація” суспільних настроїв, з'являється феномен “втрачених надій”, туга за минулим із усіма наслідками, що з цього випливають. Особливо серед людей старшого покоління, які опинилися у найскладніших умовах. До того ж негативу додає погане виконання державою своїх соціальних зобов'язань.

Зрозуміло, що жодний серйозний та відповідальний політик не може не зважати на ці настрої. Але водночас вважаю за необхідне наголосити: безвідповідально й аморально вибудовувати на цьому політику, тлумачити справедливе невдоволення людей прорахунками та помилками у процесі реформ як взагалі відмову від них та несприйняття української державності.

Втім, наші опоненти мають рацію, коли стверджують: **майже половина суспільства ще не готова до розпочатих нами системних перетворень.** Але не будемо забувати головного — більшість уже готова до них. Основний бар'єр на шляху реформ — не у складності сприйняття нових ідей, а у труднощах із відмовою від усталених догм.

Шановні народні депутати!

Я почав саме з цих питань не випадково, бо твердо переконаний, що вони визначальною мірою впливають на наш поступ. І насамперед у головній сфері — **економіці.** Вона сьогодні перебуває на критичному етапі свого розвитку, і це треба усвідомлювати, аналізуючи нинішній етап суспільних відносин. **За своїм змістом економічна криза в Україні — складне переплетіння різних за своєю природою процесів. Нагадаю лише деякі з них:**

- об'єктивний економічний спад виробництва, спричинений трансформаційним переходом до ринкової економіки. Цілком очевидно, що навіть за умови вибору оптимальної стратегії й тактики будь-яке масштабне перетворення економічних відносин не може не супроводжуватися відчутним спадом виробництва;

- руйнування двох величезних геополітичних об'єднань — СРСР та РЕВ, яке збіглося у часі й унаслідок чого стався обвальний розрив економічних зв'язків;

- структурна криза народного господарства СРСР, яка виявила себе ще у 70-ті роки і поглиблювалася до його розпаду;

- успадкована технологічна криза. Затримка відновлення технологічної бази виробництва у 70-ті та 80-ті роки призвела до необхідності екстреної заміни практично всієї виробничої бази країни;

- енергетична криза, викликана карколомним зростанням цін на енергоресурси, більшість яких імпортується, та енерговитратним характером виробництва.

Довелося також сплатити високу ціну за зволікання з економічними реформами: Україна зазнала набагато глибшого економічного спаду, ніж ті країни, які принаймні намагалися своєчасно розпочати ринкові перетворення. Таким чином, природа нинішньої економічної кризи має багатоскладовий зміст і не слід зводити її лише до наслідків ринкової трансформації.

У спробах реформування економіки України можна визначити два періоди. **Перший** — до середини 1994 року — пов'язаний із невиправдано тривалим усвідомленням суті незалежності та необхідності реформ, набуттям досвіду прийняття самостійних рішень. **Другий** — від кінця 1994 року — період їх реального започаткування та здійснення. Зрозуміло, що ґрунтовний аналіз минулої та нинішньої економічної політики має більше академічний, ніж прикладний характер. Життя завжди різноманітніше від тих трафаретів, які ми намагаємося на нього накладати. І завжди різнобарвніше за палітру висловлюваних оцінок. Але враховувати уроки історії та робити висновки життєво необхідно. Отже, докладніше про деякі з них.

Через відсутність власної активної економічної політики вже у новітній історії Україна зазнала величезного економічного спаду, тривалий час перебувала у стані гіперінфляції, її економіка була гостродефіцитною. Країна споживала більше, ніж виробляла, ввозила енергоносіїв та продукції набагато більше, ніж поставляла на експорт. Накопичувався зовнішній борг. Інвестиційний голод в економіці призвів значною мірою до проїдання національного багатства. При цьому практично не існувало неемісійних доходів для покриття цих дефіцитів, зростали проблеми, пов'язані з відсутністю джерел обслуговування зовнішньої заборгованості.

Попередні Уряди України, свідомо чи під тиском обставин, йшли на видавання дешевих кредитів та друк надлишкових грошей, маючи за мету досягнення у стислі строки зламу в динаміці виробництва. Такий

підхід передбачав, що виробництво завдяки емісійним вливанням дещо пожвавиться, тимчасово зросте реальна зарплата, а товарний дефіцит, зумовлений посиленням державного контролю над цінами, компенсуватиметься імпортом.

Результат цих дій відомий: тимчасове відчуття економічного “піднесення”, що стимулювалося не реальним, платоспроможним, а інфляційним попитом, швидко розсіялося. Натуральні обсяги виробництва відставали від наростання маси надрукованих грошей. Вони не могли бути компенсованими імпортом у зв’язку з відсутністю валютних ресурсів.

При цьому поставала необхідність запровадження ще жорстокішого цінового контролю, “заморожування” зарплати та введення адміністративно встановленого обмінного курсу. Це, врешті-решт, вимагало нових податкових пільг, жорсткого протекціонізму у зовнішньоторговельній політиці, посилення державного регулювання виробництва. І далі — відродження централізованого планування, централізації та одержавлення розподілу продукції й фінансових ресурсів. Як наслідок, неминуче підвищення інфляції у відкритій або прихованій формах — через виникнення сталих товарних дефіцитів.

Наростання інфляції доповнювалося втечею капіталів за кордон, призвело до підриву національної грошової одиниці, яку витісняли вільноконвертовані валюти та бартер із зникненням джерел формування бюджету. Спроба стабілізувати ситуацію зростаючими субсидіями остаточно підривала державний бюджет. Падіння реальних доходів населення набувало масового характеру.

Кому був вигідний такий розвиток подій?

Насамперед частині комерційних структур, у тому числі новітніх комерційних банків, які заробляють на фінансовій нестабільності та інфляції, мають можливість лобіювати свої інтереси в органах державної влади. Вигідно це також неефективним підприємствам, які не бачать своєї перспективи у нормальній ринковій економіці, не здатні до конкуренції, зокрема з іноземними товаровиробниками. І саме пільгові кредити та інші форми державної підтримки дають їм можливість вижити. За таких умов країна швидко наближалася до прірви. Можливостей для маневру ми вже не мали, як і безболісних варіантів розвитку. **Нам залишалося одне — стати на шлях надскладних, далеко не в усьому популярних, а в окремих своїх аспектах руйнівних радикальних економічних реформ.** Ми це зробили.

Однак і досі на найвищих рівнях розробляються та поширюються проекти, які можна об’єднати гаслом запобігання не більше — не менше, а “національній катастрофі”. Та про що вже казати, коли схвалені Верховною Радою України й підтримані світовим співтовариством Ос-

новні засади економічної та соціальної політики держави, а також Програма дій Уряду піддаються політичним нападкам та саботажу з боку окремих високих державних діячів. Ярлики на кшталт “правляча верхівка” чи “антинародний режим” — не останні в низці звинувачень.

Після опублікованої у газеті Верховної Ради заяви 34-х “захисників” Вітчизни справді відчуваєш, що країна і народ у небезпеці. Хто-хто, а депутати, які підписали її, мали б усвідомлювати, що **чергова націоналізація майна, конфіскаційна грошова реформа, вже не кажучи за пропонований арешт усього цінного майна, придбаного людьми за останні п’ять років, — не що інше, як провокування громадянського вибуху.** Компромісам, узгодженості та взаєморозумінню протиставляється відкрита політична конфронтація. Це треба розглядати не інакше, як намагання дестабілізувати політичне життя та не допустити позитивних змін в економіці.

Не можна постійно на високому державному рівні ставити під сумнів зміст реформ. За таких умов марно сподіватися на їх суспільну підтримку. Закономірно, що під “дамокловим мечем” націоналізації й експропріації приховуватимуться доходи, ухиляння від податків набуватиме масових масштабів, зростатиме тінізація економіки, капітали разом із мізками тікатимуть за кордон.

Згадані явища, які ми звикли характеризувати як негативні, — природна реакція хворого суспільного організму. Нас закликають застосувати авторитарні методи боротьби з ними. Проте, ми добре усвідомлюємо — насамперед треба боротися не з наслідками, а викорінювати причини.

Останнім часом прихильники помірної інфляції та обережних реформ переконують: економічна криза в Україні має свою, неповторну національну природу. А тому й шлях економічного одужування має бути унікальним, без будь-якої допомоги ззовні. Згоден лише з тим, що немає двох однакових країн та двох однакових антикризових програм, а сам шлях ніхто замість нас не здолає. Однак **стратегічні заходи щодо подолання трансформаційної економічної кризи у постсоціалістичних країнах мають багато спільних рис, і не враховувати це — абсурдна політика.** Більшість з цих країн успішно здолала свої труднощі, якщо не шукала якогось особливого шляху, а наполегливо здійснювала реформи.

Нам докоряють, що впровадження ринкових механізмів відбувається при усуненні держави, що в основу економічної політики покладено жорсткі методи “шокової терапії”, штучно розірвано господарські зв’язки, зруйновано єдиний економічний простір. Так, необхідність політики підтримки економічного росту, сприяння прибутковим підприємствам, забезпечення макроекономічної стабільності, розвитку підпри-

емництва, конкуренції, демонополізації економіки та залучення інвестицій очевидна для нас.

Ми завжди вітали конструктивні пропозиції щодо загальних засад економічної політики і враховуємо їх. Разом з тим **не можемо не звертати уваги на деякі неприйнятні вимоги: накласти обмеження на рух капіталів, контролювати ціни та зарплату, обмежити зовнішньоекономічну діяльність, зобов'язати банки кредитувати збиткові проекти тощо.** За цим — знецінення національної грошової одиниці, адміністративне регулювання валютного курсу. І не тільки це.

Виробництво повинне тримати державу, а не навпаки. Інакше соціалізм довів би свою перевагу. До того ж для ескалації державного інтервенціонізму у виробництво в нас сьогодні просто відсутні достатні ресурси. Не можна нехтувати і новими демократичними тенденціями. Вже самі люди не дадуть безвідповідально втручатися в економіку чиновникам, які ризикують не власним добробутом, а лише коштами платників податків.

Загальновідомо: жорстка кредитна та фінансова політика у країнах, що перебувають у стані гіперінфляції (50% щомісячно та вище), тоді стає ефективною, коли темпи приросту грошової маси знижуються до 30% на рік. В Україні приріст грошової маси у 1993 році склав понад 1800%, за 1994 рік — майже 600, 1995 рік — понад 150%. Річна інфляція вимірювалася приблизно тими ж величинами, а у 1993 році була на півпорядку вищою. Розвинуті країни мають показник приросту грошей менше 10% за умови сталої й розгалуженої ринкової інфраструктури.

Є в цій ситуації й політичний підтекст: процеси суспільного розвитку в будь-якій країні, яка втягується в гіперінфляцію, спрямовані не на демократизацію економіки, а навпаки — на встановлення авторитарного режиму. Це доведено світовою історією. Отже, треба робити вибір — або запрацюють нормальні гроші, або потрібен диктатор. Принагідно нагадаю декому вислів В. Леніна: не існує більш тонкого та правильного методу руйнування існуючої основи суспільства, ніж розвал грошової системи. Тож приборкання інфляції залишатиметься безперечним пріоритетом нашої політики.

Нам є чого повчитися у країн Східної Європи. Звільнившись від тотального одержавлення, вони започаткували ринкові економічні перетворення ще наприкінці 80-х років. Заплативши належне за структурну перебудову падінням виробництва і життєвого рівня населення, вони сьогодні вже вступили в стадію економічного росту.

Цікавим для нас у сенсі впливу на економічні перетворення є прихід до влади в цих країнах лівих сил. Бажали воно того чи ні, проте вимушені підпорядковувати свої дії ринковій логіці: для подолання

бюджетного дефіциту знижувати соціальні витрати; для стимулювання зростання — залучати іноземні інвестиції.

Їхній досвід переконливо доводить: необхідні певний час і витримка для досягнення відчутних результатів перетворень. Наприклад, у східних землях Німеччини, навіть за величезних щорічних капіталовкладень (100—150 млрд нім. марок) з федерального бюджету протягом останніх п'яти років, значно кращих стартових умов, міцної вільноконвертованої грошової одиниці, розвиненої та досконалої законодавчої бази, процес реформування економіки ще й досі не завершено. Тобто можна стверджувати: вибір варіантів розв'язання проблем перехідного періоду не залежить від політичної орієнтації, якщо не її ставити на перше місце, а виходити з економічної доцільності.

Ми також не стояли на місці. У 1995 році Україна здійснила **принципові заходи щодо лібералізації економіки, макроекономічної стабілізації та приватизації**. Практика попереднього року, протягом якого практично завершено процес лібералізації цін, сприяла визначенню реальних можливостей держави щодо регулювання цін і тарифів. З розширенням сфери вільних цін ситуація стала більш керованою. На це вказує хоча б те, що ми уникнули вже характерного для останнього часу бурхливого підвищення цін наприкінці року. У грудні зростання оптових цін та інфляції було найнижчим.

Життя наочно довело недоцільність тотального адміністрування цін, і найперше там, де вже діє ринковий принцип їх визначення під впливом попиту і пропозиції. Єдиним винятком, коли лібералізація цін здійснювалася поступово, були критично важливі для життєвого рівня народу товари й послуги — комунальні тарифи, зокрема квартплата, енергоресурси для населення, громадський транспорт. **Подальше розширення сфери вільного ціноутворення здійснюватиметься залежно від демонополізації економіки та створення конкретних умов.**

Внаслідок того, що Україна мала низку дуже різних обмінних курсів, величезні державні дотації потрапляли до тих, хто найменше їх потребував, на плечі інших лягав додатковий тягар. Сьогодні **обмінний курс уніфікований, він визначається ринком.** Перекрито канал одержання зиску завдяки сприятливому доступу до дешевої твердої валюти. Імпортери отримали можливість легально купувати іноземну валюту за ринковою ціною, а експортерам більше не треба ховати її через страх, що вони не зможуть обміняти свої карбованці.

Україна прийшла до **ліберального імпортного режиму без жодних кількісних обмежень.** Щодо імпортних тарифів, то у середньому їх рівень не перевищує 5%. Це цілком відповідає основним засадам відкритої

економіки, утвердження якої проголошено у 1994 р. як пріоритетне завдання нашого розвитку.

Здійснено широкомасштабну лібералізацію експорту. Зокрема, скасовано усі експортні квоти та ліцензії, остання з яких — квота на експорт зерна — втратила чинність наприкінці літа 1995 року. Окрім того, вже цього року ліквідовано реєстрацію експортних контрактів та індикативні ціни, оскільки вони виявилися гальмівними для експорту. Разом із тим, у своїх діях ми завжди керувалися принципом: лібералізація зовнішньої торгівлі аж ніяк не означає повного усунення держави від впливу на процеси у ній.

Враховуючи кризовий стан промисловості, нам треба поступово, але послідовно запроваджувати заходи помірною протекціонізму щодо потенційно конкурентоздатних товаровиробників. Тут ми працюємо неефективно. Для виправлення становища слід обмежувати насамперед некритичний імпорт, вдаючись до гнучкої акцизно-тарифної політики, яка ще тільки зароджується.

З кінця 1994 року здійснювалися послідовні й наполегливі кроки у фінансовій сфері. Для того, щоб дефіцит бюджету не перевищував 7% ВВП, нам довелося різко скоротити усі дотації підприємствам, а також цінові субсидії і державні капіталовкладення, зменшити усі інші витрати. Ці зусилля дали певні позитивні результати, однак їх було досягнуто здебільшого за рахунок касового виконання бюджету, а не продуманої бюджетної політики. Здійснено надто багато видатків, не передбачених бюджетом. Зокрема, дотації та цільові кредити великим промисловим підприємствам, тоді як витрати на соціальний захист не були профінансовані у планованих обсягах.

Наше спільне завдання — забезпечити жорсткий контроль за використанням коштів видаткової частини бюджету. У цьому зв'язку хочу наголосити: виплата заробітної плати, стипендій та пенсій, усі інші необхідні соціальні асигнування у повному обсязі — першочергове завдання для уряду, державних адміністрацій.

Проблема з проблем — податки. *По-перше*, за всіх докладених зусиль держава ще не навчилася ефективно виконувати свою головну функцію: збирати податки. *По-друге*, самі податки залишаються надто високими. А звідси — ухиляння від їх сплати. Як наслідок, частина економіки України пішла в “тінь”. Повернути її до світла можна лише за умови проведення фундаментальної податкової реформи, яка передбачає, зокрема, зниження податкового тягаря, спрощення системи та розширення бази оподаткування. Це наше обопільне невідкладне завдання, бо 1998-го року, на який Верховна Рада запланувала завершення податкової реформи, більшість підприємств просто не дочекається.

Жорсткою була кредитна політика. Вона не могла увінчатися повним успіхом сама по собі, без відповідних бюджетних обмежень. Майже не були перевищені квартальні стелі кредитування, при тому що у межах кварталів грошова емісія розподілялася дуже нерівномірно. Протягом більшої частини року підтримувалася реальна ставка на зважено позитивному рівні. Коли ж інфляція почала знижуватися, вдалося зменшити ставку рефінансування на дві третини, водночас зберігши її позитивне значення у реальному вимірі. Про зрушення на краще вказує й початок неемісійного фінансування бюджетного дефіциту за рахунок продажу облігацій внутрішньої позики.

Протягом 1995 року обмінний курс національної валюти був вільно плаваючим і його коливання згладжувалися без будь-яких значних інтервенцій. За винятком хіба що серпня, коли трапилося тимчасове стрімке падіння обмінного курсу. Нижчий від зростання цін рівень зменшення обмінного курсу засвідчив підвищення реального курсу карбованця. Це — ознака відродження та зміцнення економіки.

Завдяки стабілізаційним заходам **рівень інфляції знизився з 72% на місяць у листопаді 1994 року до 4,6% у травні 1995.** Однак дальшого уповільнення інфляції досягти не вдалося. Понад це, у вересні вона стрімко зросла, сягнувши 14,2%, після чого знову почалося її зниження, і в грудні 1995 року вона становила 4,6%. Хоч загалом у 1995 році 183% рівень інфляції був набагато нижчим, ніж у 1994 році, коли він перевищував 400%, але і цей рівень є ще надто високим і дестабілізаційним чинником. Відповідно завдання на цей рік полягає у досягненні твердої та постійної контрольованості інфляційних процесів.

Одне з ключових питань реформ — приватизація. Постійне відтермінування її проведення, нескінченні суперечки, що спричинили появу великої кількості неузгоджених нормативних актів, ускладнювали здійснення приватизації. Проте, завдяки рішучим заходам, **минулого року вдалося приватизувати більше підприємств, ніж за три попередні разом узяті.** Найбільша проблема — велика приватизація. Не може не викликати занепокоєння те, що Верховна Рада України унеможливила приватизацію щонайменше 6000 підприємств. Адже з досвіду інших країн відомо, що докорінна структурна перебудова навряд чи можлива без приватизації. На наш погляд, ефективні приватизаційні процеси оптимізують структурну перебудову економіки, сприятимуть створенню ефективних малих і середніх підприємств. Отож сподіваюся, що ви переглянете своє рішення.

Щодо **малої приватизації**, то її завершення на 90% планувалося у 1995 році. Однак цей процес дещо прискорився лише з другої половини року. А всього за рік було приватизовано 11 500 малих підприємств.

Я виступаю не за масово-кампанійський підхід, а за зважений і вивірений поступ на цьому визначальному напрямку економічної реформи, кінцева мета якої — ефективні власники підприємств та залучення інвестицій.

Основоположне питання для перехідної економіки — її **соціальне облаштування**. Вирішальною мірою сталість економіки забезпечується соціальною стабільністю суспільства. Вона є необхідною умовою економічного прогресу. Якщо наші зусилля із реформування усіх сфер життя, і передусім такої визначальної, як економіка, не підтримають люди, марними будуть намагання будь-що зробити. А якраз на соціальному напрямку ситуація найболючіша. Наростають майнова поляризація, приховане та відкрите безробіття, загострюється проблема бідності. Необхідно відверто визнати, що тут багато в чому ми рухаємося у фарватері подій, часто реагуємо лише на відкриті вияви соціального невдоволення.

Пружина, як то кажуть, стиснута до краю. Якщо й далі тиснути на неї, то вона може розпрямитися з великою руйнівною силою. Втома і незадоволення людей загрозливі тим, що зрештою можуть переважити їхню мудрість і витримку. Тому очевидно: щоб витримати курс на демократичні перетворення і не збурити соціальні конфлікти у суспільстві, не допустити повороту країни до минулого, необхідно практичними діями радикально підсилити соціальну політику. Але робити це потрібно не підносячи популістські гасла, здатні лише остаточно зруйнувати економіку, а нарощуючи заходи з її реформування, забезпечуючи стабільність і зростання.

Активна соціальна політика аж ніяк не антагоністична політиці економічної стабілізації. Навпаки, її відсутність призводить до низького рівня реальних доходів, обмежує потенціал стабілізації та економічного росту. Разом із тим, ця політика має бути виваженою, відповідальною та ґрунтуватися насамперед на реальних можливостях держави. **Потрібно також формувати систему особистої відповідальності громадян за своє соціальне забезпечення.** Зрозуміло, що це досить тривалий процес, який належить здійснювати поступово, без надмірного форсування. **Завдання Уряду — розробити чітку систему соціального забезпечення, спрямовану на підтримку й захист саме тих, хто цього справді потребує.** Ми змушені, просто зобов'язані виходити з того, що навантаження соціального захисту та пенсійного забезпечення має свою межу.

З одного боку, не годиться збиватися на порожні обіцянки, гарантувати понад можливе для виконання, загравати з окремими групами людей, особливо похилого віку. А з іншого — не можна миритися з тим, що держава сьогодні фактично залишила наодинці тих, хто фактично все своє життя віддав праці заради неї.

Наш обов'язок виконати все можливе, щоб хоч якоюсь мірою повернути борги і зробити теплішою та затишнішою життєву осінь для літніх людей. Зокрема, Уряду і Національному банку при проведенні майбутньої грошової реформи слід розглянути можливі механізми повернення заощаджень тим, хто може не дочекатися дивідендів від сертифікатів, що компенсують втрати від знецінення інфляцією вкладів в Ощадбанку та Укрдержстраху.

Не можемо забувати, що **значна частина працездатного населення опинилася серед найбільш вразливих його верств**. І це, на мій погляд, є не менш серйозною проблемою. Важливо забезпечити основні умови та гарантії життєдіяльності народу. Це і буде найдієвішим соціальним захистом.

Статистичні дані щодо реальних доходів населення не містять вичерпної інформації, значна частка приватних доходів ніяк не обліковується. Та навіть при цьому спостерігається позитивна тенденція до зростання реальної зарплати, що дає надію на підвищення життєвого рівня. Але оскільки базовий рівень її зростання низький, то для багатьох воно маловідчутне. Та ще й на тлі загострення проблеми своєчасної виплати зарплати. І на її розв'язання, як уже зазначалось, ми будемо спрямовувати основні зусилля. Зокрема й посилювати контроль за витратами бюджетних коштів.

Разом з тим, непропорційне зростання заробітної плати і доходів працівників за умов падіння обсягів виробництва сьогодні є одним із основних чинників розкручування інфляційних процесів. Існує невиправдана диференціація заробітної плати у різних галузях національної економіки. Подальше зволікання з реформою заробітної плати, спрямованої на її упорядкування, відновлення міжгалузевих і міжпосадових співвідношень у рівнях оплати праці і Єдиної тарифної сітки, призводить до зростання видатків бюджету, не забезпечених відповідними надходженнями, як і до зростання собівартості. Тому здійснення реформи заробітної плати, а також пенсійної реформи — наше спільне невідкладне завдання. Соціальна справедливість означає відхід від зрівнялівки на основі диференційованої оцінки внеску кожної людини у загальнодержавний розвиток.

Щодо безробіття, то, за офіційними даними, його рівень незначний — 0,4%. Реальне ж безробіття перевищує 5%. **Не можна не помічати зрослої практики неповної зайнятості, коли підприємства намагаються не звільняти працівника, однак при цьому майже нічого не виробляють і не платять зарплати.** Люди ж тримаються завдяки роботі за сумісництвом, а багато хто живе із власних земельних ділянок.

Отже, нам є над чим працювати і на цьому напрямку.

Коротко про **інвестиційну політику**. Ми пов'язуємо її зі створенням національного ринку капіталів на основі прискореного формування фондового ринку, із використанням грошових коштів від приватизації, зниженням процентних ставок по кредитах унаслідок приборкання інфляції, усуненням дестабілізаційного впливу різких коливань валютного курсу, розвитком іпотечного кредитування, насамперед у житловому будівництві, залученням іноземних інвестицій та кредитів.

На її здійсненні позначилися не лише нетривалий післягіперінфляційний період та неусталеність фінансової стабілізації. Інвестори пильно придивляються до нашої нормативної бази. В підсумку — низький інвестиційний рейтинг України. Зокрема, багато у чому він пов'язаний із невизначеністю можливостей створення фінансово-промислових груп. Законодавча й виконавча влада тут, як то кажуть, не поступилися принципами, застосувавши право вето спочатку на Указ Президента України, потім — на вихолощений варіант Закону України. Постраждав же виробник, який більше року не отримав жодного нормативного рішення з цього питання.

Найбільше потерпають від нестачі інвестицій якраз ті галузі національної економіки, від розвитку яких залежить соціально-економічне самопочуття суспільства. Це, в першу чергу, агропромисловий комплекс, вугледобувна промисловість та енергетика. Ці галузі завжди були об'єктами пильної уваги з боку держави. Втім тільки рішення останнього часу дозволяють їм зробити перші реальні кроки в напрямку ринкових перетворень.

Зрозуміло, що потрібні наполегливі й послідовні зусилля для того, щоб розраховувати на відчутні результати. Якщо, скажімо, хоча б частину енергії від розмов довкола проблем села направляти на забезпечення посівної кампанії, здобутки АПК були б вагомішими. Катастрофа нам може загрожувати не через повінь, а через порожні балачки та розлогі розмірковування про реформи. Пожвавленню ж інвестиційного процесу сприятимуть застосування кредитних важелів, концентрація банківського капіталу, надання податкових стимулів для процесів виробничого нагромадження, прискорення амортизації, синхронізація процесів індексації основних фондів з темпами інфляції та урахуванням вимог приватизації, реструктуризація боргів, встановлення оптимальної черговості платежів.

Комплекс таких заходів був у центрі професійного обговорення на з'їзді УСПП, який щойно завершився. Проекти низки актів Президента, Уряду та Національного банку підтримані його учасниками. Найближчим часом ці акти будуть ухвалені.

Здобутки минулого року мають багато в чому перспективний характер. Проте їх можна втратити без забезпечення логічного продовження. У зв'язку з цим головними завданнями на 1996 рік є:

- пошук та реалізація, одночасно з приборканням інфляції та фінансовою стабілізацією, усіх можливих і нетрадиційних заходів щодо розв'язання платіжної кризи. Здійснення цієї політики має не тільки позитивно вплинути на динаміку макроекономічних показників, а й відбитися на мікрорівні, мати відгомін для конкретного підприємства;

- структурна перебудова економіки спільними зусиллями галузевих міністерств за кредитної підтримки, розгортання заходів приватизації, зміцнення фондового ринку;

- реформування податкової політики задля забезпечення нормальних умов роботи та захисту товаровиробників, надання їм можливості здійснювати розвиток виробництва переважно власним коштом. Разом із тим, надання податкових пільг має бути всебічно обгрунтованим, а його наслідки — розрахованими та прогнозованими;

- неухильне здійснення приватизації, у тому числі на підставі виконання заходів, передбачених Указом Президента України “Про завдання та особливості приватизації державного майна у 1996 році”;

- проведення активної зовнішньоекономічної політики, спрямованої, зокрема, на повернення традиційних ринків збуту продукції українських виробників. Подальший розвиток торговельно-економічних зв'язків із зарубіжними країнами, включно із СНД, і насамперед — Росією.

Решта — похідні від цих завдань, в яких закладено передумови стійкого економічного зростання.

Шановні колеги !

Ви, очевидно, погодитеся зі мною, що найчутливішим барометром загального стану держави, рівня духовності, цивілізованості й згуртованості народу, важливим стабілізатором суспільного життя є **гуманітарна сфера**. Особливо за трансформаційних умов, які неодмінно супроводжуються серйозними соціальними деформаціями й масштабною болісною зміною ціннісних орієнтацій.

Принциповими для Президента щодо роботи на цьому напрямку та процесу її удосконалення були й залишаються застереження від надмірної революційності, націленість на реформування із збереженням напрацьованого і перевіреного нашим та світовим життям досвіду, одвічних цінностей. Відверто кажучи, я не можу прийняти голослівні закиди, що тут ми маємо самі провали, руйнуємо зроблене. Інша річ, що гуманітарна сфера нині залишилась без достатньої державної підтримки, а спроби її комерціалізації у багатьох випадках обернулися натиском бездуховності. Усе це вимагає від нас кардинального посилення уваги —

правової, організаційної та економічної — до фізичного та морального здоров'я суспільства, його культурно-інтелектуального розвитку.

На перше місце сьогодні треба поставити охорону здоров'я. Ми не маємо права й надалі лише констатувати зростання негативного демографічного балансу, зниження тривалості життя людей, ріст показників захворювань та смертності. **Активне впровадження принципів багатоканальності у наданні медичної допомоги має стати магістральною лінією перебудови системи охорони здоров'я.** Але при цьому важливо зберегти доступність основних медичних послуг для усіх категорій населення. Вважаю, ми єдині у тому, що це велике і соціальне, і політичне питання.

Не можу не сказати про забезпечення населення і медичних закладів ліками та медичною технікою. При тому, що вітчизняна промисловість уже освоїла випуск понад сто раніше імпортованих препаратів, витрати на цю статтю імпорту залишаються астрономічними — 380 млн дол. Відсутність єдиної державної політики у сфері медикamentозного забезпечення та ціноутворення не лише призводить до невинуватих і нераціональних витрат бюджетних коштів, а й сприяє безконтрольній діяльності посередницьких фірм. У свою чергу, висока вартість більшості ліків робить їх недоступними для людей. До того ж їх номенклатура не відповідає реальним потребам.

Останнім часом Уряд вжив заходів для виходу із цього зачарованого кола. Буде прискорено і роботу над Національною програмою охорони здоров'я. Вирішенню правових аспектів цієї проблеми сприятиме прийняття Закону України “Про лікарські засоби”, який пройшов перше читання у Верховній Раді.

Сьогодні ми маємо усі підстави сказати, що нам вдалося не лише домогтися відчутних зрушень у суспільній свідомості щодо назрілості реформ у галузі науки, а й розпочати практичні кроки: працює Державна комісія з питань реорганізації науки, вперше за багато років проведено Всеукраїнську нараду з цих проблем, реалізуються відповідні заходи. Головна ж практична робота попереду.

Триває процес реформування усіх складових освіти — загальної, професійно-технічної та вищої. Президентові України доводиться безпосередньо втручатися у цю справу задля забезпечення сталого функціонування найбільшої і найважливішої галузі, а інколи — й підміняти Уряд. Узяти хоча б питання підручників. У нинішньому навчальному році школа вже забезпечена ними на 90% проти 33 — у попередньому. Я розумію, що ефективність усієї цієї роботи знівельовується неритмічністю та недостатніми обсягами фінансування. Навіть більше — вони дискредитують нововведення. Уряд намагається змінити ситуацію. Хотів би, аби ми не вносили додаткову нервозність та напруженість закликами і

рішеннями про підвищення зарплат освітянам, представникам бюджетної сфери загалом, не зважаючи на реальні можливості держави.

Будівництво держави та економічні перетворення, особливо на початковому етапі, неминуче позначаються на стані культури та мистецтва. І Україна в цьому не виняток. Проте втрати тут значно менші, ніж могли б бути. Нам вдалося зберегти, а подекуди — й розширити творчу, матеріально-технічну і кадрову базу культури. Ці питання постійно перебувають у полі зору Президента. Ми маємо плідні контакти з діячами творчого цеху, мистецькою молоддю. На об'єднаному Пленумі творчих спілок визначено основні напрямки нашої співпраці з цими представниками інтелігенції.

Великих зусиль докладаємо до завершення капітального ремонту й реставрації будинку Національної філармонії, спорудження Українського культурного центру в Москві. Здійснюється докорінна реконструкція палацу культури “Україна”. Днями буде прийнятий Указ про реконструкцію Одеського державного академічного театру опери та балету, який давно уже перебуває у катастрофічному стані.

Як вам відомо, посилено увагу й до відродження втраченої історико-архітектурної спадщини. Зокрема, передбачено відтворення видатних пам'яток історії та культури, серед яких — комплекс Михайлівського Золотоверхого монастиря та Успенський собор Києво-Печерської Лаври. Небайдужі щодо цього й регіони. Символи нашої пам'яті та духовності, обереги нашої душі треба повернути народу.

Зазначене аж ніяк не означає, що Президент схильний до ідеалізації ситуації у гуманітарній сфері. Держава поки що не в змозі подолати залишковий принцип її фінансування. І це головне. Та й навряд колись ця галузь переходила справді “золотий вік”. Ні, такого не було. Тому хотів би застерегти тих, хто намагається використати негарзди у цій найчутливішій ділянці життя для організації людей на “весняні” чи “осінні” наступи. Переможців не буде, а програють народ і держава.

Ми свідомі своєї відповідальності за наше майбутнє — дітей. Тому вважаю за необхідне загострити увагу на проблемах їх виховання, навчання, охорони здоров'я, а також соціального і правового захисту. Тим більше, що вони набувають політичного забарвлення, починають впливати на імідж держави. Про це свідчать публікації у засобах масової інформації про непривабливе дитинство в Україні, які, на жаль, не далекі від істини.

Лише за останні три роки зменшилась на 1,3 тисячі кількість дошкільних закладів, на 600 тисяч скоротилась чисельність у них дітей. Майже у половині населених пунктів України зовсім немає шкіл. Кожна п'ята сільська школа — малокомплектна. Складною залишається

проблема забезпеченості шкіл педагогічними кадрами. Половина освітніх закладів потребує реконструкції і капітального ремонту, 15% школярів навчаються у другу зміну.

Особлива проблема — стан їхнього здоров'я. Рівень смертності малюків у країні більше як утворює перевищує аналогічний показник у Японії і вдвоє — в Австрії, Канаді, Франції та Швеції. Лише кожна восьма-десята дитина здорова на час вступу до школи і тільки 1 з 20 — по її закінченні.

Занепокоєння й тривогу викликають негативні тенденції в організації дозвілля, культурного і фізичного виховання та відпочинку дітей. Порівняно з 1990 роком кількість дитячих таборів та чисельність оздоровлених у них дітей зменшились утворює, тому я ухвалив спеціальне розпорядження з цього приводу.

Найболючіше питання — діти-інваліди, а їх у нас понад 115 тисяч. Наявна мережа спеціалізованих установ, а також груп та класів у дитячих дошкільних закладах і школах не повною мірою задовольняють потреби у їх вихованні, навчанні та реабілітації. Вимагають законодавчого й організаційного вирішення проблеми професійного навчання та працевлаштування дітей-інвалідів. Більшість сімей, котрі мають дітей-інвалідів, відчувають матеріальну скруту в питаннях їх медичного обслуговування та оздоровлення.

Недостатніми вважаю зусилля щодо соціального і правового захисту дітей, створення необхідних умов для їхнього розвитку. Зросла кількість батьків, які ухиляються від виховання своїх дітей. Нині налічується 51,1 тисячі дітей, які залишилися без батьківського піклування, та дітей-сиріт.

Позбавлені постійної батьківської опіки діти все частіше потрапляють у сферу інтересів кримінальних осіб, стають бомжами, жебракують. Минулого року неповнолітніми та з їхньою участю скоєно 40 тисяч злочинів. Вже самі лише ці приклади вказують на важливість Національної програми “Діти України”, яку нещодавно затверджено Указом Президента, як і на невідкладну необхідність мобілізації усіх ресурсів, всього суспільства на її реалізацію.

Ведучи мову про засади нашої політики у гуманітарній сфері, не можна лишити без уваги **релігійну проблематику**. Ми є свідками того, що церкви в Україні активно відроджуються, розширюється віросповідний спектр, доповнюючись у тому числі новітніми і нетрадиційними для нас культурами. Нині в країні офіційно діє понад 17 тисяч громад 70 конфесій, течій і спрямувань. На нещодавній зустрічі з Президентом України керівники релігійних організацій підтвердили, що ми йдемо шляхом забезпечення повного правового статусу всіх легалізованих кон-

фесій, визнання їх рівності перед законом та реального гарантування права на свободу совісті.

На підтримку їхніх пропозицій та для здійснення послідовної державної політики щодо релігії й церкви створено Державний комітет України у справах релігій. Завершено розробку Концепції державної політики України у галузі церковного життя, організаційну підготовку до утворення Всеукраїнської Ради церков. Уряду, місцевим державним адміністраціям доручено опрацювати пропозиції щодо передання церквам культових приміщень, виділення земельних ділянок, встановлення податкових пільг та звільнення їх від сплати податків за користування землею тощо. Сподіваюсь, Верховна Рада підтримає виконавчу владу з питань, що потребують законодавчого регулювання.

Ми високо цінуємо подвижницьку діяльність Церкви. Проте вона сьогодні значною мірою знівельовується багатостороннім міжцерковним конфліктом. Він є серйозною загрозою підвалин громадянського спокою в Україні, шкодить її міжнародному авторитетові. Безперечно, міжконфесійна злагода — справа насамперед церковних ієрархів, кліру, мирян. Разом з тим, держава готова підтримати й безперечно підтримуватиме їх кроки на досягнення єдності, миру і спокою в церковному середовищі. Але церкві не випадає бути інструментом у руках політиків, а тим більше світської влади.

Держава не повинна привласнювати собі функції церкви, а церква — брати на себе владні повноваження. Інакше і держава, і церква втрачають своє призначення. **На моє переконання, держава має виступати оборонцем і опорою незалежної церкви, а церква — духівником і хранителькою держави та її народу.** Наша політика й надалі полягатиме у створенні церквам рівних умов для виконання пастирської місії, забезпеченні неухильного дотримання законодавства про свободу совісті та релігійні організації. Невдовзі вам будуть подані пропозиції щодо його удосконалення та доповнення. Просив би їх невідкладно розглянути.

Поліетнічний характер Української держави вимагає значних зусиль та особливо вищезгаданих підходів до політики у сфері міжнаціональних відносин. Сьогодні можна стверджувати, що в нас створено струнку систему державного регулювання етнонаціональних процесів. Вона відповідає міжнародно визнаним стандартам і здатна забезпечити повноцінне відродження усіх народів та гарантувати їм загальноприйняті права людини.

Вам відомі практичні заходи виконавчої влади, зокрема щодо розв'язання політико-правових, соціально-економічних та етнічних проблем у Криму. Тому хотів би лише повідомити, що Уряд затвердив Концепцію розвитку культур національних меншин, реалізація якої відбуватиметься через відповідні загальнодержавні програми. Прийнято дер-

жавну програму “Українська діаспора”. Напрацьовані проекти Концепції державної політики України у сфері міжнаціональних відносин та програми її реалізації.

Шановні народні депутати!

Предметом постійної уваги Президента є питання, пов’язані з безпекою держави та її громадян. Насамперед мене, як, переконаний, і вас, дуже турбує **проблема боротьби зі злочинністю**. Відкритість кримінальної інформації, яка донедавна суворо дозувалась, у простої людини створює сьогодні враження повної бездіяльності правоохоронних органів, недієздатності держави. І я далекий від намагань малювати картину нашої протидії криміналітету рожевими фарбами. Хоча б тому, що лунають постріли на вулицях, на очах людей вчиняються кожне друге пограбування, кожен четвертий розбійний напад та хуліганство.

Так, слабкість держави, перехідні процеси в економіці, зміна ціннісних суспільних орієнтацій та зовнішні впливи, далека від досконалості робота правоохоронних органів визначальною мірою позначаються на ефективності боротьби з цим соціальним злом. Однак не можна не помічати, що робиться на цьому напрямку, а тим більше замовчувати зроблене. Інакше буде посилюватися суспільна зневіра й утверджуватиметься впевненість так званої “п’ятої влади” у своїй безкарності.

Ми маємо підстави стверджувати: цілеспрямованішим став наступ на організовану злочинність, дещо стабілізовано криміногенну обстановку в ряді регіонів. Загалом нам вдалося стримати вал злочинності та утримати ситуацію під контролем. Вперше за останні роки зменшилась кількість зареєстрованих розбійних нападів, грабежів, згвалтувань та шахрайств.

Серйозних зусиль докладаємо для очищення лав правоохоронних органів. Вживаються заходи щодо зміцнення їхньої матеріально-технічної бази, хоча вони все ще не вирішують проблеми. Закінчується робота над Концепцією судово-правової реформи держави. Розроблено Концепцію боротьби з тероризмом, захисту прав і свобод громадян від зазіхань, пов’язаних із терористичною діяльністю. Фактично готові для розгляду Верховною Радою проекти Кримінального, Кримінально-процесуального, Кримінально-виконавчого та Цивільного кодексів України. Вважаю: нам разом належить нарощувати зусилля, щоб насамперед позбутися правових норм, які створюють живильне середовище для злочинності, визначити правові важелі для активної і ефективної протидії. Звертаюся до вас, шановні законодавці, з проханням прискорити опрацювання законопроектів, які ви розглядаєте вже впродовж доволі тривалого часу.

Сучасні й нові реалії диктують необхідність зміцнення обороноздатності країни. Сьогодні практично закінчено розробку Державної програ-

ми будівництва та розвитку Збройних Сил України. Передбачається здійснити її належне воєнно-політичне, військове й економічне обґрунтування та експертизу.

Значна увага приділяється визначенню основних цілей і напрямків реформування Збройних Сил. Ця робота розбурхала чималі політичні пристрасті, породила домисли й здогадки, а тому хочу внести ясність: головна мета військової реформи — створення боєздатної армії, якій під силу виконати завдання захисту країни і при цьому не бути надмірним тягарем для неї. Саме з урахуванням таких настанов передбачається оптимізувати структуру, склад та чисельність Збройних Сил. Здійснюватимуться заходи щодо посилення цивільного контролю та військово-кадрової політики в них та інших військових формуваннях України.

Прийнято відповідні рішення і здійснюється опрацювання проблем фінансування сфери оборони, мобілізаційної підготовки країни, а також виробництва озброєння та військової техніки. Зважаючи на вкрай важку ситуацію у військово-промисловому комплексі, я дав доручення на створення Державної комісії для напрацювання концептуальних засад військово-технічної та промислової політики, пропозицій на вдосконалення законодавства, координації і контролю діяльності органів державної виконавчої влади у цій сфері.

Шановні колеги!

Стабільний передбачуваний зовнішньополітичний курс України як демократичної позаблокової країни, що послідовно виконує взяті зобов'язання, в тому числі й у такій чутливій сфері, як ядерне роззброєння, знайшов розуміння і підтримку в Європі та світі. Зростає міжнародний авторитет нашої держави. Більш реальних обрисів набуває її геополітична роль як фактора стабільності не тільки в Східній, Центральній, а й у Південній Європі. Вона дедалі більше сприймається у світі як важливий чинник загальноєвропейської безпеки і розвитку. Нам необхідно закріплювати цю тенденцію.

Україна активно працює над диверсифікацією своїх зовнішніх зносин та підвищенням їхньої ефективності. Виходячи з діалектичної єдності економічних та політичних інтересів країни, вже зроблених нею реальних кроків, можна цілком впевнено визначити тенденцію розширення і розвитку її інтеграції до Європи. Наша стратегія полягає у наближенні до загальноєвропейських структур двома паралельними курсами — безпосередньо та через членство в центральній-, східній- та південноєвропейських інституціях. Інтеграція в Європу — це наш свідомий і стратегічний вибір.

Водночас хотів би ще раз зазначити: ми послідовно виступаємо за розвиток інтеграційних процесів у рамках Співдружності незалежних дер-

жав, які базувалися б на засадах взаємної вигоди, рівноправності, без будь-яких обмежень для учасників. Ми розглядаємо Співдружність як важливий механізм підтримання у нових умовах рівноправного та взаємовигідного співробітництва між незалежними державами. Але вважаємо і твердо стоїмо на тому, що спроби реанімувати Радянський Союз не мають історичної перспективи і лише шкодять розвиткові нормальних інтеграційних процесів.

Незмінною залишається наша лінія на стратегічне партнерство, рівноправні добросусідські відносини з Росією. І хоча візит Президента Російської Федерації Бориса Єльцина в Україну перенесено, діалог сторін триває. Ми сподіваємося, що широкомасштабний договір буде укладений.

Необхідно зазначити також, що принциповим підходом у нашому зовнішньополітичному курсі є забезпечення його **збалансованості та багатовекторності.** Ми будемо і надалі розвивати торговельно-економічні, політичні, науково-технічні, культурні зв'язки з державами таких різних регіонів, як Північна Америка, Західна Європа, Латинська Америка, Близький і Далекий Схід, Азійсько-Тихоокеанський регіон та інші. Головний напрямок нашої діяльності — поглиблення співробітництва з тими державами, з якими вже встановлено тісний і продуктивний діалог, пошук нових партнерів, розвиток відносин з якими слугуватиме забезпеченню національних інтересів України.

Шановні законодавці!

Щоб забезпечити вихід України на усталену траєкторію розвитку, нам будь-що треба утримувати політичну стабільність, спрямовуючи політичну й громадську енергію у цивілізоване русло. Наскільки буде витримана ця лінія, залежить від узгодженості дій Президента, Уряду і Верховної Ради, причому в межах конституційної компетенції кожної з гілок влади.

У зв'язку з цим вважаю за необхідне порушити питання про **цілісність державної політики** і висловити свою принципову позицію щодо цього. Ми згаяли багато часу і суттєво затрималися із здійсненням реформ, зокрема тому, що наша державна політика — результат дії значної кількості політичних суб'єктів. Подекуди вони мають хаотичний, головне ж — нерідко позаконституційний характер. А це — марна трата зусиль виконавчої та законодавчої гілок державної влади тут, у центрі, невпевненість та невизначеність політичних позицій влади на місцях. Врешті-решт — це невизначеність відповідальності усіх і кожного окремо.

При цьому хочу підкреслити: я готовий до конструктивної співпраці з усіма гілками державної влади й політичними силами України на етапі розробки головних засад державної політики. Але коли вони

легітимно визначені — конституційний обов'язок кожної з гілок влади діяти у її межах. Якраз на таких засадах надалі будуватимуться мої стосунки і з Верховною Радою України, і з Кабінетом Міністрів України, і з місцевими державними адміністраціями. Тому що безладдя у нас в державі не від розподілу влад, а від уже усталеного бажання багатьох формувати й здійснювати свою власну державну політику.

Не буду звертатися до конкретних прикладів, щоб не додавати нервозності. Навпаки, моя мета — інша: заспокоїти і внести впевненість в усі структури влади щодо їхнього статусу та діяльності. **Суспільство має відчувати стає державне управління.** Наголошую на цьому і з урахуванням того, що останнім часом почастишали спроби дискредитувати Конституційний Договір, визначити його часові межі. А тому рекомендував би тим, хто це робить, уважніше прочитати документ і усвідомити: спроба обмежити строк Конституційного Договору іншими обставинами чи перешкодити його дії у будь-якій частині буде розцінена мною як грубе порушення конституційного поля. Як глава держави я змушений буду вжити усіх передбачених законом заходів для недопущення беззаконня.

Краще і перспективніше спрямувати енергію на прискорення конституційного процесу, реалізацію правової домовленості щодо створення належних умов для прискорення та **успішного завершення його з тим, щоб прийняти нову Конституцію України не пізніше як за рік від дня підписання цього Договору.** Якщо довіряти Тіту Лівію і його “Історії Риму”, ще засновник вічного міста Ромул стверджував, що народи він може об'єднати лише законом. Так ось, ми підійшли до такої межі, коли **нам для об'єднання конче потрібен Основний Закон. Причому об'єднання через закріплення в Конституції нашої державності та незворотності курсу на побудову суспільства в інтересах людини, інтеграцію України у світове співтовариство.**

Я обстоював і буду обстоювати такі позиції:

- прийняття Конституції — логічний і адекватний підсумок політичних, економічних і соціально-структурних зрушень останніх років, які вимагають свого оформлення та закріплення не лише на політико-ідеологічному, а й на конституційно-правовому рівні;

- утвердження нової Конституції фактично означатиме завершення етапу невизначеності, де політичні сили, партійні угруповання, представники влади мали можливість практично безконтрольно “розпоряджатися” політичним простором і багато у чому на свій розсуд — економічним потенціалом держави;

- Конституція повинна закласти правовий легітимний фундамент нового конструктивного етапу в розвитку країни, символізувати незворотне утвердження української державності, надію на краще життя,

засвідчити остаточне подолання небезпеки повернення України до авторитарних і тоталітарних форм державного устрою, утвердження порядку і стабільності, завершення виснажливої боротьби у вищих ешелонах влади.

Вже не буде жодних зачіпок, щоб “міряться”, хто головніший.

Ми з вами політично відповідальні за будь-які спроби стати на перешкоді конструктивного завершення конституційного процесу. Сподіваюся, ви поділяєте мою думку, що для подальшого розвитку реформ необхідні стабільні політичні та економічні правила гри для усіх, а їх встановлення можливе лише в рамках єдиної правової системи, закріпленої у Конституції. І, відповідно, будете робити все для її якнайшвидшого прийняття.

Загальнонаціональні інтереси можуть і повинні стати основою для забезпечення порозуміння у суспільстві. Переконали: в інтересах України, її майбутнього компроміс можливий. Втім, іншого варіанту просто й бути не може, якщо ми справді хочемо досягти того, що проголошуємо. Навіть з огляду на різне бачення шляхів нашого розвитку, яке набуло форм патріотизму, державності, соціалізму, соціал-демократії та лібералізму і матеріалізоване у вигляді відповідних політичних формувань.

І на завершення — про **кадрову політику**. На нинішньому етапі розвитку України ключового значення набуває питання не “що робити?”, а “хто буде робити?”. Відома формула, що будь-яка кухарка може керувати державою, пройшла випробування нашою історією двічі — після 1917 та 1991 року — і наочно засвідчила свою абсурдність. Сьогодні ми знову маємо налагоджувати фактично з нуля систему навчання та перепідготовки державних службовців, яка існувала за попередніх часів і була повністю демонтована. Зокрема, Указом Президента України затверджені Програма кадрового забезпечення державної служби та Програма роботи з керівниками державних підприємств, установ і організацій. Відкрито Українську Академію державного управління при Президентові України та Інститут підвищення кваліфікації кадрів при цій Академії. Створено філіали Академії в Одесі, Харкові та Львові. Від нас з вами багато в чому залежить ефективність роботи цих закладів освіти, вже навіть з огляду на те, що до спілкування із слухачами широко залучають і представників депутатського корпусу. Ми б хотіли, аби ця трибуна використовувалася не для демонстрації політичних поглядів та партійної агітації, не для декларування опозиційності щодо виконавчої влади, а для спільного пошуку шляхів і засобів цивілізованого будівництва держави.

Кадрова політика, помножена на відповідальність і професіоналізм, — це саме ті чинники, які визначальною мірою впливатимуть на

ефективність перетворень, на наш загальносуспільний поступ. Ми не можемо й далі компенсувати брак професіоналізму нарощуванням органів державного управління та чисельності працівників. Потрібні компетентні інституції і компетентні кадри. Під таким кутом зору й необхідно провести **адміністративну реформу**, щоб забезпечити якнайповнішу реалізацію потенціалу виконавчої влади, піднести відповідальність керівників усіх рівнів, сприяти залученню до державних органів фахівців, які підготовлені до роботи в умовах ринкової економіки, поділяють її цінності, готові свідомо (без тиску ззовні) та наполегливо втілювати її основні принципи у життя. На жаль, у цьому в нас є ще дуже багато проблем.

Взагалі хочу наголосити: якщо людина працює в органах державної влади і не погоджується з державним курсом на глибокі ринкові перетворення, їй краще піти, зайнятися публічною політикою і намагатися таким чином щось змінити. Але працювати у структурах влади, використовувати її можливості для нищівної критики цієї самої влади або проведення осібної лінії з метою забезпечення реалізації далекосяжних особистих планів — це неприпустимо, а й до всього ще й просто непорядно.

Дорогі співвітчизники!

Шановні народні депутати!

Ми зробили свій вибір, визначили орієнтири нашого розвитку і власне розпочали велику та важку роботу. Нині маємо чи не останній, але найреальніший шанс забезпечити незворотність перетворень для утвердження гідного майбутнього України та її народу. Наше спільне завдання, наша спільна відповідальність полягають у тому, щоб цей шлях було пройдено якнайшвидше і з найменшими втратами для суспільства і кожного громадянина. Я вірю, що разом з усім народом ми з честю виконаємо величну місію творення держави, ім'я якій — Україна.

ВСТУП ДО ЄС — НАША СТРАТЕГІЧНА МЕТА

Із виступу Президента України
на пленарному засіданні
Європейського саміту в Зальцбурзі

Австрія
10 липня 1996 року

У контексті створення всеохопної системи безпеки в Європі особливого значення набуває економічний фактор.

Поглиблення процесів економічної інтеграції на Європейському континенті, якнайширше залучення до них нових демократичних держав, підвищення ступеня економічної взаємозалежності країн Європи має стати надійним підґрунтям для побудови нової системи загальноєвропейської безпеки.

Ще раз наголошу на тому, про що неодноразово говорив упродовж останніх місяців на багатьох європейських форумах. Як стратегічну мету свого розвитку ми розглядаємо вступ до ЄС. Це наш вибір, наш шлях, з якого ми не звернемо.

Гадаю, висловлю загальну думку, якщо скажу: ми не вправі допустити зупинення процесу політичної та економічної інтеграції. Інакше виникне новий берлінський мур.

У цьому контексті для України як інтегральної складової частини Європи гарантіями безпеки на цьому етапі могли би бути:

- недвозначні запевнення від ЄС, НАТО, ЗЄС стосовно того, що їхнє плановане розширення не є остаточним, що двері цих організацій залишатимуться відчиненими для тих, хто захоче в них увійти;
- гарантування інтересів України на перехідний період, поки здійснюватиметься перший етап розширення ЄС, НАТО та ЗЄС, через розвиток відносин спеціального партнерства з НАТО; надання Україні статусу асоційованого партнера ЗЄС; розгляд можливості вирішення

питання щодо часткового асоційованого членства України в ЄС (маємо на увазі політичну та військово-політичну сферу); залучення України до політичного діалогу ЄС із державами ЦСЄ; створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС.

Пріоритетним завданням для України у розвитку співпраці з регіональними організаціями є якнайшвидше набуття повноправного членства в ЦЄФТА.

І останнє — за переліком, але в жодному разі не за вагою.

Це — так зване “ядерне” питання. Хотів би нагадати, що Україна стала першою державою, яка добровільно відмовилась від третього за потужністю арсеналу ядерної зброї і, переживаючи економічну скруту, все ж повністю виконала свої зобов’язання перед міжнародним співтовариством. 31 травня цього року з території України було виведено останню ядерну боєголовку.

Отже, ми маємо моральне право порушувати питання про неприпустимість навіть гіпотетичного розміщення ядерної зброї на території нових членів НАТО. Не треба бути ясновидцем, щоб передбачити всі негативні наслідки такого розвитку подій. Тому я висунув ідею про створення в Центральній та Східній Європі без’ядерної зони. Переконаний, це — для загального добра усіх держав, Європи в цілому.

Втілення в життя викладених пропозицій вимагатиме політичної сміливості, нових підходів та нестандартних рішень. Але, як кажуть, гра варта ризику.

Дякую за увагу.

1997 рік

Завершити реалізацію завдань створення
основ ринкової економіки



На благо громадян об'єднаної Європи



Гарантувати екологічну безпеку планети



У політичному протистоянні є поріг,
який не можна переступити за жодних умов



Чорнобиль — проблема планетарна

ЗАВЕРШИТИ РЕАЛІЗАЦІЮ ЗАВДАНЬ СТВОРЕННЯ ОСНОВ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Виступ при поданні щорічного
Послання Президента України
до Верховної Ради

21 березня 1997 року

У своєму виступі зупинюся на кількох ключових, визначальних на сьогодні, питаннях. Це — організація роботи, насамперед на владному рівні, та стан справ і завдання в економічній сфері.

Ситуація у країні вкрай складна, вона визначається насамперед кризовими процесами в економіці. Краще жити люди не стали, хоча й здобули права, свободи й можливості, які не дають змоги державі тотально втручатися у долю своїх громадян і наперед визначати її. Проте скористатися цими правами та можливостями вдалося далеко не кожному. І тут треба врахувати такий суттєвий момент. На відміну від попередньої системи, за якої політична несвобода компенсувалася певною, нехай і мінімальною, економічною та соціальною захищеністю, нині картина багато в чому протилежна. Діставши політичні права і свободи, більшість громадян зіткнулася з серйозними проблемами. Насамперед у плані адаптації до нових умов, коли держава переклала багато функцій щодо захисту своїх громадян на плечі самих громадян, що особливо складно для старших поколінь. Звідси — відповідні настрої, і вони концентруються у цій залі. Я це добре розумію. Але одна річ — констатувати, давати, так би мовити, картину сьогодення та переконувати один одного, як нам погано живеться, й зовсім інша — спробувати розібратися, чому так відбувається, реально впливати на суспільні процеси.

Останнім часом у цих стінах і поза ними дедалі частіше можна почути фрази на кшталт “згубна політика Президента”, “антинародний

курс” та інші, не менш міцні вирази. Я це чую. Однак давайте будемо об’єктивними: **хто більше від Президента ризикує своїм політичним майбутнім, зрештою, своєю репутацією.** Адже я міг би погодитися на виконання в основному представницьких функцій, як дехто пропонував у ході конституційного процесу, і спокійно спостерігати — куди виведуть країну Парламент та Уряд.

Переконаний: річ не в тім, чи правильний ми обрали курс. Курс, який, нагадаю, схвалено Верховною Радою, правильний. Ідеться про його виконання, організацію роботи. І вина за це, звісно, лежить і на Президентові. Однак Верховна Рада, Уряд, місцеві органи влади, політичні організації, усі, кому народ довірив управління державою, також повинні відповідати за це. У перші роки нашого державного становлення, розгортання економічних реформ ми виділяли серед причин, які гальмували цю роботу, здебільшого об’єктивні, успадковані від попереднього ладу. І для того були всі підстави. Сьогодні ж вони принципово нові. **Кризові процеси розвиваються вже, так би мовити, переважно на власній основі, на базі, набутій за останні роки.** Основні джерела труднощів, які ми переживаємо, не в минулому, а в нас самих. Їхні виміри здебільшого суб’єктивні — хиби в організаторській роботі, брак оперативності та професіоналізму в управлінських рішеннях. Отже, знову ж таки виходимо на проблеми компетентності та відповідальності, відсутність яких нерідко підмінюється твердженнями про згубність державного курсу.

Змушений констатувати: **на зміну тотальному контролю, властивому попередній системі, в останні роки прийшла майже така сама тотальна безвідповідальність, її гіркі плоди ми сьогодні пожинаємо.** Вона — невидимий, але вкрай небезпечний ворог, який розхищує державність, дезорганізує роботу, руйнує основоположні моральні засади. Один із найпоказовіших прикладів цього — затяжне дійство навколо прийняття Державного бюджету на 1997 рік.

Хочу наголосити: за його відсутність повністю відповідає Уряд. Чим же керувався Уряд, подаючи до Верховної Ради абсолютно нереальний проект бюджету на 1997 рік? Давно вже було зрозуміло, що бюджет повинен базуватися на новій податковій системі. На це я орієнтував Уряд, починаючи з квітня 1995 року. Однак нового податкового законодавства немає й досі. І це при тому, що й Верховна Рада мала скільки завгодно часу, щоб по-розумному прискорити цю роботу.

Що ж отримали? **Продовження однієї з найгірших наших традицій, коли держава розпочала новий рік без бюджету і кілька місяців живе за умов невизначеності, відсутності надходжень.** Маємо фінансовий хаос, наслідки якого не вдасться усунути й до кінця року. Ціна таких політич-

них ігор — відсутність пенсій та зарплат, суспільні збурення. Саме ігор, іншого слова я не знаходжу.

Відаючи належне Верховній Раді як єдиному органу законодавчої влади в Україні, не з усім можу погодитися у практиці її роботи. Я розумію, що після заборони компартії їй не залишалося нічого іншого, як заповнити владний вакуум, перебрати на себе явочним порядком усі керівні та розпорядчі функції. Іншої сили чи органу, спроможного це зробити чи скласти парламентові конкуренцію, на той час просто не було. Сьогодні інші умови і треба відмовлятися від практики усім керувати, ні за що не відповідати. Бо, погодьтеся, **колективне керівництво завжди супроводжується колективною безвідповідальністю.**

Можливо, хтось розцінить мої слова як надто різкий випад. Але ж ніхто не заперечить того очевидного факту, що належного законодавчого забезпечення у нас як не було, так і досі немає. Це стосується, насамперед, розробки та прийняття базових, системоутворюючих законів. Не кажу вже про, так би мовити, “технологію” роботи “багатоверстатників” у сесійній залі. До цього вже просто звикли, як і до законів низької якості, розходжень та суперечностей між ними. Важливі й необхідні закони приймаються з великими потугами. Через це ми втрачаємо в темпах економічних реформ, відповідно зростає їхня соціальна ціна.

Разом із тим **необхідно рішуче відмовитися від прийняття законодавчих актів, які не враховують реальну фінансово-економічну ситуацію, спричиняють додаткове навантаження на, й без того слабку, економіку.** Будь-який закон має супроводжуватися достатнім ресурсним забезпеченням, а технологія його розробки і проходження повинна виключати лобіювання у партійних, корпоративних чи особистих інтересах. Не в останню чергу через це мені довелося накласти вето на 23 закони, викликаючи тим самим обурення парламенту.

Скажіть мені, як розцінювати звільнення від акцизного збору до 2000 року такої продукції: ікра осетрових, або її замітники, одяг хутряний із норки, нутрії, песця і лисиці, виготовлений на українських підприємствах! Що тут спільного з інтересами народних мас? Такі приклади непоодинокі. Ось і виходить, що державу розтягують “згідно з чинним законодавством”.

Бачу, дехто робить здивований вигляд. А що існує потреба у поясненні цієї тези? Будь-ласка: **майже 11 тис. підприємницьких структур в Україні, насамперед ті, які працюють на ринку газу, нафтопродуктів, електроенергії, металу, хімії, цукру та спирту, тобто там, де обертаються величезні кошти, взагалі не сплачують податки.** Бо таке дозволяє закон, якщо вони зареєстровані як СП, працюють на давальницькій сировині або за бартером. Навіть наближені розрахунки показують: якби такі структури

робили відповідні відрахування до бюджету, ми не мали б проблем із виплатами пенсій та зарплат.

Ви що цього не знаєте? Чи Уряд цього не бачить? Знаєте і бачите! Вирішивши протягом останніх двох років питання зовнішньої заборгованості держави за енергоносії, якої, до речі, у 1996 році зовсім не було, маємо постійне зростання боргів вітчизняних споживачів та комерційних структур. Так, Акціонерному товариству “Укргазпром” за спожитий газ та послуги з його транспортування сьогодні винні 994,6 млн дол. США.

Таким чином, ідеться не про принципове вирішення заборгованості за енергоносії, а про її перенесення із зовнішньоекономічної сфери до внутрішньої. Відповідати за це має насамперед Уряд. Його непослідовна й не виважена політика позбавила можливості вчасно запропонувати адекватні ситуації правила функціонування ринку енергоносіїв. До того ж **протекційна діяльність окремих урядовців унеможливила здійснення тут справді ринкових перетворень.**

Склалася парадоксальна ситуація: монополізація ринків енергоносіїв заохочується державними органами. І річ не в тім, що існують газові трейдери, а в тому, що вони паразитують на ринку, й усі, без винятку, не сплачують податки. Комплексність проблем, пов’язаних із забезпеченням України енергоносіями та їхнім раціональним використанням, зростання загрози енергетичній та економічній безпеці, неоднозначність ситуації, що склалася, зумовили необхідність у спеціальному засіданні Ради національної безпеки і оборони України, яке відбудеться днями.

Окрім усього іншого, **життя потребує встановлення суворого державного контролю за діяльністю суб’єктів природних монополій, до яких, окрім газопостачання, належать підприємства електроенергетики, залізничного транспорту, поштового та електричного зв’язку, житлово-комунального господарства та інші.** Ми повинні усіма правовими, організаційними й адміністративними засобами активно протидіяти розподільчим монополіям у цих галузях, у необхідних випадках здійснити реорганізаційні та ліквідаційні заходи. Треба послідовно утверджувати в країні належний антимонопольний клімат, доповнювати його жорстким контролем за прибутками, валютними доходами, фінансовими операціями. Це завдання не тільки Антимонопольного комітету, а й Мінфіну, Державної податкової адміністрації, правоохоронних органів. Для його реалізації необхідно прискорити також прийняття Закону “Про природні монополії”.

Завдання адміністративної реформи

Я вже зосереджував увагу на тому, що у багатьох аспектах проблеми ефективності ринкових реформ лежать поза власне економікою. Особливо нагальною у цьому зв'язку є проблема адміністративної реформи. Не раз піддавав гострій критиці Кабінет Міністрів за вияви пасивності й некомпетентності, за грубі помилки у визначенні прогнозних макроекономічних показників та бюджетних розрахунків. І не лише критикував: саме за це було відправлено у відставку два попередні склади Уряду. З метою зміцнення керівництва міністерств, а також за недоліки в роботі Президентом звільнено з посад 16 міністрів. Проте **зміцнення економічного блоку Уряду й сьогодні залишається вкрай актуальним** — у структурному і кадровому відношеннях. І надалі вимагатимуть від Кабінету Міністрів, його керівництва концентрувати зусилля на відновленні керованості соціально-економічними процесами, рішуче зміщувати акценти у бік ініціативної, масштабної й осмисленої роботи, тільки так можна забезпечити кардинальні зміни на краще.

У цьому зв'язку не можу не звернути уваги на таку істотну і традиційну ваду, як пониження ролі міністрів, фактичне витіснення міністерств із процесу вироблення та реалізації політики розвитку галузей. Складається враження, що дехто хотів би перетворити міністрів на “хлопчиків” для апарату Кабінету Міністрів. Фактично сьогодні Уряд є заручником апарату, який може заблокувати або провести будь-яке рішення. Це неприпустимо.

Як я вже говорив, **викривлене розуміння поняття команди призвело до формування у деяких сферах особисто відданого керівникам оточення.** Це, а також культивування психології тимчасовості з її неодмінним атрибутом — прагненням узяти все сьогодні, щоб завтра не було пізно, дорого обходиться державі, а, крім того, створює таку атмосферу, в якій у людей енергійних, ініціативних просто опускаються руки. Це болюче впливає на працівників середньої ланки державного управління, на яких лягає чи не основний тягар реалізації державної політики. Й відповідно позначається на первинних ланках виконавчої влади. Тут багато інертності, аморфності та вичікувань.

Президент не раз змушений був утручатися у справи в системі виконавчої влади та управління. Зміцнено керівництво деяких областей. Проте скажу відверто: кадрові заміни та переміщення без істотних і глибоких змін, без широкомасштабного наведення порядку в державі, в організації та функціонуванні влади залишатимуться косметичними напівзаходами.

Ось чому одним із найважливіших питань є розробка та здійснення глибокої адміністративної реформи. Її необхідність диктується й тим, що

за останні роки кардинально змінилася політико-економічна система країни. Однак структура, функції та методи діяльності органів виконавчої влади залишилися практично незмінними. На відміну від інших країн із перехідною економікою Україна виявляє тут чи не найбільший консерватизм. Прийняття вже згаданих законів про Кабінет Міністрів, державні адміністрації, а також про місцеве самоврядування — важливі, але не єдині “опорні точки” адміністративної реформи. Передбачувані її параметри ширші й різноманітніші. Вона має включати наступне.

По-перше, зміну структури органів виконавчої влади з поступовим переходом від галузевого до функціонального принципу побудови міністерств, інших центральних органів виконавчої влади й відповідним скороченням їхньої чисельності. Я не поділяю думку, що цю роботу можна вирішити наскоком. Погодьтеся, що одним лише “ривком” удвічі зменшити кількість міністерств та державних комітетів — річ дуже й дуже непроста, її потрібно здійснювати поетапно й виважено.

По-друге, зміну організаційних структур самих міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, їх пристосування до нових функціональних особливостей та вимог. Чимало наших центральних управлінських штабів зупинилися десь на рівні 50—60-х років і на тлі сучасних вимог є явним анахронізмом у нинішньому своєму вигляді. Удосконалення їхньої структури має супроводжуватися істотним, на чверть, скороченням штатів. Однак робота у цьому напрямі не повинна вестися бездумно, механічно, заради доведених згори контрольних цифр. Нам не потрібні слабосильні, хирляві міністерства-карлики, неспроможні виконувати як слід навіть рутинні адміністративні обов’язки, не кажучи вже про енергійне й компетентне, зі знанням справи, управління.

По-третє, адміністративна реформа має включати в себе запровадження цілісної, дієздатної системи державного контролю. Потреба в такій системі очевидна. Основна проблема полягає в тому, як збалансувати при цьому функції та повноваження й гармонізувати інтереси законодавчої та виконавчої гілок влади. Підготовку відповідного законопроекту я доручив Кабінету Міністрів, відвівши для цього тримісячний термін.

По-четверте, відповідно до положень Конституції необхідно остаточно вибудувати управлінську вертикаль. На її основі належить здійснити дуже складну й відповідальну роботу щодо перебудови системи державних фінансів, структури, функцій та методів діяльності місцевих органів державної влади, вирішити комплекс проблем, пов’язаних з утвердженням комунальної власності тощо.

По-п’яте, особливої ваги й актуальності набуває політика дерегуляції та спрощення системи управлінських послуг, які надаються на різних рівнях державної влади фізичним і юридичним особам, подолання бюрократизму й адміністративної тяганини, які пронизують сьогодні

усі пори нашого життя. Це необхідно зробити негайно, якщо не хочемо, щоб наш державний устрій трансформувався у глибоко й структурно ешелоноване бюрократичне суспільство.

І, нарешті, *шосте*, це якісне реформування системи підготовки та перепідготовки управлінських кадрів. Перехід від адміністративної до ринкової моделі економіки передбачає компетентність та професіоналізм працівників не лише найвищих ланок управлінської ієрархії, а й нижчих, де дефіцит цих та інших якостей відчувається особливо гостро. Крім усього іншого, слід цінувати людей із сучасним, ринковим складом мислення, вчити й виховувати на їхньому прикладі інших.

Таким чином, комплексна адміністративна реформа має радикально змінити систему управління державою, усіма сферами суспільного життя і стати одним із визначальних чинників економічних та соціальних перетворень.

Найближчим часом моїм Указом буде утворено Державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи. Враховуючи надзвичайну важливість цього завдання, закликаю Верховну Раду, народних депутатів узяти активну й заінтересовану участь у його реалізації.

Шляхи поглиблення фінансової стабілізації

Переходячи безпосередньо до проблем економіки, вважаю за необхідне наголосити: ситуація в ній, як і оцінки її стану, значною мірою зумовлені тим, що вона все ще залишається заручницею політики. **Минулий рік виявився непередбачено складним для нашої економіки.** Це фактично був час суворих випробувань — на міцність державної економічної влади, на здатність виконувати зобов'язання перед своїм народом, на вірність курсу реформ, протидії кримінально-тіншовим явищам в економіці. Оцінюючи зроблене, слід визнати: витримати цей екзамен повною мірою не вдалося. Ми не змогли стабілізувати й досягти перелому в економічному розвитку, як це прогнозувалося. Хоча темпи спаду виробництва дещо уповільнилися, однак вони залишаються ще досить значними. Зменшилися реальні доходи населення. Зросла заборгованість по заробітній платі та пенсіях, поглибилася платіжна криза. Ціна, яку платить суспільство за перетворення, набагато вища, аніж передбачалося. Це значною мірою пояснюється млявим, по суті, інертним розвитком реформ. Нинішній Уряд, як і попередній, не зміг забезпечити належного динамізму їхнього поступу.

Проте 1996 рік не можна вважати повністю втраченим. Неупереджений аналіз засвідчує, що **найбільш болісні за своїми соціальними наслідками завдання лібералізації економіки та здійснення політики грошової**

стабілізації значною мірою вдалося реалізувати. Створено об'єктивні передумови переходу до етапу виробничої стабілізації, входження у фазу економічного зростання, проведення на цій основі активної соціальної політики.

Передбачається, що після стабілізації ВВП у 1997 році, у 1998—1999 роках відбудеться його реальне зростання — відповідно на 4 та 6%. Це реальні можливості. У зв'язку з цим **перед Урядом постає принципової ваги завдання: розробити програму завершального етапу економічних реформ на наступні 2,5—3 роки.** З її здійсненням завершиться реалізація завдань створення основ ринкової економіки, її функціонального каркасу. Йдеться, звісно, лише про базові засади ринкової економіки, повномасштабне утвердження якої — завдання більш тривалого часу.

Коротко про конкретні проблеми. Почну з головного — **поглиблення фінансової стабілізації.** На відміну від попереднього періоду вона має будуватися на новій основі: **вперше за останні п'ять років ставиться питання про стабілізацію економіки на пріоритетності стабілізації фінансів низової ланки — підприємств та організацій, суб'єктів економічної діяльності.** Зниження податкового тиску та запровадження нової політики амортизації — **важливі передумови вирішення цієї проблеми.** Немає потреби доводити очевидне: фінансова стабілізація можлива лише на основі реального за своїми доходами та видатками бюджету. Глибока економічна криза значною мірою пов'язана саме з цим чинником. Тому ще раз наголошую на необхідності прийняття відповідно збалансованого державного бюджету на 1997 рік на новій податковій та витратній основі.

Ключ від бюджету не в кишені Президента, як дехто стверджує, а у Верховної Ради. Вся країна має знати, що сьогодні це питання вирішується тут, у сесійній залі. І якщо ви дійсно піклуєтеся про народ, а не про свої майбутні депутатські мандати, то повинні продемонструвати справді державний підхід.

Наступна нагальна проблема пов'язана з **переходом від суто фіскальної податкової системи до такої, яка б справді стимулювала виробництво та ділову активність.** Неплатежі до бюджету набули характеру національного лиха. На 1 березня їх сума сягнула майже 3,7 млрд грн. Пояснення цьому різні. Основне з них — непосильний податковий прес на товаровиробника. **Потрібна глибока податкова реформа.** Прийняття пакета відповідних законів започаткує її перший етап. Пропоную: **з прийняттям пакета відповідних законів установити мораторій на внесення змін до податкової системи до 1999 року.** І лише тоді перейти до другого етапу її реформування, який передбачатиме наближення податкової системи України до моделі розвинутих країн із властивим їм переважанням прямих податків над непрямими, прибуткового податку громадян над податком із прибутку корпорацій. Тому Податковий кодекс пропонується

прийняти не в поточному році, а після завершення другого етапу податкової реформи.

У контексті цієї ж проблеми надзвичайно болючим є **питання посилення фінансово-бюджетної дисципліни**. Ситуація змусила нас до прийняття комплексу неординарних заходів, визначених Указом Президента. Йдеться про створення на регіональному та місцевому рівнях спеціальних комісій з контролю за сплатою податків. Вони наділені широкими повноваженнями у здійсненні контролю за витрачанням коштів бюджетів та бюджетних установ, зможуть заслуховувати боржників, приймати оперативні рішення про розрив контрактів з керівниками, ініціювати подання на банкрутство. Виходячи з важливості зміцнення фінансово-бюджетної дисципліни, мною доручено Урядові розробити протягом місяця проект Указу “Про державний фінансовий контроль в Україні” й підготувати проект відповідного Закону.

Слід невідкладно приймати також Закон “Про декларування доходів і майна громадян”, завершити роботу над запровадженням ідентифікаційних номерів фізичних осіб. Це дасть можливість створити інформаційну базу платників податків. Потрібно перекрити всі легальні, офіційно узаконені канали несплати податків.

Я вже говорив про фактично узаконену **бартеризацію внутрішнього та зовнішнього товарного обігу, що спричиняє значні бюджетні втрати**. Наведу деякі факти: обсяг бартерних операцій на підприємствах Мінвуглепрому перевищив торік 80%, Мінмашпрому — 60%. На окремих підприємствах, зокрема Дніпровському металургійному комбінаті, він коливався в межах 80%. Такий самий стан справ і на Нікопольському “Південнотрубному заводі”. Підраховано, що **недоїмка державного бюджету від бартерних операцій у 1996 році становила майже 30% їхньої загальної суми**. Загалом слід визнати: діюча бюджетна система потребує серйозної реорганізації й удосконалення. Вони мають бути втілені вже у бюджеті 1998 року. Опрацьовується проект Указу Президента “Про принципи складання Державного бюджету на 1998 рік і здійснення реформи бюджетної системи в Україні”.

Особливо гострою є проблема **подолання платіжної кризи**, яка фактично паралізує національну економіку. На 1 лютого 1997 року — це майже 92% ВВП.

Необхідною передумовою її подолання є поєднання фінансової і грошової стабілізації, зміцнення банківської системи. Сьогодні певними колами настійно пропагується ідея нестачі грошової маси в економічному обороті держави. В її дефіциті вбачається основна причина спаду виробництва, зростання неплатежів, заборгованості із заробітної плати, складнощі з виконанням бюджету. Відтак, вноситься пропозиція про

вирішення нагальних економічних проблем, у тому числі бюджетних, на емісійній основі.

Президент рішуче й принципово виступає проти такого підходу. **У нас один безальтернативний шлях забезпечення зростання монетизації ВВП — подальше зміцнення національної грошової одиниці — гривні.** Маємо всі усвідомити: щоб досягти реального економічного зростання і стабілізувати життєвий рівень, необхідно будь-що забезпечити зниження темпів інфляції. У 1997 році — удвічі (до 20—25%), у 1998-му — ще раз удвічі (до 10—12%). Зрозуміло, слід урахувувати й ціну цього зниження. Адже ціна кожного відсотка надзвичайно висока. Варто усвідомити й те, що наша стратегічна мета — вийти якнайшвидше на повністю неемісійне покриття дефіциту бюджету, зниження останнього до суми, що не перевищує три відсотки ВВП.

Водночас не можна не помічати наявних проблем у розвитку та функціонуванні банківської системи, її слабкість, низький кредитоспроможний потенціал, істотні хиби в системі грошового обігу й інші недоречності створюють значні перешкоди на шляху переходу до політики економічного зростання. Уряд та НБУ зобов'язані уже в першому півріччі поточного року розробити спільну комплексну Програму оздоровлення банківської системи. Я наголошую — спільну програму. Потрібні узгодженість дій, а не взаємні звинувачування.

Основи промислової політики

Тепер про деякі аспекти промислової політики. **Найголовніше тут — перехід від стримування негативних тенденцій до стимулювання інвестиційного процесу та структурної перебудови.**

Насамперед необхідно здійснити комплекс заходів для його відновлення діючими виробничими структурами за рахунок власних коштів. Для цього вперше за роки реформ створюються важливі об'єктивні передумови. Маю на увазі зменшення податкового тиску на виробника й запровадження нової системи амортизації, яка дасть можливість уже цього року подвоїти обсяг амортизаційних відрахувань, істотно збільшити за їх рахунок інвестиційні ресурси. За прогнозними оцінками, власні нагромадження підприємств та організацій в балансі капіталовкладень на 1997 рік становитимуть майже 70% їхнього загального обсягу. Важливо, щоб ці кошти були ефективно використані. А тому Кабінетові Міністрів потрібно у стислі строки розробити й подати до Верховної Ради законопроект “Про амортизаційні відрахування”.

Варто було б піти на збільшення уже в 1998 році частки державних видатків на пряме інвестування реструктуризації паливно-енергетичного комплексу, розвиток інфраструктури транспорту, об'єктів АПК та інше.

Серйозні перспективи залучення інвестицій у різні галузі економіки пов'язуються також із **реалізацією завдань грошового етапу приватизації**. Важливим механізмом акумулювання та перерозподілу інвестиційних ресурсів покликаний стати **фондовий ринок**. Україна вже пройшла етап його становлення. Тепер потрібно, щоб він почав виконувати свою основну функцію — мобілізацію та ефективний перерозподіл грошових заощаджень і накопичень громадян та суб'єктів господарювання, необхідних для процесу суспільного відтворення.

Особливі надії покладаються на **залучення іноземних інвестицій**. Сьогодні на душу населення в Україні їх припадає близько 25 доларів. За цим показником ми на останньому місці серед країн із перехідною економікою. Непокоїть той факт, що **Україна мало приваблює великих інвесторів**, хоча останнім часом становище дещо змінюється. Проте на шляху іноземного інвестора постає безмежний ланцюг штучних бар'єрів, подолання яких потребує велетенських зусиль. Не останню роль у цьому відіграє корумпованість частини державного апарату. Усі добре розуміють, що буквально на очах умирає АвтоЗАЗ. Через брак фінансових ресурсів обсяг виробництва автомобілів на підприємстві скоротився з 124 тис. до 7 тис. на рік. Однак Кабінет Міністрів протягом трьох років не може визначитися щодо конкретних організаційних форм залучення заінтересованих іноземних інвесторів, які пропонують свої капітали на здійснення глибокої реконструкції цього підприємства.

Можна навести десятки й сотні таких прикладів. До яких пір продовжуватиметься така практика? Миритися з нею ми просто не маємо права. Для активізації іноземних інвестицій необхідні додаткові законодавчі рішення. Скажу лише про деякі з них. Це — **внесення змін до Земельного кодексу України стосовно надання іноземному інвесторові права на земельну ділянку під розміщення підприємства, а також на участь у приватизації об'єктів АПК**. Розумію всю складність цієї проблеми, однак її треба вирішувати. Слід також **законодавчо закріпити право продажу іноземним інвесторам об'єктів приватизації разом із земельними ділянками**.

Не можемо нехтувати досвідом розвинутих країн і стосовно зовнішніх запозичень фінансових ресурсів на світовому ринку.

Інше важливе завдання промислової політики — **стимулювання структурних зрушень**. Ще в 1994 році за ініціативою Президента було розроблено проекти Програми структурної перебудови економіки та Концепції державної промислової політики. Однак ці документи стали об'єктом бюрократичної тяганини й загубилися в коридорах виконавчої та законодавчої влади. Зокрема, проект Програми структурної перебудови

розглядався Урядами, які очолювали три Прем'єр-міністри. Проект кілька разів доопрацьовувався, з урахуванням пропозицій народних депутатів. Проте й до цього часу Програму не прийнято. Приблизно така ж доля спіткала Концепцію державної промислової політики та програму розвитку АПК.

Що ж тоді говорити про реальну практику структурних перетворень? Природно, що ситуація весь час погіршується. Для структурної перебудови виробництва необхідна глибоко продумана, ініціативна політика Уряду. Нині вона фактично відсутня. Втрати тут чи не найвідчутніші. У своїй економічній стратегії нам потрібно постійно враховувати, що ми йдемо від моделі, де панівну роль відігравала державна власність, до багатоукладної економіки, де провідні функції належатимуть приватному сектору. Сьогодні він у процесі становлення і вже тому потребує підтримки. Така підтримка, і на цьому слід наголосити, не пов'язана з додатковими фінансовими видатками. Вимагається лише, з одного боку, зняти адміністративно-бюрократичні перепони, а з іншого — встановити відповідні законодавчі гарантії. Нагадаю: навіть класики марксизму-ленінізму свого часу зазначали, що будь-який новий спосіб економічних відносин не може утвердити себе без активної підтримки держави. НЕП по суті зводилася до реалізації цієї політики. Так має бути й у нас. До того ж **недержавний сектор розвивається найбільш динамічно. Вже нині на нього припадає 56% продукції промисловості, більш як 90% банківських послуг, значна питома вага сільськогосподарського виробництва, торговельного обороту та послуг у сфері побутового обслуговування. Активна підтримка цього сектору є важливою передумовою загального економічного оздоровлення.**

Питання першорядного значення в розвитку державного сектору — глибока реструктуризація підприємств, підвищення їхньої конкурентоспроможності, прискорення інтеграції у сферу ринкових відносин, формування сучасної системи управління та кадрового потенціалу. Аналіз показує, що там, де системно організовано роботу в цих сферах, підприємства впевнено розвиваються, стабілізують виробництво, свої економічні показники. Налагоджуються нормальні зв'язки з комерційними банками, довгострокове кредитування. Й навпаки, якщо на підприємстві склади заповнені готовою продукцією, не виплачується заробітна плата, працівників відправляють у вимушені відпустки, причина очевидна — нічого не зроблено для його реструктуризації. Це означає, що п'ять останніх років тут чогось очікували, займалися балачками та політичними дискусіями, а не справами. Сьогодні налічується близько 5 тис. акціонерних товариств, у яких держава володіє пакетом акцій. Практика ж управління корпоративною власністю держави не витримує критики.

Так, Мінмашпром має своїх представників лише на 42 із 667 підприємств, Мінтранс — відповідно на 71 із 641, Держнафтогаз — усього на п'яти із 129. Про яке управління державним майном у такому разі може йти мова? Його просто немає. А це ж мільярди гривень основних фондів.

Чому ця проблема повністю випала з поля зору Кабінету Міністрів? Адже за приблизними оцінками бюджет недоотримує близько 3 млрд грошових надходжень у вигляді дивідендів за акції, якими володіє держава. Ми не можемо не оцінювати критично й ситуацію, що склалася у приватизаційному процесі. Методи, за якими здійснюється приватизація, не забезпечують відбудови виробництва, реструктуризації фінансів, оновлення продукції та технологій, зміни форм управління. Складається враження, що галузеві міністерства та відомства свідомо затягують строки приватизації. Це дезорганізує виробництво, призводить до значних втрат, управлінського безвладдя. Нещодавно мені довелося побувати на Миколаївському цементному заводі й на власні очі переконатися в тому, якої великої шкоди завдають невдалі рішення в питаннях приватизації. Інший приклад — корпоратизація Лисичанського нафтопереробного заводу. Її розпочато ще в 1993 році і через непослідовну політику Держнафтогазу й досі не завершено. За цей час борги підприємства зросли до 400 млн грн, а виробництво продукції впало до 12% проектної потужності. Така ж ситуація і в АПК. Через недосконале законодавство навіть приватизація малих підприємств штучно затягується на декілька років, що завдає великих збитків виробництву. Все це, шановні народні депутати та урядовці, потрібно разом виправляти.

Які конкретні завдання у справі завершення приватизаційного процесу й відповідно реструктуризації власності потрібно розв'язати в найближчий період?

Перше і головне, подобається це комусь чи ні, — кардинально прискорити приватизаційний процес, перейти з 1 липня 1997 року до інвестиційно орієнтованої грошової приватизації.

Друге — завершити в поточному році другий етап земельної реформи, пов'язаний із паюванням землі, яка має належати тим, хто її обробляє, поступовим утвердженням ринку землі, оренди, організаційною перебудовою структури агропромислових підприємств.

Третє — дати необхідний поштовх розвиткові альтернативного шляху приватизаційного процесу. Йдеться про реалізацію системи банкрутств, заставного права, здійснення приватизації через конверсію боргів, зняття обмежень щодо участі у приватизації банківського капіталу, стимулювання, створення промислово-фінансових груп, всебічну підтримку малого та середнього бізнесу.

Четверте — формувати у структурі банківського капіталу вагому частку держави. Без цього її вплив на економічні процеси, в тому числі й структурні перетворення, залишиться мінімальним.

П'яте — якнайшвидше прийняти Державну програму приватизації на 1997 рік.

Днями буде підписано Указ Президента України з одночасним поданням відповідного законопроекту до Верховної Ради.

Коротко про деякі ключові аспекти зовнішньоекономічної діяльності. Визначальним моментом тут є випереджаючі темпи зростання експорту як основи формування економічної незалежності держави, скорочення дефіциту платіжного балансу. Водночас чимало проблем потребують невідкладної уваги Уряду. Йдеться, насамперед, про структуру експорту, яка відчутно впливає на системні перетворення, реалізацію потенційних конкурентних переваг держави. За умов кризи національного виробництва одnobічний розвиток експорту сировинних товарів може призвести до прогресуючого розмежування і консервації структури економіки з двома секторами: а) домінуючим експортним сектором зі спрощеною структурою переважно сировинного спрямування; б) неекспортоспроможним деградуєчим сектором, що охоплюватиме насамперед галузі високотехнологічного виробництва — машинобудування та приладобудування. Таке розмежування вже доволі помітне. Як наслідок **дедалі виразніше окреслюється загроза деіндустріалізації економіки, на чому я особливо наголошував ще в жовтні 1994 року.**

Складається суперечлива ситуація: зростання експорту не сприяє позитивним структурним зрушенням. Навпаки — поглиблює технологічне відставання національного виробництва. Вихід із цієї ситуації не може полягати в будь-яких обмеженнях експорту. Прискореними темпами має розвиватися експорт продукції “вищих поверхів” — обробної промисловості, наукоємних виробництв. Для цього належить відновити фактично втрачену регулятивну роль держави в зовнішньоекономічній діяльності, розробити спеціальну програму стимулювання експорту високотехнологічних виробництв. Навіть з урахуванням того, що результати її реалізації повною мірою виявляться лише через п'ять—сім років.

Декілька слів про **валютну політику**, яка останнім часом також викликає чимало нарікань. **Моя позиція полягає в необхідності продовження курсу дальшої лібералізації валютних відносин, запровадження валютного коридору, скасування обов'язкового продажу валюти резидентами, створення передумов для приєднання України до VIII статті Статуту МВФ і забезпечення на цій основі цілковитої конвертованості національної грошової одиниці — гривні.**

Реалізація цих завдань вимагає **нарощування валютних резервів НБУ**. У 1997 році слід продовжити роботу щодо приєднання України до ГАТТ/СОТ. Членство України в цих організаціях надзвичайно важливе, оскільки воно дасть можливість перевести торговельно-економічні стосунки з іншими країнами на рівноправну, стабільну та довгострокову економіко-правову основу, значно розширить можливості доступу українських товарів на ринки інших країн.

Шановні народні депутати!

Ви, як ніхто, добре знаєте, що завдання економічного зростання матиме перспективи лише за умови його органічного поєднання з активною соціальною політикою. Вона ж, своєю чергою, не може стати результативною ізольовано від випереджаючого зростання платоспроможного попиту населення, вартості робочої сили, матеріальної заінтересованості у високопродуктивній праці. Свого часу дореволюційна Росія опинилася на узбіччі європейського економічного прогресу насамперед через обмеженість національного ринку. Це стосується також колишнього СРСР. Ми ж намагаємося подолати власне відставання, вийти на рівень сучасного цивілізаційного розвитку без докорінних змін у підходах до цієї проблеми. Тим часом уже сьогодні обмеженість платоспроможного попиту населення є чи не найголовнішим бар'єром стабілізації виробництва.

За моїм дорученням зроблено підрахунки, як саме вплинуло зниження у 1996 році реальної заробітної плати на обсяг виробництва. Вони красномовні: спад ВВП становив 4,4% його загального обсягу. Таке зниження реальних доходів має місце і в поточному році. Чого тоді варті нескінченні заяви Уряду про захист національного ринку? Адже він на очах деградує.

Слід визначити 1997 і 1998 роки як період реального повороту до істотного поглиблення соціальної орієнтації економічних реформ. Президент ініціюватиме розробку Державної програми соціальної політики на найближчі 2,5—3 роки, в основу якої буде покладено нові радикальні підходи.

Окремо хочу зупинитися на найбільш злободенному питанні. Як ви розумієте, йдеться про **погашення заборгованості із заробітної плати, пенсій, інших соціальних виплат**. Я, так само, як і ви, розцінюю відповідні невивплати як економічний злочин, безпроцентний кредит, який насильницьким методом знімається з населення для фінансування прогалин, що утворюються внаслідок управлінських прорахунків.

Як має діяти Президент?

Відповідь одна — суворо питати з Уряду та керівників місцевих органів влади. Тому ставлю питання чітко й однозначно: якщо не буде зроблено рішучих кроків для погашення бюджетної заборгованості,

Уряд у повному складі сам має піти у відставку через неспроможність до керівництва. Так само мають чинити й керівники інших рівнів.

Найскладніше і невідкладне завдання — **реформування пенсійної системи, яка переживає глибоку кризу**. Слід визнати: на основі діючої системи поліпшити стан пенсійного забезпечення населення неможливо. У зв'язку з цим Уряд має до 1 липня 1997 року розробити програму глибокої пенсійної реформи й унести її до Верховної Ради, з тим, щоб 1998 рік ми розпочали з новою системою пенсійного забезпечення. При цьому хочу висловити свою принципову позицію: пенсійна реформа не повинна здійснюватися за рахунок пенсіонерів.

Шановні народні депутати!

1996 рік був непротим. А можливо й найскладнішим за роки нашої незалежності, оскільки перетворення торкнулися кореневих засад нашого життя, міцно поєднали проблеми політики й економіки. Однак незалежно від того, хто і як оцінює сьогодні, неспростовною реальністю є колосальні зміни в усіх сферах, створення підґрунтя для виведення України на траєкторію динамічного розвитку, облаштування як повноцінної, сучасної і цивілізованої держави, де права та свободи громадян не лише декларуються і гарантуються, а й реально забезпечуються.

Нині необхідно перейти від кількісних параметрів та формальних атрибутів державності до реального і якісного їхнього наповнення. Це вимагає конкретної, напруженої роботи й відповідальності від усіх Інститутів влади, від кожного працівника й усього суспільного загалу. Потрібні синтез енергії, концентрація волі, наполегливості й розуму. Якщо раніше, на етапі здобуття незалежності, вимагалися політична воля, громадянська відповідальність і мужність, то сьогодні до цього треба додати компетентність і професіоналізм. Ми повинні відповісти на виклик історії, мати оптимізм і стійку віру в те, що здолаємо усі труднощі. І діяти. Послідовно, виважено та узгоджено, запровадивши надзвичайний режим роботи для органів державної влади.

Президент встановлює жорсткий контроль за реалізацією завдань і дотриманням вимог, сформульованих у Посланні до Верховної Ради. Указом будуть визначені організаційні основи їхнього здійснення.

Шановні Голово та народні депутати!

Ми можемо дотримуватися різних поглядів на ті чи інші явища нашого життя, мати різні політичні уподобання. Проте у нас є спільне завдання — закласти надійний фундамент будівництва Української держави, фундамент для цивілізованого життя багатьох поколінь її громадян. Якою буде Україна у XXI сторіччі, залежить від того, що ми зробимо для неї сьогодні. А зробити треба багато.

НА БЛАГО ГРОМАДЯН ОБ'ЄДНАНОЇ ЄВРОПИ

Виступ на пленарному засіданні
економічного саміту країн
Центральної та Східної Європи

Зальцбург, Австрія
10 липня 1997 року

Шановний Головуючий!
Шановні президенти та прем'єр-міністри!
Шановні пані та панове!

Щиро радий нагоді знову зустрітися з вами на цьому високоповажному форумі й висловити своє бачення проблем участі країн регіону Центральної та Східної Європи, невід'ємною частиною якого є Україна, у створенні нової Європи. Рік, що минув, був позначений як активізацією двосторонніх стосунків між державами нашого регіону, так і започаткуванням нових форм субрегіональної співпраці у контексті поглиблення процесів політичної та економічної інтеграції на континенті загалом. Насамперед маю на увазі політичні аспекти.

Щойно в Мадриді сталися історичні події — ухвалено рішення щодо прийняття нових членів НАТО, укладено Хартію про особливе партнерство між Україною і Альянсом, відбулося перше засідання Ради Євроатлантичного партнерства. Перед цим був підписаний Основоположний акт Росія—НАТО. Протягом травня—червня цього року Україна підписала довгоочікувані договори з Росією і Румунією, Спільну українсько-польську заяву про взаєморозуміння і примирення. Цим ми зробили свій вагомий внесок у зміцнення європейської безпеки. Узагальнюючий висновок такий: нам вдалося суттєво наблизитися до реалізації ідеї неподільності системи безпеки в Європі, до запобігання виникненню нових ліній поділу на континенті.

Шановні пані та панове!

На моє глибоке переконання, **чи не найважливішим чинником створення всеохоплюючої системи безпеки в Європі є економічний.** Він включає, насамперед, ринкові перетворення, що відбуваються у посткомуністичних державах, у тому числі й в Україні. Ціною значних матеріальних та фінансових втрат нам удалося демонтувати основні підвалини адміністративно-командної системи й закласти основи ринкової економіки. Зрозуміло, що основний тягар таких витрат лягає на плечі країн, що їх здійснюють. Однак певну їх частку мали б узяти на себе економічно розвинуті держави Старого світу, які достатнім чином виграли від згаданих перетворень.

Парадоксально, але факт: ринкові реформи у посткомуністичних країнах є своєрідним викликом не лише внутрішній лівій опозиції, яка чинить їм шалений опір, а й країнам Заходу. Перед лицем таких змін їм також необхідно певним чином змінюватися, швидше адаптуватися до якісно нових умов. Зокрема, звикати до сприйняття країн, що трансформуються, незалежно від їхніх розмірів та економічного потенціалу, як своїх рівноправних партнерів. Від країн Заходу не вимагаються якісь односторонні поступки чи жертви. Йдеться про взаємовигідні інвестиції, обмін людьми та ідеями, науково-технічними досягненнями. Особливе значення має торгівля на рівноправних засадах — паритетний обмін товарами. Ось чому ми так критично ставимося до будь-яких дискримінаційних протекціоністських заходів, які, на жаль, ще мають місце на західних ринках.

Шановні пані та панове!

У контексті поглиблення інтеграційних процесів у Європі особливого значення набуває розвиток одного з найпотужніших у світі об'єднань — Європейського Союзу. Сьогодні ми є свідками історичного прогресу Євросоюзу. Як відомо, Україна визначила своєю стратегічною метою приєднання до нього і неухильно просувається у цьому напрямі. Незабаром набуде чинності Угода про партнерство і співробітництво між Україною і ЄС. Розпочнуться переговори про запровадження режиму вільної торгівлі. Як генератор інтеграційних процесів на континенті Європейський Союз не лише довів свою життєздатність та ефективність. Його успіхи в забезпеченні розвитку економіки на благо громадян об'єднаної Європи спонукали абсолютну більшість країн континенту заявити про своє бажання приєднатися до цієї авторитетної міжнародної спільноти.

Сьогодні майже всі країни Центральної та Східної Європи готуються до вступу в ЄС. При цьому не може не зазначити одну закономірність: інтеграція в Євросоюз усвідомлюється не як поглинання, втрата тією чи іншою нацією своєї самобутності, а навпаки, як крок до набуття нових можливостей у зміцненні власного суверенітету й ваги на міжна-

родній арені. Впевнений, що взаємна підтримка і координація дій на шляху приєднання до ЄС набуває для країн регіону особливого значення. У цьому плані хотів би наголосити на важливості для України скорішого набуття повноправного членства в Угоді про вільну торгівлю в Центральній Європі (ЦЕФТА). Органічним доповненням загальної тенденції європейських націй до консолідації є також розвиток таких структур, як Центральноевропейська ініціатива (ЦЕІ), Чорноморське економічне співробітництво (ЧЕС). Наша держава налаштована на поглиблення взаємовигідної співпраці в рамках зазначених організацій. **Переконаний, що країни Центральної та Східної Європи відіграватимуть дедалі активнішу роль у побудові Європи XXI століття.**

ГАРАНТУВАТИ ЕКОЛОГІЧНУ БЕЗПЕКУ ПЛАНЕТИ

Виступ на 19-й спеціальній сесії
Генеральної Асамблеї ООН
для всебічного огляду та оцінки
ходу здійснення “Порядку денного
на ХХІ століття”

12 липня 1997 року

Шановний пане Голово!

Шановний пане Генеральний секретарю!

Шановні Глави держав та урядів!

Пані та панове!

П'ять років, що минули після Конференції в Ріо-де-Жанейро, засвідчили історичну і практичну цінність її рішень. Уперше екологічний вимір забезпечення миру та подальшого економічного розвитку було піднесено на рівень ключових проблем людства. Принагідно нагадаю, що майже 10 років тому Україна виступила одним з ініціаторів розробки концепції міжнародної екологічної безпеки, яка послужила відправною точкою для розробки “Порядку денного на ХХІ століття”. На жаль, ми поки що не домоглися найголовнішого — переходу від слів до здійснення рішучих дій, вжиття конкретних практичних заходів. Стан довкілля на планеті сьогодні продовжує викликати серйозну тривогу.

Роки, що минули після Ріо, збіглися з періодом становлення України як незалежної держави, початком глибоких політичних та соціально-економічних реформ. Цей процес значно ускладнився екологічною кризою в нашій країні, її корені — у Чорнобильській катастрофі й непомірному техногенному навантаженні на довкілля. Тому екологічна

складова національної безпеки перетворюється на один із домінуючих чинників внутрішньої та зовнішньої політики Української держави.

У спадщину від колишнього Радянського Союзу, коли природні ресурси вважалися безкоштовними і практично невичерпними, ми отримали енергозатратну, ресурсомістку економіку. Варто лише зауважити, що ресурсомісткість продукції України перевищує світовий рівень у 2—3, а енергомісткість — у 6—9 разів. Техногенний тиск на території України у 6—7 разів перевищує рівень розвинутих європейських держав. Не менш тривожні й такі цифри: розораність сільськогосподарських угідь у нас сягає 80%, а в деяких районах — 90%. Накопичено понад 25 млрд тонн відходів, які займають 130 тис. гектарів славнозвісних українських ґрунтів. За останні п'ять років населення нашої країни зменшилося майже на мільйон чоловік. Не все, звичайно, слід списувати на екологію, проте її “внесок” у погіршення екологічної ситуації України, на жаль, величезний. Ось чому **“Порядок денний на XXI століття” для України — не просто абстрактна ідея із невизначеним терміном її реалізації. Це — наша концепція і стратегія виживання.**

Відповідно до цього **спрямовуємо свої зусилля на реальну інтеграцію природоохоронної політики до стратегії соціально-економічного розвитку.** Забезпечення екологічної безпеки й підтримання екологічної рівноваги на території країни є одним із пріоритетів державної політики, визначених Конституцією. Здійснено кардинальний перегляд законодавства в галузі охорони довкілля і раціонального використання природних ресурсів. На підставі рішень “Ріо-92” розроблено Концепцію та Основні напрями державної екологічної політики. Розпочався перехід від адміністративних до ринкових методів управління природоохоронною діяльністю. Запроваджені плата за спеціальне використання природних ресурсів і забруднення довкілля, нова система фінансування й кредитування природоохоронних заходів.

Один із найголовніших наших пріоритетів — охорона природи. Лише за останні три роки площі заповідних територій збільшено у півтора рази. Це — своєрідний “золотий” фонд держави. Активно реалізується лінія на **гармонізацію національного екологічного законодавства з міжнародним.** Сьогодні Україна є учасницею 17 міжнародних конвенцій у галузі охорони довкілля та 15 протоколів до них. Наступним кроком стане практичне здійснення Концепції сталого розвитку України, яка найближчим часом буде затверджена Урядом.

Проте реалізація цих та інших заходів ускладнюється низкою чинників. Окрім труднощів, пов'язаних зі складним процесом ринкової трансформації економіки, серйозною перешкодою на шляху досягнення цілей сталого розвитку залишається **чорнобильська проблема. На заходи з**

метою мінімізації наслідків аварії на ЧАЕС Україна щорічно витрачає близько 1 млрд дол. США. Проте ми й сьогодні, через 11 років після катастрофи, постійно відчуваємо її загрозливе дихання. І не лише для нас. Прагнучи позбавити людство від цієї загрози, ми ухвалили рішення про виведення Чорнобильської АЕС з експлуатації до 2000 року. Першим кроком на цьому шляху стало закриття у 1996 році першого енергоблоку. **Очікуємо, що й країни “Великої сімки” виконають свої зобов’язання згідно з Меморандумом про взаєморозуміння.** Хочу наголосити: Україна радикально реформувала державну систему забезпечення ядерної та радіаційної безпеки з урахуванням широкого міжнародного досвіду.

Сьогодні у нас є всі підстави стверджувати, що в Україні закладено базові основи (структурні, науково-методологічні, правові, економічні) нової державної політики, яка базується на принципах сталого розвитку і притаманна країнам із ринковою економікою. Забруднювати довкілля та надмірно споживати природні ресурси для держави стає економічно не вигідним. І це — головний результат проведеної роботи.

Пане Голово!

Наша сесія засвідчує: людство на порозі третього тисячоліття сповнене розуміння біосферних масштабів своєї діяльності. Понад сімдесят років тому наш великий співвітчизник, родоначальник науки про біосферу Землі Володимир Вернадський сказав: “Людство стає потужною геологічною силою. І перед ним, перед його думкою і працею постає питання про перебудову біосфери в інтересах людства як єдиного цілого, що вільно мислить”. Ми надто довго йшли до усвідомлення цієї істини. Майбутнє наших дітей залежить від здатності її розуміти, а насамперед — діяти адекватно. Тому вже сьогодні слід розпочати розробку глобального міжнародно-правового акта, покликаного гарантувати екологічну безпеку всіх країн світу. Такого акта, який визначав би допустимі норми екологічної поведінки усіх держав в інтересах виживання й процвітання цивілізації у XXI столітті.

У ПОЛІТИЧНОМУ ПРОТИСТОЯННІ Є ПОРІГ, ЯКИЙ НЕ МОЖНА ПЕРЕСТУПИТИ ЗА ЖОДНИХ УМОВ

Виступ на III з'їзді Федерації
профспілок України

21 жовтня 1997 року

Шановні делегати і гості з'їзду!

Насамперед хотів би щиро привітати вас, а у вашій особі найма-совішу громадську організацію України — Федерацію профспілок. Цілком очевидно, що розмова на з'їзді, прийняті ним рішення істотно вплинуть не лише на діяльність профспілок, а й на процеси у державі загалом.

Усі ми бачимо, що ситуація останнім часом зазнає істотних змін і, будемо відверті, не завжди для нас бажаних.

Я поділяю більшість думок із цього приводу, висловлених у доповіді Олександра Миколайовича Стояна та виступах делегатів. Вважаю за необхідне скористатися трибуною представницького профспілкового форуму й викласти свою точку зору на деякі проблеми нашого життя.

Щодо більш конкретних питань взаємодії профспілок і виконавчої влади, то про них докладніше скаже присутній тут віце-прем'єр-міністр Микола Петрович Білоблоцький. Завтра виступатиме також Валерій Павлович Пустовойтенко, який матиме можливість вислухати вас і разом із вами обговорити злободенні питання.

Інша обставина, з огляду на яку надаю особливого значення виступу перед вами, — це важливість ролі, місця й покликання профспілок у сучасній системі суспільних інститутів. Вийшовши, так би мовити, з державної тіні, вони трансформуються у потужну силу, яка може бути як конструктивним, творчим чинником, так і руйнівним тараном.

Я твердо переконаний, що без профспілок неможливі перехід до оптимальної економіки, перетворення кожної людини на власника й активного суб'єкта економічних відносин, створення надійної й ефективної системи соціального захисту. Це не загравання, а оцінка, що базується на реаліях життя.

Думаю, ви з цим погодитеся. Як і з тим, що помітне розширення можливостей профспілкового руху має супроводжуватися виваженістю, обережністю та відповідальністю в їхньому використанні.

Особливості ситуації в державі визначаються насамперед перехідним періодом, який вона переживає. Водночас з'являється дедалі більше свідчень того, що ми наближаємося до завершення цього періоду з його труднощами й суперечностями.

Ознаки досягнення суспільством якісно нового стану найочевидніші в політико-правовій сфері. Насамперед це проведення на демократичній основі легітимних парламентських та президентських виборів, прийняття Конституції.

Сюди ж належать і масштабні прориви на міжнародній арені. Тим, хто скептично зараховує їх до суто пропагандистських акцій, які начебто мало впливають на стан справ у державі, можу сказати одне: без відповідного зовнішньополітичного середовища жодна країна не в змозі вирішити свої внутрішні проблеми. Україна для себе таке середовище створила, і досить сприятливе. Воно вже матеріалізується у цілком конкретних і корисних для нас справах, хоча й не завжди так, як нам того хотілося б. Докладніше скажу про це далі. А зараз ще раз наголошую: держава у нас є, вона відбулася, і в цьому головний підсумок шести років незалежності.

Водночас мусимо бути реалістами і визнати: від поступу на основних напрямках державотворення ще відчутно відстають економічні тили. Відставання велике, подекуди неприпустиме. Й насамперед тому, що негативно відбивається на повсякденному житті наших людей. У свідомості частини населення воно вже пов'язується з проведенням економічних реформ і навіть зі здобуттям Україною незалежності.

Не буду зараз докладно вдаватися у підгрунття гострих проблем та чинників, які заважають їхньому розв'язанню. Про це сьогодні вже чимало говорилося.

Звичайно, не можна ігнорувати глибини започаткованих економічних перетворень, на які наклалися не менш радикальні політичні зміни та винятково несприятливі стартові умови реформування економіки. Зрештою, ми просто не мали досвіду такої якісно нової, складної і масштабної роботи.

Загальновідомо також, що економіка — сфера досить інертна й консервативна. Тут особливо повільно і важко долаються наслідки об'єктивних чинників та суб'єктивних помилок. І того й іншого у нас, на жаль, не бракувало. Водночас — і хочу наголосити на цьому особливо — прорахунки, в тому числі й органів державної влади, не стали приводом для небезпечної конфронтації в суспільстві, спроб вдатися до силових методів вирішення конфліктів, що виникали.

Вважаю, що це слід поставити в заслугу також професійним спілкам, трудовим колективам. За небагатьма винятками, вони незмінно демонструють у найбільш критичні моменти виваженість і розсудливість.

Шановні друзі!

Сьогодні у цій залі акумулюються критична енергія, невдоволення людей проблемами трудових колективів, негараздами і бідами свого існування. Я це добре розумію, щоденно відчуваю весь тягар відповідальності, що на мені лежить. Але разом із тим, оцінюючи ситуацію в масштабах усієї держави, скажу: було б необ'єктивно й несправедливо заперечувати, що за останні роки дещо зроблено в економіці та соціальній сфері. Нам вдалося, зокрема, зупинити спад виробництва, приборкати інфляцію — з більш як 10 тис. відсотків у 1993 році до 10—11 у нинішньому. Забезпечено стабільність національної валюти.

Варто усвідомити, що все це — неодмінні й обов'язкові передумови економічного зростання. Проте я так само виразно бачу й те, що безперечні зрушення на макроекономічному рівні ще дуже мало позначилися або й зовсім не відчуються у вимірі конкретної людини й конкретної сім'ї, не поліпшують їхнього добробуту, настрою та соціального самопочуття. Від усього цього просто болить серце. Дивлячись на страждання людей похилого віку, які вже й так натерпілися у своєму житті, згадую і свою матір, її долю, яку й долею назвати не можна. Тому знову й знову повертаюся до ключових на даний момент питань: чому так важко йдуть реформи, чому не вдається реалізувати у повному обсязі намічене програмою радикальних економічних реформ 1994 року?

Причин багато. Були і є, як я вже казав, прорахунки. Не зуміли сформувані дієздатне ядро управлінської еліти. Кадровий потенціал ринкових перетворень і сьогодні залишається украй обмеженим.

Усе це так. Проте головне, на мій погляд, у тому, що ми ніяк не можемо позбутися синдрому політичного протиборства, перманентних змагань за гетьманську булаву, не перестаємо міряться, хто вищий чи старший. Політика у нас постійно йде попереду економіки, залишаючи на її шляху глибокі вибоїни і ями.

У цьому ж ряду й питання майна профспілок, коштів на соціальне страхування. Тут я підтримував і буду підтримувати позицію професійних спілок.

Нині, з наближенням парламентських виборів на новій, змішаній основі це вже відчувають навіть політично нейтральні та соціально інертні люди.

Звичайно, передвиборні баталії не додають суспільного спокою і в благополучніших країнах із розвиненою й усталеною демократією. Однак там є стримуючі засоби, механізми, зрештою, апробовані тривалою практикою традиції, що дають можливість уникати непередбачуваного перебігу подій, порушення нормальної життєдіяльності держави й суспільства. Тепер давайте поглянемо, як змінюється з розгортанням передвиборної кампанії політичний ландшафт у нас.

Лінія протистояння пролягає вже навіть через Закон “Про вибори народних депутатів України”. Я маю намір викласти позицію Президента з цього приводу завтра у зверненні до народу.

Відмічаючи той факт, що у відвоюванні права трудових колективів та зборів громадян на висунення кандидатів у депутати є незаперечна заслуга профспілок, хотів би акцентувати увагу на іншому. Кожна партія і кожен потенційний претендент на депутатський мандат хотіли б бачити виборчий закон максимально сприятливим для себе. Бажання у принципі природне й зрозуміле, проте запекле ламання списів навколо цього закону пояснюється не тільки і навіть не стільки ним. Для деякого орієнтиром служать не інтереси держави і народу.

Уже цілком очевидно, що дискусії навколо виборчої системи використовуються для тотального нагнітання суспільних пристрастей. У цьому контексті робляться спроби компенсувати нечисленність та слабкість деяких партій, невиразність іміджу політиків радикалізацією їхніх гасел і дій. На очах наростає потік огульної критики, негативу, компромату і, даруйте, просто галасу. У ньому вже нерідко губиться голос здорових конструктивних сил і серйозних, відповідальних політиків.

У чому вбачаю основну небезпеку таких тенденцій?

Перше. Політика відтісняє на задній план економіку, розв’язання нагальних життєвих проблем. Зокрема, ставиться в чергу розгляд парламентом найбільш важливих і невідкладних питань, гальмується їхнє практичне вирішення. Своєю чергою органи місцевого самоврядування також коригують свої позиції й діяльність із прицілом на вибори. По-боююсь, що ця хвороба може вразити й почне розхитувати державні адміністрації.

Друге. Більшість питань, навіть найбільш приземлених і гострих, розглядається законодавцями в політизованому ключі, з орієнтацією не на користь справи, а на можливі дивіденди до наступних виборів.

Третє, що впливає із двох попередніх. Це справжній шквал популізму, який обрушився на виборців. І, хоч як це не прикро, тон задається з парламентської трибуни. Складається враження, що ми живемо виключно сьогоднішнім днем. А тим часом у зовні привабливих словах та рішеннях нерідко криються справжні міні уповільненої дії для держави, економіки та соціальної сфери. За прикладами далеко ходити не доводиться. Ви знаєте, якого суспільного резонансу набуло подолання вето Президента на внесення змін до закону про пенсійне забезпечення.

Я зовсім не проти того, щоб наші шановні ветерани отримували більше. Але ж для виплати пенсій нового мінімального розміру, встановленого Верховною Радою, потрібно десь три з половиною нинішніх пенсійних фонди, що явно перевищує весь Державний бюджет. За всього бажання не можу назвати це серйозним підходом до справи, яка зачіпає інтереси мільйонів наших громадян. Але ж проголосували. У тому числі й люди, які вважають себе серйозними економістами.

Це дуже просто — виставити Президента чи Уряд ворогами народу й зажадати від того ж Уряду: шукайте кошти під новий закон. Бо наша справа, мовляв, прийняти, а там хоч трава не росте.

Цей факт уже встиг стати хрестоматійним. Менше говорилося й писалося про інші, на мій погляд, такі ж промовисті вияви популізму.

Скажімо, Закон “Про державне регулювання імпорту сільгосппродукції”, який суперечить загальноприйнятим міжнародним нормам та правилам, фактично провокує торговельну війну з іншими державами і боляче б’є по вітчизняних виробниках та споживачах цієї продукції.

Хоча його приймали під гаслом захисту і тих, і інших.

Ось один із наслідків цієї, так би мовити, “турботи”. Ми фактично втратили ринки збуту свого насіння у країнах СНД та Східної Європи. Лише в системі компанії “Хліб України” не вибрано 45 тис. т гібридного насіння кукурудзи, 85 тис. т зернових, 14 тис. т гороху. А господарства Академії аграрних наук щорічно не можуть збути тисячі тонн елітного насіння зернових, кукурудзи, соняшника, ріпака, трав. І за таких умов, завдяки механічному подоланню вето Президента узаконюється відкрите ввезення за нульових ставок цієї продукції з-за кордону. Що ж маємо в підсумку? А маємо те, що виступаючи проти Президента, воюють із власним народом. Бо наслідком цього Закону стане спад виробництва й істотне підвищення цін на продукти харчування.

Я переконаний, що за цим простежуються не лише політичні, а й лобістські інтереси. За цим — конкретні люди й відомі прізвища тих у

парламенті, хто домагається пільгового ввезення “ніжок Буша”, розчинної кави тощо. В таких випадках я вдавався і вдаватимуся до наданого Президентом Конституцією права вето.

Але, як на мене, сплеск популізму та лобізму досяг такої точки, що значна частина депутатів уже неспроможна прислухатися до голосу здорового глузду.

А на інших чиниться постійний психологічний тиск: ми, мовляв, за народ, а ви — разом із Президентом і Урядом — проти нього. Якщо так піде й далі, то буде нагромаджено стільки законодавчих завалів, що їх доведеться потім розбирати не рік і не два. Проте загроза не тільки в цьому. З розгортанням передвиборної кампанії псевдопатріотична стихія виплеснеться далеко за стіни парламенту. А в наших людей ще не виробився імунітет до спроб маніпулювати їхньою свідомістю. Це може вплинути на волевиявлення народу, підмінить реальні чинники, що визначають політичний вибір громадянина, їхнім ілюзорним сурогатом, цілеспрямовано сформованим у громадській думці.

І **четверте**, що особливо небезпечно. Це загроза розколу суспільства за партійними та регіональними ознаками. Вона посилюється тим, що на передвиборні пристрасті накладається подія, яка має діаметрально протилежні оцінки. Йдеться про чергову, цього разу 80-ту, річницю Жовтневої революції. У ставленні до цих дат — ідеологічний вододіл, який виявляється у відповідних діях, намаганнях розтоптати політичних опонентів. Це повторюється з сумною послідовністю у тих чи інших варіантах щороку.

Переможців тут не буде. Як і зближення позицій. То чи не варто наслідувати кращі світові зразки й піти на примирення, не обставляючи його умовами, застереженнями та підрахунками, хто і чим має поступитися?

Ніхто, звісно, не закликає зовсім забути про минуле, поставити на ньому хрест. Історія вчить: пам'ять творить, а безпам'яття руйнує. І кому, як не нам, історична пам'ять має підказувати, до чого призводять непримиренність позицій, оцінок і дій.

Проголошення 7 листопада на законодавчому рівні, ще раз наголошую — на законодавчому рівні, днем порозуміння і примирення засвідчило б, на мою думку, рівень цивілізованості нашої держави, мудрості її народу.

Розраховую в цьому на розуміння й підтримку з боку партій, громадських організацій, усіх тих, для кого очевидна необхідність такого вирішення однієї з ключових наших проблем. Особливо — інтелігенції, чие слово багато важить для людей.

Усі ми повинні зрозуміти: у політичному протистоянні є поріг, який не можна переступати за жодних умов. За ним — розбрат, що вже завдав чимало лиха нашому народові. Наголошую це особливо, бо всі ми відповідаємо не лише за себе, а й за тих, хто прийде нам на зміну. Ніякі політичні перемоги, ніякі благородні наміри й цілі не будуть нічого варті, якщо нинішня молодь стане втраченим поколінням. А тривожні ознаки цього вже окреслюються — і не стільки в економічному, скільки в морально-психологічному аспекті. Це, безумовно, саме той випадок, коли всім нам треба діяти в одному ключі й в одному напрямі, незалежно від політичних симпатій та уподобань.

Менш помітними й зрозумілими для пересічного громадянина є незгоди та відкриті зіткнення думок щодо зовнішньої політики нашої держави.

Вище я вже побіжно торкнувся цієї теми. Будь-яке рішення відразу ж ділить політичний актив на дві частини. Напівтонів, як правило, немає. Скажімо, одні виступають за договір із Росією і за вирішення проблем Чорноморського флоту, інші — проти. У питанні про партнерство з НАТО знаки змінюються: прихильники зближення з Росією проти, а їхні опоненти, навпаки, за. І так практично в усьому.

А оскільки щось комусь завжди не подобається, то всі хором кричать: чому й навіщо Президент так часто їздить за кордон?

Ті, хто вважає, що з офіційним визнанням України як незалежної держави і формальним входженням її до світового співтовариства завдання та цілі нашої зовнішньої політики вичерпано, глибоко помиляються. На першому етапі було реалізовано лише загальновизнані у світовій практиці процедури.

Зовсім інша річ — укладення угод та договорів, які відповідали б нашим національним інтересам і забезпечували максимум стабільності, розуміння та конструктивності у стосунках з усіма державами. А за такої внутрішньополітичної ситуації, ускладненої економічними негараздами, вкрай непросто проводити зовнішню політику, спрямовану на зміцнення безпеки України, посилення її впливу на розвиток подій в Європі і світі, підвищення її авторитету. Саме на це ми спрямовували й надалі спрямовуватимемо зусилля, попри голоси невдоволених як справа, так і зліва. І на угоду кон'юнктурним партійним пориванням не допустимо, щоб Україна випала з перебігу сучасних міжнародних процесів, перемістилася в сіру зону і стала буферною державою. Кажу про це тому, що, по-перше, деякі ознаки такої можливості простежуються; а по-друге, ми прийшли у світовий економічний простір уже тоді, коли він остаточно сформувався. І, якщо відверто, то Україну там не дуже

чекали. Відвоювати своє місце, свою нішу у цьому просторі вкрай складно. Ніхто за нас цього не зробить, покладатися треба тільки на себе.

Сьогодні Україна має торговельні стосунки з більш як 160 державами світу. Далеко не останню роль у їхньому становленні відіграли контакти на вищому рівні — постійні й конструктивні, у тому числі й неформального характеру. Завдяки цьому зазнав якісних змін і частково диверсифікований основний імпорт. Здійснено справжні прориви в експорті високотехнологічної продукції, зокрема, в авіаційній, суднобудівній, ракетно-космічній галузях. Створено умови для взаємовигідної співпраці на двосторонній основі з країнами СНД, насамперед Росією. Сприятливі перспективи є також у регіональних масштабах, зокрема, у відносинах із державами Центральної та Східної Європи, Чорноморського регіону, Балтії.

Ми поставили за мету змістити у зовнішній політиці акценти в бік посилення її економічного вектора. Дещо вже вдалося, але досягнуте далеко не адекватне проблемам, які потребують вирішення. І саме цим багато в чому зумовлені наші внутрішні економічні труднощі. Так, з уведенням Росією податку на додану вартість на деякі види української продукції з одночасним збереженням такого податку на експорт російських товарів виключно в Україну, загальний товарообіг між обома державами скоротився за січень—серпень проти аналогічного періоду минулого року на 18%, тобто більше як на 2 млрд дол. США. При цьому загальний експорт наших товарів та послуг зменшився на 28%, унаслідок чого склалося негативне для України сальдо в розмірі 1 млрд 166 млн дол. А все це — втрати валового внутрішнього продукту, робочих місць, недовиплачена заробітна плата. Нам, на жаль, не вдалося припинити торговельну війну з Росією, незважаючи на відповідні домовленості на вищому політичному рівні. Кажу про це не лише тому, що тут присутні представники профспілок країн СНД та міжнародних профспілкових організацій, з якими у мене вчора відбулася добра зустріч і розмова на цю тему також, а насамперед, так би мовити, для внутрішнього користування. Я підтримав пропозицію профспілок щодо консультацій з ними президентів і керівників урядів напередодні самітів глав держав СНД.

Має бути як чітке розуміння проблеми, так і спільний алгоритм її розв'язання, робота на єдиний результат. А поки що цього немає. Прикрі зриви обертаються значними втратами, що називається, на рівному місці.

Йдеться, передусім, про затримки з ратифікацією Верховною Радою міжнародних документів або відкладення вже підписаних угод.

Політичні збитки виміряти важко, вони дадуть про себе знати згодом, а от економічні — реально відчуються вже сьогодні.

Один із багатьох прикладів. Вам відома гострота проблем житлового господарства. На їхнє розв'язання спрямовувалася Кредитна угода між Україною і Світовим банком. Проект закону про її ратифікацію розглянуто, але не прийнято. Причому, переконаний, із суто політичних мотивів.

Результат? Позичку втрачено. До того ж належить сплатити банкові комісійні за резервування коштів.

Факт непоодинокий. У кінцевому підсумку все це ставить під загрозу долю кредитного портфеля Світового банку в Україні, завдає шкоди міжнародному іміджу нашої держави і перспективам її співпраці з країнами-інвесторами. І, що особливо важливо, гальмується вирішення проблем вугільної промисловості, агропромислового комплексу, інших галузей. Звісно, ця сфера для нашої держави нова. Тим більш важливо, щоб вона не випадала і з поля зору профспілок. Бо інвестиції — це ті ж самі робочі місця, завантаженість і розширення виробничих потужностей, заробітна плата й, урешті-решт, — ті ж пенсії.

Варто звернути увагу й на таке. Вже стало правилом хорошого тону твердити на всіх рівнях, що непривабливість інвестиційного клімату в Україні — передусім у корупції.

Звичайно, має місце й це. На превеликий жаль. Але не більшою мірою, аніж у багатьох інших країнах. Серйозні експерти доходять висновку, що інвестиційний клімат визначається у нас насамперед такими чинниками:

- політична ситуація в державі;
- здатність політико-економічної системи до реформування;
- розвиненість національної законодавчої бази;
- стосунки з іншими державами та ефективність їхнього правового забезпечення;
- правові та економічні умови для розвитку підприємництва.

Як бачимо, вже сам цей перелік засвідчує, що й тут профспілкам є до чого докласти зусиль. Адже наше найголовніше спільне завдання полягає в тому, щоб нормально запрацювала економіка.

Шановні учасники з'їзду!

Економічна ситуація відома вам у розрізі підприємств, галузей та регіонів. Мені вона відома і в загальнодержавному масштабі.

Не повторюючи загальних оцінок ситуації, хочу сказати про головне. На кінець року ми зможемо лише наблизитися до торішнього рівня виробництва. І дуже важливо не допустити зриву. А це залежить від усіх

нас — уряду, місцевих органів виконавчої влади, парламенту і, звичайно, від профспілок.

Кабінет Міністрів підійшов досить обережно до визначення прогнозних показників економічного розвитку 1998 року, які покладено в основу бюджетних розрахунків. Приріст валового внутрішнього продукту передбачається вперше в межах 0,5%, промислового виробництва — 0,8%.

Це, звичайно, ще не економічне зростання.

Наступний рік має стати роком закріплення виробничої стабілізації, а роком реального економічного зростання — 1999-й. Розрахунки показують, що його темпи становитимуть 3—5%. Ця тенденція дасть про себе знати вже у другій половині наступного року. Саме таку макроекономічну динаміку закладено у Програму діяльності Уряду. Сподіваюся, що парламентарії підтримають її, піднявшись над своїми політичними амбіціями та суб'єктивними оцінками. Будь-що треба прийняти у визначеній Конституцією термін Державний бюджет на 1998 рік. Але прийняти не заради форми. Бюджет має бути і реальним, і ефективним. Мабуть, ви погодитесь з тим, що країна без програми Уряду та бюджету приречена на економічний хаос і політичну невизначеність. Я виходжу з того, що зірвати вистраждану такою ціною економічну стабілізацію було б злочином перед своїм народом. Тому дії Президента будуть рішучими, послідовними й адекватними ситуації. Розраховую у цьому також на підтримку профспілок, які чи не найбільше заінтересовані у стабілізації та нарощуванні виробництва. Цілком зрозуміла й та увага, з якою на вашому з'їзді розглядаються питання соціальної політики.

Хочу поінформувати: щойно я затвердив основні напрями соціальної політики в Україні на 1997—2000 роки.

Нагадаю, що при підготовці й доопрацюванні цього документа уважно враховувалася думка профспілок. Основні його параметри знайшли відображення у нещодавно підписаній Генеральній угоді. Я обома руками за випереджаючі темпи зростання пенсій, заробітної плати, стипендій, усіх видів соціальних виплат, за істотне підвищення частки доходів населення у структурі валового внутрішнього продукту. Підвищення платоспроможного попиту населення — не тільки ключова соціальна проблема, а й необхідна передумова економічного зростання. Але робити це потрібно зважено, чітко прораховуючи реальні фінансові можливості. Позиція Президента у цій справі відома — пріоритетність антиінфляційної політики. Цим ми не тільки оздоровимо економіку, а й значною мірою захистимо доходи населення.

Мені зрозумілі настрої в суспільстві, викликані несвоечасною виплатою пенсій та заробітної плати. Вони сьогодні висловлюються і на

з'їзді. Усе це правильно. Але давайте згадаємо період галопуючої інфляції. Хоча зіставляти економічні біди — справа невдячна, проте аналіз показує, що втрати від інфляції були значно більшими, ніж від затримок із виплатою зарплат та пенсій. Проте реакція на негаразди різна. У першому випадку це сприймалося в основному як щось об'єктивно неминуче, у другому — як наслідок зумисних дій властей. Відповідно потенціал протесту нині значно вищий. І тим більше доброго слова заслуговують наші люди і профспілки, яких не вразив вірус радикалізму, які діють у мирних, організованих рамках. Але це не означає, що сьогодні не вживаються й надалі не вживатимуться рішучі заходи щодо погашення боргу. Протягом останніх двох місяців урядові вдалося ціною великих зусиль започаткувати тенденцію до його зменшення.

Поряд із мобілізацією зусиль усіх ресурсів та можливостей на усунення заборгованості — від економічних до адміністративних — ми пішли також на заморожування цін і тарифів на житлово-комунальні послуги. Сподіваюся на розуміння й підтримку профспілок у тому, що ставити питання про підвищення всіх видів оплати праці, пенсій та інших соціальних виплат можна буде лише тоді, коли подолаємо наявну заборгованість. Це відкрита й чесна позиція. Інакше — глухий кут.

Спільною справою Уряду і профспілок має стати здійснення глибокої пенсійної реформи. На основі чинного законодавства реально змінити ситуацію на краще у цій сфері неможливо. Ми повинні насамперед відкинути зрівнялівку. Підготовлені й найближчим часом будуть направлені до Верховної Ради проекти відповідних законодавчих актів. Це зроблено за участю представників Федерації профспілок України, Союзу промисловців та підприємців.

Пенсійну реформу слід розпочати вже наступного року. Але за умови, що Верховна Рада своєчасно прийме згаданий пакет законопроектів, в іншому разі я змушений буду ввести його в дію своїм Указом. Не менш нагальна проблема, про яку тут також ішлося, — зайнятість населення. Вона стає дедалі гострішою у зв'язку з реструктуризацією підприємств. Непокоїть перш за все приховане безробіття. Воно зводить нанівець мотивацію до праці, а також стає підґрунтям для серйозних фінансових зловживань. Я хотів би, щоб окрім констатації вже відомих фактів Уряд і профспілки знаходили спільну мову й точки об'єднання зусиль у вирішенні цих та інших соціальних, і, наголошую, нових для нас питань.

Завершуючи свій виступ, хотів би з приводу висловлюваних тут міркувань викласти своє бачення деяких питань профспілкового руху за сучасних умов. Хоча й розумію, що в такій представницькій аудиторії це може нагадувати спробу створити самодіяльний хорівий гурток із

солістів оперного театру. А якщо всерйоз, то необхідність такої ґрунтовної розмови продиктована особливостями економічної та політичної ситуації в державі. Слід виходити з того, що в Україні в основному відбулася зміна економічної системи, запроваджені й уже діють нові форми організації виробництва. Це вимагає докорінної зміни поглядів на соціальні функції та механізми діяльності профспілок, відходу від традиційних уявлень і засад. Скажімо, нині на недержавний сектор припадає близько половини усього обсягу економіки. А 80% усієї заборгованості із заробітної плати — це небюджетна сфера. Тим часом профспілки за звичкою звертаються з усім до держави, в тому числі з вимогами погасити заборгованість. Звичайно, працювати з приватними роботодавцями складніше, але колись цьому треба вчитися. Сказане, звичайно, не означає, що держава відсторонюється від будь-якої участі й контролю у тій частині економіки, якою безпосередньо не володіє.

Сьогодні профспілки, котрі донедавна вважалися “школою комунізму”, мають стати іншою школою — формування нової, ринкової свідомості як у робітників, так і в роботодавців, цивілізованих стосунків між усіма суб’єктами трудових відносин. Щодо політичного аспекту, то він пов’язаний насамперед зі спробами деяких партій перебрати на себе функції профспілок і в такий спосіб присвоювати собі їхній авторитет як найбільш масових і впливових громадських організацій. Робиться це, ясна річ, під гаслами захисту соціально-економічних інтересів трудящих і набуває особливої активності з наближенням виборів.

Профспілки, своєю чергою, не повинні дублювати функцій політичних партій — у них принципово інші завдання. Спроби “партизувати” профспілки робляться як зсередини, так і ззовні. І в цьому подвійна небезпека. Профспілки будуть сильними, впливовими й матимуть підтримку людей лише за умови, що вони не будуть політично заангажовані і не приносять своє основне покликання в жертву мінливій політичній кон’юктурі. Механізм соціального партнерства повинен безперерійно й ефективно працювати незалежно від того, яка політична сила перебуває при владі чи прагне до неї.

Я всіляко підтримуватиму таке соціальне партнерство, в якому братимуть участь сторони, визначені міжнародними нормами, а не політизовані структури.

Бажаю делегатам з’їзду, всім членам Федерації профспілок успіхів у реалізації конституційних завдань захисту соціально-економічних інтересів людей праці, примноженні потенціалу своєї організації, як потужної, спроможної до конструктивного діалогу та співпраці з державною владою, соціальної сили.

ЧОРНОБИЛЬ — ПРОБЛЕМА ПЛАНЕТАРНА

**Виступ на конференції
країн-донорів з питань реалізації
проекту “Укриття”**

Нью-Йорк, США
20 листопада 1997 року

*Шановний Віце-Президенте Гор!
Ваші Високоповажності!
Шановні пані та панове!
Дорогі друзі!*

У перебігу міжнародних подій є такі, що мають особливу вагу й надовго залишаються в пам'яті. До цих подій я відношу сьогоднішнє представницьке зібрання. Адже Чорнобиль був і залишається особливо гострою і болючою темою для моїх співвітчизників. Тому хотів би висловити щиру вдячність представникам держав Великої сімки, Європейської Комісії, а також усіх 45 країн, які відгукнулися на наше з Віце-Президентом Гором запрошення взяти участь у цій зустрічі. На превеликий жаль, ми запізнилися з нею на ціле десятиріччя.

Проте, як говориться, краще пізно, ніж ніколи. Наша конференція може й повинна відіграти справді історичну роль, стати переломною віхою у практичному розв'язанні чорнобильської проблеми, яка має, без перебільшення, планетарний масштаб.

Сердечна подяка керівництву Сполучених Штатів, особисто Віце-Президентові Альберту Гору за розуміння наших труднощів, породжених чорнобильською аварією, та за провідну роль США в мобілізації зусиль міжнародної спільноти на подолання її наслідків.

Український народ дорогою ціною заплатив за авантюрні дії радянських керівників, які часто нехтували його життєво важливими інте-

ресами. Нагадаю, зокрема, що за часів існування України у складі СРСР питання будівництва та експлуатації атомних електростанцій, у тому числі й Чорнобильської, відносилися виключно до компетенції союзного уряду. Без урахування думки громадян та властей України і без їхньої згоди, але за кошти саме українських платників податків і було споруджено цього ядерного монстра. Після катастрофи керівництво союзної держави, намагаючись увести в оману власну громадськість та заспокоїти світове співтовариство, зробило вигляд, ніби нічого надзвичайного не сталося. Наслідком цього було штучне погіршення і без того критичної ситуації, у тому числі й насамперед для тих, хто опинився в зоні аварії і кого кинули на ліквідацію її наслідків.

Після розпаду СРСР Україна взагалі залишилася наодинці з цією безпрецедентною в історії людства проблемою, хоча міжнародне співтовариство вже достатньою мірою уявляло її реальні масштаби. Але й за таких украй несприятливих умов ми прагнули робити все можливе своїми силами. Небачена в мирний час за масштабами і темпами мобілізація сил та засобів держави донині дуже дорого обходиться Україні й вимагає від нашого народу великих жертв. Назву найголовніші з них:

- у 1997 році на вирішення усього комплексу проблем чорнобильської аварії заплановано витратити близько 12% видаткової частини державного бюджету. І це при тому, що протягом 10 років значна частка бюджету виділялася на локалізацію чорнобильського лиха;

- майже 4 млрд дол. США пішло на соціальну реабілітацію 800 тис. осіб, які постраждали внаслідок аварії. Серед них 70 тис. інвалідів, кількість яких щороку збільшується в середньому на 10 тис. осіб;

- витрати на стабілізацію саркофага лише за останні три роки становили майже 60 млн дол. США. А передбачені Меморандумом про взаєморозуміння сукупні видатки України до 2005 року на вирішення проблеми ЧАЕС у комплексі обчислюватимуться в межах 600 млн дол. Ця сума порівнянна з коштами, які протягом цього ж часу зобов'язалися виділити країни Великої сімки та Єврокомісія;

- у загальнодержавних масштабах виділяються значні кошти на здійснення безперервного моніторингу якості повітря, питної води, продуктів харчування, рекультивацию земельних ресурсів, оздоровлення навколишнього середовища.

Гадаю, зайве говорити, що це означає для держави, яка водночас поєднує подолання наслідків тоталітаризму з кардинальною перебудовою економіки на ринкових засадах.

Наведу ще ряд характерних даних:

- радіаційного забруднення зазнали близько 50 тис. кв. км території, де розташовано більш як 2000 населених пунктів із населенням близько 2,6 млн чол.;
- з особливо забруднених районів уже переселено близько 160 тис. осіб;
- із господарського використання вилучено 180 тис. гектарів ріллі та 157 тис. гектарів лісів, які зазнали надмірного радіаційного забруднення.

Ці дані, за всієї їх масштабності — лише видима частина айсберга, яку має можливість більш-менш точно оцінити сучасна наука. Але хто зможе реально спрогнозувати можливі наслідки впливу чорнобильської аварії на генофонд, і не лише української нації, й обчислити потенційні втрати у майбутньому?

Шановні пані та панове!

Усі ми мусимо пам'ятати: добровільна відмова України від успадкованої ядерної зброї ще не означає, що на її території остаточно ліквідовано ядерну небезпеку. Вона будь-якої миті може нагадати про себе. Хочу насамперед і особливо наголосити, що найбільш гостра й небезпечна з цього погляду проблема — стан так званого саркофага, тобто споруди, яку являє сьогодні четвертий енергоблок з післяаварійною надбудовою. Це, образно кажучи, некерована ядерна бомба з годинниковим механізмом, що поставлений на невідомий людству час.

У чорнобильської трагедії планетарні масштаби, і долати її потрібно об'єднаними зусиллями усього світового співтовариства. Збудований фактично за тимчасовою схемою і за неймовірно тяжких екстремальних умов 1986 року, саркофаг не розрахований на тривалу експлуатацію. Виходячи з результатів останніх досліджень, авторитетні експерти стверджують, що відносно безпечне існування цього об'єкта можливе лише протягом кількох наступних років. Та й то за умови відсутності природних або штучних аномалій чи катаклізмів.

За оцінками фахівців, не менш серйозну загрозу становлять залишки ядерного палива всередині саркофага. Вони можуть стати джерелом нових самопідтримуваних ланцюгових ядерних реакцій.

Ще в 1992 році Україна оголосила міжнародний конкурс на кращий проект перетворення саркофага на екологічно безпечну систему. З того часу надійшло чимало корисних пропозицій, проте жодна з них не відповідала повністю поставленим вимогам. План реалізації заходів на об'єкті "Укриття", що включає 22 окремих вузькоспеціалізованих завдання, було прийнято лише на початку цього року.

А ключовим, стратегічним завданням є цілковите вилучення, знешкодження та ізоляція радіоактивних матеріалів.

Україна вже висловила готовність внести свою частку — близько 50 млн дол. США безпосередньо в реалізацію цього плану, а також 100 млн дол. на підтримку інфраструктури зони, необхідної для безпечного існування об'єкта.

Повністю ж здійснити заплановану нами справу можна лише шляхом мобілізації додаткових фінансових та інтелектуальних ресурсів. Сприяти цьому має також сьогоднішня зустріч. Проте, як ми всі розуміємо, це лише початок.

Цінність і значення цього проекту важко переоцінити у наш переповнений техногенними ризиками час. Вкладення коштів у його реалізацію — не лише інвестиція заради власної безпеки та безпеки своїх нащадків. Це — потужний стимул та унікальна можливість створення й реалізації досі невідомих науково-технічних розробок, які дадуть можливість не лише мінімізувати наслідки минулої катастрофи, а й запобігти майбутнім.

Слід також мати на увазі, що організація безпечного функціонування саркофага — важливий, етапний, однак лише один з елементів у загальному контексті розв'язання чорнобильської проблеми. Україна першою усвідомила необхідність виведення ЧАЕС з експлуатації і як ніхто інший у цьому заінтересована. Водночас ціла низка об'єктивних причин — і, насамперед, життєва необхідність використання усіх наявних джерел електроенергії на тлі хронічного дефіциту частоти струму в енергомережі — вимагає гнучкого й виваженого підходу до вирішення долі станції. Принципове рішення про повне її закриття прийнято, і ми не маємо наміру від нього відступати.

Однак Україна неспроможна реалізувати це рішення без уведення в дію компенсаційних потужностей у своїй енергосистемі. Не можна не рахуватися також і з тим, що закриття ЧАЕС неминуче залишить без роботи тисячі її працівників. А це люди, які віддали і віддають сили та здоров'я заради приборкання ядерної загрози і заслужили вдячність та повагу світової спільноти. Хіба можна ігнорувати щоденний подвиг чорнобильців, залишаючись байдужими до їхньої долі?

Шановні пані та панове!

Переконаний, що порушені у цьому виступі питання вимагають пошуку оптимальних варіантів їх рішень, координації та об'єднання зусиль усіх держав.

“Чорнобильський синдром” — явище українське лише за географічною ознакою. Він нависає дамокловим мечем над життям, здоров'ям та благополуччям усіх народів планети, усього живого на Землі. Ніякі

кордони не можуть захистити від найбільшої в історії людства техногенної катастрофи, від згубної і безжалісної ядерної стихії. Її трагічні наслідки щорічно підсумовуються у зростанні смертності, появи й ускладненнях хвороб, забрудненні довкілля.

Чорнобильські дзвони нагадують і попереджують усіх про небезпеку, яку несе людству його ж власне творіння — так званий “мирний” атом.

Змінити те, що вже сталося, ми неспроможні. Проте, навчені гірким досвідом, можемо й повинні запобігти новим катастрофам. Можемо й повинні уникнути нових жертв, зменшити ризик повторної фатальної помилки.

Шановні пані та панове!

Ставши жертвою страшної катастрофи, Україна має повне моральне право звернутися до світового співтовариства із закликом до підтримки й допомоги. Допомоги не лише їй, а й, повторюю, усім, самим собі.

Хочеться вірити, що це звернення не залишиться без відгуку.

Зволікати, відкладати на потім уже немає коли. Якщо сьогодні світ не прислухається до цих застережень, розплачуватися доведеться і нам, і нашим нащадкам.

У даному разі дуже слušними видаються слова мудрого царя Соломона: “Не стримуй добра тому, хто його потребує, коли в силі твоєї руки це вчинити. Не кажи своїм ближнім: Иди, та знову прийди, а завтра я дам, коли маєш із собою”.

1998 рік

Найскладнішу стадію державного творення
України пройдено



Держава і бізнес повинні чути й розуміти
одне одного



Будівництво нової України — велика спільна справа



Примножувати безцінний капітал знань



Європейський вибір України є незмінним



Щоб побудувати державу, потрібні воля,
згуртованість і копітка праця



Про заходи щодо економічної стабілізації
та стимулювання виробництва



Знаменна віха вітчизняної історії



Надати новий імпульс розвитку фермерства

НАЙСКЛАДНІШУ СТАДІЮ ДЕРЖАВНОГО ТВОРЕННЯ УКРАЇНИ ПРОЙДЕНО

**Виступ на зустрічі з главами
дипломатичних представництв**

27 січня 1998 року

Шановний пане дуаєне!

Шановні панове голови дипломатичних місій!

Шановні дипломати!

Пані й панове!

Радий вітати вас на цій зустрічі. Такі дружні розмови вже стають не тільки традиційними, а й плідними за своїми наслідками.

Минулий рік був насичений для України багатьма подіями надзвичайної ваги. Демократичного й передбачуваного характеру набувають внутрішні соціально-політичні процеси. Прийняття нового виборчого законодавства відкрило важливу сторінку в політичному житті України як європейської держави. Відбувається більш-менш планомірний процес реформування економіки, рішучі кроки зроблено для запобігання фінансовій кризі. Є достатньо вагомі підстави твердити, що нинішній рік стане роком стабілізації виробництва, зміцнення необхідної основи для економічного зростання. Головний висновок, який ми робимо з року, що завершився: найскладнішу стадію державного творення України пройдено.

Це повною мірою стосується і зовнішньополітичної сфери.

Нашу державу визнано вагомим чинником світової, європейської та регіональної політики. Український народ не відчував себе “немовлям у джунглях”. А його відповідальність, прогнозованість намірів і дій, прагматизм та рішучість у прагненні збудувати краще життя,

безумовне дотримання міжнародних актів, договорів та угод стали звичайною нормою нашої поведінки. Міжнародна спільнота допомогла Україні налагодити перспективну співпрацю майже з усіма впливовими світовими структурами. Вона ставиться до нас, наших проблем із розумінням, витримкою, повагою та переконаністю, що ми маємо майбутнє. Започатковано якісно нові передумови зміцнення стабільності та безпеки, зокрема на Європейському континенті та в регіоні Чорного моря. Вважаю за необхідне наголосити, що саме завдяки цьому сформувалося сприятливе зовнішнє середовище для успішного здійснення економічних реформ в Україні. Адже саме минулого року юридично вирішено більшість проблем з усіма нашими сусідами. Причому вирішено цивілізовано, через переговори, з урахуванням корінних інтересів як нашої країни, так і її партнерів, на базі загальноприйнятих у світі підходів, принципів непорушності кордонів.

У цьому контексті слід відзначити підписання та ратифікацію широкомасштабного Договору про дружбу, співробітництво і партнерство з Російською Федерацією, а також укладення пакета угод щодо врегулювання проблем Чорноморського флоту. Нам вдалося не тільки знайти порозуміння у складних питаннях, а й започаткувати якісно новий етап взаємодії, насамперед в економічній сфері. Етапними подіями стали підписання та ратифікація Договору про відносини добросусідства і співробітництва з Румунією й Договору про державний кордон з Білоруссю.

Прийняттям спільної заяви Президентів України та Польщі “До порозуміння і єднання” продемонстровано обоїм бажання пересмислити непрості сторінки минулого, разом крокувати у майбутнє.

Переконаний, що за своїм історичним значенням, політичними та економічними наслідками кожен із цих документів міг би претендувати на відзнаку в номінації “Найважливіша зовнішньополітична подія року”. Це, безумовно, і заслуга держав — наших партнерів, і ваша, шановні панове послі.

Особливо хочу подякувати вам за активну участь в організації робочих зустрічей з керівниками країн регіону та Європи. Вони стали одним з найефективніших інструментів розв’язання нагальних проблем, передусім економічного характеру. Україна не обмежувалася розбудовою відносин лише зі своїм безпосереднім оточенням. Серед наших найактивніших партнерів — Німеччина і Китай, Велика Британія і Республіка Корея, Італія і Бразилія, Нідерланди та Індонезія, Казахстан і Франція, Грузія, Молдова, Узбекистан, Азербайджан та інші. Звісно, я не маю змоги назвати всі держави, з якими ми зближуємося у політичному, торговельному, культурному та інших аспектах.

Окремо слід підкреслити динамізм розвитку відносин стратегічного партнерства зі Сполученими Штатами. Один з останніх прикладів такої співпраці — конференція країн-донорів у Нью-Йорку. Під нашим спільним із віце-президентом Гором головуванням на ній було розглянуто й частково вирішено проблеми ліквідації наслідків чорнобильської трагедії.

Користуючись нагодою, складаю щиру подяку урядам держав, які прийняли рішення надати фінансову допомогу Україні у цій справі. Це справжній і наочний вияв доброї волі. Досягнення на двосторонньому рівні стали надійним підмурком для активізації зв'язків України з Організацією Північноатлантичного договору та Європейським Союзом — цими двома уособленнями безпеки і процвітання в Євроатлантиці.

Укладення Хартії з НАТО — найбільш помітна, хоча далеко не єдина віха у реалізації нашого стратегічного курсу на інтеграцію в європейські та євроатлантичні структури. Так само етапними вважаємо проведення Київського саміту Україна — ЄС у вересні минулого року, а також ухвалення Заяви стосовно України під час грудневого саміту ЄС—США. Для реалізації масштабних планів потрібні, зрозуміло, взаємні зусилля. На жаль, Україна не може бути задоволена темпами розвитку своїх відносин з Європейським Союзом. Не буду приховувати, що ми очікували більшого від Люксембурзького саміту ЄС.

Філософію обережності треба якомога швидше змінювати на філософію залучення: здається, саме такий термін вживають у НАТО. Антидемпінгові процеси та візові обмеження — це, напевне, не найкращі цеглини у фундамент нової, більшої Європи, невід'ємною частиною якої є й Україна.

Початок створення такої Європи — головний міжнародний підсумок 1997 року і, візьму на себе сміливість сказати, головний політичний здобуток усього ХХ століття. Континент, який здавна був джерелом воєн, конфліктів та суперництва, зусиллями європейців і світового співтовариства перетворюється на середовище безпеки й співробітництва, де руйнуються мури й зникають лінії поділу.

Приємно, що Україна не стояла осторонь усіх цих тектонічних зрушень, діяла в загальноєвропейському ключі. Вона зробила і продовжує робити свій внесок у спільний пошук оптимальних рішень в інтересах безпеки, стабільності й процвітання.

Шановні гості!

Чого Україна чекає від 1998 року?

Насамперед, належить спільними зусиллями наповнити конкретним, довгостроковим, взаємовигідним і рівноправним економічним змістом укладені рамкові угоди.

Ми повинні перейти від декларацій про наміри до реального, відчутного на конкретних підприємствах та установах регіонального економічного співробітництва, віддаючи перевагу таким стратегічним проектам, як створення нових транспортних коридорів, енергетичних мереж, водночас не забуваючи про малий та середній бізнес і підприємництво.

Україна розпочинає якісно новий етап структурної перебудови своєї економіки, зокрема грошову приватизацію. Цей процес буде мати відкритий і прозорий характер, що з урахуванням стабільності в суспільстві та значним виробничим потенціалом створює усі передумови для надходження інвестицій і реалізації спільних проектів.

Ми готові перейти до практичної реалізації нового етапу в скороченні Збройних Сил та звичайних озброєнь як дальшого розвитку нашої політики, започаткованої ядерним роззброєнням України. Наше спільне покликання й обов'язок — активно шукати взаємоприйнятні форми і методи узгодження інтересів, через які пролягає шлях до загального миру, стабільності та добробуту. Згадаймо, адже ще біблійний пророк порушував далеко не риторичне питання: хіба можуть двоє йти разом, не домовившись? Такі скоординовані зусилля особливо потрібні на порозі XXI століття, яке відкриває наступну сторінку загальнолюдської історії.

Бажаю всім присутнім та вашим родинам добра і щастя, а народам, які ви представляєте, — миру і процвітання.

ДЕРЖАВА І БІЗНЕС ПОВИННІ ЧУТИ Й РОЗУМІТИ ОДНЕ ОДНОГО

Виступ на Всеукраїнській нараді
з питань підприємництва

10 лютого 1998 року

Шановні учасники наради!

Ви, очевидно, погодитеся з тим, що розмова, яка відбулася сьогодні, актуальна й корисна. Вважаю, що вона допоможе краще усвідомити і місце бізнесу в житті держави та суспільства, зблизити й узгодити позиції щодо шляхів дальшого розвитку підприємництва. І, що не менш важливо, — повніше осягнути реалії соціально-економічної ситуації крізь призму їх сприйняття діловими людьми. У змісті й тональності нашого спілкування знайшла відображення визначальна риса підприємців — прагматизм. Приймаю такий підхід і погоджуюся з більшістю думок, висловлених у доповіді Прем'єр-міністра В. П. Пустовойтенка та у виступах учасників наради. На їх розвиток хотів би викласти своє бачення порушених та деяких інших проблем.

На мою думку, вітчизняний бізнес слід розглядати у трьох основних вимірах, що відображають його природу.

Перший і основний з них — економічний. Підприємництво, бізнес, приватна власність, приватний інтерес та ініціатива — головні кити, на яких тримається розвинена економіка. Саме тут переходимо найкруптіший для нас поворот на шляху від адміністративно-командної системи, тотального одержавлення до ринкових відносин та економічної свободи. Треба докорінно змінювати все, аж до стереотипів, що склалися в суспільній свідомості.

Дечого на цьому напрямку ми вже досягли.

Намітився перелом у реформуванні відносин власності. До цифр і фактів, які вже тут наводили, додаю такі: **на початок нинішнього року змінили свою організаційно-правову форму близько 54 тисяч державних підприємств.** На них припадає понад 60 відсотків загального обсягу промислової продукції. Така цифра вражає. **У процесі земельної реформи свої частки (паї) одержали близько 6 млн громадян.** Віднині вони володіють майже половиною земельних угідь України. Лібералізуються різні види економічної діяльності. Запущено ринковий механізм ціноутворення; ми пройшли складний, тяжкий і болісний, але необхідний процес переходу на світові ціни; запроваджено сучасний режим зовнішньої торгівлі, конвертованість національної валюти. Розвивається ринкова інфраструктура. Завершено формування дворівневої банківської системи, утвердилися грошовий та валютний ринки, опановуємо складні механізми й технології регулювання грошового обігу.

Названі зрушення сприяють формуванню в суспільстві морально-психологічної атмосфери, яка дає змогу відійти від традиційного, звичного для більшості з нас запитання: “Що ти зробив для держави?” — до якісно нового: “Що ти зробив для себе, своєї сім’ї?” Це не гра у слова і не капітуляція перед індивідуалізмом та економічною стихією. Такий принцип відповідає сутності закладеного в нашу Конституцію поняття соціальної держави, де головним пріоритетом мають бути людина, її права, свободи та інтереси. Утвердження і розвиток громадянами своєї справи, сімейного бізнесу може стати одним із компонентів об’єднавчої загальнонаціональної ідеї.

Другий вимір проблем і завдань підприємництва — соціально-політичний. Ми дедалі більше утверджуємося у переконанні, що прорив у розвитку бізнесу, особливо малого і середнього, конче потрібний не тільки для реалізації далекосяжних економічних цілей та побудови соціально-ринкової економіки і демократичного суспільства, а й для створення його каркасу, несучої конструкції — **середнього класу.** Основа цього суспільного пласта — саме підприємці, на чому сьогодні наголошувалося у деяких виступах.

У нас є фактично всі передумови — історичні, політичні, економічні, культурні — для того, щоб середній клас став реальною і впливовою силою консолідації, спроможною забезпечувати економічну та політичну стабільність, бути стрижнем соціального партнерства. Останнє заслуговує на особливу увагу з огляду на гостроту сьогоденішніх соціальних проблем. Наприклад, структурна перебудова економіки неминуче тягне за собою зростання безробіття. І якраз бізнес покликаний абсорбувати надлишкові трудові ресурси, створювати нові робочі місця. Мабуть, нам треба

придивитися до досвіду країн Заходу, де соціальні інвестиції корпорацій та фірм досягають 40 і більше відсотків від загальнодержавних витрат на такі цілі. У перспективі й вітчизняне підприємництво має взяти на себе частину навантаження у забезпеченні тих, хто не спроможний утримувати себе, — через сплату податків, спонсорвання соціальних програм, добротинну діяльність тощо.

I, нарешті, про третій вимір підприємництва — зовнішньополітичний.

Рівень розвитку підприємництва, ступінь його економічної свободи — показники цивілізованості держави, невід’ємні складові її міжнародного авторитету, інвестиційної привабливості. Не мені вам доводити, що іноземний приватний капітал, та й вітчизняний теж, вкладають у приватні підприємства в значно більших обсягах і з більшим бажанням, ніж у державні. Хоч торік іноземні інвестиції в Україну зросли проти попереднього року більш як на 40% і досягнули 2 млрд дол. США, ця цифра далеко не відповідає нашим реальним потребам. І це засвідчує, крім усього іншого, недостатній рівень розвитку і привабливості вітчизняного приватного бізнесу як об’єкта інвестування. Загалом я розглядаю бізнес, недержавний сектор економіки як найбільш вдалу й перспективну сферу, через яку можуть наповнюватися реальним економічним змістом наші міжнародні відносини. Тим більше, що необхідні зовнішньополітичні передумови для цього вже створено.

Цілком очевидно, що та роль, яку покликаний відігравати бізнес у суспільному житті, диктує необхідність адекватних заходів у розв’язанні проблем його становлення, усуненні факторів, які гальмують цей процес. Від державної влади це вимагає таких скоординованих і рішучих дій, які допомагали б вітчизняному підприємництву швидше виростати з пелюшок, спинатися на ноги і виходити з напівкримінальної, а то й кримінальної тіні.

Тут уже йшлося про кроки, зроблені останнім часом у напрямку **дерегуляції економіки, подолання практики невиправданого втручання органів влади в економічні процеси.** Це знімає істотні перепони перед бізнесом, бо сьогодні, про що свідчить передана мені довідка, в країні налічується 31 організація для здійснення різного роду перевірок. Поряд із посиленням контролю за реалізацією вже прийнятих рішень будуть уважно вивчені та узагальнені пропозиції сьогоднішньої нашої наради і проведених в областях. Водночас хочу наголосити на необхідності ставити питання у ширшому плані. А саме: про економічне та політичне середовище існування вітчизняного бізнесу. І про те, що він повинен органічно вписуватися у загальний контекст реформ.

На цьому і хотів би зупинитися докладніше.

Особливість поточного моменту в Україні визначають дві тенденції. Причому такі, які у принципі не можуть співіснувати, і навіть більше — виключають одна одну. **Перша** — це певні, хоча ще й слабкі, ознаки економічної стабілізації. **Друга** — наростання політичної нестабільності, що пов'язано з розгортанням передвиборчої кампанії. Акцентую на цьому увагу, бо досвід усіх постсоціалістичних країн свідчить про певну **циклічність процесу здійснення економічних перетворень**. Початкові енергійні заходи, продиктовані необхідністю прискореного звільнення економіки від успадкованих нею деформацій та перекосів, змінюються періодами відносного і тимчасового уповільнення. Воно спричинюється посиленням соціальної напруженості, допущеними помилками і прорахунками. Це час осмислення досвіду, час висновків і коректив, час, коли створюються сприятливі передумови для переходу до наступного етапу. Але треба мати на увазі, що все це можливе лише за політичної стабільності, консолідації влади, її здатності й налаштованості на здійснення послідовного довготермінового курсу. І хоч не всі з перелічених чинників маємо нині, все ж давайте накладемо таку матрицю на українські реалії останніх років. Це вкрай важливо у переддень виборів, коли не бракує широкого розкиду думок та оцінок щодо економічних процесів у державі й реформ, започаткованих у жовтні 1994 року.

За великим рахунком Україні зараз не загрожує економічна катастрофа. І хоча криза на світовому фінансовому ринку відчутно нівелює досягнуті результати, однак вони незаперечні. Вся справа у тому, на якому фоні ці результати розглядати. Так, значна частина постсоціалістичних країн пододала кризові процеси швидше від нас. Але ж варто нагадати: у 1994 році Польща, Угорщина, Словенія, Чехія, Словаччина, Румунія, Естонія вже мали приріст ВВП. Він обчислювався у межах від трьох до п'яти і більше відсотків. Удвоє меншими, ніж у нас, були темпи спаду виробництва у Росії — зрозуміло, у першу чергу завдяки наявності власних енергоносіїв. В Україні ж скорочення обсягу ВВП становило 23%, рекордної позначки у 10 200% досягла в 1993 році інфляція, дефіцит держбюджету автоматично покривався емісією. Середня заробітна плата робітників та службовців дорівнювала 22 дол. США.

Країна у 1994 році практично впритул наблизилася до провалля. Додаймо до цього спотворену структуру економіки, переобтяжену енерго- і матеріаломісткими, екологічно шкідливими виробництвами, із непомірно високою питомою вагою ВПК, занедбаністю вугільної галузі, не кажучи вже про удар від Чорнобильської катастрофи. І висновок напрашується сам собою: **економічна ситуація в Україні була тоді чи не**

найгіршою серед усіх постсоціалістичних країн, за винятком хіба що тих, де точилися збройні конфлікти.

Можна погоджуватися чи не погоджуватися з реальністю цілей і завдань, визначених нами у 1994 році, та термінів їх реалізації. Але в будь-якому разі при аналізі потрібні виваженість, об'єктивність і неупередженість. Емоційність, надто ж істерія — не найкращі помічники у політиці.

Чому вдалося не все з накресленого?

По-перше, на моє тверде переконання, **щонайвагоміша причина лежить у політичній площині**. А точніше, у відсутності взаєморозуміння і достатньої взаємодії між гілками влади, у тому дусі заперечення, який постійно провокує протистояння і, на жаль, нерідко призводить до нього на ділі. Саме через це ми не маємо справжньої опозиції, яка діяла б в інтересах власної, української держави і будувала змагання за владу на конструктивних засадах та реальних програмах. Успадкувавши найтипівіші більшовицькі риси, вона взяла на озброєння неприхований популізм і не менш відверті цинічність та диктат. Чого, наприклад, варті законодавчі ініціативи стосовно підвищення мінімальної пенсії у п'ять разів, заробітної плати — утроє. Такі нічим не обгрунтовані проєкти обертаються проти тих, на чий захист вони начебто спрямовані. А взяти колізії з бюджетним процесом. Постійні вимоги збільшити видатки неминуче посилюють податкове навантаження на суб'єктів господарювання, а відтак — пригнічують їхню активність. За рахунок чого, з яких джерел — опозицію знову ж таки не цікавить.

По-друге, ми не зуміли і не змогли сформуванати ядро економічної еліти, дієздатний апарат управління ринковими перетвореннями. Бо Україна, як одна з республік Союзу, не мала повноцінної власної економічної науки, своєї банківської та фінансово-кредитної систем. Союзний центр управляв 90 відсотками її економіки. Тому цей сегмент кадрового потенціалу лишається надто обмеженим. Звідси труднощі й прорахунки при вирішенні кадрових питань, часті вимушені зміни у вищих та середніх ланках. Слід визнати, що поставлені мною завдання адміністративної реформи, захисту підприємництва від чиновницького свавілля, подолання корумпованості реалізуються з великими потугами. Склалася суперечність між новими, ринковими у своїй основі, відносинами і наявною системою управління. А це серйозне гальмо економічних перетворень.

По-третє, не створено достатньої і стабільної правової бази економічних відносин. Ті ж закони, які вже прийняті, далеко не завжди виконуються, і не в останню чергу — через слабкість судової системи.

Скажу більше: самостійність цієї гілки влади, яка передбачена Конституцією і на яку дехто так часто посилається, невід’ємна від відповідальності її представників перед суспільством. Хотів би, щоб усі про це не забували. Без надійного захисту прав власності, суб’єктів економічної діяльності, без належного вирішення майнових та інших господарських спорів ринкова економіка просто неможлива. Якщо ми хочемо вирватися зі старої системи, треба якомога швидше усувати цей неприпустимий інституційний вакуум.

По-четверте, у процесі реформування економіки не вдалося забезпечити глибоку структуризацію відносин власності, запровадити повноцінні правові та організаційні механізми реалізації переваг приватної власності, утвердити міцні підвалини формування класу підприємців, розвитку великого національного капіталу. Аморфною залишається система управління державною власністю. Вплив органів виконавчої влади на її функціонування зведено фактично до мінімуму.

П’яте. Не стали “локомотивом реформ”, як це передбачалося програмою 1994 року, вітчизняні банки. Значна їх частина неспроможна забезпечити необхідне нагромадження кредитних ресурсів, ефективно обслуговувати інвестиційний процес, бути активним суб’єктом економічної політики. Дається взнаки низька концентрація банківського капіталу. Ще більше нерозв’язаних проблем у розвитку фондового ринку.

Звернутися до аналізу практики попередніх років мене спонукає те, що **реформи заради реформ нікому не потрібні.** Звісно, далеко не все нове, що з’являється в суспільному бутті, є позитивним і логічно випливає з курсу реформ. Маю на увазі такі больові точки, як заборгованість із виплатою зарплати і пенсій, нестатки, яких зазнають система охорони здоров’я, освіта, наука, культура, армія; і далі — злочинність і корупція, вияви деградації соціальної та суспільної моральності. Саме це нерідко породжує у значної частини людей розгубленість і невпевненість у завтрашньому дні, що переростають у несприйняття реалій, які насправді пов’язані зі труднощами та суперечностями процесу переходу країни до нових форм життя. У цьому контексті вважав би за потрібне висловити таку важливу, на мій погляд, думку.

На початковому етапі економічні реформи здійснювалися багато в чому методом революційного натиску. Для цього були як об’єктивні, так і суб’єктивні причини. Бракувало досвіду перетворень такого масштабу та глибини. Критичне загострення тих чи інших проблем вимагало невідкладних, екстрених кроків, нерідко не залишаючи часу на роздуми. А це, ясна річ, не завжди йшло на користь справі. Втім, за всієї неоднозначності його характеру та наслідків, попередній період не можна

вважати змарнованим чи тим більше таким, що приніс лише негативні наслідки. Ринковий механізм в Україні запущено, і мова не про те, потрібен він чи ні. Справа в іншому: йдеться про необхідність його удосконалення, “притирання” складових частин. Тобто вже не про становлення, а про утвердження ринкових відносин на основі переходу до політики економічного зростання.

1998 рік може стати роком закріплення позитивних тенденцій, для чого створено економічну базу. Але за умови, що передвиборна кампанія не спровокує надмірного посилення політичної нестабільності. Поділяю висновок, що **торік Україна підійшла до економічної стабілізації**. Хоча було б передчасно вбачати у зрушеннях на краще симптоми остаточного й безповоротного одужання нашого економічного організму. Відзначу, що у 1997 році вперше за тривалий період збільшено проти попереднього року обсяги виробництва в цілому ряді регіонів, серед яких Вінницька, Волинська, Донецька, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Луганська, Миколаївська, Сумська, Харківська, Хмельницька області та місто Київ.

Приріст виробництва забезпечено у базових галузях — паливній промисловості, чорній та кольоровій металургії. Є певне зростання обсягу перевезень на транспорті. Уповільнилися до 2% темпи спаду виробництва валової продукції у сільському господарстві. Причому річ не тільки у кількісних, об’ємних показниках. Стабілізація виробництва прямо й безпосередньо пов’язана з реструктуризацією підприємств, пристосуванням їх до ринкової кон’юнктури, відчутним поліпшенням якості багатьох видів продукції.

Знову ж таки вперше за останні роки зріс, причому майже на 6%, обсяг роздрібного товарообороту.

До речі, минулого року ми цілком могли б вийти з мінуса й у виробництві валового внутрішнього продукту. Значна його частка, як уже зазначалося, виробляється у тіншовому секторі, й тому не врахована офіційною статистикою. Загалом легалізація навіть не усього тіншового бізнесу, а хоча б певної його частини ще торік дала б загальний перелом у динаміці національного виробництва.

Для нас дуже важливо не поступитися цими позиціями. Для забезпечення сталості зростання в умовах поглиблення світової фінансової кризи, яка неодмінно впливає й на наші внутрішньоекономічні процеси, потрібно удосконалювати й послідовно реалізовувати макроекономічну політику, зберегти курс грошової та валютної стабілізації. Досягти у поточному році прогнозованого приросту ВВП на 0,5% ми зможемо лише за умови, якщо вдасться утримати інфляцію не вищою

за 12%. У січні вона становила 1,3%, що майже удвоє нижче минулорічної. Відповідним чином співвідносяться й темпи виробництва та динаміка валютного курсу. А отже, **невід'ємною складовою політики економічного зростання має стати курс на дальше зміцнення національної грошової одиниці, зниження вже у найближчі роки рівня інфляції до 4—6% та відповідне зниження ставки рефінансування.**

Оздоровленню державних фінансів покликана сприяти реалізація заходів, спрямованих на доведення розміру дефіциту бюджету на 1998 рік до 2,5, а у 1999 — 2% ВВП. Вони, як відомо, передбачені Указом Президента “Про запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних видатків та інших державних витрат, заходи щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі”.

Тепер про деякі конкретні завдання дальшого здійснення ринкових реформ.

Перше. Поглиблення вільної конкуренції, посилення її впливу на процес ціноутворення. Це вимагає активізації роботи щодо демонополізації економіки, формування конкурентного середовища на ринках енергоносіїв, посилення державного регулювання суб'єктів природних монополій, застосування конкурентних засад при розміщенні державних замовлень та централізованих капіталовкладень.

Друге. Перегляд логіки процесу приватизації, перехід до інвестиційного його етапу, знаходження ефективного власника і стратегічного інвестора.

Третє. Активне стимулювання малого та середнього бізнесу. До всього, що вже сказано з цього приводу, додам: невідкладним завданням є запровадження механізмів спеціального кредитування малого бізнесу.

Четверте. Посилення уваги до удосконалення системи розрахунків, подолання кредиторської та дебіторської заборгованостей. Тут потрібні — рішуче обмеження бартеризації, натхненником якої виступав попередній Уряд, повна ліквідація вже з поточного року бюджетних взаємозаліків, бо така практика підриває систему грошового обігу як основи ринкової економіки. Вже час, нарешті, як слід запрацювати ринкові нерухомості та механізмам банкрутств.

П'яте. Зосередження зусиль на подоланні тінізації економіки, ефективному її захисті від злочинності та корупції, рішучому обмеженні кримінального бізнесу. Мабуть, ви погодитесь з тим, що зробити це лише адміністративними методами важко. Потрібні й ініціативні дії самих підприємців, спілок та організацій, активна позиція УСПП. Суспільство вправі розраховувати на вияв громадянської позиції

бізнесмена, на його чесність і порядність, особисту заінтересованість в утвердженні законності та правопорядку, соціальної та політичної стабільності. Без цього неможлива й повноцінна підприємницька діяльність. Аморально й небезпечно використовувати державу лише у своїх егоїстичних цілях. Змушений вдатися і до такої статистики. **На державні структури у нас припадає більшість порушень та економічних злочинів.** Як тут не згадати слова одного з творців німецького “економічного дива” Людвіга Ерхарда, сказані ще у 1957 році: “Віддай державі все те, що їй належить, і вона гарантуватиме тобі успіх”.

Шосте. Підтримка принципово нової, адаптованої до ринкових умов соціальної інфраструктури та системи соціального захисту населення. А якщо конкретно, то державне сприяння розвиткові пенсійних фондів, страхових компаній, перебудові системи житлового будівництва та житлозабезпечення. Зазначу, що тут відкривається досить широке поле для підприємницької діяльності. Наприклад, на Заході страхові та пенсійні фонди посідають провідні позиції в інвестиційному процесі.

У даному разі доречно сказати і про **законодавче забезпечення та регулювання економічних процесів, включаючи й сферу підприємництва.** З цієї трибуни вже говорилося про відсутність розгорнутої законодавчої бази, адекватної умовам перехідного періоду. Можу додати до сказаного ще кілька характерних штрихів. **Ми досі не маємо приведеного у відповідність з вимогами часу земельного, житлового, трудового законодавства, Цивільного кодексу.** На середину січня у комітетах Верховної Ради перебували на розгляді 167 законопроектів із питань соціально-економічного розвитку, внесених Урядом за два останні роки. У тому числі — 46, що стосуються різних аспектів соціальної політики.

Щодо якості процесу законотворення, то про це говорить хоч би такий факт. До нового Закону “Про податок на додану вартість”, який набрав чинності всього чотири місяці тому, вже внесено близько півсотні змін та доповнень. А ми ж закликаємо до стабільності законодавства, особливо податкового, і розраховуємо на розвиток ділової активності... Тож навряд чи можна погодитися з ейфорійною оцінкою діяльності парламенту, до якої дедалі охочіше вдається дехто з народних обранців із наближенням виборів.

Розмова про вітчизняний бізнес, його стан і перспективи буде неповною, якщо не торкнутися ще одного аспекту цієї теми. Він пов’язаний із **входженням України у світовий економічний простір і можливостями, які відкриваються у зв’язку з цим перед підприємництвом.**

Хочу відразу ж підкреслити: при формуванні зовнішньополітичного середовища національні економічні інтереси, у тому числі пов’я-

зані з вітчизняним бізнесом, важать для нас не менше, ніж суто геополітичні преференції. **Прагматизм зовнішньої політики — це для мене базовий принцип.** Президент дає згоду на здійснення чергового закордонного візиту лише тоді, коли є підстави розраховувати на конкретні результати і насамперед в економічній сфері.

Ми реалізуємо такі підходи через укладення угод про вільну торгівлю, уникнення подвійного оподаткування, про заохочення та взаємний захист інвестицій. За всіх наявних труднощів продовжуємо наполегливо ставити питання про відкриття для українського підприємця зовнішніх ринків і створення сприятливих умов для діяльності на них. Разом із тим зауважу, що наші бізнесмени мали б враховувати при цьому принаймні кілька важливих обставин. Зокрема, у плані поліпшення товарної структури експорту слід орієнтуватися на переважне вивезення з України кінцевої продукції, а не сировини, матеріалів чи напівфабрикатів. А крім того, і це ще важливіше, не можна забувати і про внутрішній ринок, ємність якого нині практично безмежна, тобто про краще, повніше задоволення інтересів та потреб своїх співвітчизників.

Справжнім проривом можна вважати вирішення у ході інтенсивних переговорів із Росією, неофіційних зустрічей з Б. М. Єльциним проблеми **скасування податку на додану вартість на український експорт** у цю країну. А днями такої ж домовленості досягнуто і з Білоруссю. Це знімає відчутні ускладнення й гальма у розвитку взаємної торгівлі. Плідними і перспективними за своїми потенційними результатами були переговори з керівництвом Туркменістану під час мого візиту до цієї держави. Зараз увійшло у завершальну стадію відпрацювання проекту економічної угоди з Росією на наступні 10 років. Це впливає з широкомасштабного договору між нашими державами. Щоправда, із його ратифікацією російська сторона зволікає.

Конкретизуються обсяги та умови надання **фінансової допомоги Україні міжнародними організаціями.** Цілий ряд важливих для нас питань, у тому числі пов'язаних зі сприянням розвитку українського бізнесу на новому етапі, будуть розглянуті на щорічних зборах Європейського банку реконструкції та розвитку, які відбудуться у травні в Києві.

Розумію, що ви маєте серйозні й справедливі претензії до наших торговельно-економічних місій за кордоном: не всі вони навчилися як слід обстоювати інтереси України, її підприємців у країнах перебування. Є такі претензії й у нас. Я з усією гостротою говорив про це торік на нараді глав дипломатичних представництв і вимагаю від посольств, відповідних міністерств рішучого перелому на цьому напрямку. Водно-

час хотів би побажати більше активності та ініціативи і самим підприємцям. Треба ширше, наполегливіше використовувати можливості зарубіжних фондів сприяння малому та середньому бізнесу — наприклад, у рамках програм технічної допомоги ЄС-TACIS.

Варто також бути більш вимогливими й обачними при виборі зарубіжних партнерів. Не розвиваючи далі цієї теми, бо вона більшості з вас добре знайома, зазначу лише, що легковажність та нерозбірливість при встановленні ділових зв'язків завдає шкоди і самим підприємцям, і державі. Так само, будемо відвертими, як і необов'язковість або й недоброчесність деякого з наших бізнесменів знижує імідж усього українського підприємництва, держави загалом.

Якщо ми справді хочемо наповнювати економічним змістом свої міжнародні відносини, то потрібні об'єднання зусиль, взаємний зустрічний рух держави і бізнесу. Як, зрештою, й в усьому, від чого залежить виведення нашого підприємництва на якісно новий рівень, підвищення його економічної ефективності, ролі, впливу та авторитету в суспільстві. Вважаю, що цій меті добре послужить і сьогоднішня нарада. **Держава і бізнес повинні чути й розуміти одне одного і, доповнюючи одне одного, працювати на подолання нинішніх труднощів, на прискорення економічних процесів, в ім'я будівництва нашого спільного дому — України.**

БУДІВНИЦТВО НОВОЇ УКРАЇНИ — ВЕЛИКА СПІЛЬНА СПРАВА

Звернення зі щорічним Посланням
до Верховної Ради України

14 травня 1998 року

*Шановні співвітчизники!
Шановні народні депутати!*

Звертаючись до українського народу, Верховної Ради з цим Посланням, яке передбачене конституційними повноваженнями Президента України, я керуюся насамперед такими міркуваннями. *По-перше*, відповідальністю моменту. Ми перебуваємо зараз на історичному для України перевалі, який збігається з рубежем віків. І треба мати чітке уявлення про стан, завдання, можливості та перспективи розвитку держави й суспільства. А отже, ясно бачити, що необхідно зробити сьогодні та яке майбутнє будувати для нас, наших дітей і онуків. Це вимагає, крім усього іншого, чесної, відкритої і відвертої розмови про труднощі, втрати, помилки та прорахунки. *По-друге*, виходжу з того, що це **перше Послання, яке адресується новообраному парламенту.**

Вітаючи вас зі здобуттям депутатських мандатів, вітаючи політичні партії та блоки, які завоювали право бути представленими у Верховній Раді, вітаючи новий парламент із початком роботи, я сподіваюся і вірю, що ви свідомі відповідальності за те, яким шляхом піде Україна далі та якою увійде в ХХІ століття. При цьому хочу наголосити: **те, що Україна є і залишиться суверенною й незалежною державою, — не предмет для дискусій. Питання в іншому: наскільки вона буде демократичною, соціальною і правовою.** Тобто, наскільки забезпечимо єдність основоположної конституційної формули. Питання якнайнасушніше, і відповісти на нього маємо ми з вами. І не просто відповісти, а дати нації надію,

збудити її енергію, динамізм, волю до прискорення темпів суспільного поступу. Україна повинна стати державою, де якомога повніше реалізувалися б можливості людини, а людина, у свою чергу, бачила своє місце у процесах державотворення. Наголошую на цьому і з огляду на перебіг та підсумки виборчої кампанії. Навколо них не вщухають дискусії, не бракує розмаїтих оцінок, прогнозів та варіантів розвитку подій.

Залишаючи докладний аналіз політологам, однозначно заявляю: доки я Президент, катастрофічні для країни і народу сценарії реалізовані не будуть. Треба усвідомити головний урок виборів: більшість українського народу не бажає повернення до колишньої системи суспільних цінностей, не підтримує політичні крайнощі. Люди протестують проти прорахунків та провалів у соціально-економічній сфері, не розуміють і не сприймають зтяжні, безплідні конфлікти між гілками влади та їхніми органами на різних рівнях. Вони вже до краю стомилися від взаємних звинувачень у владних ешелонах, пошуку винних і очікування кращого життя. Так далі тривати не може і не буде. **Від порядку у владі до порядку в державі — таким бачу імператив нашої подальшої роботи. Цю лінію я буду проводити послідовно і жорстко.**

За великим рахунком, йдеться про необхідність наповнення реальним змістом національної ідеї з урахуванням специфіки етапу нашого розвитку. Вона має охопити весь спектр суспільних інтересів, спиратися на історичний досвід народу, його ментальність та традиції. І водночас окреслювати головні орієнтири і пріоритети нашого поступу, згуртовувати людей, державні й суспільні інституції на їх досягнення. Необхідність у потужному об'єднувачому стимулі, який піднімав би всіх на конструктивну роботу, на творення, актуалізується сьогодні багатьма чинниками. Назву основні з них.

Перший — критично вирішальний етап, на якому ми перебуваємо.

Другий — відсутність у певної частини наших громадян почуття належності до єдиної нації. Розшарування людей за цілою низкою ознак — соціальних, економічних, політичних, світоглядних, регіональних.

Третій — недопустимо висока політизація економічних та соціальних питань, а то й пряма підміна економіки ідеологією. Це особливо виразилося під час виборчої кампанії.

Я — за відповідальні кроки, за тверезі й неупереджені оцінки та висновки з економічної ситуації з врахуванням об'єктивних умов та вихідних точок відліку. Реальну економічну політику можна формувати і здійснювати лише на такій основі.

Переходячи до цього основоположного питання нашого буття, вважаю за необхідне нагадати: курс на системні ринкові перетворення,

схвалений Верховною Радою у 1994 році, органічно впливав з Декларації про державний суверенітет України та Закону про економічну самостійність України. Закладені у цих документах базові принципи державотворення були згодом закріплені у Конституційному договорі та Конституції. Я обстоював і буду обстоювати саме такий шлях української економіки, прилучення до сучасних світових надбань, виходу на міжнародний економічний простір. Інша річ, що ринкові реформи — не самоціль. Вони мають бути інструментом якісної перебудови економіки, глибинних соціальних перетворень, підвищення добробуту людей.

Сьогодні ситуація якісно інша порівняно із жовтнем 1994 року. **Нам вдалося вперше, від 1990 року, зупинити спад валового внутрішнього продукту. Поступово збільшується виробництво промислової продукції. Почали зростати обсяги капітальних вкладень, вантажних перевезень, деякі інші показники.** Однак це тільки ознаки зародження позитивних зрушень. Нам потрібно наполегливо працювати, щоб рухатися далі, зміцнити позитивні тенденції в економіці, надати їм незворотного характеру.

Утверджувати надійну макроекономічну стабільність

Що завадило нам у попередні роки досягти більшого? Окрім недооцінки складних стартових умов, про що я говорив уже не раз, далися взнаки і чинники, сконцентровані переважно у сфері політичних протистоянь. Це позначалося на макроекономічній стабільності — основній умові зростання. Минулого року під впливом насамперед зовнішніх чинників загострилася фінансова криза, яка набула системного характеру — торкнулася фінансів як держави, так і підприємств та організацій. І значно обмежила наші можливості у забезпеченні загальноекономічної стабілізації. Збитковими є вже не тільки окремі підприємства, а й ряд галузей. Кредиторська заборгованість зросла більш як у півтора раза.

Майже на два відсотки від ВВП збільшився торік дефіцит державного бюджету. На 1 квітня цього року обсяг внутрішніх боргових зобов'язань перевищив 13 млрд грн. Я не можу вбачати за всім цим тільки прорахунки Уряду. Адже жодну з його пропозицій щодо скорочення бюджетних витрат у минулому році не було прийнято. Саме тільки зволікання з прийняттям бюджету обернулося втратою близько 3 млрд грн зовнішніх запозичень.

Якщо негайно не вжити кардинальних заходів для урівноваження бюджетних витрат із реальними надходженнями, держава потрапить у хронічну боргову кризу. Ситуація дуже непростя, але не маю наміру й драматизувати. Вона залишається контрольованою. Повною мірою здійснюється бюджетне фінансування поточних виплат соціальної сфери. Знижується інфляція, утримується стабільність валютного курсу. Уряд і надалі гарантує виконання боргових зобов'язань. Водночас необхідно зробити все для того, щоб не тільки не допустити зриву стабілізаційних процесів у сфері виробництва, а й подолати пік бюджетної кризи вже у поточному році. Я виходив із цих міркувань, видаючи Указ про запровадження у державі жорсткого режиму економії та реальне зниження на цій основі дефіциту бюджету до 2,5% від валового внутрішнього продукту. Найближчим часом Кабінет Міністрів внесе до Верховної Ради проект відповідного закону.

Не менш важливо забезпечити реальність бюджету на наступний рік із дальшим зменшенням його дефіциту. Знаю: такі завдання неймовірно складні, пов'язані й з непопулярними кроками — коригуванням деяких статей видатків, скасуванням численних бюджетних пільг, яких не знає жодна країна світу. Іншого виходу в нас просто немає. Просив би новообрану Верховну Раду поставитися до цього з розумінням і відповідальністю. Бюджетний процес має стати тим пробним каменем, на якому будуть перевірятися спроможність і бажання до конструктивної співпраці між Урядом та парламентом. Я не підтримую пропозицій про розв'язання бюджетних та інших економічних проблем за допомогою помірної інфляції. Навпаки, вихід — у дальшому зміцненні національної грошової одиниці. Тому в бюджеті на 1999 рік слід закласти зниження прогнозованого рівня інфляції до 7—8%, а у наступні роки — до 5—6. Це важливо як для захисту доходів населення, так і для активізації інвестиційного процесу, загального пожвавлення економічного життя. Водночас є нагальна потреба у програмі підвищення монетизації валового внутрішнього продукту, тобто збільшення кількості грошей, що обслуговують економіку, — однак у межах недопущення інфляції. Разом із тим слід забезпечити суттєве поліпшення структури грошової маси. Адже нині майже кожна друга гривня оминає банківські рахунки. Явище тривожне і неприпустиме.

Назріли корективи у валютній політиці. Орієнтація на штучне завищення курсу гривні, що витримувалася протягом останніх двох років, завдає відчутної шкоди вітчизняним товаровиробникам, перш за все експортерам. Вважаю, що у перспективі слід перейти до політики забезпечення паритетності курсу гривні до темпів інфляції.

Прогнозується, що за умови подолання фінансової кризи та відтворення сприятливого макроекономічного середовища ми можемо збільшити цього року виробництво валового внутрішнього продукту на 0,5%, у 1999—2000 роках — на 2—3%, а надалі — 4—5% щорічно. Темпи зростання промислового виробництва будуть випереджати зазначені показники на півтора-два відсотка.

Структурні перетворення

Необхідна передумова для цього — глибокі структурні перетворення. Це диктується як традиційною деформованістю промисловості України, успадкованою від радянських часів, так і тенденціями, які почали окреслюватися вже в останні роки. Найбільше тривожить падіння частки продукції кінцевого споживання. З 1990 року вона знизилася — до 34%. Особливо скоротилася питома вага продукції машинобудування (удвоє) і легкої промисловості (у 6 разів). Натомість частка чорної металургії, на яку припадає майже 40% електроенергії та газу, що споживаються промисловістю, зросла у 2,5 раза.

Наші конкретні умови та світовий досвід не залишають іншого варіанту дій, ніж поєднання структурної політики з інноваційною. У цьому шлях і до економічного піднесення України, і до утвердження її як високотехнологічної держави. Така мета цілком по силах нашому суспільству. Воно зберегло ядро свого інтелектуального, виробничого та науково-технічного потенціалу, який мають далеко не всі країни з перехідною економікою. Звісно, це не означає послаблення уваги до галузей із прискореним оборотом капіталу, зокрема легкої та харчової. Не залишаючи їх напризволяще, ми свідомі необхідності зосередити зусилля на тих напрямках, які ведуть до розв'язання всього ланцюга економічних проблем. Серед галузей, котрі дадуть Україні перспективу, — літакобудування, за рівнем якого вона входить до сімки провідних держав світу, ракетно-космічний комплекс, судно- і танкобудування. Ми зобов'язані вивести на новий рівень високотехнологічні конкурентоспроможні виробництва у важкому машинобудуванні та приладобудуванні, виробництві енергетичного устаткування, засобів інформатики та зв'язку, кольоровій та порошковій металургії. Обмеженість інвестиційних ресурсів однозначно диктує необхідність застосування щодо високотехнологічних виробництв програмно-цільових методів економічного управління. У цьому переконує повоєнний досвід країн Західної Європи та Японії.

З огляду на відомі причини для України, її економіки і, більше того, для національної безпеки країни виняткове значення має створення надійної системи енергозабезпечення та енергозбереження. До невідкладних скоординованих зусиль у цій сфері зобов'язує насамперед стан справ у вугільній промисловості, енергетиці, нафтогазовому комплексі, на ринку енергоносіїв. Тут не обійтися без екстраординарних заходів. Розвиток власної енергетичної бази — це неодмінна умова нашого виживання.

Уряду належить визначити перелік державних інноваційних пріоритетів та розробити відповідні цільові програми з наступним затвердженням Верховною Радою. Якщо ми хочемо по-справжньому перейти на інноваційний шлях розвитку і не втратити перспективу, то слід забезпечити реальну підтримку вчених, наукових шкіл, серед яких чимало унікальних.

Нагальне, просто невідкладне завдання — впорядкування, доведення до цивілізованих вимірів податкової системи, що стимулювало б виробничий процес та структурні зміни. Кабінет Міністрів і Верховна Рада мусять, нарешті, зважитися на істотне послаблення податкового навантаження.

Вважаю, зокрема, назрілими й необхідними такі заходи:

- зниження вже з другого півріччя цього року до 35% податкового навантаження на фонд оплати праці;
- поступове зменшення до 10—15% ставки податку на додану вартість з суттєвим спрощенням процедури його стягнення;
- істотне послаблення податкового тиску на сільського товаровиробника, запровадження також з другого півріччя єдиного податку на сільськогосподарську діяльність;
- запровадження податкового стимулювання інвестиційно-інноваційної діяльності, малого підприємництва, експорту високотехнологічної продукції;
- встановлення максимальної ставки оподаткування фізичних осіб на рівні ставки оподаткування прибутку підприємств та визначення неоподаткованого розміру доходу на рівні межі малозабезпеченості;
- впорядкування чинної системи місцевих податків та обов'язкових платежів до позабюджетних фондів.

Парламенту слід виявити волю й відповідальність і піти на перегляд пільг, не пов'язаних зі стимулюванням виробництва. Нехай вас, шановні народні депутати, спонукає до цього така цифра: пільги поглинають зараз близько п'ятої частини надходжень до бюджетів усіх рівнів, їх треба залишити тільки тим, хто цього реально потребує. І жодним, підкреслюю, жодним чином не зазіхати на пільги інвалідів та

ветеранів війни. Решту ж трансформувати у засіб заохочення виробничої та інноваційної активності, запровадження високих технологій.

У наповненні бюджету слід підвищити роль акцизного збору через упорядкування переліку підакцизних товарів, перегляд ставок оподаткування спирту, горілчаних та тютюнових виробів. Без віднесення цих питань до компетенції Уряду ми не доб'ємося оперативності та гнучкості в їх вирішенні.

Практично ми не залишили Кабінету Міністрів важелів впливу на економіку, надто ж на оперативні процеси, які потребують термінового втручання. Я підтримую пропозиції й про те, щоб зменшити розмір податків, включаючи відрахування до Пенсійного фонду, з 40 відсотків від валового внутрішнього продукту у 1997 році до 35 — у 1999 і 30% — у 2000 році. З одночасним підвищенням відповідальності за порушення податкового законодавства.

Відповідні зміни належить внести в законодавчі акти вже цього року, з тим щоб у першому півріччі наступного прийняти Податковий кодекс і сформувати на його основі бюджет 2000 року. Після прийняття Кодексу доцільно встановити 5-річний мораторій на будь-які зміни у податковій системі. В Уряді опрацьовано законопроекти про зниження податкового навантаження на фонд заробітної плати, запровадження єдиного земельного податку, податкових стимулів для малого бізнесу, а також щодо реструктуризації боргів промислових підприємств.

Проблеми настільки назрілі й невідкладні, що зазначені закони потрібно прийняти якнайшвидше, вже на цій сесії. Вирішення цього винятково важливого для економіки, всієї держави питання сьогодні залежить виключно від Верховної Ради. Тим більше, що зниження податкового тиску було серед визначальних пунктів у передвиборних платформах усіх політичних партій та блоків, кандидатів у депутати. Це дає мені підстави заявити народним депутатам: ключ до оздоровлення та піднесення української економіки сьогодні у ваших руках. І те, як ви ним скористаєтеся, визначить основу, рівень та ефективність співпраці між Верховною Радою, Президентом і Кабінетом Міністрів.

Для активізації інвестиційного процесу потрібні також раціональна, націлена на стимулювання виробництва амортизаційна система, інституції фінансового лізингу та фондового ринку, страхування інвестиційних ризиків і зважена, з урахуванням особливостей та завдань перехідного етапу, дерегуляція економіки. Під таким кутом зору розглядаю й необхідність істотного зміцнення банківської системи. Замкнута переважно сама на себе, не працюючи як слід на вітчизняну економіку, вона поки що не відіграє ролі локомотива ринкових реформ. Відношу до найважливіших спільних завдань Уряду та Національного банку розроб-

ку і реалізацію комплексної програми оздоровлення банківської системи, запровадження надійного механізму страхування депозитів, залучення в інвестиційну сферу особистих заощаджень населення.

Щодо самого Національного банку, то, відстоюючи, як і раніше, принцип його автономності, я хотів би разом із тим бачити більше відповідальності за грошово-кредитну політику, дотримання рівноваги на грошовому ринку, тіснішу координацію зусиль з Кабінетом Міністрів. Потребує істотного удосконалення практика використання централізованих капіталовкладень. Із наступного року Кабінет Міністрів буде визначати у структурі державних видатків бюджет розвитку, призначений переважно для довготермінового кредитування інноваційних проектів. З цією метою слід прискорити вирішення питання щодо створення українського банку реконструкції та розвитку.

Проте слід мати на увазі: якщо розраховувати у трансформуванні структурної моделі економіки тільки на внутрішні можливості, то цей процес займе 25—30 років. А це вагомий аргумент на користь **активнішого залучення іноземних інвестицій із законодавчим гарантуванням усіх необхідних умов**. Докладно я їх виклав у виступі перед учасниками зборів Європейського банку реконструкції та розвитку. На законодавче підґрунтя має бути поставлене й амністування тіньового капіталу некримінального походження — як вивезеного за кордон, так і наявного у країні.

Нагальні завдання агропромислового комплексу

Особливий наголос хотів би зробити на **проблемах агропромислового комплексу**. Це галузь, що стосується всіх і кожного, на ній значною мірою тримаються вся держава й економіка. Галузь із настільки ж високим, наскільки й не реалізованим до кінця потенціалом і з негараздами, які досягли критичної межі. Вона втрачає спроможність не те що до нормального відтворення, а й до виживання. Село дедалі більше випадає зі сфери товарно-грошових відносин. Все переводиться на невідгідний для нього і для держави бартер, причому здебільшого на основі урядових рішень.

До недопустимої межі поглибилася диспропорція у цінах на продукцію сільського господарства і товари, які воно споживає. З 1990 року вона стала гіршою для селян як мінімум у 5 разів.

У чому я бачу вихід?

Перше і найголовніше. Запровадження механізмів підтримки цін на основні види продукції АПК, що практикується у більшості країн із ринковою економікою. Це має супроводжуватися посиленням анти-монопольного контролю за цінами на матеріально-технічні ресурси, енергоносії та послуги, що надаються сільськогосподарським товаровиробникам.

Друге. Не тільки послаблення податкового тиску, а й радикальне спрощення податкової системи через запровадження, як уже було сказано, єдиного податку на сільськогосподарську діяльність.

Третє. Реструктуризація боргів підприємств АПК перед державою. Створення спеціального фонду для надання їм на конкурсній основі кредитної підтримки та гарантій.

Четверте. Технічне забезпечення села через фінансовий лізинг та створення мережі міжгосподарських машинно-технологічних станцій та лізингових послуг.

П'яте. Створення товаровиробникам умов для вільного вибору форм господарювання. Це означає забезпечення належних правових та економічних засад розвитку приватних господарств і, з іншого боку, реструктуризації та підвищення життєздатності колективних господарств відповідно до ринкових умов та змін у землекористуванні.

Шосте. Приведення у відповідність до Конституції Земельного кодексу, створення законодавчої бази формування цивілізованого, регульованого державою ринку землі та розвитку земельно-орендних відносин, заснування Селянського банку.

Сьоме. Розвиток інфраструктури ринку сільськогосподарської продукції на основі спеціальної державної програми. Поглиблення приватизаційних процесів, створення інтегрованих структур із виробництва, переробки, зберігання та реалізації сільськогосподарської продукції.

Восьме. Гнучке митне регулювання імпорту продовольчих товарів з метою захисту й підтримки вітчизняних виробників аналогічної продукції та критичного імпорту, необхідного для забезпечення відтворювального процесу в АПК.

Дев'яте. Розвиток соціальної інфраструктури села, стимулювання й підтримка індивідуального будівництва, сприяння розвитку несільськогосподарської підприємницької діяльності.

Сподіваюся, що такі підходи в основному не викличуть заперечень. Відповідні законопроекти внесено до Верховної Ради, а окремі питання врегульовано Указами Президента. Комплекс завдань піднесення економіки в числі чільних пріоритетів передбачає формування національного ринку, забезпечення випереджального зростання платоспромож-

ного попиту, внутрішнього споживання, підвищення його частки в структурі виробництва.

Поглиблювати інституційні перетворення

Слід визнати, що структурна незавершеність, некомплексність реформ значною мірою породжені тим, що моделі розвитку України вироблялися без урахування особливостей, наявності та перспектив створення законодавчої бази, психологічної готовності людей до радикальних змін у звичному й усталеному способі життя. Найгострішою і найболючішою виявилася проблема **реформування відносин власності**. На моє переконання, ми маємо розв'язувати її на засадах змішаної економіки, через підвищення ефективності всіх укладів.

Потребують зміцнення позиції приватної власності, національного капіталу. Поки що їх вплив на оздоровлення й відбудову економіки залишається вкрай недостатнім. Для підтримки національного капіталу треба змінити пріоритети у приватизації. Не можемо не враховувати, що у вітчизняних компаній немає достатніх ресурсів для участі у приватизації стратегічних об'єктів. Значить, треба передавати їм у довгострокове управління на договірних засадах державні пакети акцій. Обов'язковою умовою є більш широке залучення до управління економікою представників національного бізнесу. Поки що їх участь у цьому процесі є скоріше винятком, ніж правилом. Слід усвідомити, що приватизація — це не тільки і не просто роздержавлення.

Ключова мета — знайти ефективного власника, спроможного управляти, залучати інвестиції, забезпечувати випуск конкурентоспроможної продукції, створювати нові робочі місця, своєчасно платити заробітну плату і розраховуватися з державою.

У цій же площині й необхідність **активного стимулювання малого та середнього бізнесу**. Випадає поки що з поля зору корпоративний сегмент економіки. А тим часом він уже дає більш як половину обсягу промислового виробництва. Дуже слабкою ланкою виявилася й управління державною часткою власності. А вона залишається значною — пакети акцій близько 5,5 тисячі акціонерних товариств, більш як третина загального обсягу промислового виробництва. Це серйозні упущення Уряду. Я вже звертав на них увагу і надалі обмежуватися цим не буду.

Ми не створимо повноцінної ринкової економіки доти, доки не закладемо підвалини — **вільну конкуренцію**. А це, своєю чергою, вимагає демонополізації економіки, формування конкурентного середовища, державного регулювання суб'єктів природних монополій, змагальності

при розміщенні державних замовлень. Потрібні зміцнення антимонопольних органів, посилення їхнього реального впливу на економічні процеси. Нині він явно недостатній.

Ринок не зможе реалізувати свої можливості також без докорінного удосконалення системи платіжних розрахунків. **Адже понад 40% товарного обороту здійснюється на бартерній основі.** Сподіваюся, шановні народні депутати, на вашу активну участь у законодавчому усуненні цих та інших перепон у перебудові національної економіки. Особливо з урахуванням того, що близько третини з вас представляє у парламенті підприємництво.

Нагальні завдання соціальної політики

Історично склалося так, що на перше місце у нас завжди висували державу, якій жертвували інтереси конкретної людини. Через це багато втрачено. Втрачаємо й сьогодні. Тому першорядного значення і невідкладного характеру набувають економічне забезпечення людини, соціальна рівновага, зупинення небезпечної тенденції розмивання соціальних гарантій. Така постановка питання — не пропагандистський хід і не загравання з народом. Це сьогодні єдино можливий шлях нашого дальшого розвитку.

З іншого боку, таке переакцентування у державній політиці можливе лише на достатньому економічному фундаменті. Отже, одночасне і комплексне здійснення цих двох ключових завдань визначатиме сутність усієї нашої політики та практичної роботи. Немає на даний момент важливішого завдання, ніж погашення заборгованості з виплатою зарплат та пенсій. Причому будь-що і в максимально стислі терміни. Потрібно, врешті-решт, усунути причини, що породжують цю заборгованість, — нереальність бюджету, постійні намагання завищити його видаткову частину. Нинішнє штучне применшення вартості робочої сили, відсутність необхідної мотивації до праці, низький рівень соціальних витрат — чи не основне гальмо на шляху до піднесення економіки. У цифрах це виглядає дуже промовисто: грошові доходи більш як 18% працюючих в Україні нижчі за межу забезпеченості.

Протягом наступних двох років необхідно здійснити глибоке реформування системи оплати праці. Ключовою ланкою цієї роботи вважаю введення нового й обов'язкового для всіх секторів економіки соціального стандарту — регульованого державою мінімуму погодинної заробітної плати. Сподіваюся на активність парламенту в подоланні неповноти й розбалансованості законодавства у сфері трудових відно-

син та соціального захисту. Слід прискорити розробку й прийняття Трудового і Цивільного кодексів, законів про прожитковий мінімум та індексацію грошових доходів населення, удосконалити практику надання адресної соціальної допомоги.

Серед невідкладних завдань — **реформування системи пенсійного забезпечення**. Як наслідок, до усього іншого долучимо дійові механізми визначення оптимальної винагороди за відпрацьовані роки, ліквідуємо несправедливу і принизливу зрівнялівку. Постійної і посиленої уваги потребує проблема зайнятості.

На відміну від держав з розвиненим ринком праці, маємо справу зі сконцентрованими в окремих регіонах вогнищами **безробіття**, гасіння яких утруднене через місцеві особливості. Отже, питання зайнятості — сьогодні і в перспективі — належить до найбільш гострих, складних і невідкладних для всіх без винятку органів державної влади у центрі й на місцях. За результатами його вирішення великою мірою оцінюватимуться їхня робота, виконання обов'язків перед народом. Необхідно надати достатні гарантії зайнятості людям при проведенні приватизації та реструктуризації підприємств.

Пильної уваги потребує ще одна пов'язана з цим тенденція — активізація **міграційних процесів**. Причому вони охоплюють категорії людей високого освітнього рівня і найбільш працездатного віку. Це зобов'язує до невідкладних рішень і дій. Як і практично не контролюваний наплив в Україну мігрантів з інших держав.

Важливий напрямок цієї політики вбачаю у **розширенні кола власників, створенні всім охочим можливостей для відкриття своєї справи**. Ми не вправі допустити, щоб конституційні права на володіння, користування та розпорядження приватною власністю, в тому числі — землею, були порожнім звуком. Особливо з урахуванням того, що вже 21 мільйон наших громадян є акціонерами чи власниками земельних паїв.

Ще очевиднішою і недискусійною є необхідність широкого комплексу заходів для поліпшення якості та збільшення тривалості життя, подолання несприятливих **демографічних тенденцій**. Одночасно з концентрацією зусиль, можливостей і резервів на охороні здоров'я нам треба докорінно змінити погляди на середовище існування людини.

Маємо на ділі піднести до рівня державних пріоритетів оздоровлення всієї атмосфери в суспільстві, **посилення ролі сім'ї**. Закріплення за сім'єю одного з чільних місць в ієрархії суспільних цінностей значною мірою допоможе вберегти націю від деградування, натиску бездуховності й аморальності, пов'язаних з ними соціальних хвороб та інших небезпечних чинників.

Завдання гуманітарної сфери

Хотів би наголосити на **винятковій важливості освіти і культури** для духовного та інтелектуального розвитку людини. Ситуація, в якій зараз перебувають ці сфери, критично суперечить їхній ролі, завданням та суспільному призначенню. Саме життя вимагає від нас стати країною, яка вчиться. А отже, не допустити нестримної і неконтрольованої комерціалізації освіти, що робить її недоступною для багатьох. Закриття шкіл, дитсадків, інших навчально-виховних закладів під різними приводами, особливо у сільській місцевості, — це національна ганьба.

Історія, майбутнє не вибачать нам, якщо будуть діти і молодь виключені з навчання, якщо культура перетвориться зі складової духовності та людяності на свою протилежність і сурогат, у засіб примітивізації особи, руйнівника духовних основ народу. Духовна сфера повинна не на словах, а на ділі стати пріоритетним напрямом розвитку нашого суспільства. На жаль, складається таке враження, начебто залишковий принцип фінансування освіти, науки і культури генетично успадкований представниками як виконавчої, так і законодавчої влади.

Не виняток і колізії навколо **реалізації права на свободу світогляду та віросповідання**. Ніяк не входить у береги міжправославний конфлікт. Практично всі українські конфесії втягнуті у політичну боротьбу. А це, попри все інше, полегшує експансію в Україну нетрадиційних релігій та тоталітарних сект, що не додає ні духовності народові, ні стабільності суспільству.

Не применшуючи вини органів виконавчої влади, мушу констатувати: до цього причетні й дехто з депутатів попереднього та нинішнього скликань. Так само, як і до ризикованого балансування в етнополітичній тематиці, насамперед — у **мовних питаннях**. Аналіз виборчої кампанії утверджує мене в думці, що нам належить ще багато зробити для справжньої реалізації політичних прав наших співгромадян.

Слід визнати: політична структуризація українського суспільства далека від завершення, а партійна система у нинішньому своєму вигляді багато в чому відторгає конкретну людину. На моє переконання, **конче потрібно зміцнити інституції демократичної політичної системи, подбати про утвердження в Україні громадянського суспільства**. Це передбачає забезпечення принаймні трьох умов.

Перша — створення законодавчих гарантій формування потужних загальнонаціональних партій. Адже важко заперечити проти того, що навіть деякі з партій, які подолали 4-відсотковий бар'єр, мають, по суті, регіональний характер.

Друга умова — докорінна модифікація виборчого законодавства. На виборах повинні перемагати ідеї і програми, а не гроші.

Третя умова — адаптація до нових реалій профспілок та інших масових громадських об'єднань, перетворення їх на ділі у впливові інституції громадянського суспільства, а не продовження у радикалізованій формі традицій і функцій, успадкованих від радянських часів. За нинішніх умов нам особливо потрібен постійний і ефективний механізм соціального партнерства, конструктивного діалогу при вирішенні трудових конфліктів.

Зміцнювати владні інституції

Конкретні завдання розвитку України будуть викладені у Програмі діяльності Кабінету Міністрів, поданій на ваш розгляд і схвалення. Правову базу їх реалізації підкріплюють понад 70 уже напрацьованих законопроектів із найбільш актуальних економічних та соціальних питань. 50 з них треба розглянути і прийняти як першочергові. Причому, більшість — ще на цій сесії. Це допомогло б не втратити особливо дорогі зараз для нас час і темп.

Для здійснення невідкладних заходів та довготермінових завдань державної політики з необхідними прогнозованими результатами нам треба забезпечити цілу низку передумов. Деякі з них уже сформульовані в цьому Посланні або впливають із нього.

Вважав би за доцільне додати ще таке.

По-перше, базуючись на практичному досвіді, ми повинні чітко відділити необхідні, реальні й посильні завдання від необгрунтованих ілюзій, які лише породжують завищені очікування. Краще гірка правда, ніж солодкі обіцянки. Вони дезорієнтують суспільство, збивають людей з пантелику, провокують глухий опір справді потрібним і корисним справам.

По-друге, спиратися у здійсненні цих завдань головним чином на власні сили та можливості, на внутрішні чинники зростання. Це невіддільне від забезпечення політичної стабільності та консенсусу в суспільстві. Виживають і утверджуються ті нації, які спроможні згуртуватися в часи вирішальних випробувань, відкидати внутрішні незгоди і суперечності задля досягнення стратегічно важливих цілей. У зв'язку з цим важко переоцінити значення такого гострого інструменту формування громадської думки та впливу на неї, **як засоби масової інформації. Україні потрібна вільна преса, а не бойові сокири. Це вимога, що впливає з конституційного принципу свободи слова.**

По-третє, нам слід відмовитись від однобічних підходів та крайнощів в уявленнях про **роль і функції держави у перехідний період**. Це означає однакову неприйнятність як повернення до адміністративно-командної системи, так і безмежної лібералізації, цілковитого відділення держави від суспільства. Економічні та соціальні негаразди, в цілому ситуація, яку переживає Україна, великою, якщо не вирішальною мірою породжені саме низькою дієздатністю держави й неспроможністю ефективно реалізовувати власні рішення, забезпечувати дотримання встановлених правил політичної поведінки, господарської діяльності тощо. Слабкість держави ми можемо і зобов'язані подолати.

Стосовно економіки це означає не витіснення ринкових механізмів регулювання, які вже створені та діють, а їх підтримку і доповнення, удосконалення і зміцнення. Така політика матеріалізуватиметься, насамперед, у широкому спектрі законодавчих актів, які розчищають шлях ринковим перетворенням і вводять у правове русло відносини між їхніми суб'єктами. Водночас держава покликана дбати про те, щоб прийняті закони неухильно виконувалися — усіма і без будь-яких винятків.

Належить рішуче й безповоротно покінути з нашою застарілою хворобою — правовим нігілізмом. Зробимо це — значить зможемо вивести країну з кризи, не вдаючись до надзвичайних, позаправових засобів. Хоча, не буду приховувати, є політики, які не бачать іншого шляху і навіть провокують Президента стати на нього.

Сфера, де справою честі для держави є відповідально і сповна виконувати обов'язок перед своїми громадянами, — **боротьба зі злочинністю**. Це завдання, піднесене до рангу ключових чинників національної безпеки, треба здійснювати комплексно, адекватно масштабам і складності проблеми. Звертаю увагу на особливе значення розв'язання його у таких аспектах:

- підрив економічних, соціальних, політичних коренів криміналітету, запобігання інтернаціоналізації його дій;
- забезпечення необхідної правової бази та ефективного і вичерпного її застосування. Це передбачає підвищення професіоналізму в діяльності правоохоронних органів, посилення їх взаємодії, докорінне удосконалення судової практики.

Мене не задовольняють явне відставання нашого кримінального законодавства від гострих викликів часу, зволікання Верховної Ради з розглядом та прийняттям невідкладних законопроектів, а також низька ефективність, недостатнє забезпечення роботи судових органів і практична незахисність суддів. Якщо не зробимо серйозних висновків, то люди не просто не поважатимуть державу і не віритимуть їй — у державі вбачатимуть союзника злочинців. На цьому тижні до парламенту буде

поданий систематизований пакет законопроектів, що стосуються боротьби зі злочинністю. Якщо його прийняття зволікатиметься й надалі, то вся наша робота нагадуватиме битву з вітряками. Давайте спільно викорінювати такі небезпечні й недопустимі явища, як корупція, насамперед у державному апараті, організована злочинність і бандитизм.

Сфера особливої уваги — національна безпека в усіх її складових і виявах. Це такі вирішальні на сьогодні аспекти, як політичний, соціально-демографічний, економічний, інформаційний, екологічний та військовий. Усі вони співіснують у найтіснішому взаємозв'язку, і послаблення будь-якого з них загрожує ланцюговою реакцією.

Окремо хочу наголосити на **якісно новій стороні національної безпеки — конституційній.** Як правовий каркас держави і суспільства, Основний Закон потребує захисту. Особливо зараз, за умов неусталеності нашого життя та спроб неправомірних зовнішніх впливів. Такий захист ми зобов'язані здійснювати суто юридичними методами, а з іншого боку, підвищенням дієвості конституційних норм, насамперед щодо основ конституційного устрою та прав людини.

Не менш принципового значення надаю **формуванню сприятливого для України міжнародного середовища.** Сьогодні маємо достатні підстави констатувати: завдяки зваженому й реалістичному зовнішньополітичному курсу ми впритул наблизилися до цієї мети. Зважена і збалансована зовнішня політика нашої держави дає їй змогу рухатися новими напрямками у європейську та світову спільноту, водночас зміцнюючи традиційні зв'язки з Росією та іншими партнерами по колишньому Союзу і виправляючи деформації у цих зв'язках. Навряд чи хто заперечить сьогодні утвердження України у світі й істотне поліпшення її міжнародного іміджу та авторитету. Але так само очевидно і те, що ми лише на початку цього шляху. І позитивні напрацювання можна звести нанівець нерозумними, невваженими, а тим більше провокаційними словами чи діями. Просив би зрозуміти, що у нас не може бути і не буде кількох центрів здійснення зовнішньої політики.

У тезу про посилення держави я вкладаю необхідність посилення влади, яка повинна перестати відчувати себе лише адміністративно-управлінською категорією, а виступати також інструментом реалізації волі більшості суспільства. А це і моральний бік її легітимності, передумова повернення віри в неї, подолання відстороненості, відчуженості людей від влади. Для цього діяльність усіх її гілок та органів має бути прозорою і відкритою. Необхідно подолати дві основні причини слабкості влади.

Перша — неусталеність її інституцій, що у поєднанні з політичними та іншими устремліннями призвело до затяжного протистояння

між гілками влади, перш за все законодавчою та виконавчою, між місцевими адміністраціями та органами самоврядування. Так, через відсутність згоди і взаємодії на найвищому рівні гострим протиборством супроводжувалися розгляд і прийняття не тільки Конституційного договору та Конституції, а й багатьох інших більш-менш важливих законодавчих актів. У моєму розумінні посилення влади — це не вивіщення однієї з її гілок над іншими. Я за баланс між ними, визначений Конституцією. Кожна повинна чітко виконувати свої конституційні обов'язки та повноваження.

Нам належить, зокрема, **реалізувати природну сутність ідеї самоврядування**. Як відомо, дехто, у тому числі й у парламенті, вбачає у представницьких органах окрему гілку влади і виступає за вибудову окремої її вертикалі — від Верховної Ради до сільської. Просив би зрозуміти: різнобою, паралелізмом й дублюванням в організації та функціонуванні системи влади я не допущу. Як і того, щоб деякі міста та селища перетворювалися у непідвладні й непідконтрольні будь-кому вотчини. Потребує перегляду й оптимізації практика взаємовідносин між центром та регіонами. Не в останню, якщо не в першу, чергу це стосується Автономної Республіки Крим. Певен, ви підтримаєте мене у тому, що владний організм у державі має бути єдиним і нерозривним. Це означає, крім усього іншого, повсюдне, повне і безумовне виконання державних рішень, персональну відповідальність усіх без винятку посадових осіб. Така лінія буде витримуватися суворо й неухильно.

Друга причина слабкості влади — у кадровій площині. Я вже неодноразово порушував цю проблему. Хочу, щоб її особливу нагальність глибоко усвідомили і депутати новообраної Верховної Ради.

Якщо брати кількісний аспект, то кадровий корпус в Україні доволі потужний — понад 300 тисяч державних службовців. Проблема в його якості. Значний професійний та організаторський досвід старшого покоління не підкріплюється як слід новими підходами, обов'язковими для сучасних умов. І навпаки, працівники з більш-менш ринковим мисленням досить часто ще слабко володіють управлінськими функціями. Звідси — труднощі у доборі й розстановці кадрів, значна їх плінність на всіх рівнях. У поєднанні з імпульсами, які надходять з різних сфер, у тому числі й з парламенту, це поглиблює настрої непевності, тимчасовості з усіма наслідками, що з них випливають.

Час вимагає жорсткої кадрової політики. І ми будемо проводити її скрізь, без будь-яких винятків. Хто не може впоратись із обов'язками, як кажуть, не тягне, мусить звільнити своє місце. Головний критерій оцінки кадрів для мене сьогодні — це, насамперед, спроможність зі знанням справи розв'язувати економічні та соціальні проблеми, рівень

керівництва підвідомчими органами та територіями. А для керівників правоохоронних органів — успіхи в забезпеченні безпеки людей.

Запроваджується режим особистої відповідальності керівників. Я, як і ви, не можу бути задоволеним діяльністю Уряду, органів виконавчої влади в цілому. Бачу недоліки й у структурі та організації роботи. Відповідно виступаю за прискорення адміністративної реформи і прийняття Закону про Кабінет Міністрів. Симпатії чи антипатії до Уряду не годиться визначати логікою боротьби за доступ до ресурсів держави. А революційні наскоки на нього, не співвіднесені з реальною ситуацією, вносять ще більшу дезорганізацію і посилюють уже згадані настрої тимчасовості. Давайте будемо це враховувати.

Шановні співвітчизники!

Шановні народні депутати!

Як ви переконалися з цього Послання, **я налаштований на порозуміння і плідну співпрацю з Верховною Радою. Але, погодьтеся, це має бути обопільний процес.** Рекомендував би парламентові також проаналізувати практику відносин з Президентом та Кабінетом Міністрів, особливо після прийняття Конституції. Проаналізувати не для того, щоб уже вкотре висунути якісь претензії, а зробити серйозні відповідальні висновки щодо того, як забезпечити конструктивність у спільній роботі, узгодженість та скоординованість зусиль. **Твердо стою на тому, що кожен повинен виконувати свою справу, робити її чесно й сумлінно — так, як того вимагають обстановка, інтереси держави.** Як Президент, гарант Конституції, заявляю: так і буде. Не допущу конфронтації, перетягування повноважень, підміни законодавчої роботи нав'язуванням ідеологій. Хотів би бачити усіх вас своїми одnodумцями, соратниками у великій спільній справі — будівництві нової України.

ПРИМНОЖУВАТИ БЕЗЦІННИЙ КАПІТАЛ ЗНАНЬ

Виступ на урочистому засіданні
з нагоди 100-річчя Київського
політехнічного інституту

17 вересня 1998 року

*Вельмишановне товариство!
Пані й панове!
Друзі!*

Сердечно вітаючи професорсько-викладацький склад, студентів, увесь багатотисячний колектив Київського політеху, відразу хочу наголосити: його сторічний ювілей — знакова віха нашого часу. Разом із тим, вважаю, ювілярами можуть назвати себе і незрівнянно більше людей. Бо Київський політехнічний — це не просто навчальний заклад. Це ціла епоха у розвитку вітчизняної освіти й науки, держави загалом. Інститут є яскравим втіленням, символом та виміром інтелектуального рівня, духовних можливостей нашої нації. Україну так само важко уявити без Київської політехніки, як Францію без Сорбони, Британію без Оксфорда і Кембріджа, Сполучені Штати — без Гарварда.

Століття у масштабах історії — не так уже й багато. Проте воно увібрало в себе справді вражаючі розмах, глибину та підсумки праці, започаткованої фундаторами інституту і продовженої наступними поколіннями педагогів, дослідників, студентів. Гідно реалізовані пророчі побажання першого ректора Віктора Кирпичова, висловлені у 1898 році, стосовно довголіття інституту, випуску ним тисяч фахівців. А також, підкреслюю це особливо, щодо підготовки самостійних конструкторів, творців нових оригінальних типів машин та технологій.

Альма-матер української науково-технічної думки пережила три війни і три революції, випробування суспільними катаклізмами,

кардинальними політичними та економічними перетвореннями. Не обійшлося й без істотних втрат, як і у всій історичній долі українського народу. Та за будь-яких умов у цих стінах не згасав дух творчого пошуку, напружено бився пульс новаторської думки. Народжувалися й міцніли освітянські традиції, наукові школи, спалахували і яскраво розгорялися зірки нових талантів, нових геніїв. Не всім із вирощених тут корифеїв науки, організаторів виробництва судилося послужити своїй Вітчизні. Але синівська спорідненість із нею залишалася на все життя, втілюючись у своєрідному паролі: навчався у КПІ. Ігор Сікорський, Сергій Корольов, Степан Тимошенко, Євген і Борис Патони, Архип Люлька — з цими та іншими іменами пов'язані такі здобутки і відкриття, які вивели нашу науку в ряд явищ планетарного значення, зробили Україну відомою у світі.

Не меншу заслугу інституту (а число його вихованців уже перевищує 200 тисяч) я вбачаю і в тому, що тут підготовлено велику плеяду інженерів. Вони сумлінно і грамотно, зі знанням справи трудилися і трудяться практично в усіх галузях нашої індустрії, на дослідницькій та педагогічній ниві.

Радість сьогоднішнього свята поділяють і колективи 12 вищих навчальних закладів, дев'яти академічних науково-дослідних інститутів та двох великих підприємств, для яких політехнічний став колицкою, початком біографії.

За всієї специфіки проблем, якими зайняті викладачі та випускники КПІ, праця більшості з них має ще один дуже важливий вимір. Усе, що робилося й робиться тут для прогресу науки і техніки, піднесення промисловості, й насамперед ключової її ланки — машинобудування, спрямоване на благо народу, суспільства, на зміцнення і процвітання держави. А отже, є реальним і практичним виявом справжнього патріотизму. Втім, люди конкретної справи, як відомо, не схильні до таких високих слів.

Шановні друзі!

Маємо сьгодні нагоду не лише для урочистостей, а й для вимогливого аналізу, тверезого й реалістичного погляду на стан речей. Адекватна відповідь на виклики нашої доби можлива за найсерйознішої уваги до освіти і науки. Наочне підтвердження цьому — вихід на позиції світових лідерів народів і держав, де зусилля концентруються на вдосконаленні освіти, найбільш актуальних напрямках розвитку науки та технологій. Відомо, що основний приріст зайнятості у розвинутих країнах припадає на професії, в яких домінує інтелектуальна, я б сказав, “кваліфікаційно-мозкова” компонента. У Британії, наприклад, цей показник становить 95 відсотків, Японії — 90, Німеччині — 89, у США — 85.

Світ іде до того, що більша частина валового внутрішнього продукту буде створюватися у галузях, які виробляють і поширюють знання. Отже, маємо всі підстави для висновку: магістральний шлях розвитку економіки земної цивілізації дедалі більше пролягатиме через знання, науку. Не враховувати цієї парадигми — означає опинитися на узбіччі світового прогресу. Відповідно **майбутнє України вирішальною мірою визначатиметься тим, наскільки ми зуміємо стати нацією, яка постійно і посилено вчиться. Нацією, яка вимогливо піднімає свою інтелектуальну планку, орієнтується на інноваційні шляхи розвитку.**

Взагалі я назвав би освіту, науку фундаментом усього нашого буття, стрижнем духовного потенціалу народу, нерозмінним його капіталом. Причому таким, який ні в якому разі не може бути законсервованим у розрахунку на дивіденди від минулих досягнень. Потрібна динаміка, рух вперед, постійне і безперервне примноження цього безцінного капіталу. Потрібен — не побоюся цього слова — справжній культ опанування знань і високого професіоналізму.

Звичайно, не можна не брати до уваги труднощі й нестатки, які нині переживає освіта, зокрема вища школа. На ній, як і гуманітарній сфері загалом, чи не найглибше позначилися особливості перехідного періоду з його дуже непростими економічними проблемами, докорінними суспільно-політичними та ціннісними трансформаціями. Ці зміни виходять за рамки звичних понять та критеріїв, усталених психологічних стереотипів.

Візьмемо лише кілька узагальнювальних моментів.

До 1991 року наша освітньо-наукова система була саме регіональною, хоча й дуже потужною, складовою відповідного комплексу Радянського Союзу. Причому жорстко в нього вмонтованою. На власні потреби України працювала лише третина її науково-технічного потенціалу. До того ж українська наука, особливо в останній період існування Союзу, була наскрізь мілітаризованою. Конверсія військово-промислового комплексу різко скоротила обсяги його наукового та інженерного обслуговування, а відтак обмежила джерела фінансування і потреби у цілій низці спеціальностей.

Усі ми пам'ятаємо централізоване державне забезпечення науки, і не лише фундаментальної, а й прикладної. Подібне ж можна сказати і про практику підготовки фахівців. Виходило так, що держава була головним, а нерідко єдиним замовником науково-дослідницьких робіт та кадрів. Зараз повернення до такої практики неможливе через обмеженість фінансових ресурсів держави і тому, що це йшло б урозріз із логікою та практикою вільного ринку.

Говорячи про труднощі та проблеми, я аж ніяк не схильний зводити усе до невідворотних об'єктивних причин, так би мовити, форс-мажору. Різка зміна середовища існування освіти й науки зобов'язувала до прискороного організаційного і господарсько-фінансового їх реформування. Ми ж із цим явно запізнилися. Слід зважати також на низку помилок, допущених на різних рівнях управління інтелектуальною сферою. І все ж, на моє тверде переконання, не варто впадати у настрої фаталізму й безнадії.

Незважаючи ні на що, нам вдалося зберегти, а за деякими параметрами й істотно наростити створене попередніми і нинішнім поколіннями освітян та науковців. Розширилися можливості навчання. **За кількістю студентів на 10 тисяч населення Україна випередила Велику Британію, Францію, Німеччину. Однак, зауважу, ще відстає від Канади та США. Хоча річ, звісно, не лише у статистиці. Валовий підхід тут особливо протипоказаний. На рубежі третього тисячоліття нам потрібна якісно нова генерація фахівців.** Професіоналізм, компетентність мають поєднуватися у них із широтою мислення, неординарністю підходів до наукових, виробничих та життєвих проблем. Хотілося б бачити їх, як сказав поет, вільними розумом і душею.

Водночас треба постійно вимірювати гармонію алгеброю. Враховуючи, зокрема, те, що вартість освіти в усьому світі висока і продовжує зростати. Звідси випливають принаймні три вимоги.

Перша. Треба точніше визначати на основі прогнозних оцінок суспільні потреби у фахівцях тих чи інших профілів. Це має бути не механічна сума заявок на них, а точний, обґрунтований розрахунок, співвіднесений із напрацьованим досвідом та наявними можливостями.

Друга. Такий розрахунок не має стояти на заваді бажанням та потребам людей у здобутті знань, їхнім прагненням до самовдосконалення.

Третя. Необхідно шукати й ефективно використовувати нові джерела фінансування освіти та науки.

У зв'язку з цим дозволю собі привернути вашу увагу до такого. Попит на фахівців зараз значною мірою викривлений, деформований кризовими явищами в економіці та їхніми наслідками. Зокрема, спостерігається ажітаж навколо деяких спеціальностей, зумовлений суперсучасними назвами або копіюванням зарубіжних зразків, не завжди прийнятних для наших умов. Не виключено, що мода на них мине швидше, ніж випускники одержать дипломи.

Слід також пильніше придивитися і до традиційних спеціальностей, які можуть бути незатребувані у зв'язку з реструктуризацією економіки, її секторів та галузей. Права на помилку тут немає і не може

бути. І не тільки через те, що марнуватимуться значні кошти. Не можна калічити долі молодих людей, чії знання виявляться нікому не потрібними. Ми зобов'язані працювати на випередження. Освіта, як основний ступінь ракети-носія, має виводити людину на професійну та життєву орбіту. Подальше ж залежить в основному від самого молодого фахівця, його націленості на інтелектуальне зростання і професійне самовираження. Треба враховувати й таке. До розряду “немодних” нині потрапляють і професії, пов'язані зі створенням та запровадженням високих технологій.

Подекуди втрачають популярність і переходять на ролі пасинків кафедри, що готують інженерів та дослідників у галузі природничих і технічних наук. Скажімо, до розряду неprestижних і мало не анахронічних потрапляють спеціальності, пов'язані з металургією, хімічною та гірничою промисловістю. А це ж ключові галузі української індустрії.

Мене непокоїть відчутне зменшення частки молоді в офіційному секторі економіки, а особливо — у науці та науковому обслуговуванні. Якщо з цим змиритися, то втратимо перспективу. Не маю наміру давати сьогодні якісь готові рецепти чи приписи. Проблема надто складна, багатогранна. Працювати над її розв'язанням треба постійно і вдумливо. Варто було б, як на мене, піти на розширення профілю фахової спеціалізації, надавши студентам можливість одночасно оволодівати двома і більше професіями.

Необхідність збереження і розширеного відтворення інтелектуального потенціалу вимагає чіткого, обґрунтованого визначення пріоритетів державної політики у сфері освіти. Це може бути підготовка фахівців у кількох напрямках, конкретизованих за такими критеріями: сьогоdnішні й перспективні потреби у певних спеціальностях; наявність потужних, усталених науково-педагогічних шкіл, напрацьованого практичного досвіду викладання. Саме тут і треба концентрувати цільове державне фінансування освіти. Усе інше — справа самих вузів, науково-дослідних закладів, відповідних органів влади. Слід всіляко поширювати й удосконалювати практику багатоканального фінансування вищої школи, координації ресурсів та зусиль вузів і регіонів. Результати реформування освітньої системи можна буде оцінити лише з часом. Тим більшої ваги і значущості набуває те, що і як закладаємо ми у цей процес сьогодні, наскільки глибоко враховуємо численні й різноманітні його чинники.

Проблема, що називається, для всіх часів — **якість навчання**. Нині вона стоїть особливо гостро. Ми зобов'язані не розгубити нічого з того, що вивело Україну в число визнаних лідерів в організації освіти. І водночас усіма силами зберігати набутий досвід, адаптувати його до

сучасних умов і збагачувати, не спокушаючись на суто зовнішні, косметичні чи формальні, надумані новації.

Вважаю за обов'язок застерегти від девальвації вузівського диплома, самого поняття вищої освіти. За останні роки у нас з'явилося чимало нових університетів та академій. Добре це чи не зовсім — тема для окремої розмови. Річ не в термінології. Назвати периферійний інститут університетом — справа нехитра. Але що за цим криється: справді якісне поліпшення складу та кондицій науково-педагогічних кадрів, зміцнення навчальної бази чи проста зміна вивіски? Я не прихильник гучних назв, за якими немає нового змісту, як і не схвалюю намагань вибивати правдами й неправдами вищі й мало чим підкріплені ступені акредитації. Я також рішуче проти того, щоб у нас були навчальні заклади, яким апіорі відводять роль таких собі пересічних, сіреньких аутсайдерів.

Другорядний, слабкий вуз — це такий же нонсенс, як другосортний літак. За всього розмаїття і, буду відвертим, далеко не рівних можливостей наших навчальних закладів кожен із них повинен чітко й безумовно виконувати свої функції як необхідна ланка освітнього марафону та соціалізації молоді. І нести за це всю повноту відповідальності.

Нам належить повернути первісну сутність самій назві “університет”. Традиційно, здавна цей термін уособлював не лише повноцінну й різнопланову фундаментальну підготовку, а університетський диплом — засвідчував не тільки рівень освіченості. Такі навчальні заклади справедливо вважалися барометром суспільних настроїв, політичною і громадянською школою, осередками, де формувалися духовність націй, їхня інтелектуальна еліта. Пам'ятати про це треба не тільки з поваги до історії.

Я сподіваюся, що досвід таких колективів, як Київський політехнічний, буде еталоном організації вищої освіти в Україні.

Хотів би стисло зупинитися ще на одному і, не маю сумніву, надзвичайно важливому аспекті — **суспільного призначення освіти.** Десятиліттями її вважали у нас продуктивною силою розвитку суспільства. Проте філософію освіти не можна зводити до такого вузько утилітарного підходу, тільки до кадрового обслуговування тих чи інших галузей науки та виробництва. Ця філософія значно ширша, багатша. Вона — різнопланова. Держави, народи завжди відчували потребу не просто в освічених кадрах.

Неодмінною умовою, каталізатором прогресу були і є люди, які уособлюють сплав найкращих рис — від громадянської активності до високої культури та моральності. Можна послатися на Арістотеля, який говорив: хто рухається вперед у науках, але відстає у моральності, той більше йде назад, ніж уперед.

Саме крізь призму таких імперативів я бачу сукупний образ вчених та інженерів, організаторів науки і виробництва XXI століття. Не тільки добре підготовлені фахівці, яких прийнято називати технократами, а всебічно і гармонійно розвинені громадяни — ось якою має бути кінцева продукція наших університетів і вищої школи загалом. Я не відділяю кращі професійні риси нашої інтелігенції від її можливостей та покликання як важливого фактора стабільності, злагоди і громадянського миру. Йдеться не про лояльність до влади — ту лояльність, яка ще донедавна забезпечувалася у нас певним рівнем матеріальних благ, гарантій та пільг в обмін на обмеження свободи думки і творчості. Інтелектуали, які постійно і відчутно впливають на громадську думку, атмосферу в суспільстві, можуть і повинні привертати увагу прикладом толерантності, виваженості й відповідальності. Це особливо актуально щодо навчальних закладів, які однаковою мірою можуть працювати як на суспільну стабільність, так і проти неї.

Доказів більш ніж вистачає — і з історії, і з недавнього минулого. **Виняткове значення нашої інтелігенції полягає і в тому, що їй належить вирішальне слово у духовному відродженні народу.** Від неї великою мірою залежить, у якому руслі піде цей процес — “антикварно-археологічному”, за висловом В. І. Вернадського, чи об’єднає в єдиному потоці історичні традиції, національну самобутність з новими життєвими реаліями, загальнолюдськими тенденціями. До такої постановки питання зобов’язують складність, трагізм та суперечливість вітчизняної історії. Як і породжені ними міфи, психологічні комплекси, ідеологічні та політичні фантоми стосовно специфіки України, її історичної долі та призначення.

Сьогодні відповідальність моменту посилюється тим, що Україна шукає для себе нову економічну і політичну систему, визначає свій геополітичний статус, ідеологію та національну ідентичність.

Маємо зважати й на те, що світ стоїть на порозі запровадження глобальних інформаційних мереж. І треба готуватися до участі у цьому всеохопному, небаченому за своїми масштабами та тематичним діапазоном спілкуванні народів. Адже воно торкнеться не тільки добре вишколених професіоналів, а й мільйонів звичайних людей.

Що ж будемо пропонувати, спираючись на новітні інформаційні технології, до скарбниці світової культури, наприклад? Колоритну, милу серцю, але віджили екзотику давно минулих часів чи вияви і витвори сучасного повнокровного культурного процесу? І в цій, і в інших сферах дедалі більше потрібні культура спілкування, дискусії, уміння добирати аргументи та контраргументи. До чого призводить брак такої культури і такого вміння, можна судити хоча б із нині поширених форм політичного

спілкування в Україні. Не логіка переконання з повагою до опонентів та їхньої думки, а боротьба на знищення — ось що в ньому переважає.

Шановні друзі!

Є відомий вислів: “Географія — це доля нації”. Так от: розташована практично у центрі Європи, Україна ніколи не була інтегрована у європейську спільноту — ні політично, ні економічно. Тепер маємо заповнити цю історичну прогалину в загальному контексті **інтегрування у міжнародне співтовариство**. Освіті, науці належить у цьому процесі одне з чільних місць. Треба виходити з того, що внаслідок здорожчання підготовки кадрів та наукових досліджень практично жодна країна не в змозі з однаковим успіхом формувати кадровий потенціал і розвивати науку в усіх без винятку напрямках. Звідси нагальна потреба кооперації, об’єднання та координації зусиль. Україна має необхідні підстави бути повноцінним учасником такої міжнародної співпраці.

З 500 спеціальностей, за якими ведеться підготовка у вишах, близько чверті пов’язані з високими технологіями, сучасними перспективними галузями та сферами — авіакосмічною, зварювальною, електронною, телекомунікаційною, хімічною. А ще 10% — підкреслюю це особливо — зорієнтовано на фундаментальні науки. Склалися унікальні науково-педагогічні колективи. Деякі з них не мають аналогів у світі, з усім цим не соромно виходити на міжнародний ринок. Але виходити треба активно, цілеспрямовано, я б сказав, напористо. Пам’ятаючи, що від цього залежать авторитет держави, примноження числа її друзів. Не можна скидати з рахунку і фінансовий бік справи.

Перед нинішніми урочистостями я мав чимало зустрічей з представниками наукової та вишівської громадськості. Особливо змістовним і корисним був обмін думками у політехнічному інституті. До найбільш назрілих завдань відношу поліпшення матеріального забезпечення і морального стимулювання, соціальної підтримки науковців та викладачів вищої школи. Поки що все це не відповідає суспільній цінності їхньої праці, внеску в примноження науково-технічного, духовного потенціалу народу. Прийнято рішення про підвищення доплати за звання академіків та членів-кореспондентів Національної Академії наук. Розглядається питання і, я переконаний, буде вирішено стосовно цих виплат для професорів. Я вніс до Верховної Ради пропозиції, спрямовані на істотне поліпшення пенсійного забезпечення працівників науки та вищої школи.

Зробленого, ясна річ, ще дуже і дуже недостатньо. Але це те, що може зробити держава за нинішніх умов. І, повторюю, це реальні практичні кроки, за якими обов’язково будуть інші.

Користуючись нагодою, хотів би скласти глибоку, сердечну подяку всім, хто своєю подвижницькою працею сприяє вихованню нових поколінь професіоналів, які прийдуть нам на зміну, хто віддає свої сили, знання, досвід великій справі, від якої залежить майбутнє нашого народу і держави. Звертаюся до студентства, якому випала і прекрасна, і відповідальна доля — переступити з дипломом вишу поріг третього тисячоліття.

Дорогі молоді друзі!

Не просто чекайте цього моменту в розрахунку на те, що по-справжньому жити і діяти будете після закінчення навчання. Розвивати риси та якості, які допоможуть іти в ногу з бурхливим часом, треба вже сьогодні, зі студентської лави. Знаю по собі: дуже важливо, не відриваючись від прози життя, зберегти спроможність мріяти і віру в те, що твої мрії здійсняться.

Я вже про це казав і хочу повторити ще раз: саме мрія і віра привели мене у ракетобудування тоді, коли ця галузь ще була чимось незвіданим, а польоти у космос здавалися фантастикою. Реалістичність, тверезий розрахунок, безумовно, потрібні й корисні. Однак нові шляхи для науки і суспільства пролягають тільки через дерзання й пошук, через сміливий вихід за межі відомого, усталеного і звичного. Тож нехай проблемність сьогодення з його труднощами та суперечностями буде для вас не гальмом, а додатковим стимулом до прориву у нові сфери, до нових відкриттів. Щиро бажаю вам наснаги й енергії, широких професійних та життєвих обріїв.

Шановне товариство!

У всі часи, навіть найтяжчі, потяг до знань, до світла, суспільного поступу і прогресу був одним із домінантних складників ментальності, способу життя нашого народу. На крутому повороті вітчизняної історії ми не повинні дати йому ослабнути, а тим більше згаснути. До цього зобов'язують як приклад усіх попередніх генерацій українських освітян та науковців, так і доленосні завдання, що стоять перед нашим суспільством, нашою державою.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИБІР УКРАЇНИ Є НЕЗМІННИМ

Виступ на пленарному засіданні
Другого саміту Україна—ЄС

20 жовтня 1998 року

*Шановний пане Федеральний Канцлере!
Шановний пане Президенте Європейської Комісії!
Пані та панове!*

Хотів би подякувати вельмишановному панові В. Клімі за змістовний виклад сучасної ситуації у Європейському Союзі. Ми з розумінням сприймаємо всі труднощі нинішніх процесів внутрішньої трансформації і розширення ЄС. Зі свого боку зупинюся на окремих важливих аспектах відносин Україна — ЄС в контексті нинішньої ситуації в нашій державі.

Насамперед, хотів би ще раз підтвердити, що **європейський вибір України є незмінним; і географічно, і історично, і політично місце України у сучасній Європі чітко визначене. Ми — центрально-східноєвропейська держава. Поступова інтеграція до європейських та євроатлантичних структур є нашою стратегічною метою. Беззаперечний пріоритет — набуття асоційованого, а згодом і повного членства в Євросоюзі. У нас немає сумнівів у тому, що шлях до євроатлантичних структур, Євросоюзу — єдина альтернатива поверненню до минулого.** Такий підхід ґрунтується на бажанні України одержати доступ до ринків Євросоюзу, які сьогодні є найсучаснішими і переважають інші ринки світу. Орієнтація саме на ринки ЄС має стати потужним стимулом для реформування нашої економіки, розбудови громадянського суспільства, соціального захисту.

З іншого боку, ми переконані, що ваша позитивна реакція на прагнення України інтегруватися до ЄС не лише стимулюватиме економічні реформи в Україні та її європейський вибір, а й стане вагомим

внеском у побудову єдиної Європи. Такий курс матиме свої позитивні результати й для самих країн—членів ЄС. Маю на увазі створення нових робочих місць. Адже не забуваймо: Україна це — 50-мільйонний ринок. Ми вважаємо вкрай небезпечними і короткозорими намагання окремих політичних сил штучно втиснути Україну в заіржавілі геополітичні конструкції минулого. Прагнення України до діалогу щодо асоційованого членства в ЄС чи щодо зони вільної торгівлі не повинно тлумачитись як спроба перестрибнути через якусь стадію співробітництва без виконання Угоди про партнерство і співробітництво.

Ми надаємо великого значення цьому документу. Саме завдяки набуттю чинності Угоди про партнерство і співробітництво наші відносини стали на міцне правове підґрунтя. На сьогодні вона є орієнтиром для державних установ України, які забезпечують розвиток відносин з ЄС. Всі вони націлені на повну реалізацію Угоди, наповнення її конкретним змістом. Ми чітко усвідомлюємо ту істину, що повне виконання Угоди потребує копіткої, щоденної напруженої праці всіх державних інституцій. Саме це і відбувається нині в Україні. Передбачені Угодою зобов'язання і права постійно враховуються при здійсненні реформ в Україні, в тому числі впровадженні стабілізаційних заходів, пов'язаних з світовою фінансовою кризою.

Сьогодні ситуація в Україні непроста. Проте я не маю жодного наміру її надмірно драматизувати. Насамперед тому, що вона — навіть попри вкрай несприятливі зовнішні умови — залишається контролюваною. Небачена з часів “великої депресії” світова фінансова криза завдала дошкульного удару всій міжнародній економічній системі. Вам відомі її наслідки у Росії. А на Росію сьогодні припадає близько 40% зовнішньої торгівлі України. Коментувати цей факт, гадаю, у нашій аудиторії немає потреби.

А отже, зрозуміло, що криза не могла оминати українську економіку, поставивши під загрозу усе те, що так важко досягалось упродовж останніх років. Зокрема, й обнадійливі ознаки економічного одужання, що були дедалі помітнішими у 1997 році та першій половині цього року. Серед них — і вперше зафіксоване з часів здобуття незалежності хоча й незначне, але зростання обсягів виробництва та внутрішнього валового продукту. На подолання наслідків кризи уряд у терміновому порядку розробив і почав здійснювати пакет антикризових заходів фінансової стабілізації. Про ефективність уже зроблених кроків свідчить чимало. Це і відчутне зменшення дефіцитності бюджету, стримання обвальної девальвації гривні, і приборкання інфляційного маховика. Попри певне зростання державного боргу, Уряд гарантує належне виконання зобов'язань перед внутрішніми і зарубіжними кредиторами.

У той же час, говорячи про економічні ускладнення, що виникли у зв'язку зі світовою фінансовою кризою, я не прихильник списувати все на суто зовнішні чинники. Життя змусило нас більш ретельно поставитися до внутрішніх аспектів економічної політики. Вона вимагає внесення суттєвих уточнень. Ми залишаємося прибічниками пріоритетності грошової стабілізації. Однак, як засвідчила практика, гарантувати її суто монетарними інструментами неможливо. Необхідно забезпечити загальне оздоровлення економіки.

На жаль, цей процес відбувається занадто повільно. Більш як дворічна стабільність національної грошової одиниці не стала відчутним стимулом для виробництва та не сприяла вирішенню складного комплексу соціальних проблем. Це одне з найбільших протиріч, яке набуває нині політичного забарвлення. Ми зобов'язані будь-якою ціною його подолати. Над цим працюють нині Уряд та Національний банк України. Головним у цьому процесі є створення умов сталого економічного зростання. Маємо тверді наміри вирішувати це питання за допомогою суто ринкового інструментарію. Йдеться, передусім, про послаблення податкового тиску, подальше просування структурних реформ, реструктуризацію промисловості і реформування сільськогосподарського сектору. Мова йде також про продовження приватизаційних процесів та дерегуляції, всебічне стимулювання розвитку малого бізнесу, проведення глибокої адміністративної реформи.

Отже, Уряд продовжує наполегливо працювати як над реалізацією визначених мною пріоритетів економічної реформи, так і над розв'язанням такої гострої соціально-політичної проблеми, як ліквідація заборгованості із зарплати та з виплати пенсій. Що стосується політичної сфери, зазначу: в Україні забезпечується функціонування демократичних інституцій, захист прав людини, проводиться децентралізація влади, зміцнюється місцеве самоврядування.

Таким чином, можна зробити висновок: повороту назад Україна не допустить. Ми маємо намір продовжувати цей курс, звичайно, з орієнтацією на підтримку соціально незахищених верств населення. Розраховуємо при цьому й на розуміння та більш вагомий підтримку ЄС, країн "сімки".

Не можу не використати цієї нагоди, щоб не подякувати Європейському Союзу за рішення щодо виділення Україні додаткової позички для підтримки балансу платежів, внесок до Чорнобильського фонду "Укриття" та інші кроки сприяння нашій державі, про які йдеться у спільному комюніке цього саміту. Сподіваюся, що згадані рішення будуть реалізовані.

Ми позитивно сприймаємо готовність ЄС розвивати унікальне стратегічне партнерство. Хотіли б також, щоб це партнерство якомога швидше трансформувалося в асоційоване членство України в ЄС. Україна сповнена рішучості працювати у цьому напрямку.

Сподіваємося, що наші пропозиції, які я виклав у листі до вас, вельмишановні пане Федеральний Канцлере та пане Президенте Європейської Комісії, будуть реалізовуватися у такий спосіб, щоб не допустити нового поділу Європи. Адже саме в Європі сформульоване правило: кожна держава гарантує безпеку тими засобами, які обирає сама. Але так, щоб не зашкодити безпеці інших країн. Забезпечення економічної безпеки одних держав шляхом розширення Євросоюзу не повинне поставити під загрозу відносини України з потенційними членами ЄС — нашими сусідами.

Насамкінець, одне практичне міркування. Враховуючи те, що сьогодні як в ЄС у цілому, так і серед країн-членів немає спільної думки щодо теперішнього, а головне — майбутнього місця України в Європі, я пропонував би створити спільну тимчасову робочу групу експертів Україна — ЄС. Завдання групи могло б бути двоєдиним.

Перше — вироблення авторитетних рекомендацій (середньо- та довгострокових) щодо продовження економічних реформ.

Друге — визначення стратегії Євросоюзу щодо України на підставі комплексного аналізу внутрішніх і зовнішніх чинників.

Така група могла б подати свої рекомендації до наступного засідання Ради з питань співробітництва Україна — ЄС.

Шановні пані та панове!

В спільному європейському домі з міцним миром, благополуччям і демократією має бути місце й для України, яка, переконаний, ще далеко не вичерпала свої можливості.

ЩОБ ПОБУДУВАТИ ДЕРЖАВУ, ПОТРІБНІ ВОЛЯ, ЗГУРТОВАНІСТЬ І КОПІТКА ПРАЦЯ

Виступ на металургійному
комбінаті “Запоріжсталь”
з нагоди його 65-річчя

12 листопада 1998 року

Шановні учасники урочистих зборів!

Шановні гості!

Друзі!

Щиро вітаю із 65-річчям славний колектив “Запоріжсталі”, ветеранів, усіх, хто своєю працею творив і творить її історію. За своєю значущістю нинішня дата виходить за межі одного підприємства. “Запоріжсталь” невіддільна від України, є одним із символів і втілень індустріальної могутності нашої держави, свідченням її потенційних можливостей і перспектив. Це зобов’язує, віддаючи належне комбінатові-ювіляру, вести розмову у вимірах металургійної галузі, піднятися до рівня загальнодержавних, загальноекономічних проблем. Цього вимагає і складність, суперечливість, подекуди — невизначеність нашого сьогоденного буття.

Тож дозвольте зупинитися на деяких питаннях економічної політики, зокрема тих, які пов’язані з необхідністю її коригування. І не лише у зв’язку з ускладненнями економічної ситуації.

За підсумками роботи у першому півріччі ми мали достатньо помітні ознаки економічної стабілізації. Визначилася тенденція зростання ВВП. Вперше з 1989 року почали чітко окреслюватися позитивні зрушення в структурі промислового виробництва. Йдеться про випереджальний розвиток виробництва товарів народного споживання — на 4% проти зменшення на 8,6% у минулому році. Цього було досягнуто,

зокрема, у легкій, харчовій, деревообробній і целюлозно-паперовій промисловості. Помітно зросли обсяги виробництва і в промисловості будівельних матеріалів, хімічній та нафтохімічній, у кольоровій металургії. Поступово утверджувалися ознаки стабільності у численних галузях машинобудування. Винятком було суднобудування, але й тут Уряд вживав серйозних заходів. Проявилися обнадійливі процеси в сільсько-господарському виробництві, де обсяги продукції за півроку збільшилися на 2,8%. Вперше за останні дев'ять років на 8,5% зросли капіталовкладення і на 72% прямі іноземні інвестиції. Додаймо до цього доволі стабільні ціни, валютний курс гривні та відчутний приріст грошових заощаджень населення.

Однак за останні місяці практично з усіх економічних параметрів маємо зворотну тенденцію. Як наслідок, за 10 місяців обсяг промислового виробництва скоротився на 0,8%. Зокрема, металурги “впали”, якщо можна так сказати, на 6,6%, тоді як торік мали найвищий приріст — 9,5%.

Суттєво девальвувала гривня, набули розвитку інфляційні процеси, почала швидко зростати заборгованість із пенсій та заробітної плати, відчутно зменшувалися реальні доходи населення. Причини усього цього як об'єктивні, так і суб'єктивні. Переважають останні. Не маю наміру зараз їх аналізувати. Зазначу лише, що істотно підірвала наш ресурс на економічне зростання світова фінансова криза, яка і далі поглиблюється. Адже останні роки стабілізаційні процеси в економіці формувалися насамперед на підставі оновлення й швидкого нарощування темпів експортно орієнтованих галузей, у тому числі металургії. Ми розраховували на них як на локомотиви, здатні забезпечити зростання нагромаджень і “витягувати” за собою всю економіку. Значною мірою це вдавалося.

За період з 1994 по 1997 рік український експорт товарів та послуг зріс з 13,7 до 19,0 млрд дол., тобто у 1,4 раза. У цьому році експорт зменшився на 11%. Багато в чому такий поворот зумовлений кризовими процесами в Росії, де промислове виробництво за 9 місяців скоротилося на 14,5%. Значно ускладнилася економічна ситуація і в інших торгових партнерів України. Причому, за оцінками фахівців, не слід очікувати її поліпшення у найближчий період.

Звідси — цілком очевидне й невідкладне для нас завдання: змінити пріоритети, знайти механізми активного стимулювання внутрішнього ринку, власних джерел економічного розвитку.

Отже, йдеться про необхідність максимальної мобілізації власних сил, власних резервів і можливостей. У цьому зв'язку принагідно

зазначу: у світовій фінансовій кризі, яка болісно вдарила по Україні, хоча ми зуміли превентивними діями уникнути набагато гіршого варіанту розвитку подій, є й частка користі. Вона повинна зробити всіх нас мудрішими, більш виваженими — в економіці й політиці.

Так, наш інвестиційний потенціал надто обмежений. Так, нам конче потрібні західні інвестиції. Однак є й інший бік цього питання. Маю на увазі значні невикористані промислові потужності, які здатні випускати конкурентну продукцію.

Сьогодні можна і потрібно задіяти так званий некапіталомісткий варіант розвитку. Багато підприємств, які спроможні забезпечувати його реалізацію, зараз потерпають головним чином через відсутність обігових коштів.

Чи є шляхи розв'язання цієї проблеми?

На мою думку, їх декілька.

Перший і головний — переорієнтувати фінансові потоки з сектора державного споживання та спекулятивних операцій, де вони нині концентруються, у реальну економіку. Істотні кроки в цьому напрямі вже зроблено: реструктуризовано боргову “піраміду” та зменшено дефіцит державного бюджету, обслуговування яких поглинало переважну частку накопичених кредитних ресурсів банківської системи, більш як 90 відсотків приросту грошової маси, значну частину валютних резервів. І зараз завдання із завдань — не припуститися популістських рішень, у першу чергу це стосується парламенту, і прийняти реальний Державний бюджет на 1999 рік.

Другий напрям пов'язаний з подальшим зниженням податкового навантаження на товаровиробника. Потрібно врешті-решт вийти з порочного кола, у якому опинилася промисловість. З одного боку, за існуючих податків виробництво не може бути рентабельним. З іншого — збиткові підприємства ніколи не отримають кредитних ресурсів. Вважаю і стоятиму на тому, що при доопрацюванні бюджету на 1999 рік обов'язково треба знайти можливості для забезпечення відчутного прогресу у цьому питанні. Водночас належить посилити відповідальність за несплату податків. Сентименти тут недопустимі. Потрібно рішуче покласти край і практиці списань податкової заборгованості та взаємозаліків.

До третього напрямку я відношу заходи у грошово-кредитній політиці. Нам потрібно позбавитися ілюзій і усвідомити, здавалося б, очевидне: реальна стабільність грошей, до якої усі ми прагнемо, може базуватися лише на стабільній економіці. Це означає, що пріоритетним завданням має стати стабілізація виробничого процесу, а грошова та кредитна політика повинна бути інструментом його реалізації.

Ось, так би мовити, інформація до роздумів.

На кінець липня, тобто до розгортання фінансової кризи, інфляція становила 2,1%, а облікова ставка Національного банку перевищувала 80%. Відповідно на рівні 53% була середня процентна ставка за кредит комерційних банків. І це називається, як нещодавно зауважували у Верховній Раді, “класною грошовою політикою”! А додаймо до цього практичну відсутність довгострокового кредитування, оскільки, скажімо, торік такі кредити дорівнювали всього 166 млн грн, і цілком логічно постає запитання: про яке оновлення виробництва може йти мова?

Не сприяє йому й валютна політика. Захист вітчизняного товаро-виробника потрібно забезпечувати не лише тарифними бар'єрами, а перш за все валютною політикою, яка б стимулювала підвищення конкурентоспроможності власних виробів та стримувала імпорт. Металурги це добре розуміють.

До четвертого напряму можна віднести створення сприятливих умов для розвитку підприємництва та малого бізнесу. На законодавчому рівні для цього вже чимало зроблено, зокрема Указами Президента. Тепер центр цієї роботи переноситься на місце. Всебічне сприяння, не на словах, а на ділі, підприємству та малому бізнесу — одне з ключових завдань органів самоврядування та місцевих адміністрацій.

Немає потреби доводити, що зусилля, спрямовані на стимулювання виробництва, матимуть результати за умови розв'язання ще двох проблем: витіснення з внутрішнього ринку недоброякісного, часто демпінгового імпорту та розширення платоспроможного попиту населення. Девальвація гривні обернулася відчутним заслоном для західного ширвжитку. Цим потрібно сповна скористатися.

Щодо розширення платоспроможного попиту населення, то тут невідкладними, надактуальними завданнями є обов'язкова індексація доходів відповідно до інфляції, а також якнайшвидше погашення заборгованостей з пенсій та заробітної плати.

Від розв'язання цих надзвичайно важливих соціальних проблем значною мірою залежить розширення внутрішнього ринку, а відтак і стимулювання виробництва.

Шановні друзі!

Економічні процеси в Україні багато в чому визначає робота її металургійного комплексу. Адже він сьогодні дає близько чверті всієї промислової продукції і є базою нашого експортного потенціалу.

З приємністю відзначаючи, що ВАТ “Запоріжсталь” витримало удари фінансової кризи і зберегло позитивні тенденції у своїй діяльності, вимушений водночас констатувати: погіршення кон'юнктури на

світовому ринку металопродукції та прорахунки в стратегії розвитку галузі обернулися втратою позитивних набутків.

Значні прибутки металургійних підприємств, отримані за попередні роки, не трансформувалися у структурну перебудову виробництва, відновлення основних фондів. Системою стала реалізація продукції на експорт за нижчими від собівартості цінами. Збитки ж перекладаються на внутрішні ціни, що руйнує вітчизняний ринок металопродукції. Вчасно не було знайдено засобів ефективною протидії антидемпінговим процесам, спрямованим на усунення українських виробників із зарубіжних ринків. Зрозуміло, що проблеми галузі виходять за її межі, потребують підвищеної уваги Уряду, не кажучи вже про Міністерство промисловості.

Головне — не допустити згортання досягнутого експортного потенціалу металургії. Пропозиції щодо цього, як мені відомо, в Кабінеті Міністрів опрацьовуються. Зокрема, щодо скасування податку на авансові платежі та попередньої оплати за експортними контрактами, спрощення процедури реєстрації зовнішньоекономічних контрактів вітчизняних виробників.

При цьому від керівників підприємств вимагається значно більша активність і відповідальність у питаннях пошуку ринків збуту продукції, модернізації заводів, впровадження прогресивних технологічних процесів, впорядкування, м'яко кажучи, відносин з комерційними посередниками, діяльність яких спричинює зростання збитковості, а також рішучі дії щодо зменшення обсягів бартерних операцій, залучення інвестицій, повернення валютної виручки і кредитів, наданих під гарантії Уряду, наполегливість при розв'язанні соціальних проблем тощо.

Шановне товариство!

Говорити про прозу життя у таку урочисту годину мене зобов'язує загальний стан справ у державі. Економічні реформи — справа складна. Скрізь і завжди. А тим більше, коли це відбувається одночасно з трансформацією політичної системи, творенням каркасу держави. За таких умов на перший план виходить відповідальність тих, хто уособлює владу, а також чітке визначення “правил гри” через створення відповідно до орієнтирів державного будівництва законодавчої бази, злагоженість, чіткість та ефективність діяльності представників державної влади всіх її рівнів та гілок, порозуміння й злагода в суспільстві.

На превеликий жаль, я не можу твердити, що все це сьогодні прибутанне Україні. Ми на весь світ проголосили себе правовою державою, чітко розмежувавши в Конституції повноваження законодавчої і виконавчої влади. Але багато хто з політиків й досі не усвідомив, чи не хоче усвідомлювати того, що разом із повноваженнями до них відійшла й

відповідальність за належне і ефективне використання цих повноважень на користь країни, народу. Скажімо, для частини народних депутатів стало вже нормою вправління в критиці влади, насамперед за економічні негаразди. Але ж депутат — також представник влади. І не останній.

Втім, запопадливим критикам, особливо з табору так званих лівих, можна було б поставити запитання: а хто з державних і партійних діячів за всю історію радянської влади залишився для вас не розвінчаним, як правило, після смерті або усунення з посад? Таких немає. Всіх розтоптали, осміяли. За гріхи, мислимі й немислимі. І сьогодні продовжує звичну лінію, правда вже до діючих осіб, хоча водночас кричите про відсутність демократії. А за великим рахунком, таврували й таврує народ, прикриваючись словесним тріскотінням про його захист.

Це перше.

І друге: я хотів би, щоб у суспільства було чітке розуміння того, що Верховна Рада, і тільки вона, визначає систему координат економічного поля, правила, так би мовити, гри на ньому. Тобто, старих можливостей і механізмів впливу, які були за часів політбюро Компартії, більше немає.

Після затвердження Конституції багато говорилося про необхідність прийняття більш як 50 законів на реалізацію її окремих положень, узгоджувались відповідні графіки. А який практичний результат? Більшість законів так і не вийшла зі стін парламенту. Майже нічого не зроблено для приведення у відповідність із Конституцією чинного законодавства. Звідси — різнобій у його тлумаченні, ускладнення в роботі Кабінету Міністрів, діяльність якого й так далека від більш-менш прийняттого рівня. Мене непокоїть те, що між Урядом і Верховною Радою ніяк не складається необхідний рівень співробітництва. Нині очікують свого розгляду законодавцями майже 750 проектів, у тому числі 646 законів. А про реальну ефективність їх роботи свідчить хоча б той факт, що у цьому році, враховуючи різного роду важливі обставини, я пропонував Верховній Раді розглянути позачергово як невідкладні 21 законопроект. Передусім з питань економічного характеру та проблем боротьби зі злочинністю. Обговорено лише один.

Я вимушений був піти на прийняття Указів з економічних питань, не врегульованих законодавством, з одночасним поданням відповідних законопроектів до Верховної Ради. Всього з початку року видано і вступило в дію 48 таких Указів. Переконали, що вони відкрили можливості для розв'язання низки проблем, до яких ніяк не доходили руки попереднього і, на жаль, нинішнього складу Верховної Ради, принаймні частини депутатського корпусу.

По-перше, зроблено кроки до зменшення податкового тиску. На 10 відсотків знижено відрахування від фонду оплати праці для всіх підприємств.

Введено фіксований сільськогосподарський податок, який об'єднав 9 податків. Податкове навантаження на сільгоспвиробників зменшується удвоє, а для поліських і гірських районів — у чотири рази.

Введено фіксований податок для підприємств малого бізнесу. Він увібрав у себе 13 попередніх податків і зборів і зменшує їх загальний обсяг утворює.

По-друге, скорочено не забезпечені доходами бюджетні видатки, зменшено дефіцит бюджету, введено режим жорсткого контролю за витрачанням бюджетних асигнувань, використанням податкових пільг та здійсненням внутрішніх і зовнішніх запозичень.

По-третьє, задіяно додаткові фінансові ресурси, переважно з більш доходних секторів, для погашення заборгованості із заробітної плати та пенсій.

По-четверте, вжито заходів для підтримки підприємництва, стимулювання виробництва, захисту вітчизняного товаровиробника, сприяння експорту, зниження бартеризації економіки.

По-п'яте, окреслено заходи для забезпечення реального розвитку регіонів, їх економіки, збільшення робочих місць, розв'язання інших місцевих проблем. Прийнято рішення про створення шести спеціальних економічних зон (“Славутич”, “Азов”, “Донецьк”, “Яворів”, “Трускавець”, “Миколаїв”) та 19 пріоритетних інвестиційних територій.

Усе це дає можливість значно обмежити вплив чинників фінансової кризи, убезпечити економіку від несподіваних фінансових сплесків. Справа зараз за організаторською роботою Кабінету Міністрів, державних адміністрацій та керівників підприємств, у процесі якої, окрім усього іншого, можна буде виявити сильні й слабкі сторони Указів, врахувати це у процесі відпрацювання законів. Тим більше, що найближчим часом буде видано ще низку Указів, спрямованих на подолання фінансово-економічної кризи. Сподіваюсь, що такі вимушені дії Президента знайдуть підтримку в суспільстві, серед людей та політичних сил і, зрештою, у Верховній Раді. Скажу відверто: мені як Президентові потрібна сьогодні така підтримка. І взагалі — необхідне розширення соціальної бази підтримки всієї державної влади.

З іншого боку, альтернативи політиці зміцнення соціальної бази і стабільності для України немає. Той, хто мріє про повернення назад і прагне цього, повинен усвідомити: хід історії незворотний. І події 7 листопада засвідчили, що українське суспільство відкидає політику реван-

шизму й авантюризму, прагне до солідарності, до діалогу й компромісу, хоче миру і спокою.

Я добре розумію, що без конструктивізму в діях політичних партій, усіх владних інституцій забезпечити подолання кризи й економічне зростання лише зусиллями Президента і виконавчої влади неможливо. І особливо без допомоги Верховної Ради.

Я налаштований на співпрацю, все робив і робитиму для цього. Проте не менш очевидним є й те, і це, переконаний, добре усвідомлюють народні депутати, що конструкція влади, яку визначила у Конституції попередня Верховна Рада, не містить механізмів, які б спонукали парламент до формування більшості. А відтак — відповідального, працездатного законодавчого органу.

Розраховую на підтримку позиції, яка дедалі більше знаходить відгук у людей, і зводиться до того, що коли Верховна Рада неспроможна сформувати у своєму складі більшість і продуктивно працювати, то її треба розпустити або передавати законодавчі права Президентові чи Кабінету Міністрів. Інакше суспільство й держава будуть заручниками такої невизначеності.

Дорогі друзі!

Історія дала нам чи не останній шанс побудувати державу, заможне життя для її громадян. Але шанс — це не гарантії. Для цього потрібні воля, згуртованість і копітка праця. І тоді ми швидко досягнемо такого рівня, коли під час урочистостей не буде потреби говорити лише про проблеми.

Я глибоко вірю в це. Бо ми талановитий і працьовитий народ. Народ, який заслужив жити за європейськими стандартами.

Складаю шири подяку вам, людям вогненного загартування, за самовіддану працю, за віру і терпіння.

Щастя вам, добра. Сонця вам і вашим родинам.

ПРО ЗАХОДИ ЩОДО ЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛІЗАЦІЇ ТА СТИМУЛЮВАННЯ ВИРОБНИЦТВА

Виступ Президента України
із позачерговим Посланням
до Верховної Ради України

19 листопада 1998 року

Шановні народні депутати!

Звертаюся до Верховної Ради з позачерговим Посланням, керуючись конституційним правом і конституційним обов'язком Президента України. При цьому вважаю за необхідне наголосити: це звернення не має політичного підтексту. Воно продиктоване істотним ускладненням в останні місяці економічної ситуації, що призвело до загострення соціальних та інших проблем. Очевидною і нагальною є потреба у мінімізації впливу негативних чинників і поступового поліпшення стану справ. Йдеться про обґрунтування стабілізаційних заходів, реалізація яких не може бути відкладена на тривалий час і потребує узгоджених дій законодавчої і виконавчої влади, Уряду та Національного банку. Я прийшов до вас із твердим переконанням у можливості й реальності такої взаємодії, яка базувалася б на усвідомленні серйозності моменту та спільній відповідальності перед країною і народом.

Вдаватися до всебічного і детального аналізу ситуації не буду — вона вам добре відома. Вважаю, що надмірно драматизувати події також не варто. Завдяки енергійним зусиллям нам вдалося пом'якшити удар першої і найбільш руйнівної кризової хвилі. Інша річ, що потрібен тверезий, виважений і об'єктивний аналіз стану справ і такі ж серйозні висновки з нього. Це важливо для системної й осмисленої роботи.

Найбільше тривожить те, що стабілізаційні процеси у реальній економіці, які мали місце у першому півріччі нинішнього року, виявилися нестійкими. Це наслідок не лише **світової фінансової кризи**, хоча її вплив був і залишається дуже відчутним. Не знімаючи з порядку денного завдання дальшого захисту від нього української економіки, слід звернути найпильнішу увагу і на внутрішні фактори. Маємо виходити з того, що ускладнення торкнулося вже не просто окремих сфер, а всієї економічної діяльності.

Швидкими темпами зростає заборгованість із виплати пенсій, заробітної плати та інших соціальних виплат, поглиблюється платіжна криза, погіршується фінансовий стан підприємств та організацій. Посилюється небезпека для стабільності гривні, загострюється ситуація в банківській системі — вона втратила довіру вкладників. Практично зупинилося кредитування реальної економіки. Усе це вкрай негативно позначилося на виробничій сфері. За 10 місяців обсяг промислового виробництва зменшився на 0,8%, тоді як за 8 місяців мали зростання.

Надзвичайно тривожна ситуація у сільському господарстві. Відчутно погіршилася динаміка валового внутрішнього продукту. Тенденція до зростання цього інтегрального показника, яка з'явилася вперше після 1989 року, фактично зірвана. Він зменшився на 0,7%. Якщо не буде вжито ефективних заходів, то, за прогнозами Міністерства економіки, спад ВВП становитиме у цьому році 1,5%. Постає реальна загроза втягування економіки у його нову фазу. І як мінімум на кілька років. Що несе така загроза, показує перебіг економічних процесів у Росії, де ВВП скоротився за 10 місяців на 4%, обсяг промислового виробництва — на 5, сільськогосподарського — більш як на 15%. Економічна ситуація в Україні, звичайно, відрізняється — завдяки запобіжним заходам, про які я вже згадував.

Дію негативних процесів частково локалізовано. Але складність у тому, що глибока економічна криза, яка триває майже десять років, до краю виснажила ресурси нашого виживання. Втрачено більше половини економічного потенціалу держави. Валовий внутрішній продукт зменшився у 2,4 раза. Ще більше впали реальні доходи людей. За таких умов нова фаза падіння виробництва несе непередбачувані наслідки. Ми зобов'язані цього не допустити. Треба насамперед якомога швидше відновити стабілізаційні процеси, забезпечити їх незворотність.

Водночас слід уберегти економіку від втягнення у небезпечні експерименти. Саме цього зараз понад усе бояться і від цього найбільше потерпають люди. **Важливо забезпечити рух вперед, зберегти наступність економічних перетворень, які здійснені в останні роки ціною неймовірних зусиль.** Маю на увазі, щонайперше, цінову стабілізацію та захист доходів населення від інфляції, товарне наповнення ринку, формування нових

стимулів до праці та поступове якісне оновлення виробничого потенціалу, просування до відкритості економіки та розширення міжнародної співпраці, в тому числі з фінансовими інституціями.

Визначальним завданням є невідкладне розв'язання найгостріших проблем у сфері виробництва. Відношу до них — припинення спаду і створення реальних передумов виходу вже найближчим часом на траєкторію стійкого зростання.

Що для цього потрібно?

Хоч як було важко, але ми зуміли приборкати гіперінфляцію. Якщо у 1993 році вона була за світовими вимірами рекордною, то за вісім місяців цього року — однією з найнижчих у країнах із перехідною економікою. Немає потреби доводити, що надмірна інфляція — це, перш за все, удар по найменш захищених верствах населення. Вона гальмує, а то й робить неможливим інвестиційний процес. Тому люди найбільше бояться її нового сплеску.

На усе це, безумовно, не можна не зважати. Але водночас давайте врешті-решт визнаємо: **стабільність гривні значною мірою утримується штучно, вона не пов'язана з реальним оздоровленням економіки.** Основні джерела такої стабільності відомі. Це:

по-перше, внутрішні запозичення держави, на яких виросла боргова “піраміда”;

по-друге, зовнішні боргові зобов'язання включно із кредитами міжнародних фінансових інституцій;

по-третє, надмірно високі облікова ставка та проценти за надані суб'єктам господарювання кредити;

по-четверте, не виплати заробітної плати та пенсій.

Досить сказати, що сума таких не виплат уже сягнула за 8,5 млрд грн, а це — 60% від грошової маси в обігу. Власне, саме за рахунок цього забезпечено останнім часом антиінфляційний ефект. Цілком зрозуміло, що дальша орієнтація на подібні чинники соціально неприйнятна.

Економічне зростання неможливе без достатнього насичення економіки платіжними інструментами та кредитними ресурсами. Говорити про це доводиться тому, що в Україні один з найнижчих серед держав із перехідною економікою рівень монетизації валового внутрішнього продукту, тобто співвідношення між наявною грошовою масою і обсягом ВВП. Торік цей показник становив 13,6%. А тим часом, відзначаючи стійке економічне зростання, наприклад у Польщі, ми далеко не завжди згадуємо, що рівень монетизації там у 2—2,5 раза вищий від нашого. У 1997 році він дорівнював 40%, в Угорщині — перевищив 42, у Чехії — 71%. Показово і таке: у Китаї коефіцієнт монетизації зріс за 1991—1997 роки з 87,4 до 120,8%. До того ж у нас ще недосконала структура

грошової маси. З 1994 по 1997 роки кількість грошей у позабанківському обігу збільшилася удвоє — з 24,7% до 49,3%. А штучне заниження рівня монетизації, у свою чергу, призвело до глибоких структурних перекосів.

Безпрецедентних масштабів набула натуралізація реальної економіки, що особливо небезпечно. Гроші дедалі більше не виконують свою основну функцію — бути посередником при обміні товарів. Вони “вимиваються” з обігових коштів підприємств та організацій. На 1 липня частка грошей у структурі цих коштів впала до 1,4%, а на селі — до 0,6. Той, хто хоч якось пов’язаний з виробництвом, знає, що це таке. Зрозуміло, що про відновлення процесу відтворення не може бути й мови. Нестача або відсутність обігових коштів робить єдино можливою формою економічних відносин бартер. За останні чотири роки його обсяги подвоїлися.

Торік промислові підприємства реалізували за гроші всього 45,3% своєї продукції. А якщо врахувати і сільське господарство, сферу послуг, оплату праці та пенсійне забезпечення, то обсяги бартеру перевищують дві третини господарських зв’язків.

Як наслідок, не лише цілі галузі (насамперед сільське господарство), а й сільська місцевість загалом усе більше випадають зі сфери товарно-грошового обміну. У переважній частині господарств АПК грошової форми оплати праці практично вже немає.

Ще один грізний наслідок натуралізації господарських зв’язків — **перспектива деградації банківської системи.** Згортаються можливості нагромадження позичкового капіталу. Істотно звужується база оподаткування, що є однією з головних причин кризи державних фінансів. Грошові надходження до бюджету витісняються взаємозаліками. У широкому плані бартеризація стає відчутним гальмом у проведенні реформ. Невпинне розширення її масштабів не лише штучно обмежує економічний простір ринкових відносин, а й деформує їхній зміст. На цій основі відбувається процес криміналізації та “тінізації” економіки. Робити акцент на цій проблемі змушує і те, що контроль за здійсненням грошово-кредитної політики, затвердження, за поданням Національного банку, основних її параметрів є виключним правом Верховної Ради.

У зв’язку з цим мені незрозумілі принаймні кілька моментів:

- чому зазначені параметри на нинішній рік не розглядалися взагалі, хоча були неодноразові звернення з цього приводу;
- чому за два роки парламент не спромігся прийняти закон про Національний банк;
- чому до цього часу законодавчо не врегульовано, згідно з Конституцією, питання роботи Наглядової ради за діяльністю НБУ, а також блокується діяльність тимчасової Ради, яку довелося сформулювати Указом Президента.

У кінцевому підсумку все це позбавляє Уряд будь-яких офіційних каналів впливу на грошово-кредитну політику. А це, підкреслю, найважливіша складова макроекономіки. Національний банк наділено широкими повноваженнями. Я не ставлю під сумнів доцільність цього. Так і має бути. Але потрібне й інше — відповідні противаги, необхідний контроль. Має бути, врешті-решт, відповідальність або хоча б убоління за загальний стан справ у економіці.

Звертаюся до Верховної Ради з пропозицією прискорити розгляд основних параметрів грошово-кредитної політики на 1999 рік, а не обмежитися “прийняттям до відома”, як це було раніше. Ваше право і ваш обов’язок — прийняти важливе рішення з цієї надзвичайно значущої проблеми. Моя позиція незмінна: **я категорично проти безоглядної емісійної політики, яку ми мали нещастя пережити у перші роки незалежності й до якої дехто закликає знову. Більше того, вважаю, що Верховна Рада має встановити жорсткі обмеження — можливий приріст грошової маси не повинен перевищувати темп її зростання, як, наприклад, це відбувалося у 1997 році, коли цінова динаміка була найбільш стабільною за останнє десятиріччя.** Це одна із пропозицій, яка потребує всебічного вивчення і обгрунтованого рішення.

Уточнювати або коригувати у грошово-кредитній політиці треба інше. Є настійна потреба змінити цільове використання щорічно відтворюваних Нацбанком грошових ресурсів, забезпечити їх переорієнтацію із суто спекулятивної сфери, що сформувалася на базі механізмів запозичень облігацій внутрішньої державної позики, в реальну економіку. Вирішити це ключове питання можна лише за умови прийняття реального Державного бюджету на 1999 рік та зведення до мінімуму його дефіциту. Бо висока дефіцитність бюджету разом із низьким рівнем монетизації належать до найбільючіших хвороб нашої економіки. Це одна із головних причин фінансової кризи.

Незважаючи на всі аргументи й апеляції до здорового глузду, дефіцит Державного бюджету склав торік 6,7% від валового внутрішнього продукту, а з урахуванням кредиторської заборгованості бюджетних установ — 10,7%. Тим часом переважна більшість країн із перехідною економікою вийшла на траєкторію економічного зростання, маючи бюджетний дефіцит у межах 1—2%. Так, у Польщі нинішнього року він на рівні близько 0,5%. У Китаї за всі роки реформ цей показник залишався у межах 1,4—2,2%. Та й у Білорусі він зараз не перевищує двох відсотків.

Ми ж встановлюємо своєрідні рекорди. Саме через бюджетний дефіцит, який треба було чимось покривати, і з’явилася боргова фінансова “піраміда”, що викликає обгрунтоване занепокоєння і у Верховній

Раді. Її масштаби вам відомі: 1996 рік — 3,1 млрд грн, 1997 — 8,3 млрд грн, 1998 — 10,8 млрд грн. На її обслуговування спрямовувалися:

- левова частка мобілізованих у сфері виробництва кредитних ресурсів комерційних банків. На 1 липня інвестиційний портфель комерційних банків становив 2,8 млрд грн, з яких 2,1 млрд, або 85%, вкладено в ОВДП;

- заощадження населення, які акумулювалися через банківську систему, в тому числі й Ощадний банк;
- фінансові вкладення нерезидентів;
- основні ресурси рефінансування Нацбанку.

Пряма участь НБУ у фінансуванні бюджетного дефіциту через операції на первинному ринку ОВДП звела до мінімуму можливості виконання ним своєї основної функції — ролі кредитора останньої інстанції стосовно комерційних банків, а отже, і реальної економіки. Слід додати, що на ці ж цілі було спрямовано кредити МВФ та валютні нагромадження НБУ. Обслуговування “піраміди” коштувало державі понад 1,5 млрд дол. з валютних резервів. Отже, у критичний момент валютні резерви Нацбанку практично були зведені до нуля. Чисті доходи суб’єктів ринку облігацій дорівнювали у 1996 році 443 млн грн, 1997 — 929 млн, а за 9 місяців цього року — 1 млрд 495 млн грн. Тільки комерційні банки отримали від таких операцій 1,3 млрд грн прибутку.

А де ж ці гроші? В економіку вони не повернулися. Вважаю, що це питання потребує спеціального вивчення.

Наші спільні, підкреслюю — спільні, дії мають концентруватися на прискоренні демонтажу цього ненаситного “монстра” через рішуче обмеження бюджетного дефіциту. Інакше плани і наміри щодо переорієнтації фінансових потоків у реальну економіку так і залишаться добрими побажаннями. **Найбільш ефективним з економічної точки зору було б запровадження на наступні три роки нульового дефіциту Державного бюджету або навіть його профіциту, тобто перевищення дохідної частини над витратною.**

Проте я добре розумію, що у нас немає можливостей відчутного стиснення бюджетного сектору, зокрема системи соціального та пенсійного забезпечення. Адже висока частка державного споживання пояснюється не абсолютним збільшенням його параметрів за останні роки, а падінням обсягів ВВП. Відповідно прошу Верховну Раду підтримати пропозицію Уряду і затвердити проект Державного бюджету на 1999 рік із дефіцитом 0,6%. Інакше ми не зможемо навіть почати розв’язувати проблему стимулювання виробництва.

Ще одне необхідне застереження: хоч як важко, але не слід повертатися до прямого кредитування дефіциту бюджету за рахунок емісійних коштів НБУ. Такі пропозиції нині обговорюються. Прихильники подіб-

них підходів мають знати: повернення назад призвело б до непоправного. Не можна відмовитися і від ринку облігацій внутрішньої державної позики.

Питання в іншому — в запровадженні ефективних механізмів його регулювання. Потрібні законодавчі обмеження на прибутковість відповідних запозичень. Вона не повинна перевищувати середню процентну ставку за кредитами комерційних банків, що надаються суб'єктам господарювання. Така норма, що практикується у багатьох країнах, сприятиме переорієнтації фінансових потоків у сферу виробництва.

Більш виваженою я хотів би бачити і політику щодо присутності нерезидентів на ринку державних цінних паперів. Треба визнати, що спільна постанова Кабінету Міністрів і НБУ від 31 серпня 1996 року “Про здійснення нерезидентами операцій з облігаціями внутрішніх державних позик” мала тяжкі наслідки для нашої економіки. **Більшість нерезидентів прийшла на український фондовий ринок лише з однією метою — отримати надприбуток і негайно зникнути. Цю очевидну істину Мінфін та НБУ усвідомили, на жаль, з великим запізненням.**

Хотів би внести ясність щодо питання реструктуризації боргів суб'єктів господарювання перед бюджетом. Я однозначно і категорично проти такого рішення. Ми вже це, як говориться, проходили і мали змогу переконатися, що для стабілізації економіки такий захід фактично нічого не дає. Вихід — у посиленні відповідальності за несплату податків. Вважаю, що Верховній Раді належить невідкладно прийняти закон, який би передбачав:

- встановлення майнової та кримінальної відповідальності неплатників податків;
- запровадження трирічного мораторію на списання боргів підприємств та організацій перед Державним бюджетом;
- введення процедури прискороного банкрутства, а також націоналізації підприємств-боржників перед бюджетом із наступною їх приватизацією або переданням у довірче управління;
 - заборону проведення взаємозаліків із бюджетної заборгованості;
 - врегулювання питань, пов'язаних з декларуванням доходів;
 - вжиття додаткових заходів для захисту прав платників податків та відшкодування збитків від помилок і порушень, допущених при визначенні штрафних податкових санкцій.

Законодавче врегулювання перелічених питань принципово важливе, передусім з позицій реального виконання державою своїх прямих і безпосередніх зобов'язань перед незахищеними верствами населення — пенсіонерами, багатодітними та неповними сім'ями, військовослужбовцями, вчителями, медиками, працівниками науки та культури. Підтримувати товаровиробника потрібно не всепрощенням,

не списанням боргів, а створенням умов ефективної роботи тим, хто цього бажає і хто на це здатний. В іншому випадку економіка буде просто позбавлена перспектив.

Тепер про конкретні підходи до безпосереднього **стимулювання виробництва, підвищення його конкурентоспроможності.**

Перший з них — перехід від суто фіскальної податкової політики до такої, яка б реально стимулювала виробничий процес. Це відразу змінить економічну ситуацію. Останніми Указами Президента передбачено перші кроки в цьому напрямку, а саме:

- знижено податкове навантаження на фонд оплати праці, мале підприємництво, сільськогосподарське виробництво;
- встановлено пільговий режим оподаткування у вільних економічних зонах;
- з наступного року запроваджується у повному обсязі режим прискореної амортизації.

Разом з тим, поліпшуючи податковий клімат, не можна припускати надто різких рухів, які загрожують зривом економіки. Вважаю, що нам треба піти на зниження ставки ПДВ, вивільнення від оподаткування частини прибутку, яка інвестується у виробництво, а також прибутку від приросту обсягів експортної продукції.

Заслужують на увагу й інші питання цього порядку, які порушує, зокрема, УСПП. **Резерви зниження податкового навантаження можуть забезпечити, з одного боку, перегляд Верховною Радою наявної системи пільг, а з іншого — розширення бази оподаткування та скорочення обсягів податкової недоїмки, яка нині перевищує 8% від ВВП. Сюди ж я відношу істотне звуження масштабів “тіньової” економіки.**

Наведу такі дані. Якщо за минулий рік юридичним особам було надано пільг на 19,7 млрд грн, тобто 83,8% від фактичних надходжень, то на нинішній рік сума пільг уже перевищує обсяги надходжень. **Тільки пільги з ПДВ утворює більші, ніж надходження від нього.** Ось і резерви послаблення податкового пресу. Я говорив про них багато разів, але без законодавчого врегулювання справа з місця не зрушить. У Росії, де економічна ситуація значно складніша, пішли саме таким шляхом. Відчутне зниження податків було першою реакцією парламенту Японії на фінансову кризу. Час уже й нам усвідомити, що послаблення податкового тиску — це суттєвий резерв не лише економічного зростання, а й розширеного відтворення бюджетного ресурсу.

Прошу Верховну Раду при доопрацюванні бюджету на 1999 рік обов'язково, разом з Урядом, передбачити відповідні рішення.

Другий напрям стимулювання виробництва пролягає через зміцнення банківської системи, удосконалення її менеджменту. Це — найслабша ланка нашої економіки. На моє доручення Уряд і Національний банк

опрацьовують низку заходів. На одне з чільних місць я ставлю перебудову системи довгострокового кредитування економіки. Бо не можна серйозно говорити про її зростання, якщо у 1996 році приріст довгострокових кредитів дорівнював лише 173 млн грн, а торік був ще меншим — 166 млн. На 1 жовтня цього року залишки довгострокових кредитів у національній та іноземній валютах не перевищували на підприємствах машинобудування 54 млн, енергетики — 3 млн, паливної промисловості — 6 млн грн. Незважно уявити, що було б з цими галузями взагалі за такого кредитування, якби не фінансова підтримка від Уряду. А, скажімо, обсяги довгострокових кредитів усім суб'єктам господарювання Житомирської області навіть незручно називати — це 2 млн грн, Херсонської — 4 млн, Сумської, Закарпатської та Чернігівської — по 5 млн. Додаймо до цього непомірно високі кредитні ставки. На кінець липня (беру докризовий період), коли інфляція в Україні була всього 2,1%, облікова ставка НБУ становила 82%.

Це суперечить міжнародній практиці. За умов розгортання світової фінансової кризи США, Великобританія, Японія та ряд інших країн вдалися до зниження облікових ставок. Таким шляхом пішла й Росія, довівши облікову ставку до 42%. А ми все чогось вичікуємо.

Обставини вимагають нестандартних рішень. І насамперед — щодо джерел нарощування кредитного потенціалу банків. Без цього марні будь-які намагання зменшити вартість кредитів, зробити їх доступними для товаровиробників. Одним з таких джерел може стати переорієнтація кредитних ресурсів, які щороку формуються в банківській системі. За офіційною статистикою, яка вам, гадаю, відома, у 1994—1998 роках Національний банк випустив в обіг платіжних засобів на 10,2 млрд грн. З них на початок цього місяця використано для потреб обслуговування дефіциту бюджету 9,4 млрд, або 91,7%.

Такі кошти мають спрямовуватися у визначених Верховною Радою обсягах (я про це вже говорив) переважно на довгострокове кредитування перспективного конкурентоспроможного виробництва. Це, до усього іншого, зменшить інфляційний ефект від приросту відповідних ресурсів. З такого джерела пропонується сформувати статутний фонд і кредитні ресурси Українського банку реконструкції та розвитку. Рішення про його створення недавно прийняте Урядом. Займаючись інвестиційною діяльністю, він міг би також стати гарантом іноземних кредитів та довгострокових кредитів вітчизняних комерційних банків під особливо важливі проекти.

Є необхідність у санації банку “Україна” з націоналізацією та перетворенням його на Селянський (іпотечний) банк. Нинішній фінансовий стан банку потребує термінових дій, які слід визначити спеціальним законом. Вимагає фінансового оздоровлення Ощадний банк. Перше

слово тут знову ж таки за Верховною Радою. У невідкладному порядку треба прийняти закон про Ощадний банк. Інтереси мільйонів вкладників мають бути гарантовані й захищені на законодавчому рівні. Назріла й необхідність вирішення питання про заснування спеціалізованої установи з кредитування малого бізнесу.

Водночас Уряду й Нацбанку належить опрацювати ефективні механізми, які б стимулювали:

- довгострокове кредитування комерційних банків через цільове рефінансування;
- диференціацію норми резервування їхніх депозитів;
- участь банківського капіталу у створенні промислово-фінансових груп, приватизаційних процесах;
- надання банкам права на управління пакетами акцій державних підприємств в обмін на покриття їхніх боргів;
- конвертування відстрочених до погашення облігацій внутрішньої позики в акції державних підприємств, що приватизуються.

Для всього цього потрібне оперативне внесення змін до Закону “Про банки і банківську діяльність”.

У такому ж контексті належить розглядати і проблему зменшення взаємозаборгованості підприємств та організацій, подолання платіжної кризи. Критична ситуація у цій сфері теж значною мірою зумовлена неповнотою законодавчої бази. Треба якнайшвидше прийняти закони про платежі та про кредит.

Третій напрям стимулювання виробництва полягає у коригуванні валютної політики. Її не можна обмежувати суто монетарними цілями, вона має сприяти зменшенню дефіциту платіжного балансу, заохоченню експорту, припиненню зростання зовнішнього боргу. А в кінцевому підсумку — знову ж таки захисту вітчизняного товаровиробника, забезпеченню його конкурентоспроможності.

Для цього **необхідно відмовитися від штучного завищення курсу гривні, що лише шкодить економіці.** Порівняймо: торік він фактично не змінився, тоді як майже всі наші торгові партнери девальвували свої грошові одиниці: Росія — на 7,2%, Італія — 14,9, Німеччина — 15,3, Польща — 22,3, Туреччина — аж на 90,8%. А ми дивуємося: чому наш ринок заповнений турецьким ширвжитком, а український експорт у цю країну не витримує конкуренції. Слід найуважнішим чином вивчити пропозиції про відмову від режиму валютного коридору і перехід на вільний, збалансований за попитом і пропозицією ринковий курс гривні. Вже сьогодні необхідно скасувати надмірну регламентацію купівлі іноземної валюти українськими підприємствами-імпортерами, лібералізувати валютний ринок, відійти від “ручного” управління ним.

Розумію всю складність такого рішення. Бо є дуже багато охочих законсервувати нинішню неефективну практику. Водночас потрібно зберегти обов'язковий продаж 50, а за ускладнення ситуації — можливо, і до 75% валютної виручки. При цьому певну частку спрямовувати на поповнення валютних резервів держави. Мене дивує, чому Національний банк не скористався цим з моменту, коли попит на валюту почав перевищувати пропозицію і стали зменшуватися його резерви.

Четвертий напрям стимулювання виробництва — у невідкладному поліпшенні умов розвитку легкої і харчової промисловості. Уряду дано завдання підготувати законопроект щодо економічного стимулювання цих галузей, які працюють безпосередньо на людину, забезпечують значні бюджетні надходження, прискорений обіг вкладених коштів, а отже, швидко окупність інвестицій.

Треба взяти до уваги й те, що у зв'язку з девальвацією гривні імпорт споживчих товарів в Україну суттєво скоротився. Він став економічно не вигідним, що посилює інвестиційну привабливість нашої легкої і харчової промисловості. Зараз дуже важливо допомогти їм твердо стати на ноги, максимально сконцентрувати необхідні ресурси. Маємо шанс значно зміцнити позиції цих галузей, насамперед на внутрішньому ринку. І не вибачимо собі, якщо не скористаємося ним.

Посиленої уваги вимагає житлове будівництво. Пожвавлення ділової активності у цій сфері дасть роботу і багатьом суміжним галузям, стане одним із “локомотивів” виробничої стабілізації, розширення внутрішнього ринку. Останнім часом тут проявилися деякі зміни на краще, і їх треба обов'язково підтримати і закріпити. На мою думку, варто повернутися до проблеми скасування ПДВ на житлове будівництво. Вважаю, що **стимулювання розвитку легкої та харчової промисловості, житлового будівництва — основні пріоритети промислової політики на наступний рік.** Просив би врахувати це при доопрацюванні бюджету.

П'ятий напрям стимулювання виробництва лежить у площині впорядкування використання централізованих капіталовкладень, посилення їх ролі у пожвавленні інвестиційного процесу. Тут також ще заважає практика “ручного” управління, яка вигідна лише недобросовісним чиновникам.

Централізовані капіталовкладення мають виділятися тільки під цільові інвестиційні програми у формі пільгового довгострокового кредитування через структури Українського банку реконструкції та розвитку, а також уповноважені комерційні банки. Крім бюджетних асигнувань, на це повинні спрямовуватися кошти фондів централізованих амортизаційних відрахувань, інноваційного, приватизації майна державних підприємств. Було б доцільно розпочати з наступного року поетапний перехід від прямого бюджетного фінансування вугільної

промисловості до пільгового її кредитування через спеціально створену фінансово-кредитну структуру.

Шостий напрям стимулювання і підтримки виробництва передбачає створення максимально сприятливих умов розвитку і діяльності підприємництва, особливо малого бізнесу. Це один з найважливіших ресурсів стабілізації не лише у виробничій сфері, а й у соціальній, особливо у забезпеченні зайнятості населення. Проблема зайнятості набуває дедалі більшої злободенності, гостроти і саме тому вимагає підвищеної уваги, скоординованих зусиль Верховної Ради та Уряду, інших центральних і місцевих органів влади. Я бачу такі першочергові заходи, що стосуються безпосередньо малого підприємництва:

- створення гарантійного фонду підтримки малих підприємств у виробничій сфері із залученням іноземних інвесторів;
- законодавче врегулювання питань пільгової оренди державного майна суб'єктами малого підприємництва;
- законодавче врегулювання практики пільгової приватизації суб'єктами малого підприємництва об'єктів незавершеного будівництва разом з земельними ділянками та звільнення таких суб'єктів на певний період від сплати податку на прибуток;
- стимулювання створення малих підприємств на базі майна реорганізованих та ліквідованих внаслідок банкрутства і реструктуризації державних підприємств та організацій;
- введення на місцях посад уповноважених у справах підприємства та створення відповідної мережі агентств регіонального розвитку.

Сьомий напрям стосується політики приватизації. Основною її метою мають бути не розв'язання бюджетних проблем, а структурна перебудова виробництва, ефективно управління ним та залучення інвестицій. Назріла потреба у законодавчому вирішенні питання продажу земельних ділянок під об'єктами приватизації та під нове будівництво. Я прошу Верховну Раду обов'язково до цього повернутися. А в разі невиконання інвестиційних зобов'язань треба сміливо йти на націоналізацію раніше приватизованих підприємств із наступним їх продажем на конкурсній основі. І тут зростають вимоги щодо активізації позиції Фонду державного майна. Такі доручення він отримав. Звертаюся до Верховної Ради стосовно необхідності прийняти до кінця цього року програму приватизації на 1999 рік.

Адекватним масштабам **тінізації економіки повинен бути і рівень боротьби з нею**. Світовий і вже наш власний досвід переконують: це зло слід долати насамперед за допомогою економічних важелів. Маю на увазі:

- зменшення податкового навантаження на доходи фізичних та юридичних осіб;

- спрощення механізму оподаткування; максимальну лібералізацію норм та правил, що визначають умови діяльності малого й середнього підприємництва;

- удосконалення бюджетних механізмів; зменшення кількості до-таційних областей; забезпечення пропорційності у фінансуванні окремих статей бюджетних видатків; консолідацію позабюджетних фондів;

- конкурсне розміщення державних замовлень; фінансування централізованих капіталовкладень виключно через Український банк реконструкції та розвитку; демонополізацію валютного ринку; посилення захисту платників податків.

Економічні важелі, які зараз приводяться в дію, належить доповнювати активізацією заходів жорсткого адміністративного впливу. Головні з них — суттєве посилення державного контролю за здійсненням валютних розрахунків, запобігання незаконному відпливу валютних цінностей за кордон. За даними Державної податкової адміністрації, на 15 жовтня виявлено прострочену (понад 90 днів) заборгованість за зовнішньоекономічними контрактами, яку допустили 6,1 тис. підприємств. Загальна її сума — більш як 2,5 млрд грн. Ось де працюють наші гроші. Шлях до посилення адміністративного контролю вбачаю і через здійснення таких заходів:

- прийняття Верховною Радою закону про декларування майнового стану, що дасть можливість цивілізовано відслідковувати процеси набуття права власності та рух капіталів;

- усунення прогалин у чинному порядку реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності для уникнення появи фіктивних фірм;

- законодавче врегулювання відповідальності за легалізацію коштів кримінального походження, зокрема через грошову приватизацію;

- законодавче закріплення обов'язкового страхування зовнішньоекономічних контрактів;

- запровадження механізму ідентифікації клієнтів банків, які подають документи на відкриття розрахункового рахунку та платіжні документи на здійснення банківських операцій;

- законодавче врегулювання питань, пов'язаних із банківською таємницею й доступом правоохоронних органів до інформації і документів про фінансово-господарську діяльність юридичних та фізичних осіб.

Прошу Верховну Раду поставитися до зазначених пропозицій із належною увагою і прийняти відповідні законодавчі акти вже на цій сесії. Ставити так питання мене змушує той факт, що з 14 законопроектів із проблем розширення правових можливостей боротьби зі злочинністю, її організованими формами та корупцією, направлених мною до парламенту ще на початку травня як першочергові, схвалено лише один.

Шановні народні депутати!

Вважаю, що настав час всім нам ще раз сказати про обов'язки держави, влади перед селом. І не тільки сказати, а й реалізувати у конкретних рішеннях і справах своє розуміння важливості **аграрного сектору**. Це вкрай необхідно, бо Уряд фактично покинув село напризволяще, залишив його наодинці з виробничо-фінансовими та іншими негараздами.

Надмірно жорстка монетарна політика, загострення фінансової кризи завдали сільгоспвиробникам особливо серйозної шкоди. Третій рік поспіль сільськогосподарське виробництво нерентабельне. Очікується, що на кінець року мінус становитиме 23—25%. Збитковими є понад 90% колективних господарств. Через недостатність ресурсної бази навіть за відносно непоганих погодних умов цього року зібрано всього 23 млн т зерна. Це, по суті, критична межа.

Повторюю: треба менше говорити і плакати над долею села, а діяти, конкретно вирішувати. Не претендую на вичерпність того, що тут пропонується. Ці питання предметно веде Голова Верховної Ради Олександр Миколайович Ткаченко. Чимало напрацьовано Мінагропромом та громадськими об'єднаннями аграріїв. Все це має бути враховано у довгостроковій Програмі розвитку сільського господарства, проект якої вже досить давно перебуває у Верховній Раді.

Щодо невідкладних кроків, то бачу їх такими. Селян найбільше турбує, і я їх цілком розумію, непосильний податковий тягар. Тут уже багато зроблено. Але не виключаю прийняття рішення про **встановлення на три роки нульової ставки на всі види податків, крім відрахувань до Пенсійного фонду**. У сільській місцевості проживає 5,6 млн пенсіонерів, тому пропозиції про повне скасування згаданих відрахувань навряд чи можна вважати до кінця продуманими. Бо з чого ж тоді будемо підтримувати сьогодні селян-пенсіонерів, а також працівників сільської бюджетної сфери? **Необхідно зберегти на наступні три роки і практику спрямування на підтримку тваринництва сум податку на додану вартість, нарахованих на продаж продукції цієї галузі переробними підприємствами.**

Варто було б подумати над запровадженням такої ж системи і стосовно іншої сільськогосподарської продукції. А нагромаджені таким чином фінансові ресурси використовувати цільовим призначенням для придбання мінеральних добрив та засобів захисту рослин, техніки, пально-мастильних матеріалів тощо. Відповідні проекти Указу Президента і закону опрацьовано.

Водночас треба шукати механізми відновлення довгострокового кредитування села. Це дуже складне і багатогранне питання. Вагомими кроками до його вирішення могли б стати, як уже зазначалося, націоналізація банку “Україна”, його санація і перетворення на Селянський

(іпотечний) банк. Давайте будемо реалістами: відновлення механізму довгострокового кредитування села можливе лише на основі розв'язання всього комплексу проблем, пов'язаних з іпотекою землі. Це світова практика. Як правило, кредитних ресурсів від застави 1 га землі сільгоспвиробникові вистачає для господарювання на 3—5 га. Тут слово за Верховною Радою, і його бажано сказати до початку наступного року. Треба ж, нарешті, задіяти це джерело продукування кредитних ресурсів, через нестачу яких село буквально задихається.

Нам потрібно виробити спільну позицію щодо **поглиблення земельної реформи**. Багато із сьогоднішніх проблем укорінені саме в нашій нерішучості. Ми зупинилися на півдорозі в організаційній перебудові колективних господарств з урахуванням паювання земель та вимог ринкової економіки. Утвердження селян як реальних власників землі має бути підкріплене економічними інтересами та соціальним захистом. Зараз вони вже самі ставлять питання про перехід на орендні договірні відносини, про встановлення мінімальної орендної плати за земельні паї.

Крім підвищення зацікавленості в ефективному господарюванні, це стане і важливою гарантією соціального захисту людей на селі. Завдання зміцнення колективних сільськогосподарських підприємств передбачає і широке кооперування з селянськими фермерськими та присадибними господарствами, їх всебічну підтримку. Треба реалізувати нові можливості, що відкриваються з набранням чинності закону про оренду землі та **запровадженням фіксованого сільськогосподарського податку**. Цим підвищується інвестиційна привабливість аграрного сектору. Введення оренди та фіксованого податку формує сприятливі умови для інтегрування сільгоспвиробників з переробними підприємствами. Створення необхідної правової та економічної бази переводить розв'язання цієї проблеми у практичну площину.

Це також одне з ключових завдань наступного року. І насамперед для керівників держадміністрацій. Переробна галузь спроможна мобілізувати кошти на споживчому ринку і спрямувати їх як на власний розвиток, так і на відродження сировинної бази. У більш широкому плані, ми зобов'язані зробити все можливе для створення в Україні потужних сучасних галузей — харчової і переробної промисловості, а також сільгоспмашинобудування. Потребує уваги і розширення мережі машинно-технологічних станцій з сільськогосподарських машин, придбаних коштом державного або регіональних лізингових фондів. Сподіваюся, що Верховна Рада з розумінням поставиться до всіх цих питань.

Важливість економічних проблем маємо визначати насамперед крізь призму соціальної політики. Ви чудово розумієте, що сьогодні економіка у такому стані, що не можна досягти всього й відразу. Але є завдання, які не чекають. Найбільш невідкладне з них — погашення

боргу перед пенсіонерами. Самому Пенсійному фонду це поки що не під силу. У зв'язку з цим постає питання про пільгове його кредитування для погашення заборгованості, яка нагромадилася за попередній період.

Щодо поточного фінансування пенсійних виплат, то вжиті останнім часом заходи є обнадійливими. Для погашення заборгованості із заробітної плати працівникам бюджетної сфери передбачено відповідні суми проектом бюджету на 1999 рік. Однак, зважаючи на відсутність достатніх гарантій, я прошу Верховну Раду невідкладно розглянути підготовлений Урядом законопроект про грошову приватизацію пакета акцій “Укртелекому” з цільовим направленням виручених коштів на погашення заборгованості.

Отриманий фінансовий ресурс може бути використаний й для зниження податкового тиску на товаровиробника. Погашення заборгованості з пенсій та заробітної плати працівникам бюджетної сфери (а це більше 3 млрд грн) має стати і важливим засобом розширення внутрішнього ринку. Кошти повернуться в реальну економіку. Як свідчать розрахунки, це забезпечить зростання ВВП не менш як на 1,5—2%.

Хочу зазначити: з огляду на низький рівень споживання та товарну перенасиченість ринку такі виплати не спровокують інфляцію. Навіть більше — до бюджету повернеться податок на додану вартість за реалізовані товари та послуги. Водночас вважаю слушною пропозицію про включення заборгованості з пенсій та заробітної плати бюджетникам до структури державного боргу. Це питання також давно вже слід було врегулювати у законодавчому порядку. Хіба це справедливо, коли борги за внутрішніми та зовнішніми запозиченнями обслуговуються через механізми, визначені законом, а за те, що держава винна своїм громадянам, не передбачено ніякої відповідальності. Погашення боргів працівникам небюджетної сфери можливе лише через заходи щодо оздоровлення виробництва. Разом із тим необхідно різко підвищити відповідальність керівників підприємств та організацій. Потрібно опрацювати механізми часткової реструктуризації заборгованості із заробітної плати працівникам виробничої сфери, зокрема її конвертування в акції підприємств чи інші цінні папери.

Треба невідкладно здійснити додаткові заходи для зменшення прихованого безробіття, створення нових робочих місць у районах із критичною зайнятістю, працевлаштування молоді, людей, які вивільняються у процесі реструктуризації підприємств, зокрема вугільної промисловості. Частина фінансових ресурсів, що виділяються на проведення реструктуризації, має використовуватися цільовим призначенням на розвиток малих підприємств.

Ефективність роботи місцевих органів влади оцінюватиметься саме з таких позицій. Люди повинні знати, що вони не залишаться наодинці

зі своїми негараздами. Не терпить зволікання система заходів, пов'язаних із проведенням відповідно до чинного законодавства індексації заробітної плати та пенсій. При цьому слід уважніше придивитися до її механізмів на предмет диференціації залежно від рівня доходів людей.

Окремо хочу зупинитися на деяких питаннях нашої **співпраці з іноземними партнерами**. Бо навколо цього чимало нерозуміння, упередженості, а то й відвертих спекуляцій. Ми всіляко заохочуємо поглиблення таких зв'язків. Україна була і залишатиметься надійним, передбачуваним партнером, що доведено і у період загострення світової фінансової кризи. Ми дотримувалися і будемо дотримуватися політики паритетних умов для резидентів та нерезидентів.

Водночас не відкидаю можливості вирішення у законодавчому порядку питання про надання податкових пільг під великі іноземні інвестиції, що спрямовуються у проекти, передбачені державними програмами, та у вільні економічні зони. **Наша держава об'єктивно заінтересована у конструктивній співпраці з Міжнародним валютним фондом, іншими фінансовими інституціями**. Комплекс заходів, викладений у цьому Посланні, спрямований і на підвищення платоспроможності України, а отже відповідає логіці наших угод з МВФ щодо розширеного фінансування. Звісно, в цих питаннях не виключаються й певні розбіжності. Але їх можна і треба усувати через переговорний процес.

При цьому вважаю за необхідне наголосити: розвиваючи відносини з міжнародними фінансовими організаціями, ми виходимо з пріоритетності внутрішніх джерел стабілізації та економічного зростання. Особисто я за такий підхід.

В Україні поступово формуються передумови для зменшення потреб у відповідних валютних запозиченнях. Якщо до 1995 року сальдо зовнішньої торгівлі товарами та послугами було від'ємним, то у 1996 ми вже мали плюс 300 млн дол., 1997 — 500 і стільки ж — за 9 місяців нинішнього року. Цього ще дуже мало для подолання дефіцитності платіжного балансу, але позитивна тенденція є і її треба розвивати.

Дозволю собі ще раз підкреслити: **стабільність гривні слід забезпечувати не кредитами МВФ, які мусимо повертати з відсотками, а оздоровленням та зміцненням національної економіки.**

Шановні народні депутати!

Для того щоб вивести країну із смуги випробувань, переламати економічну ситуацію на краще, здійснити комплекс викладених завдань, потрібна низка необхідних передумов.

Перша й найголовніша з них — високоефективна, відповідальна діяльність усіх гілок та органів влади, узгодженість їхніх зусиль. Не можна допустити рецидивів конфліктів та протистоянь, які вже завдали стільки шкоди. Нині, на критичному етапі, їхня ціна зростає стократ. На мій

погляд, ми в якийсь момент надто захопилися розподілом прав та обов'язків і забули ту принципову істину, що державна влада — одна, що це — єдине ціле. І що її гілки повинні — певна річ, кожна по-своєму, у своєму правовому полі, своїми формами та методами — працювати на спільний кінцевий результат. Тобто на вирішення поточних і стратегічних завдань суспільного розвитку. І нести за це, повторюю, всю повноту відповідальності.

Є об'єктивна логіка речей та розвитку подій, і сьогодні вона особливо жорстка й невблаганна. Якщо ми не синхронізуємо дії виконавчої та законодавчої влади, не приведемо їх у максимальну відповідність до вимог життя та викликів часу, наслідки можуть бути справді непередбачуваними. Незалежно від того, хто винен більше, а хто менше.

У мене, як і у вас, багато претензій до Кабінету Міністрів і Національного банку. У тому числі й насамперед через загострення ситуації, яку зараз маємо. Але будьмо справедливими: втрати України могли б виявитись набагато більшими, якби не скоординовані та запобіжні заходи, вжиті Урядом і Нацбанком. Не кажу вже про великий пакет Указів Президента, що стосувався найневідкладніших економічних проблем. У зв'язку з цим звертаюся до парламенту з проханням не створювати зайвої напруженості навколо питання щодо можливої відставки Уряду. Такий крок був би не лише несвоєчасним і позбавленим сенсу, а й небезпечним для держави.

Знову ж таки кажу: це не означає, що я цілком задоволений діяльністю Прем'єр-міністра Валерія Павловича Пустовойтенка, віцепрем'єрів, усіх без винятку міністрів. Я цього не приховую. Але не можна не бачити й іншого: Уряд додає в роботі.

Давайте створимо можливості тим, хто зараз в урядовій ложі, попрацювати рік, що залишився цьому складові Кабміну за Конституцією, і не будемо їх щодня смикати. Це не виключає кадрового зміцнення окремих ділянок роботи. Ставлю питання таким чином тому, що переконаний у спроможності Уряду за підтримки парламенту — а я на неї розраховую — не тільки не допустити зриву економічної ситуації, а й відчутно її поліпшити. Стверджуючи це, беру відповідальність і на себе.

Подібне ж хотів би сказати і з приводу можливої відставки Віктора Андрійовича Ющенка. Питання про це також дедалі частіше порушується у стінах парламенту та поза ними. Слід мати на увазі, що криза у Національному банку може стати навіть небезпечнішою від урядової. До того ж вина Національного банку за ситуацію, що склалася у грошово-кредитній сфері, не більша, ніж Уряду, виконавчої та законодавчої влади загалом. Прошу Верховну Раду прискорити прийняття закону про Національний банк і вирішити питання щодо його Наглядової ради. Доцільно було б встановити такий порядок, за яким 90—95% прибутку

НБУ спрямовується до Державного бюджету. Належить також прийняти закон про реструктуризацію боргових зобов'язань Уряду перед Національним банком. **Потребує вивчення проблема створення автономної структури банківського нагляду, як це практикується у багатьох країнах.** На часі забезпечення відкритості банківської статистики, прозорості діяльності НБУ, зокрема у питаннях валютної політики, нагромадження та використання валютних резервів.

Ми практично одностайні в негативних оцінках системи державного управління та влади, що склалася. Її консерватизм, негнучкість стоять на заваді економічним перетворенням. Тому здійснення адміністративної реформи слід розглядати як стрижень усієї програми державного будівництва. До невідкладних завдань найближчого періоду відношу:

• скорочення не менш як на 30% державного апарату управління: Адміністрації Президента, Кабінету Міністрів, апарату Верховної Ради, міністерств та відомств, місцевих органів виконавчої влади та самоврядування;

• внесення уточнень до структури центральних органів виконавчої влади, ліквідацію окремих її ланок;

• підпорядкування державних комітетів та інших прирівняних до них органів виконавчої влади відповідним міністерствам;

• оптимізацію структури місцевих органів виконавчої влади, законодавчу регламентацію чисельності апарату органів місцевого самоврядування;

• відновлення роботи Вищої економічної ради Президента України, яка має стати органом попереднього узгодження між законодавчою і виконавчою владою особливо складних рішень з питань економічної політики.

Шановні народні депутати!

На завершення вважаю за потрібне наголосити: нинішня криза — це проблема не тільки Президента, не тільки Верховної Ради чи Кабінету Міністрів. Це проблема всього суспільства, і розв'язати її можна лише консолідованими зусиллями, за підтримки суспільства. Ніхто краще від нас не знає наші біди, і ніхто за нас їх не усуне.

Викладені заходи та пропозиції стосуються не всіх сторін економічної політики. Вони короткострокові, розраховані переважно до кінця 1999 року і мають на меті забезпечити перелом на стабілізацію в реальній економіці. Це той обов'язковий шабель, з якого ми зможемо почати сходження до більш високих цілей — стійкого економічного зростання, розвитку інноваційного процесу, здійснення глибоких структурних перетворень, істотного посилення соціальних аспектів економіки. Переконалий: реальними справами ми зможемо довести людям, що у нас є політична воля, вміння і державна відповідальність за країну.

ЗНАМЕННА ВІХА ВІТЧИЗНЯНОЇ ІСТОРІЇ

Виступ на ювілейній сесії
загальних зборів Національної
Академії наук України

2 грудня 1998 року

Шановні учасники ювілейної сесії!

Шановні гості!

Друзі!

Не буде перебільшенням сказати, що дух ювілею, свята, яке зібрало нас у цій залі, витає над усією українською наукою, всією нашою державою. Бо заснування 80 років тому Української Академії наук було справді знаменною віхою вітчизняної історії. Це одне з найбільших досягнень національної культури ХХ століття. Сердечно вітаю високоповажне зібрання, наукову громадськість України з цією визначною датою.

Заснування академії відбувалося не у кращі для науки часи. Не вистачало найнеобхіднішого, часто й непередбачувано змінювалася політична ситуація, а з нею і ставлення властей до новонародженої структури. Тим більшою є заслуга фундаторів академії та їхніх послідовників. До своїх суто наукових досягнень, які нерідко набували справді планетарного масштабу, вони додали непересічний організаторський хист, наполегливість та цілеспрямованість.

Володимир Вернадський, Данило Заболотний, Олександр Богомолець, Олександр Палладій — кожен творив цілу епоху в українській науці. І не тільки особистими новаторськими здобутками, а й загальним внеском очолюваної ними академії у розв'язання найширшого спектра суспільних проблем, у розвиток світової науки.

Цю естафету вже четверте десятиріччя гідно несе Борис Євгенович Патон — ровесник академії, чие ім'я також стало знаковим в її історії.

Я оцінив би звершене першопрохідцями ще й з іншого погляду. Саме їхньою ініціативою й енергією, розумом і терпеливістю, подвижницькою працею було виправлено історичну несправедливість щодо українського народу, який, давши світові чимало славетних учених, не мав своєї Академії наук. Її виникнення стало логічним вінцем та організаційним завершенням процесів, що відбувалися впродовж минулих століть у науковому середовищі, суспільстві загалом. Організаторам академії, наступним поколінням учених треба віддати належне і за те, що вони блискуче спростували сумніви щодо української науки, її можливостей та перспектив.

Акцентувати на цьому увагу доводиться тому, що рецидиви скептицизму, зневіри у майбутньому академії трапляються ще й зараз, через вісім десятиліть. Можу сказати одне: **зруйнувати головний штаб української науки не дозволено нікому. І не вдасться. Натомість усі разом маємо думати над тим, як поліпшити діяльність академії, оптимізувати її відносно з державою.**

Виходячи, зокрема, і з давно напрацьованого та апробованого досвіду. Він, як свідчить практика, далеко не в усьому втратив свою актуальність. На мій погляд, маємо погодитися з першим президентом Академії наук та його однодумцями, які вважали: **організація науки не може бути приватною справою.** Національна і державна вага Академії наук полягає, за Вернадським, у сприянні зростанню національної самосвідомості та культури, впливі на розвиток виробничих сил і людини, у найтіснішому зв'язку з питаннями практичного буття. Отже, вона є одним із визначальних чинників, які згуртовують, цементують націю, однією з несучих конструкцій усієї державної будівлі.

З цього випливає висновок: **наука не може існувати без держави, а держава — без науки.** Формула універсальна і на всі часи. Пам'ятаймо її завжди, навіть наражаючись на історичні суперечності чи вносячи поправки на особливості сучасного етапу.

Я зовсім не маю наміру не вважати на гальма і бар'єри, які стримують сьогодні поступ української науки, а деякі її ланки ставлять на межу виживання. Причин тому багато — і об'єктивних, і суб'єктивних. Вони — в якісній новизні завдань, чимало з яких академії доводиться вирішувати вперше за тривале своє існування. Вони — в жорстких реаліях ринкового трансформування економіки, від стану якої наука залежить прямо й безпосередньо. Загальна фінансова скрута змусила посадити на голодний пайок не лише академічні установи. І якщо за таких надзвичайно складних умов не втрачено науковий потенціал, збережено провідні школи й основні, перспективні напрями дослі-

джені, то в цьому наочний доказ життєвої сили української науки. У цьому свідчення і наслідок вірності нинішнього покоління дослідників славним традиціям, справі тих, хто ставив на ноги і зміцнював академію, хто кував зброю для перемоги над фашизмом і піднімав Україну з руїн по війні.

Ознайомившись у ході підготовки нашої зустрічі зі станом справ в академічних установах, я ще раз переконався, що й за нинішніх труднощів більшість із них працює, отримує результати, шукає і знаходить замовників та споживачів своїх розробок — у нас і за кордоном. Честь і хвала таким людям, таким колективам! Саме вони творять майбутнє України, саме там проростають зерна піднесення економіки, добробуту і духовності народу.

Якщо повернутися до суворих викликів часу і конкретизувати формулу “держава — наука”, то слід наголосити: без тісного зв’язку з наукою не може бути ефективної політики. Ось вичерпний аргумент. В сучасному світі держави — лідери в науці є одночасно і лідерами геополітичними. Вони визначають перебіг глобальних процесів, задаючи міжнародному співтовариству високі економічні та соціальні стандарти. Потреба у такому симбіозі демократичної політики та ефективної науки дуже актуальна для України. Поки що ці дві сфери існують і функціонують у нас в основному самодостатньо, перетинаючись не так щоб і часто.

Політичні рішення не завжди покладено на фундамент наукового обґрунтування та прогнозу, а наука вже звикла стояти в черзі нарівні з іншими прохачами бюджетних коштів. Першооснова тут, повторюю, в економічних труднощах. Але в будь-якому разі правило «сильна наука — сильна держава» виявляється порушеним. І нелегкий фінансовий стан держави — то лише пояснення, а не виправдання ситуації, за якої наукові дослідження проводяться чи не виключно завдяки самовідданості, довготерпеливості та винахідливості самих дослідників.

Розумію недостатність тих параметрів забезпечення науки, які закладаються у бюджет на наступний рік й прогнозуються на найближчий період. Необхідні найрішучіші заходи, які б забезпечували повноцінність процесу наукової роботи на всіх його стадіях, допомагали долати збитковість науки. Разом із тим вважав би за потрібне висловити кілька міркувань, адресованих безпосередньо академії. Історично склалося так, що вона тривалий час перебувала під практично повною — насамперед адміністративною — опікою держави. Дія інерції, психологічних стереотипів, пов’язаних із традиційним патерналізмом, спостерігається і нині. Час переходити від підпорядкованості до активної і

рівноправної, партнерської позиції у стосунках із державою. Хоча б тому, що академії вже 80 років, а державі — лише сім.

Як я бачу це на практиці?

Спробую проілюструвати на такому прикладі. Говорячи про здобутки академії, здебільшого мають на увазі, як прийнято висловлюватися, точні, природничі й технічні науки.

Тим часом значні зрушення спостерігаються останнім часом і в гуманітарній сфері, а деякі з суспільних наук переживають справжній ренесанс. Новітні дослідження у галузі теорії держави і права, філософії, історії, в інших гуманітарних дисциплінах повернули нашому народові й світові загалом багато незаслужено забутих імен, пам'яток матеріальної та духовної культури. Поступово, повільно і болісно, нерідко зі зміною знаків, але відновлюється правда про драматичні сторінки та неоднозначних особистостей минулого.

І все ж, вважаю, тут ще залишаються невикористані можливості та невирішені завдання. Говорячи про взаємне дистанціювання політики і науки, я також маю на увазі правничу сферу. Докорінне реформування економічних засад, самої основи та організації суспільного життя немислимі без законодавчого забезпечення — максимально повного, виваженого, зорієнтованого як на потреби державотворчої практики, так і на перспективу. А це сьогодні чи не найслабша ланка державного будівництва, яка гальмує започатковані перетворення. І більше того, час від часу змушує відступати.

Такому стану речей ми не в останню чергу зобов'язані колізіями, які впливають з Конституції. Не применшуючи історичного значення Основного Закону та факту його прийняття, я все ж мушу констатувати, що у нинішньому своєму вигляді він не дає можливості вибудувати дієздатну систему державної влади. Не схильний зводити причини цього, як дехто робить, лише до змагання за переділ повноважень між законодавчою та виконавчою гілками влади. Конституція могла б бути значно досконалішою, якби, з одного боку, в розробці її проекту активнішу і діяльнішу участь взяли науковці, і з іншого — якби до їхньої думки уважніше прислухалися.

Досить виразно простежується дистанція між наукою та політикою і в розробці стратегії економічного розвитку. Погодьтеся, що тут особливо потрібні глибина наукового аналізу і точність наукового передбачення. За цих умов нам вдалося б уникнути чимало помилок та прорахунків, які завдали шкоди не менше, ніж невідворотні об'єктивні обставини. На жаль, практична віддача економічного блоку науки під цим оглядом поки що не адекватна його потенціалу. І не в останню

чергу через те, що й досі не покінчено з таким рудиментом минулого, як обслуговуюча роль наук про людину та суспільство.

Тим часом основне призначення науки — бути локомотивом прогресу. І не лише у виробничо-технічній сфері, а й в усіх без винятку сторонах нашого буття. Інакше вона просто перестане бути наукою. Професійне та громадське покликання вчених — виступати в авангарді нації. Усе це передбачає як чутливу й негайну реакцію на суспільні потреби, так і постійне їх передбачення та врахування. Тобто, у широкому плані, має набрати ваги робота на випередження. Вбачаю в цьому головний імператив для всієї нашої науки, всіх її галузей і сфер.

Безумовно, рівень виконання наукою прогностичних, упереджувальних функцій залежить не тільки від неї. До думки вчених прислуховуються, як і раніше, не всі й не скрізь. Гранично загострювати на цьому увагу мене змушує особливо та обставина, що десятиліття адміністративного диктату призвели до спотворення структури української економіки. Аварія на ЧАЕС стала наслідком не тільки кричущої безвідповідальності, а й притупленого відчуття небезпеки, закладеної в цій самоїдській структурі.

На території України, що не перевищувала трьох відсотків від усієї площі колишнього Радянського Союзу, вироблялося близько чверті союзного ВВП. Причому наша частка формувалася переважно за рахунок гірничої, металургійної та хімічної галузей. Техногенне навантаження на довкілля перевищує зараз максимально допустимі межі у 10—15 разів.

Чорнобиль, про загрозу якого настійно і не раз попереджала українська наука, став катастрофічним, але не єдиним нагадуванням про масштаби і можливі наслідки цієї загрози. За останні 25—30 років кількість екологічно небезпечних явищ техногенного характеру збільшилася в Україні у 3—5 разів. Збитки від них сягають 1—1,5 млрд грн щорічно. Звикати до цього, а тим більше миритися з цим не можемо, просто не маємо права.

Сталася нова велика біда — небачена повинь у Закарпатті, що теж потребує величезного напруження сил і колосальних ресурсів. На жаль, тільки тепер починаємо з'ясовувати, у чому ж причина — у надмірному, не співвіднесеному із законами екології природокористуванні чи в чомусь іншому.

Принагідно хотів би наголосити: ліквідація наслідків стихії, допомога населенню краю та економіці повинні бути підняті до рівня найважливішої на цей момент загальнодержавної справи. Додам, що це саме той випадок, коли державній владі, суспільним інституціям, народіві треба виявити кращі свої риси і якості — від чіткості та

організованості до співпереживання і милосердя. До такої постановки питання мене спонукає державний та людський обов'язок. І як Президент я добиватимуся, щоб Закарпаття одержувало все необхідне, не залишилося наодинці з лихом, яке його спіткало.

Для мене є очевидними, принаймні, два ключові моменти, що стосуються академії, перебудови її структури, засад та принципів діяльності.

Перший — співвідношення між фундаментальними і прикладними дослідженнями.

Другий — пріоритети, напрями та межі державної підтримки науки.

У відповідях на ці запитання нам треба знайти дуже непростий оптимум, уникаючи крайнощів та перегинів.

Я категорично не згоден із вузькоутилітарними поглядами на науку, насамперед академічну, як на свого роду обслуговування виробництва і ключ до розв'язання поточних його проблем. Але не сприймаю й апологетики "чистої" науки, закликів до перетворення академії з високоорганізованої структури на елітарний дискусійний клуб. Жодна країна, навіть з багатим бюджетом і потужним інтелектуальним потенціалом, не в змозі охопити своїми силами весь спектр наукового пошуку.

З огляду на сказане хотів би привернути увагу до такої, на мою думку, важливої обставини. За самою своєю природою і сутністю наука інтернаціональна, що передбачає широкі й різнопланові зв'язки між ученими та дослідницькими установами різних країн. У зв'язку з цим важко переоцінити роль і значення Міжнародної асоціації Академій наук, яку очолює Борис Євгенович Патон. Вважаю її доброю організаційною формою творчої співпраці, об'єднання і координації зусиль. А отже, треба спільно нарощувати її потенціал та віддачу. Сердечно вітаючи на сьогоднішньому святі представників держав СНД, усіх зарубіжних гостей, я хотів би висловити впевненість у дальшому розширенні та поглибленні міжнародних контактів української науки, розвитку співдружності та кооперування у науковому пошуку.

Визначаючи шляхи стабілізації та поліпшення стану справ у вітчизняній науці, необхідно враховувати, що це дуже непросте завдання обтяжується специфікою перехідного періоду, кризовим станом економіки. А отже, хочемо ми цього чи ні, при визначенні державних пріоритетів необхідно робити наголос на проектах, що обіцяють не тільки відчутну, а й головне — швидку віддачу. Разом із тим не підлягає сумніву необхідність збереження провідних наукових шкіл, продовження фундаментальних досліджень. Це питання не дискусійне навіть за нинішніх складних умов.

Ситуація в науці дуже суперечлива, але не тупикова. Ми в змозі утримати її під контролем, не допустити розвитку незворотних процесів. Зі свого боку наука повинна активніше освоюватися у ринковому просторі, що формується, адаптуватися до його особливостей та вимог. Тим більше, що є можливість робити це вже не з нуля, не з чистого аркуша.

Академія наук України зуміла вистояти у період так званої “стабілізації чисельності наукових кадрів”, яка підкосила чимало наукових центрів колишнього Радянського Союзу. Як пам’ятає старше покоління науковців, тоді допоміг ініційований Борисом Євгеновичем курс на створення при академічних інститутах госпрозрахункових конструкторських бюро та заводів. Це дало значний ефект як науці, так і виробництву. За об’єктивними даними, саме Академія наук України була на початку 90-х років найбільш підготовлена до роботи за ринкових умов.

Цих та інших напрацювань ми не втратили, хоча певною мірою розгубили. Час активно взятися за їх відродження і примноження, акцентуючи на наданні ринковим перетворенням якісного, інноваційного формату. Маю на увазі насамперед якомога повніше поєднання прямої фінансової підтримки науки державою з формуванням інноваційно сприятливого середовища. Утвердившись в економіці, воно неминуче втягне у свою орбіту й науку, бо це необхідний його компонент.

Роль Академії наук тут важко переоцінити. Як фундаментальна, базова суспільна інституція з величезним специфічним досвідом, вона може і повинна зробити один із визначальних внесків у формування такого середовища. Для цього необхідне, повторюю, реформування структури академії та організації її діяльності.

Максимально серйозних і виважених підходів потребує кадрове забезпечення наукової сфери. Тут теж є чимало гострих, болісних проблем, що мають, поза всіма іншими вимірами, найголовніший — людський. Значне вивільнення працівників наукової сфери — об’єктивний і закономірний процес для країн із перехідною економікою. А особливо для тих, де помітна частина науки працювала на військово-промисловий комплекс. Наша Україна — серед них. Проте аж ніяк не маємо допустити механічного скорочення кадрів, що може призвести — і, на жаль, уже інколи призводить — до підриву плідних і перспективних напрямів наукових досліджень. Я не знімаю відповідальності з держави, яка за багатьма параметрами у великому боргу перед науковими колективами та науковими кадрами. Однак є й інший бік справи.

Після багаторічного періоду обмежень і заборон на відкриття нових інститутів та наукових напрямів на початку 90-х років різко активізувалася організаційна розбудова академічної науки. Гадаю, давно

вже настав час для конструктивного аналізу та оцінки доцільності й ефективності проведених організаційних новацій, для прискіпливого погляду на фактичну матеріалізацію обіцяної їх віддачі. Простіше кажучи, треба ґрунтовно і всебічно зважити, що себе виправдало, а від чого слід відмовитися, не марнувати кошти та сили. Без такого аналізу неможливо оптимізувати кількісний та кваліфікаційний склад наукових установ, удосконалювати механізм трансформації академічних інститутів. Розумію: кадрове забезпечення науки — проблема складна, багатопланова. У ній тісно переплітаються чинники суто матеріального порядку і тонкі, делікатні матерії, пов'язані зі специфікою, я б сказав, унікальністю наукової діяльності, особливостями духовної організації та менталітету людей, які роблять науку. Як мені здається, зусилля мають бути сконцентровані на тому, щоб людина науки не відчувала себе зайвою, непотрібною суспільству.

Кожний науковець це особистість, а особистість потребує і конкретних виявів уваги до себе. Слід враховувати все — від винагороди за працю до витребуваності знань, досвіду та здібностей науковця. Щоб він відчував свою потрібність у продуктивному віці та не сумнівався у соціальному захисті на схилку літ. Як вам відомо, на підставі мого рішення суттєво збільшено розміри виплат за звання дійсного члена та члена-кореспондента Національної Академії наук. Зростає коло стипендіатів Президента України у сфері науки, освіти, культури. Розмір цієї стипендії буде доведено до тисячі гривень. Зараз готується проект Указу про заснування ста довічних стипендій Президента України для видатних діячів науки та освіти, які досягли 70-річчя.

Формується нова система пенсійного забезпечення працівників науки. Істотно зміняться підходи до вчених та їхньої праці з прийняттям Закону «Про науку і науково-технічну діяльність». Знаю: того, що зроблено, ще мало, недостатньо. Але в міру нарощування фінансових ресурсів держави — а для цього докладаємо всіх зусиль — наука буде серед найперших адресатів їх одержання. Заходи, котрих вживаємо і які плануємо, мають за мету, поряд з іншим, уникнення вкрай небезпечного розриву між поколіннями учених, який окреслився. Вихід тут, безумовно, у загальному контексті підвищення статусу вченого, престижності служіння науці.

Я додав би також, і підкреслював важливість цього вже не раз, оптимізацію системи підготовки фахівців на основі максимального врахування і точного прогнозу суспільних потреб у конкретних спеціальностях, ширше впровадження цільового методу підготовки кадрів.

Треба враховувати, що у молодому віці комплекс суспільної невитребуваності фахівця чи вченого переживається особливо гостро і болісно. Вже задіяно деякі стимули для молодих учених, наприклад, збільшення розміру стипендій Президента України. Вважав би також за доцільне встановити для особливо здібної наукової молоді щорічну нагороду. Це могла б бути, за загальноприйнятою академічною традицією, почесна медаль імені когось із корифеїв вітчизняної науки. Я розглядаю її і як своєрідний місток, єднальну ланку між лауреатами та претендентами і старшими поколіннями дослідників.

Заохочення було б ще більш вагомим, якщо додати до медалі й матеріальну винагороду. Готовий порадитися з цього приводу, вислухати пропозиції. Мені здається, що таку медаль можна було б назвати Патонівською — на честь сім'ї, яка стільки зробила для науки, для України.

Завершуючи свій виступ словами вдячності всім поколінням учених та організаторів науки, сподіваюся, що шановне зібрання підтримає мене у тому, що їх особливо слід адресувати президентові академії. Людині, яка стала одним із символів та уособлень інтелектуальної потуги нашого народу. Про вклад Бориса Євгеновича у вітчизняну та світову науку багато і справедливо говорили у день його 80-річчя, що збіглося з ювілеєм академії. Цілком і повністю приєднуюся до піднесених оцінок. Як вам відомо, до цих двох свят для Бориса Євгеновича Патона додалося ще одне: він став першим Героєм України. Це заслужена оцінка життєвого і наукового подвигу видатного вченого сучасності. Дозвольте від вашого імені й від себе особисто ще раз сердечно поздоровити шановного ювіляра і вручити йому високі відзнаки.

Щиро бажаю Національній Академії наук, її президентові щастя і здоров'я, енергії, наснаги й невтомності у новаторському пошуку, невпинного примноження результатів.

НАДАТИ НОВИЙ ІМПУЛЬС РОЗВИТКУ ФЕРМЕРСТВА

Виступ на ІХ з'їзді фермерів
України

10 грудня 1998 року

Шановні делегати та гості з'їзду!

Здається, фермерство дістало визнання в Україні ніби ще зовсім недавно. А зараз на нашому форумі представлено вже 36-тисячний фермерський корпус. Вітаю вас із початком з'їзду і бажаю успіхів у його роботі. Мені дуже приємно чути сьогодні розумних людей, які не скаржаться, не плачуть, а вносять конкретні пропозиції. Нинішнє зібрання, і про це говорилося у доповіді та виступах, відбувається за умов непростого економічного становища. Його причини, оцінки та наслідки вам відомі. Вони проаналізовані у моєму позачерговому Посланні до Верховної Ради України. У першій половині нинішнього року ми мали помітні ознаки макроекономічної та фінансової стабілізації. Завдяки заходам, що вживалися Президентом, Урядом та Нацбанком, було істотно послаблено негативний вплив світової фінансової кризи. Однак надійно захистити економіку, зберегти позитивні тенденції, які в ній почали з'являтися, не вдалося. І хоча загалом на фінансовому і грошово-валютному ринках ситуація залишається контрольованою, знову почало втрачати позиції промислове виробництво. З початку року його обсяг зменшився на 1,6%.

Наведені та інші дані ще раз засвідчують, як нелегко дається стабілізація в реальній економіці, яких неймовірних зусиль і згаджених дій вона вимагає. На жаль, саме такої узгодженої, скоординованої і цілеспрямованої роботи поки що немає. Віддаючи належне порозумінню та конструктивності, які намітилися у відносинах між

виконавчою та законодавчою гілками влади, змушений констатувати: рівень відносин ще дуже хиткий. Ось і зараз замість невідкладного прийняття реального бюджету у Верховній Раді розігрується, всупереч Конституції, сценарій із двома бюджетними центрами, влаштовуються популістські спектаклі навколо мінімального рівня заробітної плати. Хоча тут потрібні виважені, обґрунтовані, узгоджені рішення Уряду і парламенту. Не можу не сказати і про зволікання з прийняттям низки невідкладних законопроектів, спрямованих на забезпечення антикризової фінансової стабілізації. У тривалих дискусіях губляться запропоновані рішення щодо стимулювання реальної економіки. Одне слово, дається взнаки застаріла хвороба: законотворчий процес відстає від вимог життя, суспільних потреб, ми втрачаємо час, конче необхідний для безпосередньої організаторської роботи на місцях. Дуже не хотілося б, щоб рецидиви цієї хвороби породили нову ланцюгову реакцію суперечностей, розбіжностей та конфліктів. За ситуації, що склалася, це було б просто згубно для економіки, держави, для всіх нас.

Шановні друзі!

Я цілком поділяю вашу стурбованість загостренням фінансових та інших негараздів, яке боляче вдарило по аграрному сектору, зокрема й по фермерству. Через фінансове і ресурсне виснаження сільського господарства навіть за непоганих погодних умов урожай основних культур зібрано менший, ніж у попередньому році. Не вдалося змінити ситуацію на краще і у тваринництві, і в галузях переробки сільськогосподарської продукції. На жаль, не кращими від торішніх очікуються і фінансові результати.

Слід зауважити, що спад сільськогосподарського виробництва, як і раніше, відбувається переважно у громадському секторі. Щодо приватного сектора, то тут за останні роки було досягнуто певного приросту виробництва: з 1991 по 1997 роки — більш як на 20%, а за 10 місяців поточного року — майже на 7% проти цього періоду минулого року. Проте компенсувати загальне скорочення виробництва тільки надбаннями приватних господарств не можна. Наша аграрна політика зорієнтована на стимулювання розвитку обох секторів сільськогосподарського виробництва — громадського і приватного. На одному коні просто не виїхати.

Ці та інші проблеми мають стати предметом ґрунтовного аналізу для господарських органів агропромислового комплексу, урядових економічних служб, наукових установ. Не залишає їх поза своєю увагою і ваш з'їзд, що відчувається з перебігу дебатів. Продовжуючи обговорення, я хотів би зупинитися на деяких аспектах розвитку фермерства в

Україні. За короткий період свого становлення воно пройшло непростий шлях. Було всякого: фермерство ігнорували, з нього глузували, а нерідко й неприховано цькували. Та все ж маємо зараз відчутне кількісне і якісне зростання, визнання у селянському середовищі — в тому числі й на рівні керівників та фахівців колективних підприємств. На чому, вважаю, слід акцентувати увагу?

Перше. Фермерство освоїлося у всіх основних ланках системи нашого агропромислового комплексу. Немає вже жодного району та, напевне, і села, жодної галузі чи підгалузі АПК, де воно не заявило б про себе.

Друге. Розвиток фермерства вийшов за засновницькі рамки цієї форми господарювання. Сьогодні фермери орендують понад 200 тис. га угідь, а це — п'ята частина їхніх власних земель. Є й такі, і їх чимало, які обробляють тисячу і більше гектарів. Сотні селянських сімей, працюючи на приватно-орендних засадах, не тільки виробляють сільськогосподарську продукцію, а й переробляють її. Десятки тисяч селян-пенсіонерів здають свої земельні паї в оренду фермерам і одержують за це орендну плату, що посилює їх соціальний захист.

Третє. Закладено основи розвитку фермерської кооперації, чому сприяло і прийняття відповідного закону. Уже діє близько 300 кооперативів. Сформовано їхню інфраструктуру, закладено базу кооперації практично в усіх основних її напрямках, розвивається сфера кооперативних послуг фермерам.

Четверте. Створено організаційно-господарський та кадровий резерв розвитку фермерства на перспективу. Маю на увазі насамперед майже 11 мільйонів сімейних господарств, на кожне з яких припадає в середньому 0,35 га землі. Крім того, завдяки паюванню земель колективних підприємств майже 6 мільйонів селян одержали сертифікати на право власності на землю. Середній земельний пай дорівнює 4 га. Саме у всьому цьому я вбачаю серйозне підґрунтя для створення нових фермерських господарств та значного розширення наявних. Отже, є всі підстави для висновку: фермерство як один із укладів аграрної економіки в Україні відбулося. Сформовано передумови, включаючи правову базу, для дальшого його утвердження та незворотного розвитку.

Зроблено чимало, однак все ж таки недостатньо. Економічна ситуація зобов'язує до значно більшого. Завдання складні, масштабні, і поки що вони виявилися нашому фермерству не під силу. Чому? Відповісти на це запитання також дуже непросто. Згадаймо: приватний сектор у сільському господарстві заявив про себе вже у початковий період ринково-демократичних перетворень. Та все ж очікуваного

приросту він не дав, як і не став визначальним компонентом, стабілізаційною силою аграрного потенціалу держави.

У цій проблемі тісно переплелися як економічні, так і соціальні та політичні аспекти. Усі ми так чи інакше причетні до її розв'язання, і маємо робити це спільно, кожен своїми методами та засобами. На перше місце я виніс би земельне питання. Бо розвиток фермерства серйозно і головним чином стримувався протидією забезпеченню селян землею, переданню її у власність або оренду. На жаль, це гальмо не усунуто і зараз. За сім років фермери освоїли менше половини зарезервованих для них угідь. А звідси повільне зростання кількості і, що найбільш важливо, — розмірів фермерських господарств. Тривалий час залишалося багато неясного з орендою землі. А на 10—20 га, як відомо, не розженешся і багато не нагосподарюєш. Справа зрушила з місця після прийняття у квітні минулого року Указу Президента про оренду землі.

Уже є і певні наслідки. Середній розмір фермерських господарств зріс з 23 га до 28. У ряді областей (Кіровоградській, Луганській, Запорізькій, Харківській) він ще більший — 40—50 га. Це, до речі, перевищує аналогічний показник країн Західної Європи. Кожне з приватно-орендних господарств, а їх створено вже близько двохсот, обробляє в середньому 1200 га сільгоспугідь. Маємо і своєрідний рекорд: Олександр Паржин з Полтавщини господарює на 3200 га. З огляду на сказане підтримую висловлену у доповіді та виступах думку про необхідність додаткових заходів для розширення орендних відносин у використанні земельних паїв, особливо селян-пенсіонерів. Сьогодні для цього вже є необхідна правова база. Вважаю справедливими нарікання фермерів на надто повільне наділення землею чи передання її в оренду. Не раз критикував за це органи виконавчої влади в ряді місць. Буду й надалі гостро реагувати на факти такого зволікання. Але лише адміністративних заходів тут замало, потрібно активніше використовувати економічні важелі. Один із них набирає чинності на підставі підписаного у червні Указу Президента про фіксований сільськогосподарський податок. До речі, це було зроблено і на численні прохання фермерів. Фактично маємо інструмент економічного стимулювання передання землі в оренду, я б сказав, спонукання до цього. Він стосується насамперед колективних підприємств, які не в змозі забезпечити належний обробіток усіх своїх полів. Місцевим радам та державним адміністраціям слід подумати над передачею в оренду фермерам земель резервного фонду та поповненням за рахунок орендної плати місцевих бюджетів. Площі немалі — майже 3 млн га. Що ж до оренди земельних

паїв, то тут слово за самими фермерами, за вами. Треба стимулювати цей процес достатньою платою за них власникам, особливо пенсіонерам. Якщо земельний пай принесе його власникові 5—7 ц зерна, то можна вважати, що справу зрушено з місця. І це цілком реально. Наприклад, Микола Жук із Полтавщини видав односельцям-пенсіонерам, які довірили йому свої паї, по 1,7 т зерна.

Користуючись нагодою, хотів би порадитися з приводу прийняття відповідного Указу. Ним передбачається, зокрема, установити, що від 1 січня 1999 року колективні сільськогосподарські підприємства, сільськогосподарські кооперативи, сільськогосподарські акціонерні товариства, селянські (фермерські) господарства, які використовують для сільськогосподарського виробництва землю, що належить на правах власності селянам — власникам земельних сертифікатів, укладають договори оренди з селянами-пенсіонерами — власниками земельних часток (паїв). Розмір орендної плати за земельні частки (паї), передані їхніми власниками — селянами-пенсіонерами в оренду сільськогосподарським підприємствам, сільськогосподарським кооперативам, сільськогосподарським акціонерним товариствам, селянським (фермерським) господарствам, не може бути менше як 5 відсотків від зібраного урожаю. Орендна плата має виплачуватися у грошовій або натуральній формі у терміни, про які домовились орендодавець і орендар, згідно з договором оренди. Хочу застерегти усіх, від кого це залежить: дрібниць тут немає і не може бути. Візьмемо вартість відведення землі. У розрахунку на один гектар проект відведення на Закарпатті коштує у 7—8 разів дорожче, ніж на Вінниччині чи Полтавщині. У Миколаївській області відведення одного земельного паю на місцевості обходиться у 200 грн. А укрупненням таких робіт, тобто одночасним відведенням ста і більше паїв, цю суму можна зменшити у три-чотири рази. Чекаю від Держкомзему рішучих і продуманих кроків у цьому напрямку. Друга причина стримування розвитку фермерства має, на мій погляд, суб'єктивний характер. Не секрет, що серед фермерів ще не так багато природжених, як кажуть, з діда-прадіда хліборобів. Людей, які знають, чого хочуть від землі, що вона може дати і які вміють на ній господарювати. Доводиться, на превеликий жаль, натрапляти і на переоцінку фермерами своїх сил, знань та досвіду, і на елементарне заробітчанство, прагнення будь-що витиснути з землі усе можливе, а там хоч трава не росте. Докази? Їх не бракує.

Скажімо, зернові та соняшник займають більше 90% від усіх фермерських посівних площ. Більшість тут присутніх — агрономи. Отож не мені вам доводити: за таких умов про жодні сівозміни не може бути й

мови. Давайте всі разом поміркуємо над тим, чому урожайність основних культур, крім цукрового буряку, у фермерів стабільно і значно нижча, ніж у колективних сільгоспприємствах. Сумно, гірко, але факт: це не в останню чергу результат приховування урожаю від обліку та оподаткування, що не тільки завдає удару економіці, а й дискредитує саму сутність фермерства. Сказане — далеко не остання з наших бід. У Кіровоградській області 118 фермерів відмовилися від земельних ділянок, на Дніпропетровщині — 88. Через безгосподарне використання землі у 30-ти кіровоградських фермерів її довелося вилучити в судовому порядку. А на Сумщині 800 га фермерських угідь цього року не обробляли взагалі.

Ще одна невтішна статистична викладка. Обробляючи 2,4% від сільськогосподарських угідь, фермери забезпечують менше як 0,5% тваринницької продукції. Коментарі тут, мабуть, справді зайві. За винятком хіба що одного: такі, з дозволу сказати, “досягнення” не сприяють формуванню позитивного іміджу фермерства у суспільстві. І підкидають зайві козири його противникам. Нагадаю, що з запровадженням фіксованого сільськогосподарського податку практично знято мотивацію до приховування реальних результатів роботи. То ж уже є ширші можливості показати, на що реально здатне фермерство. І насамперед у стабілізації виробництва. Від внеску в цю справу залежать майбутнє фермерства, його вплив на розв’язання економічних та соціальних проблем і, що не менш важливо, державна підтримка цього руху.

Хіба немає для цього резервів і ресурсів?

У тому ж, наприклад, тваринництві. Нинішнього року поголів’я великої рогатої худоби у фермерських господарствах у 6 разів перевищувало показник 1992 року. Хоча, зауважу, площа сільськогосподарських угідь зросла за цей час тільки утрое. Основне гальмо тут зараз, як і у приватному секторі загалом, — обмеженість кормової бази. Тому треба ширше, активніше використовувати для потреб приватного тваринництва можливості громадського кормовиробництва. Тут слово і відповідальність за місцевою владою, главами обласних адміністрацій.

Ще одна проблема, через яку фермерство поки що не може твердо стати на ноги, — незадовільне його матеріально-технічне забезпечення і погана організація збуту продукції. Ось лише деякі дані. Один трактор сьогодні припадає на двох фермерів, автомобіль — на шістьох, комбайн — на десятих. Вирощену і вироблену продукцію продають хто як може і де може. Усе це забирає масу сил, часу, коштів та ресурсів. Уряд, міністерства тут явно недопрацьовують. Я хочу з цієї трибуни про це їм нагадати і серйозно попередити. Зрозуміло, що за нинішніх умов ще

дуже передчасно говорити про суцільну індустріалізацію фермерських господарств. Річ не тільки в кількості чи якості техніки. Основне — фінансові ресурси та окупність техніки. Через низьку платоспроможність населення — потенційного покупця фермерської продукції — немає можливості окупити комплекс машин для механізації виробництва. Це ахіллесова п'ята вітчизняного фермерства. Звідси гостра і нагальна потреба (півстоліття тому це вже переходили фермери західних країн) у максимальній кооперації.

Я вже говорив про важливість закону про сільськогосподарську кооперацію. Але вважати, що він уже почав як слід працювати, було б надмірним оптимізмом. Що таке для України з її масштабами 300 кооперативів? Причому на обслуговування сільгоспвиробництва з них зорієнтована лише половина. А в шести областях кооперативів немає взагалі. Для порівняння: у Західній Європі кількість фермерських кооперативів нерідко на рівні половини чисельності фермерів, а кожен з них бере участь одночасно у трьох—п'яти кооперативах.

У зв'язку з цим маю серйозні претензії до Міністерства агропромислового комплексу. З великими потугами “вимучили” закон, розробили пакет установчих документів, а до конкретної організаторської роботи на місцях руки усе не доходять. Коли вкрай не вистачає капіталовкладень, технічне обслуговування галузі можна організувати, створивши машинно-технологічні станції. За таких умов дуже став би у пригоді саме механізм кооперації. Причому не тільки фермерської, а й усіх сільгосптоваровиробників, усіх селян.

Давайте робити практичні кроки.

Ще ширші перспективи перед кооперацією у переробці та збуті продукції. Маю на увазі створення селянами малих підприємств. А це і нові робочі місця, і додаткові заробітки. Рекомендую придивитися до досвіду, який є у Городоцькому районі на Хмельниччині. 18 місцевих фермерів збудували на кооперативних засадах пекарню, створюють цехи з переробки овочів, молока, м'яса, розвивають торговельну мережу. Усе це вимагає конкретної підтримки місцевої влади. За вашої згоди я дам відповідні доручення. Бо банківська система, держава загалом практично покинули фермерів напризволяще.

Не дає змоги розгорнутися потенціалу фермерства, як і аграрного сектору загалом, і складність фінансових умов господарювання. Ви знаєте, що сільськогосподарська галузь особливо, а може, й найбільш болісно реагує на погіршення умов залучення кредитних ресурсів. Але чому ж селяни, у яких є великий капітал — земля, мають виступати у ролі безправних прохачів таких коштів? Це змушує мене ще раз з усією

гостротою ставити питання про іпотеку землі та права оренди земельних ділянок. Бо що ж то за власність, якщо її не можна віддати в заставу, взяти під неї кредит? Ті, хто боїться іпотеки як біс ладану і лякає нею інших, не беруть до уваги або не хочуть зважати на те, що це загальноприйнята світова практика. Як і створення фермерських кредитних спілок, мікрокредитування малого підприємництва. Сьогодні можливості прямої фінансової підтримки фермерства державою обмежені. Але робиться все можливе, і вам це добре відомо, для поліпшення умов діяльності сільськогосподарських товаровиробників. Це має на меті і прийнятий останнім часом пакет Указів Президента. Запроваджений одним із них фіксований сільськогосподарський податок майже втриє зменшить податкове навантаження на сільськогосподарських товаровиробників.

Погодьтеся, що 10—15 гривень з одного гектара угідь — сума скоріше символічна. Фактично справляння такого податку забезпечить лише надходження до Пенсійного фонду. Однак ми свідомо пішли на це, зважаючи на скрутний стан сільськогосподарського виробництва. Суттєву вигоду може отримати село від припинення сплати податку на додану вартість. Настав час серйозно подумати і над залученням у фермерство інвестицій, у тому числі з інших галузей економіки.

Вільні кошти повинні працювати на село. Забезпечити їх надходження значною мірою покликана міжгалузева інтеграція в АПК, стимулювати розвиток якої буде і фіксований сільськогосподарський податок.

Життя ставить дедалі новіші питання, оптимальне вирішення яких можливе тільки на науковій основі. До таких питань належить, приміром, фермерство без статусу юридичної особи. Сьогодні у нас налічується багато великих особистих підсобних господарств, що фактично вже є фермерськими. Набуває поширення оренда фермером чи керівником колективного підприємства всього земельно-майнового комплексу цього підприємства. Іншими словами, формуються великі приватно-орендні господарства. Дуже важливо домогтися, щоб наука не залишала без уваги комплекс пов'язаних із такими процесами та тенденціями питань — від виробничих, економічних до правових. І мала за обов'язок не тільки обслуговувати сьогоднішній день, а й заглядати у майбутнє. Тобто працювати не навздогін, а на випередження. Потрібні ґрунтовні наукові розробки щодо галузевих пропорцій у різних за розмірами підприємствах. Адже очевидно, що деякі напрями краще розвивати у великих господарствах, а інші — у малих приватних.

Поки що такий досвід напрацьовується навпомацки, методом спроб і помилок. А де ж науковий аналіз, передбачення, прогноз? Тим часом, наскільки мені відомо, фермери тягнуться до контактів із наукою, співпраці з нею.

Багато втрачає фермерський сектор через недостатню роботу з особистими підсобними господарствами. Досить пасивно заявляють про себе асоціації фермерів. Є цілі райони, де фермерів лічені одиниці. Хоча вони могли б бути якщо не в усіх селах і хуторах, то принаймні у більшості. Маємо цілком реальні умови для того, щоб кожен фермер взяв під свою опіку 10—15 великих підсобних господарств, а фермерська асоціація поставила перед собою завдання збільшити свою чисельність удвоє чи й утроє. Результат неважко уявити. Насамперед, значно зросла б частка фермерства у загальному обсязі виробництва продукції.

Треба більш рішуче, наполегливо ставити ці питання перед органами місцевої влади. Це їхній прями́й обов'язок — підтримувати всіх, хто хоче самостійно господарювати на землі. А ініціатива, повторюю, має бути за вами. Я переконаний, що фермерство вже найближчим часом зміцніє, сформується як повноцінний товарний сектор сільськогосподарського виробництва, реалізує свій великий потенціал. Мабуть, зайве переконувати когось у тому, що сільське господарство буде більш стійким, якщо у ньому діятимуть підприємства різних форм власності та організації господарювання, різних розмірів та виробничих типів.

Сподіваюся, що нинішній з'їзд надасть потужного імпульсу розвитку фермерського руху, допоможе залучити до його орбіти мільйони особистих підсобних господарств селян. Бажаю делегатам плідної роботи, а українському фермерству — здобутків у праці й енергії зростання.

1999 рік

Люди повинні бути господарями на своїй землі



Формування національного ринку —
ключовий важіль економіки



Зміцнення державності та національної
безпеки — основа економічної стратегії



Наше глобальне завдання — завершити процес
ринкової перебудови української економіки



Соціальна політика має стати справді людською



Курсу реформ — виважену і послідовну
економічну політику



Підвищувати привабливість національної економіки
для іноземних інвесторів



Поєднати завдання економічного зростання
з активною і сильною соціальною політикою

ЛЮДИ ПОВИННІ БУТИ ГОСПОДАРЯМИ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Виступ на Всеукраїнських зборах
селян

9 лютого 1999 року

Шановні учасники зборів!

Розмова у нас сьогодні вийшла нелегкою, складною. Це природно і зрозуміло. Надто вже у скрутному становищі перебуває агропромисловий комплекс. Надто тугий сплівся тут вузол із виробничих, економічних, соціальних та суто людських проблем. Стан справ на селі тривожний до критичного, це правда. Але від того, що в десятий чи сотий раз лише перелічуються біди, їх кількість не зменшиться. Досить уже ходити по колу, як коні із зав'язаними очима, плутаючи причини з наслідками й навпаки.

Я поділяю думку тих, хто вважає основною причиною деформованості економічних відносин на селі незавершеність змін відносин власності. Й насамперед — на землю. Ще в листопаді 1994 року було прийнято Указ Президента про поетапне здійснення земельної реформи. **Передбачене ним паювання земель мало на меті не лише роздержавлення землі, а й безкоштовну передачу її у власність тим, хто її обробляє. Відтоді, як уже зазначалося, власниками земельних паїв стали близько 6 млн селян.** На цій основі вироблено механізми соціального захисту сільських пенсіонерів, формування орендних відносин. Справа за тим, щоб якомога швидше задіяти їх. Люди не повинні бути наймитами на своїй землі. Доводиться вкотре нагадувати про це, оскільки **юридичного статусу справжнього господаря вони ще не мають.** Його не в змозі повною мірою забезпечити сертифікати на земельні паї. Остаточне вирішення питання заблоковане відомими вам політичними силами. Цим зірвано

реалізацію одного з визначальних положень Конституції про право громадян на приватну власність.

На жаль, чекає своєї черги внесений чотири роки тому Урядом проект Закону про поправки до Земельного кодексу. Хоча цей кодекс не просто застарів морально — він має близько 40 розбіжностей з Конституцією. Хотів би, щоб було, нарешті, відкинуто політичне словоблуддя навколо цього питання. Без почуття власника, і не тільки на землю, у селянина й надалі не буде реальної мотивації, стимулів до ефективної праці. Не треба лякати людей погрозами на зразок того, що, мовляв, паюєте землю за указом, а відповідати будете за законом.

Мізерність наслідків реформи в аграрному секторі — результат політиканства, невміння чи небажання організувати справу. Давайте дивитися правді у вічі: на чому трималася видимість благополуччя в агропромисловому секторі раніше? На величезних бюджетних субсидіях АПК, державних капіталовкладеннях, на пільгових цінах на техніку, паливо та кредитні ресурси.

Ось деяка конкретика: лише у 1990 році дотації до цін на продукти харчування сягали майже 20% союзного бюджету. Дехто може сказати: так це ж чудово! Але то була штучна фінансова накачка, яка не сприяла ефективній віддачі виробництва, поліпшенню економічних показників. Загальновідомо: продуктивність праці в сільському господарстві СРСР була в 4—5 разів нижча аніж на Заході. Зовсім не випадково Радянський Союз імпортував в останні роки зерна на 5 млрд дол., тваринницької продукції — на 2,5 млрд. Адміністративно-командна система економіки розвалилася не в останню чергу саме через неефективність сільського господарства.

Нагадаю: найбільший спад виробництва у цій галузі відбувся у 1991—1994 роках, одразу ж після розпаду цієї системи. Тобто ще тоді, коли про реформи тільки почали говорити. Варто було фінансовому потоку обміліти, як перегріта, екстенсивна сільська економіка почала руйнуватися. Сьогодні треба зрозуміти й таке: повернення до старих методів господарювання вже не дасть навіть тих скромних результатів, які були раніше. Радикально змінилися суспільно-політичні та соціально-економічні обставини.

За великим рахунком, ми не відкриваємо Америки ані в ринковому трансформованні всієї економіки, ані в перебудові її агропромислового сектору. Здійснити це нам важче і складніше, оскільки світ не знає такого рівня одержавлення усіх сфер життя, включаючи сільськогосподарське виробництво. І для того, щоб подолати цей шлях, треба позбуватися застарілої хвороби — безоглядно (а нерідко й безвідповідально) політизувати будь-які, навіть цілком конкретні й приземлені проблеми.

У тому числі приземлені в буквальному розумінні. Візьмемо, скажімо, питання оренди землі. За два роки після виходу відповідного Указу договорами оренди оформлено лише трохи більше одного відсотка земель. Є багато органів влади, які мають прямий стосунок до цієї проблеми, — Мінагропром, Держкомзем, Держводгосп, Держлісгосп, Мінекобезпеки. Але навряд чи хто до пуття скаже, скільки угідь занедбано, не обробляється і не передається в користування. Особливо наголошую на відповідальності за охорону земель Держкомзему і Держводгоспу.

Переконаний: у цій залі й поза нею мало хто заперечить проти обґрунтованих принципів. Йдеться про:

- дотримання рівності усіх форм власності та господарювання, забезпечення права селян на вибір організації господарювання;
- перехід на договірні орендні відносини у використанні земельних паїв за плату;
- заохочення й підтримку приватно-орендних підприємств, які забезпечують цілісність використання господарського комплексу та обслуговування соціальної сфери села;
- розвиток кооперування та інтегрування, відновлення інтенсифікації виробництва;
- кадрове забезпечення реформування аграрних відносин.

Усі начебто розуміємо, всі згодні, а справи просуються з великим скрипом. І знову ж таки через політичні розбіжності, незгоди між гілками влади. Треба покінчити також з упередженим ставленням до приватного сектору — маю на увазі фермерські та присадибні господарства. Стабільність нашої аграрної економіки можлива лише за умови співіснування та співпраці господарських структур різних форм власності, узгодження їхніх інтересів, поглиблення інтеграції усіх ланок виробничого комплексу.

Правильно говорилося сьогодні, що найтяжчий наслідок стагнації сільського господарства — виснаження його фінансів, насамперед через втрату обігових коштів. Важко знайти галузь, яка зазнала б протягом останніх років такого жорстокого фінансового авітамінозу. Як видно, у нас досі не можуть позбутися ставлення до села як безвідмовного і безсловесного економічного донора.

Розміркуйте: кредиторська заборгованість аграрного сектору вже уп'ятеро перевищує дебіторську (загалом в економіці — в 1,4 раза). Головний насос, який відкачує кошти з села — ціновий диспаритет. Він поглибився зі зміною курсової політики і позбавляє село будь-якої можливості фінансового оздоровлення. Це тим більш прикро, що в 1997 році та в першій половині минулого року намітилася позитивна

тенденція: ціни на сільгосппродукцію почали випереджати ціни на товари виробничого споживання в АПК. Однак після вимушеної, унаслідок світової фінансової кризи, девальвації гривні ця проблема знову загострилася. Скажу однозначно: я категорично проти популістських підходів до її розв'язання. Досить із нас уроків 1993 року. Саме через емісійні кредити для села економіка зірвалася тоді в гіперінфляцію і саме аграрний сектор постраждав від цього найбільше. Треба шукати інших шляхів для фінансового оздоровлення села.

Йдеться про складніші, але реальні й перспективні для економіки рішення. Вони пов'язані із **запровадженням податкових канікул, запуском нових механізмів використання ПДВ на тваринницьку та іншу сільгосппродукцію, запровадженням фіксованого податку, бюджетним фінансуванням програм селекції, лізингового фонду, зниженням цін на міндобрива, засоби захисту рослин, електроенергію, тарифів на залізничні перевезення.** Ці та інші кроки передбачені останніми Указами Президента та постановами Кабміну. Тільки нинішнього року вони обійдуться державі більш як у 6 млрд грн. Ці кошти слід використати максимально ефективно. Нафтодоларів для покриття збитків села, як це було раніше в Союзі, у нас немає. Тому залишається одне — удосконалення структури виробництва, жорстка економія ресурсів, поглиблення переробки й поліпшення якості продукції, вмiла організація її збуту. Потребують уважного розгляду й інші пропозиції, у тому числі й ті, які висловлені на наших зборах.

Окрім заходів безпосередньої фінансової підтримки для досягнення еквівалентного обміну Уряд планує здійснити низку додаткових **організаційних заходів.** А саме: забезпечити прозорість ринку сільськогосподарської продукції, вивести обігові кошти з “тіні” через спрямування основних потоків товарної продукції на організований біржовий ринок як канал гарантованого збуту продукції та придбання матеріально-технічних ресурсів. Йдеться також про створення Агентства регулювання продовольчого ринку, яке має здійснювати закупівельні (фінансові) і товарні інтервенції лише на біржовому ринку, що сприятиме формуванню об'єктивних цін на сільськогосподарську продукцію та зростанню товарних потоків на біржах; створення фонду кредитної підтримки аграрного сектору із залученням як вітчизняних, так і іноземних запозичень з метою скорочення бартеру; організацію оптової торгівлі плодоовочевою продукцією на базі створення оптових продовольчих ринків; здійснення жорсткої антимонопольної політики при формуванні цін на матеріально-технічні ресурси для села, зокрема ліквідацію адміністративно-розподільчих схем їх постачання, скасу-

вання рішень, які встановлюють дискримінаційні обмеження на підприємницьку діяльність, та ін.

Окремої і ґрунтовної розмови потребує **кредитування аграрного сектору**. Нині воно зведене нанівець. Основного аграрного банку “Україна” сьогодні недостатньо для задоволення потреб аграріїв у кредитних ресурсах. Тим більше, що й сам він переживає нині не кращі часи через непрофесійне управління, розбазарювання коштів. Відповідальність за це несуть також Національний банк, його правління.

Шановне зібрання!

Я цілком поділяю негативні оцінки, висловлені щодо діяльності **переробної промисловості**. Це справді наша традиційна ахіллесова п'ята. Через це марнується значна частина навіть тих небагатих ресурсів, які вирощуються та виробляються. Торік найбільший спад виробництва відбувся у **м'ясній промисловості**. Проте розрахунки свідчать про те, що в громадському секторі переробники освоїли товарні ресурси худоби лише на 25%, а в приватному секторі, де поголів'я зростає, лише на 7%. Встановлена норма щодо спрямування податку на додану вартість на дотування виробників м'яса належним чином не використана. М'ясокомбінати не повернули сільгоспвиробникам близько третини дотаційних сум.

Це стосується також **цукрової промисловості**. Тут не лише відчутно скорочуються обсяги виробництва, а й втрачаються конкурентоспроможність продукції, ринки її збуту. Серйозні прорахунки мають місце і в **масложировому комплексі**. Лише третина сировини йде на переробку. Відповідно недовантажуються потужності підприємств.

Інше не менш тривожне питання — **незадовільний технічний стан аграрного сектору**. Дається взнаки відсутність чітких пріоритетів у вітчизняному сільгоспмашинобудуванні, низька якість машин та їхнього сервісного обслуговування. Не знаю, як розцінювати таку, з дозволу сказати, логіку: машини закуповували на кредити за кордоном, а програма вітчизняного сільгоспмашинобудування мало кого цікавить. Тут не використовуються ринкові механізми. Ми зуміли провалити лізинг і дискредитувати саму його ідею. Зауважу, що з 1992 року для потреб АПК отримано близько півтора мільярда доларів іноземних кредитів. Це — 57% від загальної суми кредитів, одержаних під гарантії Уряду. Більш як половина цієї суми використана на придбання техніки. Тим часом, як показує навіть побіжний аналіз, Україна може мати техніку для села власного виробництва, до того ж дешевшу й не гіршу від імпоротної.

Шановні учасники зборів!

Уже стало поганою традицією, і сьогоднішня розмова вкотре підтвердила це, що за виробничими справами губляться люди, **соціальні**

проблеми села. Село завжди було обділеним у цьому відношенні. Нині найгострішою є демографічна ситуація на селі. Зменшення чисельності сільського населення розпочалося ще від 1979 року. Це й відгомін голодоморів та війн, і наслідок міграції до міст, де люди шукали кращого життя. Лише в 1988—1991 роках міграційні втрати сільського населення через відтік до міст перевищили півмільйона осіб. А від 1996 року намітилася зворотна тенденція — повернення міських жителів у село. Й основне завдання Уряду, місцевих органів влади полягає в тому, щоб створити людям умови для закріплення на селі. Йдеться насамперед про сприяння їм у виділенні землі, допомогу в обзаведенні господарством. Та й сільським старожилам така підтримка не зайва. Першочергового значення набуває питання житла, створення можливостей для придбання чи побудови його без зайвих складнощів.

Я керувався цим, видаючи Указ про заходи щодо підтримки індивідуального житлового будівництва на селі. Слід прискорити прийняття закону про звільнення від податку на додану вартість на житлове будівництво. Варто уважніше придивитися до роботи споживчої кооперації, якій традиційно відводиться одне з провідних місць у сільській соціальній сфері та на сільському ринку. Можливості у неї величезні, але вона потребує і допомоги, і контролю. Не може й не повинно бути держави в державі.

Усе це важливо також з огляду на те, що **село катастрофічно старіє.** На тисячу чоловік працюючих тут припадає 1037 осіб непрацездатного віку, тоді як у місті — 680. Звідси наступна проблема, що має не лише економічний та соціальний, а й моральний підтекст. Ідеться про **підтримку сільських пенсіонерів, а це кожен третій житель.** Ідеться про тих, хто сповна, до останку віддав себе виснажливій хліборобській праці. Доводиться вже вкотре нагадувати нашим урядовцям, главам державних адміністрацій: нині на селі майже півтора мільйона старих, малозабезпечених, непрацездатних громадян. Близько 300 тис. із них — самотні та інваліди, які не можуть обійтися без сторонньої допомоги.

Скажу відверто: не від доброго життя я змушений був піти на прийняття Указу про **підтримку сільської медицини.** Не можна байдуже спостерігати, як руйнується навіть те, явно недостатнє для потреб села, що вже було створене. Так, бюджетних коштів не вистачає. Але чи тільки в них усе впирається, коли треба перекрити дах чи перестелити підлогу в фельдшерсько-акушерському пункті, утримувати кілька кімнат для прийому пацієнтів? За все це нарівні мають відповідати як місцеві органи влади, так і Міністерство охорони здоров'я.

Особливого піклування потребує сільська школа. Нагадаю такий прикрий факт: варто було в 1950—1960-х роках безглуздим реформато-

рам ініціювати закриття у так званих неперспективних селах шкіл та дитячих садків, як ці села швидко спорожніли, їхні жителі подалися до міста. Схоже на те, що комусь хочеться ще одного “великого переселення”. Це кричущий факт, коли на селі вже є понад 12 тис. дітей та підлітків віком від 7 до 15 років і близько 20 тис. старшої вікової групи, які ніде не навчаються. Якщо називати речі своїми іменами, то система сільської освіти деградує. Ризикуємо мати втрачене покоління. І не тільки на селі.

Повторюю: не буде школи — не буде села! Це необхідно усвідомити насамперед Міністерству освіти.

Нинішнього року передбачено збільшити бюджетні витрати на потреби загальноосвітніх закладів на 20%. Завдання полягає в тому, щоб ці кошти вчасно надійшли до шкіл, а ті їх ефективно використали

Хочу привернути увагу й до **сільських культосвітніх закладів**. Потрібні активні зусилля для підтримки цих осередків, бо стан сьогоденного села — це не лише важливий чинник національної безпеки. У селянстві — першооснова нашого народу, його духовної сили й моральності, джерело талантів та національної гордості.

У цьому ж ряду — **підтримання й розвиток мережі шляхів сполучення між населеними пунктами, забезпечення сільських жителів газом**. Про газ хочу сказати окремо. Точніше — про постачання скрапленим газом. Ним користуються близько 25 млн людей — як мінімум половина усього населення України. Та схоже, що на цьому намагаються “наварювати” чималі кошти. Є державна компанія “Укргаз”. Але все, як видно, передано на відкуп посередникам. Як наслідок — балон газу продається у 2—3 рази дорожче від його закупівельної ціни. Якщо “Харківгаз”, скажімо, бере за один балон 12 гривень, то “Миколаївгаз” — 21. Що це — різні держави? Йдеться про офіційну статистику, а на практиці люди змушені платити й по 50 гривень, бо створюється штучний дефіцит. Вимагаю від Кабміну навести в цьому необхідний порядок. Потрібно суворо контролювати цей процес. Невже не зрозуміло, що величезна кількість посередників уміло використовує нерозвиненість ринкових відносин на селі й висмоктує з нього останні соки?

Ще раз наголошую — якщо ми не почнемо розв’язувати накопичений масив проблем, які обтяжують українське село і про які йшлося сьогодні на нашій нараді, то мало чого будуть варті розмови про нарощування потенціалу АПК, збільшення його внеску в оздоровлення економіки. У тому числі й про наступну посівну кампанію. Давайте робити висновки і працювати.

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО РИНКУ — КЛЮЧОВИЙ ВАЖІЛЬ ЕКОНОМІКИ

Виступ на VII з'їзді Українського
союзу промисловців і підприємців

16 лютого 1999 року

Шановні учасники з'їзду!

Поділяю стурбованість із приводу економічної ситуації, яка прозвучала в доповіді та виступах. Стан справ у країні продовжує лишатися складним. Минулого року ми не змогли реалізувати поставлене завдання — подолати, врешті-решт, падіння валового внутрішнього продукту, що триває від 1989 року. Проте я не прихильник чергового нагнітання пристрастей, довільного маніпулювання статистичними даними. Потрібен більш глибокий, неупереджений аналіз, об'єктивний погляд на процеси, що відбуваються в економіці. Лише таким чином можна уникнути помилок, виробити ефективні рішення.

Скажу й таке: ваш Союз у нинішньому парламенті має як ніколи широке представництво. І від того, наскільки виваженою і всебічною буде оцінка економічного становища, які з цього робитимуться висновки, великою мірою залежить внесок представників УСПП у законотворчий процес.

Сподіваюся, ви погодитесь і з тим, що в жодному разі не можна допустити перетворення УСПП (а цього декому дуже хочеться) в політичного опонента виконавчої влади. Надмірна політизація діяльності вашої організації, як і суспільного життя загалом, небажана й небезпечна. Мені здається, що керівництво УСПП не повинно давати приводів для таких застережень. Я за конструктивізм та порозуміння у

відносинах між владою і громадськими організаціями, політичними силами. Без цього нам не вийти з кризи, не стабілізувати економіку і не створити умови для її піднесення.

Тепер про деякі оцінки економічних наслідків минулого року.

Ми мали всі підстави очікувати кращих результатів. За офіційними статистичними даними, від середини 1997 року і протягом наступних 12 місяців простежувалася чітка й безперервна тенденція щомісячного приросту валового внутрішнього продукту. Намітилися позитивні структурні зміни — випереджаючі темпи зростання виробництва товарів народного споживання, продукції тваринництва, будіндустрії, інших галузей, які безпосередньо працюють на людину. Вперше за багато років почали зростати інвестиції. Інфляція становила за сім місяців усього 2,1 відсотка. Припинилося збільшення неплатежів.

Були й інші ознаки стабілізації. Однак під впливом світової фінансової кризи, зокрема відомих російських подій серпня 1998 року, цей процес було зірвано. Звичайно, я далекий від думки списувати всі наші негаразди виключно на зовнішні чинники. І відверто сказав про це, як ви пам'ятаєте, у Позачерговому посланні до Верховної Ради. Що, однак, не повинно означати послаблення уваги до процесів, що відбуваються у світовій економіці. Нині вони набувають нових обертів, загрожують перекинутися на країни Заходу. В даній ситуації залишається особливо актуальним завдання вберегти українську економіку від надмірних втрат, продовження, а тим більше посилення негативного впливу наслідків світової фінансової кризи. Вбачаю у цьому основний зміст нашої економічної політики на найближчий час.

Слід виходити з того, що, на відміну від адміністративної системи, відгородженої високим муром від навколишнього світу, нині економіці України властиві значно більша відкритість та інтегрованість у світовий економічний простір. Досить сказати, що лише за останні чотири роки частка експорту у структурі ВВП зростає з 26 до більш як 40 відсотків. Для порівняння: у багатьох західних країнах цей показник не перевищує 15—20 відсотків. Вважаю це не вадою, а, навпаки, одним із наших вагомих результатів. Відкритість економічної системи — основа основ її прискореної адаптації до сучасних світових реалій. Це наш свідомий вибір. Це шлях до економічного прогресу, яким ми будемо рухатися й надалі.

Однак у згаданого процесу є й зворотний бік, який ви добре знаєте. Вітчизняна економіка має недостатню самозахищеність, продовжує залишатися надто залежною від світової кон'юнктури, критичного імпорту, зовнішніх інвестицій та кредитів, від запозичення високих технологій тощо. За умов загострення світової фінансової кризи це, природно, відчутно дало про себе знати.

Маю на увазі, зокрема, істотне — більш як на 1,6 млрд дол. — скорочення українського експорту. Лише вдумайтеся в цю цифру. Вона означає 5,5 млрд грн, або 5,4 відсотка від минулорічного валового внутрішнього продукту. Неважко підрахувати, що коли б нам удалося уникнути таких експортних втрат, то 1998 рік ми закінчили б не з падінням ВВП на 1,7 відсотка, а з плюсом, причому доволі пристойним — більш як 3,5 відсотка. А в такому разі й економічна ситуація, і загалом наш настрій були б іншими.

Події останнього півріччя різко погіршили можливості української економіки на російському ринку. Через глибоку девальвацію рубля, велику різницю у внутрішніх цінах на енергоносії, транзитні тарифи, зниження ставки ПДВ та з інших причин знизилася конкурентоспроможність наших товарів на цьому ринку. Тільки за вересень—грудень експорт українських товарів до Російської Федерації скоротився на третину, тоді як імпорт із Росії — на 5,4 відсотка. Це вдарило насамперед по експортно орієнтованих металургійних підприємствах, на які припадає майже чверть усього обсягу промислового виробництва. Якщо в 1997 році ця галузь дала 7,7 відсотка приросту продукції, то минулого року маємо тут спад — 6,8 відсотка. Різко погіршився фінансовий стан металургії. Підприємства-експортери, що мали відносно непогані й стабільні показники, стали збитковими. В тому числі й провідні — комбінати ім. Ілліча, “Запоріжсталь”, “Криворіжсталь”, “Азовсталь” та ін.

Водночас наш ринок дедалі більше заповнюється значно дешевшими російською сировиною та металопродукцією. За нинішнього курсу долара до гривні внутрішні ціни на продукцію українських підприємств, установлені навіть на рівні собівартості, значно вищі ніж на аналогічну російську продукцію. На деякі види металопродукату різниця обчислюється у 2,2—2,5 рази. Я докладніше спинився на цих питаннях для того, щоб аргументувати такий висновок: під впливом світової фінансової кризи, якісних змін у світовій кон’юктурі в Україні формується нова економічна ситуація. І вона, на мій погляд, поки що достатньою мірою не осмислена, принаймні на рівні Уряду, його економічного блоку.

У чому сутність цих процесів?

Скажу про головне. Враховуючи обмежені параметри внутрішнього ринку, ми постійно акцентували увагу на необхідності прискореного розвитку експортних галузей, які мали “витягнути” за собою всю економіку. Проте сьогодні, за нової ситуації, можливості дальшої реалізації такої політики дедалі більше звужуються. При цьому слід урахувати, що, за оцінками експертів, зовнішньоекономічна кон’юнктура для наших підприємств погіршуватиметься не лише в поточному році, а й у найближчій перспективі. Маємо усвідомити й те, що осно-

вою нинішньої світової фінансової кризи є надмірність фіктивного капіталу, що сформувалася через надвиробництво товарів. Не випадково фінансова криза боляче вдарила насамперед по країнах, економіка яких найбільше прогресувала протягом останніх десятиріч, їх відкинуто назад щонайменше на 10—15 років. По суті йдеться про крах так званої латиноамериканської моделі, основним пріоритетом якої була експортно орієнтована стратегія економічного розвитку. У зв'язку з цим потребує коректив економічна політика нашої держави. На цьому сходяться більшість як вітчизняних, так і зарубіжних учених. У протилежному разі не тільки буде законсервовано нинішній депресивний стан української економіки, а й істотно загальмується її зростання.

Як діяти за цієї ситуації?

Я б не хотів поспішати з висновками. Рішення мають бути всебічно виваженими, оскільки помилки у цій сфері можуть призвести до фатальних наслідків. УСПП завжди мав у своїх структурах висококваліфікованих економістів-аналітиків, спроможних на ґрунтовні, політично неупереджені узагальнення, пропозиції та рекомендації. Обмеження можливостей експортної стратегії зобов'язує нас сконцентрувати увагу на розвиткові внутрішнього ринку, розширенні платоспроможного попиту основних його сегментів.

Це, звичайно, не повинно ані на йоту послаблювати наші зусилля щодо удосконалення зовнішньоекономічної діяльності. Навпаки, потрібно робити все можливе для стимулювання експорту, призупинення його спаду вже цього року. Таке завдання перед Урядом поставлено. Однак локомотивом, каталізатором стабілізаційних процесів та економічного зростання має стати освоєння потенційно широких, досі не задіяних достатньою мірою пластів національного ринку. Зрештою, стає дедалі очевиднішим те, що не тільки стабільність економічного розвитку України, а й її зовнішньоекономічна привабливість можливі лише за умови істотного розширення внутрішнього ринку. Звичайно, це завдання не одного року. Це, якщо хочете, стратегія тривалої перспективи, стратегія глибоких структурних змін нашої економіки, її системних перетворень. Проте, повторюю, розгортати роботу над її реалізацією слід уже сьогодні.

Які складники такої політики?

Якщо говорити в найбільш загальному плані, то їх кілька. За всієї різноплановості думок, що висловлювалися з цієї трибуни, необхідно визнати дальшу пріоритетність політики грошової стабілізації. Як показали події світової фінансової кризи, ми не помилилися в жовтні 1994 року, надавши першочергового значення цій політиці. Її буде продовжено й надалі. Національний ринок, який передбачає невинне зростання не фіктивного, а реального платоспроможного попиту, може

розвиватися, збільшувати свої параметри лише на цій основі. Забезпечення такої стабільності було, є і залишатиметься визначальною функцією держави. Наголошуючи на цьому, хочу, щоб усі присутні зрозуміли: ми не підемо шляхом, який не гарантуватиме достатню стійкість національної грошової одиниці. Не підемо на емісійне розв'язання нагальних економічних проблем. Це може дати лише короткочасний позитивний ефект.

Звичайно, зберегти за умов світової фінансової кризи високий рівень грошової стабілізації — завдання надзвичайно складне. Нам невпинно передрікають провал у його реалізації. Однак ми застосовуємо всі необхідні заходи, щоб цього не сталося. Додам, що діючи останнім часом на випередження, ми змогли певною мірою усунути цілу низку базових макроекономічних причин, що виступали як дестабілізуючий фактор. Маю на увазі, *по-перше*, подолання величезного дефіциту державного бюджету й ліквідацію пов'язаної з цим боргової “піраміди”. Саме вона, поглинаючи левову пайку фінансових ресурсів держави, знекровлювала реальну економіку. Якщо в 1997 році дефіцит бюджету становив 6,7 відсотка, то минулий рік ми закінчили з дефіцитом у 2 відсотки. Людям компетентним відомо, чого варті такі зрушення. Бюджет нинішнього року, як відомо, затверджено з дефіцитом в 1 відсоток. Зайве говорити, наскільки важливо вкластися в ці жорсткі параметри.

По-друге, незважаючи на похмурі прогнози щодо загрози зриву в нову інфляційну спіраль, нам (знову ж таки ціною неймовірних зусиль) удалося втримати і цей процес у відносно припустимих межах, відвернути розвиток подій за сценарієм наших сусідів. Нагадаю, що інфляція в Росії становила 84,4 відсотка, в Білорусі — 281,7 відсотка. Січневий показник інфляції в Україні, що становив 1,5 відсотка, дає підстави стверджувати, що осінній її сплеск значною мірою подолано. Економіка України виходить на рівень доволі стабільної цінової динаміки. Для порівняння зазначу: січнева інфляція найбільш сприятливого за останнє десятиріччя 1997 року становила 2,2 відсотка.

По-третє, хоч якою болісною була минулорічна девальвація гривні (понад 80 відсотків), це також має певні позитивні ознаки та наслідки. Девальвація виправляє помилки валютної політики попередніх років, штучне завищення курсу гривні, що не лише послаблювало захисні функції внутрішнього ринку, а й відчутно зменшувало зовнішню конкурентоспроможність нашої економіки.

Погано, звичайно, що цей процес відбувся стихійно, у формі різкого падіння. Однак він уже стався, й потрібно максимально використати сприятливі з погляду завдань економічної політики передумови. Сказане не означає незмінності, закостенілості грошової політики в майбутньому. Чимало критичних зауважень, висловлених у ваших вис-

тупах, заслуговують на увагу й реагування. Очевидно, це добре розуміє й Віктор Андрійович Ющенко. Сподіваюся, що в керівництва Нацбанку поступово починають розвіюватися ілюзії щодо можливості тривалого забезпечення стабільності гривні лише монетарними інструментами.

Найбільш гострою сьогодні є, з одного боку, потреба у зміцненні надійності банківської системи, довіри до неї суб'єктів господарювання та фізичних осіб, а з іншого — зниження відповідно до реальної економічної ситуації облікової ставки Національного банку. Наприкінці 1997 року, коли облікова ставка знизилася до 16 відсотків, це одразу ж обернулося пожвавленням кредитної діяльності комерційних банків і зростанням виробництва. Маємо за будь-яких умов вийти на такий рівень до кінця першого півріччя. Керівництво банку разом з Урядом працює у цьому напрямі, ситуація ретельно відстежується президентськими структурами. У зв'язку з цим хочу ще раз повернутися до сказаного раніше: завдання убезпечити банківську систему, суб'єкти господарювання, споживача, економіку загалом від негативного впливу зовнішніх чинників, пов'язаних із можливим поглибленням світової фінансової кризи, було й залишатиметься ключовим в економічній політиці держави. Іншого сьогодні просто не дано. Це питання нашої економічної безпеки.

Передбачаю можливі заперечення: мовляв, грошова стабілізація була досягнута вже 2—2,5 року тому. Це так, але вона не привела до економічного зростання. І не в останню чергу тому, що заходи грошової стабілізації не підкріплювалися відповідними кроками у бюджетній сфері. Проте навіть за умови доповнення грошової стабілізації бюджетною позитивних результатів годі очікувати без глибоких структурних перетворень на мікрорівні. А саме цей процес у нас відбувається надто повільно, рівень адаптованості підприємств і організацій до жорстких умов відкритості економіки, ринкової конкуренції надто низький. Сьогодні це, мабуть, визначальний чинник, що стримує, гальмує економічний прогрес.

З огляду на сказане стає зрозумілою значущість проблеми, пов'язаної з перенесенням основних акцентів економічної політики на мікрорівень, посиленням роботи щодо прискорення процесу реформування підприємств, їхньої реструктуризації, підвищення конкурентоспроможності вітчизняних виробів. Реформа підприємств — це цілий комплекс назрілих економічних, правових, соціальних та інших змін, здійснення яких вимагає спільних зусиль усіх гілок влади у центрі й на місцях. Думаю, в такій аудиторії немає потреби когось переконувати і в тому, наскільки залежить від перших осіб, керівників підприємств та організацій здійснення цих завдань. В усьому комплексі питань, пов'язаних із реформуванням підприємств, найбільше дається взнаки відсутність відпо-

відального власника. Саме цим пояснюється низька інвестиційна привабливість переважної більшості підприємств.

Давайте будемо відвертими у своїх думках та оцінках.

Псевдовласник, а це сьогодні у багатьох випадках основна постать на багатьох підприємствах, не зацікавлений у вкладенні й залученні інвестицій, швидкому оновленні та фінансовому оздоровленні виробництва. Більше того, його влаштовує нинішній депресивний стан, бартеризація обміну, зростання неплатежів, не виплати заробітної плати, “тінізація” господарських зв’язків. Адже це саме та каламутна вода, в якій можна ловити для себе рибку, до того ж часто немало. Перекачка прибутку через посередницькі структури, фіктивні фірми — це також породження і наслідок відсутності на підприємствах відповідального власника. Звернемося до статистики. На початку 1997 року бартерні операції у промисловості становили 32 відсотки від загального обсягу реалізованої продукції, 1998-го — 37,6 і на початку нинішнього — 42,5 відсотка. При цьому зростання бартерних операцій мало місце здебільшого у високоліквідних галузях.

Є підприємства, і їх немало, для яких бартер став практично єдиним способом економічної діяльності. Так, шляхом товарообміну торік було реалізовано майже всю продукцію Харківського заводу тракторних двигунів, 98 відсотків — Лозівського ковальсько-механічного заводу (Харківська область) та Камишбурунського залізорудного комбінату (Крим), 95 відсотків Краснолуцького машинобудівного заводу (Луганська область) та Зміївської ГРЕС на Харківщині. Куди ж ми йдемо? Про які економічні показники роботи промисловості і народного господарства загалом можна говорити? За оцінками фахівців, промислові підприємства втратили торік від реалізації продукції за бартером кілька мільярдів гривень доходу. Відповідних втрат зазнав і бюджет. Або звернемося до проблеми економічної злочинності. За минулий рік контрольно-ревізійні органи виявили недостач, розкрадань та інших фінансових порушень на загальну суму 3,7 млрд грн. Це удвоє більше аніж у 1996 році. До цього слід додати 11 тис. злісних ухилень від сплати податків, виявлених податковою службою. Ще одне: викрито близько 2,9 тис. фіктивних фірм, через які відмивалися “брудні” гроші, перекачувалася валюта за межі України.

Усе це, як я розумію, ланки одного ланцюга і явища одного порядку. Їхні витoki й основні причини — відсутність відповідального господаря на виробництві. У мене особисто немає сумнівів у тому, що аналогічні корені й у заборгованості з виплат заробітної плати, у податкової недоїмки. Загалом ситуація з виплатою заробітної плати стала нині найгострішою не лише в соціально-економічному, а й у політичному аспекті. На 10 січня 1999 року вона досягла 6,5 млрд грн. Це

майже 6,4 відсотка від валового внутрішнього продукту. Якщо конкретніше, то 878 млн грн загальної заборгованості припадає на бюджет і 5,6 млрд — на суб'єктів господарювання (у тому числі — 2,5 млрд грн у промисловості).

Є в цієї нашої біди, безперечно, й об'єктивне підгрунття. Проте, як показує аналіз, у багатьох випадках вона започаткована безвідповідальністю керівників підприємств та організацій. На жаль, у державі поки що не створено атмосфери жорсткої вимогливості, невідворотної адміністративної, а, якщо хочете, то й моральної відповідальності за цю справу.

Факти? Їх скільки завгодно.

На 329 перевірених підприємствах Мінпромполітики, що мають високу заборгованість, на оплату праці було спрямовано всього 17,1 відсотка грошових надходжень за реалізовану продукцію. У кольоровій металургії, автомобілебудуванні, атомній енергетиці, нафтопереробці, мікробіології, на авіаційному транспорті та в деяких інших галузях, де суми заборгованості є найбільшими, це не заважало підвищувати посадові оклади та середньомісячну зарплату. До чого призводить цей популізм, засвідчує такий приклад. В автомобілебудуванні заборгованість зросла на 52 відсотки, а заробітна плата — на 54 відсотки. А якби зарплату підвищили бодай на 10—15 відсотків, то залишку коштів було б досить, щоб повністю погасити борги перед працівниками. Хотілося б, щоб УСПП та його керівництво приділяли більше уваги таким проблемам. Давайте спільними зусиллями виправляти ситуацію. І коли вже на те пішло, то антикризові дії слід розпочинати саме з погашення боргів перед людьми.

Дуже важливий і гострий соціальний підтекст має також проблема реформування підприємств: виведення з дії виробничих потужностей, консервація зайвих основних фондів, закриття окремих цехів або й цілих підрозділів, які виявилися безперспективними з погляду налагодження конкурентоспроможного виробництва. Вирішення цих болючих питань річ непроста, але зволікати з цим не можна. У контексті даного завдання набуває особливої актуальності оптимізація чисельності працюючих і реформування на цій основі системи оплати праці. Погодьтеся, що сьогодні вона повністю втратила свою стимулюючу функцію.

Наприкінці 1998 року частка тих, хто працював неповний робочий день, становила трохи більше як 16 відсотків від загальної чисельності працюючих, а тих, хто перебував у неоплачуваних відпустках — майже 22 відсотки. Утримання, незважаючи на спад виробництва, надлишкової кількості працівників не тільки руйнує мотивацію до продуктивної праці, а й шкодить інвестиційній привабливості підприємств. На все це накладаються неефективна система управління, орієнтація лише на скороминущий результат, відсутність сучасної системи бухгалтер-

ського обліку. А також великий тягар у вигляді об'єктів житлово-комунальної сфери підприємств. Виходячи зі сказаного вище, можна зробити такий висновок: навіть за сприятливої макроекономічної ситуації без глибокого реформування підприємств позитивні зрушення в економіці неможливі. Я пов'язую з цим також необхідність послаблення податкового преса, про що вже неодноразово згадувалось у виступах учасників з'їзду. Вам відома моя позиція з цього питання. Вважаю за необхідне проведення глибокої податкової реформи, запровадження цивілізованої, інвестиційно привабливої податкової системи, яка реально стимулювала б економічну діяльність.

Деякі кроки у цьому напрямі вже зроблено. Звільнено від тиску чорнобильського податку фонд заробітної плати, зменшено податкове навантаження на мале підприємництво. Це зроблено указами Президента і, якщо бути відвертим, далось нелегко. Згоден: цього ще замало. Але давайте знову ж таки діяти спільно. Зокрема, корисною була б участь УСПП у доопрацюванні та прийнятті Верховною Радою Податкового кодексу. А він, наскільки я поінформований, багато в чому йде назустріч виробникам. До речі, прийняття Податкового кодексу сприяло б вирішенню багатьох питань, що порушуються — і цілком слушно — у проекті “Першочергових антикризових заходів”. Це — зниження до 20 відсотків ставок податку на прибуток, до 15 відсотків — податку на додану вартість, податкове стимулювання експорту високо-технологічної продукції та ін.

Маю намір звернутися з цього приводу також до керівництва Верховної Ради. Вважаю, що за наявності доброї волі цей життєво важливий для нашої економіки документ можна було б прийняти в найближчі три місяці. А потім зробити й наступний крок — запровадити новий Податковий кодекс із другого півріччя, відповідно скоригувати державний бюджет поточного року. В УСПП достатньо сил і можливостей, щоб активно впливати на такі процеси. Орієнтація економіки на пріоритетність розвитку внутрішнього ринку потребує відповідних уточнень у структурній політиці. А саме тут нагромаджуються дуже складні й гострі проблеми. І це не дивно — адже в попередні роки ніхто структурною політикою серйозно не займався, все пливло за течією. Кабінет Міністрів виніс на обговорення Програму структурної перебудови економіки України на середньостроковий період лише 2 лютого цього року. Утім, це предмет окремої розмови. Я зупинюся на ньому з необхідними акцентами післязавтра, на засіданні Уряду. Особливо мене непокоїть ситуація з Міністерством промислової політики. Його робота над структурними перетвореннями, млява і вкрай неефективна, залишається на рівні декларацій. Хоча тут потреба в ній особливо гостра. Мимоволі напрошується порівняння з вугільною галуззю, де з

приходом нового міністра розпочалися реальні зміни. Нехай це лише початок, і тут ще працювати й працювати, однак наголошую: зміни помітні й реальні. Усім нам необхідно нарешті повернутись обличчям до гірничо-металургійного комплексу. В 1990 році, коли Україна виконувала функцію “кочегарки” не лише союзної, а й усієї Ради Економічної Взаємодопомоги, його частка у структурі промисловості становила 9,4 відсотка. Нині ж вона перевищила 23 відсотки. Причому донедавна більш як 80 відсотків металургійної продукції йшло на експорт.

А що робити тепер, коли, як я вже згадував, перспективи експорту істотно звужуються?

Мабуть, не всім відомо, що з 50 діючих доменних печей сьогодні задіяні лише 34, із 54 мартенів — 31, із 19 конверторів — 12, із 66 прокатних станів — 44. До того ж завантажені вони далеко не на повну потужність. Усе це, звісно, лягає на собівартість продукції й аж ніяк не сприяє зростанню її конкурентоспроможності. А гірничо-металургійний комплекс, як відомо, — найбільш енергоємна галузь. Вона споживає близько 40 відсотків усієї електроенергії, що йде на потреби промисловості. Якщо все залишиться без змін, наша економіка ніколи не впорається з таким тягарем. Я вже неодноразово порушував це питання, проте Уряд ніяк не наважиться навіть підступитися до нього.

Це повною мірою стосується також низки підприємств нафтопереробного та хімічного комплексів, вугільної промисловості. Треба набратися мужності й бути відвертими перед самими собою: з наявною структурою виробництва економіка України не зможе піднятися з колін. Оскільки ця структура створювалася для обслуговування економічного комплексу, якого немає і вже ніколи не буде. Це аксіома. Вона не залежить від того, якого кольору буде державна влада. І нікому не під силу її спростувати. Тому потрібно діяти, не обходячи гострих кутів, болючих проблем і не боятися непопулярних рішень. А тим більше не ховати голову в пісок. Водночас необхідно зосередити максимум уваги на галузях, які мають перспективу розвитку і гарантований ринок збуту, незалежно від зовнішньої кон'юнктури. Я хотів би також виділити як перший напрям особливу значущість прискореного розвитку всього комплексу галузей, пов'язаних зі створенням сучасної бази матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарського виробництва та переробки. Підтримати село, перетворити агропромисловий комплекс на сучасну високоефективну галузь, зорієнтовану як на потреби внутрішнього ринку, так і на експорт, — це нині пріоритетна сфера докладання спільних зусиль, спрямування інвестицій. Слід підвищувати привабливість виробництва з обслуговування АПК для іноземних інвесторів. Свого часу замість модернізації вітчизняних підприємств було зроблено ставку на імпорт зарубіжної сільгосптехніки під

урядові гарантії. Це явна помилка, яка сьогодні виправляється. Протягом останніх років істотно оновлено номенклатуру сільгосптехніки.

Другий напрям — пріоритетний розвиток харчової, легкої та деревообробної промисловості; освоєння цими галузями достатньо широких аспектів внутрішнього ринку. Значення цих галузей важко переоцінити з багатьох причин. Вони забезпечують робочими місцями більш як 1 млн працівників, з яких 80 відсотків — жінки. Їхні підприємства, розташовані, як правило, в зонах напруженої демографічної ситуації, є практично в кожному районі. І, що не менш важливо, тут забезпечуються прискорений оборот капіталу, значні бюджетні надходження. Сьогодні вже є підстави говорити про певні позитивні зрушення, пов'язані з цими галузями. У людей починає відновлюватися довіра до вітчизняних виробів. Захищеність вітчизняного ринку підвищилася після девальвації гривні. Як наслідок, виробництво непродовольчих товарів народного споживання за минулий рік зросло на 11 відсотків. Відповідно збільшилися й обсяги їхнього експорту. Для того щоб підтримати й поглибити зміни на краще, потрібна насамперед активна державна політика.

Третій напрям — розширення масштабів житлового будівництва. У країнах Заходу динаміка цієї сфери є основним індикатором внутрішньої економічної кон'юнктури. Минулого року обсяги виробництва у промисловості будівельних матеріалів зросли в Україні на 4,1 відсотка. В окремих регіонах, зокрема в Києві, відпрацьовуються ефективні схеми залучення коштів населення у житлове будівництво, запровадження іпотечного кредитування. Усе це слід проаналізувати, узагальнити й забезпечити поширення позитивного досвіду.

Четвертий напрям промислової політики за сучасних умов пролягає через енергозабезпечення на основі істотного зниження енергоємності. Це стосується усіх без винятку галузей, підприємств та організацій. Ви знаєте, що для задоволення потреб у паливно-енергетичних ресурсах Україні власних джерел вистачає менш як наполовину. Решту доводиться купувати, і, зауважу, недешево. Й водночас питомі витрати енергоносіїв на виробництво основних видів промислової продукції у нас у 3—5 разів вищі, аніж в економічно розвинутих країнах, і постійно зростають. Торік імпорт енергоносіїв обійшовся нашій державі майже в 6 млрд дол. Уявімо, що хоча б десята частина таких витрат вкладалася щороку в енергозбереження.

Ось де наша непіднята цілина! І знову ж таки широкий простір для розвитку внутрішнього ринку. Адже кожна гривня, вкладена в енергозбереження, — це 4—5 гривень швидкої віддачі. Сподіваюся, навіть конспективний перелік галузей (а їх значно більше) з мінімальними коментарями переконує в необхідності перенесення акцентів у струк-

турній політиці. Ми просто зобов'язані бути прагматичнішими, не розпорозувати сьогодні свої небагаті ресурси, а концентрувати їх у галузях, що забезпечують швидку віддачу й зорієнтовані насамперед на потреби внутрішнього споживача.

За всієї своєї очевидності й невідкладності ці завдання не ставлять під сумнів не лише збереження, а й поглиблення принципу відкритості національної економіки. Саме завдяки його реалізації ми зуміли істотно підвищити конкурентоспроможність продукції багатьох підприємств. Потрібно й надалі налаштовувати себе на роботу за умов жорсткої конкуренції, в тому числі й на внутрішньому ринку. І бачити небезпеку відгородження від зовнішнього світу, на чому наполягають деякі політичні сили. Пам'ятаймо: радянська економіка зазнала краху не в останню чергу саме з цих причин.

Формування національного ринку змушує по-новому глянути й на розвиток міжгалузевої кооперації. Ми є свідками того, як після розпаду союзного народногосподарського комплексу окремі сектори економіки виявилися ізольованими один від одного. В результаті втрачаються власні відтворювальні можливості економіки, вона стає дедалі більше залежною від зовнішніх чинників. У цьому зв'язку виняткового значення набуває формування промислово-фінансових груп та холдингових компаній, об'єднаних технологічними зв'язками. Стимулювати цю справу могло б звільнення кооперованих поставок від податків.

Вирішення цієї проблеми у Верховній Раді було раніше заблоковане. Вважав би за доцільне, щоб представники УСПП у парламенті ініціювали повернення до неї. Необхідна цілісна система заходів для максимального поліпшення умов розвитку малого бізнесу, залучення іноземного капіталу, особливо в розширення інфраструктури ринку споживчих товарів.

Усі ці питання потребують відповідного законодавчого врегулювання. Наголошувати на цьому доводиться й через те, що нині вирішення ключових питань економічної політики, в тому числі й тих, що стосуються розширення національного ринку, дедалі більшою мірою залежить від Верховної Ради. Маю на увазі законодавче забезпечення. Тому УСПП, його посланці в парламенті не повинні стояти осторонь цього, займати споглядальну позицію.

Я звертаюся з цим проханням до А. Кінаха, інших депутатів — підприємців та виробників, присутніх на з'їзді, — виявляйте активність.

Я готовий підтримати будь-яку корисну і своєчасну ініціативу, конструктивні пропозиції.

Вважаю назрілим і невідкладним внесення змін до закону “Про банки і банківську діяльність”, зокрема скасування заборони діяльності

банку як інвестора у виробничій сфері. На часі прийняття законів “Про створення пільгових умов діяльності окремим стратегічним інвесторам для реалізації ними інвестиційних проектів у виробничій сфері”, “Про угоди про розподіл продукції”, низки законопроектів із питань фондового ринку. Не можна миритися з тим, що донині не прийнято закон “Про амортизацію”. І ви знаєте чому. З відміною знижувального коефіцієнта амортизаційних відрахувань їх обсяг має сягнути цього року 23—24 млрд грн. Як буде використано цей основний інвестиційний ресурс нашої економіки? Поки що відповідь на це запитання залишається відкритою.

Є нагальна потреба у прийнятті законів “Про іпотеку” та “Про майнову відповідальність за порушення договору підряду під час виконання робіт на будівництві об’єктів”, “Про зміни й доповнення до Земельного кодексу”, який регулює питання відведення земельних ділянок під нове будівництво, та інших законодавчих актів, що стосуються будівельної сфери. Сподіваюся також на активну позицію депутатів — представників УСПП при розгляді Указу Президента та проекту Закону про приватизацію земельних ділянок під об’єктами несільсько-господарського призначення. Він також відкриває широке поле для активізації та поглиблення економічної діяльності.

Ще раз наголошую: формування національного ринку, а це нині ключове завдання економічної політики, складний і відповідальний процес, який потребує координації дій Уряду і парламенту. Але значно активнішою має бути й позиція УСПП.

Повертаючись до теми розвитку внутрішнього ринку зазначу, що мене не може задовольнити діяльність Міністерства зовнішніх економічних зв’язків і торгівлі. Дедалі очевиднішою стає потреба перепрофілювання його в орган, основною функцією якого було б здійснення державної політики насамперед у галузі внутрішньої торгівлі.

А загалом формування внутрішнього ринку, як на мою думку, є справді ключовим у нашій спільній роботі, спрямованій на відродження економіки. Це стосується кожного підприємства, а отже й кожного, хто присутній сьогодні на з’їзді.

Не забуваймо, що люди чекають від державних та господарських керівників, від нас з вами рішучості й сміливості в рішеннях, конструктивності й компетентності в діях. Лише так можна зрушити з мілини корабель української економіки, домогтися реальних, відчутних змін на краще в житті народу.

Необхідно всіма силами й засобами виправдовувати ці надії і сподівання.

Дякую за увагу.

ЗМІЦНЕННЯ ДЕРЖАВНОСТІ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ — ОСНОВА ЕКОНОМІЧНОЇ СТРАТЕГІЇ

Вступне слово на науково-
практичній конференції
“Поглиблення ринкових реформ
та стратегія економічного розвитку
України до 2010 року”

3 березня 1999 року

Шановні учасники конференції!

Одразу хочу наголосити: я покладаю на цю конференцію великі надії. А вони, своєю чергою, зумовлені тим, що нам сьогодні вкрай необхідні об'єктивний аналіз стану економіки, твереза оцінка пройденого шляху та визначення стратегії дальших соціально-економічних перетворень, розвитку держави на перспективу — наступне десятиріччя. Водночас вважаю за необхідне висловитися проти можливої політизації поставлених перед конференцією завдань. Вам добре відомі не лише визначальна особливість, а й головна складність трансформаційних процесів у постсоціалістичних країнах, у тому числі в нашій державі. Вони постали несподівано для політиків і науковців. Відповідно **не існувало апробованих моделей та концепцій розвитку, не кажучи вже про механізми переходу від командної до ринкової економіки. Пропоноване насамперед міжнародними фінансовими установами, зарубіжними та вітчизняними експертами базувалося на досвіді країн, що входили до так званої периферійної зони сучасного капіталізму. А їхня економічна структура й увесь устрій життя істотно відрізняються від колишніх країн соціалізму. Цілком зрозуміло, що багато проблем доводилося, й нині**

доводиться, вирішувати, як то кажуть, на марші, з чистого аркуша, без належного наукового супроводження.

Протягом восьми вкрай напружених років державного становлення, проведення політичних, соціальних та економічних перетворень накопичено унікальний досвід. Спираючись на нього, маємо можливість не лише для виважених оцінок зробленого, а й чіткішого визначення основних рис та контурів суспільства на перспективу. Сьогодні економічні складнощі не зменшують, а, навпаки, суттєво підвищують актуальність цього завдання. Маючи чітку й послідовну позицію, ми зможемо істотно зменшити трансформаційні витрати, полегшити тягар помилок, які у такому процесі цілком природні.

До того ж, глибоке усвідомлення людьми, суспільством загалом не лише цілей, що визначають майбутнє країни, а й траєкторії розвитку, шляху, який має привести до обраної мети, — це додатковий стимул суспільної злагоди, а отже, й багаторазово примножена енергія поступу.

Необхідність глибокого осмислення підходів до соціально-економічних перетворень, внесення коректив та уточнень пояснюється також процесами, що відбуваються нині у світовій економіці (в тому числі й у наших безпосередніх сусідів — у Росії, Білорусі та Молдові), та їхнім впливом на Україну. Українська економіка глибоко інтегрована у світовий економічний простір, зберігає чільні зв'язки з країнами СНД, і тому є надзвичайно чутливою до будь-яких зовнішніх подразнень.

Нарешті, не можна залишати поза увагою і той факт, що діюча модель економічної політики не дає поки що очікуваних результатів. Повною мірою не подолано кризові процеси, особливо у сфері фінансів, не зупинено падіння життєвого рівня, зростають безробіття, соціальне та політичне протистояння.

З урахуванням цих обставин перед законодавчою та виконавчою владою, науковою громадськістю гостро постало питання щодо внесення істотних корективів в економічну політику, визначення основних засад економічних перетворень на перспективу. Йдеться про уточнення, які б виходили, з одного боку, з необхідності значного поглиблення курсу ринкових реформ, а з іншого — максимально враховували сучасний стан економіки, допущені помилки, потребу ефективного стимулювання виробництва, невідкладного вирішення найгостріших соціальних проблем.

Документом, який у наближеному варіанті відбиває шляхи реалізації цих завдань, є проект Програми “Україна—2010”. За моїм дорученням він опрацьовувався упродовж тривалого часу із залученням провідних науково-дослідних установ держави, міністерств та відомств. Його офіційно підтримано Президією Національної академії наук України та

Кабінетом Міністрів. Оцінюючи в основному позитивно запропонований документ, хотів би привернути увагу учасників конференції до кількох позицій, які, зокрема з мого погляду, варто було б урахувати в ході обговорення. Маємо виходити насамперед із того, що будь-якому суспільству, в тому числі й нашому, притаманні цінності, які при визначенні шляхів соціально-економічного розвитку не можуть підлягати сумніву, бути предметом компромісів чи політичних торгів.

Перша з них — це **державність, національна безпека**. Сподіваюся, що майбутні покоління з розумінням поставляться до наших помилок та прорахунків, до складнощів та невирішених проблем, які ми не змогли подолати. Але вони ніколи не пробачать нам, якщо ми (при визначенні перспектив дальшого економічного розвитку) поступимося основами національної безпеки та суверенітету держави, поставимо під загрозу незалежність України.

Незаперечною має бути також загальна спрямованість визначених ще в 1991 році економічних перетворень. Ідеться про реалізацію курсу системних реформ, мета яких — суспільна перебудова, демонтаж тоталітарної системи, утвердження відкритого, демократичного, соціально орієнтованого суспільства.

Власне весь пошук шляхів удосконалення економічного процесу, подолання стагнації виробництва й виходу на траєкторію сталого економічного зростання має базуватися на цих підвалинах: зміцнення державності та національної безпеки, забезпечення докорінної перебудови економічної, соціальної та політичної системи держави.

Як на мій погляд, це добре, що запропонований для обговорення проект Програми окреслює доволі цілісну конструкцію та основні параметри розвитку до кінця наступного десятиріччя. Однак, знову ж таки на мою думку, він не має належного технологічного обґрунтування. У зв'язку з цим конче необхідно приділити увагу питанням технологічності запропонованого проекту. І це — об'єктивно зумовлено, оскільки, як показує досвід, багато опрацьованих проектів, у тому числі й тих, що дістали статус державних програм, залишаються нереалізованими через відсутність достатньо обґрунтованих відповідей на питання — як робити?

Інша і чи не найскладніша проблема, що також стосується технології економічних зрушень, пов'язана з **необхідністю істотного посилення соціальної спрямованості курсу реформ**. Без цього Програма “Україна—2010” не матиме необхідної підтримки серед широких верств людей. А отже, марними будуть розрахунки на успіх. Зрештою, йдеться про визначення такої політики, яка б гарантувала державі можливість використати

умови економічної стабілізації для забезпечення поступового, реального перелому в задоволенні життєвих потреб наших співвітчизників.

Питання можна, точніше, необхідно ставити й у такій площині: з якою метою та в інтересах яких верств населення використовуватимуться результати такої стабілізації? Чи слугуватимуть вони дальшому поглибленню украї небезпечної майнової диференціації в суспільстві (яка нині сягнула небезпечної межі), чи на їхній основі почне формуватися більш рівномірний розподіл доходів, відбуватиметься становлення середнього класу, який є основою стабільності та громадянського миру? Цілком очевидно, траєкторія входження України у нове століття значною мірою визначатиметься тим, як буде розв'язано цю ключову проблему.

Хотів би, щоб ці два дні ми присвятили всебічному, неупередженому й чесному аналізу ситуації, обговоренню шляхів і підходів економічного розвитку країни. Конференція має дати цілісне уявлення як про загальний вектор економічного розвитку, так і про основні складники та механізми, що забезпечать перехід від кризи і депресії до сталого поступу держави.

Ще раз хочу акцентувати вашу увагу на необхідності відповідально підійти до обґрунтування кожного положення, показника проекту запропонованої Програми, щоб її не спіткала доля багатьох подібних документів. Сьогодні саме той випадок, коли варто сім разів відміряти й один раз відрізати. Тим більше, що ця конференція доволі представницька. В її роботі беруть участь провідні вчені науково-дослідних установ, вузівські вчені-економісти, керівники міністерств та відомств, окремих підприємств та організацій, народні депутати, керівники обласних держадміністрацій, голови рад, члени Президії Національної академії наук, правління Національного банку.

Особливо хочу висловити задоволення з приводу присутності на конференції вузівських вчених-економістів. Вам належить вагомий до-робок в обґрунтуванні нагальних проблем економічного розвитку країни. Неоціненною є ваша повсякденна праця, пов'язана з формуванням нового економічного світогляду в молодого покоління — найбільшого потенціалу трансформаційних реформ.

Усього в роботі конференції беруть участь близько 300 чоловік. Це найбільш представницький економічний форум останніх років.

Програма та порядок конференції відомі.

Дозвольте розпочати її роботу.

НАШЕ ГЛОБАЛЬНЕ ЗАВДАННЯ — ЗАВЕРШИТИ ПРОЦЕС РИНКОВОЇ ПЕРЕБУДОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІКИ

Виступ на науково-практичній
конференції в Пущі-Озерній

4 березня 1999 року

Шановні учасники конференції!

Основною метою нашого зібрання була спроба обговорити шляхи поглиблення трансформаційних процесів в Україні й виходячи з цього обґрунтувати стратегічні завдання стабілізації економічної ситуації в державі, виходу на траєкторію сталого розвитку. Вважаю, що цієї мети досягнуто.

Завдяки предметній розмові, що відбулася, ми дістали можливість значно глибше, а головне, більш системно оцінювати повсякденну практику, бачити перспективу. Хоча, природно, чимало питань, зокрема тих, що стосуються технологічного забезпечення намічених параметрів розвитку, потребують додаткового осмислення. Не маю наміру коментувати численні проблеми, які порушувалися в доповідях та виступах. Тим більше ті, що стосуються термінів Програми. Необхідні узагальнення будуть зроблені Урядом, міністерствами та відомствами й ураховані при виробленні конкретних рішень.

Хотілося б докладніше торкнутися кількох питань, що визначають загальний зміст стратегії дальших економічних перетворень. Проектом Програми “Україна—2010” окреслено, як зазначалося у ході дискусії, достатньо високі й водночас цілком реальні параметри економічного розвитку. Ми домовилися про визначення **трьох етапів** цього періоду.

Перший із них — 1999—2000 роки, коли має бути вирішений винятково складний комплекс завдань, пов'язаних з остаточним подоланням кризових процесів у сфері виробництва з їхньою економічною стабілізацією.

Другий етап — 2001—2005 роки. Протягом цього періоду мають відбутися докорінні зміни в економічній динаміці. Згідно з розрахунками, що пропонуються, середньорічний темп зростання ВВП прогнозується на рівні 6—7%.

Наступний етап — 2006—2010 роки, коли темпи зростання сягнуть 8%. Відповідні розрахунки зроблено низкою науково-дослідних установ, зокрема Інститутом економічного прогнозування НАН України, який очолює академік Геєць, Міністерством економіки. Додам, що основні макроекономічні параметри проекту Програми “Україна—2010” були попередньо схвалені Президією Національної Академії наук (про це говорив на конференції Борис Євгенович Патон) та Урядом України. Наскільки я зрозумів із дискусії, учасники конференції погоджуються з визначеними параметрами економічного зростання. Водночас ми, очевидно, одностайні в усвідомленні того, що ця мета стане реальною — давайте скажемо про це щиро й відверто — лише за умови **збереження жорсткої макроекономічної політики**. Звичайно, хочу особливо наголосити на цьому, з урахуванням напрацьованого досвіду та минулих помилок. Я про них уже не раз говорив у своїх попередніх виступах, зокрема в Позачерговому посланні до Верховної Ради. Конференція, як я зрозумів, вважає **некоректними думки та пропозиції щодо можливості використання інфляційної моделі економічного зростання**.

Виходячи з дискусії, що відбулася, ми чітко формулюємо свою позицію: у проведенні економічної політики Україна має й надалі дотримуватися принципу пріоритетності грошової та фінансової стабілізації. Економічне зростання має забезпечуватися максимально можливим зміцненням національної грошової одиниці, її надійністю та стабільністю. У зв'язку з цим слід погодитися з відповідними параметрами, визначеними у проекті Програми. Це, зокрема, зниження інфляції з 20% у 1998 році до 10—12% у 2000 році. Й далі: до 7% щорічно у 2001—2005 роках і до 5% у наступний період (2006—2010 роки).

Дуже важливо, щоб люди повірили: Україна ніколи не піде шляхом інфляційного розвитку своєї економіки. Віднині це позиція не лише Президента, Уряду, Національного банку. Це також позиція конференції, всіх її учасників. На мою думку, маємо добрий приклад відповідального, а не популістського підходу до завдань економічної політики держави. Інша річ: грошова політика має бути гнучкішою, здійснюватися (як про це йшлося у виступах) не за принципом “чим менше

грошей, тим менше клопоту”, а відповідно до існуючих умов економічного розвитку. Ми говоримо “ні” емісійному шляху розв’язання найгостріших проблем, що накопичилися в економіці.

Що ж до процентної політики, то тут, шановний Вікторе Андрійовичу, шукайте разом з Урядом конструктивніших рішень. Ми постійно наголошуємо, що одним із визначальних пріоритетів економічної політики є зміцнення банківської системи. Однак я цілком погоджуюся з думкою професора О. Василика, що **банківська система не може триматися лише на суто спекулятивних операціях. Врешті-решт необхідно усвідомити просту істину: без стабільної економіки надійність банківської системи, як і стійкість національної грошової одиниці, неможливі.** В цьому нас переконує власний досвід минулого року. Потрібно робити відповідні висновки.

Водночас досвід попередніх років засвідчує, що сама по собі грошова стабілізація неспроможна створити необхідні передумови економічного зростання. Вона має органічно поєднуватися з розв’язанням найгострішої на даний момент проблеми — стабілізації фінансової системи й, насамперед, системи державних фінансів. Відповідно ми маємо чітко визначитися також стосовно іншого, не менш важливого аспекту макроекономічної політики — дефіциту державного бюджету. Починаючи від 1990 року основні колізії в українській економіці значною, а можливо й вирішальною, мірою породжувалися саме надзвичайно високим дефіцитом бюджету. Майже ціле десятиліття держава жила не за своїми можливостями. То ж про які економічні зрушення могло йтися? Переломити ситуацію нам удалося лише минулого року. Дефіцит зменшено до 2% проти 6,7% у 1997 році. Нинішнього року бюджетний дефіцит не перевищить одного відсотка ВВП. Цю позитивну тенденцію треба будь-що закріпити й зробити незворотною. Розрахунки показують, що **визначені темпи економічного зростання можна реалізувати за умови високої стабільності грошової одиниці, а також утримання протягом наступного десятиліття дефіциту державного бюджету на рівні 0,5—1,5% валового внутрішнього продукту.** Хотів би сподіватися на розуміння не лише значущості, а й усієї складності саме такого вибору фінансової політики. Доведеться докласти ще чимало зусиль, щоб переконати в його коректності й доцільності насамперед парламент. Слід, зрештою, усвідомити, що **без подальшого глибокого реформування сфери державного споживання, приведення бюджетної системи у відповідність з реальними фінансовими можливостями ми ніколи не вийдемо з перманентної економічної кризи.**

Всі, напевне, пам’ятають перебіг подій минулого року, коли не тільки ряд депутатів, а й деякі фракції рішуче обстоювали державний бюджет із дефіцитом 6—8%. Ціною неймовірних зусиль удалося напо-

лягти на своєму. Неважко уявити, якими були б сьогодні рівень інфляції та курс гривні, якби нам це не вдалося. **Поєднання низької інфляції з низьким бюджетним дефіцитом дасть можливість досягти того, що в останні роки у нас не виходило, — зменшити обсяги фондів заповнень держави, розпочати демонтаж боргової “піраміди”, переорієнтувати на цій основі фінансові потоки з бюджетної сфери в реальну економіку.** Альтернативи цьому просто немає. На моє прохання в Інституті економічного прогнозування зроблено різноваріантні розрахунки. Вони показали, що навіть за незначного зростання зазначених параметрів — середньорічної інфляції до 25—30% і бюджетного дефіциту до 5—6% — неминуче настане істотне зниження темпів збільшення ВВП. Вони не перевищуватимуть 2—3%. Це рівнозначно збереженню стагнації економіки. В цьому, сподіваюся, присутніх переконала доповідь академіка Гейця. Нікого з нас — Президента, Уряд, Верховну Раду, а головне, наш народ такий сценарій не може влаштувати. Коли йдеться про долю держави, про її майбутнє (а наступне десятиріччя може стати визначальним у нашій історії), треба налаштовувати себе на максимум, на оптимальні завдання, хоч якими складними й напруженими вони можуть здатися.

Якісні характеристики політики економічного зростання

У доповідях та виступах (зокрема, академіків Б. Патона, В. Семиноженка, В. Трефілова та інших учасників дискусії) акцентувалась увага на широкому комплексі питань, пов’язаних з **утвердженням в Україні науково-технологічної моделі економічного розвитку.**

Потреба в ній цілком очевидна. Розвиток загальноцивілізаційного процесу у ХХ ст. переконливо засвідчує, що головним чинником стійкого економічного зростання будь-якої країни можуть бути лише науково-технологічні інновації, застосування яких істотно змінює обсяги та якість виробництва і споживання.

Особливу актуальність інноваційний розвиток має для України. Повірте, я дуже добре розумію цю проблему. Вона пов’язана з необхідністю докорінної перебудови достатньо потужного й водночас надвитратного та неефективного виробництва, що дісталось нам у спадщину. Відсутність структурної перебудови інноваційного змісту навіть за умов економічного зростання генеруватиме залежну економіку другого типу. У цьому зв’язку цілком підтримую сказане вчора: **Україна зможе претендувати на чільне місце в Європі та світі лише в тому разі, якщо вона зможе опанувати найбільш складний інноваційний шлях розвит-**

ку, підвалини якого мають бути закладені у процесі структурної перебудови економіки.

Йдеться про забезпечення єдності в реалізації завдань структурної та інноваційної політики. Інакше змінити сировинний вектор розвитку економічних процесів, який нині стихійно формується, буде неможливо. Україна залишиться економічним аутсайдером. Звідси визначення стратегічної мети програми економічних перетворень, яку ми обговорюємо. У наступному десятиріччі мають бути створені необхідні економічні, науково-технічні та соціальні передумови утвердження України як високотехнологічної держави, її входження до технологічно розвинутих країн світу. Наявний інтелектуальний та науково-технічний потенціал, який зберігає можливості не лише свого оновлення, а й подальшого розвитку, забезпечує реальність зазначеної мети. За великим рахунком її досягненню має підпорядковуватись увесь комплекс заходів економічної та соціальної політики.

Що пропонується зробити?

Програмою “Україна—2010” передбачено поетапне вирішення даного питання. Треба бути реалістами: після майже десятирічної виснажливої кризи у державі немає потрібних інвестиційних ресурсів. Передбачається, що на першому етапі інвестиційною основою структурної перебудови та економічного зростання мають стати:

- *по-перше*, проведення радикальної податкової реформи. Вона покликана не лише істотно послабити податковий тиск на суб’єктів економічної діяльності, а й стимулювати нагромадження капіталу, нарощування та інноваційне оновлення виробництва. Це, якщо хочете, одне з невідкладних, ключових завдань поточної політики, вирішення якого докорінно змінить економічну ситуацію в державі;

- *по-друге*, слід зробити все можливе для зміцнення банківської системи, істотного зниження ціни банківського кредиту;

- *по-третє*, проведення широкомасштабної грошової приватизації із залученням до цього іноземних інвесторів;

- *по-четверте*, здійснення ефективної, як про це йшлося у виступах, амортизаційної політики;

- *по-п’яте*, забезпечення максимально сприятливих умов для розвитку малого та середнього підприємництва. Це надзвичайно важливий резерв. На жаль, поки що я не бачу в Уряді, органах влади достатнього розуміння його значення — далі розмов справа не рухається;

- *по-шосте*, легалізація значної частки тіньової економіки. Про значення цього чинника свідчить, хоч як прикро про це говорити, така цифра: у “тіні” здійснюється близько 40% економічної діяльності;

• *по-сьоме*, істотне підвищення рівня використання виробничих потужностей. Тут у нас склалася дещо інша, аніж у багатьох країнах світу, ситуація. Для збільшення та якісного оновлення виробництва в Україні не потрібно будувати нові цехи чи розширювати виробничі площі. Я знайомий з інвестиційними проектами багатьох вітчизняних підприємств і маю підстави стверджувати: практично кожному з них (якщо не брати до уваги гігантів) потрібні відносно скромні інвестиції (3—5 млн дол.), щоб налагодити випуск потрібної на ринку, високоякісної та конкурентоспроможної продукції. Мені також відомо, що багато підприємств готові самі мобілізувати потрібні кошти, але не роблять цього через неймовірно високі податки. Треба зробити все можливе, щоб уже в першому півріччі цього року було прийнято Податковий кодекс і знято цю застарілу проблему.

Які питання економічної політики зазначеного періоду ще не знайшли достатнього обґрунтування у проекті Програми?

Їх, на мій погляд, кілька.

Насамперед варто погодитися з думкою академіка В.Кухаря щодо необхідності опрацювання спеціального розділу, що стосуватиметься проблем поглиблення **екологічної безпеки держави**. Наступне коло питань стосується здійснення комплексної системи правових, економічних, соціальних та організаційних заходів, пов'язаних з **реструктуризацією підприємств, прискоренням їхньої адаптації до ринкових умов**. Кінцевою метою реструктуризації має стати поліпшення фінансового стану підприємств та забезпечення випуску конкурентоспроможної продукції спочатку хоча б для внутрішнього ринку. Підприємства, які не в змозі досягти цієї мети, мають бути піддані, як це робиться в усьому цивілізованому світі, процедурі банкрутства, а в окремих випадках — консервації.

Розумію, що це жорсткий, болісний шлях, але іншого просто не існує. Структура виробництва в Україні формувалася під принципово іншу схему господарських зв'язків, які ніколи не будуть відновлені. Це реалії життя, і їх слід урахувати.

Я нещодавно докладно зупинявся на цьому питанні у своєму виступі на з'їзді УСПП. Уряд найближчим часом має опрацювати максимально конкретну програму економічного стимулювання реструктуризації підприємств різних галузей і приділити особливу увагу її реалізації. Такі програми мають бути і в кожному регіоні.

Ще раз повторюю: підвищення конкурентоспроможності вітчизняного виробництва, а отже, і його виживання, можливе лише на цій основі. Крім того, складається враження, що та частина проекту Програми, яка стосується особливостей структурної політики на більш ранньому етапі — у період до 2005 року — недостатньо аргументована.

Варто ще раз ґрунтовно проаналізувати це питання, виходячи з наявних інвестиційних можливостей, які в зазначений період будуть ще недостатніми.

Ми повинні чітко й однозначно сказати собі і людям: **нашими пріоритетами у 1999—2005 роках будуть виключно галузі з інтенсивним обігом капіталу, які зможуть дати швидку віддачу, зростаючі бюджетні надходження, мають потенційно широкий внутрішній ринок. Це:**

- **по-перше**, увесь продовольчий комплекс — сільське господарство, переробна та харчова галузі промисловості. Необхідні глибокі якісні зміни у цьому секторі економіки та галузях, що забезпечують його технічне й технологічне переоснащення;
- **по-друге**, легка та деревообробна промисловість, а також промисловість, що виробляє медпрепарати, сфера послуг;
- **по-третьє**, здійснення активної політики у житловому будівництві, що розглядається як одна з важливих передумов загального оздоровлення економічного процесу. На жаль, в Уряді поки що немає достатнього розуміння цієї проблеми;
- **по-четверте**, реалізація розгорнутої програми енергозбереження;
- **по-п'яте**, підтримка визначених державними програмами високотехнологічних виробництв.

Дещо інші акценти у структурній політиці можна буде робити в 2006—2010 роках. Очікується, що до цього часу в Україні відбудеться помітне зростання інвестиційного потенціалу. З урахуванням цього виникне можливість внести відповідні корективи і в структурну політику — перенести основні акценти з галузей швидкого обігу капіталу на високотехнологічні сфери. Тобто, утвердження в широких параметрах науково-технологічної моделі розвитку відбудеться у більш пізній період. Такими є наші реалії, їх слід розуміти, а головне — урахувувати в економічній політиці.

Сподіваюся на вашу підтримку такої логіки структурної політики. Її варто, як на мою думку, чіткіше окреслити при доопрацюванні проекту Програми “Україна—2010”.

Політика ринкових трансформацій

Дуже важлива тема — ставлення до політики ринкової трансформації економіки, здійснюваних реформ. Уважно аналізуючи доповіді та виступи, я можу констатувати спільність поглядів на те, що будь-які намагання повернути розвиток економічних процесів у зворотному напрямі є вкрай небезпечними. Вони несуть загрозу нашій державності,

національній безпеці. Ми стали на шлях докорінної зміни суспільного устрою — демонтажу тоталітарної системи не тому, що цього хотілося тим чи іншим політичним силам. Ця система розвалилася передусім під тягарем власних внутрішніх суперечностей. Перекоаний, що історія доведе правоту цієї позиції.

Але річ не тільки в політичних оцінках.

У нас, напевне, немає розходжень і в розумінні того, що **ринкова трансформація економіки та здійснення широкомасштабних реформ — це не самоціль, а інструмент економічних перетворень, основний засіб не лише стабілізації економіки, а й, насамперед, її якісного, в тому числі й технологічного удосконалення, підвищення конкурентоспроможності, забезпечення реального повороту всієї господарської системи до людини, виходу на новий рівень задоволення її життєвих потреб та інтересів.**

Водночас це єдино можливий шлях зміцнення демократичних засад розвитку держави, прилучення її до надбань світової цивілізації. У зв'язку з цим потрібно, як на мою думку, враховувати таке. Низька ефективність реформ (а це слід визнати), великі втрати, яких зазнало суспільство у процесі їх проведення, розчарування людей, послаблення чи навіть утрата віри в перспективу пояснюються зовсім не тими аргументами, до яких дехто вдається. Річ не в сутності й цілях реформ, а в їхній структурній недовершеності, відсутності комплексності, в навмисному гальмуванні темпів їхньої реалізації.

Ця принципова оцінка має визначати основну спрямованість політики дальшого економічного розвитку держави. Необхідно **забезпечувати наступність реформ, концентрувати зусилля на досягненні такої критичної маси якісних перетворень, яка дала б можливість повною мірою задіяти ринкові механізми, відвести їм вирішальну роль у стабілізації та системному оновленні економіки, посиленні її соціальної спрямованості.**

Основною хибою попередніх економічних перетворень (це нині стає цілком очевидним) було порушення принципу пропорційності між демонтажем адміністративних важелів управління і заміною їх ринковими регуляторами. Вакуум, що сформувався уже на початковій стадії реформ, заповнився квазіринковими, деструктивними за своєю природою чинниками. Звідси ще одне ключове завдання економічної політики на наступний період — виправлення допущених у ході проведення реформ деформацій, підтримка ефективних, соціально орієнтованих ринкових структур і рішуче обмеження тих, що працюють у тіні, дискредитують ідеї та основи ринку. Наше завдання — сформувати такий ринковий механізм, який став би рушієм економічного прогресу, змушував суб'єктів господарювання нарощувати обсяги виробництва, відмовлятися від випуску застарілої продукції й освоювати нову,

знижувати її собівартість, працювати над технологічним оновленням виробництва.

Вам добре відомо, що на цих напрямках ми просунулися вперед ще дуже мало. Хочу також торкнутися питання щодо термінів здійснення завдань ринкового трансформування економіки. Звичайно, вони мають бути якомога стислішими. Цього вимагає не лише економічна, а й політична ситуація. Тут неприпустимі будь-які інтервали й антракти — у тому числі й ті, що можуть зумовлюватися політичними чинниками, зокрема, наступними президентськими виборами. Водночас **не лише власний досвід, а й процеси, що відбуваються в інших пострадянських державах, засвідчують, що трансформаційний етап розвитку буде тривалішим аніж це уявлялося раніше.** І значно довшим аніж в інших країнах із перехідною економікою, що не входили до складу колишнього СРСР. Перетворення, які маємо здійснювати, в тому числі й у свідомості людей, морально-психологічній атмосфері в суспільстві, є на порядок складнішими. Найпильнішої уваги заслуговують питання, пов'язані з визначенням ролі й міри участі держави в реалізації основних завдань економічної стратегії.

Справа ця складна, багатогранна й також іще недостатньо осмислена. **Ми переконалися на власному досвіді, наскільки небезпечним є послаблення за умов перехідної економіки дієздатності держави, її регулятивної функції.** Звичайно, йдеться не про бюрократизацію економічних відносин. Чиновницьке свавілля, корумпованість апарату пояснюються не надмірністю втручання держави в ці відносини, а навпаки — її низькою дієздатністю, функціональною слабкістю.

Маємо, як я вже зазначав, виходити з того, що сформовані у процесі реформ ринкові механізми поки що малоєфективні. Вони не можуть в автономному режимі (без активного втручання держави) забезпечувати зміни економічної ситуації на краще, вирішення завдань перспективного розвитку. **Завдання полягає в тому, щоб знайти оптимальні варіанти рішень, які давали б можливість не просто поєднувати державні регулятори з паростками ринкових відносин, а й відчутно сприяти зміцненню цих відносин.**

Сказане вище дає підстави зробити ще один принциповий висновок. **Перспективи посилення регулятивної функції держави мають оцінюватися насамперед із погляду нашого глобального завдання — системної перебудови економіки, поглиблення її ринкової трансформації.** А якщо конкретніше, то маю на увазі створення необхідної нормативно-правової бази, ефективною ринковою інфраструктури, встановлення стабільних, прозорих, інституціонально визначених, а тому й непідвладних чиновництву, правил економічної діяльності.

Передусім державна політика реформ має зосереджуватися на удосконаленні всього комплексу відносин власності. Моя позиція у цьому питанні залишається незмінною. Ринкові перетворення тут мають і надалі здійснюватися у межах мішаної економіки завдяки підвищенню ефективності всіх нині сформованих економічних укладів. Водночас посиленої уваги потребує зміцнення позицій приватної власності, національного капіталу. Цей новий для нас сектор має постійно посилювати свою роль у відбудові національної економіки.

Недостатня ефективність відносин власності в Україні пояснюється багатьма чинниками. У нас немає відпрацьованих механізмів трансформації грошової відповідальності в майнову, залишаються нерозвиненими ринки корпоративних цінних паперів та землі. Усунути ці та інші перешкоди означає привести в дію потужні важелі зміцнення економічної системи.

Потребує поглиблення розвиток приватизаційних процесів. Я вже не раз наголошував: приватизація має проводитися не заради роздержавлення, а для того, щоб власність потрапила до рук тих, хто вміє нею ефективно розпоряджатися, залучати інвестиції, випускати конкурентоспроможну продукцію, давати людям роботу і добре платити за неї, своєчасно розраховуватися з державою. У нас не повинно бути ейфорії з приводу того, що на недержавних підприємствах уже випускається 70% усієї продукції. Маємо налаштовувати себе і суспільну думку в цілому на те, що нам доведеться пройти серйозний етап приватизації, пов'язаний з формуванням ефективного власника, зміцненням — наголошую на цьому особливо — конкурентних позицій національного капіталу. Відношу і цю проблему до визначальних у стратегії економічного розвитку на наступне десятиріччя.

Не втрачає своєї актуальності також необхідність подальшої дерегуляції економіки, усунення тяганини та бюрократизму при розв'язанні усього комплексу питань підприємницької діяльності, поглиблення вільної конкуренції та посилення її впливу на процеси ціноутворення. Держава має взяти на себе основний тягар і бути максимально активною у вирішенні цих ключових завдань ринкової трансформації. У перехідний період це її визначальна функція. Спроможність держави не лише декларувати, як це часто робиться сьогодні, а й реально гарантувати утвердження ринкових структур забезпечить відчутне зростання інвестиційної привабливості нашої економіки, зміцнення її конкурентних позицій. Утвердження в Україні моделі економічного зростання, заснованої, з одного боку, на активному стимулюванні всебічного розвитку ринкових відносин, а з іншого — на використанні регульованих державою механізмів, є однією з базових позицій економічної стратегії.

Водночас було б абсолютно неправильним обмежувати регулятивну функцію держави лише прискоренням економічних реформ, ринкових перетворень. Практичний досвід переконує в тому, що за умов перехідної економіки держава не повинна, та й не має права (як це постійно провокується певними силами) залишати напризволяще реальний сектор економіки. Це дуже непросте питання порушував у своєму виступі директор Інституту економіки, академік Іван Іларіонович Лукінов. Багато в чому я з ним згодний. Однак, гадаю, і ви погодитесь зі мною, що ця неоднозначна проблема також недостатньо опрацьована економічною наукою.

Тут ми постійно маємо справу з крайнощами. Ті, чії наукові погляди формувалися на базі не вітчизняної, а виключно зарубіжної економіки, хто живе за підказками і не бачить власних реалій, обстоюють якнайшвидше й безоглядне роздержавлення в абсолютно всіх сферах економічної діяльності. Ті ж, хто перебуває в полоні старих економічних уявлень, ратують за протилежне.

Сказати, що істина міститься десь посередині, було б надто банально і не зовсім точно. Річ, як на мою думку, дещо в іншому. Давайте ще раз проаналізуємо світову економічну практику. Усі без винятку країни мають свої специфічні ресурси розвитку, або (як це формулює економічна наука) конкурентні переваги. Відповідно будується й державна політика. Створення найбільш сприятливих умов для реалізації таких переваг знову ж таки скрізь виступає як одна з визначальних функцій держави. Тому ставлю запитання, й передусім перед собою: чому ми маємо здійснювати політику за якимись середніми, стандартними моделями економічного розвитку? До того ж такими, які побудовані на досвіді країн із так званої периферійної зони сучасного капіталізму й тому не враховують зазначених особливостей.

Зміцнювати конкурентні переваги української економіки

У виступах ішлося про конкурентні переваги України. Вони значні й різноманітні:

- *по-перше*, кваліфіковані трудові ресурси;
- *по-друге*, значні запаси чорнозему, вигідно розміщені сільськогосподарські угіддя та сприятливі природно-кліматичні умови;
- *по-третє*, значні вільні виробничі площі, що дає можливість, як я вже зазначав, нарощувати виробництво з відносно невеликими витратами;

- **по-четверте**, вигідне географічне положення і транспортна інфраструктура.

- **I, по-п'яте**, **науково-технологічний потенціал України** — визнані у світі наукові школи та унікальні технології у багатьох галузях спроможні забезпечити розвиток високотехнологічного виробництва на сучасному світовому рівні.

З огляду на сказане вище наголошую: **створення найбільш сприятливих правових, інституціональних та економічних умов реалізації конкурентних переваг вітчизняної економіки — це ще одна принципово важлива функція держави, значення якої надалі не тільки не зменшуватиметься, а навпаки, постійно зростатиме.**

Тут іще також залишається чимало запитань. Особливого значення я надаю **науковому забезпеченню ефективної стратегії аграрної політики держави, адаптації підприємств АПК до умов ринкової кон'юнктури, зміцненню їхнього фінансового стану, утвердженню України як держави з високоефективним експортоспроможним сільським господарством.**

Докладніше я мав можливість зупинитися на цих питаннях на Всеукраїнських зборах селян. Водночас хотів би застерегти від односторонньої оцінки діяльності аграрного сектору лише за валовими показниками. Ми справді мали високі валові показники виробництва й порожні полиці магазинів. Що стосується подальшої політики аграрних перетворень, то вони здійснюватимуться на двовекторній основі. З одного боку, держава активно сприятиме створенню належних правових та економічних умов розвитку приватно-орендних, а також фермерських господарств, а з іншого — реструктуризації та підвищенню життєздатності колективних господарств. Невідкладним завданням є організаційно-економічна перебудова останніх відповідно до змін, що відбуваються у землекористуванні. Цей процес має здійснюватися на еволюційній основі, відповідно до конкретних умов кожного господарства.

Я проти штучного протиставлення господарств, які вже реорганізувались, і тих, що зберігають стару структуру. Для організаційно-економічної перебудови всієї системи аграрних відносин, включаючи утвердження цивілізованого (державно-регульованого) ринку землі, запровадження іпотеки тощо потрібен тривалий час (згадаймо: столипінська реформа була розрахована на 20 років). Допущені в цих питаннях перекося потрібно виправляти, і негайно. Ще раз наголошую: **аграрна політика держави — це передусім глибоке реформування відносин власності, забезпечення товаровиробників вільним вибором форм господарювання.** Тривала криза в аграрному секторі економіки, його вкрай напружений фінансовий стан вимагають рішучих кроків у створенні сприятливого для села загальноекономічного середовища, поглиблення

спеціалізації й кооперування колективних підприємств і приватних господарств, особливо у сфері кормовиробництва й тваринництва. Про це також сьогодні докладно говорилося. Проте чимало висловлених пропозицій — у тому числі й тих, що знайшли відображення у проекті Програми “Україна—2010”, — знову-таки потребують більш вагомій і повної аргументації. І, насамперед, із погляду технології застосування, оскільки вони не пов’язані належним чином із загальними макроекономічними процесами.

Інший напрям державної політики — **створення в Україні надійної системи енергозабезпечення**. Я поділяю точку зору авторів Програми “Україна—2010” стосовно того, що основна увага має приділятися розвитку власної енергетичної бази — реконструкції, за державної підтримки, підприємств вугільної промисловості, розширенню розвідки запасів нафти та газу, створенню власного паливно-ядерного циклу. Згідно з розрахунками, потреби народного господарства в паливно-енергетичних ресурсах покриватимуться у 2010 році із власних джерел на 66,4% порівняно з 47% у 1998. Над виконанням цих завдань потрібно серйозно працювати. Пріоритетом номер один має стати реалізація Комплексної державної програми енергозбереження, створення ефективного енергоринку.

Ще один, на мій погляд, дуже важливий та актуальний блок питань.

Усі ми, зрештою, усвідомили той факт, що на межі тисячоліть розвиваємося і співіснуємо не в ідеальному міжнародному середовищі. Глобалізація економічного розвитку, усіх сторін життя має суперечливі й неоднозначні наслідки. З одного боку, вона поглиблює конструктивну конкуренцію, стимулює якісні перетворення в економіці, розширює можливості використання світових ресурсів, переваг міжнародного поділу праці. А з іншого — маємо також вияви деструктивності, що може спровокувати кризові явища, недобросовісну конкуренцію, спекулятивні атаки на валютно-фінансову та грошову систему держави. Під час загострення світової фінансової кризи ми добре відчули це на собі.

Завдання завдань — усіма силами й засобами оберігати економічну безпеку, гарантувати цілісність та непорушність економічного простору держави, всебічно стимулювати розвиток національного ринку. Багато країн залишилися в сучасному світі аутсайдерами саме через недооцінку цих вимог, невміння чи небажання їх дотримуватися. Ця надзвичайно складна й багатоаспектна за своїм змістом проблема також ще чекає належного осмислення нашими науковцями.

Слід зрозуміти: без широкого, по-сучасному організованого, цивілізованого внутрішнього ринку вирватися з периферійної зони й утвердити себе як високорозвинута держава ми не зможемо. Варто усвідомити й те,

що здійснення політики стимулювання внутрішнього ринку (а це ще одна — пряма й безпосередня функція держави) не може сприйматись як відступ назад, повернення до надмірного патерналізму, закритої економіки. Так можуть вважати люди, що звикли мислити лише в одній площині і бачити все лише в білому чи чорному кольорах. Маю на увазі, зокрема, критичні зауваження після мого виступу на з'їзді УСПП, де я також порушував цю проблему.

Один із постулатів ринкової економіки, підвалини якої ми взяли розбудовувати, полягає в тому, що вона не буває замкнутою. Її основні елементи — валюта, капітал, інвестиції, платоспроможний попит — інтернаціональні за своєю сутністю. Ви це добре знаєте. Це дає мені право ще раз застерегти: стратегія автаркії, кругова оборона та самоізоляція від зовнішнього світу — це політика, яка неминуче призведе до фіаско.

З урахуванням цих обставин особливого значення, як про це йшлося у виступі доцента І. Бураковського, **набуває остаточне вирішення питань, пов'язаних із приєднанням України до системи ГАТТ/СОТ.** Це сприятиме, з одного боку, повнішій реалізації експортного потенціалу наших підприємств, а з іншого — залученню іноземних інвестицій. Вхідження України в сучасний цивілізаційний процес можливе лише на базі відкритості економіки. Ще раз повторюю: сценарій відгородження від зовнішнього світу, який обстоюється окремими політичними силами, недалекоглядний і небезпечний.

Водночас я виступав і виступатиму проти політики подвійного стандарту у сфері міжнародних економічних відносин. Зверніть увагу, як західні країни ставляться до будь-яких дій, що можуть загрожувати їхньому внутрішньому ринкові, як захищають свого товаровиробника. Нам потрібно ще вчитися цьому, не ставати, даруйте за різкість, на задні лапки перед кожним, хто дозволяє собі некоректні дії стосовно нашої економіки всупереч загальновизнаним міжнародним нормам.

Основи соціальної політики

І, нарешті, чи не найскладніша проблема, на якій я хотів би акцентувати увагу. Вона стосується деяких аспектів **соціальної політики.** Вважаю за доцільне нагадати, що в доповіді “Шляхом радикальних економічних реформ” 1994 року стратегічною метою визнано утвердження в країні соціальної ринкової економіки, яка в кінцевому підсумку підпорядковуватиме всю діяльність своїх функціональних структур задоволенню матеріальних та духовних потреб людини. Однак за умов економічної кризи реалізація цих завдань у намічених напрямках та

обсягах виявилася практично неможливою. Криза поглинала і продовжує поглинати всі фінансові ресурси суспільства.

Поступова стабілізація виробничих процесів та перехід економіки до фази зростання створює об'єктивні передумови для внесення істотних коректив і в цю сферу суспільного розвитку. Маю на увазі насамперед поєднання політики економічного зростання з активною і сильною соціальною політикою — випереджувальним підвищенням платоспроможного попиту населення, вартості робочої сили, посиленням мотивації до праці. **Добре відома істина: соціальний складник економічних процесів виступає нині практично в усіх без винятку розвинутих країнах визначальним чинником суспільного прогресу.** Ми ж маємо щось протилежне. Надмірна диференціація доходів населення, штучне заниження вартості робочої сили, низький рівень соціальних витрат — це не що інше, як джерело суспільної напруженості, перешкода розвитку внутрішнього ринку, прискоренню й технологічному оновленню виробництва.

Вам відомо також, що **конкурентоспроможність продукції багатьох підприємств забезпечується, на жаль, не за рахунок інноваційного оновлення виробництва, а завдяки штучному стримуванню розмірів платні, її невиплаті.** Внаслідок цього втрачено стимуляційну функцію заробітної плати, зведено до мінімуму її вплив на розвиток виробництва, прискорення науково-технічного прогресу. Економіка, що базується на низькій вартості робочої сили, не стимулює процес нагромадження, якісне відтворення робочої сили. Це, своєю чергою, стримує розвиток соціальної сфери, формування страхових фондів, ресурсів пенсійного забезпечення. **Яким чином забезпечити, не вдаючися до інфляції, випереджувальне зростання заробітної плати та інших доходів населення?** Я постійно порушую це питання, ставлю його перед ученими-економістами. Зокрема, це було в доволі гострій формі зроблено мною ще у 1995 році на Всеукраїнській нараді економістів. Валерій Михайлович Геєць, фахівці Нацбанку та Мінекономіки відповідають: такий варіант неможливий. Віктор Андрійович Ющенко винайшов навіть спеціальний термін — “грошовий навіс”, який за випереджувального зростання платні нібито почне тиснути на валютний ринок. “Ситуацію ми не втримаємо”, — такі перестороги я чую щодня.

Але давайте знову повернемося до світової практики. Присутнім добре відомо, що основою відродження Західної Європи і Японії у післявоєнний та наступні періоди були саме випереджувальний розвиток соціальної сфери, **інвестиції в “живий капітал”.** Оптимальна ефективність, — наголошував автор “німецького дива”, канцлер ФРН Людвіг Ерхард, — може бути досягнута лише тоді, коли економічні цілі гармонійно поєднуються з соціальними. Йдеться не про суто теоретичну

конструкцію, а реальну практику. За даними офіційної статистики, від 1965 по 1994 роки у промислово розвинутих країнах заробітна плата зросла у 8,2 раза, а споживчі ціни — у 5,4 раза. Тобто зарплата зростала набагато швидше. Відповідно зростали й реальні доходи населення. Як я розумію, все те, чого Захід досяг за останні 25 років у розвиткові власної економіки, базується саме на цій основі, на основі випереджувального зростання платоспроможного попиту населення.

А чому ж ми маємо жити за іншою логікою? Життя чекає від науки вироблення надійної технології розв'язання цієї проблеми. Першочергове завдання, яке маємо будь-що вирішити вже цього року, пов'язане з погашенням усіх видів заборгованостей із заробітної плати та пенсій. Зрозумійте всю складність цієї проблеми. Це — більше як 8 млрд грн, або майже 8% від ВВП. Для розв'язання цього питання потрібна ціла система заходів, що включає в себе також часткову реструктуризацію наявної заборгованості, про що згадували у своїх виступах професор Е. Лібанова та доцент А. Колот. Скажу й таке: розв'язати цю найгострішу соціальну проблему можна лише спільними зусиллями виконавчої та законодавчої влади, а також профспілок. Поки що досягти узгодженості дій не вдається.

Погашення заборгованості має розглядатися не лише в суто соціальній площині. Нині це дуже важливий чинник загальної економічної стабілізації. Як свідчать підрахунки, щороку близько 70% із цих виплат іде на придбання населенням товарів та послуг. Відповідно зростуть платоспроможний попит та обсяги виробництва. Після погашення заборгованості Кабінет Міністрів має завершити обґрунтування та ініціювати запровадження від 2000 року обов'язкового для всіх секторів економіки соціального стандарту — регульованого державою мінімуму погодинної заробітної плати. Таке завдання поставлено перед Урядом ще рік тому, і я від нього не відступлюся. Передбачається, що прискорення динаміки заробітної плати буде забезпечуватися через механізм регулювання зазначеного стандарту. Йдеться про один із компонентів реформування системи оплати праці, яку ми маємо намір здійснити протягом найближчих двох років. Ви знаєте, як гостро стоїть ця проблема. Нинішні принципи організації оплати праці у багатьох випадках базуються на неринкових засадах. Вони недостатньо враховують особистий внесок працівника в результати роботи, що призводить до цілковитої втрати стимуляційної функції заробітної плати, до сумнозвісної зрівнялівки. **Політика зростання вартості робочої сили має тісно пов'язуватися з опрацюванням і запровадженням механізмів підвищення продуктивності праці.** У багатьох розвинутих країнах реалізація загальнонаціональних програм підвищення рівня життя народу через

механізми зростання продуктивності праці стала нормою економічного життя. Я не розумію, чому ми сьогодні обходимо цю проблему. Й чому, зрештою, показник продуктивності праці навіть не відображається в нашій статистиці.

На етапі економічного зростання особливої гостроти набуває здійснення регулятивних заходів у сфері зайнятості. Ми почули чимало цікавого і ґрунтовного на цю тему. Однак потрібні насамперед продумані й зважені рекомендації. Зокрема, щодо вирішення такого актуального й гострого питання, як зменшення прихованого безробіття. Сподіваюся, всім зрозуміло, що за нинішніх його масштабів утрачають будь-який сенс розмови про підвищення матеріальної заінтересованості працівників у результатах праці, зростання вартості робочої сили. Навіть у концептуальному плані ми не спробували наблизитися до запровадження принципово нових, адаптованих до умов ринку соціальної інфраструктури та системи соціального самозахисту населення.

Маю на увазі насамперед **запровадження мінімальних соціальних стандартів, на основі яких держава може істотно посилити дієвість регулювання соціальної сфери.** Це стосується також **реформування системи соціального страхування та проведення пенсійної реформи.** Так склалося, що Україна має найбільшу серед країн із перехідною економікою частку людей пенсійного віку щодо працюючого населення. За мізерних розмірів пенсій, які до того ж несвоєчасно виплачуються, розрахунковий бюджет Пенсійного фонду перевищує 13% ВВП. Додайте до цього 1,2 млрд грн пенсій військовослужбовцям, що фінансуються з державного бюджету. Це — ще 1% ВВП. Усього 14% пенсійних виплат. У Росії, Білорусі, інших країнах СНД цей показник значно нижчий. Держава не може жити вище своїх можливостей, ресурси соціального попудізму вичерпані. Однак критична межа, на порозі якої опинилася пенсійна система, не дає підстав ігнорувати необхідність її реформування. Потрібно шукати ефективні рішення, і тут слово також за економічною наукою. Поділяю у цьому зв'язку конструктивні пропозиції доповіді голови Федерації профспілок України О. Стояна з цих питань.

Усім нам потрібно глибше осягнути самим і роз'яснювати людям очевидну істину: доля реформ в Україні вирішальною мірою визначається спроможністю держави надати їм соціальної спрямованості. **Населення має знати: цивілізований ринок, який ми прагнемо створити, соціальний уже за самим своїм змістом, бо ставить у центр своїх системних зв'язків людину, задоволення її потреб та інтересів.** Наявні в Україні суперечності в цих питаннях — свідчення ще недостатньої зрілості ринкових відносин, які лише утверджуються. І долати їх потрібно не поверненням назад, до адміністративної системи (антигуманної за

своєю сутністю), а істотним прискоренням ринкових перетворень, удосконаленням їхнього змісту. Це завдання складне, значно складніше, аніж нам раніше здавалося, але ми його мусимо здійснити.

На завершення кілька слів про **взаємовідносини України з МВФ, іншими міжнародними фінансовими організаціями.**

На цих питаннях я вже неодноразово зупинявся. Перекоаний, що зазначені інституції об'єктивно зацікавлені у відтворенні на базі країн із перехідною економікою системи західного зразка, а не відста-лого суспільства “африканського” типу. Й насамперед тому, що навряд чи вони хочуть опинитися в системі несприятливих геополітичних координат, коли до нинішнього табору слаборозвинутих країн додасться ще й група посткомуністичних держав. З урахуванням цього, гадаю, маємо не лише підстави для солідного діалогу з керівництвом МВФ, Світового банку, інших міжнародних структур, а й право розраховувати на їхню підтримку нашої стратегії реформ.

Шановні учасники конференції!

Ще раз повертаючись до документа, який ми розглянули, хочу зауважити таке. Зміст і мета попереднього етапу нашого розвитку полягали в тому, щоб за нелегких умов перехідного періоду, економічної кризи та жорстких політичних протистоянь вижити як суверенна держава, поглибити реформи й прискорити їхнє проведення, не допустити відступу назад.

Нам передрікали неминучу поразку в розв'язанні цих безпрецедентних за своєю складністю завдань. Однак сьогодні вже зрозуміло: за всіх складнощів, які були й залишаються, Україна не зійшла з обраного шляху. Ми пройшли значний відрізок цієї дистанції. І те, що сьогодні є можливість вести на такому рівні предметний діалог про його підсумки та перспективи, це, погодьтеся, добра й обнадійлива ознака. Думаю, що у нас є всі підстави в основному схвалити запропонований проект Програми “Україна—2010”. З урахуванням пропозицій, висловлених на конференції, його потрібно доопрацювати. Звичайно, знайдуться скептики, які вважатимуть визначену перспективу нереальною, дехто взагалі сприйме все це як суто пропагандистську акцію. Що ж, кожному своє.

Комісія, яка опрацьовувала документ, була постійно відкритою для конструктивного діалогу. Можливості його продовження лишаються й зараз. Попри певні розходження, у нас спільна позиція з Головою Верховної Ради щодо необхідності опрацювання єдиної Програми соціально-економічного розвитку держави на наступне десятиріччя. Базою такого документа могла б стати Програма “Україна—2010”. Передбачається, що після доопрацювання проект програми, який ми обговорювали, буде офіційно внесено на розгляд парламенту. Далі

можна було б створити узгоджувальну комісію з народних депутатів, представників Національної академії наук, Уряду та Адміністрації Президента, яка б у стислі строки підготувала його до розгляду на сесійному засіданні. Дуже важливо, щоб затвердження Програми не відкладалося.

Не можна також допустити, щоб ця робота стала приводом до поглиблення конфронтації між виконавчою і законодавчою гілками влади, зашкодила порозумінню, що склалося між ними останнім часом. Консолідація усіх гілок влади, а також політичних сил, як ми всі добре розуміємо, є визначальним чинником реалізації запропонованого курсу економічних перетворень. Повністю поділяю думку академіка В.Тация та професора Н.Кузнецової щодо законодавчого забезпечення Програми “Україна—2010”.

Водночас я глибоко переконаний, що економічні перетворення не можуть ставати предметом політичного торгу, використовуватися заради чийось політичних інтересів. Керуючись досвідом — як радянського, так і пострадянського періоду — потрібно усвідомити очевидне: доки економіка лишатиметься заручницею політики, будь-які надії на перспективи її розвитку й піднесення будуть марними. Україна має вступити у нове тисячоліття зі всебічно аргументованим, насамперед з економічного погляду, курсом свого розвитку. Це питання великої ваги, це впевненість наших людей у завтрашньому дні, це й міжнародний авторитет нашої держави.

СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА МАЄ СТАТИ СПРАВДІ ЛЮДЯНОЮ

Виступ на розширеному засіданні
колегії Міністерства праці
та соціальної політики України

13 квітня 1999 року

Шановні члени колегії, учасники засідання!

Я не маю наміру говорити про сутність та завдання соціальної політики. Усе це вам добре відомо. Хочу лише вказати на очевидне: ця сфера має стати об'єктом особливої уваги держави, влади. Будь-яка держава й будь-який уряд, здійснюючи свою соціальну політику, змушені вирішувати принаймні три основні завдання: оплачувати борги минулого; забезпечувати сьогоднішній день (регуляція зайнятості та доходів); дбати про майбутнє.

В усьому цьому ваше міністерство має грати першу скрипку. Завдання, що стоїть перед нами, масштабне й складне: **реформувати універсальну за своїм характером і патерналістську за змістом соціальну сферу, перетворити її на ефективно діючий сектор ринкової економіки, стимул прискорення економічного прогресу.**

Соціальна сфера залежить насамперед від стану економіки, який залишається дуже складним. Процес її становлення поєднується зі здійсненням радикальних перетворень. Працівники соціальної сфери мають це глибоко усвідомити. Я не раз викладав свою позицію щодо дальшого поглиблення курсу реформ, ринкової трансформації економіки, її спрямування в русло сучасного цивілізаційного процесу. Водночас ця політика не може залишатися незмінною, закостенілою. Вона має бути гнучкою, адекватно реагувати на процеси і зміни в житті суспільства, збагачуватися новим змістом, інструментами та механізмами.

На нинішньому етапі головним і визначальним у здійсненні реформ — я наголошував на цьому у своєму виступі на економічній конференції в Пущі-Озерній — є істотне посилення їхньої соціальної спрямованості й відповідно зростання ролі і значення соціального чинника, як одного з визначальних у забезпеченні стабілізації та економічного зростання.

Може виникнути цілком природне запитання — і не тільки в пересічних громадян, а й у фахівців: чи не запізно звертаємося до проблем соціальної політики саме в такому аспекті? Щоб коректно й вичерпно відповісти на нього, варто ще раз повернутися до стартових умов, за яких розгорнулися економічні перетворення. Ці умови були значно складнішими, аніж в усіх інших постсоціалістичних країнах, за винятком хіба що тих, де точилися міжнаціональні конфлікти. Я не буду перелічувати всі ці проблеми. Але згадаймо хоча б інфляцію тих років. Вона цілковито зруйнувала механізми відтворювального процесу. Катастрофічно впали реальні доходи населення, люди втратили свої грошові заощадження. Іншими словами, ми мали тоді не лише практично найвищі у світі показники інфляції, дефіциту бюджету та падіння виробництва. Рекордним був і показник зубожіння народу. По суті країна перебувала на грані економічного колапсу й хаосу, що могло призвести до втрати політичної незалежності. З рецидивом інфляції та падіння курсу гривні довелося зіткнутися й минулого року. Це тим більш прикро, що в 1997 році та за вісім місяців 1998 ми мали достатньо низький рівень інфляції, що відразу ж позначилося на реальних доходах населення. Вони зросли майже на 10 відсотків.

Однак протягом останніх місяців минулого року, після сплеску світової фінансової кризи, насамперед у Росії, ситуація різко змінилася на гірше. Через падіння курсу гривні поповзли вгору ціни. Це відчула на собі кожна сім'я, особливо люди з низькими доходами, пенсіонери, молодь, студенти. Економіка втрачає позиції, на які з такими труднощами вдалося вийти у середині минулого року. Ситуація складна, але не безнадійна. Вже є певні зміни на краще. Намітилися позитивні тенденції у промисловості. Вони ще не можуть компенсувати втрати від торішньої девальвації гривні, але важливо, що почалося відновлення докризової ситуації 1998 року. Зростання має місце в усіх галузях промисловості.

Хочу наголосити на **принциповому значенні** дальшої пріоритетності курсу грошової та фінансової стабілізації. В необхідності цього переконує також торішній досвід. Навіть за відносно невисокими темпами інфляції (в Росії в роки фінансової кризи вони були вищими в 4 рази, а в Білорусі — майже в 10 разів) вона неприпустима і небезпечна для України з її

знекровленою економікою та зведеними до мінімуму доходами населення. Я вже не вперше змушений зупинитися на таких добре відомих і, здавалося б, очевидних речах. Роблю це не в останню чергу з огляду на шалений тиск із боку частини депутатів парламенту, активізацію останнім часом спроб торпедувати саме цю позицію економічної політики. В Україні ще далеко не повною мірою подолані наслідки світової фінансової кризи, не забезпечено (як це було в 1996 та 1997 роках) надійної стабільності курсу гривні. Й за таких умов нам мало не щодня нав'язують законодавчі рішення, що неминуче ведуть до інфляційної емісії.

Одне із завдань, що покладаються на вас за службовим обов'язком, — доносити до людей сутність цієї проблеми, переконливо й аргументовано її роз'яснювати, враховуючи, що вона набуває особливої гостроти з наближенням президентських виборів, коли безсоромний і безвідповідальний популізм набуває справді обвальних масштабів. Це потрібно не лише сьогодні, а й на майбутнє. **Суспільство має убезпечити себе від спроб вирішувати економічні проблеми за допомогою друкарського верстата і після президентських виборів. Розплачуватися за це доведеться знову ж таки економіці й нашим людям.** Сьогодні не бракує цілком відвертих заяв декого з претендентів на президентський пост щодо можливості саме такого перебігу подій. Як приклад здебільшого згадують Білорусь. Я не збираюся аналізувати ситуацію в цій країні. Скажу лише, що торік інфляція там становила, за офіційними даними, 282 відсотка. Коментарі, гадаю, не потрібні. Хіба що такий: про подібні речі людям слід говорити чесно й відверто, а не тішити їх солоденькими байками. Ми втрималися від нового зриву в гіперінфляцію (за всіх складнощів економічної ситуації та постійних атаках зі стін парламенту) саме тому, що жодного разу не вдалися до емісійних інструментів.

Водночас із грошової стабілізації не потрібно робити ідола. Останнім часом уживаються заходи для подолання її односторонності, що мала місце протягом попередніх років. Ідеться про зменшення дефіцитності бюджету та структурну перебудову економіки. Саме такі підходи дають підстави розраховувати на виведення з кризи виробничої сфери, а також здійснення глибокої соціальної реформи, поліпшення умов життя людей. Це ключове завдання наступного етапу соціально-економічного розвитку України.

Контури соціальної реформи окреслені ще влітку 1997 року Указом Президента про основні напрями соціальної політики до 2000 року. Принципові його положення узгоджені з профспілками. Склалося так, що через низку причин, зокрема й тих, які пов'язані з впливом на нашу економіку світової фінансової кризи, реалізація намічених Указом завдань постійно відкладалася. Нині за цю роботу необхідно братися негайно.

Хочу висловити серйозний докір Міністерству праці та соціальної політики, насамперед за слабку організацію виконання згаданого Указу. Слід не тільки фіксувати соціальні негаразди. Потрібно ефективніше впливати на їх усунення, на вирішення назрілих і невідкладних питань. Змушений також констатувати, що від цієї роботи самоусунулися міністерства економіки та фінансів, не виявляють належної активності місцеві держадміністрації, немає достатньої координації зусиль органів державної влади. Навіть за дуже складних умов можна було зробити значно більше.

Конкретніше про **складові** соціальної реформи, якими я їх бачу.

До визначальних функцій держави належить здійснення політики доходів. Як засвідчує світовий досвід, це актуально для всіх етапів становлення та розвитку ринкової економіки. Особливо дієвою політика доходів має бути в перехідний період. А в нас поки що виходить навпаки. Законодавство побудоване таким чином, що **держава позбавлена будь-яких важелів активного впливу на процеси матеріального розширення населення, зменшення диференціації доходів, яка катастрофічно зростає й набула загрозливих масштабів.**

В Україні співвідношення між грошовими доходами 10 відсотків найбільш і найменш забезпечених груп населення становить 12:1. У країнах Західної Європи цей коефіцієнт становить 6:1, у США — 11:1. Тут ми граємося з вогнем. Такі контрасти в доходах сьогодні є основним чинником соціальної напруженості в суспільстві. І саме на цьому особливо активно спекулюють люди і сили, які прагнуть до політичного реваншу. Ми не можемо пасивно чекати нової революційної експропріації та переділу власності. Тому я **наполягаю не просто на всебічному зміцненні в ході економічних реформ інституту приватної власності, а її демократизації та наповненні соціальним змістом.**

У Швеції, де мені нещодавно довелося побувати і на чию модель соціалізму багато хто посилається, держава володіє всього чотирма відсотками основних фондів. Решта — у приватній власності. І жодних катаклізмів, якими у нас так любляють лякати людей, не виникає. Більше того, частка соціальних витрат держави у структурі національного продукту більш як удвічі перевищує аналогічний показник колишнього Радянського Союзу. І це далеко не виняток серед розвинутих країн. Так що якоїсь Америки нам відкривати не треба. **Люди мають бачити життєву перспективу, а вона за сучасних умов пов'язана саме з політикою зміцнення приватної власності й можливістю одержувати від неї доходи. У цьому головний аспект соціальної привабливості реформ, а відповідно визначальний принцип нашої соціальної політики — захист**

конституційного права кожного громадянина на володіння, користування та розпорядження приватною власністю.

У цьому контексті потрібно разом із законодавцями забезпечити правовий захист інтересів дрібних акціонерів. Їх у нас разом із власниками земельних паїв майже 15 мільйонів. Не варто забувати, що ідея приватизації та паювання земель дискредитована значною мірою саме через відсутність правових механізмів такого захисту. Я думаю, що йдеться про свідомі дії лівих сил парламенту, для яких принцип “чим гірше, тим краще” діє і в зазначеній площині.

Необхідно якомога швидше зупинити катастрофічне падіння вартості робочої сили, прогресуючу її декваліфікацію. Якщо називати речі своїми іменами, то знецінення робочої сили — це ознака колоніальної економіки. З цією проблемою зіштовхується практично все, що пов’язане з поглибленням економічних реформ.

За низького рівня оплати праці не можна здійснити глибоку податкову реформу, істотно змінити співвідношення між бюджетними надходженнями від суб’єктів господарювання і доходів громадян (як це має місце у країнах ринкової економіки). А отже, послабити на цій основі податкове навантаження на реальну економіку, дати їй вільніше почуватися. Від рівня оплати праці залежить також реформування житлово-комунальної сфери, пенсійної системи. А насамперед найбільше страждає виробництво. Сьогодні у нас немає практично будь-якого мотиваційного механізму продуктивної праці. З цим пов’язана й низька купівельна спроможність населення. У кінцевому підсумку маємо великий бар’єр на шляху стабілізації, оздоровлення та піднесення економіки.

Якщо звернутися до досвіду постсоціалістичних країн Центральної та Східної Європи, то економічне зростання в них стало можливим якраз на основі випереджаючих темпів зростання заробітної плати. У Польщі середньомісячна заробітна плата наблизилася нині до 400 дол. Ще очевиднішим у цьому відношенні є приклад Болгарії. Протягом останніх двох років, після того як у країні усунули політичні перепони на шляху реформ в економіці, середня заробітна плата тут у доларовому еквіваленті зросла у 2,4 рази — від 50 до 120 дол. А це й соціальна підтримка реформ, й активізація участі людей у їх здійсненні. В Україні ж через торішню девальвацію гривні доларовий еквівалент середньомісячної заробітної плати знизився приблизно в 1,8—2,0 рази. Відповідні й настрої серед населення.

Зрозуміло, що процеси політики доходів населення дуже складні, часто болісні. Вони повинні супроводжуватися глибокими й ретельно виваженими економічними перетвореннями, висококваліфікованими управлінськими рішеннями. На жаль, змушений констатувати: підня-

тися до такого рівня нинішні владні структури нашої держави (як у виконавчій, так і в законодавчій гілках) поки що неспроможні. Не бачу енергійної, ініціативної позиції з боку економічного блоку Уряду, а з ним і Міністерства праці та соціальної політики. Маємо заступників міністрів та цілі департаменти, що опікуються соціальними питаннями, і в міністерствах економіки та фінансів. У чому полягають їхні функції, чим вони займаються?

Прошу міністрів розібратися й доповісти. Не можна сидіти склавши руки. Мене не задовольняє, що у здійсненні соціально-економічної політики Кабінет Міністрів постійно в'язне у поточних справах, випускаючи з поля зору стратегічні завдання й цілі. Такі ж претензії адресую і Мінпраці.

Ще раз наголошую: за збереження нинішнього залишкового принципу формування заробітної плати, фактичної відсутності її державного регулювання, руйнування нормативно-тарифних та організаційних механізмів, зростання прихованого безробіття й тінізації оплати — словом, за продовження усього букета неподобств у цій сфері зупинити деградаційні процеси в економіці неможливо. Де ви ще бачили, щоб різниця в заробітній платі робітника і керівника державного — наголошую: державного! — підприємства, професора і ректора вузу, рядового і головного лікарів медичних закладів становила 15—20, а то й більше разів?

Це ж ненормальна, нездорова й вибухонебезпечна практика. Й тим більш прикро, обурливо, що вона нікого не те що не турбує, а просто не цікавить. Звикли. Це погана звичка, неприпустима. Я хочу, нарешті, сьогодні почути: чи в змозі економічний блок Уряду, Мінпраці, галузеві міністерства зробити щось реальне, спробувати хоч якось увести в береги цей хаос? Саме хаос, й один із найхарактерніших його виявів — **невиплати заробітної плати та зростання заборгованості з неї**. Це наслідок цілого комплексу причин, і насамперед помилок та прорахунків в економічній політиці, непослідовності у проведенні реформ. Нинішній борг сформувався переважно в 1996 році та в першій половині 1997 року.

На жаль, не зумів поліпшити ситуацію й нинішній склад Кабінету Міністрів. За останніх півроку вона значно погіршилася: заборгованість продовжує зростати. Я сподіваюся, що про заходи, які вживаються, скаже сьогодні міністр фінансів. І прошу мати на увазі: ліміт очікувань як у суспільстві, так і в Президента вже вичерпано.

Загострюю це питання аж ніяк не з огляду на наступні президентські вибори. Навпаки, я за стабільність Уряду, проти того, щоб робити різкі рухи в кадрових питаннях. Однак, повторюю, за умови, якщо будуть реальні результати, а не балачки, які лише розчаровують й

озлоблюють людей. Ілюзій із цього приводу не повинно бути ні в кого. Це стосується також керівників місцевих держадміністрацій, які беруть участь у засіданні колегії. Ми пішли на істотне збільшення податкових надходжень, які спрямовуються до місцевих бюджетів. Однак і при цьому в багатьох регіонах, як мені доповідають, соціальні витрати ще не стали пріоритетними: гроші витрачаються на що завгодно. Вважаю особливо неприпустимим зволікання з погашенням заборгованостей та виплатою відпускних учителям та медикам. Ці видатки фінансуються якраз із місцевих бюджетів.

Вимагаю також від органів прокуратури **посилити контроль за дотриманням законодавства про працю**. Серед базових проблем соціальної політики — відновлення жорсткої регулятивної функції держави. Доручаю Кабінетові Міністрів та Мінпраці внести найближчим часом відповідні пропозиції.

З усією гостротою змушений говорити про охорону праці. Те, що відбувається в цій сфері, можна назвати одним словом — неподобство. За статистичними викладками, які ви почули, — а загальна картина цим далеко не вичерпується — це людські трагедії, скалічені долі. І, додам, великий додатковий тягар на нашу ослаблену економіку. Уявіть собі: видобуток одного мільйона тонн вугілля коштує більш як чотири шахтарських життя! Наближається до вугільної промисловості за частотою смертельного травмування трактористів сільське господарство. Надто дорогу ціну ми платимо не лише в цих галузях.

І насамперед тому, що **в нас немає ефективного державного нагляду за охороною праці, чим дехто намагається безсовісно користуватися**. Керівники багатьох підприємств, особливо новостворених, економлять саме за рахунок видатків на створення безпечних і нешкідливих умов праці. Це глибоко аморально, а якщо хочете, й просто не по-людському. А стосовно економіки, то щороку держава змушена виплачувати потерпілим 360 млн грн. Загальний борг за виплатами регресних позовів та одноразової допомоги сягнув майже 600 млн грн.

Я хочу запитати у керівників Мінпраці, на яке безпосередньо покладено цю ділянку роботи, й особисто міністра: чи притягнуто до відповідальності когось із тих, з чиеї вини гинуть і стають інвалідами люди? Чи, може, вас влаштовує те, що шахтарі-регресники голодують і стукають касками під Адміністрацією Президента, а не під міністерствами, які за це відповідають?

Кабміну та міністерству необхідно підштовхнути проходження у Верховній Раді одного з найважливіших законопроектів у цій сфері — про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного

випадку на виробництві та профзахворювання. А то він там лежить уже півроку, й особливого руху не помітно.

Ви знаєте, наскільки болюча сьогодні **проблема зайнятості населення**, що загострюється з реструктуризацією підприємств. Те, що зроблено у цьому напрямі, — лише перші кроки, причому досить боязкі, нерішучі й недостатні. Тим часом у майбутньому реструктуризація охопить практично всі нині діючі підприємства. Це вимагає вироблення чітких й узгоджених із профспілками упереджувальних заходів.

Мене абсолютно не влаштовує та благодушна споглядальність, з якою органи, що відповідають за рівень зайнятості, лише фіксують стан справ, реально на нього не впливають і не враховують нові важливі аспекти цієї дуже гострої, складної і багатопланової проблеми. Такі підходи слід переглянути, й негайно. Інакше можемо зіткнутися з дуже небезпечними несподіванками. Адже безробіття, а тим більше, коли люди взагалі втрачають надію знайти роботу, — дуже загрозливий фактор.

Звертаю вашу увагу на такі факти й тенденції:

- зростання кількості претендентів на одне робоче місце (в Івано-Франківській області — 227, Волинській — 88, Закарпатській — 83 й т. ін.);

- збільшення тривалості безробіття. Тенденція доволі стійка: у 1996 році — 6 місяців, у 1997 — 8 і в 1998 році — 9 місяців. Це наслідок збільшення частки безробітних, які стоять на обліку більше року (Львівська область — 12 місяців, Івано-Франківська та Волинська — по 11);

- розширення масштабів прихованого безробіття. Це також міна уповільненої дії, яка за відсутності належної уваги та рішучих заходів може в будь-який момент вибухнути. Тому я не радив би втішатися порівняно невисоким рівнем зареєстрованого безробіття;

- концентрація вогнищ безробіття в деяких регіонах — переважно там, де зосереджені великі промислові підприємства. Така нерівномірність (на відміну від країн із розвинутим ринком праці) створює додаткові складнощі, а загальна статистика не завжди відображає реальний стан справ.

Я докладніше зупинився на проблемі зайнятості з цілком очевидних причин.

По-перше, подальше її загострення може різко, аж до непередбачуваних наслідків, посилити напруження в суспільстві.

По-друге, економіка поступово втрачає свій трудовий потенціал.

А по-третє, підходи до вирішення цієї проблеми особливо показові й типові для наших органів влади та управління: багато слів і мало діла.

Чим зайняті, даруйте за повтор, служби зайнятості? Складається враження, що лише розширенням власного апарату та облаштуванням презентабельних інтер'єрів. У будь-якому разі, відчутної ролі їх не помітно.

Говоримо про розвиток, **державну підтримку малого підприємництва, яке могло б увібрати значну частину надлишкової робочої сили.** Й самі ж душимо його бюрократизмом, чиновницьким нахабством і свавіллям, заганяємо в тінь непомірними податками та поборами, не захищаємо від криміналітету.

Я дав доручення Генпрокуратурі перевірити виконання Указу Президента про дерегуляцію економіки з наголосом на цих питаннях. Але де активність органів, для яких такі завдання написані, можна сказати, на їхніх вивісках, у тому числі й насамперед Міністерства праці та соціальної політики? Або Міністерства сім'ї та молоді (нині Державного комітету), де, схоже, нікого як слід не турбує зростання молодіжного безробіття.

А роботи ж тут просто непочатий край. Щороку наступаємо на граблі працевлаштування випускників шкіл та вузів. Але висновки не робляться.

Ставлю завдання так: цього року такі заходи мають бути розроблені й здійснені за будь-яких умов. Ми повинні діяти не наосліп, набиваючи синці та гулі. Потрібен чіткий, осмислений погляд на сьогоднішні реалії та завтрашні перспективи. Я доручив Кабінетові Міністрів розробити Генеральну схему створення нових робочих місць на період від 1999 до 2001 року. Слід також прискорити затвердження Верховною Радою Концепції розвитку трудового потенціалу в Україні — основи державної політики у цьому питанні.

Радикального удосконалення потребує система пенсійного забезпечення. За нинішнього законодавства воно практично неможливе. Це, звичайно, передусім завдання парламенту. Програма проведення пенсійної реформи перебуває на розгляді у Верховній Раді вже півтора року. Виконавча влада також не повинна стояти осторонь. Досить уже дискусій, семінарів, круглих столів та конференцій. Слід витягати справу із глухого кута. Робота ця складна, делікатна, вона зачіпає кровні інтереси мільйонів людей. А в нас виходить або зрівнялівка, або така неприпустима різниця в пенсіях — від 37 до 1200 грн. І в тому, й іншому випадках порушується соціальна справедливість. Давайте діяти виважено й відповідально, не вдаючись у крайнощі.

Кілька зауважень щодо поліпшення системи соціальної допомоги, соціального захисту інвалідів, ветеранів війни та праці, багатодітних

сімей. Міністр фінансів несе особисту відповідальність за своєчасне й повне фінансування бюджетних видатків на ці цілі.

Як вам відомо, рішенням 47-ої сесії Генеральної Асамблеї ООН 1999 рік проголошено Міжнародним роком громадян похилого віку. Україна підтримала це рішення, створено відповідний Національний комітет. Для нашої держави це питання особливо актуальне: літні люди становлять 20 відсотків від загальної чисельності населення, що впливає практично на всі сторони життя — економічний розвиток, стан трудових ресурсів, структуру медичного, соціального та комунально-побутового обслуговування, на служби зайнятості та матеріального забезпечення громадян.

Давайте мобілізуємо для підтримки цієї категорії населення ресурси й можливості всіх — органів виконавчої влади, підприємств, банків та підприємницьких структур, релігійних організацій та громадських об'єднань, окремих громадян. Це наш святий обов'язок перед старшими поколіннями. А ініціатором та координатором такої роботи має стати Мінпраці.

Шановні учасники засідання!

Із нашої сьогоднішньої розмови випливає ще один висновок — **необхідність удосконалення структури й організації діяльності системи виконавчої влади**. Як відомо, однією з цілей адміністративної реформи, що проводиться, є перехід у побудові системи виконавчої влади від галузевого принципу до функціонального. Мінпраці — один з органів, який має діяти саме за таким принципом. Проте я б не взявся стверджувати, що так воно є насправді.

До сказаного вище можна додати й таке питання, яке у всіх на слуху, але також не вирішується роками. **Це система розподілу пільг та допомог**. Система застаріла, роздута й настільки неефективна — що держава вже фактично перестала захищати будь-кого. Кому, як не Мінпраці та соціальної політики, здійснити кваліфіковану експертизу доцільності цих пільг та допомог, внести пропозиції й домогтися їх виконання? Виходить так: усі добрі, поганий один Президент, бо він проти пільг. А тим часом я проти того, щоб ці пільги роздавалися всім і вся, наліво й направо. Й за те, щоб ними користувалися лише ті, хто реально цього потребує, — інваліди, самотні й немічні, багатодітні сім'ї. **Інакше втрачає будь-який сенс сама ідея такої державної підтримки**.

Більше того, на практиці виходить так, що найменш захищені категорії населення не завжди отримують навіть те, без чого їм просто не прожити. Кажу насамперед про інвалідів, яких у нас більш як два мільйони. Більшість законодавчих та нормативних актів, що мають забезпечувати їхній соціальний захист, не виконуються або грубо пору-

шуються, особливо в частині соціальної, медичної та трудової реабілітації, створення робочих місць та працевлаштування.

Не виконуються і деякі мої доручення. Залишається відкритою проблема протезування — до речі, вона проігнорована й у заходах до Міжнародного року громадян похилого віку. Тим часом послуг цієї галузі потребують як мінімум 800 тис. осіб.

Можу ще додати різке скорочення мережі спеціалізованих торговельних підприємств для обслуговування інвалідів та ветеранів, недостатню допомогу місцевих органів у забезпеченні їх паливом, ремонті житла, вирішенні інших повсякденних питань. Оце і є фактичне, реальне ставлення до людей, а не турбота про них на словах, як у випадку з пільгами. Й характеризувати його можна одним словом — байдужість.

Є також ціла низка проблем, де орбіти вашого міністерства перетинаються з галузевими органами. Але принаймні я щось не пригадую спільних засідань колегій, на які було б винесено й ґрунтовно, всебічно розглянуто соціальні проблеми — загальнодержавні чи галузеві. Прошу й вимагаю серйозно задуматися над підсумками сьогоднішньої розмови і зробити висновки, виходячи насамперед із того, що соціальна політика, рівень і наслідки її реалізації — це сьогодні наріжний камінь усього нашого життя, згуртованості суспільства, довіри народу до влади. Замість живого, предметного, а головне, результативного діла часто виходить метушня, імітація роботи.

У сучасному світі обличчя держави визначається не ідеологічною орієнтацією уряду чи політичним забарвленням парламенту. Головне — як живеться у цій державі людині. Давайте ж працювати над тим, щоб наша соціальна політика стала справді людяною. Оскільки іншою бути вона просто не може.

КУРСУ РЕФОРМ — ВИВАЖЕНУ І ПОСЛІДОВНУ ЕКОНОМІЧНУ ПОЛІТИКУ

Виступ на заключному етапі
VII з'їзду Українського союзу
промисловців і підприємців

25 травня 1999 року

Шановні учасники з'їзду!

Ви та ваші колеги, яких ви представляєте, уже не раз переконувалися, що я завжди відкритий і відвертий у спілкуванні з вами. Постараюся не відійти від цього й сьогодні — як в оцінці пройденого шляху, так й у викладі свого бачення ключових проблем економічної політики держави на перспективу. Такого підходу вимагає відповідальність поточного моменту й завдань, які належить реалізувати.

Спочатку про найзагальніші проблеми, що розв'язувалися в економіці від жовтня 1994 року.

Висновки щодо цього складні й неоднозначні, як складним і неоднозначним був зазначений період. Проте аналіз має бути максимально об'єктивним, неупередженим і коректним. Бо від того, які уроки з нього винесемо, залежить вибір подальших шляхів та напрямів економічних перетворень, майбутнє України. На цьому доводиться наголошувати ще й тому, що сьогодні, з розгортанням передвиборної президентської кампанії, збільшується потік напівправди, перекручень, свідомих зловмисних фальсифікацій.

Цілком очевидно, що логіка реформ диктується конкретною соціально-політичною та економічною ситуацією. Якщо говорити про курс, заявлений у жовтні 1994 року, то він визначався насамперед особливостями **стартових умов** того періоду. Про них уже чимало говорилося, тому з огляду на нинішню ситуацію, за якої Президент є основним

об'єктом критики та звинувачень, конспективно нагадаю найбільш характерні з них. Це рекордна за світовими вимірами інфляція, наслідком якої було обвальне падіння промислового та сільськогосподарського виробництва. Це глибокі деформації у сфері державних фінансів. Україна стала світовим лідером і за обсягом дефіциту державного бюджету. Це катастрофічне падіння реальних доходів населення, які буквально щоденно поглиналися інфляцією.

Економічні процеси пригнічувалися двома основними чинниками. Протягом попереднього періоду практично зупинилися реформи й посилювався крен у бік реанімації адміністративних методів управління. Відчутно давалася взнаки також незавершеність у розбудові функціональних структур національної економіки. В сукупності це ставило під загрозу всі попередні здобутки — аж до загрози втрати державної незалежності. Не зайве нагадати, що на той час значна частина пост-соціалістичних країн уже в основному пододала кризові процеси. За 1994 рік приріст ВВП у Польщі, Угорщині, Словенії, Чехії становив 2,6—5,5 відсотка, в Естонії — 6 відсотків. Удвічі меншими, аніж в Україні, були темпи скорочення обсягів виробництва в Росії.

Можна було б навести ще чимало аргументів, які підтверджують очевидне: в 1994 році Україна мала чи не найскладнішу серед усіх постсоціалістичних країн економічну ситуацію — за винятком тих, де точилися міжнаціональні конфлікти. З цього випливала дуже непроста, більше того, небачена досі у нашій практиці вимога. Потрібно було знайти такі механізми, які дали б можливість поєднати якнайшвидше подолання кризи з ринковою перебудовою економіки. Тим часом складові цього двоєдиного завдання не в усьому збігаються. Скоріше навпаки: послідовно здійснювати ринкові перетворення за обвального спаду виробництва надзвичайно важко. Реформи у Польщі та Чехії мали набагато вищі темпи й вагоміші результати не в останню чергу саме тому, що вони розпочалися і здійснювалися в іншій, значно сприятливішій макроекономічній обстановці.

Цей екскурс у недалеке минуле підводить до ще одного принципового висновку: все, з чим економіка України підійшла до осені 1994 року, робило курс реформ справді безальтернативним. Зокрема, невідкладну й глибоку лібералізацію економіки, роздержавлення та приватизацію, здійснення жорсткої монетарної політики. Лише на цій основі можна було досягти макроекономічної стабілізації, в чому полягало питання життя або смерті економіки й держави. Тому ті, хто намагається подавати мою позицію як породження суб'єктивістської сваволі чи амбіцій або ж як історичну помилку при виборі нашого шляху в майбутнє, грішать проти очевидної істини. Підставою для таких

тверджень є конкретні наслідки зробленого за цей не дуже тривалий і дуже нелегкий період.

Ми зіткнулися з великими труднощами, з відкритою і прихованою протидією. Були помилки та прорахунки. Проте навіть за таких умов нам удалося доволі швидко подолати гіперінфляцію, забезпечити стабільність гривні, закласти основу для зупинення спаду виробництва та зростання його обсягів у конкурентоспроможних галузях. Були всі підстави розраховувати на те, що переломним у подоланні кризи, забезпеченні стабілізації економіки та виведенні її на траєкторію сталого економічного зростання стане 1998 рік.

Однак найжорстокіша за післявоєнний період світова фінансова криза відкинула нас із завойованих позицій. Надолужувати втрачене доведеться довго і з великими труднощами. Проте очевидне й інше: втрати могли б бути значно більшими. Адже під ударами кризи опинилася третина країн світу, в тому числі Японія, Південна Корея, Таїланд, Бразилія та ін. Щонайменше на 5—6 років відкотилася назад економіка Росії.

Слід урахувати, що до початку цього фінансового катаклізму наша економіка підійшла менш захищеною, аніж російська. Вона була більш відкритою, більше інтегрованою у світовий простір, залежною від експорту й особливо критичного імпорту. І якщо ми витримали це, по суті найкритичніше за останнє десятиліття, випробування, то є підстави говорити про зрослий рівень роботи виконавчої влади й Національного банку та взаємодії між ними. Своєчасність, обґрунтованість ужитих ними заходів визнає більшість зарубіжних експертів. Після кризового удару економіка України поступово стає на ноги, набуває системної визначеності й стабільності. Це вияв і результат глибоких якісних перетворень, що відбулися від 1994 року.

Одним із ключових завдань перехідного етапу було створення основних атрибутів національної економіки. Сьогодні ми їх маємо — грошову, фінансову, податкову, митну, банківську та інші системи, що у своїй сукупності становлять основну економічну інфраструктуру нашої державності. Важливим кроком стало проведення грошової реформи, що сприяло валютній стабілізації. У людей сформувалася повага до національної грошової одиниці. Сьогодні гривня не валяється на бруківці, як колись купоно-карбованці. Вирішено й інше, також визначальне за своєю сутністю, завдання трансформаційного періоду — створення базових засад змішаної багатоукладної економіки.

Відбувся перелом у реформуванні відносин власності. Завершено перший етап земельної реформи — роздержавлення та поетапна передача землі тим, хто її обробляє. Стає реальністю формування у

перспективі ринку землі. Вважаю обґрунтованими й ефективними також наші дії щодо лібералізації господарських зв'язків.

Реалізується на практиці модель відкритої економіки — один із ключових елементів у контексті радикальних економічних перетворень.

Відчутним і реальним наслідком цієї роботи я назвав би подолання хронічної дефіцитності національної економіки. Зроблено те, що протягом 70 років було не під силу адміністративно-командній системі. Шкода лише, що в нас нерідко надто вибірково підходять до порівняння з минулим — так би мовити, в суто ностальгійному або партійно-конфронтаційному плані. А тим часом уже більшає порівнянь і на користь нових часів. Ось одне з них. Протягом усього періоду радянської влади в Україні було газифіковано 3043 населених пункти, а за період незалежності (за офіційними даними Держкомстату) — 5072. Причому переважна більшість із них — у сільській місцевості.

У змін, що відбуваються, є ще один важливий аспект. Утверджуються економічна свобода, можливості вільного вибору сфер і форм господарської діяльності, самоутвердження та реалізації особистості. Істотно змінюючи економічне життя, все це кардинальним чином впливає і на суспільну психологію. Люди вчаться і звикають більше покладатися на себе, свою енергію, ініціативу, підприємливість. Відповідно відходить в історію патерналістська роль держави, яка за минулих часів була здебільшого номінальною, хоча й досить гучно декларувалася.

Йдеться насамперед про найбільш дієздатні верстви населення — молодь, людей, що дістали у своє розпорядження власність. Вони стають важливим рушієм економічних перетворень, гарантом їхньої необоротності. Хоча, якщо відверто, у формуванні середнього класу особливих висот ми ще не досягли. Основна робота й реальні результати тут ще попереду. Разом із тим варто так само об'єктивно визнати, що за всієї важливості реформ їхній вплив на стан національної економіки ще дуже й дуже недостатній.

Це стосується головного — зміцнення фінансової системи держави, й насамперед фінансів підприємств та організацій, істотного підвищення конкурентоспроможності та структурного оновлення економіки. Тут далися взнаки специфічні чинники. За кризових умов структурні зрушення формуються кон'юнктурою ринку, в тому числі зовнішнього. А вона була для нас усі ці роки вкрай несприятливою. Нині спад виробництва, що триває, висне тягарем на всіх сферах життя, насамперед соціальній, не дає вільніше дихнути. Усе з ним пов'язане постійно провокує напруженість у суспільстві.

З іншого боку, надмірна диференціація доходів населення, штучне зниження вартості робочої сили (як і низький рівень соціальних витрат)

стримують розширення внутрішнього ринку, зростання й технологічне оновлення виробництва. Це зачароване коло треба будь-що розірвати. Зробимо це тим швидше, чим більше людей усвідомлять і врахують істину принципової, а б сказав, основоположної ваги: усі наші негаразди є наслідком не ринкових реформ, а, навпаки, їхньої повільності, незавершеності, некомплексності. Мають місце також непослідовність та суперечності. Я відношу все це й на свій рахунок.

Дуже слабким місцем залишається реформування первинних суб'єктів господарювання — підприємств та організацій. Що в поєднанні з об'єктивними, а нерідко й неминучими труднощами призвело до невтішних результатів. Однак ті, хто зосереджує вогонь критики виключно на керівництві держави й персонально на Президентів, мають брати до уваги й таке. Значно простіше спрямовувати невдоволення своїх колективів в інший бік, переводячи стрілки на центр, столицю, аніж, скажімо, розраховуватися за свої борги чи виступати активним союзником держави у протидії економічній злочинності.

Водночас я категорично проти свавільного й огульного фіскально-силового тиску на промислові та підприємницькі структури, бюрократизації податкових процедур, неприпустимих форм тотального контролю за суб'єктами підприємницької діяльності. Є визначені правила, тож вимагаю їх дотримуватися, а не плодити свої власні під гаслами боротьби з корупцією, поповнення бюджету та поліпшення дисципліни платежів. Усе це призводить до прямо протилежних результатів.

Шановне товариство!

Із сьогоднішніх позицій повніше, рельєфніше помітно сутність помилок, допущених протягом попередніх років, та їхні наслідки. Ситуацію слід виправляти, і невідкладно. Йдеться, *по-перше*, про дефіцитність державного бюджету, успадковану від адміністративної економіки. Прийнявши у жовтні 1994 року рішення відмовитися від емісійного обслуговування дефіциту, ми не змогли узгодити позиції та дії Верховної Ради й Уряду щодо рішучого скорочення державних видатків і розширення каналів наповнення державного бюджету. Доволі часто, й особливо в парламентських стінах, доводиться чути стогони й плачі з приводу скорочення бюджетних видатків. Усі, хто до цього причетний, а над усе Президент, зображаються такими собі безжалісними й безсердечними монстрами. Я також не вважаю такі рішення популярними. Проте іншого шляху немає. Незбалансований, нереальний, нестабільний бюджет — це свідомий або й злісний самообман, від якого страждають і держава, і люди. Це водночас веде до зростання боргу держави.

Якщо вже дивитися правді у вічі, то саме такі, на перший погляд непопулярні, але вкрай необхідні й назрілі рішення Президента,

Кабміну та Нацбанку вберегли економіку від зриву у прірву під натиском світової фінансової кризи. Повторюю: конкретні рішення і дії, а не пустопорожня балаканина. Нагадаю хоча б і те, що торік завдяки Указам Президента вдалося зменшити непосильний дефіцит бюджету з 6,7 відсотка до прийнятного рівня — 1,9 відсотка.

По-друге, поки що залишається у площині гасел та побажань основна вимога економічного курсу 1994 року — **істотне зниження податкового навантаження, створення ефективної податкової системи, яка б стимулювала виробництво**. Проте помітні кроки у цьому напрямі зроблено. Вам відомо, що максимальна ставка прибуткового податку з фізичних осіб зменшена з 90 відсотків у 1994 році до 40 відсотків; податку на прибуток — відповідно від 45 до 30 відсотків; податку на додану вартість — від 28 до 20 відсотків. Значно послаблений податковий прес щодо сільських товаровиробників, підприємств малого бізнесу, запроваджено режим пільгового оподаткування у спеціальних економічних зонах, знижено податкове навантаження на фонд оплати праці. Однак для справжньої податкової реформи потрібні більш рішучі, радикальні й комплексні, взаємопов'язані кроки.

Усі це начебто розуміють, проте віз повзе дуже повільно і з великим скрипом. Звичайно, не можна ігнорувати й об'єктивні чинники. Але є спротив явно і переважно суб'єктивного походження. Дехто не позбувся генетичного страху перед усім новим, невідомим; інші, в тому числі й у державному апараті, гріють руки на процесах тінізації, безладді в економіці, що є прямим породженням непосильного податкового тягаря. Не випадково саме **сфера державних фінансів, поряд із банківською системою, є нині найбільш криміналізованою**. Миритися далі з такими зухвалими викликами державі, владі, суспільству не можна. Як не можна не брати до уваги позицію частини народних депутатів. Відомо, що за Конституцією прерогатива в формуванні та змінах податкової політики належить виключно Верховній Раді. Але спочатку мало місце блокування законопроектів. Зате сьогодні, з наближенням виборів, дедалі голосніше лунає реквієм за вітчизняним товаровиробником, придушеним непосильним податковим пресом. Це не що інше, як турбота про власне крісло, а не про Україну.

По-третє, чимало, якщо не більшість наявних в економіці проблем започатковані незавершеністю реформування відносин власності. А це, як ми знаємо, основна ланка процесу ринкової трансформації економіки. Не применшуючи ролі й значення сертифікатної приватизації, її слід усе ж розглядати лише як початковий етап радикальних змін у відносинах власності. Відповідно вона не може забезпечити формування ефективного власника та відповідального господаря.

За всього бажання не можу назвати послідовною і конструктивною позицію Верховної Ради й у цій сфері. Державні програми приватизації в 1995 та 1996 роках вона не прийняла взагалі. Програму 1997 року було прийнято з піврічним запізненням, а на 1998 рік — у лютому. Під різними приводами блокувалося також прийняття програми приватизації поточного року. Я змушений був затвердити її своїм Указом. Давно чекають законодавчого врегулювання й чимало інших питань, пов'язаних із реформуванням відносин власності. Це найбільш вузьке місце в нашій правовій сфері. Досі не відповідають положенням Конституції базові законодавчі акти, що регулюють відносини власності, — закон “Про власність” та Земельний кодекс. Зволікається прийняття законів “Про управління об’єктами державної власності”, “Про санацію та банкрутство підприємств”, “Про заставу” (обидва в нових редакціях), “Про іпотеку” та інші.

По-четверте, ніяк не виросте з пелюшок банківська система, на яку програмою 1994 року покладалася функція “локомотиву реформ”. Значна частина українських банків залишаються надто слабкими, неспроможними акумулювати достатні кредитні ресурси, обслуговувати інвестиційний процес і в кінцевому підсумку виступати активним суб’єктом політики виробничої стабілізації. Я вже відмітив роль Національного банку, особливо у стабілізації гривні. Проте не можу погодитися з невиразністю, аморфністю банківської політики, її відірваністю від процесів, що відбуваються у виробничій сфері. Хотів би привернути увагу до таких цифр: у 1997 році у загальній структурі інвестицій кредити комерційних банків становили лише 1,7 відсотка. У 1998 році — 1,8. За прогнозними оцінками, в нинішньому році цей показник не перевищить 1,6 відсотка.

Куди ж ми йдемо? Про яку стабілізацію економіки можна вести мову?

Для мене не підлягає сумніву теза щодо самостійності Нацбанку. Але самостійність — це не держава в державі, не відсутність будь-якої підзвітності. Адже йдеться про інституцію, яка за своїм статусом, за можливостями впливу на економіку не поступається перед Кабінетом Міністрів. І тут знову ж таки дається взнаки неповнота законодавчої бази. Вам це добре відомо. Йдеться не лише про законодавче забезпечення діяльності НБУ (закон про нього днями, нарешті, прийнято), а й про акти, що стосуються комерційних банків. Без цього не може бути ані стабільності банківської системи, ані ефективної та законослухняної її роботи.

По-п’яте, вже просто нав’язла в зубах тема неузгодженості дій, істотних, аж до принципових, розходжень у позиціях законодавчої та

виконавчої гілок влади, намагань деяких політичних сил дискредитувати курс ринкових перетворень, підірвати віру населення в його історичну перспективу. Ми вже не раз ставали свідками того, що при цьому застосовуються будь-які засоби, включаючи провокаційні.

По-шосте, за роки незалежності не сформовано дієздатний апарат економічного управління ринковими перетвореннями, докорінно не перебудовані функціональні структури. Не вдалося до кінця перебороти стиль, методи та традиції, залишені нам адміністративною системою. **Ми не маємо повноцінного, кваліфікованого ядра управлінської еліти. Наявна система підготовки та перепідготовки кадрів ще далеко не кореспондується з сучасними вимогами.** Не можна обійти увагою і той факт, що через недооцінку, а то й ігнорування, приниження досвідченого кадрового потенціалу, що склався за попередній період, він сьогодні помітно ослаблений, розгублено багато цінних працівників. Звідси поспішність, невваженість і прорахунки при вирішенні кадрових питань, часті й не виправдані перетрушування на різних рівнях. А відтак неспроможність Уряду, владних структур як у центрі, так і на місцях працювати на перспективу, підпорядковуючи кожен свій крок у поточній економічній політиці стратегічним цілям системних перетворень.

По-сьоме, я вже вкотре змушений вести мову про **незавершеність судової реформи**. За роки незалежності не прийнято такі базові законодавчі акти, як Цивільний та Кримінальний кодекси, закони “Про судоустрій”, “Про статус суддів”, “Про органи суддівського самоврядування” та інші. Становлення судової системи як однієї з провідних гілок влади нового типу відбувається вкрай повільно. У цій сфері формується безпрецедентний правовий вакуум.

Шановні учасники з’їзду!

Судячи з доповіді Анатолія Кириловича Кінаха та виступів учасників з’їзду, наші оцінки економічної ситуації в Україні близькі, а в ряді позицій збігаються. Головний висновок із цього аналізу для мене очевидний: Україні (як, до речі, й усім іншим державам, що розвиваються на пострадянському просторі) ще належить пройти значний шлях до завершення розпочатих системних перетворень. Прискорювати цю роботу можна й потрібно. Але слід також остаточно звільнитися від романтичних уявлень, сподівань та ілюзій, яких не бракувало на перших порах: мовляв, усе вдасться відразу й мало не саме собою. Відомо, що саме з максималістськими надіями, передчасним забіганням уперед пов’язане нинішнє розчарування багатьох наших співгромадян. Я розумію такі настрої. Але погано, що на них намагаються паразитувати деякі політики і партії, нав’язуючи суспільству думку про те, нібито всі

роки незалежності країна йшла хибним шляхом, а тому слід повністю змінити курс.

І не лише в економіці — аж до відновлення Союзу.

Наступний етап соціально-економічного розвитку України за масштабами, складністю та багатоаспектністю завдань значно відрізняється від попереднього. Він має поєднати такі найважливіші пріоритети. Перший і визначальний — зміцнення державності та національної безпеки. Практично всі можливі потенційні загрози для нас зміщуються тепер в економічну площину. **Другий** і такий же важливий пріоритет — це продовження системних реформ, забезпечення критичної маси економічних перетворень, яка дала б можливість повніше задіяти ринкові механізми. І, наголошую це особливо, істотне посилення їхньої соціальної спрямованості. **Третій** пріоритет — стабілізація виробництва, що можлива вже нинішнього року, забезпечення сталого економічного зростання.

Причому з урахуванням того, що з різних причин утрачено, його темпи мають бути максимальними. Це питання як економічної, так і політичної ваги, воно посідає одне з чільних місць у проекті урядової програми “Україна—2010”. Передбачаються середньорічні темпи зростання ВВП на наступні п’ять років у межах 5—6 відсотків, із доведенням їх у 2010 році до 8 відсотків. Іншими словами, протягом наступного десятиріччя валовий внутрішній продукт має подвоїтися, причому в реальному обчисленні. Це значно вище середніх показників світової економіки. Такі параметри близькі до оптимістичного прогнозу зарубіжних експертів, зокрема Світового банку. Вони визначають можливість (за умови радикалізації економічних реформ) зростання ВВП: у 2000 році — на 3 відсотки, у 2001 — на 4, у 2002—2005 — у середньому на 7,8 і в 2006—2010 роках — на 8,7 відсотка. Як бачимо, перспектива досить обнадійлива, і її досягненню слід підпорядкувати всі складові економічної політики.

Нарешті, **четвертий** пріоритет — глибока структурна перебудова української економіки, утвердження науково-технологічної моделі її розвитку. Лише таким шляхом зможемо оптимально трансформувати своє достатньо потужне й водночас надвитратне та неефективне виробництво, істотно підвищити його конкурентоспроможність. У своїй сукупності перелічені складові економічного курсу слід розглядати не лише як базові засади входження нашого суспільства в наступне тисячоліття, а й як концентрований вираз його політичного замовлення до наступних президентських виборів. Тепер щодо найбільш невідкладних завдань, які нам належить здійснити.

Ці питання вже порушувалися сьогодні на з’їзді. Ставлять їх переді мною і в інших аудиторіях. Насамперед, нам усім потрібно чітко

усвідомити: соціалістичного шляху вирішення питань післякризового розвитку, що нагромадилися, немає. Давайте чесно й відверто скажемо про це людям. Переконали, що вони нас зрозуміють.

Не менш шкідливою й небезпечною мені видається й інша крайність — безоглядне відлучення держави від економічних процесів. Практичний досвід переконує, що без умілого застосування інструментів державного регулювання ефективно господарювання за сучасних умов, переведення економіки на ринкові рейки просто неможливі. До речі, не варто плутати посилення ролі держави з бюрократизацією економічних відносин. Свавілля та корумпованість державного апарату, на що часто нарікають, є наслідком не диктату держави в економічній сфері, а, навпаки, низькою дієздатністю, функціональною слабкістю її інституцій. Роль та місце держави у трансформаційних процесах переглядаються нині практично в усіх країнах, які переживають цю фазу свого розвитку. Однак доцільність і результативність посилення регулятивної функції держави слід оцінювати передусім із позицій вирішення нашого стратегічного завдання — системної перебудови й ринкової трансформації економіки.

Спроби поглиблення реформ із недієздатною державною машиною — це нонсенс.

Вважаю за необхідне сформувати після президентських виборів парламентську більшість і новий склад Уряду, який буде її представляти. На жаль, усі мої намагання добитися цього ще до виборів із зрозумілих причин не знайшли підтримки. Не виключаю такого перебігу подій і сьогодні. Тим більше, що коли визначаться кандидати у Президенти, ситуація стане більш прогнозованою. Такий варіант відкрив би можливості у стислі терміни, не більше як за 3—4 місяці, здійснити радикальні кроки до оздоровлення соціально-економічної ситуації, зміцнення основ конкурентоспроможності нашої економіки, її динамічного зростання. *По-перше*, це відчутне зниження податкового тиску з одночасним здійсненням цілого комплексу заходів. Маю на увазі:

- зменшення кількості податків;
- скасування податкових пільг — за винятком тих, що надаються малим підприємствам, житловому будівництву та підприємствам АПК;
- посилення захисту платників податків;
- закріплення за регіонами, відповідно до розширення їхніх економічних функцій, самодостатніх джерел податкових надходжень;
- встановлення п'ятирічного мораторію на внесення змін до податкового законодавства.

Якщо ми справді хочемо забезпечити відчутну активізацію інвестиційного процесу й досягнення уже в наступному році економічного

зростання, треба сміливо йти на зниження податкового тиску і, що не менш важливо, максимальне спрощення процедур податкового адміністрування. Не справа Президента встановлювати тут якісь кількісні параметри. Для цього є відповідні державні органи. Зрозуміло, що тут усе впирається у Податковий кодекс. Його бажано було б прийняти вже в першому півріччі й увести в дію з четвертого кварталу. На жаль, як ви розумієте, надій на це мало. То ж новий кодекс повинен запрацювати хоча б невдовзі після президентських виборів. Бюджет наступного року слід прийняти на його базі.

По-друге. Так само гострим є питання реструктуризації заборгованості юридичних осіб перед Державним бюджетом. Зниження податкового тиску нічого не дасть, якщо ми не створимо підґрунтя для відновлення грошових потоків, спрямованих на формування обігових коштів підприємств та організацій. Минулого тижня моїм Указом анульовано заборгованість підприємств та організацій з пені, яка в деяких випадках перевищувала їхні податкові зобов'язання, а також безнадійну заборгованість.

Налаштований на дальші кроки.

Бюджетну заборгованість станом на початок 1999 року можна було б списати впродовж двох років за умови сплати поточних податкових платежів. Підприємства та інші структури, які протягом більш як півроку не внесуть цих платежів, мають відповідати за це. Найближчим часом буде підписано Указ про ліквідацію всіх видів банківської картотеки та встановлення порядку, згідно з яким юридичні особи матимуть право самостійно визначати черговість напрямів списання коштів зі своїх рахунків. Не відмовляюся від ідеї проведення амністії недекларованих доходів некримінального походження. За умови, якщо вони будуть повернені до кінця першого кварталу 2000 року і вкладені в комерційні банки України.

Вважаю, що з наступного року слід повністю відмовитися від механізмів централізованого використання амортизаційних відрахувань. З іншого боку, доведеться піти на істотне посилення санкцій щодо неплатників податків, запровадити персональну відповідальність керівників підприємств та організацій за несплату заробітної плати, а також ужити рішучих заходів для істотного обмеження бартерних операцій. Це найболючіша проблема нашої економіки, тож нам необхідно об'єднати свої зусилля для її вирішення.

По-третє. Відомо, наскільки гострою є для України проблема обслуговування державного боргу. Відповідно зусилля Президента, Уряду та НБУ будуть спрямовані на те, щоб добитися реструктуризації внутрішніх і зовнішніх боргових зобов'язань держави, вироблення прийнятних

механізмів їхнього цивілізованого обслуговування. Окрім усього іншого, це стимулювало б відновлення ринку державних цінних паперів. Невідкладність цієї справи є очевидною, проте її також неможливо вирішити до президентських виборів.

По-четверте, наполягатиму на тому, щоб у структурі Державного бюджету на 2000 рік було передбачено бюджет розвитку, а також централізовані капіталовкладення обсягом не менш як 0,5 відсотка ВВП. Вони мають прискорити інвестиційний процес. Особливого значення надаю розширенню лізингових механізмів інвестиційної діяльності, застосуванню їх не лише в сільськогосподарському машинобудуванні, а й літакобудуванні, на залізничному транспорті та виробництві вітчизняних автобусів. **Настійно вимагаю від Кабінету Міністрів та Нацбанку прискорити процес утворення Українського банку реконструкції та розвитку, на який покладається важлива роль у вирішенні зазначених питань.** Потреба в такій установі очевидна, назріла, вона наголошувалася й на попередньому етапі вашого з'їзду. Закулісні ігри навколо цього питання незрозумілі й неприпустимі. До кінця року банк має запрацювати.

По-п'яте, життєво необхідні нові рішучі кроки для зміцнення стабільності нашої грошової одиниці. Ніколи не погоджуся з пропозицією, викладеною в одній зовні респектабельній економічній програмі, щодо використання емісійних механізмів економічного зростання. На хвилі монетарної експансії Україна може досягти прискореного економічного зростання за 12—18 місяців. Проте, як свідчить досвід нашого сусіда та деяких інших країн, таке зростання не буде сталим, тож українському народові доведеться дорого за нього заплатити — високою інфляцією, товарним дефіцитом, згортанням у перспективі інвестиційного процесу. Безперспективність такого шляху очевидна.

Міцна і стабільна грошова одиниця має стати визначальним атрибутом національного ринку України, ефективним інструментом захисту вітчизняного товаровиробника. Водночас це також основна гарантія збереження та нагромадження доходів населення.

Для поліпшення інвестиційного клімату дуже важливо забезпечити реалістичний обмінний курс, який визначався б взаємодією ринкових сил, вільних від адміністративних обмежень. У зв'язку з цим вважаю за необхідне створення таких умов, щоб обмінний курс збалансовував реальний попит на іноземну валюту з її пропозицією.

По-шосте. Залишається актуальним завдання активізації й удосконалення приватизаційного процесу. Маю на увазі спрощення процедури приватизації під інвестиційні зобов'язання, забезпечення цілковитої прозорості цього процесу, врегулювання питань, пов'язаних із земель-

ними ділянками, на яких розміщені об'єкти приватизації. Пропоную також використовувати кошти від приватизації певної кількості стратегічно важливих промислових підприємств виключно на їхню структурну перебудову й технічне переозброєння. А отже, відмовитися від залучення цих коштів до Державного бюджету.

По-сьоме. Одним із нагальних завдань стратегічного характеру вважаю докорінне удосконалення системи стимулювання та захисту іноземних інвестицій, залучення їх до сфери приватизації. Україна не має необхідних власних інвестиційних ресурсів, які дали б можливість у максимально короткі терміни підвищити конкурентоспроможність та ефективність вітчизняної економіки.

По-восьме. Не менш гострою є потреба у прискоренні земельної реформи. У Верховній Раді блокується внесення змін та доповнень до Земельного кодексу. Його необхідно привести у відповідність із Конституцією, зокрема в частині, що стосується приватної власності на землю. Без цього марно сподіватися на залучення серйозних інвестицій в АПК, його технічне й технологічне переоснащення. Так само, як і на логічне завершення процесу паювання земель, що є необхідним кроком до становлення на селі ринкових відносин, підвищення добробуту та соціального захисту сільських жителів. Без цього неможлива іпотека — основа житлового будівництва. Нарешті, без цього в Україні ніколи не буде середнього класу. Розв'язувати такі питання в повному обсязі виключно указами Президента неможливо.

По-дев'яте. Для мене залишається очевидною **необхідність кардинального поліпшення розвитку малого підприємництва**. Головне — створення сприятливих умов для нього, в тому числі завдяки пільговому оподаткуванню. За моїм дорученням опрацьовується Національна програма створення в Україні (окрім існуючих) 100 тис. малих підприємств. Окрім суто економічних результатів, це обіцяє також значний соціальний ефект: створюється можливість працевлаштування 500—600 тис. осіб. Причому переважно в індустрії сервісу, де ми особливо відстаємо від економічно розвинутих країн, у сфері торгівлі, переробки сільгосппродукції та інших. Слід мати на увазі й те, що основним середовищем здійснення програми стануть невеликі міста та райцентри, де проблема зайнятості населення сьогодні продовжує загострюватися.

По-десяте. Невід'ємною складовою не тільки соціальної політики, а й стимулювання внутрішнього ринку є **прискорений розвиток і розширення масштабів житлового будівництва**. Сьогодні завершується підготовка пакета указів із питань стимулювання будівельної галузі. При Президентові України утворено Комісію з питань житлової політики, на яку покладено координацію всієї цієї роботи. Завдання ставиться так, щоб

не лише зупинити падіння обсягів житлового будівництва, а й з використанням уже напрацьованих багатосегментних механізмів кредитування за наступних п'ять років подвоїти введення житла. Воно має стати доступним для різних верств населення, у тому числі мало-забезпечених, особливо молоді. У зв'язку з цим особливого значення набуває вироблення механізмів довгострокового, на 25—30 років, кредитування житлового будівництва.

Тут також заважають неповнота й недосконалість законодавчої бази. Не можу погодитися з позицією Верховної Ради, яка не підтримала внесені Кабінетом Міністрів проекти законів “Про іпотеку” та “Про будівельні заощадження громадян”. За таких умов комплексне вирішення проблем житлового будівництва зависає в повітрі. Давайте ж разом змусимо парламент повернутися до цих законопроектів.

Я готовий конструктивно співпрацювати з Верховною Радою у вирішенні усього комплексу соціальних питань. Водночас рішуче виступав і виступаю проти того, щоб їхня гострота, неоднозначність і делікатність ставали предметом популістської риторики та політичних спекуляцій. Доводиться уже вкотре нагадувати мою позицію, що ґрунтується на очевидному: основою розв'язання усього комплексу соціальних проблем є стабілізація та зростання виробництва. При цьому маємо реалізувати таку стратегію економічного зростання, яка б забезпечувала створення нових робочих місць через залучення інвестицій, насамперед у малі та середні підприємства. Інша складова — забезпечення надійних гарантій від інфляційного знецінення доходів населення, їхнє зростання має бути реальним, а не номінальним, до якого зводяться деякі з відомих вам рішень парламенту.

Нарешті, ця стратегія покликана сприяти **утвердженню ефективної системи соціального захисту людей**. Є всі підстави стверджувати, що потреба у прийнятті Верховною Радою давно підготовленого пакета законопроектів із пенсійної реформи вже просто перезріла. Усе це зачіпає інтереси мільйонів людей, і до таких речей треба ставитися з увагою, повагою та відповідальністю. Несправедливість, яку породила нинішня пенсійна система, треба негайно ліквідувати. Ситуація, що склалася в пенсійному забезпеченні, вимагає негайно, вже сьогодні збільшити розмір пенсійних виплат. Як засіб часткового розв'язання цієї проблеми, пропоную передати державні акції високоліквідних приватизованих підприємств Пенсійному фондові України. Це буде виправдано й справедливо — адже нинішні пенсіонери своєю працею створювали національне багатство країни і мають право користуватися доходами, які воно приносить.

Шановні учасники з'їзду!

Я зупинився лише на окремих питаннях, які вважаю принципово важливими для характеристики нинішньої соціально-економічної ситуації, визначення завдань та перспектив державної політики у цій сфері. Твердо переконаний в можливості позитивних зрушень, відчутних змін на краще, причому вже в найближчому майбутньому. Що і як для цього слід робити, підказує вже набутий досвід, у тому числі й нашої з вами співпраці. Потрібно усвідомити: головним, визначальним для економіки є сьогодні остаточне звільнення її від пут минулого, відкриття простору для прискореної реалізації започаткованих перетворень.

Завершуючи свій виступ, хотів би зауважити таке. Не применшуючи значення наступних президентських виборів як визначального чинника нашого найближчого майбутнього, все ж не варто зводити специфіку нинішнього етапу розвитку держави і суспільства лише до цієї події. Нас усіх, народ України чекає велика і багатогранна практична робота. Від того, наскільки вона буде успішною, залежить те, якою наша країна увійде в XXI століття, як інтегрується у сім'ю демократичних, економічно розвинутих держав і яким шляхом піде далі. З цього випливають наше **спільне гасло, наша спільна платформа: стабілізація економіки, прискорене виведення її на траєкторію стійкого зростання через поглиблення курсу реформ, виважену й послідовну економічну політику.** Сподіваюся і вірю, що цей імператив часу знайде розуміння й підтримку серед промисловців і підприємців, людей, чії ділові інтереси збігаються з інтересами народу й зорієнтовані на його благо та процвітання.

ПІДВИЩУВАТИ ПРИВАБЛИВІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ ДЛЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИОРІВ

Виступ на відкритті засідання
Консультативної ради з іноземних
інвестицій

29 травня 1999 року

*Шановні члени Консультативної ради!
Пані та панове!*

Радий вітати вас на третьому засіданні Консультативної ради з питань іноземних інвестицій при Президентіві України. Ми працюємо в такому представницькому складі вже півтора року. За цей час напрацьовано певний позитивний досвід, виробилося, я б сказав, відчуття партнера, ми стали краще розуміти один одного. Рік, що минув від часу нашої попередньої зустрічі, був нелегким для всієї світової економіки, й економіки України зокрема. Маю на увазі передусім світову фінансову кризу, яка, природно, не могла обминути й українську економіку. Причому через високий рівень своєї відкритості, інтегрованості у світовий простір, залежності від експорту та критичного імпорту наша економіка була менш захищеною від впливу цих негативних процесів, аніж, скажімо, російська. Варто зазначити, що за п'ять останніх років частка експорту у структурі ВВП зросла в Україні від 26 до більш як 40%.

У минулому році ми втратили 2,5 млрд дол. експорту. Це — відповідно до валютного курсу понад 7% ВВП. Якби вдалося уникнути цих утрат, то за підсумками року мали б не 1,7 відсотка падіння ВВП, а його зростання у межах 5%. Досягнуті у січні—серпні 1998 року рекордно низькі для нас темпи інфляції, стабільність валютного курсу, тенденція до відновлення зростання валового національного продук-

ту — всі ці та інші позитивні здобутки опинилися перед серйозною загрозою. І все ж **утрати економіки України були значно меншими, аніж у Росії, Білорусі, Молдові та деяких інших країнах СНД. У Росії падіння ВВП було утричі більшим, а інфляція та зниження валютного курсу вищими, аніж у нас, майже в 4,5 рази.** Нам удалося втриматися, хоча забезпечити стабілізацію було дуже й дуже нелегко.

Як професіонали, ви можете уявити, чого коштувало скорочення дефіциту бюджету від 6,7% ВВП у 1997 році до 1,9% в 1998. Це стосується й інших процесів, пов'язаних з оздоровленням та реформуванням національної економіки. Певною мірою світова фінансова криза стала катализатором поглиблення реформ.

Нині економіка України зовсім інша, аніж була рік тому. Це визнається не лише нами, а й практично всіма зарубіжними експертами. Й матеріалізується, крім усього іншого, за цілковитого взаєморозуміння та продовження співпраці з Міжнародним валютним фондом, Світовим банком та іншими фінансовими інституціями. Симптоматично й те, що за винятково складних умов не припинився потік іноземних інвестицій в Україну. Торік ми мали найбільший приріст їхнього обсягу — 637 млн дол. або 30%. Показник переконливий, особливо на тлі відтоку інвестицій, що спостерігається у багатьох інших державах.

Не менш важливим і цінним вважаю набутий управлінський досвід, зокрема взаємодії Уряду і Національного банку, які в найскладніших умовах кризи діяли злагоджено й ефективно. В їхніх діях з'явилася впевненість, якої, буду з вами відвертим, явно не вистачало раніше. Позитивним є також політичний підтекст зазначених процесів. Обнадійливі тенденції, які дедалі виразніше окреслюються в економіці, сприяють посиленню довіри населення до виконавчої влади. А це, крім усього іншого, розширює й зміцнює суспільну підтримку економічних перетворень.

Сьогодні є підстави стверджувати, що **відбувається кардинальний перелом у психології людей.** Зокрема, поглиблюється розуміння ними сутності й цілей реформ, їхньої необоротності. Навіть ті, хто несвоєчасно отримує заробітну плату, вже налаштовані проти емісійного вирішення цієї проблеми. Це для нас дуже важливо, особливо з огляду на популістську позицію частини депутатів парламенту в підходах до економічних та соціальних питань. Позитивно сприймається в суспільстві чітка й послідовна лінія Президента на подальше поглиблення ринкових перетворень. Сподіваюся, ви обізнані з останніми документами, в яких викладено наше бачення перспектив української економіки на наступні п'ять років. Цей курс залишиться виваженим, послідовним, і відступу назад в Україні не буде.

Я переконаний, що наступні президентські вибори не принесуть якихось несподіванок, а їхні підсумки сприятимуть посиленню в Україні

політичної та економічної стабільності, спадковості та передбачуваності в усіх сферах і на всіх напрямках державної політики. Ми докладемо максимум зусиль, щоб події розвивалися саме за таким сценарієм. Це мої загальні зауваження щодо економічної та політичної ситуації у країні.

Підсумовуючи сказане, хотів би наголосити, що разом зі своїми співгромадянами я віддаю належне витримці світових лідерів економіки, членів Консультативної ради, їхній довірі до нашої держави. Зокрема, слід назвати компанію “Кока-Кола”, яка відкрила під Києвом один із найпотужніших у Європі заводів. Серйозні інвестиції в харчову промисловість України здійснила компанія “Каргілл”. Попри всілякі труднощі, залишається активним наш найбільший іноземний інвестор — “ДЕУ”. Ця компанія уже вклала 377 млн дол. — до речі, без надання гарантій Урядом України. Після річної роботи завершує підготовку інвестиційної пропозиції для України компанія “Шелл”, представлена в нашій Консультативній раді. З серйозними намірами прийшла в Україну корпорація “Сумітомо”, представник якої також входить до складу ради. Зокрема, вона започаткувала створення у нас технопарків. Інформація про активність іноземних інвесторів надходить майже щодня. Вчора, наприклад, на головній вулиці української столиці — Хрещатику відкрито офісний центр “Макдональдс-Плаза”.

Висловлюючи вдячність інвесторам за таку активність, ми б хотіли, щоб цей процес і надалі був динамічним, перманентним і, головне, результативним. **Зазначу також, що для нас є важливим не лише отримання фінансових ресурсів, а й ваш досвід вирішення організаційних проблем, маркетингу та менеджменту, запровадження етики бізнесу, реалізація його соціальної складової.**

Після попереднього засідання ради робочі групи, в тому числі й новоутворені (з питань нафтогазового комплексу, зв'язку, промислової політики та електроенергетики), щомісяця обговорювали численні проблеми, пов'язані із залученням іноземних інвестицій у різні сектори української економіки. За підсумками проведеної роботи й виконання рішень другого засідання Консультативної ради підготовлено десятки законопроектів, Указів Президента, постанов Уряду, нормативних документів міністерств і відомств. Багато з них уже прийнято. З технічних причин нам не вдалося провести засідання Консультативної ради минулої осені. Однак я мав можливість обговорити з більшістю ваших представників, шановні члени ради, актуальні проблеми залучення іноземних інвестицій в економіку України за “круглим столом”, організованим журналом “Economics”.

Нещодавно за моїм дорученням урядовці, які очолюють робочі групи, здійснили масштабну презентацію інвестиційних можливостей України в Лондоні під час Щорічних зборів Європейського банку

реконструкції та розвитку. Ви, очевидно, погодитесь, що наша спільна діяльність у рамках Консультативної ради як у формі засідань, так і на рівні експертних груп сприяє поліпшенню умов підприємницької та інвестиційної діяльності, в тому числі через дерегуляцію економіки.

Це робить імідж України привабливішим в очах потенційних інвесторів, що матеріалізується в численних проектах нормативно-правових документів. Додам, що мною прийнято рішення врегулювати своїми указами такі важливі проблеми, як розподіл продукції, державна реєстрація прав на нерухоме майно, іпотека, особливості приватизації державного підприємства електрозв'язку "Укртелеком" та цілу низку інших.

Створюючи стабільніші й прозоріші умови для роботи в Україні підприємців та інвесторів, вони також усунуть наявні перешкоди на шляху реалізації масштабних довготермінових інвестиційних проектів в основних секторах економіки. Адже саме стабільність і передбачуваність правового поля є найважливішим чинником для серйозного інвестора. На жаль, у минулому ми не завжди правильно розставляли акценти при формуванні інвестиційного режиму. Йшлося здебільшого про надання потенційним інвесторам значних і не завжди економічно обґрунтованих пільг. Через це діяльність підприємств-посередників з іноземними інвестиціями завдала протягом кількох років відчутних утрат доходній частині нашого бюджету. Скажіть, у якій країні світу є така система пільг іноземним інвесторам, яка давала б можливість посередникам увозити лікєро-горілчані та тютюнові вироби, інші підакцизні товари без сплати акцизного збору та податку на додану вартість?

Запитання, гадаю, суто риторичне.

Саме з цієї причини ми змушені були прийняти рішення про здійснення підприємствами з іноземними інвестиціями зовнішньоекономічної діяльності на загальних підставах. Тобто на них фактично поширюється національний режим експортно-імпортних операцій. Вважаємо такий крок абсолютно логічним упорядкуванням податкових платежів, що дасть можливість ужити низку заходів для зменшення податкового навантаження на підприємства реального сектору економіки. Саме це стане, на нашу думку, найважливішим внеском у поліпшення інвестиційного клімату в Україні.

Прощу зрозуміти мене правильно. Ми не відмовляємося від міжнародно визнаних стандартів пільгових режимів інвестиційної діяльності. Більше того, останнім часом ведеться значна робота зі створення спеціальних (вільних) економічних зон та запровадження спеціальних режимів інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку. Однак у рамках зазначених механізмів пільги надаватимуться на стабільній довготерміновій основі за конкретними проектами, що забезпечують вагомий економічний та соціальний ефект для регіонів і держави загалом.

ПОЄДНАТИ ЗАВДАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ З АКТИВНОЮ І СИЛЬНОЮ СОЦІАЛЬНОЮ ПОЛІТИКОЮ

Із доповіді на урочистому
засіданні, присвяченому
8-й річниці незалежності України

23 серпня 1999 року

Шановні співвітчизники!

Перетворення, що здійснюються сьогодні у країні, потрібні нам для досягнення найголовнішої на даному етапі мети — поліпшення життя людей. Економічна ситуація в Україні складна, і простих рішень для її оздоровлення й виведення країни на шлях сталого розвитку немає. При цьому особливо важливо не спокуситися черговими, зовні привабливими міфами, лукаві автори яких обіцяють безтурботне солодке життя завтра, щоб сісти в керівні крісла вже сьогодні. Давайте враховувати економічні реалії, а не догми. **Сьогодні потрібно вирішувати невідкладні й гострі поточні проблеми й водночас думати про перспективу, закладати основи прозорої, ефективної економічної політики, що відповідає б національним інтересам.**

Основа здорової економіки — довіра людей, яка визначається насамперед їхнім соціальним самопочуттям. Відтак визначальний вектор нашого дальшого розвитку — **в тісному поєднанні завдань економічного зростання з активною і сильною соціальною політикою.** Реальні базові параметри цієї роботи такі: збільшення валового внутрішнього продукту в 2000 році на 2%, а протягом наступних чотирьох років у межах 6—7% щорічно; створення 1 млн нових робочих місць; збільшення реальних

доходів громадян у 1,5—1,6 раза. Таку програму можна було б розглядати як своєрідний суспільний договір, що передбачає солідарну відповідальність двох гілок влади — законодавчої і виконавчої — за її реалізацію. А відповідно й консенсус щодо шляхів та методів досягнення поставлених цілей.

Основні з них, на мою думку, такі:

- **зміна політики доходів**, особливо малозабезпечених верств громадян, випереджаюче зростання заробітної плати та пенсій;
- **захист від інфляційного знецінення доходів людей**, які мають бути реальними, а не номінальними;
- **активізація політики зайнятості в шахтарських регіонах та інших зонах найбільшої концентрації людей, позбавлених роботи, в молодіжному середовищі, а також у малих містах та райцентрах;**
- **стимулювання людей до набуття власності та захист прав таких власників;**
- **сприяння становленню потужного середнього класу як носія інтелекту й духовності, важливого чинника економічної активності й стабільності в суспільстві;**
- **перехід на адресний принцип соціальної допомоги, розробка і здійснення національної програми професійної реабілітації та зайнятості інвалідів;**
- **невідкладне здійснення пенсійної реформи з відновленням диференціації трудових пенсій залежно від трудового стажу та внеску, з поетапним їх збільшенням;**
- **істотне, не менш як удвічі, нарощення протягом п'яти років обсягів уведення житла, маємо зробити його доступним для різних верств населення, особливо молоді;**
- **застосування узгоджених між Урядом і Верховною Радою механізмів погашення заборгованості із заробітної плати, пенсій та інших соціальних виплат, компенсації вкладів громадян. Останнє заслуговує окремої розмови, тим більше, що ця проблема винесена сьогодні на вістря політичної боротьби. Ми вже маємо певні зрушення в ліквідації боргу перед працівниками бюджетної сфери та пенсіонерами. Починаючи з березня виплати їм здійснюються у повному обсязі. Зусилля в цьому напрямі будуть нарощуватися й далі, тож люди відчуватимуть результати. Водночас хотів би зауважити, що борг перед бюджетниками та пенсіонерами виник не сьогодні і не вчора. Він значною мірою склався у 1996—1997 роках, коли на високих державних постах перебували й ті, хто сьогодні голосніше за всіх про це кричить.**

Цілком очевидно, що ми повинні дивитися крізь соціальну призму буквально на всі сторони економіки. У тому числі й на визначення галузевих пріоритетів. Такими я вважаю насамперед село, агропромисловий комплекс. Це неправда, що держава, як дехто стверджує, залишила сільське господарство напризволяще, хоча ситуація тут надзвичайно складна. Варто згадати, скажімо, про безпрецедентне зниження податкового навантаження на виробників, практично повне списання їхніх боргів, зусилля щодо поліпшення забезпечення села паливом, добривами, технікою.

Відчутна підтримка надається сільськогосподарському машинобудуванню. Інша річ, що в законодавців та виконавчої влади ще немає спільної думки щодо входження села в ринкові відносини. А це гальмує перетворення, дезорієнтує людей. **Потрібно, нарешті, раз і назавжди визначитися в головному — долі землі. Вона має належати тим, хто її обробляє.**

Високе соціальне навантаження також у харчовій, переробній та легкій промисловості. Ці галузі працюють насамперед на внутрішній ринок, на людину, забезпечують значні надходження до бюджету. Додам, що останнім часом саме вони складають дедалі серйознішу конкуренцію іноземним виробникам за якістю і товарним виглядом своєї продукції. Загалом переорієнтація на внутрішній ринок, що передбачає підвищення платоспроможності попиту, має стати однією з принципово нових підвалин нашої економічної та соціальної політики сьогодні й на осяжну перспективу.

Два основних кити, на яких має базуватися вся наша робота, — це зміцнення ролі держави, яка перебирає на себе надзвичайно складні функції у перехідний період, а з іншого боку — лібералізація та дерегулювання економічних відносин. Важливо знайти у співвідношенні між ними той оптимум, ту гармонію та збалансованість, які гарантували б від надмірного крену в той чи інший бік, від тупцювання на місці чи забігання вперед у формуванні ринкового середовища.

Завданням із завдань, яке для нашої держави й суспільства справді є універсальним, всеохоплюючим, — **реформування податкової системи.** Саме реформування, докорінна перебудова, а не поверхові косметичні новації, які не вносять нічого нового по суті. Для мене є очевидним, що стратегічні цілі податкових перетворень — у підтримці та стимулюванні реальної економіки, виробництва, легалізації, виходу з тіні прихованих капіталів, набутих некримінальним шляхом. Саме в цьому вбачаю колосальні резерви економічного зростання.

Кризові сплески минулого й нинішнього років мають ще раз переконати нас у **необхідності дальшого зміцнення національної грошової одиниці**. Це не тільки суто зовнішній атрибут держави, а й показник її економічного здоров'я, визначальний інструмент національного ринку й захисту українського виробника.

Які заходи нам необхідно здійснити для посилення гривні?

Потрібна насамперед **жорстка, збалансована бюджетна політика**. Поліпшення основних параметрів платіжного балансу. Поетапне зменшення зовнішніх запозичень, реструктуризація внутрішніх і зовнішніх боргових зобов'язань держави. Законодавці передусім повинні знати, що величина дефіциту бюджету, за що постійно ведеться змагання, це величина зовнішніх запозичень. Нагромадження необхідних валютних резервів. І, звичайно, **жорсткий контроль щодо емісії, яку слід тримати на короткому повідку**.

Економіка має бути предметом нашої постійної, пильної уваги ще й тому, що саме в цю сферу змістилися можливі загрози національній безпеці. Не применшуючи значущість жодного з її аспектів, хочу ще раз привернути увагу до проблеми **енергетичної безпеки**. Без неї просто неможливе повноцінне існування держави. Річ не тільки в тім, що Україна імпортує понад 55 відсотків усіх енергоносіїв, які споживаються. Складність полягає передусім в одноканальному надходженні останніх. А це критично підвищує нашу залежність практично від однієї країни-експортера, що ми особливо відчули нинішнього року в ході підготовки до жнив і під час їх проведення. Звідси триєдине завдання: активніше використання альтернативних джерел постачання, розвиток власного енергопотенціалу й ефективна політика енергозбереження.

Підвищується актуальність **військово-економічної безпеки, тобто спроможності військово-промислового комплексу країни задовольняти потреби Збройних Сил та інших військових формувань на рівні національної оборонної достатності**. Не менш важливо й те, що продукція ВПК може й повинна стати не останньою статтею українського експорту. Крім того, технічне переозброєння армії слід розглядати також як стимул для піднесення високотехнологічного виробництва, що цілком відповідає нашій орієнтації на інноваційний вектор економічного розвитку.

Важливим компонентом державної безпеки стає утримання й піднесення ролі України як транзитної держави. Інакше й бути не може з огляду на вигідне, просто-таки унікальне наше географічне розташування. Зокрема, стратегічної ваги набуває участь України в реалізації

проектів формування транспортно-комунікаційної мережі для доставки каспійських енергоресурсів на вітчизняний та зовнішні ринки.

Шановні співвітчизники!

На відміну від попередніх періодів історії, ми маємо сьогодні сприятливе міжнародне середовище для здійснення нагальних завдань державного будівництва, економічних перетворень. Воно є наслідком активного й конструктивного зовнішньополітичного курсу України, а також глибоких внутрішніх перетворень, визнаних світом.

Використовуючи цю принципово важливу перевагу, слід урахувати також дві основні на даний момент обставини. Не можемо ігнорувати той факт, що **світ, перетворюючись завдяки інформаційно-комунікаційній революції на взаємопов'язану й високоінтегровану спільноту, не перестає жити за законами конкуренції. Навпаки, вона нерідко набуває жорстоких і безкомпромісних форм, що особливо відчують на собі найслабкіші учасники цього змагання.** Не менш важлива обставина — югославська криза. Попри свою європейську адресу, вона стала подією глобального масштабу. Й, судячи з усього, матиме глибокий та далекосяжний вплив на світову безпеку. Так, до речі, вже й сталося у столітті, що завершується.

Не варто забувати, звідки розпочалася пожежа Першої світової війни. Не підлягає сумніву, що ключовими орієнтирами у нашій зовнішній політиці мають стати також збереження позаблокового статусу України й водночас уникнення, навіть суто гіпотетичне, перспективи стати буфером, “сірою зоною” між НАТО і Росією.

Динамічний, а нерідко й драматичний характер подій на території колишнього Радянського Союзу вимагає посиленої уваги до всього, що діється у країнах СНД, і насамперед у Російській Федерації. Вам відома моя принципова позиція щодо нашої зовнішньополітичної орієнтації: не можна спрощено трактувати європейський вибір України лише як однолінійний рух на Захід. Ми не повинні повертатися спиною до наших сусідів, до того минулого, яке з ними пов'язує. Пам'ятаймо, що Україна існує у складній системі міжнародних координат, є одночасно органічною частиною Центральної, Східної і Південно-Східної Європи. Саме ця геополітична реальність диктує нам головні міжнародні, в тому числі й наші зовнішньоекономічні пріоритети.

Зміцнення довіри і співпраці з Росією — один із них. Немає потреби доводити, що це зумовлюється не тільки зовнішньополітичними інтересами, а й внутрішніми, економічними й суто людськими мотивами. Від послідовного й осмисленого проведення нашого зовнішньополітичного курсу, який має бути ані прозахідним, ані просхідним,

а проукраїнським, від якості стратегічних прогнозів, розуміння можливих зовнішніх загроз та засобів їхнього уникнення залежатиме наша здатність забезпечити існування суверенної незалежної неподільної України, яка має всі можливості стати субрегіональною державою у критично важливій частині Європи.

Дорогі співвітчизники!

Творення держави — справа кожного з нас, справа всього українського народу. Лише разом, лише спільними зусиллями ми зможемо звести й облаштувати цю величну споруду. Нам важко, ми помилялися і помиляємося, зазнаємо втрат. Та водночас ми вже здолали чи не найскладнішу частину цього шляху, набувши безцінного державницького досвіду. Ми вже достеменно знаємо, що і як треба робити, маємо все необхідне, щоб успішно завершити все намічене. Для цього сьогодні потрібно головне — впевненість у силах народу і своїх власних, дружна робота і віра в її успіх, у майбутнє України. Хай Бог укріпить нас у цій вірі. Разом вистояли — разом і переможемо!

ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ



ШЛЯХОМ РАДИКАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

ПРО ОСНОВНІ ЗАСАДИ ЕКОНОМІЧНОЇ ТА СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Із Послання Президента України
до Верховної Ради України

11 жовтня 1994 року

Вступ

Доповідь, яка представлена Президентом України, підпорядкована таким завданням: по-перше, **дати об'єктивний аналіз соціально-економічної ситуації**, що склалася в Україні, розкрити головні тенденції розвитку народного господарства, виявити помилки та прорахунки, допущені в попередні роки (період з 1991 по перше півріччя 1994 року).

По-друге, **обґрунтувати необхідність кардинального оновлення курсу соціально-економічної політики**, здійснення радикальних реформ, спрямованих на забезпечення реальної ринкової трансформації всіх сфер економічного життя суспільства. Прискорення реформ розглядається як безальтернативна умова й основний засіб подолання кризи та досягнення економічної стабілізації.

Доповідь не є економічною програмою. Її основна мета — визначити стратегічні завдання та загальну логіку подальшого реформування української економіки, сформувати економічну ідеологію, якій мають бути підпорядковані дії всіх структур виконавчої влади, забезпечити макроекономічну збалансованість цих дій.

З огляду на це в Доповіді детально не конкретизуються окремі напрями економічної політики, не виписується механізм їх реалізації. Розробка таких механізмів у відповідності із обґрунтованою в Доповіді стратегією економічних перетворень, їх узгодження, забезпечення координації — це завдання Уряду та

його виконавчих структур. Вирішення цього завдання знайде втілення у розроблених Урядом щорічних планах-прогнозах економічного та соціального розвитку України, в тому числі плані-прогнозі на 1995 рік. З логікою Доповіді будуть узгоджуватися відповідні Постанови Кабінету Міністрів, міністерств та відомств виконавчої влади України.

Водночас Президентом України здійснюватиметься цілеспрямована робота з організаційного, кадрового та правового забезпечення реалізації конкретних напрямів прискореної ринкової трансформації економіки. З цією метою будуть повною мірою використані повноваження Президента України як глави виконавчої влади, централізація управлінської вертикалі, що нині формується, повноваження Президента стосовно здійснення кадрових призначень, а також право законодавчої ініціативи Президента та його повноваження визначати своїми Указами правові норми не врегульованих чинним законодавством питань економічного розвитку.

Доповідь Президента України містить два розділи. В першому розділі дається аналіз стану соціально-економічної ситуації в Україні, визначаються основні причини, що зумовили її нинішній критичний стан. У другому розділі визначається зміст нового курсу соціально-економічної політики, яку неухильно проводитиме Президент України. В ньому розкриваються цільова спрямованість економічних реформ, основні напрями реформування фінансової та банківської системи, проведення грошової реформи, зміст та принципи інституціональних перетворень, якісно нові підходи у здійсненні структурної, житлової, аграрної, зовнішньоекономічної та соціальної політики, умови їх успішної реалізації.

Потрібно наголосити і на тому, що в основу Доповіді покладено передвиробничу програму, яка дістала підтримку більшості виборців на виборах Президента України. Жодна з принципових позицій представленої Доповіді не суперечить цій програмі. Це дає підстави вважати, що загальна логіка прискореного реформування української економіки, яка визначається Доповіддю, в своїй основі схвалена народом України. Це зобов'язує Президента України діяти з усією рішучістю та наполегливістю для перетворення цієї логіки в життя.

* * *

Над підготовкою Доповіді працювали під керівництвом Радника Президента України з питань макроекономіки д. е. н. А. Гальчинського перший помічник Президента України О. Разумков, позаштатні Радники Президента України: д. е. н. В. Бородюк, член-кореспондент НАН України В. Геєць, голова правління АБ "Інко" П. Мірошников, академік НАН України В. Михалевич, академік НАН України Ю. Пахомов, к. е. н. О. Пасхавер, д. е. н. В. Пинзенник, д. е. н., академік Української академії аграрних наук П. Саблук, д. е. н., академік Академії інженерних наук В. Черевань; наукові консультанти Президента України: д. е. н. Б. Кваснюк, д. е. н. В. Новіков, к. е. н. В. Сіденко; помічник Президента України к. е. н. В. Литвицький, головний консультант Радника Президента України з питань макроекономіки к. е. н. З. Варналій, заступник

директора Національного інституту економічних програм НАН України д. е. н. В. Шокун, старший референт Л. Плаксій.

При підготовці Доповіді Президента України використані матеріали міністерств економіки, фінансів, зовнішньоекономічних зв'язків, праці, сільського господарства і продовольства, соціального захисту населення, статистики, Національного банку України, Державного комітету з питань науки та технологій, Державного комітету зі сприяння малим підприємствам і підприємництву, Фонду державного майна, Антимонопольного комітету.

В Доповіді Президента України знайшли відображення наукові розробки з відповідних питань Інституту економіки НАН України, Інституту стратегічних досліджень НАН України, Інституту аграрної економіки Української аграрної академії, Національного інституту економічних програм НАН України, Інституту кібернетики НАН України, Інституту економіки промисловості НАН України, Українського інституту підтримки реформ, Європейського Центру макроекономічного аналізу України, Міжнародного інституту ринкових відносин та підприємництва "Центр ринок", громадських фондів, а також наукові обґрунтування д. е. н. В. Будкіна, д. е. н. О. Василика, д. е. н. Т. Ковальчука, д. е. н. М. Михалевича, д. е. н. А. Мороза, д. іст. н. Ю. Мальвина, д. геогр. н. В. Поповкіна, к. е. н. Б. Пасхавера, д. е. н. О. Созінова, к. е. н. Т. Степанкової, к. е. н. О. Власюка, к. е. н. Т. Шарової. В Доповіді враховані пропозиції голови Промінвестбанку В. Матвієнка, голови АБ "Відродження" А. Скопенка, голови АБ "Ажіо" С. Аржевітіна, голови АБ "Приватбанк" С. Тигіпка та інших фахівців із питань економічної політики.

При підготовці Доповіді Президента України використано також відповідні аналітичні матеріали МВФ, Світового банку, окремих зарубіжних експертів та консультантів, зокрема Б. Гаврилишина, А. Ослунда, інших фахівців.

I. СТАН СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

Проголошення в серпні 1991 року України як незалежної суверенної держави відкрило реальні перспективи для подолання деструктивного тоталітарно-адміністративного режиму й радикальних змін всієї сукупності виробничих відносин, створення динамічного відкритого народного господарства ринкового типу з високим ступенем мотивації праці та соціальної зорієнтованості, структурної збалансованості та організаційно-технологічної досконалості. Запорукою для успішного розв'язання цих завдань був достатньо високий індустріальний, аграрно-технологічний, науковий та інтелектуальний потенціал України, який, за загально визнаними авторитетними оцінками, був чи не найвищим серед республік колишнього СРСР.

Радикальній перебудові економічних процесів могли б сприяти позитивні зміни в суспільно-політичному житті держави. З часу проголошення незалежності України покинчено з однопартійною системою та ідеологічним моно-

полізмом, підірвано адміністративно-командні важелі керівництва в економіці, що утримували розвиток економічних процесів у рамках закритої моделі економічного розвитку, відірваної від сучасних надбань загальноцивілізаційного процесу, соціального та науково-технічного прогресу. Утверджено політичний суверенітет України як самостійної, визнаної світовим співтовариством держави. В країні зріс рівень політичних свобод. Набувають всебічного розвитку демократичні інституції, дедалі повніше реалізуються права та свободи громадян, розпочалося економічне розкріпачення особи. Люди і підприємницькі структури вчаться рахувати кошти і починають розуміти, що їхня економічна забезпеченість залежить найперше від них самих, а не від держави. Важливо наголосити і на тому, що Україна залишається однією з небагатьох колишніх союзних республік, де в основному зберігається соціальний спокій та злагода.

Водночас на фоні зазначених позитивних тенденцій відбувається і протилежне — Україна переживає небувалу за рівнем економічну кризу. Розвалюється фінансова система, серйозно загострилася проблема спаду виробництва, деградують соціальна сфера, система освіти, науки та культури, посилюється зuboжіння населення, катастрофічно зростає злочинність. Наростає політичне напруження. Виникли та набувають розвитку антидержавні настрої певної частини населення. Йдеться, по суті справи, про системну кризу суспільства, що загрожує самим підвалинам незалежності та просто виживанню української нації.

В чому причини такого стану?

Об'єктивна, науково обгрунтована, правдива відповідь на це запитання має не лише важливе економічне та соціально-політичне значення. Вона є єдиною умовою визначення нової стратегії та тактики, методів та механізмів економічних та політичних реформ, над неухильним втіленням яких у життя буде послідовно і наполегливо працювати Президент України.

1. Кількісні показники, що відображають загострення кризових процесів

Перехід від адміністративно-директивної до ринкової економіки, тобто в принципово іншу систему економічних координат, не може бути безболісним. Усі країни, що розвиваються цим шляхом, зазнавали спаду виробництва, зниження життєвого рівня народу, інфляційних процесів, безробіття.

Однак навіть на цьому тлі те, що сталося з економікою України, не має історичних аналогів. За існуючими оцінками, економічна ситуація в Україні є чи не найскладнішою серед усіх постсоціалістичних країн Центральної та Східної Європи, а також держав, що утворилися на терені колишнього Радянського Союзу, за винятком охоплених міжнаціональними конфліктами.

Цей висновок підтверджують конкретні статистичні показники.

Лише за 1991—1993 роки вироблений національний дохід скоротився на 39%. У той же час за роки Великої депресії (1929—1933) спад виробництва у США не перевищував 25%. В СРСР під час Другої світової війни найнижча

позначка падіння промислового виробництва сягнула 30%, але на те були вагомі причини. Основні макроекономічні показники та показники, що характеризують спад виробництва в окремих галузях економіки в 1991—1993 роках, представлено у таблиці.

1994 рік позначено дальшим значним поглибленням кризових процесів. За шість місяців цього року темп спаду виробництва порівняно з відповідним періодом минулого року становив 36% і був удвоє більший, ніж у 1991—1993 роках, коли цей показник не опускався нижче 17,6%. Для порівняння зазначимо: в першому півріччі минулого року цей показник становив 5,6%.

Особливо значний спад виробництва за 6 місяців 1994 року відбувся в паливній промисловості (на 35,6%); в чорній металургії (на 34,8%); в хімічній і нафтохімічній галузі (на 37,7%); в машинобудуванні та металообробці (на 46,6%); деревопереробній і целюлозно-паперовій галузі (на 42,3%); в промисловості будівельних матеріалів (на 48,4%); в легкій промисловості (на 50,7%).

За цей час на 50 і більше відсотків зменшилось виробництво хімічних волокон, паперу, екскаваторів, тракторів і тракторних причепів, телевізорів, магнітофонів, шиферу, лінолеуму, тканин, трикотажних виробів, взуття і т. ін.

Зміни обсягів виробництва в 1990—1993 роках, %

Показники	1990 р. до 1989 р.	1991 р. до 1990 р.	1992 р. до 1991 р.	1993 р. до 1992 р.	1993 р. до 1990 р.
Валовий суспільний продукт	97,6	92,5	89,8	90,6	75,2
Національний дохід	96,4	86,6	82,2	85,1	60,6
Обсяг продукції промисловості	99,9	95,2	93,6	92,4	82,2
Виробництво товарів народного споживання, в тому числі:					
— продовольчих	—	86,5	84,4	89,5	65,4
— непродовольчих	—	103	95,3	73,8	72,5
Обсяг продукції сільського господарства	96,3	86,8	91,4	98,5	78,2

Спад виробництва в сільському господарстві в першому півріччі поточного року був незначним і становив 4,8% до відповідного періоду минулого року порівняно з 21,6% у 1991—1993 роках.

В капітальному будівництві в першому півріччі 1994 року обсяги капітальних вкладень та будівельно-монтажних робіт зменшились відповідно на 25 і 12% проти аналогічного періоду минулого року.

В попередні три роки темпи спаду виробництва у цій галузі були значно більші ніж в інших, і в 1991—1993 роках по капітальних вкладеннях зафіксовані на рівні 60%, по будівельно-монтажних роботах — 53%.

Спад інвестиційної діяльності супроводжувався різким скороченням обсягів житлового будівництва. В 1993 році введено в дію 11,9 млн кв. м житла, що ста-

новило 68% від рівня 1990 року. В цілому за обсягами введення в дію житлових будинків Україна опинилася в 1993 році на рівні середини 50-х років. Ці негативні тенденції посилювались у поточному році. В першому півріччі 1994 року введено в дію 2659,6 тис. кв. м житла, тобто 59% проти першого півріччя минулого року.

Оцінюючи стан інвестиційної діяльності, слід зазначити, що тут ми маємо справу не із закономірною інвестиційною паузою, як органічним елементом структурної перебудови економіки, а із загальносистемною кризою. За таких умов відкладається на невизначений строк матеріалізація нововведень, гальмується інноваційний процес. В останні роки фактично зупинився процес нагромадження основних фондів, кругообіг яких є ознакою динамічної економічної системи.

В країні відбувається активна деіндустріалізація, розпочався фізичний розпад продуктивних сил із випереджальним руйнуванням науково-технічного та інтелектуального потенціалу суспільства, із повним знеціненням мотиваційних стимулів до продуктивної праці, масовою декваліфікацією кадрів, відтоком енергійної молоді із галузей науки та техніки, освіти та культури. За останні три роки в Україні удвоє скоротилася мережа проектних і науководослідних організацій, на 30% — чисельність науковців. Тільки з установ НАН України емігрувало 280 докторів і кандидатів наук.

Питома вага бюджетних асигнувань на науку неухильно зменшується — з 3% ВВП у 1990 році до 1,3% у 1993 році і, нарешті, до 0,7% в 1994-му. Все це викликало деградацію інноваційної діяльності. На три чверті проти рівня 1990 року скоротився випуск нових зразків технологічного устаткування, на третину — приладів та засобів автоматизації, не впроваджується більша частина науково-технічних проектів і розробок.

Криза виробництва паралізувала і сферу обігу суспільного продукту. Відправлення вантажів усіма видами транспорту та роздрібний товарооборот впродовж 1991—1993 років зменшились майже удвоє, а відправлення пасажирів цивільною авіацією — у 9 разів. Високі темпи згортання цих сфер економіки зберігаються і в поточному році.

Глибокі деформації відбуваються **в сфері державних фінансів**. Україна є лідером серед інших країн світу за обсягами дефіциту державного бюджету. Це відображає **істотне зростання суто адміністративного втручання держави в економіку**. У 1992 році бюджетні витрати становили 61,7% національного доходу, і вважалося, що це неймовірно багато. В минулому році цей показник зріс до 73,2%, а згідно з підрахунками Мінфіну, у 1994 році він перевищить позначку 85%. Такі масштаби перерозподілу свідчать про всезростаюче одержавлення економіки та її бюрократизацію, що веде до корупції, зрощування частини державного апарату зі злочинними, в тому числі мафіозними, структурами.

З іншого боку, цілком зрозуміло, що такі обсяги бюджетних видатків абсолютно непосильні для держави. Нині фінансування бюджетного дефіциту поглинає 85—95% кредитної емісії й досягає майже 20% ВВП. За такої ситуації ми не маємо перспектив нагромадження та розширеного відтворення.

Особливо загрозливими **були в останні роки інфляційні процеси**. За даними Світового банку, рівень інфляції в Україні в другій половині 1993 року був най-

вищим у світі. Якщо в 1992 році він зріс у 21 раз, то за 1993 рік — у 103 рази (з грудня попереднього року по грудень поточного). В 1994 році рівень інфляції значно знизився і в липні був найнижчим (2,1%) за останні три роки. Ціни на споживчі товари та послуги за січень — липень поточного року зросли у 1,7 раза, тоді як у грудні минулого року — в 1,9 раза.

Ці зрушення не були результатом комплексних, послідовних реформ, якісних змін у системі державних фінансів та запровадження цінової лібералізації. **Зниження інфляції сталося через відстрочення бюджетних виплат** і небувале зростання заборгованості бюджету. За 9 місяців поточного року така заборгованість становила 47 трлн крб. Виконання бюджетного фінансування по освіті становило 64,4%, медицині — 68,8%, науці — 60, культурі — лише 30%. Показовим є те, що в першому півріччі бюджетний дефіцит становив 8% ВВП, а з врахуванням відповідної заборгованості — до 20%.

Результатом непослідовної політики стала **найбільш гостра за останні роки криза неплатежів**. На 1 серпня 1994 року кредиторська заборгованість підприємств та організацій України досягла 312 трлн крб, дебіторська — 247 трлн крб. Це майже в 10 разів перевищує відповідні параметри заборгованості російських підприємств та організацій, де ще в березні поточного року Президентом Б. Єльциним проголошено платіжну кризу як явище, що “загрожує національній безпеці країни”.

Такою є ціна монетарної стабілізації, що не супроводжувалася змінами в інших сферах економічного устрою. Її наслідком стало накопичення в економічній системі країни потужного інфляційного потенціалу. Це може призвести до нових, ще більш жорстких, ніж наявні в останні місяці 1993 року, **гіперінфляційних процесів**. Зрозуміло, що ні економічна, ні політична система країни повторення ситуації, про яку йдеться, витримати не зможе. Про це має знати Верховна Рада, політичні сили, громадськість. Ми вимушені говорити про це на весь голос не лише для того, щоб визнати односторонність і помилки зазначеного курсу, а й щоб сказати народу про те, що вихід із такої ситуації можливий лише на основі здійснення складних, заздалегідь непопулярних, неординарних заходів. Однак іншого нам сьогодні не дано.

Нарощування кризових процесів в економіці не могло не позначитися на істотному зниженні рівня життя українського народу. У червні 1994 року порівняно з березнем 1991 року купівельна спроможність фіксованих грошових доходів населення щодо широкого спектра найнеобхідніших товарів і послуг знизилась майже у 5 разів. Навіть середня заробітна плата не може забезпечити мінімальний споживчий бюджет, поступаючись йому на 40%. Купівельна спроможність середньої заробітної плати в Україні у 2,5 раза нижча від аналогічного показника в Росії. У цілому в Україні за 2,5 року життєвий рівень погіршився наполовину.

Скорочення реальних доходів населення призвело до суттєвого падіння рівня споживання. Частка фонду споживання в структурі використаного національного доходу в фактичних цінах за останні три роки зменшилася на 12,3 процентного пункту (з 82,2% в 1990 до 69,9 в 1993 році). При цьому

найбільш високими темпами скорочення характеризується особисте споживання населення, яке в 1993 році становило 57,4% у використаному національному доході проти 72,6% в 1990 році, тобто зменшилось на 15,2 процентного пункту. При цьому темпи скорочення фонду споживання в порівняльних цінах збільшувались по роках і дорівнювали до попереднього року в 1991 році — 4,8%, в 1992 — 10,2%, в 1993 — 21,8%.

Зменшення частки фонду споживання у використаному національному доході пов'язане із зниженням питомої ваги заробітної плати робітників і службовців, оплати праці колгоспників, доходів від особистого підсобного господарства та інших грошових виплат у виробленому національному доході. Частка оплати праці у виробленому національному доході знизилась в 1993 році до 35,1% проти 59,1% в 1990 році. Водночас частка первинних доходів підприємств і держави в національному доході зросла до 78,3% в 1993 році проти 58,9% в 1990 році.

В першому півріччі 1994 року частка оплати праці в матеріальному виробництві в складі національного доходу знизилась до 26,4%. Відповідно за цей період частка первинних доходів підприємств і держави збільшилась до 85%.

Значно погіршилась структура особистого споживання. Грошові доходи населення використовуються переважно на продовольство, хоча в особистому споживанні утворився дефіцит білка та деяких важливих амінокислот. Це веде до виснаження робочої сили та її здатності до продуктивної праці. Недоступною для населення стала більшість товарів довгострокового користування. Так, наприклад, щоб купити холодильник вартістю 520 крб, в 1990 році при середній заробітній платі в цей період 248,4 крб потрібно було 2,1 місяця роботи, а в липні цього року при вартості цього холодильника в 11,8 млн крб — 10,1 місяця, або в 5,6 раза більше. Для купівлі кольорового телевізора вартістю 730 крб у 1990 році потрібно було 2,9 місяця роботи, а в липні цього року при його вартості в 9 млн крб — 8,1 місяця, або в 2,8 раза більше.

Особливо напруженим є становище на ринку праці. Мобільність працівників вкрай низька, підприємства залишають лише найбільш кваліфіковані й молоді люди, а переважна частина зайнятих тримається своїх робочих місць, дарма що запроваджено примусові відпустки і неповний робочий час. В умовах різкого спаду виробництва на ринку праці за останні два роки практично не змінюється чисельність громадян, що звертаються до служб зайнятості. Статус безробітного мають близько 100 тис. чоловік при багатомільйонному прихованому безробітті.

Не створені умови для переходу надлишкового працездатного населення у приватний сектор та малий бізнес, бо темпи приватизації набагато нижчі планових, а надходження коштів за цією статтею цілком символічні.

В Україні спостерігається тенденція до **скорочення очікуваної тривалості життя**. Особливо зростає смертність чоловіків працездатного віку, яка майже утворює вищу ніж у жінок. Серед основних причин смерті є судинне ураження мозку, ішемічна хвороба серця, захворювання системи кровообігу, інфекційні хвороби, отруєння алкоголем.

Серед факторів, що впливають на погіршення демографічної ситуації, — помітне старіння населення України. В 1990—1993 роках населення непраце-

здатного віку збільшилось з 10,96 млн чоловік до 12,07 млн. Кількість пенсіонерів, яких необхідно утримувати суспільству, зростає відповідно з 13 млн до 14,6 млн чоловік, або на 12,31 %.

Частка осіб пенсійного віку в працездатному населенні України в 1990 році була найбільшою серед європейських країн далекого зарубіжжя: на 2,6 працюючих у нас припадала одна людина пенсійного віку, тоді як в інших країнах на одну людину пенсійного віку припадало 4—5 працюючих.

Поглиблюється **криза соціальної інфраструктури**. Агонізують освіта, культура, охорона здоров'я. Непрестижною стала наукова діяльність. Відтак суспільству загрожує сумна перспектива тотальної деградації.

Зазначених кризових процесів складно уникнути за відсутності позитивних зрушень в структурі виробництва. Її деформація дедалі посилюється, криза реалізує свій руйнівний потенціал і досі ще не вступила у фазу конструктивізму. В цьому зв'язку ми маємо всі, від Президента України та парламентаря до шахтаря чи студента, чітко усвідомити, що аж поки не розпочнуться позитивні структурні зрушення, наша економіка не матиме реального потенціалу своєї стабілізації.

Як і раніше, складною залишається екологічна обстановка: попри скорочення обсягів виробництва тисячі підприємств збільшили викиди шкідливих речовин, відповідальність за 81% яких покладаємо на металургію, енергетику та вугільну промисловість. У цьому зв'язку, нарешті, мусимо з усією ясністю застерегти, що **внаслідок старіння та спрацювання техніки, а також спаду виробництва, що набирає обертів, зростає небезпека масових технологічних та екологічних катастроф, виходу із ладу життєзабезпечувальних систем виробничої інфраструктури, непосильного для суспільства безробіття. Все це в кінцевому підсумку загрожує безпеці нашої держави втратою її не лише економічної, а й політичної незалежності.**

2. Помилки економічної політики

Проаналізуємо помилки попередньої економічної політики, наслідки якої призвели до руйнівних процесів.

Передусім ми маємо з усією чіткістю сформулювати принципової ваги висновок про те, що **започаткований у 1991 році курс на демонтаж командно-адміністративної системи і розбудову сучасної, заснованої на ринкових засадах відкритої національної економіки у стратегічному плані є правильним**. Він відповідає утвердженню державності України, економічних передумов реальної демократизації суспільства, його виходу на вищий ступінь техніко-технологічного розвитку, забезпеченню якісно **нових** параметрів життя народу і саме тому **не має альтернативи**. Це означає, що помилковість економічної політики попередніх структур влади полягала в іншому. Йдеться про грубі помилки у визначенні шляхів та конкретних механізмів здійснення зазначеного курсу.

Які це помилки?

Ігнорування специфічності умов ринкової трансформації економіки України

Найбільш згубним виявилось ігнорування специфічності умов ринкової трансформації економіки України порівняно з Росією, а також країнами Центральної та Східної Європи. Своєрідність цих умов визначалася перш за все відсутністю на час здобуття незалежності цілісної системи державних інституцій, необхідних для здійснення широкого комплексу заходів ринкової трансформації економіки.

Не були враховані й особливості функціональної структури економіки України — висока концентрація базових галузей виробництва та галузей ВПК, що протягом тривалого часу були зорієнтовані на обслуговування потреб не лише загальносоюзної економіки, а й економіки країн колишньої РЕВ і за своєю природою виключали можливість швидкого входження в режим ринкового саморегулювання.

Слід мати на увазі й те, що у попередні роки понад 2000 найбільших підприємств України були підпорядковані загальносоюзним міністерствам і фінансувалися з центру, що також вимагало від держави після проголошення її незалежності застосування широкого комплексу спеціальних заходів, які б забезпечили їх не формальне, а реальне підпорядкування інтересам національної економіки.

Ці та інші обставини зумовлювали необхідність на початковому етапі суто еволюційного шляху ринкової трансформації при одночасному здійсненні широкого комплексу організаційних заходів, які б забезпечили утвердження сильної виконавчої влади та ефективних важелів державного регулювання економічних процесів. Однак в дійсності сталося протилежне. Політичне керівництво країни взяло курс на фактичне усунення держави від регулювання процесу еволюційної ринкової трансформації економіки.

Заздалегідь були очевидними руйнівні наслідки такого курсу. У світі годі шукати прикладів, коли перехід від авторитарної економіки здійснювався без використання сильної, рішучої державної влади. Для України у зв'язку з відсутністю у повному обсязі відповідних державних інституцій зазначена політика була особливо деструктивною. Ми не мали Центрального банку, власної фінансової, кредитної та грошової системи, достатньо кваліфікованого кадрового персоналу в цих сферах, механізмів ринкової інфраструктури та багатьох інших інституцій, які б могли на практиці забезпечити ефективну реалізацію політики ринкової трансформації економіки.

У цій ситуації недієздатним виявився і прийнятий Верховною Радою цілий пакет законів, спрямованих на регулювання економічних процесів. Це були закони класичного ринку, якого в економіці України ще не існувало. Його потрібно було ще розбудувати. В результаті суспільство на стартовому етапі переходу до ринкових відносин виявилось не готовим цивілізовано розпорядитися можливостями вільного підприємництва, наданими йому в законах. Утворилася невідповідність між новим законодавством і реальною економічною практикою. Ця розбіжність і стала одним із визначальних чинників глибокої деформації госпо-

дарських процесів, суттєвого послаблення, а подекуди й фактичного усунення впливу держави на розвиток економіки. **З'явилася легітимна основа криміналізації економіки, тіньового накопичення капіталу, його застосування в цілях, що не відповідали інтересам розбудови національної економіки.**

Стратегічні помилки у здійсненні зовнішньоекономічного курсу

Особливо відчутними були **помилки у здійсненні зовнішньоекономічного курсу**, намагання утвердити державність та економічну незалежність України за допомогою кардинальної переорієнтації політики зі Сходу на Захід. Це був стратегічний прорахунок. Адже Україна внаслідок сформованої впродовж багатьох десятиріч на основі союзного поділу праці спеціалізації виробляла лише близько 20% кінцевого продукту. Тому шлях негайного механічного виходу з налагодженої системи господарських зв'язків був для неї неприйнятним. Ситуація ускладнювалася й тим, що внаслідок неготовності випускати конкурентоспроможну за світовими стандартами продукцію Україна не могла швидко інтегруватися в систему західних ринків.

У кінцевому підсумку непродумана політика щодо збереження національних інтересів (або навіть неправильне розуміння цих інтересів) у період розпаду Радянського Союзу та становлення нашої молоді держави призвела до втрати багатьох ринків збуту української продукції. Існують розрахунки, за якими спад виробництва впродовж 1991—1993 років більш як на 35 відсотків визначається факторами, що пов'язані з помилками у зовнішньоекономічній політиці нашої держави, виборі її стратегічного курсу.

Помилки та недоліки у здійсненні зовнішньоекономічної політики мають також інший аспект. Йдеться про недосконалість законодавства та нормативних актів щодо валютного контролю і повернення валютної виручки. Великої шкоди завдала політика обвальної бартеризації зовнішньої торгівлі. Експортні поставки за бартерними угодами здійснювались, як правило, за заниженими цінами, а імпорتنі — завищеними. Це було однією з істотних причин нарощування негативного сальдо торговельного балансу держави, яке нині перевищує 2,7 млрд дол. Загальна сума заборгованості України станом на 1 липня 1994 року становила 4,3 млрд дол., а з урахуванням прострочених платежів поточного року за поставки енергоносіїв із Росії та Туркменістану — близько 7 млрд дол.

Великої шкоди завдала невиважена політика валютних кредитів під гарантії Кабінету Міністрів України. Більшість таких гарантії було видано протягом травня — жовтня 1992 року, а також в кінці 1993 — першій половині 1994. Лише в поточному році Україна має сплатити 424 млн дол. за кредити, в тому числі — 398 млн коштом бюджету.

Негативні наслідки мало і некваліфіковане запровадження регульованого валютного курсу. На практиці це звелось до фактичної фіксації курсу, його

значної розбіжності з ринковим, великих втрат українських виробників при експорті продукції, нарощування тіньових процесів у сфері валютних відносин. За різними оцінками, українські резиденти розмістили за кордоном від 10 до 20 млрд дол., а на території України зберігається 2—4 млрд дол.

Неузгодженість між фінансовою та монетарною політикою

Особливо деструктивною для економіки України виявилася **неузгодженість між фінансовою та монетарною політикою**.

Протягом минулих років було зроблено певні кроки щодо реформування банківської системи, її демонополізації та забезпечення функціонування на дворівневій основі. На сьогодні банківська система налічує до 230 банківських установ, які мають близько 18 тисяч філіалів. Майже всі установи комерційних банків сформовані на акціонерній основі, а у 8 з них працює іноземний капітал.

В той же час, проголосивши принцип демонополізації банківської системи та функціонування її на дворівневій основі, Верховна Рада фактично нічого не зробила для створення необхідної правової бази.

Для врегулювання основних сфер банківської діяльності необхідно, за підрахунками фахівців, понад 20 законодавчих актів. Ми ж маємо лише один Закон “Про банки і банківську діяльність”, значна частина положень якого не має прямої дії.

Як наслідок, процес реформування банківської системи набув стихійного характеру. Вкрай обмеженими виявилися можливості впливу на цей процес і Національного банку. Катастрофічне нарощування масштабів позабанківського грошового обігу, численні порушення, що мають місце в банківській сфері, свідчать про те, що НБУ і держава ще не опанували необхідні важелі регулювання цієї ключової сфери економіки.

Непослідовною і суперечливою виявилася й емісійна політика. Спроби НБУ проводити послідовну політику “дорогих грошей” не дали очікуваного дефляційного ефекту. Можна навести такий приклад. Основними напрямками грошово-кредитної політики НБУ на 1993 рік, схваленими Верховною Радою, передбачалося, що протягом року грошова маса в обігу зросте в 1,9 раза. Фактичне зростання досягло 18,9. Аналогічна картина спостерігається і в поточному році. Причини такої ситуації є очевидними. Політика грошової стабілізації не могла бути ефективною в умовах глибокого структурного розбалансування державних фінансів. Як засвідчує практика, жорсткий режим монетарної політики без здійснення рішучої політики обмеження бюджетних видатків в змозі **лише короткочасно приборкати інфляцію**. Монетарні обмеження, не підтримані заходами бюджетної реструкції, неодмінно ведуть до кризи неплатежів, заборгованості з виплати заробітної плати, пенсій та інших соціальних видатків, но-

вих, більш високих емісійних ін'єкцій та реставрації суто адміністративних засобів економічного регулювання.

В результаті економіка втягується в негативну спіраль: жорстка емісійна деструкція — платіжна криза — емісійні ін'єкції — новий, більш високий сплеск інфляції. За такою схемою розвивалися події у 1993 році. За тим самим принципом було досягнуто тимчасового дефляційного ефекту і в поточному році.

Неузгодженість між монетарною та фінансовою політикою пояснюється і крайньою занедбаністю сфери державних фінансів, яка в своїй основі залишається адміністративною. Про фактичну некерованість бюджетної сфери свідчать і такі добре відомі факти. В 1992 році на догоду політичним амбіціям окремих лідерів Верховна Рада затвердила дефіцит бюджету в розмірі 1% ВВП, а фактично мали 17%. Ситуація повторилася і в 1993 році. Незважаючи на пропозиції Уряду про бюджет 1993 року з дефіцитом 15%, його було встановлено в обсязі 2%. Така трансформація сталася на підставі різкого підвищення податків. Результати добре відомі. Та чи не найголовніший сюрприз ми одержали в поточному році, коли без будь-яких суперечностей між Урядом та парламентом було затверджено взагалі бездефіцитний бюджет. Зрозуміло, що економіка волюнтаризму не прощає. Такою є ціна некомпетентності управлінських рішень, наслідки яких нам доведеться ще довго пожинати.

Недосконалість сфери державних фінансів особливо виразно проявляється в глибокій деформації її податкової системи. Великої шкоди економіці завдають непомірність податкового преса та нестабільність податкового законодавства. Прикладом цього є відміна з другого кварталу 1993 року оподаткування прибутку та повернення до оподаткування доходів, яке було відмінено з ініціативи Уряду в кінці 1992 року. За розрахунками фахівців Мінфіну, втрати доходів бюджету в минулому році внаслідок цього кроку сягнули 150 млрд крб.

Одночасно було збільшено встановлену декретом Кабінету Міністрів ставку податку на додану вартість з 20 до 28%, що призвело до росту цін при обмеженій купівельній спроможності населення, скорочення обсягів продажу і знову ж таки до відповідного скорочення податкових надходжень. До цього слід додати, що від введення у 1992 році акцизного збору перелік підакцизних товарів та його ставки змінювалися більше як 10 разів. В Україні було встановлено найвищу у світі максимальну ставку прибуткового податку з громадян у розмірі 90%. Всього ж за чинним законодавством існує понад 30 обов'язкових платежів, податків та інших надходжень до бюджету.

Така податкова політика стала одним із найважливіших чинників, з одного боку, штучного згорання виробничої та комерційної діяльності, з іншого — всезростаючої тінізації економіки. Вона є переконливим доказом необхідності запровадження принципово нових підходів у цій визначальній сфері економічної політики.

Розглянуті питання дають підставу зробити висновок про те, що нині найбільш слабкою ланкою виконавчої структури держави є система управління державними фінансами.

Маємо з усією відповідальністю визнати і деструктивну роль, яку відіграла у цьому питанні Верховна Рада. Ми ніколи не зможемо подолати фінансову кризу, а значить, змінити на краще стан в нашій економіці, якщо і далі продовжуватиметься лінія на нескінченне некомпетентне втручання в цей найбільш складний і неупорядкований сектор економіки. Верховна Рада має надзвичайно високі повноваження стосовно розвитку бюджетної та фінансової сфери. Власне кажучи, це сфера її безпосереднього впливу. Однак реалізовуватися ці повноваження мають високопрофесійно і зважено. Хотілося б заручитися відповідним розумінням депутатів щодо порушеної проблеми.

Помилковість соціальної політики

У принциповому вимірі помилковою була й соціальна політика держави. Це з усією повнотою виявилось в 1994 році, коли економіка вступила в фазу кризи відносного, порівняно з платоспроможним попитом населення, надвиробництва. Йдеться про політику штучної **консервації доходів населення, що проводилась упродовж усіх останніх років**. Концептуально така політика базувалася на помилках у визначенні джерел інфляції, нерозумінні того, що в своїй першооснові інфляція в Україні пов'язана із глибокими структурними деформаціями. Це вимагало принципово інших, аніж застосовуваних, важелів дефляційної політики.

У світовій практиці при здійсненні антикризової політики використовується модель одночасного заморожування цін та заробітної плати. Однак політика росту цін і паралельного стримування фонду оплати праці — це за своєю суттю економічний *ponsense*, і двічі *ponsense* в умовах кризи відносного надвиробництва. Особливо деструктивним виявилось запровадження системи оподаткування, зокрема податку на доходи, що спонукало до першочергового згортання в їх структурі витрат на оплату праці.

Все це вказує на одну із принципових причин зриву спроб швидкої лібералізації економіки, до яких вдавалися уряди в 1992-му та першому півріччі 1993 року. Вихідною основою такої лібералізації мала б стати не так звана лібералізація (фактично — адміністративне підвищення) оптових та споживчих цін, а лібералізація заробітної плати. Саме з цього міг би розпочатися процес подолання цінових та вартісних диспропорцій, вкорінених ще в тоталітарну економіку, де специфічний товар — робоча сила — піддавався жорсткій дискримінації.

В результаті взята на озброєння **концепція цінової лібералізації виявилася такою, що має за мету фактичне збереження найбільш уразливої сторони адміністративної системи — її дискримінаційного ставлення до робочої сили**. Такий захід у дійсності став антиринковим за своєю суттю. Ринок є соціальним за своїм змістом, де задоволення платоспроможних потреб населення стимулюється активною державною економічною політикою. Ми ж хотіли розпочати ринкову трансформацію економіки подальшим обмеженням і без того мізерного платоспроможного попиту. Внаслідок цього і сталися глибокі вартісні деформації в економіці, поглиблення яких несе на собі чи не найбільший деструктивний потенціал.

Недоліки структурної політики

Надто слабкою була структурна політика. По суті, науково обгрунтованої цілеспрямованої державної структурної політики у нас взагалі не існувало. Катастрофічне поглиблення структурних диспропорцій, що відбулося протягом останніх років, є значною мірою відображенням цієї досить простої істини.

Проблема структурної політики є багатоаспектною за своїм змістом. Один із них — визначення галузевої пріоритетності та механізмів стимулювання. В усіх попередніх програмах перше місце віддавали сільському господарству і переробній промисловості. Така позиція в сенсі принципів засад не може викликати заперечень. Однак ми маємо визнати, що ані Верховній Раді, ані жодному із попередніх Урядів України не вдалося знайти ефективних механізмів розв'язання цього завдання.

Понад це, ми маємо визнати **фактичний провал аграрної політики, що здійснювалася впродовж останніх років**. Нині сільське господарство є найбільш неупорядкованою ділянкою економіки. Відсутність справжніх реформ зумовила занепад аграрного сектору. Збирання врожаю вже третій рік поспіль супроводжується приголомшливими кредитами з подальшим розкручуванням інфляційної спіралі. Це врешті-решт зриває всі зусилля держави, спрямовані на економічну стабілізацію, і найбільш вражає саме сільське господарство. Аналіз фінансового стану агропромислового комплексу за 1993 рік свідчить, що в цілому витрати з бюджету на фінансування цієї галузі в 2,4 раза перевищують сплату податків, зборів та інших платежів до бюджету.

У цьому зв'язку хотілося б, щоб на всіх рівнях державного керівництва, і насамперед на рівні Верховної Ради та урядових структур, стало зрозумілим таке: якщо ми не знайдемо ефективного механізму входження сільського господарства в систему ринкових відносин і його докорінного реформування на цій основі, то жодних розмов про реальний прогрес в економіці не може бути. Болячки тут накопичувалися десятиріччями, і косметичний ремонт нічого не дасть.

Непослідовність політики економічної лібералізації

Як непослідовну і суперечливу можна охарактеризувати здійснювану в Україні політику економічної лібералізації, складовими якої стали лібералізація цін, внутрішньої та зовнішньої торгівлі, перехід до єдиного ринкового курсу національної валюти та її внутрішньої конвертованості. З часу проголошення незалежності України процес лібералізації економіки пройшов декілька етапів, аналіз специфічних особливостей яких має принципової ваги значення. Ці етапи пов'язані зі зміною Урядів України і політикою, яку вони проводили в означеній сфері економічної діяльності.

За оцінками експертів Світового банку, розрахунковий індекс загальної лібералізації економіки впродовж першого — третього кварталів 1992 року до-

сяг рівня 20%. З жовтня 1992 року розпочався процес прискореної лібералізації, який тривав до середини 1993 року, й індекс адміністративного регулювання впав від 80 до 35%.

Було досягнуто суттєвого скорочення темпів падіння виробництва, утримувалися, навіть за різкого підвищення цін на енергоносії, відносно помірні темпи інфляції. Звичайно, і в цей період були допущені помилки у визначенні конкретних кроків реформування економіки, забезпеченні їх узгодженості та збалансованості. Але це були помилки, породжені активними діями.

Однак у травні 1993 року Верховна Рада, передусім через політичні амбіції окремих лідерів політичного керівництва, своїми рішеннями фактично заблокувала здійснення курсу на прискорену лібералізацію економіки. У контексті цього слід розглядати і спровокований відповідними силами червневий (1993 р.) страйк шахтарів Донбасу, і вимушену значну кредитну емісію на задоволення їхніх вимог стосовно підвищення зарплатні, а також підписання в липні того таки року Указу Президента України про відкриття безлімітної кредитної лінії на потреби сільського господарства, що остаточно підірвало валютний курс карбованця і викликало велику хвилю інфляції. Курс на активне проведення лібералізації економіки було зірвано.

В період від вересня 1993 року до літа поточного року відбулося **механічне згортання засобів економічної лібералізації та відновлення адміністративних методів управління**. Було закрито торги міжбанківської валютної біржі, запроваджено штучно низький фіксований валютний курс, відновлено ліцензування експорту багатьох товарів, до 80% зріс рівень прямого та непрямого державного регулювання цін. Улітку 1994 року індекс адміністративного регулювання економіки знову ж таки, за розрахунками Світового банку, більш як у 2,5 раза перевищив відповідний показник середини 1993 року. Характерним є й те, що саме в цей період різко погіршилися макроекономічні показники економіки. В четвертому кварталі 1993 року індекс інфляції досяг астрономічної величини — 166,3% в середньому за місяць. Значно поглибилася криза фінансів, зросло від'ємне сальдо платіжного балансу, зовнішні борги. Як зазначалося вище, перше півріччя поточного року стало чи не найкритичнішим за останні роки в поглибленні спаду виробництва.

Посилення протягом останнього року державно-адміністративного регулювання економіки виявило тенденції й іншого порядку. **Під тиском адміністративного преса інтенсивного розвитку набули переміщення економічних операцій із легальної сфери до тіньової та звуження на цій основі офіційної економіки. Тіньова економіка набирає обертів унаслідок блокування реформ.**

Аналіз зазначених процесів дає змогу виявити винятково важливу закономірність, що має бути глибоко усвідомлена і взята до уваги при визначенні подальшої стратегії та тактики проведення економічних реформ. Йдеться про те, що **нині в економіці України склалася ситуація, за якої посилення адміністративного регулювання призводить до зворотного результату — послаблення реального впливу держави на розвиток економічних процесів**. У кінцевому підсумку змінюється співвідношення легальної та тіньової економіки на користь підви-

шення питомої ваги останньої. Це виявляється в нарощуванні масштабів неврахованого виробництва та позабанківського грошового обігу, масового приховування прибутків та невиплат податків, інших вкрай небезпечних наслідків.

Висновок є очевидним: **економіка України вступила в етап, коли подальше збереження існуючих масштабів адміністративного регулювання стає не лише неефективним, а й таким, що веде до втрати керованості економічними процесами, їх прискореного переходу в тіньові структури. У цій ситуації єдиною альтернативою є внесення принципових змін у стратегію та тактику економічної політики, швидке нарощування темпу економічних реформ, забезпечення їх керованості та комплексності.**

II. ОСНОВНИЙ КУРС СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Ціною надзвичайно великих соціально-економічних втрат, спричинених соціально-економічною кризою, **в нашому суспільстві в цілому склалося розуміння необхідності здійснення радикальних економічних реформ**, які б стали основою не лише зупинення у найкоротший термін катастрофічного падіння життєвого рівня основної маси населення, а й його якісного піднесення. Доказ такого розуміння — підсумки останніх виборів Президента. Переважна частина виборців виявили свою прихильність не до безплідних розмов про реформи, а виступили прибічниками їх рішучого та ефективного здійснення. Саме на це й була спрямована передвиборна програма Президента України, яка дістала підтримку.

Необхідно врахувати й те, **що суспільство вже давно практично вичерпало ресурс виживання**. Його нині не мають виробничі колективи, більшість з яких досягла межі банкрутства, до краю зuboжіння дійшла майже кожна родина, згасають нагромаджений десятиріччями економічний потенціал держави, її фінансова система, інші життєзабезпечувальні структури. Вичерпав себе і ресурс суспільних очікувань, втрачено віру населення в завтрашній день, у можливість переломити ситуацію на краще.

За цих умов альтернативи курсу на суттєве прискорення економічних реформ не існує. Виснажливий період переходу від адміністративно-командної до розбудованої на ринкових засадах соціально зорієнтованої економіки не може розтягуватися в часі до безконечності. Або ми зможемо до мінімуму стиснути його перебіг, або залишимося приреченими на подальший занепад та деградацію.

У цьому зв'язку **прискорення ринкової трансформації економіки принципово розглядається Президентом України як єдина умова й основний засіб виходу з кризи та економічної стабілізації**. Не попередня стабілізація і лише згодом реформування, як на цьому наполягають окремі політичні сили, а енергійна робота з реформування усіх сфер економічного життя, на забезпечення узгодженості та комплексності цих процесів — такою є концептуальна позиція Президента України з цього якнайважливішого питання. Хотілося б її підтримки Верховною Радою України. Слід зрозуміти, **що уповільнення реформ, тупцювання на**

місці дедалі більше затягує нас у безодню кризи, трясовину соціальної непорядкованості, політичних протистоянь. Це ставить під загрозу саме існування держави, долю вибору, зробленого народом у серпні 1991 року. Лише упереджені люди та політики різних кольорів доводять протилежне.

У ситуації, що склалася, ініціативу та всю повноту відповідальності за рішучість і послідовність кроків у комплексній перебудові всіх сфер економічного життя суспільства може взяти на себе лише всенародно обраний Президент України. Тільки очолювана Президентом сильна і наділена широкими повноваженнями вертикально збалансована виконавча влада за активного сприяння Верховної Ради, політичних партій та рухів здатна сьогодні своїми енергійними та водночас кваліфікованими діями розгорнути широким фронтом перебіг економічних реформ. Це дасть змогу в найкоротший строк зупинити розпад економіки, консолідувати зусилля на її виживання, утвердження суспільного прогресу.

Цільова спрямованість економічних перетворень

Нова економічна політика Президента України має одну мету — забезпечити реальний поворот всієї господарської системи до людини. Відновлення паралізованої економіки — це єдина умова не лише зупинення нещадного зубожіння народу, а й виходу на якісно новий рівень задоволення життєвих потреб та інтересів населення. Водночас глибоко осмисленим має бути таке: забезпечення виживання людини, нації в цілому є неодмінною передумовою збереження суверенності держави. Саме на цих підвалинах визначаються пріоритети внутрішньої та зовнішньої політики Президента України: економіка — добробут — державний суверенітет. Україна зможе утвердити себе як дійсно незалежна суверенна держава лише на основі сильної економічної та соціальної політики.

Весь комплекс заходів, які становлять суть соціально-економічної політики Президента України, зосереджуватиметься на утвердженні в процесі реформ не просто ринкового, а соціально спрямованого ринкового господарства, яке у кінцевому підсумку підпорядковуватиме всю діяльність своїх функціональних структур задоволенню матеріальних та духовних потреб людини. Замість згубного принципу “виробництво заради виробництва”, на якому засновувалася функціональна модель тоталітарної економіки, нова політика зорієнтована на послідовне утвердження економічної моделі, розбудованої за принципом “виробництво задля задоволення потреб людини”.

Ідея розбудови в Україні соціально спрямованої ринкової економіки дістала широку громадську підтримку. Її обстоюють більшість політичних партій та рухів. Вона розглядається як головне завдання структурної перебудови економіки і в програмі Верховної Ради. На традиційне питання: “Яке суспільство ми збираємося будувати?” — Президент України з усією визначеністю відповідає: “Наша мета — утвердження в Україні демократичного, соціально відповідального, солідарного суспільства; суспільства, що ґрунтуватиметься на історичних традиціях та менталітеті нашого народу, на напрацьованих сучасною цивілізацією загальнолюдських цінностях; суспільства, що поступово позбавлятиметься тра-

диційних класово-формаційних ознак, органічно поєднуватиме в собі працю, талант та капітал; суспільства, де кожен громадянин зможе реалізувати повною мірою свої здібності; суспільства, яке на ділі забезпечуватиме права та свободи кожної особи”.

Такою буде основна мета, якій підпорядковуватимуться всі ланки творчого процесу формування нового суспільства, в тому числі й засоби та механізми соціально-економічної політики. Існує глибоке переконання в тому, що в органічному поєднанні з реалізацією національно-державних інтересів України ідея розбудови саме такого суспільства зможе виступати як конструктивна сила консолідації, здатна привернути до себе всі верстви та категорії населення — виробника й підприємця, інженера і агронома, науковця та діяча культури, молодь та людей похилого віку, атеїста та глибоко віруючу особу. Сподіваємося, що вона знайде всебічну підтримку і в Верховній Раді, політичних партіях, у громадськості нашої держави.

Стверджуючи це, Президент України водночас враховує, що існують розбіжності у визначенні тактики, методів та механізмів, з допомогою яких можна реалізувати поставлену мету. У цьому зв'язку новий курс економічної політики базується на положенні про те, що утвердження соціально орієнтованої ринкової економіки не може зводитися лише до розподільчих функцій — проведення державою справедливої соціальної політики та політики доходів. Реалізація соціально орієнтованої моделі ринкової економіки, яка передбачає високий ступінь участі держави у регулюванні доходів та зайнятості, формуванні умов, що забезпечують задоволення цілого ряду найбільш значимих потреб всього населення (освіти, охорони здоров'я, культури), можлива, з одного боку, лише на засадах утвердження ефективної економіки, з іншого, економіки, що має соціально спрямовану структуру виробничої та невиробничої сфер. Йдеться про те, що утвердження в повному обсязі моделі соціально спрямованої ринкової економіки — це тривалий процес, який потребує проходження окремих етапів та визначення пріоритетів.

1. Завдання фінансової стабілізації, зміцнення банківської системи та національної грошової одиниці

Першоосновою такої перебудови економіки має стати ефективна антиінфляційна політика і реальна стабілізація на її засадах національної грошової одиниці. Попереднім етапом розвитку доведено, що утвердження ефективної дефляційної політики не може бути забезпечено лише на основі здійснюваних Національним банком монетарних заходів. Такі заходи можуть дати лише короткостроковий ефект, який у подальшому неминуче обернеться новим, ще більш високим рівнем грошової дестабілізації.

Політика зміцнення національної грошової одиниці буде здійснюватися з акцентами на забезпечення першочергової фінансової стабілізації. Не грошово-фінансова, а фінансово-грошова стабілізація — такою має бути логіка економічних заходів, що спрямовуватимуться на реалізацію визначеної мети. Водночас враховуватиметься, що фінансова стабілізація неможлива в межах моделі фінансів країни. Будь-які косметичні зміни в цій сфері не в змозі змінити ситу-

ацію на краще. Вихід із фінансової кризи можливий лише на основі пов'язаного з ціною лібералізацією глибокого структурного реформування як фінансової системи, так і подальшого реформування банківської системи.

Зрозуміло, що заходи фінансово-грошової стабілізації не є самоціллю. Її основна мета — створити реальні стартові передумови структурної перебудови економіки, відновлення інвестиційного процесу, мобілізації через утвердження фінансового ринку та через інші фінансові інституції відповідних фінансових ресурсів. У цьому зв'язку тривалість етапу фінансової стабілізації визначається часом, необхідним для отримання відповідного ефекту.

Даний етап буде найжорсткішим з точки зору здійснення заходів соціальної політики. Життєвий рівень ще не матиме необхідних економічних передумов для зростання. Основою соціальної політики буде здійснення адресної допомоги особам, що найбільшою мірою потребують її. Разом із тим суспільству треба зрозуміти, що непопулярні заходи фінансово-грошової стабілізації — це по суті єдино можлива основа виведення економіки з кризи і подальшого розв'язання на цій основі всього комплексу проблем поліпшення життя населення.

Засоби та механізми фінансової стабілізації

1. Об'єктивною передумовою фінансової стабілізації є проведення протягом 1995 року глибокої реформи бюджетної системи країни. Основні принципи та механізми цієї реформи мають бути визначені Законом України “Про бюджетну систему України”. Проект такого закону до 1 листопада 1994 року буде внесений Кабінетом Міністрів на розгляд Верховної Ради України.

Реформою фінансової системи має бути передбачено:

- реальне розмежування фінансової та кредитної системи країни;
- реальне розмежування фінансів державних підприємств та державного бюджету;
- розробка зведеного балансу фінансових ресурсів держави — доходів і витрат усіх без винятку юридичних і фізичних осіб, через які проходить розподіл і перерозподіл національного доходу;
- забезпечення децентралізації державних фінансів, структурного розмежування державного та місцевих бюджетів за джерелами надходжень та витрат. Має бути встановлено, що на республіканському рівні здійснюються лише ті витрати, які мають загальнодержавне значення. У зв'язку з цим кожна ланка бюджетної системи повинна мати чітко визначену законом доходну базу. Зважаючи на різні умови соціально-економічного розвитку окремих регіонів, покриття дефіциту місцевих бюджетів має здійснюватись у межах встановлених нормативів за рахунок виділення із загальнодержавного бюджету фінансових ресурсів у вигляді дотацій та субвенцій;
- стимулювання заходів для перебудови системи оподаткування у напрямі її подальшої лібералізації та децентралізації, утворення на її основі механізмів

стимулювання виробництва та підприємництва. Скасувати податок на дохід та запровадити оподаткування прибутку, знизити ставку прибуткового податку з фізичних осіб. Знизити ставки ПДВ, переглянути порядок його нарахування, щоб уникнути багаторазового стягнення коштів за одну й ту ж величину чистої продукції. Підвищити податки на землю, ввести податок на майно фізичних і юридичних осіб. Запровадити подвійний контроль за сплатою податків — податковими інспекціями і банками. **Забезпечити реалізацію принципу рівності оподаткування будь-яких суб'єктів господарювання;**

- здійснення ефективних заходів для **налагодження системи достовірного фінансового обліку, державної звітності та своєчасної сплати податків.** Ухилення від повної та своєчасної сплати податків визначатиметься як одна з найбільших провин суб'єктів економічної діяльності та окремих громадян перед державою, що передбачатиме не лише жорстку адміністративну, а й кримінальну відповідальність. Водночас ініціюватиметься прийняття Закону України про захист прав юридичних та фізичних осіб, що сплачують податки.

2. З метою підвищення дієвості бюджетної політики, організації здійснення і контролю за виконанням державного бюджету, регулювання відносин між державним та місцевими бюджетами, державним бюджетом і державними позабюджетними фондами в 1995 році має бути **завершена робота зі створення в структурі Міністерства фінансів та відповідних регіональних органів єдиної централізованої системи казначейства.**

3. Основою фінансової стабілізації має стати реалізація цілісної системи заходів **щодо зменшення бюджетних видатків** та відповідного скорочення дефіциту державного бюджету. В умовах глибокої економічної кризи відсутні реальні можливості бездефіцитного фінансування. З урахуванням цього фінансова політика Президента України спрямовуватиметься на забезпечення поетапного скорочення бюджетного дефіциту: 1995 рік — не вище 8% ВВП, 1996 — 6%, 1997 рік — 4%.

Скорочення бюджетних видатків слід здійснити на підставі таких заходів:

- **запровадження через здійснення цінової лібералізації поетапного скорочення протягом 1994—1995 років бюджетних витрат і дотацій на виплату різниці у цінах.** Субсидії та дотації, що нині надаються виробникам, мають бути спрямовані на надання дотацій споживачам й адресної допомоги найбільш соціально вразливим верствам населення;

- **зменшення витрат на управління** в результаті скорочення державного управлінського апарату, переведення окремих ланок на громадські госпрозрахункові та консалтингові засади.

4. Важливою складовою фінансової стабілізації має стати **завершення до кінця поточного року роботи із формування ринку обслуговування державного боргу на основі розміщення на ньому державних позик та облігацій, державних короткострокових казначейських зобов'язань.** Їх емісія має здійснюватися на найбільш вигідних для населення та юридичних осіб умовах. Потрібно розробити ефективний механізм такої емісії, запровадити систему аукціонів з розміщення

цінних паперів для визначення їхньої ринкової ціни з врахуванням темпів інфляції і можливості отримати по них реальний прибуток, надавати інвесторам, що вкладають кошти в цінні папери держави, податкові пільги, зокрема, звільнити власників державних цінних паперів від сплати по них податків. Відповідні заходи, що стимулюватимуть придбання цінних паперів держави комерційними банками, має запровадити і Національний банк. Йдеться про надання кредитів комерційним банкам, насамперед під заставу державних цінних паперів, а також урахування їх обсягів у структурі резервних вимог банків. Слід надати право емісії цінних паперів на цільові програми окремим міністерствам, розширити права в цьому питанні місцевих органів влади. Нагальним завданням є швидке вирішення питань, пов'язаних із утвердженням необхідної правової бази, що має регулювати випуск та розміщення цінних паперів держави.

Для здійснення керівництва операціями на відкритому ринку **потрібно утворити до початку 1995 року спеціалізовану фінансову установу — Національний комітет відкритого ринку, здійснити інші організаційні заходи.**

Подолання платіжної кризи

Заходи щодо зміцнення фінансово-грошової системи держави можуть дати позитивні результати лише за умови **суттєвого оздоровлення фінансів базової ланки економіки — фінансів підприємств та організацій, ефективного стимулювання ділової активності та підприємництва, процесу виробництва.**

Першоосною вирішення цього завдання є практичні кроки на **подолання платіжної кризи.** Йдеться про:

1. Утворення оперативного штабу для контролю та подолання платіжної кризи.

2. Забезпечення реальних умов для **вексельного обігу** і розвитку на цій основі цивілізованого взаємного комерційного кредитування підприємств та організацій.

Для цього слід вирішити широкий комплекс організаційних питань, пов'язаних зі **створенням правової бази, розвитком застави майна, включаючи основні засоби незалежно від форм власності та приватизовані земельні ділянки, формуванням відповідних фінансових інституцій та державного нотаріату.**

Нещодавно видано Указ Президента України, який до прийняття очікуваного законодавства врегулює деякі з цих питань.

3. Здійснення радикальних заходів стосовно подальшого **удосконалення механізмів платіжних операцій.** Слід посилити адміністративну та кримінальну відповідальність посадових осіб за затримання розрахунків, неповернення боргів, і передусім банківських кредитів, які найбільшою мірою підривають стабільність економіки. Президент України має намір виступити із законодавчою ініціативою з цих питань. Водночас необхідно запровадити більш жорстку, порівняно з чинною, **систему заходів контролю та санкцій за порушення встановлених норм касових залишків та обігу готівкових коштів.**

4. Зміну існуючого порядку справлення податків та зборів з підприємств — перехід від авансового внесення платежів до бюджету, при якому без відповідного джерела покриття відволікаються залишки обігових коштів суб'єктів господарювання і, отже, штучно поглиблюється платіжна криза, до виконання зобов'язань перед бюджетом за кінцевими результатами фінансово-господарської діяльності, тобто із прибутку, який є основним джерелом сплати податків.

5. Запровадження **дієвого механізму визначення і здійснення процедури банкрутства**, в якому, зокрема, передбачити:

- тотожність правил банкрутства та майнової відповідальності за несплату боргів для всіх суб'єктів господарювання незалежно від форм власності;
- відновлення права комерційних банків оголошувати клієнтів банкрутами;
- пріоритетність вимог банку перед іншими кредиторами в разі реалізації майна підприємства-банкрута;
- дозвіл комерційним банкам у випадках непогашення кредитів приймати на свої баланси заставлене майно на період його повної реалізації.

6. Надання фінансової допомоги державним підприємствам, що потрапили, незалежно від результатів господарювання, в скрутний фінансовий стан, проте їхня діяльність не може бути призупинена, оскільки на вагах — загальнодержавні інтереси.

7. Поступове згортання неперспективних виробництв у поєднанні з соціальним захистом працівників.

8. Розв'язання всього комплексу проблем, пов'язаних із **лібералізацією експорту**, здійснення ефективної, стимулювальної щодо експорту податкової та валютної політики, запровадження гнучких механізмів захисту національного ринку.

9. Стимулювання **всебічного розвитку торгово-посередницької діяльності, розширення відповідної інфраструктури ринку, її ефективного кредитування.**

10. **Повне погашення і недопущення в майбутньому будь-яких затримок у виплатах заробітної плати.** До законодавчого врегулювання цього питання Президент України видасть Указ про відповідальність усіх видів суб'єктів фінансової діяльності, в тому числі державних інституцій, за затримку у виплаті заробітної плати. Указом буде передбачено норму, за якою працівникам в обов'язковому порядку мають компенсувати пов'язані з затримками у виплаті заробітної плати втрати від зростання цін та зміни валютних курсів.

Будуть опрацьовані заходи щодо здійснення **поступового переходу до щотижневої виплати заробітної плати**, що значно прискорить обіг грошей, зменшить їх інфляційне знецінення, стане суттєвим фактором загальної стабілізації економіки.

11. **Обмеження розмірів державних замовлень** реальними фінансовими (бюджетними) ресурсами держави.

12. Уніфікацію обмінного курсу, лібералізацію цін та зниження податкових ставок, що дасть змогу значною мірою залучити до обслуговування платежів гроші з позабанківського (тіньового) обігу.

Поглиблення банківської реформи

Поглиблення банківської реформи та всебічне зміцнення на цій основі банківської системи, забезпечення на ділі її ефективної підтримки з боку держави розглядається як одне з пріоритетних завдань економічної політики Президента України. Без кваліфікованого здійснення радикальних заходів у цій сфері економічної діяльності розв'язати комплекс завдань ринкової трансформації адміністративної економіки, забезпечити її цивілізоване функціонування неможливо. З огляду на це Президент України ініціюватиме **розробку та здійснення комплексної Державної програми реформування та розвитку банківської системи в Україні.**

Основна спрямованість подальшого реформування банківської системи пов'язується з **утвердженням дворівневої структури банківських відносин**, що передбачає забезпечення Національним банком стабілізації грошового обігу, з одного боку, і здійснення всього комплексу банківських послуг комерційними банками, з іншого. З цією метою:

1. Необхідно **суттєво прискорити розробку та прийняття комплексу законів про банківську та кредитну діяльність.** Йдеться перш за все про закони “Про Національний банк України”, “Про акціонерні комерційні банки”, “Про спеціалізовані банки”, “Про грошову систему”, “Про кредитну систему”, “Про валютне регулювання” та інші. Без достатньо оперативного затвердження Верховною Радою відповідних законів кваліфіковане вирішення завдань подальшого реформування банківської системи лишатиметься проблематичним.

2. Потрібно здійснювати політику, спрямовану на зміцнення авторитету Національного банку України, підвищення його ролі як емісійного центру держави, що несе відповідальність за стабільне функціонування національної грошової одиниці. У цьому зв'язку Президент України всіляко **підтримуватиме принцип самостійності НБУ і його виключної підзвітності Верховній Раді. Верховна Рада має ухвалити постанову “Про регламент підзвітності НБУ Верховній Раді”.**

Ініціюватиметься також утвердження конституційної норми, за якою голова НБУ призначатиметься на 8 років, що сприятиме стабільності керівництва НБУ.

Для узгодження різних напрямів фінансової та грошово-кредитної діяльності ініціюватиметься заснування **Міжвідомчої консультативної Ради з питань банків**, до складу якої мають увійти представники НБУ, Верховної Ради, Уряду, асоціації комерційних банків та інших заінтересованих інституцій. Верховна Рада має ухвалити спеціальну постанову про регламент та повноваження Міжвідомчої консультативної Ради. Водночас Верховна Рада має ухвалити постанову “Про механізм взаємодії НБУ з Кабінетом Міністрів України”, врегулювавши у такий спосіб і це питання.

3. Відповідно до існуючої світової практики Президент України ініціюватиме утворення автономної від НБУ системи **органів для здійснення реєстрації банківських установ та нагляду за банківською діяльністю.** Це дасть змогу, з одного боку, суттєво зміцнити ефективність діяльності НБУ як єдиного емісійно-

го центру, а з іншого — сприятиме суттєвому посиленню державного контролю за діяльністю комерційних банківських та небанківських установ.

4. Задля підвищення надійності депозитних вкладів населення Президент України ініціюватиме заснування до кінця 1994 року **спеціального Фонду страхування депозитів фізичних осіб** і прийняття Закону “Про страхування депозитів”.

5. Президент України підтримує розробку та здійснення комплексної програми розширення мережі, зміцнення та підвищення ролі у ринковій трансформації економіки комерційних банків, скасування їх дискримінаційного оподаткування; прийняття нормативних актів, що мають забезпечити правову основу безпосередньої участі комерційних банків у приватизаційному процесі, санації збиткових підприємств; зрощування капіталів промисловості та банків і утворення на цій основі конкурентоздатного національного фінансового капіталу.

6. Президентом та Урядом України здійснюватимуться заходи щодо **забезпечення більш широкої диверсифікації та спеціалізації банківської діяльності**, створення протягом 1995—1997 років спеціалізованих банківських установ: Національного Земельного банку; Національної Корпорації для здійснення кредитування під заставу; спеціалізованих банків для розміщення довгострокових державних інвестицій; Українського Банку кредитування житлового будівництва; спеціалізованих банківських установ для кредитування фермерства, малого бізнесу, студентства, інших банківських та небанківських фінансово-кредитних інституцій.

7. До кінця 1994 року буде видано Указ Президента України про забезпечення гласності у діяльності банківських установ та про банківську статистику.

Грошова реформа

Послідовні кроки на шляху до стабілізації фінансової та грошової системи мають створити необхідні передумови для проведення комплексної грошової реформи та запровадження в обіг повноцінної національної банкноти — гривні. **Економічна практика засвідчує, що реальні можливості оздоровлення економіки, забезпечення її ринкової трансформації на базі українського карбованця себе значною мірою вичерпали.** Тривале зволікання із запровадженням в обіг гривні є одним із суттєвих прорахунків економічної політики попередніх років. **Проведення грошової реформи розглядається як необхідний засіб загальноекономічної стабілізації.** Відповідно до цього Президент України обстоюватиме принципову позицію, згідно з якою грошова реформа не може відкладатися.

Валютна політика

Основним напрямом валютної політики буде забезпечення в 1994 році **поступової лібералізації та децентралізації валютного ринку**, відновлення роботи валютної біржі та встановлення єдиного ринкового курсу українського карбо-

ванця. Основні положення цього процесу відрегульовано відповідним Указом Президента України.

Передбачається, що з розгортанням грошової реформи буде здійснено такі заходи:

- запровадження фіксованого курсу гривні до однієї з іноземних валют;
- заборона обігу на території України іноземної валюти і використання її як засобу платежу. З цією метою буде запроваджено обов'язкову конверсію іноземної валюти в гривню при здійсненні платіжних операцій;
- розміщення на внутрішньому та міжнародному ринку під заклад державного майна, що приватизується, цільової довгострокової державної позики для стабілізації гривні та забезпечення її валютної конвертованості. До стабілізаційного фонду гривні залучатимуться кредити МВФ та інших зарубіжних інвесторів;
- проведення НБУ активної політики, спрямованої на підтримку курсу національної валюти;
- впорядкування системи обліку і постійного контролю за обертанням іноземної валюти.

2. Інституціональні перетворення

Створення повноцінної соціально регульованої ринкової економіки передбачає істотне прискорення інституціональних перетворень — здійснення радикальних змін у відносинах власності, формування конкурентного середовища, ринкової інфраструктури та ринкових механізмів саморегулювання економічних процесів. Принциповою позицією нової економічної політики Президента України буде те, що **зазначені процеси здійснюватимуться на основі не послаблення, а, навпаки, посилення регульовального впливу держави на їх всебічний розвиток**. Йдеться про втілення однієї з визначальних функцій держави на етапі трансформації адміністративної економіки в ринкову.

Внаслідок фактичного **самоусунення держави в попередні роки від цілеспрямованого формування ринкової інфраструктури**, а в багатьох випадках і штучного стримування цього процесу ми і отримали так званий *дикий ринок* і відповідно до цього існуючий ступінь тінзації економіки. Дії Президента України спрямовуватимуться на виправлення цього становища. Реалізації принципу керованого формування з участю держави сучасних ринкових механізмів, утвердження якого дасть змогу здійснювати адекватний цьому цивілізований демонтаж адміністративних важелів управління, надаватиметься пріоритетне значення.

Базовою основою інституціональних перетворень має стати **прискорена цінова лібералізація економіки**. Лібералізація поряд із здійсненням інших глибинних перетворень дійсно сприятиме ринковій трансформації економіки. Диспропорції у співвідношенні цих процесів, що виникли в економіці України в попередні роки, є одним із визначальних факторів її нинішньої деформації.

З огляду на це нова економічна політика Президента та Уряду України зосереджуватиметься на забезпеченні структурної збалансованості цих процесів. **Прискорена цінова лібералізація має йти нога в ногу з прискореним роздержавленням, приватизацією та демонополізацією.** Без цього вона зведеться до чергового деструктивного для економіки адміністративного підвищення цін. Без цінової лібералізації інституціональні зміни в системі власності залишаться функціонально не реалізованими і не дадуть очікуваного ефекту.

Цінова політика

1. Стратегічним завданням цінової політики є ліквідація цінових деформацій, накопичених в економіці, забезпечення реального зближення національних та світових цін. **Єдино можливим шляхом розв'язання цього завдання є поетапна лібералізація цін, поступовий перехід до вільного їх регулювання за ринковими законами попиту і пропозиції.**

Досвід попередніх років свідчить про помилковість шокової лібералізації цін. За умов відсутності ринкової інфраструктури і відповідного конкурентного середовища такий метод не дає належного ефекту, негативно впливає на стан виробництва і соціальний клімат в суспільстві. Тому **цінова політика здійснюватиметься за принципом регульованої та контрольованої державою поетапної лібералізації.** Темпи її конкретно визначатимуться фінансово-економічною та соціальною ситуацією.

2. Державний контроль за ціноутворенням здійснюватиметься перш за все методами непрямого впливу через:

- проведення активної антимонопольної політики і суттєве підвищення в цьому ролі Антимонопольного комітету;
- регулювання грошової та кредитної емісії з метою утримання заданих темпів інфляції;
- проведення політики валютної стабілізації;
- стимулювання засобами фіскальної політики пропозиції на товарних ринках, платних послуг у таких сферах, як охорона здоров'я, освіта, житлове будівництво, скорочення соціальних виплат забезпеченим верствам населення;
- стимулювання особистих нагромаджень та капіталізації доходів населення.

3. В умовах здійснення ринкової трансформації **в обмежених масштабах зберігаються засоби прямого державного контролю за цінами.** Йдеться про застосування засобів антимонопольного регулювання, захист споживачів від диктату монополістів та недобросовісної конкуренції, а також дотування цін на соціально значущі товари та послуги, лібералізація яких здійснюватиметься **поетапно.** **Передусім — цін на вугілля, комунальні послуги, засоби міського транспорту, газ, що використовується у побутових цілях.**

4. Цінова політика передбачає **стимулювання діяльності різних громадських (недержавних) структур (об'єднань споживачів, профспілок і т. ін.),** що захищають права споживачів, здійснюють контроль за цінами та якістю продукції. Не-

обхідно забезпечити правове поле для діяльності цих надзвичайно важливих ланок ринкової інфраструктури.

5. Економічна політика Президента України спрямовуватиметься на **проведення активної і в той же час зваженої антимонопольної політики**, створення економічних та організаційних передумов введення в дію функціональних механізмів конструктивної конкуренції. Для забезпечення дієвості антимонопольної політики потрібно значно посилити її правову базу. Необхідно вирішити питання про якнайшвидше прийняття Законів “Про недобросовісну конкуренцію” та “Про рекламу”, які б захистили власників приватизаційних сертифікатів, дрібних інвесторів, підприємців, громадян від проявів недобросовісної конкуренції з боку фінансових посередників та інших суб’єктів господарювання. До розгляду цього питання Верховною Радою з’явиться відповідний Указ Президента України.

З урахуванням особливого значення демонополізації економіки для забезпечення її комплексної ринкової трансформації Президент України ініціюватиме утворення Міжвідомчого комітету з питань демонополізації.

Перебудова відносин власності

Стрижневим завданням нової економічної політики Президента України буде **утвердження ринкової багатокладної (змішаної) економіки, що базуватиметься на принципах демократизації власності, створення рівноправних умов для всіх її форм — державної, приватної, колективної.**

Політика Президента України спрямовуватиметься на здійснення **ініціативно швидкої, керованої державою широкомасштабної корпоратизації та приватизації державних підприємств.** Це не лише основа роздержавлення та ринкової трансформації адміністративної економіки, а й визначальний засіб забезпечення радикальних перетворень у соціальній структурі суспільства, формування якнайширшого прошарку реальних акціонерів — власників функціонуючого капіталу, зокрема працюючих власників, а також середнього класу — основи реального поглиблення економічних реформ. Політика повзучого роздержавлення та корпоратизації попередніх років себе повністю вичерпала. Вона тільки спричинює нелегалізацію цього процесу і тому не відповідає інтересам національної економіки. В ній має інтерес лише тіньовий капітал. Така політика є деструктивною.

Розвиток фондового ринку

Основним інструментом успішного розв’язання усього комплексу проблем у справі роздержавлення, корпоратизації та приватизації власності, її демократизації є **утвердження в Україні сучасного фондового ринку, що відповідає світовим стандартам.** Лише на його основі можна забезпечити найбільш повну та ефективну реалізацію прав власності найширшого кола акціонерів, утвердження єди-

них, регульованих державою правил функціонування власності, її достовірну вартісну оцінку. Водночас фондовий ринок може стати головним засобом мобілізації нагромаджень і ефективної структурної перебудови. Досвід останніх десятиріч засвідчує, що державно-адміністративними методами управління розв'язати цю ключову проблему реформування економіки неможливо.

З огляду на це дії Президента України зосереджуватимуться на першочерговому вирішенні таких питань:

1. Створення **спеціального державного органу — Комісії з цінних паперів**, який має забезпечити централізоване регулювання відносин на фондовому ринку, здійснювати контроль за взаємодією його учасників, захищати їхні інтереси.

2. Формування в Україні **цілісної системи електронного обігу цінних паперів фондового ринку**. У цьому зв'язку потрібно не гаючи часу прийняти цілий пакет законодавчих актів щодо структурної розбудови та механізмів функціонування фондового ринку. **Необхідно законодавчо врегулювати питання захисту прав акціонерів**, функціонування Національного депозитарію цінних паперів, а також інші проблеми фондового ринку. До прийняття Верховною Радою відповідних законодавчих актів окремі з цих проблем буде урегульовано Указами Президента України.

3. Підготовка кадрів фахівців з питань функціонування ринку цінних паперів. При цьому використовуватимемо допомогу міжнародних фінансових організацій.

Удосконалення механізму корпоратизації та приватизації

В Україні створено **необхідні передумови суттєвого прискорення темпів корпоратизації та приватизації державних підприємств**. Йдеться про те, щоб протягом 1995 року повністю завершити малу приватизацію, а також перетворити близько 8 тисяч середніх та великих державних підприємств у відкриті акціонерні товариства.

Увага Президента України зосереджуватиметься на вирішенні таких питань:

1. **Забезпечення рівних стартових можливостей громадян та балансу інтересів усіх верств населення в процесі приватизації** — як трудових колективів і адміністрацій, зайнятих на об'єктах, що приватизуються, так і громадян, зайнятих у бюджетній сфері, науці, освіті, культурі й мистецтві, військовослужбовців, інвалідів та людей, що перебувають на пенсії.

2. **Введення з початку 1995 року в готівковий обіг приватизаційних майнових сертифікатів**, що забезпечить суттєве спрощення та активізацію участі громадян у приватизаційному процесі.

3. **Підвищення ролі комерційного конкурсу і аукціону в запровадженні** переважно ринкових методів оцінки майна, що приватизується.

4. **Захист інтересів великих і середніх підприємств від руйнування їх у процесі приватизації як цілісних технологічних комплексів**. Водночас при вирішенні

цього питання потрібно вжити заходів щодо демонополізації найбільших підприємств. **Демонополізація має стати не лише невід'ємною частиною приватизації, а й її передумовою.** Не можна допустити механічної заміни державних монополій на приватні. Останні не менш деструктивні.

5. Розв'язання широкого комплексу питань **соціального захисту працюючих на об'єктах, що приватизуються.**

6. Забезпечення правових гарантій **власникам приватизованого об'єкта стосовно володіння, розпорядження і користування земельною ділянкою.**

7. Залучення до приватизаційного процесу **інституціональних інвесторів** — інвестиційних фондів та компаній, трастових компаній, холдингів тощо. **Мають бути зняті існуючі обмеження, що стосуються участі в приватизаційному процесі комерційних банків, створені сприятливі умови для іноземних інвесторів.**

8. **Використання коштів від приватизації головним чином на технічне та технологічне оновлення виробництва.** З цією метою необхідно створити спеціальний позабюджетний фонд кредитування технічного прогресу, фінансові ресурси якого формуватимуться за рахунок частки відрахувань від приватизаційних коштів.

9. Президент України ініціюватиме підготовку та прийняття Верховною Радою відповідних правових актів, що регулюватимуть **постприватизаційну підтримку підприємств** державою, зняття будь-яких обмежень на вторинний обіг акцій приватизованих підприємств та забезпечення найскорішого формування відповідального власника. Для цього буде обстоюватись створення приватизованих середніх та великих підприємств переважно у формі відкритих акціонерних товариств.

Управління державними підприємствами

Президент України вживатиме дієвих заходів з метою ефективної реалізації державою її права власника на підприємствах державного сектору економіки, **обсяги якого будуть зривуватися.**

Необхідно розробити й здійснити **комплексну реформу управління державними підприємствами, запровадити диференційовану систему управління їхньою діяльністю.** З урахуванням галузевих особливостей та специфіки виконання макроекономічних функцій передбачається запровадити:

а) **режим прямого державного управління обмеженою кількістю спеціально визначених підприємств державного сектору.** Це, насамперед, підприємства електроенергетики, виробництва ядерних матеріалів, спеціальної військової техніки й озброєння, підприємства Міністерства внутрішніх справ, окремі галузі транспорту, пошта, спеціальний зв'язок, каналізаційне господарство, вододі газопостачання та деякі інші підприємства. Залежно від специфіки цим підприємствам будуть встановлюватися обов'язкові державні замовлення, обсяги фонду заробітної плати та пропорції розподілу прибутків, інші показники господарської діяльності;

б) **управління рештою підприємств здійснюватиметься на основі використання державних ринкових важелів регулювання.** Йдеться про підприємства, що

функціонуватимуть на принципах комерційної діяльності і яким буде надано повну господарську самостійність у питаннях формування портфеля замовлень, договірних відносин, здійснення зовнішньоекономічних операцій, емісії власних платіжних зобов'язань, визначення форм і систем оплати праці, розподілу та використання прибутків та інше. Держава сприятиме всебічній ринковій адаптації таких підприємств і створенню необхідних передумов для їхнього роздержавлення, корпоратизації та приватизації.

Розвиток підприємництва та формування приватного сектору економіки

1. Політика Президента України спрямовуватиметься на **забезпечення прискореного формування приватного сектору**, утворення такої критичної маси, за якої він зможе відігравати відчутну роль в економіці, виступати реальним конкурентом державних підприємств. Робитиметься усе необхідне для того, щоб, спираючись на менталітет, природну кмітливість та підприємливість українського народу, **відродити в усіх сферах економіки розмаїття форм приватної власності**. Реалізуючи всіма доступними засобами таку політику, Президент України виходить із того, що в усебічному розвитку приватного сектору, малого та середнього бізнесу кровно заінтересовані широкі верстви населення, оскільки це — нові товари й послуги, капіталовкладення, робочі місця. В порядку законодавчої ініціативи Президент України має намір унести до Верховної Ради законопроект про правовий захист та недоторканність приватної власності.

Першочерговими завданнями державної політики, спрямованої на всебічний розвиток підприємництва, малого та середнього бізнесу, є такі:

а) утворення необхідної правової бази, яка б забезпечувала вільний розвиток зазначених сфер економіки. Це, насамперед:

- офіційне проголошення та конституційне закріплення свободи підприємництва;

- встановлення меж правового регулювання приватного підприємництва (держава не може не регулювати приватну підприємницьку діяльність, але дуже важливо чітко визначити межі такого втручання);

- недопущення прийняття органами державної влади та управління актів, які б закріплювали привілейоване становище державних органів та підприємств відносно приватного підприємництва;

- підвищення ролі неурядових структур (спілки, асамблеї, асоціації, фонди та інші) в координації діяльності недержавних підприємств та організацій, спрямування їх на виконання найважливіших державних програм. Слід створити механізми, які б забезпечували активну участь неурядових структур у вирішенні питань державної підтримки підприємництва;

- боротьба з корупцією, організованою злочинністю, рекетом і, відповідно, створення безпечних умов для розвитку підприємницької діяльності;

б) удосконалення діючої системи державної підтримки підприємництва.

З цією метою найближчим часом буде видано Указ Президента України “Про державну політику підтримки підприємництва”, який передбачає:

- визначення пріоритетних напрямів підприємницької діяльності, що стимулюватимуться засобами фіскальної політики;
- спрямування частки коштів від приватизації державного майна на підтримку й розвиток підприємництва, підготовку та перепідготовку відповідних кадрів;
- щорічне резервування за суб’єктами підприємництва частки державних контрактів на конкурсних засадах;
- сприяння залученню відповідних іноземних інвестицій та іноземної допомоги зазначеному секторові економіки.

2. Президент України надаватиме всебічну підтримку процесові становлення та зміцнення національного капіталу, підвищенню його ролі у стабілізації економіки, її структурній перебудові, в розв’язанні широкого комплексу соціальних питань. При формуванні такого підходу враховуватимуться дві обставини:

- по-перше, легітимність функціонування капіталу, і, по-друге, інвестування в національну економіку.

Водночас Президент України використовуватиме всі свої можливості для подолання тінювих процесів в економіці й нелегального відтоку національного капіталу за кордон. Без вирішення цього питання утвердження в економіці сприятливого середовища для всебічного розвитку підприємництва, цивілізованих ринкових відносин завжди лишатиметься проблематичним. Шлях до активної співпраці представників підприємницьких структур із виконавчою владою лежить, передусім, через розв’язання цієї проблеми.

3. Невідкладним завданням регулювання економічних процесів є **утвердження ефективного механізму взаємодії державного і приватного секторів економіки, виробничого, банківського й торгового капіталів**. Активне поєднання сили держави з можливостями капіталу розглядається Президентом України як ефективний засіб подолання галузевої структури управління, вирішення питань інвестування, взаєморозрахунків та інших важливих завдань економічної та соціальної політики.

У цьому зв’язку паралельно з роздержавленням та приватизацією здійснюватиметься **цілеспрямований процес організаційної перебудови економіки** — утворення на основі комбінації різних форм власності, в тому числі з участю іноземного капіталу та з обов’язковим дотриманням антимонопольних вимог. Не безладне розпорошення функціонуючого капіталу, а його ефективна централізація та диверсифікація, використання у цьому процесі світового досвіду — таким є нині єдино можливий шлях збереження і примноження економічного потенціалу держави, забезпечення його керованості та конкурентоздатності. Президент України неухильно обстоюватиме саме такий шлях.

Особлива увага приділятиметься такому дієвому важелю структурної перебудови економіки України, здійснення взаєморозрахунків, залучення інвестицій, як створення фінансово-промислових груп, що об’єднують інтереси підприємців, пов’язаних між собою єдиним технологічним циклом. До їхнього складу можуть увійти діючі та спеціально створені банківські установи. Вони мають формуватися на пріоритетних напрямках науково-технічного прогресу з

метою виконання довгострокових великих державних, регіональних та міждержавних цільових програм, спрямованих на збалансування економіки, розширення експорту конкурентоздатної продукції високої міри переробки, підвищення мобільності виробництва, збереження та збільшення накопиченого науково-технічного й технологічного потенціалів, залучення іноземних інвестицій. Промислово-фінансові групи зможуть сприяти відновленню старих і формуванню нових господарських зв'язків із підприємствами інших держав СНД. Президент України всіляко сприятиме становленню та розвитку зазначеної форми організації економічних зв'язків. Найближчим часом буде підписано Указ Президента України, відповідно до якого передбачається створення Координаційної експертно-аналітичної комісії з питань функціонування ФПГ, яка має оперативно розглядати пропозиції щодо створення ФПГ, проводити відповідну експертизу таких проектів та вести єдиний державний реєстр фінансово-промислових груп.

Формування національного ринку

Інституціональна політика Президента України зосереджуватиметься на **утвердженні в Україні комплексного за своїм змістом національного ринку**, який би органічно поєднував у собі фондовий ринок і ринок капіталу, кредитний та валютний ринки, ринок робочої сили та ринок товарів. Лише такий ринок зможе забезпечити надійну економічну основу цілісності нашої держави. Водночас формування національного ринку передбачає поглиблену спеціалізацію, створення найбільш сприятливих умов для максимальної реалізації особливостей кожного регіону.

У зв'язку з цим Президент України ініціюватиме розробку та поетапне здійснення довгострокової державної програми, спрямованої на реалізацію всіх цих завдань. Передбачається, що вже в першому півріччі 1995 року основні положення цієї програми буде внесено на розгляд Верховної Ради.

Утвердження функціонально розвинутого та структурно розчленованого національного ринку не виключає, а навпаки, передбачає здійснення радикальних заходів щодо лібералізації зовнішньоекономічної діяльності, в тому числі валютних відносин, утвердження принципів відкритої економіки, розвитку вільних економічних зон, поступової інтеграції України у світовий економічний простір. Активна розбудова необхідних інституціональних структур зовнішньоекономічної діяльності розглядатиметься Президентом України як один із важливих чинників стимулювання ефективного експорту, активного залучення в Україну іноземних інвестицій, необхідного захисту національного ринку.

Удосконалення управління економікою

Президент України здійснюватиме **заходи щодо структурної перебудови діючої системи управління економікою.** При цьому враховуватиметься, що галузевий принцип управління економікою себе значною мірою вичерпав. Нині галузеви

міністерства фактично перетворилися на гальма здійснення економічних реформ. Вони значною мірою втратили управлінські функції і не впливають реально на стан справ. Усе це визначає необхідність, з одного боку, **структурної перебудови діючої системи економічного управління, приведення її у відповідність із реаліями економічних перетворень, а з іншого — перенесення значної частини функцій управління як економікою, так і, особливо, соціальною сферою у регіони.**

Ці питання потребують виваженого підходу й відповідного законодавчого врегулювання. Має бути опрацьована, й уже в нинішньому році схвалена Верховною Радою, Державна програма розвитку регіонального управління економікою та місцевого самоврядування. Прийняття такої Програми є одним із ключових завдань удосконалення системи державного управління економікою країни. Президент України стимулюватиме вирішення цього питання. Політика Президента України з даного питання спрямовуватиметься на забезпечення істотного підвищення як функціональних повноважень, так і відповідальності обласних виконавчих структур в управлінні економікою регіонів.

Зміцнення правопорядку у сфері економічної діяльності

Особливе місце в економічній політиці Президента України посяде **система послідовних адміністративних та економічних заходів, спрямованих на подолання в економіці криміногенного середовища, що сягнуло загрозливих масштабів.** Розграбування національного багатства України, його “втеча” за кордон, мафія, рекет, хабарництво та інші прояви злочинності нині є чи не однією з найголовніших перешкод на шляху активного реформування економіки, фінансово-грошової стабілізації, розвитку малого та середнього бізнесу, утворення конкурентного середовища, притоку іноземного капіталу та інше. Все це підриває значимість реформ у суспільній свідомості, викликає справедливе обурення громадськості. Очевидним у цьому зв’язку є те, що без докорінної зміни ситуації, що склалася, прискорений розвиток економічних реформ буде неможливим. Основними напрямками діяльності Президента України по зміцненню правопорядку у сфері економічної діяльності будуть:

- розробка та здійснення Державної програми із запобігання та усунення злочинності у сфері економіки;
- розробка та внесення на розгляд Верховної Ради законопроектів, що передбачатимуть приведення норм цивільного, адміністративного, кримінального, кримінально-процесуального законодавства, судочинства та судоустрою у відповідність із новими соціальними та економічними умовами;
- подальше реформування органів юстиції, внутрішніх справ, державного, фінансового контролю, митної та податкової служб, зміцнення їхньої взаємодії з судовою системою, органами прокуратури та національної безпеки;
- жорсткий контроль за ходом виконання всіма міністерствами, державними комітетами і відомствами законодавчих та нормативних актів, що регулюють економічну діяльність господарських суб’єктів та фізичних осіб.

Президент України приділятиме особливу увагу викоріненню в усіх сферах суспільного життя, передусім у роботі державного апарату, бюрократизму, чиновництва та корупції, економічної злочинності, саботажу реформаторських управлінських рішень, низької виконавчої дисципліни та правового нігілізму.

3. Структурна політика

Ключовим моментом загальної стратегії економічних реформ є досягнення прогресивних структурних перетворень народногосподарського комплексу держави. Це найскладніше завдання економічної політики, без реалізації якого неможливо подолати деградаційні процеси.

Нагромадження інвестиційного потенціалу

1. Реалізація програми структурних перетворень **потребує проведення активної цілеспрямованої роботи щодо формування та накопичення інвестиційного потенціалу економіки країни.**

Його основою мають стати:

- нагромадження заощаджень населення шляхом внесення відповідних змін у **політику доходів**. У перспективі такі заощадження мають перетворитися на головне джерело нагромаджень;

- інвестиційна активність потребує **відновлення ставлення до амортизації** як реноваційного ресурсу й фінансового джерела капіталовкладень. В Україні через прорахунки в політиці економічного відтворення частка амортизації зменшилася від 10—12% до 3,4% ВВП. Повернення до раціональних пропорцій дасть можливість істотно уповільнити процес старіння фондів, забезпечити попит па нове устаткування й відкрити перспективу вітчизняному машинобудуванню. У зв'язку з цим розробка та здійснення політики активної, а в перспективі й прискореної амортизації стане одним із пріоритетних напрямів нагромаджень та відтворення на цій основі виробничого потенціалу країни;

- стимулювання методами фіскальної політики **інвестиційних** нагромаджень за рахунок капіталізації прибутків усіх видів суб'єктів господарської діяльності;

- **цілеспрямоване використання коштів від приватизації державного майна**. Неприпустимою є існуюча практика, за якої зазначені кошти використовуються з метою поповнення фонду споживання та покриття бюджетного дефіциту;

- забезпечення стабільності правової бази та системи податків;

- включення до кредитної системи **інституціональних інвесторів** — ресурсів пенсійних, профспілкових, страхових, поштових, зайнятості населення, чорнобильського та інших фондів. Президент України ініціюватиме прийняття відповідного законодавства, яке б визначило правове поле реалізації цього надзвичайно важливого завдання;

• **забезпечення ефективнішого використання інвестиційного потенціалу комерційних банків.** Для цього НБУ слід переглянути рівень обмежень стосовно вкладів банків у статутний фонд підприємств.

2. Політика нагромадження інвестиційного потенціалу ґрунтуватиметься на тому, що основною умовою реалізації зазначених вище джерел нагромаджень має стати:

• **проведення інвестиційно-стимулюючої фіскальної політики** — політики помірних податків, звільнення від оподаткування частини прибутків, що йде на інвестування та перекваліфікацію кадрів, прискорену амортизацію, забезпечення державного страхування від збитків, пов'язаних зі зміною господарської кон'юнктури та інше;

• **формування спеціальних бюджетних та позабюджетних інвестиційних та інноваційних фондів;**

• **розміщення кредитних ресурсів усіх суб'єктів інвестиційного процесу, включаючи державу лише на конкурентних засадах;**

• **всесічне використання в інвестиційній справі заставного права;**

• **реалізація комплексної програми розвитку фондового ринку.**

3. Структурна політика Президента України враховуватиме й те, що Україна нині потребує інвестицій значно більших, ніж дають власні відтворювальні можливості національної економіки. Орієнтація лише на внутрішні резерви розтягне період подолання існуючих структурних деформацій та оптимізації відповідних співвідношень до 25 й більше років. Це означає, що без забезпечення значної участі зарубіжного капіталу в інвестиційному процесі, повернення капіталу, вивезеного з України, нашій державі загрожує деіндустріалізація економіки і її фактичний колапс. З урахуванням цього факту здійснення активної і водночас виваженої політики залучення іноземних інвестицій посяде чільне місце в економічній політиці Президента України.

Пріоритети структурної перебудови економіки

1. Структурне розбалансування, що значною мірою поглибилося протягом останніх років, певною мірою пояснюється відсутністю аргументованого визначення пріоритетних галузей у здійсненні відповідної політики. Нова політика Президента України базуватиметься на тому, що **основна державна підтримка надаватиметься наукоємним і високотехнологічним галузям виробництва, які в перспективі мають визначити обличчя економічного потенціалу України і які зазнали найбільших втрат протягом останніх років. Недопущення подальшого розпаду науково-технічного й інтелектуального потенціалу країни, застосування ефективних економічних механізмів не лише його відновлення, а й якісно нового розвитку стане пріоритетним завданням Президента України.** Що ж до галузей економіки зі швидким оборотом капіталу — виробництва товарів широкого вжитку, сфери побуту, торгівлі, то їх прискорення забезпечуватиметься суто ринковими стимуляторами, розвитком підприємництва, малого бізнесу тощо.

2. У зазначеному контексті основним напрямом розвитку економіки на шляху її структурної перебудови мають стати **всебічний розвиток найбільш пріоритетних галузей агропромислового комплексу** (зернового господарства, льонарства, вирощування олійних культур та цукрових буряків) та обробної промисловості, забезпечення їхньої експортної переорієнтації, реалізація на основі цих галузей ініційованих українською стороною технологічно передових інвестиційних проєктів, в яких зацікавлене світове співтовариство. Визначення та реалізація зазначеного пріоритету сприятиме зміні не лише структурної політики, що проводилася в попередні роки, а й відповідної моделі входження економіки України у світовий простір. Організаційною формою вирішення цього завдання мають стати фінансово-аграрні групи, забезпечення їх всебічної державної підтримки.

3. **Україна — найпотужніша європейська держава в галузі металургії, енергетики, трубопровідного транспорту, аерокосмічних ракет й апаратів, виробництва мінеральних добрив.** Вона має пакет нереалізованих науково-технічних проєктів і розробок, представлених НАН, іншими організаціями. Саме вони можуть стати притяжним центром економічних інтересів сусідніх держав, певною основою взаємного виживання країн східноєвропейського регіону, надійним шляхом досягнення енергетичної, продовольчої незалежності, встановлення економічної рівноваги, а згодом і процвітання економіки в цілому. Піонерні науково-технічні програми можуть стати віссю відродження України, дати величезний імпульс національній промисловості. З урахуванням цього Президент України здійснює комплексну систему заходів із реалізації цієї проблеми.

Етапи структурної перебудови

Передбачається, що відповідно до основних засад нової економічної політики Президента України структурна перебудова здійснюватиметься поетапно.

На першому етапі (1994—1995 рр.) зародком економічного зростання можуть стати галузі з високим і стійким ринковим попитом, тобто легка і харчова промисловість, наукоємні промислові сфери. Тут слід негайно подолати катастрофічну руйнацію науково-дослідних і конструкторсько-технологічних структур, досягти енергетичної безпеки, не допустити нових цінових сплесків, що деформують вартісні пропорції відтворення. Необхідно надати керованості інвестиційній діяльності, оскільки фактичні фінансові ресурси в кілька разів перевищують капітальні вкладення. На них спрямовується лише третина промислового прибутку. За належної ринкової мотивації активізація процесу капіталоутворення цілком реальна.

Другий етап може розпочатися за умови стабілізації грошово-фінансової системи, формування ринку цінних паперів і капіталу, відновлення довгострокового банківського кредитування, макроекономічного регулювання споживання й нагромадження, становлення інституціональних форм малого та великого бізнесу, насамперед фінансово-промислових груп, змішаних державно-приватних, ве-

ликих акціонерних і транснаціональних корпорацій. Суть його — у всебічному розвитку інвестиційної діяльності, підтриманні валового нагромадження основних фондів на рівні 2—25% ВВП із тим, щоб розпочати технологічне переозброєння народного господарства.

Третій етап — це перехід до нормального функціонування економіки, коли нагромадження й темпи інвестицій визначатимуться товаровиробниками на ринкових засадах і вільним переливанням капіталу за активної структурної політики держави.

У кінцевому підсумку прогнозується, що внаслідок відповідних поетапних перетворень у структурній моделі національної економіки будуть закладені принципово якісні зміни, що забезпечить її вихід на новий, вищий рівень функціонування.

4. Житлова політика

Потребує докорінної перебудови житлова політика. Необхідний перехід до всебічного розвитку іпотечного кредитування будівництва та купівлі житла, становлення та розвитку ринку житла, послідовного нарощування житлового будівництва, переведення житлово-комунального господарства в режим бездотаційного функціонування.

Цілеспрямоване вирішення цих завдань надасть важливих імпульсів формуванню цивілізованого ринку робочої сили, а також ринку капіталів, активізації будівельного комплексу та пов'язаних із ним інших галузей виробництва: сприятиме збільшенню кількості робочих місць, істотному послабленню соціально-політичної напруженості в суспільстві. Йдеться про одну із визначальних ланок, за допомогою якої можна забезпечити не лише подолання спаду, а й істотне прискорення виробничих процесів.

З огляду на це здійснення активної житлової політики розглядається Президентом України як одна з найактуальніших, ключових проблем нової економічної політики держави на сучасному етапі. Президент України ініціюватиме розробку Державної житлової програми, яка до кінця 1995 року буде внесена на розгляд Верховної Ради.

Успішне здійснення нової житлової політики потребує утвердження відповідної законодавчої бази.

Необхідно законодавчо відрегулювати:

- умови та перелік категорій населення, яким держава надає житло безкоштовно;
- визнати приватну власність на житло, а також податок на нерухомість у житловій сфері й на доходи, що надходять від неї;
- юридично оформити відносини на ринку житла (процеси купівлі—продажу, оренди, обміну, дарування, успадкування, застави житла, умови використання житлового держфонду, відомчих фондів, житлофонду підприємств, кооперативів), житла соціального використання в будинках та інтернатах;
- відрегулювати численні питання іпотечного фінансування житлового будівництва, умови та порядок оподаткування коштів, що спрямовуються на житлове

будівництво, формування цільових сімейних накопичень на житлових рахунках, механізм обліку та обігу на фондовому ринку цінних паперів — закладних та інші питання.

5. Аграрна політика

Державі потрібна науково обґрунтована, цілеспрямована конструктивна аграрна політика, яка б за своєю логікою та принципами не лише повною мірою відповідала б курсу на прискорену ринкову трансформацію економічної системи країни, а й була її провідною ланкою, стимулюючим чинником. Практично жодна з галузей виробництва України не має таких сприятливих передумов глибокої якісної перебудови, як сільське господарство та інші сфери агропромислового комплексу. Проте тупцювання на місці в проведенні аграрних реформ не лише спричинило поглиблення кризових процесів у цілому в усій економічній системі країни, а й зумовило, по суті, безвихідну ситуацію, що склалася протягом останніх років у самому сільському господарстві. Лише упереджені люди не можуть розуміти цього.

Стратегічною метою аграрної політики є формування реального власника й господаря землі, соціально-економічна розбудова села, вирішення продовольчої проблеми, виведення аграрного сектору економіки України на світовий рівень розвитку.

Визначальним у її досягненні має стати спрямованість аграрної політики на першочергове задоволення соціально-економічних інтересів селянина, незалежно від того, якій формі власності й господарювання він надає перевагу. Лише за цих умов можливий динамічний розвиток агропромислового комплексу.

Президент України вважає, що державна аграрна політика має зосередитися на прискореному реформуванні усього комплексу соціально-економічних відносин, які впродовж багатьох десятиліть склалися на селі, забезпеченні на ділі зваженої поетапної державно-регульованої лібералізації всіх ліній взаємозв'язку аграрного сектору з іншими галузями економіки, утвердженні їхньої реальної паритетності на засадах ринкових механізмів, зокрема, попиту та пропозиції, здорової конструктивної конкуренції, формуванні фінансово-кредитної політики, яка б сприяла притоку капіталу в агропромислове виробництво. Необхідна також цілеспрямована державна підтримка аграрної науки, системи консультативно-інформаційного забезпечення селянства як основних чинників науково-технічного прогресу. Лише за цих умов можливий динамічний розвиток агропромислового комплексу. Такою має бути загальна логіка перетворень, що визначатиме сутність аграрної політики, про яку йдеться. Іншого шляху в нас немає. Президент України розраховує на підтримку цієї аграрної політики народом і депутатським корпусом, сподівається на активну співпрацю.

Земельна реформа

Президент виходить із того, що сутність, глибина, якість і темпи аграрної реформи безпосередньо пов'язані з удосконаленням земельних відносин, які стали однією з основних причин занепаду сільського господарства. Державна моно-

поля на землю виявилася згубною не лише для селянства та сільського господарства, а й для держави в цілому.

У нас єдине прагнення у визначенні мети аграрної політики — **створити на селі високоефективний багатокладний ринково спрямований сектор виробництва**, здатний забезпечити населення дешевими та якісними продуктами харчування, реалізувати на практиці потенційні можливості та конкурентні переваги України в розвитку сільського господарства, а також істотно розширити експортний потенціал країни. **Реалізувати цю мету можна лише за однієї умови: здійснивши радикальну земельну реформу, яка має стати фундаментом докорінної перебудови всієї системи виробничих відносин на селі.**

Основна мета земельної реформи — утвердити на селі такі економічні відносини, які б забезпечили на ділі формування дбайливого господаря на землі. Для цього необхідно з **урахуванням особливостей окремих регіонів України максимально використати потенційні можливості різних форм власності — державної, колективної, приватної.** Йдеться про те, що при розв'язанні корінного завдання земельної реформи — питання власності на землю — не можна керуватися суто політичними та ідеологічними догмами правого чи лівого характеру. Тут має бути, з одного боку, виважений підхід, а з іншого — розуміння того, що в здійсненні реформування власності на землю не існує уніфікованих рішень.

Водночас державна політика з питань земельної реформи має бути спрямована на **всесторонню підтримку насамперед нових функціональних форм економічних відносин**, які мають прийти на зміну тим структурам, що довели протягом багатьох десятиліть свою неефективність. **У цьому зв'язку нам потрібна глибоко продумана, соціально й економічно виважена, активно підтримувана всіма гілками влади, політичними партіями та рухами державна політика, спрямована на утвердження достатньо широкого простору приватної власності на землю.** Приватна власність на землю має стати домінантною базою аграрних перетворень. Такою є принципова позиція Президента України у цьому ключовому питанні аграрної політики, яка неухильно проводиться в життя очолюваною ним виконавчою владою.

Світовий досвід засвідчує, що для вирішення аграрної проблеми іншого шляху немає й бути не може. При цьому передбачається, з одного боку, **активне використання перехідних форм, а з іншого — збереження жорстких регуляторів стосовно реалізації права приватної власності на землю.** Водночас необхідно забезпечити ефективне використання і збереження державних земель, особливо природоохоронного значення, лісового фонду дослідних господарств, котрі повинні стати основними індикаторами використання сучасних високих технологій у сільському господарстві й забезпечення його високоякісним насінням та племінною худобою.

Земля є національним багатством, й усі ми, як законодавча, так і виконавча влада, зобов'язані забезпечити її раціональне і ефективне використання. Інакше ми не виправдаємо високого довір'я, даного нам у кредит нашим багатостраждальним і виснаженим, насамперед політичними перипетіями, народом. Хотілося б, щоб усі це добре усвідомили. **Прискорене й водночас виважене, регульоване державою запровадження у сферу аграрного виробництва приватної**

власності на землю — це шлях не до розбазарювання, а навпаки — реального утвердження землі як національного багатства країни. Лише приватна власність на землю спроможна не на словах, а на ділі зробити селянина справжнім власником продукції, яку він виготовляє. Таким є розуміння цієї проблеми Президентом України, яке визначатиме його практичні дії.

Верховною Радою попереднього скликання напрацьована правова база, яка може стати необхідною основою ефективного здійснення земельної реформи.

Водночас Президент України вважає за доцільне порушити перед Верховною Радою питання про **внесення цілої низки вкрай необхідних змін та доповнень до чинного земельного законодавства**, зокрема до Земельного кодексу України. Йдеться про законодавче визначення таких вельми важливих питань:

- визнання права власності на землю і майно кожного члена колективного сільськогосподарського підприємства. Закон має чітко утвердити положення про те, що майнові паї членів колективних сільськогосподарських підприємств є їхньою приватною власністю у найширшому розумінні цієї категорії. Необхідно створити такий механізм руху земельних паїв, який би запобігав роздробленню земельних ділянок;

- передбачення норми, відповідно до якої розпайовані підприємства поєднували б приватну власність не лише на землю, а й на майно колишніх колективних господарств;

- утвердження права розпорядження землями, переданими у колективну власність, та надання земельних ділянок членам колективу, які побажали вийти з колективного сільськогосподарського підприємства;

- урегулювання розміру земельних ділянок, що успадковуються разом із житловими будинками та іншими господарськими будівлями;

- ліквідацію шестирічного мораторію на продаж земельних ділянок, переданих громадянам у власність, та зменшення розміру державного мита за операцію із купівлі—продажу землі;

- спрощення процедури передачі земельних ділянок у колективну власність та постійне користування.

У зв'язку із вищевикладеним вельми важливо, щоб Верховна Рада в найкоротші строки прийняла законодавчий акт щодо паювання землі колективних сільськогосподарських підприємств. У порядку законодавчої ініціативи Президент України має намір внести на розгляд Верховної Ради відповідний законопроект.

Водночас, урахувавши правову неврегульованість цих питань, найближчим часом буде видано Указ Президента України “Про невідкладні заходи щодо прискорення земельної реформи в Україні”, в якому передбачається здійснення таких заходів:

1. Завершити до 1 січня 1995 р. відповідно до чинного законодавства перерозподіл наявних земель за цільовим призначенням та формами власності, забезпечивши при цьому вилучення й передавання сільськогосподарських угідь до земель запасу та створення резервного фонду земель.

2. Передати безплатно в колективну власність землі колективних сільськогосподарських підприємств, сільськогосподарських кооперативів, сільсько-

господарських акціонерних товариств, у тому числі створених на базі радгоспів та інших державних сільськогосподарських підприємств, площа яких визначається як різниця між загальною площею цих підприємств і площею земель, які залишаються у приватній власності громадян і в державній власності (природоохоронний, лісовий, водний, резервний фонди тощо).

Право колективної власності на землю настає після прийняття рішення відповідної Ради народних депутатів.

3. Здійснити за рішенням членів колективних сільськогосподарських підприємств, сільськогосподарських кооперативів, сільськогосподарських акціонерних товариств, у тому числі створених на базі радгоспів та інших державних сільськогосподарських підприємств паювання земель, наданих у колективну власність. До загальної площі, що підлягає паюванню, включається також площа земельної ділянки, наданої для ведення особистого підсобного господарства в частині, що припадає на пайовика з розрахунку на члена сім'ї.

4. Передати кожному членові колективного сільськогосподарського підприємства, сільськогосподарського кооперативу, сільськогосподарського акціонерного товариства, в тому числі створеного на базі радгоспів та інших державних сільськогосподарських підприємств, включаючи пенсіонерів із їхнього числа, безплатно у приватну власність земельну ділянку, без виділення в натурі в розмірі визначеного паю в кадастрових (у повних) гектарах з урахуванням середньої якості землі господарства.

5. До видачі державних актів посвідченням права колективної власності на землю і приватної власності на земельний пай є рішення відповідної Ради народних депутатів, на території якої міститься земельна ділянка.

6. Власники земельних ділянок мають право добровільного об'єднання належних їм земельних ділянок (паїв) для створення спільних підприємств, асоціацій, спілок, акціонерних товариств та інших кооперативних підприємств і організацій, передавати їх у спадщину, дарувати, обмінювати, здавати під заставу, безперешкодного (без згоди з іншими співвласниками) виходу з колективного сільськогосподарського підприємства зі своїм земельним паєм для створення самостійних і кооперованих виробництв, надавати в оренду й продавати громадянам України без зміни цільового призначення. Першочергове право на придбання земельної ділянки (паю) за рівних цінових умов надається членам колективного сільськогосподарського підприємства.

При виході громадянина з колективного сільськогосподарського підприємства за рішенням відповідної Ради народних депутатів йому надається земельна ділянка в натурі, площа якої визначається з урахуванням якості землі та місця розташування земельної ділянки.

Президент України розраховує на активну підтримку всіх заінтересованих осіб у повній та ефективній реалізації основних положень цього Указу.

Потрібно законодавчо відрегулювати й таке вельми важливе питання. Йдеться про сприяння з боку держави розвитку особистих підсобних господарств населення. Вони мають користуватися всіма формами та видами пільг,

передбачених чинним законодавством щодо фермерських господарств. Президент України має намір відрегулювати це питання своїм Указом.

Нам **необхідно також у найкоротші строки законодавчо відрегулювати всі наявні проблеми, пов'язані з утвердженням приватної власності на земельні ділянки під виробничі площі та службові приміщення.** Потрібно передбачити механізми купівлі та продажу цих ділянок. Як перехідний захід Президент України має намір запропонувати механізм продажу майнового права на довгострокову оренду землі на 49 і більше років. Власник цього права може продати, заклас-ти, подарувати його без згоди орендодавця.

Комерціалізація аграрних відносин

У реалізації сільськогосподарської політики Президент України виходитиме з того, що **ефективне здійснення земельної реформи можливе лише на основі комплексного поєднання її основних заходів із реалізацією радикальної програми комерціалізації усього комплексу аграрних відносин.** Без забезпечення відповідної синхронізації в аграрному секторі економіки можуть розвинути деструктивні тенденції, які призведуть до ще більшого розбалансування останнього.

Основні заходи комерціалізації аграрних відносин включатимуть:

а) **ефективну приватизацію з наданням пріоритетних прав сільськогосподарським товаровиробникам об'єктів переробної промисловості, заготівлі сільгосппродукції та підприємств торгівлі продовольчою групою товарів.** Цивілізована приватизація продовольчих магазинів із забезпеченням протягом трирічного періоду збереження їхнього профілю має відбутися у першочерговому порядку;

б) заміну існуючого механізму закупівель сільськогосподарської продукції та продовольства. Йдеться про **ліквідацію, починаючи з 1995 року, державної монополії не лише на переробку, а й заготівлю сільськогосподарської продукції.** З цією метою передбачається утворити двоступеневу структуру закупівель сільгосппродукції:

- **державно-контрактну систему,** яка має охоплювати лише закупівлю продукції для спеціальних потреб держави, здійснювану на основі бюджетних асигнувань. Це становитиме 20—30% сьгоднішніх державних закупівель. Такі закупівлі мають доводитися сільськогосподарським товаровиробникам із основних видів продукції в натуральному вираженні з урахуванням розмірів і якісної оцінки землі та їхньої регіональної (зональної) спеціалізації;

- **біржово-контрактна система** може охоплювати закупівлю будь-якої кількості, якості та асортименту продукції з урахуванням інтересів підприємств—виробників і покупців продукції, у тому числі посередників. Покупцями і продавцями продукції можуть бути державні підприємства, організації, установи та уповноважені органи;

в) ефективна реалізація усього комплексу заходів щодо комерціалізації аграрних відносин передбачає поетапне здійснення **лібералізації цін на сільгосппродукцію та продукти харчування,** їхнє визначення на основі реально існуючого попиту та пропозицій. Цей винятково складний і відповідальний захід дасть можливість **забезпечити поступове утвердження незалежно від адміністративних**

важелів управління та “волі” державного чиновника, надійного, соціально справедливого ринкового механізму забезпечення цінового паритету на продукцію сільсько-го господарства та промислових виробів і послуг, що споживаються селом.

Ураховуючи складність усього комплексу проблем, пов'язаних із необхідністю істотного поглиблення та радикального прискорення аграрних перетворень, Президент України виступатиме за прийняття Державної програми розвитку в Україні аграрних реформ.

6. Зовнішньоекономічна політика

Здійснення радикальних перетворень в економіці України потребує глибоких змін у зовнішній політиці держави, суттєвого підвищення її ефективності, якісної перебудови на принципах демократизації, демонополізації та деідеологізації. З урахуванням цього зовнішньоекономічна політика Президента України зосереджуватиметься на вирішенні таких завдань:

1. **Забезпечення переходу до активної експортно-орієнтованої стратегії економічного розвитку на базі цілеспрямованого формування й ефективної реалізації експортного потенціалу України в пріоритетних галузях економіки.** Саме така стратегія має стати матеріальною основою поступової інтеграції нашої країни у світовий економічний простір, слугувати одним із тих “локомотивів”, які витягуватимуть українську економіку з глибокої кризи, в якій вона перебуває, забезпечуватимуть структурну перебудову господарства.

2. Іншою важливою особливістю нової зовнішньоекономічної політики стане **органічне поєднання заходів щодо послідовної лібералізації сфери зовнішньоекономічних зв'язків, створення справді рівних можливостей для суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності різних форм власності й управління з ефективною регулятивною роллю держави в цій сфері за переважного використання ринкових, а не адміністративних засобів такого регулювання.** Такий підхід передбачає активне використання валютних, податкових, кредитних, страхових та інших ринкових важелів регулювання зовнішньоекономічних зв'язків.

3. Можливості інтеграції України у світове господарство й істотної динамізації її зовнішньоекономічних зв'язків значною мірою залежать від того, наскільки **правові та інституційні засади зовнішньоекономічної діяльності в Україні відповідатимуть загально визнаним принципам, сформульованим ООН та її спеціалізованими організаціями.** Політика Президента України буде спрямована на послідовне наближення до вимог ГАТТ і Світової торговельної організації, що створюється за рішенням Уругвайського раунду переговорів у рамках Генеральної Угоди з тарифів і торгівлі.

4. Президент України приділятиме постійну увагу вдосконаленню регіонального спрямування зовнішньоекономічної політики.

• Виходячи з об'єктивної історичної взаємозалежності економік країн, що утворилися після розпаду СРСР, **активна участь України в економічному співробітництві з Росією та іншими країнами колишнього Радянського Союзу та**

розвиток відносин, пов'язаних з існуванням економічного союзу країн СНД, буде одним із найголовніших зовнішньоекономічних пріоритетів нашої держави. У цьому напрямі буде вжито рішучих заходів щодо відновлення штучно розірваних господарських зв'язків, ліквідації економічно необґрунтованих митних і платіжних перешкод для здійснення експортно-імпорتنих операцій. Разом із цим здійснюватимуться заходи, спрямовані на радикальну перебудову діючої системи співробітництва з цими країнами на засадах взаємної вигоди та економічної доцільності. **Першочергова увага приділятиметься виробничій та науково-технічній кооперації, створенню спільних підприємств, фінансово-промислових структур, розвитку спільних об'єктів інфраструктури, взаємодії на ринках третіх країн.**

Водночас Президент України виходить із того, що Україна не може повернутися до рубльової зони. Такий крок був би не лише безперспективним, а й таким, що загрожуватиме втратою нашої державності. У цьому зв'язку Президент України виступатиме за укладання між країнами СНД заснованої на функціонуванні наднаціональної грошової одиниці рівноправної та симетричної валютно-платіжної угоди.

- Україна послідовно проводитиме політику географічної диверсифікації своїх зовнішніх економічних зв'язків. Цього потребують інтереси економічної безпеки держави, яка не може бути надійно гарантована за однобічної залежності від окремих країн чи ринків збуту і постачання. Економічна безпека держави має визначатися не господарською самоізоляцією, а більш рівномірним, збалансованим розвитком економічних зв'язків із різними країнами світу.

У відносинах із країнами з розвинутою ринковою економікою та з країнами, що розвиваються, вестиметься пошук нових джерел критичного імпорту та нових ринків збуту української продукції. Особливо слід наголосити, що Президент України надаватиме перевагу не тим країнам та їхнім регіональним угрупованням, які бачать в Україні лише джерело дешевих сировини і робочої сили (причому в царині як фізичної, так і розумової праці) або ринок збуту за завищеними цінами товарів невисокої якості. Пріоритет надаватиметься тим, хто убачає в нашій країні рівноправного партнера по співробітництву в галузях високої технології, хто виявляє готовність сприяти інвестиціям у пріоритетні переробні галузі промисловості, сільське господарство, транспорт, зв'язок, інші об'єкти, які допомогатимуть значно підвищити якість економічного потенціалу суспільства. Держава всіяко заохочуватиме вкладення іноземного капіталу в українську економіку, пов'язаного з новітніми технологіями, передовими формами організації виробництва і менеджменту за дотримання найжорсткіших вимог щодо охорони довкілля та здоров'я населення.

5. Визначаючи курс на істотну динамізацію розвитку зовнішньоекономічних зв'язків, їхню лібералізацію, Президент України водночас виходитиме з неприпустимості такого становища, коли реальний розвиток процесів у сфері зовнішньоекономічних зв'язків породжує вкрай негативні наслідки для економіки України. Йдеться про потужний відтік національного капіталу за межі України, що ставить під загрозу інвестиційно-фінансове забезпечення національних програм реформування економіки. Боротьба з цим явищем вимагає застосування

комплексних заходів щодо радикального поліпшення інвестиційного клімату в Україні. Водночас наша держава не може більше існувати без ефективно системи експортного й валютного контролю. Впровадження такої системи розглядатиметься як один із пріоритетів зовнішньоекономічної політики держави.

Сучасний стан економічних перетворень потребує від держави **втручання у процес формування структури імпорту України, тимчасового застосування в окремих випадках заходів обмеженого протекціонізму з метою створення належних умов структурної перебудови пріоритетних галузей економіки**. З урахуванням цього Україна у своїй митній політиці виходитиме з необхідності заохочення ввозу інвестиційного, особливо високотехнологічного, обладнання, деталей і вузлів, що використовуються по кооперації, запасних частин до обладнання. Водночас ураховуватиметься й те, що Україна здатна сама ефективно виготовляти багато що з того, що становить сьогодні імпорт товарів широкого вжитку.

6. Ураховуючи складність реалізації зазначених вище завдань, Президент України вживатиме заходів щодо завершення роботи над проектом **концепції довгострокової зовнішньоекономічної політики України** і внесення її на розгляд Верховної Ради. Найближчим часом має бути розроблена також Державна програма розвитку експортного потенціалу України.

7. Соціальна політика

Увесь комплекс заходів, спрямованих на реалізацію соціальної політики Президента України, зосереджуватиметься на тому, **щоб відповідно до наявних фінансових можливостей забезпечити органічне поєднання макроекономічної трансформації із соціальною спрямованістю реформ**. У цьому зв'язку здійснювана соціальна політика базуватиметься на реалізації того, що вона має бути, *по-перше*, адекватною стану економіки, *по-друге*, сприяти виходу з кризи, і, *по-третє*, забезпечувати задоволення мінімально необхідних стандартів життєвого рівня населення. Водночас увесь комплекс заходів соціальної політики спрямовуватиметься на збереження та відтворення трудового потенціалу народу, утвердження необхідної мотивації продукуючої праці, запобігання масовому безробіттю, прогресуючому розпаду соціальної сфери — охорони здоров'я, освіти, культури, інших галузей сфери соціальної інфраструктури. Зміст діяльності Президента й Уряду України — їхня висока відповідальність перед народом — у кінцевому підсумку визначатиметься здатністю втілити в життя ці складні завдання. Основні напрями їхньої реалізації мають бути такими.

1. Основний зміст політики соціального захисту працездатного населення зводиться до створення необхідних умов для підвищення кожним трудівником свого добробуту за рахунок особистого трудового вкладу, підприємництва та ділової активності. З цією метою Президент України ініціюватиме скасування існуючих нині штучних обмежень фонду споживання, проведення політики стимулювання ефективного платоспроможного попиту.

2. Стрижневим питанням стане поетапне здійснення глибокої структурної реформи заробітної плати, спрямованої на забезпечення переходу від діючої моделі, зорієнтованої на низьку ціну робочої сили й високу частку безкоштовних соціальних послуг до нової моделі, яка передбачає високу ціну робочої сили та платне задоволення відповідних послуг. Проведення такої реформи дасть змогу не лише істотно збільшити частку заробітної плати у структурі суспільного доходу, підвищити її обсяги до зрослого масштабу цін, а й значно зменшити тиск соціальних витрат на бюджет держави. Істотне зростання ціни робочої сили матиме винятково важливе значення також і з погляду її захисту у процесі входження України до світового економічного простору.

У процесі реформи оплати праці будуть здійснені заходи щодо впорядкування регулятивної функції мінімальної заробітної плати.

Мінімальна заробітна плата не повинна бути нижчою офіційно встановленої межі малозабезпеченості. У зв'язку з цим протягом 1995 року здійснюватиметься поступове підвищення мінімальної заробітної плати до рівня 30—40% середньої заробітної плати в народному господарстві, а на кінець 1996 року — до 60%, як це рекомендує Міжнародна Організація Праці. Якісним кроком уперед у реформуванні оплати праці й підвищенні її функціональної ролі буде встановлення, починаючи від середини 1997 року, мінімального рівня погодинної оплати. Удосконалюватиметься система та механізм визначення оплати праці у виробничих і невиробничих галузях економіки.

Принциповою позицією Президента України є й те, що в період між черговим уведенням нового розміру мінімальної заробітної плати має діяти механізм її індексації. Рівень такої індексації визначатиметься відповідно до конкретної економічної ситуації.

4. Важливим заходом реформування системи оплати праці має стати **забезпечення прогресивних змін у співвідношенні між тарифною і надтарифною частками оплати праці**. Йдеться про необхідність підвищення частки тарифу в середній заробітній платі від критичного рівня (15—25%) до оптимальних розмірів (70—80%). Це сприятиме підвищенню продуктивності праці й забезпечуватиме оптимальну, обґрунтовану міжгалузеву, міжкваліфікаційну, міжпосадову диференціацію заробітної плати.

При реформуванні системи оплати праці особлива увага приділятиметься обґрунтованому встановленню міжгалузевих коефіцієнтів у Генеральній тарифній угоді, що передбачали б установаження рівнів оплати праці в різних галузях народного господарства залежно від трудомісткості, шкідливості виробництва та кваліфікації працівників. Використання прийнятих коефіцієнтів з оплати праці має бути обов'язковим для підприємств усіх форм власності.

5. У зв'язку зі здійсненням лібералізації цін та валютного курсу буде вжито комплекс заходів із метою нагромадження необхідних фінансових ресурсів для здійснення відповідної допомоги з безробіття, збереження робочих місць у процесі роздержавлення та приватизації, стимулювання розвитку малих підприємств та індивідуальної трудової діяльності, запровадження системи громадських робіт, фахо-

вої перепідготовки осіб, які втратили роботу. Водночас буде вжито заходів щодо істотного підвищення функціональної ролі та рівня роботи служби зайнятості.

Передбачається реалізація **спеціальної програми захисту малозабезпечених багатодітних і неповних сімей, непрацюючих пенсіонерів, інвалідів**. Запроваджуватиметься щомісячне індексування грошових виплат зазначеним категоріям населення відповідно до фактичних темпів інфляції.

6. У зв'язку з **лібералізацією квартирної плати та комунальних платежів буде встановлено відшкодування витрат на оплату житла з урахуванням матеріального розшарування населення**. Рівень дотацій передбачається поступово знижувати таким чином, щоб оплата житла не перевищувала 15% середньомісячного грошового доходу окремої сім'ї. Для соціально незахищених громадян допомогу у зв'язку з підвищенням плати за житло передбачається надавати адресно, використовуючи при цьому таку форму компенсацій, як майнові сертифікати (житлові ваучери).

7. Президент та Уряд України **ініціюватимуть проведення глибокої пенсійної реформи**, забезпечення справедливої системи пенсійних виплат з урахуванням трудового вкладу особи.

8. Увага місцевих органів самоврядування зосереджуватиметься на ефективній **реалізації принципу адресності соціальної допомоги**, що здійснюватиметься на диференційній основі у грошовій та натуральній формах, у вигляді необхідної медичної допомоги, різних комунальних та побутових послуг, фінансових пільг. Держава запроваджуватиме моральні та фіскальні стимули утворення та розширення сфери діяльності територіальних фондів соціальної підтримки населення, розвитку благодійних організацій.

9. Важливим напрямом соціальної політики стане **передавання у приватне користування населення державного майна, забезпечення на цій основі формування широкого прошарку акціонерів, їх реальної участі у розподілі прибутків**. Президент України ініціюватиме прийняття законодавства, що надійно захищатиме права акціонерів. Будуть унесені пропозиції щодо створення системи державного страхування депозитних вкладів населення, поточної індексації заощаджень в ощадних касах, поетапної компенсації втрат минулих заощаджень через їх конверсію у майнові активи.

10. Предметом постійної турботи Президента та Уряду України буде сприяння всебічному державному **захистові інтелектуального потенціалу суспільства**, його ефективному використанню та примноженню, неухильному зростанню ролі та престижу інженерно-технічних кадрів, менеджерів, наукової і творчої інтелігенції — вчених, діячів літератури та мистецтва, медиків, учителів, працівників закладів культури, еквівалентній оцінці та оплаті їхньої праці.

11. Президент України робитиме все можливе, щоб **запобігти комерціалізації й забезпечити стабільне фінансування та державну підтримку розвитку духовної сфери, освіти, науки і культури**. Водночас стимулюватимуться розвиток недержавних закладів науки, культури, освіти, становлення страхової медицини, здійснення партнерства держави з приватними інституціями у вирішенні багатоаспектних питань соціальної політики.

12. Президент України проводитиме **активну молодіжну політику, політику підтримки сім'ї, материнства та дитинства**. Здійснюватимуться заходи щодо соціальної адаптації молоді до умов ринкової економіки, надання юнакам та дівчатам гарантованих можливостей здобуття освіти, професійної підготовки та працевлаштування. Буде запроваджено систему довгострокового кредитування підготовки кадрів, розвитку студентства та молодіжного підприємництва.

13. Важливим моментом соціальної політики Президента України стане її **децентралізація та роздержавлення**. Передбачається, що **основний обсяг соціальних витрат дедалі більшою мірою переноситиметься на місцевий та регіональний рівні**. Здійснюватимуться заходи, спрямовані на збереження у процесі приватизації профілю установ соціального призначення, що перебувають на балансі державних підприємств та організацій, та їх перехід у відання місцевих органів влади. Для фінансування таких установ будуть запроваджені місцеві комунальні податки. Водночас **засобами фіскальної політики стимулюватимуться соціальні інвестиції підприємств та організацій недержавного сектору**. Передбачається, що їхня частка в загальній структурі соціальних витрат невпинно зростатиме.

Завданням держави залишається будівництво об'єктів соціальної сфери республіканського підпорядкування, а також тих, що передбачені національними програмами.

14. Президент України вважає за необхідне **запровадження системи платних соціальних послуг для високооплачуваних верств населення**.

15. Президент та Уряд України проводитимуть **активну екологічну політику**. Для забезпечення раціонального природокористування та охорони довкілля першочергове значення надаватиметься розробці та впровадженню відповідної правової бази. Буде розроблено й представлено на розгляд Верховній Раді Національну програму захисту довкілля та використання природних ресурсів.

8. Умови реалізації ринкових реформ

Як засвідчує світовий і власний досвід, **успішне здійснення ринкової трансформації економіки залежить не лише від наявності цілісної науково обгрунтованої стратегії і тактики її проведення, а й цілої низки організаційних, соціально-політичних та ідеологічних чинників**. Їхнє значення особливо зростає на нинішньому переломному етапі реформ, коли на перший план виступає **забезпечення радикальної зміни здійснюваного протягом попередніх років економічного курсу, уточнення довгострокових орієнтирів**.

Щодо сучасної політичної та економічної ситуації в країні, то першочергове значення має забезпечення:

- **жорсткої виконавчої вертикалі й відновлення на цій основі керованості соціально-економічними процесами;**
- **глибокої координації в діяльності органів законодавчої та виконавчої влади;**

- **комплексності та взаємної узгодженості виконавських заходів та механізмів**, що мають забезпечити реформування тих чи інших ланок економічної діяльності;

- **розширення соціальної бази ринкових реформ, забезпечення їх масової підтримки.**

З метою реалізації цих передумов Президент України здійснюватиме такі заходи:

1. Президент України вважає за доцільне звернутися до Верховної Ради з пропозицією утворити **Вищу економічну раду України**, до складу якої могли б увійти Голова Верховної Ради України, Прем'єр-міністр України, міністри економіки та фінансів, Голова Національного банку України, представники профспілок, Президент УСПП, Президенти провідних асоціацій приватного бізнесу. **Вища економічна рада могла б узяти на себе прийняття рішень із найважливіших питань стратегії і тактики економічних реформ, здійснювати відповідні координаційні функції.**

2. Для забезпечення **вертикальної узгодженості та координації заходів економічного реформування при Президентові України** утворено консультативну Раду регіонів.

3. Президентом України здійснюватимуться подальші заходи щодо структурної **перебудови й забезпечення більш жорсткої централізації загальнодержавних органів виконавчої влади.** Без такої централізації реалізація складних завдань реформування економіки неможлива.

4. Для забезпечення **наукової обґрунтованості стратегії й тактики економічних реформ при Президентові України** утворено Колегію радників та групу наукових консультантів. Розроблено заходи, що мають забезпечити відповідну координацію діяльності наукових колективів учених-економістів, залучення до цього необхідних джерел фінансування, в тому числі іноземних, використання консультативної допомоги іноземних фахівців.

5. Президент України виступатиме за **всебічне посилення конструктивного впливу на розвиток економічних реформ четвертої влади — засобів масової інформації — газет, радіо, телебачення.**

6. З метою створення необхідних передумов успішної реалізації усього комплексу соціально-економічних перетворень Президент України ініціюватиме **проведення активної політики соціального партнерства**, конструктивного співробітництва й узгодження шляхом діалогу інтересів виробників, підприємців та держави. Виходячи з того, що це справа надзвичайної державної ваги, було б доцільним, якби Верховна Рада ухвалила спеціальний закон “Про соціальне партнерство в Україні”, в якому мають бути чітко визначені основні суб'єкти соціального партнерства, процедура узгодження їхніх інтересів, механізми прийняття рішень та їхнього виконання.

Президент України виступатиме за **всебічну підтримку й підвищення ролі профспілок в усіх сферах суспільного життя й насамперед соціально-економічної політики.**

Президент України має також намір за прикладом Росії ініціювати **укладення загальнонаціональної Угоди про суспільну злагоду в Україні**. Без досягнення такої злагоди, без реальної консолідації законодавчої і виконавчої влади, консолідації політичних партій та рухів, усієї громадськості ефективного здійснення курсу на економічні реформи й подолання на цій основі кризових явищ і подальшого падіння життєвого рівня населення неможливе.

Україна сьогодні як ніколи раніше готова до конструктивних дій у справі радикального оновлення своєї економічної системи й забезпечення на цій основі зупинення стрімкого падіння життєвого рівня населення й виходу у стислі строки на якісно нові параметри з метою задоволення всього комплексу життєвих потреб народу. Весь зміст економічної та соціальної політики Президента України, основні напрями якої обгрунтовано в цій доповіді, полягає в тому, щоб спираючись на висловлену йому політичну довіру виборців, волю народу, на всебічну підтримку Верховної Ради, основних політичних сил та громадськості, реалізувати цю готовність.

ОСНОВНІ УКАЗИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ЕКОНОМІКИ¹ (1994—1999 роки)

Указ Президента, від 10.11.1994, № 666/94 “Про невідкладні заходи щодо прискорення земельної реформи у сфері сільськогосподарського виробництва”.

Указ Президента, від 22.12.1994, № 799/94 “Про державне планування економічного та соціального розвитку України на 1995 рік”.

Указ Президента, від 27.12.1994, № 809/94 “Про заходи щодо введення у готівковий обіг іменних приватизаційних майнових сертифікатів”.

Указ Президента, від 30.12.1994, № 827/94 “Про заходи щодо прискорення процесу малої приватизації в Україні”.

Указ Президента, від 18.01.1995, № 63/95 “Про заходи щодо реформування аграрних відносин”.

Указ Президента, від 19.01.1995, № 66/95 “Про прискорення приватизації майна в агропромисловому комплексі”.

Указ Президента, від 27.01.1995, № 85/95 “Про фінансово-промислові групи в Україні”.

Указ Президента, від 27.01.1995, № 84/95 “Про регулювання бартерних (товарообмінних) операцій у галузі зовнішньоекономічної діяльності”.

Указ Президента, від 07.02.1995, № 108/95 “Про заходи щодо вдосконалення співробітництва України з Європейським Союзом”.

Розпорядження Президента, від 10.02.1995, № 35/95-рп “Про заходи щодо активізації боротьби з корупцією і організованою злочинністю”.

¹ Читач має можливість ознайомитися з текстом Указів у системі інформаційно-правового забезпечення ЛІГА:ЗАКОН та на сайті www.liga.net.

Указ Президента, від 24.02.1995, № 142/95 “Про реформування структури управління лісовим та мисливським господарством у Закарпатській, Івано-Франківській і Чернівецькій областях”.

Указ Президента, від 27.02.1995, № 146/95 “Про участь Української фондової біржі у приватизаційних процесах”.

Указ Президента, від 28.02.1995, № 158/95 “Про Державну програму розвитку національного книговидання і преси на період до 2000 року”.

Розпорядження Президента, від 01.03.1995, № 42/95-рп “Про заходи щодо впорядкування операцій довірчих товариств із грошовими коштами громадян України”.

Розпорядження Президента, від 03.03.1995, № 45/95-рп “Про заходи щодо забезпечення розвитку вугільної промисловості в 1995 році”.

Указ Президента, від 09.03.1995, № 191/95 “Про заходи щодо забезпечення формування державної ядерної політики та екологічної безпеки”.

Указ Президента, від 04.04.1995, № 282/95 “Про структурну перебудову в електроенергетичному комплексі України”.

Указ Президента, від 11.04.1995, № 294/95 “Про забезпечення гласності у процесі приватизації державного майна”.

Указ Президента, від 14.04.1995, № 312/95 “Про заходи щодо поліпшення роботи органів державної статистики України”.

Указ Президента, від 01.05.1995, № 343/95 “Про заходи щодо зміцнення фінансової дисципліни при виконанні Державного бюджету України”.

Указ Президента, від 23.06.1995, № 468/95 “Про заходи щодо забезпечення приватизації у 1995 році”.

Указ Президента, від 30.06.1995, № 497/95 “Про Північно-кримську експериментальну економічну зону “Сиваш”.

Указ Президента, від 12.07.1995, № 608/95 “Про приватизацію та оренду земельних ділянок несільськогосподарського призначення для здійснення підприємницької діяльності”.

Указ Президента, від 14.07.1995, № 614/95 “Про заходи щодо забезпечення контролю за переміщенням транзитом товарів через територію України”.

Указ Президента, від 26.07.1995, № 661/95 “Про державну підтримку наукових установ, які працюють над новітніми науково-технічними розробками”.

Указ Президента, від 31.07.1995, № 670/95 “Про заходи сприяння економічному і соціальному розвитку Закарпатської області”.

Указ Президента, від 01.08.1995, № 679/95 “Про відкриття анонімних валютних рахунків фізичних осіб (резидентів і нерезидентів)”.

Указ Президента, від 08.08.1995, № 720/95 “Про порядок паювання земель, переданих у колективну власність сільськогосподарським підприємствам і організаціям”.

Указ Президента, від 08.08.1995, № 713/95 “Про заходи щодо введення у готівковий обіг іменних житлових чеків”.

Указ Президента, від 12.08.1995, № 750/95 “Про пільги щодо оподаткування добровільних пожертвувань юридичних і фізичних осіб”.

Указ Президента, від 11.09.1995, № 826/95 “Про вдосконалення управління транспортним комплексом України”.

Розпорядження Президента, від 10.10.1995, № 294/95-рп “Про забезпечення раціонального використання природних ресурсів та впорядкування санаторно-курортної діяльності на території курорту Трускавець”.

Указ Президента, від 17.10.1995, № 969/95 “Про заходи щодо вдосконалення державного регулювання космічної діяльності в Україні”.

Указ Президента, від 06.01.1996, № 34/96 “Про створення єдиної системи державних органів земельних ресурсів”.

Розпорядження Президента, від 23.01.1996, № 17/96-рп “Питання створення технопарків та інноваційних структур інших типів”.

Розпорядження Президента, від 28.03.1996, № 75/96-рп “Про заходи щодо поліпшення стану агропромислового комплексу України”.

Указ Президента, від 05.04.1996, № 243/96 “Про заходи щодо стабілізації фінансового стану підприємств”.

Указ Президента, від 17.06.1996, № 434/96 “Про заходи щодо інвестування розвитку генеруючих потужностей електроенергетики України”.

Указ Президента, від 18.07.1996, № 576/96 “Про заходи щодо реформування інвестиційної політики в Україні”.

Указ Президента, від 31.07.1996, № 621/96 “Про заходи щодо реформування податкової політики”.

Указ Президента, від 22.08.1996, № 760/96 “Про утворення Державної податкової адміністрації України та місцевих державних податкових адміністрацій”.

Указ Президента, від 25.08.1996, № 762/96 “Про грошову реформу в Україні”.

Указ Президента, від 23.11.1996, № 1120/96 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 21 листопада 1996 року “Про невідкладні заходи щодо впорядкування державного регулювання діяльності авіації в Україні”.

Указ Президента, від 28.02.1997, № 187/97 “Про заходи щодо забезпечення наповнення Державного бюджету та посилення фінансово-бюджетної дисципліни”.

Указ Президента, від 04.03.1997, № 202/97 “Про заходи щодо дальшого розвитку космічних технологій”.

Розпорядження Президента, від 02.04.1997, № 153/97-рп “Про заходи щодо розвитку промислового птахівництва у східному регіоні України”.

Указ Президента, від 02.04.1997, № 285/97 “Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 22 березня 1997 року “Про невідкладні заходи щодо забезпечення України енергоносіями та їх раціонального використання”.

Указ Президента, від 09.04.1997, № 314/97 “Про щорічні послання Президента України до Верховної Ради України”.

Указ Президента, від 10.04.1997, № 319/97 “Про Національну програму боротьби з корупцією”.

Указ Президента, від 21.04.1997, № 355/97 “Про заходи щодо вдосконалення механізму взаємодії з Європейським Союзом та його виконавчими органами”.

Указ Президента, від 23.04.1997, № 367/97 “Про оренду землі”.

Указ Президента, від 13.05.1997, № 422/97 “Про пріоритетні завдання у сфері містобудування”.

Розпорядження Президента від 14.05.1997, № 207/97-рп “Про заходи щодо врегулювання відносин заборгованості підприємств”.

Розпорядження Президента від 11.07.1997, № 253/97-рп “Про додаткові заходи щодо прискорення погашення заборгованості із заробітної плати, пенсій, стипендій та інших соціальних виплат населенню”.

Указ Президента, від 21.07.1997, № 663/97 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 17 червня 1997 року “Про невідкладні заходи щодо впорядкування системи здійснення державної інформаційної політики та удосконалення державного регулювання інформаційних відносин”.

Розпорядження Президента, від 18.08.1997, № 298/97-рп “Про невідкладні заходи щодо прискорення реформ і виведення економіки України із кризи”.

Указ Президента, від 19.08.1997, № 853/97 “Про заходи щодо реалізації державної політики у сфері природних монополій”.

Указ Президента, від 13.10.1997, № 1147/97 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 19 вересня 1997 року “Про стан науково-технологічної сфери України та невідкладні заходи щодо підвищення ефективності її державного регулювання”.

Указ Президента, від 17.10.1997, № 1160/97 “Про українську частину Спеціальної групи швидкого реагування для сприяння вирішенню спірних питань, що виникають у процесі реалізації інвестиційних проектів за участю американських компаній”.

Указ Президента, від 18.10.1997, № 1166/97 “Про Основні напрямки соціальної політики на 1997—2000 роки”.

Указ Президента, від 21.01.1998, № 41/98 “Про запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних видатків та інших державних витрат, заходи щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі”.

Указ Президента, від 03.02.1998, № 79/98 “Про усунення обмежень, що стримують розвиток підприємницької діяльності”.

Указ Президента, від 24.02.1998, № 148/98 “Про забезпечення виконання Угоди про партнерство та співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами (Європейським Союзом) і вдосконалення механізму співробітництва з Європейськими Співтовариствами (Європейським Союзом)”.

Указ Президента, від 25.02.1998, № 151/98 “Про реформування нафтогазового комплексу України”.

Указ Президента, від 04.03.1998, № 167/98 “Про заходи щодо підвищення відповідальності за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами”.

Указ Президента, від 23.03.1998, № 215/98 “Про заходи щодо державної підтримки сільськогосподарського виробництва”.

Указ Президента, від 27.03.1998, № 233/98 “Про додаткові заходи щодо компенсації громадянам втрат від знецінення грошових заощаджень в установах Ощадного банку України і Укрдержстраху”.

Указ Президента, від 27.03.1998, № 222/98 “Про заходи щодо підтримки індивідуального житлового будівництва на селі”.

Указ Президента, від 13.04.1998, № 291/98, “Про основні напрямки реформування пенсійного забезпечення в Україні”.

Указ Президента, від 21.04.1998, № 332/98, “Про захист прав власників земельних ділянок (паїв)”.

Указ Президента, від 29.04.1998, № 389/98 “Про Основні напрямки розвитку агропромислового комплексу України”.

Указ Президента, від 04.05.1998, № 401/98 “Про заходи щодо впровадження персоніфікованого обліку відомостей у системі обов’язкового державного пенсійного страхування”.

Указ Президента, від 12.05.1998, № 456/98 “Про державну підтримку малого підприємництва”.

Указ Президента, від 14.05.1998, № 475/98 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 17 квітня 1998 року “Про стан державного матеріального резерву та мобілізаційної підготовки”.

Указ Президента, від 25.05.1998, № 506/98 “Про обмеження максимальної величини фактичних витрат суб’єктів господарювання на оплату праці працівників, суми оподаткованого доходу (прибутку), сукупного оподаткованого доходу, з яких справляються збори (внески) до соціальних фондів”.

Указ Президента, від 09.06.1998, № 606/98 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 2 червня 1998 року “Про хід виконання Указу Президента України від 21 січня 1998 року “Про запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних видатків та інших державних витрат, заходи щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі”.

Указ Президента, від 11.06.1998, № 614/98 “Про заходи щодо підтримки цін і доходів сільськогосподарських товаровиробників”.

Указ Президента, від 18.06.1998, № 652/98 “Про фіксований сільськогосподарський податок”.

Указ Президента, від 18.06.1998, № 651/98 “Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків — сільськогосподарських підприємств і цукрових заводів (комбінатів) за станом на 1 січня 1998 року”.

Указ Президента, від 18.06.1998, № 656/98 “Про встановлення ставки збору до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення”.

Указ Президента, від 18.06.1998, № 654/98 “Про мобілізацію додаткових коштів на фінансування соціальних виплат”.

Указ Президента, від 18.06.1998, № 650/98 “Про спеціальні економічні зони та спеціальний режим інвестиційної діяльності в Донецькій області”.

Розпорядження Президента, від 19.06.1998, № 275/98-рп “Про заходи щодо прискорення розвитку фондового ринку України”.

Указ Президента, від 03.07.1998, № 727/98 “Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб’єктів малого підприємства”.

Указ Президента, від 04.07.1998, № 739/98 “Про концесію на будівництво та експлуатацію нової автомобільної дороги Львів—Краковець”.

Указ Президента, від 04.07.1998, № 737/98 “Про стимулювання виробництва телевізорів кольорового зображення”.

Указ Президента, від 04.07.1998, № 735/98 “Про концесію на будівництво та реконструкцію автомобільних доріг”.

Указ Президента, від 04.07.1998, № 734/98 “Про впорядкування сплати збору на обов’язкове державне пенсійне страхування та раціональне використання коштів Пенсійного фонду України”.

Указ Президента, від 07.07.1998, № 748/98 “Про деякі питання іноземного інвестування”.

Указ Президента, від 22.07.1998, № 810/98 “Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні”.

Указ Президента, від 23.07.1998, № 816/98 “Про деякі питання державної підтримки книговидавничої справи”.

Указ Президента, від 23.07.1998, № 817/98 “Про деякі заходи з дерегулювання підприємницької діяльності”.

Указ Президента, від 03.08.1998, № 841/98 “Про Положення про Державний департамент золотовидобувної та золотопереробної промисловості”.

Указ Президента, від 07.08.1998, № 857/98 “Про деякі зміни в оподаткуванні”.

Указ Президента, від 08.08.1998, № 860/98 “Про скорочення видатків Державного бюджету України на 1998 рік”.

Указ Президента, від 10.08.1998, № 870/98 “Про заходи щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників гірських зон та поліських територій”.

Указ Президента, від 31.08.1998, № 958/98 “Про додаткові заходи щодо стримування штучного зростання заборгованості із заробітної плати”.

Указ Президента, від 31.08.1998, № 957/98 “Про невідкладні заходи щодо погашення заборгованості з виплати пенсій”.

Указ Президента, від 16.09.1998, № 1033/98 “Про вдосконалення державного управління інформаційною сферою”.

Указ Президента, від 20.10.1998, № 1155/98 “Про заходи щодо створення спеціальної економічної зони в місті Миколаєві”.

Указ Президента, від 23.10.1998, № 1177/98 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 25 вересня 1998 року “Про заходи щодо подолання впливу кризових явищ на енергетичну сферу України”.

Указ Президента, від 27.10.1998, № 1190/98 “Про заходи щодо підвищення ефективності космічної діяльності”.

Указ Президента, від 27.10.1998, № 1191/98 “Про державну підтримку космічної діяльності”.

Розпорядження Президента, від 23.11.1998, № 567/98-рп “Про поліпшення фінансування навчальних закладів”.

Розпорядження Президента, від 01.12.1998, № 574/98-рп “Про заходи щодо економічної стабілізації та стимулювання виробництва”.

Указ Президента, від 02.12.1998, № 1328/98 “Про підтримку сільськогосподарських товаровиробників”.

Указ Президента, від 09.12.1998, № 1338/98 “Про спеціальний режим інвестування діяльності у Закарпатській області”.

Указ Президента, від 09.12.1998, № 1339/98 “Про спеціальну економічну зону “Закарпаття”.

Указ Президента, від 15.12.1998, № 1353/98 “Про гарантування захисту економічних інтересів та поліпшення соціального забезпечення селян-пенсіонерів, які мають право на земельну ділянку (пай)”.

Указ Президента, від 18.12.1998, № 1359/98 “Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку в Луганській області”.

Указ Президента, від 21.12.1998, № 1367/98 “Про заходи щодо зменшення податкової заборгованості та фінансового оздоровлення суб’єктів підприємницької діяльності”.

Указ Президента, від 29.12.1998, № 1387/98 “Про заходи щодо створення спеціальної економічної зони “Рені”.

Указ Президента, від 19.01.1999, № 32/99 “Про продаж земельних ділянок несільськогосподарського призначення”.

Указ Президента, від 23.01.1999, № 44/99 “Про комплексні заходи щодо оздоровлення банківської системи на 1999—2000 роки”.

Указ Президента, від 26.02.1999, № 219/99 “Про Основні напрями конкурентної політики на 1999—2000 роки та заходи щодо їх реалізації”.

Указ Президента, від 19.03.1999, № 262/99 “Про державну підтримку підготовки фахівців для сільської місцевості”.

Указ Президента, від 05.04.1999, № 361/99 “Про заходи щодо стабілізації та сприяння економічному і соціальному розвитку Запорізької області”.

Указ Президента, від 17.05.1999, № 505/99 “Про заходи щодо фінансового оздоровлення суб’єктів підприємницької діяльності”.

Розпорядження Президента, від 17.05.1999, № 98/99-рп “Про заходи щодо захисту внутрішнього ринку від імпоротної сільськогосподарської продукції та продовольства”.

Указ Президента, від 20.05.1999, № 539/99 “Про запровадження дозвільної системи у сфері підприємницької діяльності”.

Указ Президента, від 25.05.1999, № 566/99 “Про підтримку цементної промисловості”.

Указ Президента, від 25.05.1999, № 564/99 “Про угоди про розподіл продукції”.

Указ Президента, від 28.05.1999, № 591/99 “Про особливості приватизації об’єктів незавершеного будівництва”.

Указ Президента, від 04.06.1999, № 615/99 “Про стимулювання розвитку фондового ринку в Україні”.

Указ Президента, від 14.06.1999, № 641/99 “Про іпотеку”.

Указ Президента, від 16.06.1999, № 662/99 “Про заходи щодо скорочення енергоспоживання бюджетними установами, організаціями та казенними підприємствами”.

Указ Президента, від 22.06.1999, № 702/99 “Про спеціальну економічну зону “Інтерпорт Ковель”.

Указ Президента, від 26.06.1999, № 719/99 “Про заходи щодо стабілізації соціально-економічного становища у Дніпропетровській області”.

Указ Президента, від 27.06.1999, № 735/99 “Про проведення експерименту в житловому будівництві на базі холдингової компанії “Київміськбуд”.

Указ Президента, від 27.06.1999, № 731/99 “Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на території міста Харкова”.

Указ Президента, від 27.06.1999, № 726/99 “Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на території міста Шостки Сумської області”.

Указ Президента, від 27.06.1999, № 729/99 “Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку в Чернігівській області”.

Указ Президента, від 27.06.1999, № 730/99 “Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на території пріоритетного розвитку у Волинській області”.

Указ Президента, від 28.06.1999, № 765/99 “Про додаткові заходи щодо задоволення потреб громадян у земельних ділянках”.

Розпорядження Президента, від 17.08.1999, № 193/99-рп “Про невідкладні заходи щодо забезпечення сільського господарства України тракторами та стабілізації виробництва відкритого акціонерного товариства “Харківський тракторний завод імені С. Орджонікідзе”.

Указ Президента, від 18.08.1999, № 1004/99 “Про Основні напрями інвестиційної політики на 1999—2001 роки”.

Указ Президента, від 19.08.1999, № 1019/99 “Про заходи щодо фінансового оздоровлення підприємств вугільної промисловості”.

Розпорядження Президента, від 13.09.1999, № 223/99-рп “Про поліпшення проведення диспансерних оглядів та оздоровлення сільського населення”.

Указ Президента, від 23.09.1999, № 1204/99 “Про заходи щодо подальшого розвитку садівництва та городництва”.

Указ Президента, від 30.09.1999, № 1241/99 “Про додаткові заходи щодо забезпечення реалізації антидемпінгового законодавства”.

Указ Президента, від 30.09.1999, № 1239/99 “Про соціальний захист малозабезпечених громадян за умов переходу на повну оплату вартості житлово-комунальних послуг”.

Указ Президента, від 06.10.1999, № 1285/99 “Про заходи щодо забезпечення працевлаштування молоді”.

Указ Президента, від 19.10.1999, № 1351/99 “Про прискорення реформування житлово-комунального господарства”.

Указ Президента, від 30.10.1999, № 1415/99 “Про Основні напрями розвитку фондового ринку в Україні у 2000 році”.

Указ Президента, від 03.12.1999, № 1529/99 “Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектору економіки”.

Указ Президента, від 24.12.1999, № 1617/99 “Про заходи щодо забезпечення погашення заборгованості перед бюджетами та державними цільовими фондами і повернення кредитів”.

Указ Президента, від 29.12.1999, № 1626/99 “Про невідкладні заходи щодо прискорення приватизації майна в Україні”.

Розпорядження Президента, від 31.12.1999, № 447/99-рп “Про заходи щодо стимулювання розвитку літакобудування в Україні”.

ЗМІСТ

Вступне слово	7
---------------	---

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ

1994 рік

Присяга на вірність народові України	44
Україна відкрита для співробітництва	49
Шляхом радикальних економічних реформ	56
Україна розраховує на міжнародну підтримку курсу радикальних економічних реформ	73
Держава потребує активної підтримки науки у здійсненні економічних реформ	78
Недосконала організація влади — одна з головних перешкод на шляху економічних реформ	84

1995 рік

Відродження України має розпочатися з села	92
Прискорення економічних реформ — шлях до розв'язання нагальних завдань соціальної політики, забезпечення реального суверенітету України	100
Країни з перехідною економікою потребують широкої міжнародної підтримки їхніх реформ	111
Прискорити системні реформи	114
Наша мета — розбудова соціально спрямованої ринкової економіки	151
Не звертати з обраного шляху радикальних економічних реформ	167
АПК — сфера пріоритетної політики держави	171

1996 рік

Прискорення приватизації — вимога часу	186
Удосконалювати законодавче забезпечення економічних реформ	192
Україна і майбутнє Європи	195
Країна без науки — країна без майбутнього	200
Інтеграція в Європу — це наш свідомий і стратегічний вибір	213
Вступ до ЄС — наша стратегічна мета	239

1997 рік

Завершити реалізацію завдань створення основ ринкової економіки	242
На благо громадян об'єднаної Європи	258
Гарантувати екологічну безпеку планети	261
У політичному протистоянні є поріг, який не можна переступити за жодних умов	264
Чорнобиль — проблема планетарна	276

1998 рік

Найскладнішу стадію державного творення України пройдено	282
Держава і бізнес повинні чути й розуміти одне одного	286
Будівництво нової України — велика спільна справа	297
Примножувати безцінний капітал знань	315
Європейський вибір України є незмінним	324
Щоб побудувати державу, потрібні воля, згуртованість і копітка праця	328
Про заходи щодо економічної стабілізації та стимулювання виробництва	336
Знаменна віха вітчизняної історії	355
Надати новий імпульс розвитку фермерства	364

1999 рік

Люди повинні бути господарями на своїй землі	374
Формування національного ринку — ключовий важіль економіки	381
Зміцнення державності та національної безпеки — основа економічної стратегії	394
Наше глобальне завдання — завершити процес ринкової перебудови української економіки	398
Соціальна політика має стати справді людиною	417
Курсу реформ — виважену і послідовну економічну політику	428
Підвищувати привабливість національної економіки для іноземних інвесторів	443
Поєднати завдання економічного зростання з активною і сильною соціальною політикою	447

ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ

Шляхом радикальних економічних реформ	455
Основні Укази Президента України з питань економіки (1994—1999 роки)	506

Кучма Леонід Данилович

**КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ
1994—2004 РОКИ**

У двох книгах

Книга перша

**Подолання кризи
Радикальні економічні реформи
1994—1999 роки**

У книзі використані фото *Валерія Соловійова*

Художнє оформлення та редагування *Олексія Григора*
Технічний редактор *Тетяна Шур*
Коректори *Алла Бараз, Алла Бородавко, Людмила Іванова*
Комп'ютерна верстка *Оксани Новоселі*

Підп. до друку 28.03.08. Формат 70 × 100/16. Папір офсет. № 1. Гарн. Таймс.
Друк офсет. Ум. друк. арк. 41,93. Обл.-вид. арк. 35,00. Вид. № 4472. Зам. №

Видавництво “Либідь”
01004 Київ, вул. Пушкінська, 32

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції № 3055 від 12.12.07

Кучма, Л. Д.

К95 Кроки становлення національної економіки, 1994—2004 роки: доп. та виступи Президента України, офіц. док.: у 2 кн. / Леонід Кучма. — К.: Либідь. 2008 — ISBN 978-966-06-0515-2.

Кн. 1: Подолання кризи. Радикальні економічні реформи, 1994—1999 роки. — 520 с. — ISBN 978-966-06-0516-9.

Вміщені у виданні матеріали — доповіді та виступи Президента України й офіційні документи — відбивають процес становлення національної економіки в 1994—2004 рр. У першій книзі розкривається сутність економічних перетворень 1994—1999 рр. — етапу подолання кризи та здійснення радикальних економічних реформ, формування на цій основі критичної маси ринкових відносин. Для науковців, студентів та аспірантів, усіх тих, хто цікавиться питаннями економічної політики Української держави.

ББК 65.9(4УКР)-1

Леонід КУЧМА

**КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ
ЕКОНОМІКИ
1994—2004 роки**



A. Kypura

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ

Леонід КУЧМА

КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ 1994—2004 роки

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ

У двох книгах

Леонід КУЧМА

КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ 1994—2004 роки

Книга друга

УТВЕРДЖЕННЯ МЕХАНІЗМІВ
СТАЛОГО РОЗВИТКУ.
СИСТЕМНЕ ПОГЛИБЛЕННЯ
ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ РЕФОРМ
2000—2004 РОКИ

ББК 65.9(4УКР)-1
К95

Головна редакція літератури з гуманітарних наук

Відповідальні за випуск
Світлана Головка, Олександр Вітрученко

**Видано на замовлення
Інституту стратегічних оцінок**

ISBN 978-966-06-0515-2
ISBN 978-966-06-0517-6 (кн. 2)

© Леонід Кучма, 2008

Вступне слово

Назва першої книги “Подолання кризи. Радикальні економічні реформи”, як на мене, найбільш точно відбиває сутність економічних перетворень 1994—1999 років в Україні. Три домінанти визначили ці перетворення. Головна з них — державотворча: зведення будівлі по суті нового суспільства, закладення підвалин його політичної, економічної, соціальної та духовної сфер. Друга домінанта — демонтаж збанкрутілих атрибутів радянської економічної системи і утвердження на її місці фундаменту ринкової економіки. І третя — подолання на цій основі глибокої економічної кризи. Особливо наголошую на органічній єдності цих завдань.

Коли я став Президентом, з лівого табору ініціювалися ідеї і щодо іншої, альтернативної моделі подолання економічної кризи. Йдеться про ідеологію “повернення назад”, до основ радянського соціалізму. Проте це був би безперспективний шлях, шлях “у нікуди”, шлях, який, можливо, і міг би дати певні короткочасні преференції, однак у майбутньому проблеми нашого становлення були б набагато складнішими.

Акцентую на цьому вже і з позицій сьогодення. Я переконаний в об’єктивності своїх слів, коли відповідаю на запитання журналістів про оцінку допущених помилок: вони стосувалися головним чином тактичних аспектів, визначення механізмів вирішення окремих питань, але у стратегічному вимірі ми йшли правильним шляхом.

Не випадково я наголосив на єдності трьох домінант здійснюваних перетворень. Цим досягалося **внутрішня цілісність державної політики того періоду, її монізм**. Основним завданням Президента, головним у своїй діяльності я якраз і вважав забезпечення, попри всі супротиви та негаразди, саме такого монізму, саме такої цілісності державотвор-

чого процесу. Власне, принцип забезпечення системної цілісності політики державотворення, її політичної, економічної, соціальної, гуманітарної та духовної складових був визначальним і у наступний період мого президентства. Читач зможе особисто переконатися в цьому з представлених у виданні матеріалів. Впродовж 1994—1999 років ми зреалізували намічене в економічній галузі: заклали основи нової ринкової економіки та подолали кризу. На наступному етапі розвитку — 2000—2004 роки, — аналізу якого присвячується друга книга нашого видання, невідворотним було завдання не просто закріпити досягнуте, а довести до логічного завершення весь спектр ринкових перетворень. Але це тільки з одного боку. З іншого — нам належало утвердити засновану на пріоритетності інвестиційного процесу модель сталого економічного зростання і на основі її здобутків розгорнути масштабні соціальні перетворення. І при цьому повсякчас дбати про відчутне зміцнення конкурентоспроможності української економіки, яка після тривалої кризи виявилася повністю знекровленою, про помітне прискорення процесу оновлення основних виробничих фондів, забезпечення відчутного інноваційного прогресу, удосконалення структурних пропорцій та системних зв'язків економічного процесу.

Скажу відразу: забезпечити саме таке поєднання пріоритетів економічної політики виявилось завданням не менш складним, ніж ті, що ми вирішували у 1994—1999 роках. Я це добре розумів. Як розумів і те, що головним при розв'язанні найскладніших проблем мають стати дальше зміцнення державності, забезпечення надійної дієздатності влади на базі її поглибленої системної демократизації, формування нових механізмів конструктивної взаємодії Уряду та парламенту, утвердження реальної незалежності судової влади, консолідація всього суспільства. Для мене це не були абстрактні категорії. То були позиції, вистраждані всім попереднім досвідом, усім моїм буттям. Ніякої ейфорії від уже зробленого і досягнутого. Я і моє оточення, можливо як ніхто інший із українського політикуму, усвідомлювали, розуміли, а може, просто відчували інтуїтивно, що рух уперед у соціально-економічних перетвореннях, органічне поєднання механізмів кількісного зростання з якісним розвитком економіки, суспільства та держави можливі лише за наявності відповідних суспільно-політичних реалій.

30 листопада 1999 року я виступив перед широким зібранням у Національному палаці “Україна” з інавгураційною промовою, в якій було обґрунтовано прерогативи нового етапу розвитку нашої держа-

ви. Мені здається доречним навести тут частину тексту цього виступу, де розкрито суть окреслених вище проблем. Прошу розглядати його як своєрідну преамбулу державотворчого курсу Президента України у 2000—2004 роках.

...В економіці буде прискорено вирішення першочергових базових завдань перехідного етапу її розвитку. Це нагромадження та приведення в дію потенціалу економічного зростання, формування критичної маси ринкових перетворень, даліше розгортання економічних відносин на самодостатній ринковій основі. Радикальні кроки буде зроблено у реформуванні бюджетної та податкової систем, розв'язанні земельного питання як основи аграрної реформи, розвитку та захисті підприємництва, зміцненні позицій національного капіталу, підтримці вітчизняного виробника і формуванні внутрішнього ринку. У поєднанні з іншими масштабними заходами, далішою лібералізацією та дерегулюванням економічних відносин це дасть нам змогу в основному завершити перебудову української економіки за ринковим проектом. І разом з тим закладе базу для проведення реальної, сильної соціальної політики. Основні її складові: зміна політики доходів в інтересах людей з випереджальними темпами зростання заробітної плати, невідкладне здійснення пенсійної реформи, перебудова системи охорони здоров'я, ефективна політика зайнятості, дієва адресна підтримка найменш захищених верств населення.

Забезпечуючи умови для розкриття потенціалу всіх наших громадян, ми повинні приділяти особливу увагу молоді і представникам старшого покоління. Тобто тим, хто ще має вступити в активне трудове життя і хто з нього вже вийшов. Як один із принципових компонентів економічної політики держави розглядаю стимулювання людей до набуття приватної власності і захист їхніх прав... Окрім усього іншого, я відношу сюди і енергетичну та екологічну безпеку, те, що пов'язано з роллю України як транзитної держави, питання військово-економічної безпеки. І, звичайно, усі компоненти обороноздатності держави...

У контексті зміцнення національної безпеки я надаю особливого значення боротьбі з корупцією та злочинністю. Цього лиха ще не вдалося уникнути жодній державі й жодному суспільству. Вся суть у тому, яких масштабів воно набуває і як йому протидіють. У нас корупція і злочинність, особливо в економічній сфері, є породженням слабкості держави, недовершеності економічної системи, недоліків у діяльності правоохоронних, судових та інших органів, неповноти і недосконалості законодавчої бази.

Стою на тому, що жорсткий прагматизм сьогоденних реалій і завтрашніх завдань не повинен відсувати на задній план проблеми духовності, збіднювати наш внутрішній світ, розхитувати моральні засади українського суспільства. Тим більше, що це постійно і відчутно впливає на всі сфери нашого життя, визначає моральне здоров'я та історичні перспективи нації, обличчя держави, її престиж, роль і місце у світовому співтоваристві.

ристві. Це спонукає мене розглядати духовне відродження і як невід'ємну складову відродження державного, зміцнення економічного потенціалу. Звідси гострий імператив нашої доби: на ділі віднести до найважливіших державних пріоритетів розвиток освіти, науки, нових технологій. Вважати найвищими суспільними чеснотами інтелект, інтелігентність, освіченість, внутрішню культуру людини. Маючи на увазі і те, що культура — один із найточніших індикаторів розвиненості суспільства, його прихильності до загальнолюдських цінностей, високої моральності.

З позицій жорсткого прагматизму ми будемо підходити і до питань зовнішньої політики держави. Набуваючи на ходу досвіду в цій практично новій для нас сфері, вдалося сформувати сприятливе для України міжнародне середовище. На нинішньому етапі результативність зовнішньополітичного курсу України, її міжнародний авторитет та імідж визначаються два основні чинники.

Перший — як ми розв'язуємо свої внутрішні проблеми.

Другий — наскільки активно й осмислено, з урахуванням національних інтересів адаптуємося до реалій сучасного світу. Світу, який, інтегруючись, продовжує жити за законами конкуренції. Ключовими орієнтирами у нашій зовнішній політиці є її **багатовекторність, прогнозованість і стабільність, збереження позаблокового статусу України**. Підтверджуючи свій європейський вибір, ми ставимо за стратегічну мету вступ до Європейського Союзу. Така політика багато в чому збігається з завданнями, які планується вирішувати у внутрішній сфері. І насамперед тими, що стосуються якості життя народу. Вступ до Євросоюзу — справа на перспективу.

Розташована на європейському перехресті, вписана у складну систему міжнародних координат, будучи одночасно частиною Центральної, Східної та Південно-Східної Європи, наша держава не може не розвивати тісні стосунки з усіма країнами цих регіонів. На одному з головних місць — стратегічне партнерство з Росією. У ньому нерозривно переплітаються всі резони й аргументи — від історичних і геополітичних до суто життєвих, людських. Стабільність українсько-російських відносин багато в чому визначає, без перебільшення, безпеку всієї Європи.

Ще один із ключових зовнішньополітичних напрямів пролягає через стратегічне партнерство зі Сполученими Штатами Америки. Ми будемо поглиблювати стосунки з державою — світовим лідером, яка надала Україні за роки її незалежності неоціненну політичну, фінансову, економічну і технічну допомогу.

Усі ці три магістральні вектори української зовнішньої політики — самодостатні і взаємодоповнювальні. Ми будемо органічно поєднувати їх із співпрацею на всіх інших напрямках. Це стосується наших найближчих сусідів — Польщі, Словаччини, Угорщини, Румунії, Білорусі, Молдови, Туреччини. Так, вагомий попередній досвід співпраці з Польщею може стати добрим підґрунтям для вироблення і здійснення спільної декларації “Разом — у ХХІ століття”.

Нової динаміки набуде співпраця з усіма країнами—учасницями Співдружності Незалежних Держав, країнами Балтії. Сподіваємося на тісне співробітництво з Францією, Німеччиною, Італією, Японією, всіма державами ЄС. Будемо зміцнювати відносини з Китаєм і Канадою, Індією і Пакистаном, Кореєю й Ізраїлем, іншими державами Азії, Африки та Латинської Америки. У зв'язку з обранням України до Ради Безпеки ООН відкриваються нові перспективи розширення її співробітництва з цією та іншими авторитетними міжнародними організаціями, зокрема ОБСЄ, ОЧЕС, НАТО. **Україна має всі підстави для того, щоб стати потужною регіональною державою, відігравати важливу геостратегічну роль у новому світовому порядку наступного століття.** І ми будемо серйозно, наполегливо працювати над використанням цих можливостей.

У періоди, коли ламається, переходить із одного стану в інший система життєустрою людей, державна машина повинна бути особливо чутливою до суспільних інтересів і потреб. А державна влада — особливо відповідальною. І вже в цей час бути сильною, навіть сильнішою за зрілі, усталені демократії. Усе це вимагає від мене ставити питання:

- про відповідність конструкції державної влади її призначенню та завданням;
- про відповідальність влади перед народом.

Для їх вирішення я запропоную радикальні заходи, зміни по суті. Українська держава не може і не буде залишатися заручницею недосконалої організації системи державної влади, її нестабільності, аматорських підходів у прийнятті важливих рішень, непередбачуваних політичних метань у крайнощі. Влада зобов'язана і буде забезпечувати послідовність, стабільність і динамізм у розвитку країни.

Українській державі ще властиво чимало рис, успадкованих від тоталітарного минулого, адміністративно-командної системи. Це природно і зрозуміло, оскільки у зламі цієї системи ми пішли не революційним, а еволюційним шляхом. Але нині той адміністративно-управлінський гібрид, що витворився, вступає у дедалі гострішу суперечність з практикою і завданнями демократизації державного й суспільного життя, утвердження ринкових відносин.

Тому в першу чергу буде здійснено глибоку і всеохопну адміністративну реформу, приведено у відповідність до сучасних вимог структуру державного управління. Уряд, парламент, інші органи влади та управління потрібні не для минулого, а для сьогодення і майбутнього. Будуть більш оптимально розмежовані функції й збалансовані інтереси та рівні відповідальності між центром і регіонами при забезпеченні та зміцненні єдності й цілісності держави.

Не менш важливий аспект адміністративної реформи — кадровий. Він передбачає, з одного боку, істотне скорочення державного апарату та адміністративних витрат загалом. З цієї причини у ході правової реформи — а вона також є невідкладною й охоплює всі правові блоки держави — цент-

ральне місце займе робота над законодавством з питань організації та функціонування публічної влади.

Як глава держави я приділятиму особливу увагу політичному структуруванню українського суспільства, утвердженню демократичних інституцій, реальному забезпеченню прав і свобод людини та громадянина. Вважаю в цьому чи не найважливіший фактор зміцнення держави, цивілізованості влади, побудови громадянського суспільства.

Я ініціюватиму прискорення прийняття закону про політичні партії, який допомагав би їм брати на себе роль політичних кристалізаторів суспільства і реально цю роль відігравати. А водночас чітко і вичерпно окреслював права та обов'язки політичної опозиції, надійно забезпечував суспільство від деструктивних намірів та дій.

Виступаючи за чесну політику, я звертаюся до всіх відповідальних політичних сил України із закликом до порозуміння. Час зрозуміти: вибори закінчилися. А отже, треба закопати вигострену у передвиборних баталіях зброю, відмовитися від налаштованості на конфлікт, на перманентну боротьбу і взятися за спільну працю в ім'я свого народу. Україна, як мати, у нас одна, і нічого її ділити. Спрямуймо на утвердження в суспільстві благодійної атмосфери конструктивізму, взаємодопомоги, доброзичливості силу вільної преси, авторитет і впливовість професійних спілок, церков, національно-культурних об'єднань, усіх суспільних ланок, сім'ю. Це потрібно для того, щоб на українській землі були міцна держава, справедлива людська спільнота, гідне життя.

Такими були важливі акценти економічної, соціальної, гуманітарної та зовнішньої політики, які концентрували увагу на нагальних завданнях суспільства та держави на новому етапі розвитку України. На сторінках цієї книги читач зможе знайти відповідь на запитання, яким чином через основні інструменти державної політики вони втілювалися в життя. Перекоаний, що йдеться не лише про віхи історії нашого становлення, а й, що, як на мене, надзвичайно значуще, про накопичений суспільством досвід, на який маємо спиратися, творчо, вдумливо застосовуючи його у нашому русі вперед. “Розраховую на взаєморозуміння”, — з такими словами я не раз звертався до політиків, народних депутатів, науковців, промисловців, сільських трударів тощо. Так само щиро, з повагою я адресую їх Вам, мої шановні читачі.

Л. КУЧМА

Київ — Конча-Заспа,
лютий 2008 року

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ



2000 рік

Забезпечити
випереджальні темпи економічного зростання



Посилити
інвестиційну спрямованість приватизаційного процесу



Банки повинні підтримувати економіку



Держава
зобов'язана забезпечити реальне зниження
податкового тиску



Україна
на порозі XXI століття: уроки реформ
та стратегія розвитку



ЗАБЕЗПЕЧИТИ ВИПЕРЕДЖАЛЬНІ ТЕМПИ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

**Виступ у Верховній Раді України
у зв'язку з поданням Послання
Президента України “Стратегія
економічного і соціального
розвитку України
на 2000—2004 роки”**

22 лютого 2000 року

Шановні народні депутати, учасники засідання!

Подаючи до Верховної Ради згідно зі статтею 106 Конституції України Послання про стратегію економічного і соціального розвитку нашої країни на 2000—2004 роки, вважаю за необхідне привернути увагу парламенту до ключових проблем організації життя держави і суспільства. Виходжу з того, що перехідний, переломний етап вітчизняної історії, який збігся у часі з радикальними змінами у світовому устрої, істотно підвищує вимоги і розширює горизонти завдань, що постають перед нами. Утвердитися і вибороти право на гідне життя зможуть лише ті нації і ті країни, які невідкладно, вже сьогодні зуміють виробити для себе лінію та логіку динамічного і неухильного економічного зростання, правильно визначать свої пріоритети і своїх партнерів, убезпечать себе від витіснення на узбіччя загальноцивілізаційного процесу. Пропущена крізь призму наших та світових реалій, ця теза посилюється такими аргументами.

Йдеться насамперед про те, що Україна, звівши свою державну конструкцію, має тепер взятися за її внутрішнє облаштування, зосередитися на собі. Що, у свою чергу, вимагає від усіх і кожного остаточного усвідомлення: повернення назад не буде. Вже одне це може істотно прискорити наш розвиток, стати потужним його рушієм. Тим, хто продов-

жує думати і діяти інакше, треба зважити ціну, яку довелося б заплатити за втрату незалежності. Як політичне мрійництво, так і ідеологічні заперечення повинні поступитися місцем жорсткому прагматизму і точному розрахунку, державному інтересу. **Розвернути країну назад, від ринкового вибору та демократичних перетворень, означало б поставити її перед прірвою.** Перекоаний: ніхто катастрофи не хоче. Другий аргумент — зовнішній. У наш час долю людства, країн і народів дедалі більше починають визначати глобальні процеси. Вони відбуваються в усіх сферах — політиці, культурі й особливо в економіці, кидаючи виклик усталеному світопорядку. Одне лише порівняння: на 20% населення планети, яке живе у багатих державах, припадає 86% світового валового внутрішнього продукту, а на таку ж кількість людей у бідних країнах — всього один відсоток. Для України немає іншого вибору, ніж з ходу включатися у глобальні процеси, зберігаючи та зміцнюючи при цьому себе як державу, свою національну ідентичність. І захищати при цьому свою економіку, забезпечуючи розумні межі її відкритості.

Такі основні обставини продиктували як зміст представленої у Посланні Президента Стратегії економічного та соціального розвитку України на 2000—2004 роки, так і процедуру підготовки та опублікування проекту. Слід сказати, що вивчення й узагальнення громадської думки щодо цього документа виявилось дуже непростою і трудомісткою справою. Пропозиції, побажання і зауваження надходили з багатьох джерел і в різних формах. Загалом в обговоренні взяли участь понад 1 млн людей. Причому, і тут була головна складність, погляди на одні й ті самі проблеми науковців, народних депутатів, господарських керівників, управлінців, просто громадян нерідко розходилися — інколи аж до рівня протилежних. Тому в остаточних висновках я спирався передусім на думку експертів. Водночас не вважаю документ, так би мовити, закритим. Тим більше, що йдеться про перспективу.

Користуючись нагодою, складаю подяку всім, хто висловив свою думку щодо Послання і сприяв роботі над ним. Сьогодні у мене є підстави вважати, що окреслені у Посланні опорні, вихові точки пройшли широку громадську експертизу. А відтак внесений документ буде покладений в основу організації життя держави і суспільства, дій владних структур на наступні п'ять років.

Шановні народні депутати!

Усім нам важливо осягнути зміст, характер та обсяг завдань, які необхідно реалізувати за цей період. І збагнути те, що вони на порядок складніші й масштабніші, аніж ті, які здійснювалися у попередні роки. **Для нас не можуть вважатися достатніми темпи зростання, цілком прийнятні для країн зі стабільною економікою. Належить привести в дію механізми випереджального розвитку. Тобто такі, які забезпечили б показ-**

ники, суттєво вищі від середніх у світовій економіці. Саме це я мав на увазі, передбачаючи у Посланні довести щорічне зростання валового внутрішнього продукту до 6—7%.

Вважаю це стрижневим завданням, епіцентром економічної політики на наступне п'ятиріччя. Такі темпи потрібні для того, щоб, *по-перше*, компенсувати втрати минулих років і взяти належний розгін на перспективу; і, *по-друге*, забезпечити відчутні зрушення у соціальній сфері, реально піднести життєвий рівень наших людей, насамперед малозабезпечених. Досягти цієї мети можна буде за умови максимального підпорядкування їй основних важелів не лише промислової та аграрної політики, а й фінансової, у тому числі податкової, грошово-кредитної, банківської. Обґрунтовуючи саме такий курс, я хочу привернути увагу до чинників, які об'єктивно повинні сприяти його реалізації, виходу України на належне їй місце у світовому співтоваристві на початку наступного століття. Скажу про ті з них, які поки що залишаються поза увагою, а відтак ще тільки мають бути по-справжньому приведені у дію.

По-перше, Україна є новим державним утворенням. Тобто, молодим державним організмом, який постійно й активно шукає нові форми свого розвитку і, якщо хочете, просто приречений на динамізм і здоровий реванш за віки бездержавного існування. Зрозуміло, що для цього потрібна відповідна політика.

По-друге, наш господарський комплекс, за всієї його успадкованої деформованості, наш інтелектуальний потенціал, передові позиції у ряді галузей дають шанс вийти в число розвинутих країн світу, зробити український технологічний стрибок у ХХІ столітті.

По-третє, перехід до нових форм життя висуває на передній план нову генерацію людей, які прагнуть до самореалізації і мають для цього об'єктивні передумови, їхні амбітність, підприємливість і працездатність спроможні слугувати локомотивом у прискоренні економічного і соціального розвитку держави. Такі люди вже на підході. Завдання полягає у тому, щоб відкрити їм доступ до політики і влади, до живої конкретної роботи.

По-четверте, геостратегічне становище України. Воно вимагає і є сприятливим для адаптації до умов співіснування з пострадянським простором, Європою і Сполученими Штатами Америки, країнами Сходу. У поєднанні з поліетнічністю і багатоконфесійністю українського суспільства це створює сприятливі умови для моделювання інтегрованої концепції розвитку.

А в більш широкому плані, і це **по-п'яте**, дає змогу гармонізувати свою національну ідею з напрямками та принципами розвитку людства. Тим більше, що її пошук збігся у часі з формуванням нової ідеології світового устрою.

З урахуванням усього цього хочу викласти підсумок основоположного характеру: **за змістом і рівнем організації життя ми можемо і повинні стати новою українською нацією, яка синтезувала б у собі кращі традиції свого народу і водночас ішла в ногу з загальносвітовими процесами.** Такий висновок підкріплюється і реальними тенденціями нашого розвитку.

Давайте визнаємо: з того, що треба було зробити, чимало вже зроблено. Стратегія економічного і соціального розвитку України вибудовується не на порожньому місці й базується не тільки на планах і намірах. Зараз є всі підстави констатувати, причому вперше за тривалий період, незаперечні ознаки економічної стабілізації. В Україні зупинено спад валового внутрішнього продукту. Почало зростати промислове виробництво. Другий рік поспіль збільшуються інвестиції.

Відзначена у Посланні позитивна динаміка минулого року поглибилася у січні. Приріст ВВП уперше за десять років досяг 3,4%. І так само вперше за десятиріччя збільшилися, й істотно — на 5,3%, обсяги промислового виробництва. Причому в усіх основних галузях, за винятком паливної.

Не могу не відзначити ще два принципові моменти — випереджальні темпи випуску товарів народного споживання і зростання обсягів виробництва у машинобудуванні. Зрозуміло, що такі тенденції ще треба закріпити, поглибити, а головне, зробити незворотними. Але вже сьогодні вони переконливо засвідчують: творчий, будівничий потенціал України не вичерпано, він є і потребує повного, оптимального використання. Акцентую на цьому увагу і тому, що за нинішніх труднощів — а їх, звісно, скидати з рахунку не можна — багато хто опустив руки, переконує себе і світ, що ми бідні й нам нічого доброго попереду, як кажуть, не світить. Ми розучилися бачити позитив, помічати тих, чийми зусиллями створюється і примножується ресурс зростання. І з цієї причини штучно занижуємо для себе планку вимог: тільки б вижити, а не зростати. А від скигнення нічого не приростає і прирости не може.

Цілий ряд відомих людей і колективів здавна традиційно уособлюють інтелектуальну й індустріальну потужність нашої держави. Назву, для прикладу, Інститут електрозварювання Національної Академії наук, Новокраматорський машинобудівний завод, Запорізьке акціонерне товариство “Мотор-Січ”, Харківське державне авіаційне виробниче підприємство. Такими ж символами стали й імена їхніх керівників — Бориса Євгеновича Патона, Георгія Марковича Скударя, Вячеслава Олександровича Богуслаєва, Анатолія Костянтиновича М’ялиці. Вони не випадково започаткували когорту Героїв України.

Водночас могу назвати і чимало інших, хто також за нинішніх надскладних умов демонструє свою енергію, ініціативу, підприємливість, уміння ефективно працювати. В Інституті електродинаміки Ака-

демії наук під керівництвом його директора Анатолія Корнійовича Шидловського розроблені ефективні методи боротьби з технологічними втратами в електричних розподільчих мережах. Щорічний ефект — економія до 20 млрд кВт · год., або понад 500 млн дол. Впевнено нарощує видобуток вугілля Державна холдингова компанія “Ровенькиантрацит”. 16 українських виробників об’єдналися в “Групі “Норд” на базі одноіменного Донецького акціонерного товариства. Вони практично на рівних конкурують з відомими у світі корпораціями з випуску сучасної побутової техніки. Товари народного споживання сучасної якості виробляють акціонерні товариства “Трембіта” у Чернівцях і “Весна” у Львові.

Стабільно працюють і динамічно розвиваються вже цілі території. Потужний темп взято у місті Іллічівськ Одеської області, де міським головою Валерій Якович Хмельнюк. Скажу лише про деякі параметри економічного і соціального розвитку Іллічівська: торік обсяги промислового виробництва зросли на 30 відсотків, а за чотири останні роки — у 2,5 раза. За три роки залучено 30 млн дол. інвестицій, з яких третина — капіталовкладення вітчизняних підприємницьких структур. У місті немає заборгованості з зарплатою бюджетникам, з пенсіями, надається адресна допомога малозабезпеченим. Забезпеченість населення магазинами, іншими торговими точками і кафе — вища, ніж навіть у столиці, а питна вода, і це дуже важливо, обробляється за найкращою європейською технологією.

Серед тих, хто знайшов своє місце за нових умов, зумів вистояти, нарощує виробництво продукції і зміцнює свою економіку, чимало сільських колективів різних форм власності та господарювання — КСП і агрофірми, фермерські господарства і селянські спілки, акціонерні товариства. Так само широка і їхня географія — від Закарпаття до Сумщини й від Полісся до Причорномор’я. Тобто люди вільно, без усякого примусу і диктату обирають ті форми організації виробництва, які вважають прийнятними і вигідними для себе.

Не тільки назву, а й саму свою сутність змінив колгосп імені Кірова Білозерського району на Херсонщині, який очолює Дмитро Костянтинович Моторний — патріарх української ниви, двічі Герой соціалістичної праці, кавалер ордена князя Ярослава Мудрого. Тепер це приватно-орендний кооператив “Зоря”. Колгосп був міцний, добре пішли справи і після розпаювання землі та майна у 1997 році. Успішно адаптувавшись до нової ситуації, селянський кооператив нарощує виробництво продукції, збільшує рентабельність і має змогу утримувати великий соціально-культурний комплекс.

Я радив би частіше бувати у таких господарствах тим, хто виступає проти реформування аграрного сектору. А отже і проти того, щоб люди ставали не тільки господарями на своїй землі, а й її власниками. Ма-

буть, варто уважніше прислуховуватися до селян, особливо пенсіонерів, які почали одержувати орендну плату за свої земельні й майнові паї. Нерідко виходить так, що ці люди знають зміст і спрямування Указів Президента краще, аніж ті, кому Укази належить виконувати. Логіка у таких керівників нехитра: навіщо напружувати мозок, якщо дуже непогано бути таким собі сучасним поміщиком. Просто аж незручно вже вкотре доводити деяким політикам і політичним партіям очевидне: захищаючи колгоспи, вони фактично ратують за консервацію на селі злиденності та кріпацької залежності людей.

Наші спільні зусилля мають бути спрямовані зовсім в інший бік — на те, щоб економічна свобода, навіть на цьому початковому етапі, вивільняла ділову ініціативу, виводила в авангард радикальних перетворень нову генерацію людей, здатних мислити і діяти по-сучасному, по-ринковому. Іншими словами, потрібно зробити позитивні здобутки масовим, повсякденним явищем, нарощувати їх критичну масу для проривів у економіці та соціальній сфері. І забезпечувати на цій основі нову якість життя. А сьогодні давайте всі разом подякуємо тим, хто своєю працею, досвідом і прикладом будує Україну.

Шановні народні депутати!

Долю і темпи ринкових перетворень визначають не стільки економічні програми, скільки здатність влади і народу, держави і суспільства мобілізуватися й діяти як єдиний, злагоджений організм. Діяти так, як того вимагають масштаби і глибина завдань. Тому я вважаю за необхідне зупинитися далі на чинниках і передумовах, від яких великою мірою залежить реалізація запропонованої стратегії економічного і соціального розвитку України.

На перше місце ставлю проблему державної політики і дієздатності влади.

Нам слід серйозно домовитися про принципи, на яких має будуватися державна політика. Вона повинна бути щонайперше — українською, єдиною і узгодженою, ефективною, відповідати особливостям моменту, часу, доби. Для цього потрібно, щоб кожна з гілок державної влади керувалася єдиними базовими цінностями, законами та ефективно діяла строго у межах своїх повноважень. Сьогодні ми багато втрачаємо саме через те, що державна політика є фрагментарною, розбалансованою, а іноді й різновекторною, з внутрішніми суперечностями, що виразно виявляється у питаннях як внутрішнього життя, так і зовнішньої політики. Політичні погляди, уподобання й антипатії можуть бути різними, що цілком природно. Але жодною мірою — не на шкоду інтересам держави.

Втрата Україною за останнє десятиріччя половини свого економічного потенціалу — це плата не лише за гріхи комунізму. Це також плата, і немала, за непослідовність, суперечливість політики та слабкість влади, за

антисистемність і контрпродуктивність політичного процесу. Якби, боронь Боже, реалізувалися засадничі позиції хоча б частини партій, груп та окремих осіб, то суспільство було б просто зруйноване, підірване зсередини. Тому я надаю величезного значення базовим цінностям, що мають бути обов'язковими для всіх і не підлягати ревізії. Відношу їх до стратегічних пріоритетів, насамперед для державної влади.

Під цим оглядом оцінюю і зміни, що сталися останнім часом у Верховній Раді. Важливо, щоб налаштованість на входження у парламентське русло, яка окреслилася, утвердилася остаточно. Не можу не відзначити, що парламент — чи не вперше за роки незалежності — знайшов у собі мужність і розділив із Урядом відповідальність за непопулярні кроки при прийнятті бюджету. Я за співпрацю з Головою Верховної Ради, з усім депутатським корпусом. Хотів би бачити наш парламент єдиним цілим, консолідованим органом, без переможців і переможених, диктату більшості над меншістю чи навпаки. На мою думку, слід невідкладно прийняти закон про опозицію або включити відповідний розділ у закон про політичні партії. І головне при цьому — не формальний бік справи, а відповідність загальноприйнятим цивілізованим стандартам.

Нормалізація обстановки у парламенті диктується нагальною необхідністю активізації законотворчого процесу і поліпшення його якості. Сьогодні цей процес безсистемний. Немає концепції, яка передбачала б внутрішню його логіку, синхронізацію з поточними потребами і перспективними проблемами суспільного життя. Закони нерідко приймаються не до кінця відпрацьованими, з явними ознаками лобіювання, щойно після виходу обростають численними змінами і доповненнями. Усе це ускладнює їх сприйняття навіть фахівцями, не кажучи вже про пересічних громадян, створює можливості для порушень і зловживань при практичному застосуванні.

Для прикладу можна взяти закон про підприємництво. Він надавав громадянам право без обмежень самостійно здійснювати будь-яку діяльність, яка не суперечить чинному законодавству. А потім закон зазнав істотної трансформації. І врешті-решт вийшло так, що кількість промислів, на заняття якими потрібно одержати дозвіл, зросла більш як у п'ять разів і сягнула за півсотні. Цим не тільки обмежено ініціативу громадян, їхнє право самим вибирати собі рід занять. Як наслідок, ще й розширилося поле для чиновницького свавілля, бюрократизму, корупції.

Особливо наголошую на необхідності докорінної зміни ідеології законотворення. У своїй більшості наші закони ще й донині зберегли відбиток, такі собі родимі плями попередньої системи, коли пріоритет беззастережно належав державі, владі, а вже потім йшлося про громадянина, особистість. Така система пріоритетів мало змінилася після прийняття Конституції. Людину як найвищу суспільну цінність, її права і свободи ще не

виведено у центр нормотворчої діяльності, а відповідно і практичної роботи державних органів, владних структур. Цю піраміду треба перевернути.

Дозволю собі також нагадати, що з 1996 року, з часу прийняття Конституції, ухвалено лише чверть із понад 50 конституційних законів. Не оновлено трудове, земельне, житлове законодавство, не схвалено Цивільний, Господарський, Податковий, Кримінальний, Процесуальний кодекси, не впорядковано законодавство про судоустрій. Що заважає? Маємо 180 юридичних вузів та факультетів, наукові заклади у системі Національної Академії наук, спеціалізовані відомчі структури. Тут цілий загін науковців — до тисячі докторів і кандидатів юридичних наук. Маємо, нарешті, Академію правових наук. Отже, гальма — в організації роботи, надмірному захопленні політичними розборками на шкоду нормотворчому процесу.

Ще раз просив би народних депутатів зважити, що від цього програє економіка, страждають люди. Мабуть, не буде перебільшенням сказати, що радикальні зміни в суспільному житті найменше відбилися на нашій судовій системі. Та ідеологія, яка домінує у законотворчості, багато в чому властива і судовій практиці. Переважає, як і раніше, репресивно-каральне спрямування, а захист людини, її прав, честі та гідності — на другому плані. Зараз із ста засуджених 36 відбувають строк у місцях позбавлення волі. До порівняння: у Німеччині до 83% засуджених застосовується таке покарання, як майнове стягнення. До речі, через різні системи цінностей у законодавстві та практиці його застосування ми вже починаємо програвати міжнародні судові процеси. Незалежність суду не повинна трактуватися як корпоративна замкненість.

Я хотів би бачити більше співпраці з Верховною Радою, Кабінетом Міністрів на стадії підготовки законопроектів, в аналізі та удосконаленні практики застосування нормативно-правових актів. І насамперед у питаннях захисту людини та приватної власності, що донедавна не були для суду пріоритетними. Конституція вимагає від мене бути гарантом додержання прав і свобод людини та громадянина, і виконанню цієї функції я надалі приділятиму особливу увагу. Так само, як і координації, узгодженню діяльності усіх гілок влади.

Перші мої рішення після вступу на посаду на новий термін стосувалися реформування системи центральних органів виконавчої влади і вищого з них — Кабінету Міністрів. Я прийняв практично всі пропозиції нового Прем'єр-міністра щодо складу Уряду, надавши йому можливість сформувати свою команду. Треба розуміти, що цьому Урядові довелося починати за винятково складних умов: реорганізація центральних органів виконавчої влади, невідкладні поточні проблеми, бюджетний процес, переговори щодо реструктуризації зовнішньої заборгованості. Звертаюся до Верховної Ради з проханням про підтримку Кабіне-

ту Міністрів, яка на рівні Президента реалізована, зокрема, у пакеті Указів з питань земельної реформи, приватизації, у рішеннях Ради національної безпеки і оборони. Я у принципі не проти підписання угоди про співпрацю між парламентом і Урядом, але за умови, що в її основі будуть не загальні політичні гасла, а конкретні справи, і насамперед вироблення та реалізація узгодженого плану законодавчих робіт.

Пропоную відновити роботу Вищої економічної ради з участю Президента, Голови Верховної Ради і Прем'єр-міністра для визначення та оперативного коригування тактики вирішення економічних і соціальних питань. Та за будь-яких умов, а за такої підтримки особливо, Прем'єр, його заступники, міністри повинні виявляти організованість, самовідданість, виваженість у рішеннях. І найвищу відповідальність за можливі наслідки кожного свого кроку — зробленого чи не зробленого. Головне — не розгубити кредит довіри, який надано Уряду. Щоб з формули “українська команда реформаторів” із часом не випало останнє слово.

Аналогічні вимоги — звісно, з поправками на специфіку — стосуються й керівників місцевих органів влади. Причому всіх — і виконавчої влади, і місцевого самоврядування. У державі треба керуватися державними, єдиними законами, а не творити свої власні. Це не той випадок, коли у своєму монастирі можна жити за своїм статутом. За минулий рік довелося замінити 16 голів обласних державних адміністрацій та 61 їхнього заступника. Звільнено 144 голови райдержадміністрацій, або 28,5% загальної їх кількості. Після тривалого періоду роботи виключно на довірі, якщо так можна висловитися, вводиться у практику вивчення стану справ на місцях з відповідними висновками. Це, ясна річ, у декого великої радості не викликає, бо від контролю вже просто відвикли. А закон про місцеве самоврядування у нас прийнято такий, що дехто з керівників цих органів сприймає посилення уваги до їхньої роботи мало не як особисту образу. І негайно ж надає цьому політичного забарвлення.

Нечіткість і недосконалість правових норм породжують зайве напруження у стосунках між головами державних адміністрацій та рад, а також між обласною владою і міськими головами. Принаймні у п'яти областях уже доходить до відкритого протистояння. Тому вважаю за необхідне невідкладно повернутися до законів про державні адміністрації та місцеве самоврядування, ще раз уважно їх проаналізувати і зіставити з реальною практикою. І внести відповідні зміни та доповнення. Минулого року 11 % загального числа керівників було звільнено за серйозні недоліки в роботі. Причому ця цифра, зважаючи на наше традиційне тяжіння до обтічних формулювань та м'якосердя, явно занижена. А якщо додати нові, сучасні вимоги до кадрів за наявності неодмінних чесності й професіоналізму, то стає очевидним, що **кадрова проблема зараз набуває граничної гостроти.** Основні її складові бачу такими.

Не можна вважати нормальним, що кожен п'ятий з наших державних службовців, причому переважно вищих категорій, — передпенсійного і пенсійного віку. **В кадровому корпусі намітився небезпечний розрив, вакуум між поколіннями.** Це статистичний бік справи. Він засвідчує, що у нас немає системної роботи з резервом кадрів, а за ним постає інший, глибинний підтекст — відповідність кадрів сучасним вимогам. Для реалізації завдань стратегії економічного і соціального розвитку потрібні люди, які вже витримали перші випробування ринком, довели не тільки свою сприйнятливість до цілком нових справ і завдань, а й здатність практично їх реалізовувати. Треба дивитися правді у вічі: переважно це вже кадри посткомуністичного призову. “За одного тямущого капіталістичного прикажчика я віддав би десять комуністів”. Це не мої слова. Їх сказав свого часу Ленін, віддаючи перевагу професіоналізму перед комчванством і некомпетентністю.

За приблизними розрахунками, тільки для промислового й аграрного виробництва ми потребуємо на перший час до 20 тис. менеджерів-організаторів. Вони потрібні для тих суб'єктів господарювання, які будуть пілотними у ринковій перебудові економіки, прискорено адаптуючись до ринку і демонструючи на практиці його переваги. На підтвердження наведу таку цифру: більшу частину всіх надходжень до бюджету зараз забезпечують 650 підприємств, або 0,1% загальної кількості платників податків. Це важливо і з тих міркувань, що перетворення мають здійснюватися не стільки за директивами і планами згори, скільки на потребу та з ініціативи знизу.

До такої постановки питання мене спонукають і дуже різні, якщо не сказати контрастні, підходи у господарюванні, а відповідно і практичні результати. Візьмемо два металургійні комбінати, зіставні за характером виробництва, — Маріупольський імені Ілліча і “Криворіжсталь”. Перший з них, яким керує Володимир Семенович Бойко, перебуває на піднесенні. Торік обсяг виробництва зріс тут проти 1998 року у півтора раза, у розвиток підприємства за п'ять останніх років вкладено понад 400 млн дол. власних коштів. Комбінат сплатив за рік близько 100 млн грн податків, він не має боргів перед бюджетом та Пенсійним фондом, заборгованості з виплатою заробітної плати своїм працівникам, своєчасно і повністю розраховується за газ та електроенергію. І утримує при цьому велику соціальну сферу. А інший гігант, у Кривому Розі, доведений мало не до ручки. Приміром, кредиторська заборгованість — 1,5 млрд грн. І лише з приходом нового керівника ситуація стала оздоровлюватися.

Якнайрішучіше вимагаю розібратися зі станом справ на кожному підприємстві, нещадно відсікаючи різного роду посередників, які паразитують на виробництві, знекровлюють його економіку. Адже не секрет,

що практично всі більш-менш привабливі підприємства з ліквідною продукцією поділені за сферами впливу між кланами. Такій практиці треба покласти край — раз і назавжди. Це обов'язок найперше урядовців, керівників місцевих органів влади, які нерідко під приводом становлення ринкових відносин пустили діяльність суб'єктів господарювання на самоплив.

Загалом нам належить вийти на створення оновленого, потужного і дієздатного державного апарату. Відтак dokonальною є потреба у прийнятті фактично нового закону про державну службу, виробленні та реалізації програми підготовки державних службовців та господарських керівників, причому як на підставі внутрішніх можливостей, так і з урахуванням можливостей навчання за межами нашої держави. У більш широкому плані, підкреслюю це особливо, назріла необхідність формування національної еліти в усіх без винятку сферах. Еліти, яка за своїми духовними, інтелектуальними, професійними вимірами була б осердям нації, продукувала зі свого середовища її знакові постаті. Такі, які могли б слугувати для кожного з нас суспільним еталоном, моральним авторитетом і за якими світ упізнавав би Україну. Постаті, якою був для України і для світу Олесь Гончар.

Слід подбати про створення максимально сприятливих умов, які б заохочували помічати задатки, сильні сторони і неординарні риси людей, підтримувати, розвивати і розкривати їх на всіх щаблях становлення особистості. Саме на такі підходи треба перенацілювати нашу систему освіти, яка поки що більше зорієнтована на нівелювання майбутніх громадян. Ми розтринькуємо навіть те багатство, яке нам допомагають знаходити міжнародні дитячі та молодіжні олімпіади з різних галузей знань. Чи завжди переймаємося долею юних талантів, справжніх самородків, які вже в юному віці заявляють про себе? На жаль, не завжди і не скрізь. Скоріше навпаки. Повторюю: потенційних лідерів нації треба ретельно і терпеливо шукати зі шкільної і студентської лави, а знайшовши, “вести”, супроводжувати до остаточного їх сформування як особистості, фахівця та громадянина. Це нелегко і недешево, бо стосовно еліти йдеться, скажемо так, не про масовість, а про одиничність, неповторність, без неї немислимі ані повноцінне сьогодення, ані історична перспектива. У мене немає сумніву, що тут потрібні серйозні державні рішення. Зокрема, продумані програми роботи з обдарованою молоддю.

Кадрова політика та практика тісно пов'язані з проблемою, яку я також відношу до чільних передумов реалізації економічних та соціальних завдань. Це довіра народу до влади і відповідальність влади перед народом. І те, й інше можливе тільки тоді, коли влада буде чесною і доступною, зрозумілою для людей у своїх рішеннях та діях. І найголовніше, коли владні рішення та дії матимуть реальні позитивні результати

для людей, будуть полегшувати і поліпшувати їхнє життя. Значущість цього основоположного імперативу особливо зростає у перехідний період, у пору глибоких і всеосяжних перетворень. Причому не останньою чергою з тієї причини, що у нас не бракує спроб списувати на ці перетворення, як на війну, безладдя, власну безгосподарність, нехлюйство і прямі порушення та зловживання. Наше завдання — переконати людей, довести на ділі, що реформування і порядок — поняття сумісні, що вони можуть і повинні доповнювати, підкріплювати одне одного.

Кабінет Міністрів, місцеві органи влади зобов'язані невідкладно провести суцільну інвентаризацію народногосподарського комплексу, аналіз середньостатистичних підприємств. Без чіткої картини, без ясного бачення своїх можливостей ми будемо залишатися у полоні віртуальної реальності, яка накладає відповідний відбиток на всі наші плани, наміри та дії. Таке підґрунтя значною мірою живить корупцію та злочинність, що є сьогодні однією з головних причин економічних труднощів і соціальної напруженості. Кожен має зрозуміти, що **корупція є не породженням і супутником ринкових реформ, а навпаки, наслідком їх повільності, непослідовності та незавершеності**. Без такого розуміння всі розмови про масштаби і небезпеку цього зла малоефективні. Єдиний реальний їх результат — це критичне падіння довіри до влади, дискредитація України у світі. **Ми не покінчимо з корупцією, якщо боротьба з нею буде зосереджуватися лише в силових структурах та залі суду. Її коріння треба підірвати послідовним і рішучим продовженням адміністративної реформи.**

Адміністративна реформа спрямована, *по-перше*, на чітке розмежування влади і бізнесу. Вона покликана змусити державного службовця справді служити державі, позбавивши його функцій всесильного регулювальника і розподільника в економіці. Завдання стоїть однозначне: ефективно протидіяти криміналізації відносин між державним апаратом та бізнесом і запобігати її рецидивам.

Друге — забезпечення повної прозорості економічних процесів, у тому числі та передусім — у сфері приватизації, земельній реформі, на енергоринку, у банківській системі.

Третє — приведення діяльності правоохоронних структур, судової системи у відповідність до сучасних економічних реалій. Деякі з них, побудовані за старими матрицями, нині потребують глибокої і невідкладної реорганізації.

Головну й кінцеву мету всієї цієї роботи я вбачаю у встановленні твердого і справедливого порядку, який у поєднанні з економічною свободою створив би необхідні умови для реалізації енергії, ініціативи, підприємливості наших людей в економічній та соціальній сферах, у

всіх видах діяльності. Наклавшись на об'єктивні можливості, які має наша держава, це забезпечить динамічний і сталий її розвиток.

Окрема проблема — **необхідність легалізації тіньових капіталів**. Це справді складна справа. Розмов і пропозицій тут не бракує. Але я розумію, що вчора вирішити її було неможливо, сьогодні — можна і треба, бо завтра буде пізно. Чому саме сьогодні? Обрано Президента, парламентські вибори ще не скоро, а президентські й поготів. Отже, найближчим часом не передбачаються передвиборні баталії, коли, як правило, підносяться радикальні гасла всеосяжної справедливості й подібні до них. Давайте визнаємо, що популістська риторика ніколи не зробить наших людей багатшими і не поверне коштів із закордонних рахунків, які будуть і надалі працювати на чужі країни. **Тож треба набратися мужності і прийняти рішення про легалізацію всіх тіньових капіталів, за умови, що вони прийдуть в Україну і будуть інвестовані в її економіку.** Потрібне спільне узгоджене рішення — Верховної Ради та Кабінету Міністрів.

Шановні учасники засідання!

Від нас, присутніх у цій залі, залежать перебіг і наслідки політичних процесів в Україні. А в кінцевому підсумку — політична і соціальна стабільність, громадянський мир і порозуміння як визначальні риси нашого способу життя і запорука реалізації економічного потенціалу України. Під цим кутом зору я розглядаю роль та відповідальність політичних партій. Не схильний драматизувати той факт, що їх кількість у нас уже сягає сотні, хоч 98% населення перебувають поза ними. Сутність в іншому: як та чи інша партія впливає на настрої людей, яка частина населення поділяє її позицію та підтримує її платформу. Те, що у нас ще немає прозорості не лише в економіці, а й у політиці, що тут також переважає ручне управління, серйозно гальмує процес політичного структурування українського суспільства. Ось чому бачу доконечну потребу в забезпеченні законодавчого регулювання політичного процесу, щонайперше через прийняття виважених, узгоджених із вимогами часу законів про політичні партії та місцеві й центральні вибори.

Застерігаю керівників усіх рівнів від перешкоджання становленню та діяльності партій, які перебувають у правовому полі, а також від того, щоб штучно стимулювати формування партійних структур. Не можна відкладати започаткування цивілізованого політичного діалогу між партіями та лідерами як на загальнодержавному, так і регіональних рівнях. Пропоную таку ідеологію цього діалогу: вести розмову від того, що об'єднує, а не роз'єднує, як було дотепер. Інакше діалог закінчиться, так і не розпочавшись. Закликаю до відмови від політичної нетерпимості, бо вона схожа на кулю зі зміщеним центром, яка розриває весь суспільний організм, травмує суспільну свідомість. **Україні, нашій економіці зокрема, життєво необхідні розумні політичні компроміси, консолідація**

нації. Широке, усталене суспільне порозуміння — фундамент для розв'язання проблем, представлених у Стратегії економічного і соціального розвитку на 2000—2004 роки, зміцнення авторитету України у світі.

Головним у комплексі чинників, на які ми повинні спиратися в реалізації стратегії економічного і соціального розвитку, я вважаю істотне посилення уваги до гуманітарної сфери. Загальносвітові тенденції і власний досвід вмотивовують принциповий висновок: індустріальний, промисловий та економічний поступ значно більше залежить від духовної, культурної складової, ніж від суто технічних нововведень. На жаль, наш досвід переконує в цьому і від зворотного: крайнощі щодо гуманітарної сфери дорого обійшлися державі, суспільству, а також економіці. Тим часом в Україні є все для гідного існування цієї сфери, для утвердження її як рушія суспільного життя і каталізатора позитивних змін. Не кожна з розвинутих країн має 70 тисяч докторів і кандидатів наук, майже 200 тисяч працівників культури, 10 тисяч членів творчих спілок, великий і кваліфікований загін освітян та медиків. Інша річ, і важливе завдання для Уряду, що ці люди та структури не можуть повноцінно працювати за умов залишкового фінансування і явної недооцінки їхньої ролі загалом.

Прогрес ніколи не був безплатним. А за сучасних умов — годі й говорити. Разом із цією аксіомою нам належить досягнути також необхідність піднесення ролі та значення інтелігенції у збереженні й примноженні національної самобутності, інтегруванні у світовий культурний процес. Враховуючи при цьому, що відмінності і суперечності між культурами набагато живучіші, аніж політичне та економічне суперництво. А влада мови, хоча і невидима і невідчутна, проте часто міцніша, ніж будь-яка інша. Глибока взаємодія культур, широке спілкування людей покликані сприяти утвердженню цивілізованого співіснування України зі світом.

З іншого боку, є питання непрості й гострі, про які треба менше говорити, не піднімаючи навколо них політичних збурень, а предметно працювати над їх вирішенням. Сьогодні вони стосуються переважно мови, національної і релігійної сфер. З усім цим тісно змикається тема патріотизму. Її актуальність посилюється принаймні двома факторами: завданнями внутрішнього облаштування України і глобалізацією політичних та економічних процесів. Якщо конкретніше, то патріотизм і відстоювання інтересів своєї країни можуть стати стрижневими компонентами української національної ідеї, консолідації народу і влади, політичних сил, зміцнення єдності держави.

Шановні народні депутати!

Положення запропонованої Стратегії економічного та соціального розвитку України на 2000—2004 роки і чинники та передумови, від яких залежить втілення їх у життя, я розглядаю як сукупність складових **на-**

ціональної безпеки держави. До тих її компонентів, про які вже йшлося, а саме: забезпечення реалізації конституційних прав і свобод людини та громадянина, непорушності конституційного устрою, зміцнення демократії та моральних підвалин суспільства, сталого розвитку економіки, підвищення рівня життя людей, — хочу додати і такі:

- **в інформаційній сфері** — розвиток мережі вітчизняних засобів масової інформації, підтримка національного виробника інтелектуального продукту, збереження своєї автентичності у світовому інформаційному просторі;

- **в екологічній сфері** — досягнення загальноприйнятих норм та стандартів захисту навколишнього середовища, розв'язання специфічних для України проблем, пов'язаних із Чорнобилем та надвисоким техногенним навантаженням на довкілля;

- **у демографічній сфері** — вироблення та реалізація активної політики мобілізації інтелектуальних, фінансових та матеріальних ресурсів для реформування системи охорони здоров'я, запровадження у медичну практику новітніх наукових досягнень, здійснення програм підтримки сім'ї, материнства і дитинства, утвердження здорового способу життя;

- **у міжнародній сфері** — забезпечення суверенітету України, зміцнення її позицій у світі, послідовне відстоювання національних політичних та економічних інтересів, розвиток рівноправних і взаємовигідних відносин з традиційними та новими державами-партнерами, міжнародними і регіональними організаціями;

- **у воєнній сфері** — захист незалежності і територіальної цілісності держави, забезпечення мирних умов її розвитку через зміцнення Збройних Сил на засадах оборонної доктрини, посилення уваги до потреб військовослужбовців, армії та флоту загалом.

Шановні народні депутати, учасники засідання!

Я розраховую на ваше розуміння і підтримку викладеного у Посланні та моєму виступі, на спільну роботу Президента, Верховної Ради, Уряду, всієї системи державної влади, всього українського народу над реалізацією стратегічних завдань розвитку України. Якщо ми виявимо волю, твердість, послідовність і консолідовану відповідальність у розв'язанні проблем як держави, так і людини, громадянина, сім'ї, то справи у нас підуть на лад. Націю можуть звеличити лише великі цілі та великі діла. Давайте з цього і будемо виходити.

ПОСИЛИТИ ІНВЕСТИЦІЙНУ СПРЯМОВАНІСТЬ ПРИВАТИЗАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ

Виступ на VIII з'їзді УСПП

30 травня 2000 року

Шановні делегати та гості з'їзду!

Рік, що минув від часу попереднього з'їзду УСПП, приніс важливі зміни у соціально-політичному та економічному житті. Маю на увазі насамперед президентські вибори і всеукраїнський референдум, на яких більшість нашого народу підтвердила свою прихильність ідеям демократизації суспільного життя та ринкової перебудови економіки. Усі ми відчували сплеск загальної активності після інавгурації Президента. Як ви пам'ятаєте, відразу ж після того, як я приступив до виконання обов'язків по обранні на другий термін, було підписано об'ємний пакет Указів із найбільш актуальних, назрілих питань економічної політики. Вони стосувалися передусім проведення адміністративної реформи, прискорення приватизації, реформування агропромислового комплексу, формування ринку землі несільськогосподарського призначення, підтримки підприємництва регуляторними методами. Тобто, за великим рахунком, глибинних основ економічних відносин.

Наслідком вжитих заходів стала якісно нова ситуація в країні. У політичному аспекті це насамперед створення парламентської більшості, започаткування конструктивної співпраці між законодавчою і виконавчою гілками влади. А в широкому зрізі — відчутне оздоровлення самої атмосфери в суспільстві.

Про стан справ в економіці докладніше скажу далі. В узагальненому ж плані зрушення у цій сфері засвідчили, що найтяжчий, найскладніший етап нами пройдено, а завдання в царині соціально-економічного розвитку мають під собою цілком реальне підґрунтя. Нині нам украй

необхідне всебічне осмислення досвіду та підсумків минулого півріччя і подальших кроків, які належить зробити з урахуванням цього аналізу. Звідси і певна пауза у заходах та ініціативах, прийнятті документів. Але, підкреслюю, пауза, а не затишшя. Зараз готується пакет Указів із складних і принципово важливих питань, що стосуються банківської, податкової, регіональної політики. Їх сутність і у продовженні, розвитку попередніх напрацювань, і в забезпеченні нових, відчутних якісних проривів. Цілком зрозуміло, що для успішної реалізації наміченого нам потрібні як сьогодні, так і завтра поліпшення політичного клімату, порозуміння і злагода в суспільстві. Основа для цього є, але поки що тільки основа.

Ще передчасно говорити про сталий і тривкий характер парламентської більшості. Їй слід швидше позбуватися ситуативних, тимчасових елементів у своїй конструкції та функціонуванні. Треба ясно бачити, що далеко не всіх влаштовує політична стабільність, яка вже, будемо сподіватися, вкоренилася у нашому житті. Виразно окреслюється неспроможність деяких політичних сил ефективно діяти за умов, коли на передній план виходять конструктивність, інтелект, відповідальність, їхня нездатність конкурувати зі своїми опонентами і загалом хоч якось виділятися на загальному фоні. Саме цим я значною мірою пояснюю намагання розгорнути кампанію за дострокові парламентські вибори. Для них, на моє тверде переконання, сьогодні немає жодних причин — ані політичних, ані правових, ані економічних чи якихось інших. Просто у нас дехто звик існувати у стані перманентної боротьби, конфронтації і в більш-менш спокійній обстановці почувається як риба, викинута на берег. Звідси спроби реанімувати нашу давню і погану хворобу, яка вже завдала стільки лиха, — надмірну і суцільну заполітизованість.

Є спроби, і ви це знаєте, занести вірус політизації і в діяльність УСПП. Скажу відверто: мені цього дуже не хотілося б. Від вашого Союзу, його позиції великою мірою залежать визначення і реалізація завдань подальшого соціально-економічного розвитку країни. Як мені здається, найбільш оптимальним для цього був би статус інтелектуального центру, спроможного здійснювати, скажемо так, мозкові атаки на найскладніші проблеми вітчизняного підприємництва та економіки загалом. Сьогодні мені приємно відзначити, що саме так УСПП уже встиг себе добре зарекомендувати. Ваші пропозиції і напрацювання використані у роботі з кардинальної перебудови вітчизняної економіки, утвердження в ній ринкових засад. Додам, і це не менш важливо, що через ваш Союз державна влада має змогу легше і краще порозумітися з усім загалом українських промисловців і підприємців, повніше вивчати і враховувати їхню думку при виробленні та прийнятті принципів рішень. Наголошую на цьому і в зв'язку з тим, що на нинішньому етапі

різко зростають роль і значущість зовнішніх вимірів внутрішньої політики України та критеріїв її ефективності. Іншими словами, серйозність своїх намірів інтегруватися у світове співтовариство, вивести свою державу на рівень загальновизнаних міжнародних вимог, параметрів та стандартів ми маємо доводити вже не деклараціями, а практичними перетвореннями і такими ж реальними їх результатами. А це передбачає жорсткий прагматизм, точний розрахунок, увагу до реалій, тобто все те, що лежить в основі діяльності та способу життя промисловців і підприємців як людей діла. Давайте спільно подбаємо про широке застосування таких підходів, такого досвіду, поставимо їх на службу Україні, суспільству.

Дозвольте після цієї необхідної, на мій погляд, преамбули перейти до безпосередньо економічної ситуації. Вона також істотно відрізняється від того, що ми мали на травень минулого року. І також ще не повною мірою визначилася, а тому особливо потребує чітких і неупереджених оцінок. Зростання обсягів промислового виробництва на 10,4%, у тому числі товарів народного споживання на 29,3% — це динаміка, без перебільшення, безпрецедентна. Таких темпів ми не мали не лише за роки незалежності, а й за останній двадцятирічний період перебування України у складі Союзу. Є перші позитивні результати і у реформуванні агропромислового комплексу. Цієї весни нові приватні власники і сільські господарі провели посівну не гірше, ніж у минулому році, а головне — за менших витрат. Так, нафтопродуктів пішло на третину менше, ніж торік. Реальні економічні та соціальні вигоди приносить селянам паювання землі. Власникам земельних паїв нараховано орендної плати на суму близько мільярда гривень. Водночас я рішуче проти як перебільшення досягнутого, так і політизації його оцінок. Потреба в об'єктивному і виваженому аналізі диктується тим, що лише на цій основі можна відповідально досягнути перший досвід, його плюси та мінуси і грамотно, аргументовано сформулювати основні принципи економічної політики на майбутнє. Така політика має насамперед закріпити і розвинути позитивні зрушення, а головне, забезпечити їх незворотність.

Поза усім іншим, тут треба мати на увазі таке. Зміни на краще — наслідок не тільки і не стільки рішень та практичних заходів останнього часу. Вони виростили і з усієї минулої роботи. У нас дуже інертна, консервативна виробнича структура. Вона надто повільно, з великими затримками реагує на будь-які нововведення. Відповідно реакція економіки на кроки, що робляться зараз, відіб'ється теж пізніше. Як відомо, позитивні ознаки у цій сфері почали виявлятися ще минулого року. Приріст ВВП у четвертому кварталі становив 3,2%, а промислове виробництво стало зростати з серпня. В основі цього — реструктуризація

значної кількості підприємств, їх адаптація до ринкових умов, формування практично в усіх галузях промисловості “точок зростання”. Це підприємства, що виробляють конкурентну продукцію, насамперед у харчовій, легкій, деревообробній промисловості, почасти — у машинобудуванні, металургії та хімії.

Цей процес набув інтенсивного розвитку після фінансової кризи 1998 року. Він став практичним наслідком нових підходів у економічній політиці — перенесення основних її акцентів на мікрорівень, на підтримку реальної економіки, посилення регуляторної функції держави. Лише за другу половину 1998 та 1999 рік було прийнято понад сто Указів Президента і рішень Уряду з зазначених питань. Передусім саме це допомогло переломити економічну ситуацію на краще, навіть за реальних політичних ускладнень, пов’язаних із президентськими виборами та жорстким протистоянням між законодавчою і виконавчою гілками влади.

Запропонована після президентських виборів стратегія економічних перетворень враховує ці обставини. Збережено її наступність, зв’язок із позитивними зрушеннями попередніх років, які почали давати конкретні результати. Не так давно при розгляді на засіданні Кабінету Міністрів підсумків першого кварталу я, як ви пам’ятаєте, категорично заперечив проти спроб розпочати все спочатку, з чистого аркуша, відкинувши і перекресливши напрацьоване. Підтверджую цю свою позицію і сьогодні.

З іншого боку, треба ясно бачити і те, що у позитивних зрушень в економіці поки що немає достатньої відтворювальної основи. Енергія зростання ще нестійка, вона може вичерпати себе вже найближчим часом. У цьому я солідарний з доповідачем. Таку перспективу, безумовно, не можна скидати з рахунку. Але не годиться і піддаватися настроям фаталізму, приреченості. Навпаки, можна і треба зробити все для того, щоб не тільки зберегти позитивні зрушення, а й суттєво їх посилити.

Найголовнішим сьогодні вважаю забезпечення вже найближчим часом (через один-два роки) необхідних передумов та надійних гарантій досягнення щорічного зростання ВВП на рівні 6—7%. Тут варто звернутися до останніх прогнозів Світового банку та МВФ, за якими протягом найближчих двох років темпи зростання світової економіки становитимуть 3,9—4,2%. Ще вищими вони передбачаються у постсоціалістичних країнах Центральної та Східної Європи.

Для України, яка надто багато втратила через глибоку і затяжну кризу, і цього замало. Нам треба шукати механізми випереджального економічного розвитку. Тобто такі, які забезпечували б темпи зростання у півтора-два рази вищі від середньосвітових. У своєму Посланні до

Верховної Ради я підкреслював, що це вирішальна передумова, з одного боку, структурної перебудови та інноваційного розвитку нашої економіки. А з іншого — реалізації невідкладних соціальних завдань, забезпечення відчутних зрушень у піднесенні життєвого рівня людей, і насамперед малозабезпечених. Це об'єктивні, необхідні й реальні параметри. Якщо ми їх не досягнемо, то будемо переможеними у жорсткій конкурентній боротьбі і втратимо все.

Посильність таких завдань підтверджена експертами, у тому числі й зарубіжними. Вихід на ці рубежі стає безальтернативним пріоритетом державної економічної політики. Сподіваюся, цю позицію, що є ключовою в запропонованій мною стратегії економічного розвитку, поділяють і делегати з'їзду, і весь Союз промисловців та підприємців. Треба виходити і з того, що у нас немає “соціалістичних” інструментів здійснення такої політики. Вона може бути реалізована лише через послідовне поглиблення курсу системних реформ, якомога швидше досягнення необхідної критичної маси ринкових перетворень, яка забезпечила б підвищення конкурентності української економіки і подальший її розвиток на самодостатній ринковій основі.

Сказане не виключає, а навпаки, передбачає необхідність істотного коригування безпосередньої логіки ринкових перетворень, що здійснюються. **Час гасел “реформи заради реформ” вже минув. “Реформи як інструмент сталого зростання” — ось на чому має базуватися спільна діяльність Уряду та парламенту, всіх органів державної влади та управління.** Цій стратегічній меті треба підпорядкувати все — бюджетну, грошово-кредитну, податкову, тарифну, митну та інноваційну політику, активізацію соціальних стимулів виробництва.

У зв'язку з цим зупинюся на деяких найбільш принципових напрямках економічної політики.

Нам необхідно **посилити інвестиційну спрямованість приватизаційного процесу.** Завдання полягає у тому, щоб суттєво зміцнити позиції приватної власності як основи прискорення економічного розвитку. Відповідно до Послання маємо довести частку приватного сектору економіки у створенні ВВП не менш як до 75—80%. Згідно з Програмою приватизації, прийнятою Верховною Радою, а я вважаю це дуже важливим кроком, уже в цьому році надходження до бюджету становитимуть суму, еквівалентну 500 млн дол., у 2001 — 1,5 млрд і в 2002 році — 1 млрд дол. Необхідно забезпечити інвестиційне спрямування значної частини цих ресурсів, бо використовувати їх лише для збільшення бюджетного фонду споживання означало б елементарне і малоефективне проїдання.

Переконаний, що як мінімум чверть цих коштів має йти на інноваційний розвиток виробництва. Адже саме в ньому — визначальна особ-

ливість економічної політики на сучасному етапі. Завдання Уряду — відпрацювати відповідні механізми.

Вважаю за потрібне наголосити і на такому. **Без ефективного, відповідального власника ми не матимемо ані інвестицій, ані нових технологій та додаткових робочих місць.** Підкреслюю: власника ефективного і відповідального. Бо в нас не бракує фактів, коли дії офіційних (а частіше — тіньових) власників протилежні їхнім інвестиційним зобов'язанням. Економіка втягується у черговий процес перерозподілу власності з суто спекулятивними цілями. Відповідно дуже рідко — такі випадки можна перелічити по пальцях — приватизація далі передбачає модернізацію та структурне оновлення. Чи не найвиразніше це виявляється в енергетиці. Мабуть, не потрібно зайвий раз доводити, що такі тенденції та практичні дії суперечать національним інтересам, дискредитують реформи і спотворюють їхню логіку, відкидають нашу економіку назад.

Я вимагаю від владних структур, як у центрі, так і на місцях, активно протидіяти цьому. Там, де приватизовані підприємства використовуються неефективно, слід неодмінно включати механізми банкрутства. Це вимоги нашого законодавства і загальноприйняті у цивілізованих державах норми. Скажу більше: я у принципі проти реприватизації. Однак там, де треба застосувати владу, займати відсторонену, споглядальну позицію не можна. Мушу сказати, що ні Уряд, ні Фонд державного майна, який загалом помітно поліпшив свою роботу, все ж іще не можуть впоратися з усім комплексом приватизаційних процесів, не забезпечують посилення їх інвестиційної спрямованості. У цьому питанні має бути значно активнішою роль регіональних органів влади. Межі експерименту з її підвищення, який проводиться у ряді областей, треба розширювати. Проте Кабінет Міністрів робить все, щоб заблокувати цей процес. Це унаочнюється на прикладі Донецької та Дніпропетровської областей.

Ще раз повторюю: **не можна зводити мету приватизації до вирішення бюджетних проблем. Головне тут — забезпечення ефективного власника і конкурентоспроможного виробництва. Доб'ємося цього — будуть гарантовані й бюджетні надходження.**

Не менш важливим у цьому контексті вважаю **введення в економічний обіг вартості землі, запуск ефективних і контрольованих державою механізмів земельного ринку.** Це також реальний напрям формування інвестиційних ресурсів. Я звернув увагу Кабінету Міністрів, Держкомітету з земельних ресурсів на те, що основні положення Указу про формування ринку земель несільськогосподарського призначення поки що не реалізуються.

Жорстко й однозначно вимагаю прискорити прийняття Податкового кодексу. Підготовка його проекту невинувато уповільнилася, і виникла реальна загроза бюджетному процесові. Говорив уже не раз і наголошую з цієї трибуни: новий бюджет має бути сформований і прийнятий на новій податковій основі. Іншого документа я просто не підпишу. Про це, а також про можливі кадрові рішення у разі зволікання попереджено міністра фінансів та інших посадових осіб. А вносити мало не щотижня на розгляд Верховної Ради все нові й нові законопроекти про додаткові джерела бюджетних надходжень — це не вихід. Додаткові ресурси не падають з неба, вони відволікаються з реальної економіки. І платять їх насамперед ті, хто ще хоч трохи дихає, хто стоїть на ногах і працює легально, поважаючи закон.

Сьогодні, на з'їзді, я ще раз переконався у збігу наших позицій щодо якісного удосконалення податкового законодавства і забезпечення на цій основі крутого повороту в податковій політиці — від суто фіскальної до такої, яка реально стимулювала б виробничий процес. Це має бути глибока податкова реформа, а не механічна уніфікація чинного законодавства та зменшення кількості деяких малосуттєвих податків. Дуже важливо, щоб при цьому було передбачене стимулювання структурних та інноваційних перетворень, експорту високотехнологічної продукції, розвитку житлового будівництва, малого підприємництва та сільськогосподарського виробництва. А також, підкреслюю це особливо, заохочення інвестиційного застосування особистих нагромаджень громадян. Якихось відкриттів тут немає. Подібні стимули широко застосовуються у світовій практиці, у тому числі в постсоціалістичних державах. Наприклад, у Росії підприємствам надано право спрямовувати до половини суми податку на прибуток на розвиток виробництва. Малі підприємства, що працюють у соціально важливих сферах, у перші два роки цього податку не сплачують взагалі. Тут також діє пільгова ставка ПДВ на товари та послуги, що входять до споживчого кошика.

Ще один приклад. Запровадження в Росії (всього на півтора року раніше, ніж у нас) диференційованого оподаткування дало змогу експортерам фармацевтичної та поліграфічної продукції практично витіснити аналогічні українські товари як з внутрішнього ринку, так і з ринків країн СНД. Інвестиційні пільги для юридичних та фізичних осіб весь час діяли і в Польщі. Зокрема, на медичні послуги, інвестиції в особистий бізнес, включаючи житлове будівництво. В нас багато хто не розуміє чи не хоче зрозуміти того, що нинішнє податкове законодавство робить практично неможливими виробництво з довготривалим циклом, інноваційне оновлення основних фондів та розширене відтворення ви-

сокотехнологічного виробництва. Значні ускладнення виникають і в будівельній галузі.

Вважаю неприйнятним, що зазначені проблеми не враховані в урядовому проекті Податкового кодексу. Розраховувати на те, що все вирішить ринок, зовсім відкидаючи регуляторну роль держави, — небезпечна ілюзія. У нас є достатньо вагомі резерви зниження податкового тиску. До них я відношу насамперед такі:

- ефект від зростання виробництва та доходів громадян;
- зменшення рівня тінізації економіки і розширення на цій основі бази оподаткування;
- скорочення обсягів податкової недоїмки, яка нині наблизилася до 10% ВВП;
- скасування пільг на енергоносії, які не стимулюють процес енергозбереження;
- суттєве удосконалення практики податкового адміністрування.

У нарощуванні платоспроможності ринку та потенціалу нагромаджень важко переоцінити роль зниження податкового навантаження на доходи громадян. Ми бачимо, зокрема, які безпрецедентно рішучі кроки робить у цьому напрямку знову ж таки Росія. Це теж той випадок, коли в сусіда не гріх повчитися.

Назріла, а точніше — вже перезріла, потреба перегляду тарифної політики щодо регулювання імпорту. Утримання надвисоких імпорتنих тарифів не лише стримує підвищення конкурентності нашої економіки, а й зменшує доходи бюджету. Водночас треба подумати над стимулюванням інвестиційного імпорту (обладнання, технологій).

Наша держава повинна забезпечити послідовне виконання своїх зобов'язань, пов'язаних із приєднанням до системи ГАТТ/СОТ. При цьому слід виходити з того, що вступ до Світової організації торгівлі — це водночас і необхідна умова входження у зону вільної торгівлі Європейського Союзу.

У процесі реформування податкової системи треба навести порядок і в питаннях амортизаційної політики, особливо в частині стимулювання інвестиційного процесу, прискореного оновлення виробничих фондів. Має бути розуміння того, що податкова реформа та інвестиційна приватизація — найбільш дієві важелі забезпечення економічного зростання.

Я не випускаю з поля своєї уваги і проведення виваженої грошово-кредитної та валютної політики, підпорядкування її інтересам національного виробництва. Визнаємо: грошово-кредитна політика ще надто далека від потреб реального виробника. Навіть більше — вона фактично спрямована проти підприємств, які залишилися, і часто не зі

своєї вини, без обігових коштів. Ситуація склалася так, що до банківських кредитів можуть вдаватися лише явні банкрути або тіньовики. Для тих, хто працює легально і чесно, кредити просто недоступні. Ви це знаєте не гірше за мене.

Щоправда, останнім часом тут спостерігаємо певні позитивні зрушення. Однак загалом обсяги кредитування реальної економіки, особливо довготермінового, вкрай мізерні й навіть віддалено не відповідають вимогам та цілям політики економічного зростання. Надзвичайно важливо забезпечити необхідний оптимум у динаміці грошової бази. З одного боку, не можна допустити, щоб недостатність грошової маси стримувала економічне зростання. Цієї думки дотримуються й авторитетні зарубіжні експерти. А з іншого, — я застерігаю Уряд і Національний банк від недостатньо виважених кроків, які можуть посилити інфляційні процеси в нашій економіці. Інфляція та інвестиції — поняття несумісні, взаємовиключні. Саме під таким оглядом треба оцінювати нову пакетну емісію облігацій внутрішньої державної позики. Безумовно, не можна впадати у крайнощі й відмовлятися від цього фінансового інструменту взагалі.

Але разом із тим не маємо права повертатися, прямо чи опосередковано, до практики прямого кредитування через механізми внутрішньої державної позики дефіциту бюджету за рахунок емісійних коштів НБУ. Потрібно інше — відновлення довіри інвесторів до державних цінних паперів. Мушу сказати, що працюємо над цим ще дуже кволо.

Щодо коштів, які формуються за рахунок інфляційно незагрозливого розширення грошової маси. Їх, і про це заявили Уряд та НБУ ще на початку року, потрібно реально спрямовувати на збільшення пропозиції кредитних ресурсів і зниження на цій основі ставки кредитування. Я добиваюся також активнішої позиції Кабміну і Нацбанку в освоєнні механізмів іпотечного кредитування, стимулюванні лізингових операцій. Поліпшенню кредитного обслуговування виробництва, як і подоланню кризи платежів, має слугувати і відміна “картотеки-2”. Тяглі зволікання з цим незрозумілі й недопустимі.

Кілька необхідних, на мій погляд, міркувань щодо **валютної політики**.

Поділяю занепокоєння з приводу ревальвації гривні. Фактично повторюється ситуація 1996—1997 років, яка призвела до відчутних втрат у нашій економіці. Хочу застерегти голову НБУ В. С. Стельмаха від подібних кроків у майбутньому. Стабільні гроші не завжди працюють на країну — хіба що на окремих осіб. Саме тут повинна, поза всяким сумнівом, виявлятися регулятивна функція держави. Динаміка валютного курсу має бути адекватною інфляційному процесу. Це аксіома.

Більш виваженою я хотів би бачити і бюджетну політику. Нам не потрібна штучна, фіктивна бездефіцитність бюджету, наслідком якої можуть стати лише поглиблення фінансової кризи та розбалансування державних фінансів. Маю на увазі Державний бюджет нинішнього року. Не варто впадати в надмірну ейфорію від того, що надходження до нього перевищують торішні аж у півтора рази. Це значною мірою результат включення до доходної частини бюджету надходжень, які раніше функціонували окремо — інноваційного фонду, фонду соціального страхування та інших цільових позабюджетних фондів. Тож скажіть: що це за бездефіцитний бюджет, який заборгував такі астрономічні суми за енергоспоживання? І насамперед в бюджетній сфері. А щодо пропагандистських акцій, то ми ситі ними по горло. Потрібно вже й зупинитися.

Більш компетентним і кваліфікованим має бути втручання держави в регулювання цін, пов'язаних із природними монополіями. Поки що все зводиться до найпростішого — підвищення тарифів. Цим полегшується життя монополістичних структур, яким не треба надто сушити голову над пошуком резервів, і водночас підривається конкурентоспроможність економіки. Невже й тут нас не переконує, не вчить досвід країн, де завдяки активній політиці демонополізації знижуються тарифи?

Хочу торкнутися і питання співпраці з іноземними інвесторами. Ми кровно заінтересовані в її суттєвому поглибленні, дотримувалися і будемо дотримуватися паритетних умов для резидентів та нерезидентів. У цей же ряд завдань я ставлю і посилення зв'язків із МВФ, Світовим банком. Це не тільки дешеві кредити, а й потужні сигнали для приватних іноземних інвесторів про зміцнення довіри до нашої держави. Прикро, що НБУ створив штучні бар'єри на шляху реалізації програми розширеного фінансування української економіки Міжнародним валютним фондом.

Водночас вважаю за необхідне ще раз наголосити на тому, що **у наших відносинах із міжнародними фінансовими організаціями пріоритетними були, є і залишатимуться національні інтереси.** Це ж стосується і логіки та основних механізмів системних перетворень, політики економічного зростання. Посадові особи, які представляють Україну на відповідних переговорах, мають стояти саме на таких принципових позиціях. Нікому не дано права нехтувати інтересами держави, принижувати її гідність перед світом. Це повною мірою стосується і практики партнерських відносин на рівні суб'єктів господарювання.

Далі я хотів би стисло зупинитися на деяких актуальних проблемах **державної промислової політики.** Треба сказати відверто: основні її засади Кабінетом Міністрів ще не сформовані. Звідси безсистемність, різ-

нобій, покладання на інтуїцію. А тим часом без всебічно виваженої промислової політики не може бути економічного зростання. Ми переконалися, що не на користь справі пішла відсутність у складі Уряду віцепрем'єр-міністра, який спеціально займався б цією сферою.

Залишається актуальним, і тут ми теж розраховуємо на зустрічний рух з вашого боку, посилення взаємодії між УСПП, Кабінетом Міністрів і комітетами Верховної Ради в опрацюванні основ промислової політики та практичній її реалізації.

Ключовими питаннями промислової політики вважаю такі:

- **по-перше**, інноваційне оновлення виробництва і підвищення на цій основі його конкурентоспроможності;
- **по-друге**, енерго- та ресурсозбереження;
- **по-третє**, удосконалення галузевої структури виробництва;
- **по-четверте**, реструктуризація підприємств та виведення надлишкових виробничих потужностей, передання в комунальну власність об'єктів соціальної сфери;
- **по-п'яте**, концентрація виробництва, створення цілісних технологічних комплексів. Треба позбутися хибних уявлень про те, ніби ринок — то виключно малі чи середні підприємства, а великі — це структури антиринкові;
- **по-шосте**, розвиток експортного потенціалу вітчизняного виробництва;
- **по-сьоме**, оздоровлення фінансів підприємств, збільшення грошової частки у структурі обігових коштів, нормалізація взаєморозрахунків, завершення переходу до світових стандартів бухгалтерського обліку;
- **по-восьме**, поліпшення системи корпоративного управління та менеджменту вітчизняних підприємств, удосконалення національної системи стандартизації та сертифікації промислової продукції, її гармонізація з міжнародними критеріями.

Насамперед потребує уваги відновлення потенціалу підприємств, які випускають складну кінцеву продукцію. Вони можуть швидко втягти в орбіту відродження, поставити на ноги сотні суміжників, у тому числі й з малого бізнесу. Цьому могло б сприяти і встановлення на певний термін індивідуальних режимів реконструкції відповідних підприємств. То був би доволі потужний імпульс до прискореного розвитку. Усе це, ясна річ, не відсуває на задній план долю малого та середнього підприємництва, особливо у виробничій сфері. На жаль, у нас частка таких структур чи не найменша серед постсоціалістичних країн.

Мушу також констатувати, що не виправдовує покладених на нього сподівань Держкомітет з питань регуляторної політики та підпри-

ємництва. Тут, і не тільки тут, акцент часто робиться на акції, які мають більше зовнішній ефект, істотно не впливаючи на сутність справи. Мало уваги приділяють цим питанням і на місцях. Тому й виходить, що малий та середній бізнес, який дає, скажімо, в Німеччині 65 відсотків бюджетних надходжень, у нас і далі лишається на правах пасинка й існує на межі виживання.

Особливо обділені увагою і підтримкою малі венчурні та інноваційні фірми у високотехнологічних галузях економіки та у сфері науки. За рубезем вони є рушієм науково-технічного прогресу, двигуном економіки і мають відповідну державну підтримку. В нас тут усе зводиться здебільшого до балачок.

Подальший розвиток підприємництва багато в чому залежить і від розвитку та захисту товарних ринків України. Донині не спостерігаємо ефективної конкуренції, яка протистояла б монополії спекулятивних, бюрократичних та кримінальних угруповань. Отож вони розподіляють між собою товарні та фінансові потоки, засобами адміністративного та силового тиску усувають конкурентів.

Як необхідну передумову стабілізації та піднесення промислового виробництва і економіки в цілому слід розглядати поліпшення транспортного обслуговування. Донедавна ситуація на транспорті, особливо залізничному, була вкрай напруженою. Зменшувалися товаропотоки, по суті неподільно панували бартер, неплатежі, простой транспортних засобів. Як ви знаєте, у квітні це питання було розглянуто Радою національної безпеки і оборони. Розглянуто виможливо, жорстко, з кадровими висновками. Звільнено з посад 40 керівників галузі, зокрема Генерального директора Укрзалізниці та начальників трьох залізниць. На десятки керівників накладено дисциплінарні стягнення. Справа, зрозуміло, не тільки у покараннях, хоча й це було потрібне, щоб привести декого до тями. Головне — у вжитих заходах, які вже дають практичні результати. Зокрема, більш як на третину зросли надходження від вантажних перевезень, включно з транзитними. Частка бартеру у внутрішньодержавних перевезеннях скоротилася з 85% у березні до 16% у травні. Причому це лише початок. Для наведення порядку на транспорті треба ще багато попрацювати.

Серед невідкладних завдань у цій сфері — оптимізація державної тарифної політики в галузі транзитного транспортування. Це, насамперед, усунення необгрунтованих завищень українських тарифів порівняно з російськими та білоруськими. Інакше ми можемо залишитися без переваг, які надає Україні її геостратегічне положення.

Тепер про деякі аспекти соціальної політики.

Основною метою стратегії довгострокового розвитку, визначеної Посланням до Верховної Ради, є радикальне поліпшення якості життя

громадян. А це можливе за вирішальної умови — поєднання політики економічного зростання з активною соціальною політикою, забезпечення на цій основі підвищення реальних доходів та платоспроможного попиту населення. Я серйозно занепокоєний тим, що позитивні зрушення в економіці не супроводжувались змінами на краще у соціальній сфері. Зберігається небезпечна тенденція до зниження частки оплати праці в структурі ВВП. Не зростає реальна заробітна плата. За перший квартал цього року її розміри залишилися незмінними порівняно з відповідним періодом торік. Навіть за умов зростання виробництва та бюджетних надходжень не припиняється збільшення заборгованості з заробітної плати. На 10 травня загальна її сума становила понад 6,4 млрд грн, що на 36,8 млн грн більше, ніж було на початку року. Загалом лишається невиплаченою кожна четверта гривня з нарахованих до сплати. На сьогодні вчасно не отримали платню 8,7 млн, або 63% працівників, зайнятих на великих та середніх підприємствах. Середня сума боргу — 439 грн на кожного працюючого. Тривожною виглядає ситуація з охороною праці на підприємствах. За три місяці цього року на виробництві загинуло 459 осіб, що на 66 більше, ніж торік. За цей час органами Держнагляду виявлено майже 695 тисяч порушень нормативних актів з питань охорони праці.

Люди добрі, скажіть, куди ми йдемо?

Чому ці питання не порушуються на вашому з'їзді, в тому числі у звітній доповіді? Може, через те, що на з'їзді немає жодного робітника (Анатолію Кириловичу, я не помиляюся?), а представлені лише команди виробництва, і ніхто не вимагає від них відповіді на такі гострі й невідкладні питання?

Не знімаю вини за це і з Уряду, зокрема Міністерства праці та соціальної політики. Згідно з Указом Президента, Кабінет Міністрів — і саме він, щонайперше зобов'язаний забезпечити постійну і жорстку персональну відповідальність керівників підприємств та організацій за створення належних умов праці й своєчасну її оплату. Дійшло до того, що в червні Уряд буде звітувати з цих питань у Міжнародній організації праці. Тож і тут ми попереду всієї планети. Лаври, м'яко кажучи, сумнівні.

Шановні делегати з'їзду, промисловці і підприємці України!

Розраховую на ваше розуміння, на те, що спільними зусиллями ми зможемо вже найближчим часом докорінно змінити ситуацію. Для цього створюються сприятливі передумови. У нас є все необхідне для втілення в життя радикальних економічних та соціальних перетворень, орієнтирів та завдань, які опрацьовувалися спільно з вами. Сподіваюся, як завжди, на тісну співпрацю та взаєморозуміння і бажаю всім нам спільного успіху.

БАНКИ ПОВИННІ ПІДТРИМУВАТИ ЕКОНОМІКУ

**З виступу на нараді з питань
діяльності фінансово-кредитних
установ**

4 липня 2000 року

Цю зустріч організовано для того, щоб обговорити три взаємопов'язані, на мій погляд, питання. **Перше:** шляхи і засоби посилення впливу банківської системи на дальшу стабілізацію виробництва та прискорення економічної динаміки. **Друге:** підвищення надійності національної валюти як фундаменту тривалого економічного зростання і визначення середньострокової стратегії грошово-кредитної політики. **Третє:** як зміцнити банківську систему, підвищити її кредитоспроможність та ефективно реструктуризувати.

Сподіваюся, ви добре розумієте сутність і специфіку нинішньої соціально-економічної ситуації. Ми маємо тут обнадійливі позитивні зрушення. Однак їх поки що недостатньо для виведення економіки України на траєкторію сталого економічного зростання. Для цього потрібно ще дуже і дуже багато зробити. І перш за все — для формування у країні стабільної соціально-політичної ситуації, сприятливого інвестиційного середовища. Вам, керівникам банківської сфери, це зрозуміло краще ніж будь-кому.

Тепер щодо конкретних питань, винесених на обговорення.

Навряд чи хто вже сумнівається в тому, що **реалізація політики економічного зростання гальмується слабкістю банківської системи**. Така система, де власний капітал не перевищує 6% від валового внутрішнього продукту, не є і не може бути ефективним інструментом реалізації політики економічного зростання. Ми знаємо, що у країнах з перехідною економікою цей показник перевищує 40%, а у розвинутих — 80% і більше. І за таких надто скромних досягнень наша банківська система в ос-

танні три-чотири роки практично зупинилася у своєму розвитку. Вона не тільки не прогресує, а, навпаки, нагромаджує застарілі й перезрілі проблеми. Деякі позитивні зрушення останніх місяців відчутно справу не змінюють. Наочне підтвердження — стан справ у банку “Україна”.

Два роки тому у Посланні до Верховної Ради я запропонував модель вирішення цієї проблеми. Однак вона не була тоді підтримана, і банківську сферу загнали в глухий кут. У нас нерідко не хочуть ані зважати на свої власні реалії, ані бачити і враховувати чужий досвід. У ряді країн Західної та Центральної Європи приватизація великих державних банків відбувалася на завершальному етапі реформ. У Словаччині лише в нинішньому році оголошено приватизацію трьох державних банків, за рахунок чого планується одержати понад 2 млрд дол.

А в нас цей процес поспішили здійснити якомога швидше, ще у 1991 році. Тобто тоді, коли зовсім не було необхідної законодавчої бази та інших об’єктивних умов. Не доводиться сумніватися, що саме з того періоду бере початок формування олігархічного капіталу. Кажучи простіше і без прикрас, така приватизація стала фактичним грабунком державних капіталів.

Якщо повернутися до банку “Україна”, то після того, як акціонери його повністю розбазарили, вони вже не мали потреби у ньому. Сьогодні дехто навіть не заперечує, щоб держава взяла його до себе, перекинувши на свої плечі борги і гріхи приватного капіталу. Головну причину таких процесів, тенденцій та явищ вбачаю в тому, що у нас немає банківської політики, вивіреної на перспективу. Як немає ефективних важелів та інструментів її реалізації.

Згідно з чинним законодавством НБУ здійснює лише нагляд за діяльністю банківської системи. А в чий же функції формування стратегії її розвитку, хто відповідає за реалізацію цієї стратегії? Кабмін? Ні, він також не має до цього жодного стосунку.

Традиційна і давня наша хвороба — неповнота і недосконалість правової бази. Майже п’ять років знадобилося Верховній Раді, щоб прийняти закон про Національний банк. І ще понад рік — для приведення його у відповідність із Конституцією. Безнадійно застарів закон про банки і банківську діяльність, прийнятий ще у 1991 році.

З 1995 року зволікається прийняття закону про валютне регулювання. Країна донині не має законодавства про іпотеку, кредит, про фінансові операції, застава, вексельний обіг, про фонд гарантування вкладів фізичних осіб, про банкрутство кредитних організацій та багатьох інших, не менш необхідних законів. Тут мимоволі напрошується

ще одне запитання: а хто ж має ініціювати розробку та прийняття зазначених та інших законодавчих актів?

Є необхідні для цього фінансові та інтелектуальні ресурси в НБУ, якому Конституцією надано право законодавчої ініціативи. Однак у мене складається враження, що тут немає заінтересованості в заповненні прогалин у законодавстві. Натомість маємо нормативні акти Нацбанку. Для держави, яка вважає себе правовою, це недопустимо.

На жаль, Уряд не скористався наявністю більшості у парламенті, яка існує вже півроку, щоб виправити ситуацію. Нам якнайшвидше потрібні реальні й відчутні зрушення у кредитуванні реальної економіки. Усі з цим погоджуються, однак таких зрушень як не було, так і нема. А без цього, як всі ми розуміємо, говорити про стабілізацію та піднесення економіки, м'яко кажучи, передчасно.

Звернемося знову до порівнянь. У країнах із розвиненою економікою частка кредиту становить від 50 до 80% річного обсягу ВВП. У Росії цей показник у межах 30%. А у нас — менше як 10%.

Середньозважена вартість кредитних ресурсів комерційних банків доведена на кінець травня до 29,8%. Це значно нижче, ніж було торік, однак все одно не відповідає потребам реалізації політики економічного зростання. З такою кредитною ставкою годі й думати про закріплення своїх позицій на світовому ринку.

Складається ланцюг із взаємопов'язаних слабких ланок. Висока ціна кредитних ресурсів веде до здорожчання вітчизняної продукції, зниження її рентабельності та конкурентності. А банківську систему позбавляємо надійної бази розвитку. І коло замикається.

Питання непрості. Щоб їх розв'язати, потрібен комплексний підхід.

У цьому контексті я поставив би на чільне місце забезпечення ефективного захисту прав кредиторів, цільове використання та своєчасне повернення банківських кредитів. Як ви пам'ятаєте, на цьому я наголошував у своєму Посланні до Верховної Ради. Проблема якнайгостріша, від її розв'язання залежить, без перебільшення, доля реформ. Але бажання швидше і краще це зробити поки не видно. Як і відповідальності за наслідки такого зволікання. Це стосується насамперед представників економічного блоку Кабінету Міністрів, які персонально відповідають за хід та наслідки реалізації політики реформ. Втім, економічний блок у нас є де-юре, а де-факто його не існує. Чекаю більшої активності з цих та інших питань від нового керівництва Національного банку і всього корпусу банкірів. Часу на адаптацію вистачало.

У нас немає краю балачкам про те, що банкам не повертають кредити. Але ж питання можна поставити і так: що зроблено НБУ, Урядом, Верховною Радою, аби зрушити цю брилу з місця?

Мабуть, я буду не далеко від істини, сказавши, що не зроблено нічого. На превеликий жаль. У такій кваліфікованій аудиторії зайве доводити всю важливість формування достатньої ресурсної бази. Вона потрібна банкам для виконання основної їхньої функції — кредитування. Тут ми залежимо, з одного боку, від масштабів грошового ринку (зокрема, обсягу пропозиції грошей). А з іншого — від обсягів фінансування потреб держави та частки грошей у позабанківському обігу.

Вам відомі параметри монетизації української економіки. Вона і дотепер залишається чи не найнижчою серед країн із перехідною економікою. Плюс до цього надзвичайно висока — понад 40% — маса грошей, яка обертається поза банками. По суті непосильними для економіки є і нинішній рівень державного споживання та обов'язкового резервування депозитів. У підсумку маємо вкрай низьку частку кредитів у структурі ВВП та високий кредитний відсоток, що формується на основі попиту та пропозиції кредитних ресурсів. Тобто при розгляді цих проблем ми знову і знову впираємося в основи грошово-кредитної політики. У зв'язку з цим потрібно глибше і предметніше розібратися у причинах інфляції в нинішньому році. Чимало експертів та аналітиків стверджують, що вона пов'язана не з надлишком грошей, а насамперед із адміністративним підвищенням цін на комунальні послуги та на хлібобулочні вироби.

Ось якої думки з цього приводу Німецька консультативна група з економіки, що тривалий час працює при Уряді України. “Існує загроза, — зазначено в її дослідженні, — що за нинішньої ситуації, коли основні чинники зростання ВВП та промислового виробництва ще недостатньо утвердилися, надто жорстка грошово-кредитна політика може задушити будь-які позитивні імпульси зростання”. З цим важко не погодитися.

У нас дуже низький, якщо не сказати мізерний, рівень доходів населення. Тому не варто тішити себе ілюзіями щодо поповнення кредитних ресурсів із цього джерела. За п'ять місяців депозитні вклади населення зросли на 26%. На перший погляд, ніби й непогано. Але порівняймо: у Польщі депозитні вклади на душу населення перевищили у кінці минулого року 1300 дол., а у нас вони трохи більші як 20 дол.

Така, з дозволу сказати, статистика.

А що відбувається із залученням у банківську сферу іноземного капіталу? Та ж Польща розпочинала саме з цього. Нині з 38,9 млрд дол. іноземних інвестицій в її економіці близько 8 млрд спрямовано у банківський сектор. Висновок і з цього є очевидним.

Донині є питання з прозорістю у роботі Нацбанку.

Звертаюся до парламенту: треба якнайшвидше розглянути у другому читанні зміни та доповнення до Закону “Про Національний банк України”. Це дасть змогу сформувати, нарешті, у повному складі Раду НБУ. Конче необхідно опрацювати середньотермінову (на 3 роки) стратегію грошово-кредитної політики. Вона має бути зорієнтована на досягнення таких цілей:

- подальше підвищення купівельної спроможності національної валюти;
- зростання рівня монетизації економіки та поліпшення структури грошової маси;
- розширення сфери безготівкового обігу на основі поступового запровадження системи електронних платежів;
- застосування ефективних стимулів зростання грошових вкладів населення;
- збільшення обсягів золотовалютних резервів.

Хотів би також привернути вашу увагу до необхідності істотного підвищення рівня капіталізації комерційних банків шляхом залучення додаткового акціонерного капіталу, як і піднесення рівня капіталізації їхнього прибутку. Потрібно, врешті-решт, визначитися і в питаннях, пов’язаних із диверсифікацією банківської системи. Маю на увазі, зокрема, функціонування поряд з універсальними банками спеціалізованих банківських установ.

Сподіватимемося, що найближчим часом буде прийнято Земельний кодекс та Закон “Про іпотеку”. Це відкриє можливості для прискореного розвитку ринку іпотечних цінних паперів та іпотечного кредитування.

Але треба серйозно задуматися над тим, чи буде готова банківська система до активного обслуговування операцій на цьому ринку. Час чітко визначитися і в питаннях, що стосуються удосконалення системи банківського нагляду.

НБУ цей свій обов’язок виконує поки що незадовільно. Таку думку висловлюють і зарубіжні експерти.

Не буду говорити про численні факти фінансових зловживань, криміналізацію банківської сфери. З цим можна і треба постійно, послідовно та результативно боротися. Повертаюся до того, з чого почав — гострої, невідкладної потреби у виваженій, осмисленій, співвіднесеній із сьогоднішніми реаліями та завтрашніми завданнями банківській політиці.

Доручаю Кабінетові Міністрів та НБУ ще раз повернутися до питання доцільності створення автономної системи нагляду за діяльністю

банківських і небанківських кредитних установ. Це дуже відповідальне рішення, воно потребує ретельної підготовки.

Перелік проблем та завдань можна продовжувати.

Втім і так ясно, й ми в тому переконуємося на кожному кроці: банківська система України виявилася не готовою виступити активним чинником реалізації політики економічного зростання. Стан справ у цьому ключовому сегменті нашої економіки — підстава для серйозного докору на адресу НБУ та Уряду. Становище треба виправляти, і невідкладно.

Я хотів би, щоб цьому максимально послужила і сьогоднішня нарада. У жодному разі не має скластися враження, ніби ми зібралися для того, щоб когось покритикувати. Нам треба спільно опрацювати стратегію дальшого розвитку банківської системи. У порядку інформації: зараз готується Указ про зміцнення банківської системи та посилення її впливу на реалізацію політики економічного зростання. Запевняю, що усі цінні й слушні думки, висловлені на нашій зустрічі, знайдуть відображення у цьому документі.

ДЕРЖАВА ЗОБОВ'ЯЗАНА ЗАБЕЗПЕЧИТИ РЕАЛЬНЕ ЗНИЖЕННЯ ПОДАТКОВОГО ТИСКУ

Виступ на нараді з обговорення
проекту Державного бюджету
на 2001 рік

11 вересня 2000 року

Шановні учасники наради!

Вважаю розмову, яка відбулася, корисною та своєчасною. Надаю особливого значення тому, що в обговоренні проекту Державного бюджету на наступний рік та проблем Податкового кодексу взяли участь відразу три сторони — керівництво Уряду, Верховної Ради та представники регіональних органів управління. Дуже важливо, що узгодження відповідних позицій відбулося саме тепер, до 15 вересня, коли проект бюджету буде офіційно подано до парламенту. Власне, основна мета нашої наради полягала саме в цьому.

Ще раз наголошую: **найбільш принципові позиції бюджету мають бути максимально узгоджені завчасно**. Потрібно враховувати: бюджет наступного року за своїм змістом (докладніше я про це скажу далі) **буде набагато складнішим від поточного**. З іншого боку, на відміну від торішнього бюджету, який прийнято значною мірою в результаті досягнення політичних компромісів, нинішній бюджет має бути **повністю деполітизований**. Давайте визначимо цю позицію як базову і не відступатимемо від неї. Хочу, щоб відповідним чином були налаштовані й профільні комітети Верховної Ради, а також Мінфін.

Ви знаєте реальну економічну ситуацію. Вона ще далека від бажаної. Підвалини стабільності, надто ж — зростання, є ще надзвичайно нестійкими. Якщо бюджет і наступного року буде побудований на суто

лобістській основі (як це було в усі попередні роки), то все досягнуте ціною велетенських зусиль можемо втратити. Саме тому кожна позиція бюджету має бути максимально виваженою і обґрунтованою.

Я не ставлю собі за мету коментувати основні позиції проекту бюджету, тим більше, що його параметри будуть остаточно узгоджені на засіданні Кабінету Міністрів за два дні — 13 вересня. Висловлю лише деякі загальні зауваження.

Передусім необхідно ще раз дуже **ретельно прорахувати основні макроекономічні показники наступного року**. Реальність бюджетних розрахунків починається з цього.

Мене турбує насамперед питання щодо обґрунтованості темпів зростання ВВП на рівні чотирьох відсотків. Маю на увазі три позиції:

- **перша**, так званий ефект статистичної бази. Маємо бути свідомі того, що досягти відчутного зростання ВВП у наступному році проти темпів поточного року, які утримуються на доволі високому рівні, буде дуже нелегко;

- **друга позиція** — забезпеченість економіки енергетичними ресурсами. Цей чинник все більшою мірою перетворюється в основний лімітуючий ресурс економічного зростання осінньо-зимового періоду, як і наступного року загалом;

- **третья позиція** пов'язана з вузькістю внутрішнього ринку. Тут у нас поки що не спостерігається відчутних позитивних зрушень. Зростання поточного року здійснюється головним чином через нарощування експорту.

Якою буде зовнішньоекономічна кон'юнктура наступного року? На що ми можемо тут розраховувати? Є й низка інших проблем, що потребують ґрунтовного аналізу. Ще раз повторюю: **достовірність бюджетних розрахунків залежить від макроекономічних прогнозів**. Міністр економіки несе персональну відповідальність за їх належну обґрунтованість. Інший бік цієї проблеми — **соціальна спрямованість бюджету наступного року**, як і економічної політики в цілому.

У мене немає готової відповіді на запитання людей, з якими доводиться спілкуватися, із справді дуже непростих питань. Як пояснити ситуацію поточного року: за офіційними даними Держкомстату, ВВП за 7 місяців зріс на 5%, обсяг промислової продукції — на 11,7, а реальна заробітна плата **знизилася** на 9,6%?

Минулого року ВВП скоротився на 0,4%, а реальна заробітна плата зросла на 3,4%. Чому ж цього року маємо таке падіння реальної заробітної плати? Як тут поєднані реформи та добробут, адже саме це продекларовано Урядом? Хто аналізує ці проблеми? Чому вони весь час замовчуються?

На жаль, **аналогічна ситуація прогнозується і на наступний рік**. Передбачається зростання ВВП на 4%, а реальної заробітної плати — всього на 1,4. Це повністю суперечить нашим намірам. Я ніколи не погоджуся з такою ідеологією. Думаю, що аналогічною буде і позиція Верховної Ради.

Позитивним є те, що нинішнього року вирішується проблема щодо **погашення заборгованості з пенсій**. Маємо обов'язково йти далі, ставити більш складні завдання: **наступний рік має стати переломним у питаннях оплати праці**. Йдеться, з одного боку, про повне погашення наявної тут не лише бюджетної, а й небюджетної заборгованості, з іншого — **забезпечення випереджальних темпів зростання заробітної плати порівняно з ВВП**. Ця позиція має стати ключовою у наступному році. Це стосується не лише бюджетного процесу, а й економічної політики загалом.

Потрібно зрозуміти: забезпечення випереджального зростання заробітної плати — це на даному етапі **основа загального оздоровлення економіки**, передусім же розширення внутрішнього ринку. Це водночас і проблема зміцнення фінансового стану Пенсійного фонду, а також місцевих бюджетів, де прибутковий податок на доходи фізичних осіб є основним.

У виступах вже йшлося про те, що механізми розв'язання зазначених проблем у проекті бюджету наступного року поки що не віднайдені. Це, на мою думку, найслабше місце документа, що обговорюється. Якщо реформи, і зокрема політика економічного зростання, не декларативно, а на ділі не будуть супроводжуватися відчутними зрушеннями у соціальній сфері, то ми остаточно себе дискредитуємо. Вже зараз ця проблема набуває не лише суто економічного, а й серйозного політичного звучання. Хто цього не розуміє?

Вимагаю всебічного доопрацювання цих питань. Повторюю: **тут мають бути задіяні не лише суто бюджетні, а передусім небюджетні важелі економічної політики**. Хочу, щоб в Уряді, зокрема в Міністерстві праці і соціальної політики, були чіткі уявлення щодо шляхів та механізмів розв'язання цієї проблеми. Я планую її розглянути найближчим часом на спеціальній нараді. Ще раз наголошую: **2001 рік має стати роком досягнення відчутних зрушень насамперед у сфері оплати праці**. Наполягаю і наполягаю на необхідності **запровадження ефективних інструментів державного регулювання оплати праці**, особливо тих, що стосуються захисту прав працівників на своєчасне отримання платні. Вже час навести у цьому максимально жорсткий порядок. Вакханалія, яка існує у сфері оплати праці, далі тривати не може.

Такою ж гострою є проблема **зниження темпів інфляції, яка щодня поглинає доходи населення**. Хотів би, щоб позиція НБУ в цьому питанні була більш чіткою. Наша стратегія — міцна грошова одиниця. Це основа не лише збереження доходів населення, а й інвестиційної привабли-

вості внутрішнього ринку. Бюджет наступного року має відображати саме таку політику. Уряду і Національному банку належить ще раз повернутися до цієї проблеми.

Особливо гострою є проблема фінансування соціальної сфери. За 7 місяців планові обсяги фінансування Державного бюджету виконані на 90%, тоді як видатки за статтями виглядають так:

- охорона здоров'я — 64%;
- культура та мистецтво — 67%;
- наука — 70%;
- освіта — 85%;
- житлово-комунальне господарство — 63%.

На жаль, попередні розрахунки бюджету на 2001 рік показують, що і в цьому питанні будь-яких зрушень годі сподіватися.

Мені не відомо, яке рішення буде прийнято Урядом остаточно, однак у проекті бюджету, який представлено Адміністрації Президента, частка фінансування соціальних галузей у структурі ВВП не лише не зростає, а навпаки — знижується. Скажу з усією ясністю: я ніколи з цим не погоджуся. Переконаний, що так само діятиме і Верховна Рада.

Ще одна принципово значуща проблема — це Податковий кодекс. У нас є чітка домовленість: **Кодекс має бути прийнятий до кінця поточного року.** Інша річ — маємо виважено підійти до визначення порядку запровадження Кодексу в дію. Я готовий підтримати пропозиції щодо **поетапного** вирішення цього питання. Однак наполягатиму на тому, щоб зниження податкового тиску відбулося (як це свого часу було офіційно продекларовано Урядом) вже наступного року.

Ми не зможемо відразу змінити порядок адміністрування податків. Тут має бути здійснена складна підготовча робота. Реально змінити порядок адміністрування податків можна буде починаючи з 2002 року. Давайте спільно узгодимо схему дій, яка б влаштувала всіх. Однак, повторюю, **бюджет майбутнього року має передбачати реальне зниження податкового тиску.**

Чинниками компенсації тут можуть бути:

- **по-перше, розширення податкової бази, зокрема, відчутна детінізація економіки.** Тут маємо величезні резерви;
- **по-друге, я готовий підтримати найрішучіші дії у питаннях, що стосуються наведення порядку з пільгами,** особливо ж з низки численних експериментів, про які йшлося. В економічній політиці все має свій час. В умовах кризи потрібно було надати відчутних імпульсів розвитку ключових галузей. Пільги “працювали” саме на це. Ми тут не припустилися помилки. Зараз маємо іншу економічну ситуацію, і зазначене питання має бути переглянute;

- **по-третє**, Податковій адміністрації належить домогтися суттєвого **скорочення обсягів податкової недоїмки**. Миколо Яновичу, я готовий уважно розглянути відповідні пропозиції, підтримати Вас у цьому;

- **по-четверте**, реалізація визначеної на три роки **Програми приватизації**. Нікому не буде дозволено вносити корективи на зменшення передбачених надходжень. Інша річ — підготовча робота має активно проводитися вже зараз, адже йдеться про дуже великі суми бюджетних надходжень. Якщо у керівництва Фонду держмайна виникають сумніви щодо своїх можливостей у цих питаннях, то прошу про це сказати мені вже сьогодні. Висновки будуть зроблені невідкладно;

- **по-п'яте**, радикальна зміна не на словах, а на ділі існуючої **фінансової ситуації у паливно-енергетичному комплексі**. Це питання має розглядатися не саме по собі, а серед інших бюджетних проблем наступного року;

- **по-шосте**, вирішення, врешті-решт, всього комплексу проблем, пов'язаних з **реалізацією державних корпоративних прав**. Вікторе Андрійовичу, хто сьогодні в Уряді відповідає за це питання? Я розумію, що в умовах кризи більшість підприємств були збитковими. Однак зараз маємо іншу економічну ситуацію. Якщо директор і далі не платить заробітну плату і не може розраховуватися з державою, чому він залишається керівником? Починайте наводити порядок у цьому питанні;

- **по-сьоме**, удосконалення практики поточного року щодо монетизації бюджетних розрахунків, заборона взаємозаліків та немонетарних платежів. Тут також є ще багато невикористаних резервів.

Існують й інші джерела, що можуть компенсувати бюджетні втрати від зниження податків. Вони відомі. Я не відкриваю тут Америки. Потрібна лише серйозна робота, якої поки що я не бачу. У поточному році Уряд працює у цьому напрямі ще дуже кволо. Зростання бюджетних надходжень значною мірою пояснюється збільшенням ВВП та інфляційною складовою. Це майже 70 відсотків відповідного приросту. Якщо врахувати суттєве збільшення доходів від приватизації, то виявляється, що відчутних зрушень у формуванні дохідної частини бюджету впродовж поточного року так і не відбулося. Тут більше розмов, аніж діла.

Ось конкретні дані статистики:

- за 7 місяців борги Державного бюджету підприємствам із відшкодування податку на додану вартість зросли майже на 1 млрд грн і досягли 3,1 млрд грн;

- недоїмка з платежів до бюджету за 7 місяців зросла на 3,3 млрд грн, тоді як за весь минулий рік — на 2 млрд грн;

- з підвищенням рівня розрахунків за енергоносії податкова заборгованість підприємств паливно-енергетичного комплексу перед бюджетом зросла на 3,1 млрд грн, а це 94% приросту недоїмки у цьому році;

- за рахунок недофінансування видатків кредиторська заборгованість бюджетних установ і організацій із початку цього року зросла на 1,2 млрд грн, тоді як у минулому році вона скоротилася на 200 млн грн;
- заборгованість Уряду банківській системі за 8 місяців поточного року зросла на 824 млн грн, у тому числі Національному банку — на 724 млн грн.

Перелік схожих “успіхів” я міг би продовжити. Ще раз запитую: чи має Уряд право за такої ситуації на кожному кроці заявляти про відчутні зрушення у бюджетній сфері цього року?

Вимушений особливо загострити ці проблеми з тим, щоб зосередити увагу на їх неодмінному вирішенні наступного року. Зусилля Уряду мають бути прикуті насамперед до зазначених проблем. Йдеться про базову позицію, лише на основі якої можна ставити питання про відчутне зменшення податкового тиску вже наступного року.

Думаю, що **відступати від вже продекларованого зниження податків ми не маємо права**. Нас ніхто не зрозуміє. Авторитет влади, і насамперед Уряду, визначатиметься здатністю розв'язати саме цю проблему. Реальні можливості такого, конче значущого для економіки, кроку існують. Хотілося б, щоб зазначена точка зору була нашою спільно узгодженою позицією.

Останнє, не менш складне питання — **міжбюджетні відносини**. Розумію, що за всі роки тут накопичено стільки проблем, що вирішити їх за один рік неможливо. Тому і тут підтримую ідею **поступовості**. Водночас у цьому питанні, як і в усіх інших, маємо виходити із наших стратегічних установок. Йдеться про стратегію, базовану на політиці **зміцнення регіонів, посилення їхнього реального впливу на економічні процеси**.

Це один із визначальних резервів нашого руху вперед. Практика всіх попередніх років незаперечно доводить, що основні проблеми економічного розвитку вирішуються на основі ефективної регіональної політики. Я хочу, щоб, виходячи саме з цих позицій, Уряд ще раз визначився в усьому комплексі питань, які стосуються міжбюджетних відносин. Я добре знаю: амбіції (а точніше апетити) чиновництва верхньої ланки управління не мають межі. Розраховую на виважену позицію Уряду і в цьому питанні.

Дозвольте на цьому закінчити свій виступ. Ще раз повторюю: я задоволений розмовою, що відбулася, сподіваюся на її результативність. Водночас планую перед першим читанням бюджету у Верховній Раді зустрітися з керівниками фракцій і на відповідному рівні досягти необхідних узгоджень.

Переконаний, що у нас є всі підстави сподіватися на серйозну і конструктивну роботу у питаннях, які ми обговорювали. Це сьогодні одна з визначальних проблем економічної політики.

УКРАЇНА НА ПОРОЗІ ХХІ СТОЛІТТЯ: УРОКИ РЕФОРМ ТА СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ

Виступ Президента України
на науковій конференції

16 листопада 2000 року

Шановні учасники конференції!

Наша робота завершується. Впродовж двох днів відбувалася змістовна розмова, підсумки якої дають підстави стверджувати, що вона досягла поставленої мети. Найперше, що я хочу відзначити, — це спільність наших думок щодо принципового висновку: на рубежі двох тисячоліть в Україні, як, до речі, й у багатьох інших незалежних країнах, що виникли на пострадянському просторі, формується нова історична реальність.

По суті всі доповідачі та виступаючі були однотайними і стосовно того, що цілі та завдання нового етапу розвитку є на порядок складнішими і масштабнішими від тих, які вирішувалися суспільством у попередні роки. Повністю поділяю цей висновок. Він має ключове значення для розуміння специфіки нового етапу розвитку, у який ми вступаємо. Це етап практичної реалізації завдань довгострокової стратегії, яка покликана забезпечити міцні підвалини утвердження України як високорозвинутої, соціальної за своєю сутністю держави, її інтеграцію в цивілізаційний процес не друговартісним додатком, а країною з конкурентною економікою, яка може розв'язувати найскладніші завдання свого розвитку. Глибоко переконаний у тому, що український народ, який так дорого заплатив за свою державність, на менше не погодиться ніколи і за будь-яких умов. Політики й державні діячі, котрі цього не усвідомлюють, позбавлені перспективи. Відрадно, що практично всі учасники дискусії зосереджували увагу на реалізації завдань саме такого рівня та масштабу.

Дозвольте зупинитися на окремих аспектах цих завдань. Заздалегідь зазначу, що окремі з проблем, про які буде йти мова, можуть

розглядатися лише як постановні. Вони потребують додаткового вивчення та осмислення.

НОВА ІСТОРИЧНА РЕАЛЬНІСТЬ

Спочатку про нову історичну реальність, яка формується. Вона визначається, як уже говорилося, завершенням попереднього (за своїм змістом початкового) періоду трансформаційних перетворень. Не має бути сумнівів стосовно історичної значущості його найважливіших підсумків. Це підтвердила і дискусія, що відбулася на нашій конференції.

За минуле десятиліття Україна остаточно утвердила себе як суверенна держава, стала повноправним суб'єктом європейського та світового співтовариства, важливим фактором стабільності на Європейському континенті. Демонтовано основні підвалини тоталітарної системи. Наша держава впевнено стала на магістральний шлях, яким іде все людство. Він нерозривно пов'язаний із розвитком демократії та побудовою ринкової економіки. Назагал подолано тривалу руйнівну кризу. В економіці відбуваються стабілізаційні процеси, формуються передумови сталого зростання. Як наслідок президентських виборів та їхніх результатів, поступової консолідації влади, діяльності конструктивної парламентської більшості у країні утверджується нова політична ситуація. Водночас ми мусимо бути реалістами, об'єктивно оцінювати не лише здобутки, а й втрати. А вони досить відчутні. Зокрема, більш як на половину зменшився економічний потенціал держави; ще масштабнішим було зниження життєвого рівня людей. Загрозливих темпів набрала і продовжує поглиблюватися диференціація доходів, виникли серйозні демографічні проблеми.

Особливе занепокоєння викликають розбалансованість економіки, вкрай деформована структура виробництва, спотворена за своїм змістом система відносин власності, значна частина яких базується на тіньових, корупційних засадах. Існує реальна перспектива консервації, закріплення цих небезпечних явищ.

Причини втрат

Нинішній стан економіки та соціальної сфери спричинений, на мій погляд, кількома факторами. Це, насамперед, об'єктивні труднощі перехідного періоду, неминучі наслідки перетворень такої глибини і масштабності.

Для країн, що сформувалися на пострадянському просторі, ці перетворення виявилися набагато складнішими, ніж процеси змін для постсоціалістичних країн Центральної та Східної Європи. Це пояснюється, з одного боку, значно більшою історичною тривалістю тоталітарного режиму, а з іншого — необхідністю поєднувати системну трансформацію з вирішенням багатоаспектного комплексу проблем, пов'язаних з утвердженням нашої державності. Через специфіку економічних, соціально-політичних та гуманітарних обставин справа утвердження та зміцнення державного суверенітету виявилася для України набагато складнішою, ніж це уявлялося. І, відповідно, потребує гранично напружених зусиль. Не можна обійти у зв'язку з цим і російський чинник: жорстку офіційну і ще більшою мірою — неофіційну протидію утвердженню та зміцненню економічного суверенітету України, особливо на старті реформ. Така позиція в основному зберігається і донині. Ми не маємо права цього не враховувати.

Треба визнати: надмірними, перебільшеними були й сподівання на зовнішню допомогу. До того ж фінансова підтримка здійснюваних в Україні реформ надавалася, як правило, з явно необґрунтованими застереженнями та вимогами і супроводжувалася такими умовами, у тому числі політичними, які далеко не в усьому були адекватними об'єктивним обставинам та реальним процесам.

Це також має своє пояснення. На відміну від інших постсоціалістичних країн Центральної та Східної Європи, західні партнери розглядали Україну насамперед під оглядом її належності до колишньої радянської імперії, вплив і протидію якої потрібно було рішуче обмежити. У кінцевому підсумку Україна щоразу фактично залишалася наодинці зі своїми найскладнішими проблемами.

Водночас мусимо відверто сказати собі й людям про власні прорахунки та помилки, яких припустилися при визначенні моделі трансформаційних процесів. Ці питання порушувалися у багатьох доповідях та виступах, зокрема, професорів А. А. Гриценка і В. К. Черняка, інших учасників конференції. Потреба в неупередженій оцінці змісту та логіки перетворень постала не лише перед нами, а є актуальною і для інших держав, що утворилися на пострадянському просторі. Думаю, ви погодитеся зі мною в тому, що найбільш вразливою стороною трансформаційної моделі, якої ми дотримувалися, було фактичне зведення її до вкрай обмеженої логіки однобічного економізму, або точніше — ринкового фундаменталізму. Відповідно ми **весь час припускалися суттєвої методологічної помилки, ототожнюючи поняття системної трансформації суспільства і ринкових перетворень економіки.** А корінь проблеми поля-

гав у тому, що зі здобуттям незалежності Україна стала на шлях саме глибокої системної трансформації, яка за своїм змістом та сутністю не зводиться тільки до ринкової трансформації.

Економічна сфера, безумовно, є винятково важливою у формуванні логіки суспільного розвитку. Але життя щоденно переконує в не меншій важливості інших чинників — соціальних, політичних, духовного життя, суспільної свідомості, культури та морально-психологічних цінностей. Значна частина проблем, що у нас нагромадилися, в тому числі й породжених допущеними у ході реформ деформаціями, пов'язані, насамперед, з розбалансованістю комплексу зазначених чинників суспільних перетворень. Слід визнати, що ми ніколи серйозно над цим не замислювалися, не намагалися досягнути їхні системні зв'язки та взаємозумовленість.

Тим часом фундаментальні питання взаємозв'язку у трансформаційному процесі економічних та неекономічних чинників суспільного розвитку, економіки та суспільства загалом повинні розглядатися як першочергові. Збалансованість реформ можлива лише на цій основі.

При визначенні моделі ринкових перетворень ми не враховували того, що вони детермінуються інституційними обмеженнями. А ці обмеження, консервативні за самою своєю природою, не можуть змінюватися раптово. Дозволю собі послатися у зв'язку з цим на американського вченого, Нобелівського лауреата з економіки (1993 р.) Дугласа Норта. Він вважає інституційні обмеження визначальними в еволюційному процесі. Саме вони “органічно пов'язують минуле з сучасним і майбутнім, дають нам ключ до пояснення шляху історичної зміни”.

У цьому контексті стає зрозумілим, що **найуразливішою стороною трансформаційної моделі, якої ми дотримувалися, є її антиісторизм, ігнорування органічного зв'язку “минуле — сучасне — майбутнє”**. Такий зв'язок об'єктивно зумовлений, він не залежить від чийогось бажання чи небажання. І його наявність ще раз переконує нас у тому, що нові інститути суспільного життя, які утворюються в ході реформ, не можуть формуватися на основі штучно сконструйованих стандартних стереотипів, бути калькою з чужого досвіду, навіть найкращого. Механічно, штучно відтворити процес розвитку інших країн не вдавалося ще ніде й нікому.

Не можна не бачити і того, що за всіх своїх намагань Захід так і не зміг за повоєнні роки розв'язати найгострішу проблему глобальної нерівності. **Стандартні моделі системного оновлення, які випробовувалися свого часу в ряді країн, а потім активно впроваджувалися на пострадянському просторі, у тому числі в Україні, в історичному плані виявилися**

неефективними. А відтак проблема нерівності перейде як одна з ключових і в наступне століття. Такими є об'єктивні реалії сучасного світового розвитку. Вони лишаються, як і сто, і двісті років тому, вкрай жорсткими й далеко не завжди прогнозованими. Не треба мати жодних ілюзій з цього приводу.

Світ, як і раніше, визнає лише сильних, поважає лише тих, хто спроможний до самоутвердження, здатний сам себе захистити. Сьогодні ми вже не такі наївні, як на старті перетворень, щоб цього не розуміти і не враховувати.

Найбільших втрат Україна зазнала на початковому етапі реформ. Вони розгорнулися без будь-якого обґрунтування, не було навіть суто теоретичних уявлень про шляхи їх здійснення. **Відповідно ідеологія стартового періоду** звелася до **сумновідомого з історії принципу — спочатку зламати, зруйнувати все, а потім розпочати спорудження нового з нульової позначки.** У даному разі не було враховано не тільки головний постулат суспільного процесу — наступність розвитку, а й те, що у країні, яка більше семи десятиріч будувала свою економіку на антиринкових засадах, процес утвердження нового буде значно тривалішим у часі і на порядок складнішим від того, що здійснювалося у країнах Центральної та Східної Європи. Саме через це реформи почали швидко втрачати свою конструктивну спрямованість, їх результатом стали прискорена системна дезінтеграція та економічна розбалансованість, яку ми не можемо подолати донині. Рекордна гіперінфляція 1993 року та обвальне 25-відсоткове падіння ВВП у 1994 році (не певен, чи були аналогі у світовій практиці) стали результатом саме структурної розбалансованості економіки.

Починаючи з середини 1994 року було здійснено спробу надати реформам необхідної системності та логічної послідовності. Однак за глибокої економічної кризи, яка сама по собі деформує економічні зв'язки та відносини, зробити це вже було практично неможливо. Особливою перешкодою на цьому шляху стало жорстке протистояння виконавчої та законодавчої гілок влади. З цих та ряду інших причин реформи в Україні здійснювалися значною мірою хаотично та безсистемно і після 1994 року. виправити раніше допущені структурні деформації не вдалося, вони у багатьох аспектах навіть поглибилися.

Успіх реформ, темпи і результати трансформаційних процесів вирішальним чином залежать від того, наскільки глибоко та всебічно ми з'ясуємо суть таких питань і які практичні висновки зробимо з цього аналізу. Причому зробимо це самі, не покладаючись на іноземних експертів, позиція яких дуже часто виявляється необ'єктивною, упередженою і не враховує наших реалій.

Особлива роль тут належить українській науці, яка ні в чому не поступається перед тими, хто весь час намагається нас повчати. Нинішня конференція ще раз утвердила мене у цьому переконанні. Повторюю: ми не зможемо рухатися вперед, керуючись лише підказками ззовні. А відтак треба припинити політизацію як в оцінках уже зробленого, так і при визначенні шляхів та цілей дальшого поступу. Годі вже шукати, як це ми вміємо, ворогів та винних. Ми будемо власний дім, нам у ньому жити, тому такий аналіз і такі оцінки — це наша справа. І нехай нинішня конференція надасть цій роботі нових відчутних імпульсів.

Головна увага — якісним перетворенням

Саме життя, реальна практика поставили нас перед необхідністю ще раз, чесно, відверто й об'єктивно, переосмислити **стратегію післякризового розвитку, логіку подальших економічних перетворень**. Звісно, питання не ставиться так, щоб перекреслити зроблене і почати все на порожньому місці. Важливо виробити таку політику, яка б стала органічним продовженням попередньої і водночас якомога повніше враховувала минулі помилки та прорахунки. Стратегія післякризового розвитку має бути спрямована насамперед на забезпечення глибоких якісних зрушень у системі економічних відносин.

У своєму Посланні до Верховної Ради я виклав стратегію стабілізації економіки і виведення її на траєкторію сталого зростання. Поставлені завдання цілком реальні. Це підтверджує й економічна динаміка нинішнього року, яка є досить оптимістичною. Зокрема, очікуваний приріст ВВП удвічі перевищуватиме прогнозовані у Посланні параметри. Водночас нам потрібно зрозуміти й інше: закладається фундамент майбутньої економіки, і тому конче важливо саме зараз сконцентрувати увагу та зусилля на якісних його характеристиках та надійності, виправити допущені деформації, уникнути яких за умов глибокої і тривалої економічної кризи було неможливо. Тобто, повторюю, на передній план виходять завдання якісного змісту. Від цього залежить і забезпечення стабільного кількісного зростання. У такому перенесенні акцентів полягає сутність нової економічної ідеології, яку нам належить остаточно сформулювати. Вона має базуватися на Стратегії економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки і водночас стати дальшим її розвитком, логічним продовженням.

У КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ: ОЦІННІ ПОЗИЦІЇ

Якісні аспекти зробленого у попередні роки треба оцінювати насамперед із позицій досягнутого прогресу в усьому комплексі питань, що стосуються прилучення України до надбань сучасного цивілізаційного процесу. **Еталоном при цьому повинна бути модель європейського розвитку, яка є для нас ближчою і більш зрозумілою.** Відповідним має бути і наше бачення специфіки трансформаційних перетворень в Україні. Якою мірою ми наблизилися за роки реформ до європейських стандартів?

Згоден з думкою Володимира Сіденка стосовно необхідності більш ґрунтовного осмислення стратегії європейської інтеграції України. Поки що тут переважають здебільшого емоції. Кожен з нас має зрозуміти: **цей процес може бути лише поетапним.** А це означає, що механізми та цілі кожного етапу не можуть бути ідентичними. На моє переконання, найголовнішим завданням нинішнього етапу є якомога швидше подолання розриву в обсягах ВВП на душу населення, який за останні роки не лише не скоротився, а й істотно збільшився. Ми відстаємо в цьому від Польщі, Чехії та Угорщини, які нині перебувають на порозі вступу до Європейського Союзу, більш як у п'ять разів.

За цієї ситуації набуває життєво важливого значення так звана стратегія випереджального розвитку. Якщо країни ЄС прогнозують щорічні темпи зростання ВВП у 3—3,5%, то нам необхідно як мінімум 6—7%. Передумови для такого зростання треба створити вже у наступному, 2001 році. Я привертаю до цього увагу насамперед Уряду, його економічного блоку. Цій самій меті повинен бути підпорядкований і бюджет 2001 року. Маю на увазі забезпечення його конструктивної спрямованості, формування потенціалу вищих темпів зростання. З іншого боку, необхідно долати різновекторність розвитку в питаннях, що стосуються системи економічних, соціальних та політичних відносин. Я вже частково торкався цієї проблеми. Скажу більше: переконаний, що особливо складні стратегічні вузли післякризового розвитку, у тому числі й відповідальні питання інтеграційного процесу, містяться сьогодні поза межами економіки. Йдеться насамперед про перебудову політичної системи, соціальної та духовної сфер.

Процес демократизації

Цивілізоване поглиблення ринкових перетворень можливе лише на основі розуміння визначальної функції демократизації та утвердження повноцінних інституцій громадянського суспільства. Тут є вагомий сві-

товий досвід, який дає серйозні підстави для роздумів та висновків. І чи не найважливіший з них: без зазначених передумов економічні реформи приводять не до європейської, а до латиноамериканської моделі ринкової економіки. Це має своє пояснення: у структурі саморозвитку суспільства, зокрема його економічної складової, демократія є системою, яка бере на себе функцію фільтрації (відокремлення) псевдоринкових відносин від сучасних цивілізованих. Водночас потрібно враховувати й іншу взаємозалежність: політична демократія можлива лише на основі всебічного розвитку демократії економічної, яка, у свою чергу, пов'язана з розвитком продуктивних сил, економічним розкріпаченням особи, плюралізмом та демократизацією відносин власності.

Ми зобов'язані враховувати цю об'єктивну взаємозалежність, розуміти, що водночас перестрибнути з системи тоталітаризму в демократію європейського зразка неможливо. Це ще одна ілюзія, у полоні якої багато хто у нас перебуває і нині.

Захід вимагає від нас демократії вже сьогодні. Я також дуже цього хочу. Однак будьмо реалістами. Нам потрібна не формальна демократія, на показ чи лише для вузького кола. Потрібна реальна демократична система, створення і розвиток якої можливі лише на еволюційній основі. А це, ясна річ, забере певний час. Важливо і те, що демократія не може виникнути з анархії. Головним суб'єктом процесу її утвердження може бути тільки сильна, дієздатна держава. Головна її функція і ключове завдання у перехідний період полягають якраз у розбудові основних інституцій демократії та громадянського суспільства. Час уже піднятися до саме такого рівня розуміння проблеми. І на цій основі прискорювати процес демократизації всіх сфер суспільного життя, перевести його із спонтанної, стихійної стадії у логічне, осмислене русло.

Соціальна спрямованість реформ

На початку системних змін ми не зуміли чітко визначити цільову функцію реформ, органічно пов'язати їх із ключовими соціальними перетвореннями, зміст та структура яких також не були достатньо окреслені. Іншими словами, логіка реформ не була узгоджена з логікою сучасного цивілізаційного розвитку, його гуманізацією, органічною підпорядкованістю соціальній функції, інтересам свободи та всебічного розвитку особистості. Проголошуючи своєю метою ринкові перетворення, ми не завжди враховуємо при цьому, що ринкові реформи (якщо керуватися західноєвропейськими стандартами) — це лише інструментарій реалізації завдань соціального прогресу. Відповідно, основним їх критерієм має бу-

ти ступінь сприяння гуманізації та соціалізації суспільства, які є сенсом і метою прилучення України до сучасного цивілізаційного процесу.

Формула, яка була визначена вже на старті реформ і витримувалася впродовж наступних років — спочатку реформи, а потім вирішення соціальних завдань, виявилася не просто помилковою, а й глибоко деструктивною. На практиці вона звелася до добре відомого: реформи за рахунок соціальних чинників. У ряді випадків демонтовано навіть ті соціальні здобутки, які свого часу у нас запозичили західні країни. Такі реалії стали повною протилежністю реформам, що здійснювалися, наприклад, у Німеччині Людвігом Ерхардом, а також в інших країнах повоєнної Європи, де завжди і в усьому визначальним був принцип соціальної спрямованості економічних перетворень. Щоправда, за інших політичних умов.

Думаю, саме у цьому корені глибокої соціальної кризи, яку ми не можемо подолати донині.

Внутрішня суперечливість такої політики найбільш наочно матеріалізується у зростанні бідності та прогресуючому поглибленні майнової диференціації. Контрасти у матеріальному стані різних верств населення вже давно перевищили критично припустимий рівень, який визначає поріг соціальної стабільності. Розрахунки показують, що нинішній рівень диференціації доходів в Україні відповідає рівню соціальної диференціації країн Заходу в останню третину XIX ст., тобто періоду формування передумов соціалістичної революції. Нині, за всіх гасел щодо посилення соціальної складової реформ, ми день у день відтворюємо такого ж роду об'єктивні передумови більшовизму. Антицивільний вектор українських реформ утверджується на цій основі.

Потрібно визнати: у питаннях соціального розвитку ми не наближаємося, а, навпаки, весь час віддаляємося від європейських цінностей, про які йшлося вище. Якщо у Чехії, Угорщині та Польщі доходи 10 відсотків найбагатших сімей перевищують відповідні доходи бідних у 4,5—5,5 раза, то у нас — у більш як 10 разів. І це без врахування того, що значна частина доходів багатих приховується у тіні. Така поляризація не лише не стимулює економічного зростання, а й суперечить принципам демократизації суспільства. Це взаємовиключні процеси.

Всі ці проблеми потребують радикального переосмислення. **Соціальна складова не може розглядатися, як це трапляється у багатьох випадках зараз, як щось побічне щодо політики реформ, лише додаток до них, один із сегментів.** Потрібно зрозуміти, що соціальна переорієнтація економічної політики — це не тактичний крок, а визначальна ціль та сенс здійснюваних у країні перетворень. Мова йде про безпосереднє втілення в життя завдань, що визначають довгострокову стратегію

соціально-економічного розвитку держави, побудову в Україні ефективної соціально орієнтованої ринкової економіки.

Ключові позиції стратегії соціальної політики до 2004 року визначено у Посланні до Верховної Ради. Насамперед ставиться за мету реформування системи оплати праці та здійснення на цій основі політики, яка гарантувала б випереджальне зростання платоспроможного попиту населення та вартості робочої сили, утвердження сучасних мотиваційних механізмів високопродуктивної праці, стимулювання розвитку і зміцнення позицій національного ринку. Особливе місце у цій стратегії відводиться комплексу питань, пов'язаних з утвердженням приватної власності, яка є основою свободи особистості, головним гарантом реалізації її здібностей та вільного вибору.

Наприкінці жовтня цього року “Уолл стріт джорнел” опублікував рейтинг економічної свободи країн світу. Серед 161 держави Україна разом з Індією, Сурінамом та Єменом посідає 133—136 місця. Зазначу, що одним із визначальних критеріїв при формуванні цього рейтингу було саме дотримання права на власність. І це не випадково. На Заході магістральний напрям сучасного розвитку відносин власності пролягає через їх демократизацію та диверсифікацію, утворення широкого шару працюючих власників, зміцнення позицій і захист інтелектуальної власності, утвердження механізмів взаємодії між працею та капіталом. Усі ці та інші питання фокусуються у сфері соціальних відносин, формування конструктивного соціального середовища, насамперед середнього класу. Ми ж фактично рухалися у зворотному напрямі — не до сучасних цивілізованих принципів відносин власності, а до тих, що мали місце на ранніх етапах розвитку капіталістичного суспільства з усіма їхніми найгострішими суперечностями. Сьогодні в Україні, наприклад, не мають будь-якого правового захисту майже 15 млн дрібних акціонерів та власників земельних паїв. А сертифікатна приватизація фактично перетворилася у свою протилежність — легітимну форму тінізації відносин власності.

Під аналогічним кутом зору має розглядатися і питання взаємозалежності між демократією та створенням умов для всебічного розвитку особистості. Треба виходити з того, що вирішення всього комплексу питань соціального розвитку можливе лише у суспільстві, яке базується на засадах демократії, приватній власності та ринкових відносинах. Демократія, як і правова держава загалом, є за своєю сутністю унікальними інструментами соціалізації всіх ланок суспільного розвитку, реалізації принципу справедливості, надійного захисту свободи та вільного розвитку особистості. Тож і в цих питаннях мають забезпечуватися комплексність та взаємобалансованість. Логіка дальшої системної транс-

формації нашого суспільства, його інтеграції в сучасний цивілізаційний простір повинна визначатися і цією взаємозалежністю.

Водночас слід визнати: у своїй практичній діяльності наші органи виконавчої влади, включаючи Кабінет Міністрів, поки що далекі від таких підходів у здійсненні нагальних завдань соціальної політики. Багато ще належить зробити для їх освоєння і Верховній Раді.

Постіндустріальний вектор

При визначенні ідеології трансформаційних процесів, зокрема логіки європейської інтеграції України, ми припустилися ще однієї суттєвої помилки. Крім значущості соціально-гуманістичної складової сучасного цивілізаційного процесу, не було враховано і глибоких змін, що відбуваються в житті людства з перебудовою всієї системи суспільних відносин, у зв'язку з формуванням основних засад постіндустріального суспільства.

Хибність прийнятої на старті реформ моделі ринкової трансформації полягала (і це нині стає дедалі очевиднішим) в оцінці України як держави, не розвинутої не лише в економічному, а й у науково-технічному та технологічному плані з усіма наслідками, що з цього випливали. За своєю економічною сутністю та спрямованістю це фактично була модель, яка базувалася на відомих принципах ринкової трансформації, що у більшості випадків безрезультатно впроваджувалася впродовж багатьох десятиліть (починаючи з 60-х років) на Латиноамериканському та Африканському континентах. Я далекий від того, щоб перебільшувати технологічні досягнення колишнього Радянського Союзу, а відтак і України на старті реформ. Вони були фрагментарними і розрізненими. Полярна протилежність тодішнього соціалізму і західної цивілізації визначалася не лише антитезою “неринкові — ринкові відносини”, а насамперед “індустріальні — постіндустріальні технології”. Це поза всяким сумнівом. Але водночас неправильно і несправедливо применшувати науково-технічний та технологічний потенціал, який мала наша держава.

Україна і зараз має власні наукові школи, унікальні технології на рівні найвищих світових зразків. Уже те, що за умов найгострішої економічної кризи, без будь-якої державної підтримки ці здобутки вдалося не лише зберегти, а в окремих напрямках і розвинути, підвищити їх конкурентоспроможність на світовому ринку, промовляє саме за себе. Це ж можна сказати і про науково-освітній та технічний рівень кадрового потенціалу суспільства, мережу вищої школи. За багатьма оцінками,

в тому числі зарубіжних експертів, Україна і сьогодні не поступається перед Заходом у питаннях підготовки кадрів.

Дозволю собі нагадати істину, добре відому такій аудиторії: якщо в індустріальному суспільстві основною формою багатства є фабрики та заводи, тобто основний капітал, то у постіндустріальному — знання та кваліфікація людини, живий капітал. Добре відомо й те, що інвестиції в цю сферу потребують тривалішого періоду, ніж у виробничі структури, включаючи й високотехнологічні. Однак після накопичення живого капіталу він здатний давати на кожну одиницю додаткового інвестування найвищу економічну віддачу. Не випадково в Японії, за офіційними оцінками, понад 80% продуктивного багатства зосереджено у формі людського капіталу — знань та кваліфікації.

Саме ці обставини могли б зробити шлях України до сучасних надбань постіндустріального суспільства значно коротшим, ніж у держав Африки та Латинської Америки. Такий шлях міг би бути коротшим навіть порівняно з країнами Південно-Східної Азії, які здійснили у 70—80-ті роки прорив у сучасний світ зі стартових позицій не лише індустріального, а у багатьох сегментах і доіндустріального розвитку. Нагадаю, що ще на початку 60-х років обсяг ВВП на душу населення був у більшості з цих країн лише трохи вищим, ніж у країнах Африки. Нині вони не поступаються перед розвинутими державами Заходу. Не ставлю питання так, ніби при виборі шляху економічних реформ ми мали взяти на озброєння не латиноамериканську модель трансформації, а, припустимо, південнокорейську. Хочу наголосити на іншому. Стартові умови пострадянських країн, і Україна тут не виняток, означені істотними відмінностями, які ми зобов'язані були враховувати.

Якщо бути максимально об'єктивними і відвертими в оцінках нинішньої моделі економічної політики, то треба визнати: вона і тепер не має інноваційного спрямування, не переорієнтовує виробничий потенціал країни на подолання технологічного відставання (яке за останнє десятиріччя не скоротилося), на прискорення науково-технічного прогресу як основного чинника дальшого поступу економіки. Про це цілком слушно говорили на конференції академіки Б. Є. Патон, М. З. Згуровський, професор Ю. М. Бажал. Економічні реформи, і насамперед здійснювана протягом трансформаційного періоду макроекономічна політика, були спрямовані — і фактично такими залишаються — передусім на зовнішню, суто сировинну орієнтацію розвитку економіки України. У чому це виявляється?

По-перше, у демонтажі машинобудування. Його частка в структурі промисловості скоротилася з 30,7% у 1990 році до 13,8% у минулому.

По-друге, у штучному звуженні внутрішнього ринку. У Посланні до парламенту наводяться такі дані: з 1993 по 1999 рік частка нашого експорту у структурі ВВП зросла з 26 до 53%. Це означає, що відповідно (з 74 до 47%) зменшилася частка внутрішнього споживання. У нинішньому році ця небезпечна диспропорція поглибилася ще більше.

По-третє, у прогресуючому скороченні обсягу фінансування наукових досліджень та розробок, а також освіти. Якщо у 1992 році наукомісткість ВВП становила 1,54%, у 1997 — 1,43, то у минулому році — всього 0,9%. За цей час витрати з держбюджету на науку скоротилися з 0,82 до 0,23%. Цього року ситуація ще тривожніша. На освіту у 1998 році було асигновано 4,4% ВВП, а у проекті бюджету на наступний рік передбачається всього 4%. Тим часом у Польщі, Чехії та Угорщині протягом 90-х років вдалося зберегти співвідношення цих витрат до ВВП без змін.

Не думаю, що тут потрібні якісь коментарі. Маємо ситуацію, аналогічну тій, що склалася у соціальній сфері. У форматі “індустріальне — постіндустріальне суспільство” була не воля до просування вперед, а згода зі статус-кво і прагнення лише утримати конкурентні позиції на рівні існуючої стадії індустріального розвитку. Це, до речі, підтверджується й аналізом структури інвестицій, у тому числі іноземних. Всі вони в основному обмежуються виробництвом суто індустріальної сфери і майже не спрямовуються на розвиток наявного потенціалу перспективних високотехнологічних виробництв. Більше того, численний загін іноземних експертів весь час намагається переконати нас, що такі інвестиції є для України взагалі безперспективними. Йдеться передусім про наші намагання утвердитися на світовому космічному та авіаційному ринках, що, очевидно, не вписується у контекст призначеної для України моделі трансформаційного процесу. Досить згадати ситуацію, що склалася навколо літака Ан-70, який не має і ще довго не матиме аналогів.

Глобалізація

Виваженими мають бути наші оцінки і всього комплексу проблем, пов’язаних із глобалізацією та участю нашої держави в цьому процесі, який базується на вагомих об’єктивних передумовах. Вони невіддільні від особливостей постіндустріальної цивілізації, гуманізації суспільного життя, демократизації політичних інституцій, зближення духовних цінностей народів. З огляду на це **розбудова основних засад відкритого суспільства, прилучення до надбань світового розвитку були з перших днів здобуття Україною незалежності і залишатимуться надалі визначальними принципами державотворення, включаючи розвиток економіки.** Водночас

ми зобов'язані враховувати не лише позитивні, а й негативні явища, які виразно виявилися на нинішньому етапі глобальних процесів. Йдеться про стратифікацію держав, яка не згладжує, а, навпаки, поглиблює небезпечну їх диференціацію.

Нині країни світу диференціюються за такими рівнями: перший — країни цивілізаційного центру, які розвиваються на основі постіндустріальних принципів; другий (периферійна зона) — країни з традиційною індустріальною технологією і масовим виробництвом; третій рівень — країни, що перебувають за межами периферійної зони, це країни доіндустріального розвитку.

У системі міждержавних відносин тривають стихійний перерозподіл ресурсів на користь центру і постійне нагромадження відсталості на іншому полюсі. На цій основі утверджуються механізми консервації стратифікації. Вони практично виключають можливість вертикальної міграції країн з нижніх рівнів на вищий.

Таке переміщення можливе тільки для дуже обмеженого кола держав. І це зрозуміло: отримуючи великі й незаперечні переваги, постіндустріальний світ не горить бажанням ділитися ними, поширювати свої цінності на інші держави. Формується (або вже сформувалася) його функціональна, як б сказав, кастова замкнутість. У той же час в останні десятиріччя катастрофічно наростає нерівність. Справжня безодня пролягла між багатими і бідними країнами, що посилює нестабільність сучасного світу.

Глобальна фінансова криза 1997—1998 років, яка остаточно розвіяла ілюзорні уявлення щодо справедливості сучасного світового порядку, з граничною повнотою і нещадністю висвітила весь драматизм цієї проблеми. Пов'язаний із нею основний тягар було перекладено на плечі країн, які сподівалися утвердити себе у перспективі як рівноправні суб'єкти цивілізаційного процесу. Фінансові капітали перекачувалися до сильніших, а слабші були ще більше знекровлені й відкинуті назад.

Проблема глобальної нерівності особливо загострилася у зв'язку з тим, що за останнє десятиліття до числа бідних країн (за рівнем ВВП на душу населення) приєдналися пострадянські держави, у тому числі Україна. Вони закріпилися на рівні периферійної зони і практично не мають перспективи піднятися вище у світовій ієрархії — але, наголошую, саме у межах наявної моделі трансформації.

Хоч яким неприємним є для кожного з нас такий висновок, не зважати на це, ховати голову в пісок було б небезпечно і недалекоглядно. У зв'язку з цим не можна і надалі ухилятися від оцінок діяльності МВФ, який протягом усіх років незалежності України активно впливав і продовжує впливати на формування її економічної (і не лише економічної)

політики. На жаль, ми дедалі більше переконуємося (і не лише на своєму прикладі), що політика МВФ не завжди і не в усьому є конструктивною. Побудована на далеко не оптимальних стандартних схемах, вона не враховує специфічних особливостей конкретних країн. Дай Боже, щоб я у цьому помилився. Справжня мета цієї політики — пристосувати периферійну зону до обслуговування потреб центру. У кінцевому підсумку все зводиться до того, щоб якомога швидше інтегрувати економіку цих держав у структури міжнародного поділу праці та зовнішніх ринків. Загалом це збігається і з нашою метою, і зі сподіваннями інших країн, що вдаються до позик Фонду. Але постає питання: ким нас хочуть бачити, що може принести така інтеграція Україні?

Ми намагалися переконати себе і суспільство у тому, що йдеться про нашу інтеграцію як рівноправного партнера. Однак на практиці через причини, пов'язані з іще недостатньою конкурентоспроможністю національної економіки, така рівність фактично виключається. Дуже гіпотетичною є вона і у віддаленій перспективі. Щодо наявних у нас елементів високотехнологічного розвитку, то простір їх застосування весь час звужується. Те ж саме можна сказати і про сферу застосування висококваліфікованого кадрового потенціалу. Однак нинішня ситуація є такою, що за всіх згаданих труднощів Україна змушена шукати найприйнятніші алгоритми продовження співпраці з МВФ. Система міжнародних фінансових відносин побудована таким чином, що без санкції МВФ канали доступу практично на всі ринки позичкового капіталу залишатимуться для нас повністю перекритими. Це стосується співпраці з Фондом не тільки України, а й інших держав. Світова спільнота дедалі більше осягає деструктивність такої системи, реальну небезпеку, яку вона несе з собою. Світ, де не зменшується, а постійно і навально поглиблюється розрив між багатими й бідними державами, не може бути стабільним і безпечним.

Політичне керівництво України поставлене нині перед серйозною дилемою: робити й надалі вигляд, ніби наші відносини з МВФ безпроблемні і ми, як і раніше, безмежно тішимося тією увагою, якою нас обдаровують, чи сказати про наявні проблеми з усією відвертістю. На відміну від декого, я дотримуюся другої точки зору. Скажу більше: переконаний, що при реалізації основних завдань зовнішньополітичного курсу України, її позиція у цьому, по суті ключовому, питанні сучасного світового розвитку має бути більш активною. У тому числі й на рівні ООН. Нам треба виявляти більше наполегливості у питаннях, що стосуються утвердження нового міжнародного порядку, базованого не виключно на економічній силі, як це має місце зараз, а на принципах реального співробітництва вільних і рівноправних націй. Ми виступатиме-

мо і за подолання однобічної відкритості економік, тобто відкритості лише слабшого перед сильнішим.

Про це недавно йшлося і на щорічній сесії Міжнародного валютного фонду та Світового банку у Празі. На думку експертів, зниження торговельно-митних бар'єрів на ринках високорозвинutih держав хоча б наполовину принесло б країнам периферійної зони додатково від 110 до 140 млрд дол. за рік. А це значно перевищує розмір відповідних кредитів МВФ. Для нас це не абстрактна проблема. Україна повною мірою відчуває вплив та наслідки такої політики на своїй економіці. Ми не порушуємо і не будемо порушувати питання про долучення нашої держави до числа тих, які добиваються списання боргів перед МВФ. Однак маємо намір продовжити переговорний процес з керівництвом Фонду щодо рефінансування боргових зобов'язань України в обсягах, достатніх для їх обслуговування. У разі успіху цих переговорів, наша економіка могла б стати на ноги без нових запозичень, а держава — звільнитися від далеко не завжди коректного зовнішнього контролю за своєю політикою.

Ще раз наголошую: Україна зацікавлена у співпраці з МВФ. Однак ця співпраця має бути повністю деполітизована, будуватися на засадах взаємної довіри та поважливого ставлення до нашої політики і принципів, яких ми дотримуємося. Дальша логіка реформ в Україні, корективи, які планується внести в їх механізми, не можуть і не повинні бути предметом торгів. Відтак будь-які сподівання на те, що Україна заради суто зовнішньої репутабельності або чийсь прихильності буде й надалі поступатися своїми національними інтересами, є марними. Сумніватися в цьому можуть лише ті, хто не зробив жодних висновків з попереднього, майже десятирічного періоду. Допущені помилки та прорахунки коштували нам надто дорого, щоб нехтувати цими уроками.

Сказане адресую насамперед внутрішній “адвокатурі” нинішнього світового порядку, яка, схоже, нічому не вчиться і вчитися не хоче. Хочу послатися на слова Вацлава Клауса — батька економічних реформ у Чехії. “Економічна, соціальна, політична — взагалі суспільна трансформація, — заявив він кілька днів тому в інтерв'ю “Независимой газете”, — це свого роду “домашнє завдання”. Тут немає нічого, що можна було б імпортувати. Це не питання добрих чи поганих порад. Це спроможність країни зробити самій щось”.

Ще раз наголошую: нав'язувана нам весь час іззовні теза щодо відсутності права на власну модель трансформаційних перетворень не є і не може бути конструктивною. Не збираюся комусь дорікати за те, що у попередні роки надто ретельно виконувалися всі рекомендації експертів МВФ, і доводити, що наші помилки — це водночас і помилки наших кредиторів. Не маю сумніву, що все це сталося не з чийось лихих

намірів, а через брак досвіду вирішення складних і якісно нових завдань трансформаційних перетворень, недостатню послідовність в ідеології реформ та практичному втіленні її в життя. Як виправляти ситуацію — це наші власні проблеми. Водночас дуже хотілося б, щоб визнання допущених помилок було взаємним, обопільним. Від цього виграє не лише Україна, а й її економічні та політичні партнери, світова спільнота загалом, включно з міжнародними фінансовими інституціями.

БАЗОВІ ПРІОРИТЕТИ

Тепер про окремі пріоритетні напрями економічної політики. Не ставлю за мету розкрити їх у повному обсязі. Мова лише про деякі акценти у реалізації положень та висновків стратегії економічного і соціального розвитку “Україна: поступ у XXI століття”, яка була представлена Верховній Раді на початку року.

Мене турбує те, що у багатьох випадках спостерігається суто ритуальне сприйняття деякими посадовими особами цього документа. Всі на нього посилаються, цитують його, запевняють, що на ньому буде вся робота, а на практиці, хоч як це прикро, нерідко виходить навпаки. Зрозуміло, що займати відсторонену, споглядальну позицію я як глава держави далі не можу. Майже дев'ять місяців після внесення Послання у Верховну Раду, — а воно створювалося на основі передвиборної платформи Президента, — час, достатній для того, щоб зробити вже певні висновки і домогтися чогось на ділі.

Зміцнення дієздатності держави

Думаю, всі погодяться з тим, що однією з центральних проблем економічної політики наступного періоду є переосмислення ролі й місця держави у цих процесах.

На жаль, тут теж доводиться вчитися на негативному досвіді. Демонтуючи основні підвалини адміністративної економіки, ми порушили золоте правило: держава може звільнити економіку від своєї присутності тільки там, де сформовані й ефективно діють повноцінні ринкові механізми. У нас на стартовому етапі вийшло знову з точністю до навпаки. І сьогодні треба виправляти ситуацію невідкладно. Альтернативи тут немає, і я радий, що такої ж думки дотримується більшість доповідачів та промовців на нашій конференції.

Низький рівень дієздатності держави — це основна і зростаюча перешкода для досягнення прогресу у здійсненні економічної та соціальної політики. Це серйозно дається взнаки насамперед при виправленні допущених деформацій. Слід враховувати й те, що світовий досвід неzapе- речно підтверджує необхідність зростання ролі держави на найскладні- ших, переломних етапах її розвитку. Згадаймо часи Великої депресії на Заході, перетворення, здійснювані там у повоєнний період, зокрема у 60-ті та 70-ті роки. Основи нинішньої економічної системи розвинутих країн сформувалися саме у цей період. Вони утвердилися на базі дер- жавного стимулювання економічного, і насамперед науково-техно- логічного прогресу, активної взаємодії держави з приватним капіталом. За державою залишається перше і вирішальне слово у боротьбі з ко- рупцією, чиновницьким всевладдям та свавіллям, які є сьогодні най- більшою перешкодою для суспільного прогресу. Важливим засобом підвищення дієздатності держави має бути поглиблення адміністратив- ної реформи. Я ставлю цю проблему на одне з чільних місць у дер- жавній політиці наступного періоду. Водночас потрібно відходити від звуженого розуміння і тлумачення змісту та основних завдань адміні- стративної реформи, надавати їй нових імпульсів, вносити в її реалі- зацію більше активності й осмисленості.

Не можна зводити цю реформу лише до дальшої оптимізації струк- тури системи державного управління та скорочення управлінського апа- рату, хоча і це дуже важливо. Адміністративна реформа має бути націле- на насамперед на здійснення першочергових завдань наступного етапу: поглиблення демократизації всіх ланок суспільного життя, передусім економічної системи, зміцнення базових підвалин громадянського суспільства, забезпечення реального розмежування влади і власності. З цих позицій маємо підходити і до проведення судової реформи, основ- на мета якої — утвердження в Україні справді незалежної судової вла- ди. Темпи її ще надто повільні.

Формування сильної, дієздатної влади поставлене і в центр консти- туційної реформи. Її результатом має стати відмова влади від неефектив- ної політики постійного балансування між різними групами інтересів, які за умов перехідного періоду залишаються несталими, і готовність взяти на себе всю повноту політичної відповідальності за поглиблення курсу реформ, демократизацію суспільства.

Потрібно динамізувати всі зазначені реформи, надати їм конструк- тивності, спрямовуючи на реальне посилення дієздатності законодавчої, виконавчої та судової гілок влади, утвердження механізмів їх ефектив- ної співпраці. Всю цю роботу, повторюю, треба прискорити. І невід- кладно, ставлячи за мету забезпечити високий рівень відповідальності

держави і влади перед суспільством. Такої відповідальності сьогодні явно бракує, що негативно позначається на всіх сторонах нашого життя, включаючи темпи й результативність економічних перетворень.

Я особливо виділяю в цьому контексті завдання імплементації результатів всеукраїнського референдуму з народної ініціативи. Сьогодні відповідальність за його реалізацію цілком і повністю лягає на Верховну Раду.

Це повинні знати всі.

Хотілося б бачити більше розуміння парламентом важливості цієї справи, а відтак і узгодження позицій, бажання шукати взаємоприйнятне підґрунтя для консолідації перед прийняттям цього, без перебільшення, доленосного рішення. Мільйони пересічних громадян, більша частина суспільства усвідомлюють настійну необхідність у сильній, дієздатній державній владі. Чого, на жаль, не скажеш про декого з народних обранців.

Рішуче обмеження тіньової діяльності та олігархізації

Погоджуюся з висловленими на конференції думками про необхідність концентрації зусиль органів державної влади на комплексному здійсненні економічних, правових, організаційних та господарських заходів щодо рішучого обмеження тіньової економічної діяльності. Сьогодні тут обертається чи не більше сорока відсотків валового внутрішнього продукту. Тіньова економіка відтягує на себе 10—12 млрд грн, які щорічно недоодержує державний бюджет. Це породжує найгостріші проблеми, насамперед у соціальній сфері.

Ще один, можливо, найнебезпечніший, наслідок цього явища — зростання корумпованості державного апарату, перетворення значної його частини в активний суб'єкт тінізації. Світова практика довела: чим слабша держава, тим вищий ступінь тінізації економіки. Звідси вимога: загальнооздоровчі заходи повинні стосуватися насамперед не власне економіки, а держави, її дієздатності. З цим критерієм належить підходити до оцінки ефективності реформ.

Не менш актуальним завданням є **обмеження впливу олігархічних структур, постійна, системна й активна протидія їх зрощуванню з державним апаратом**. Держава ніколи не зможе як слід реалізувати свою місію за умов, коли її політику значною мірою визначають, виходячи з корпоративних інтересів та цілей, ті чи інші особи або групи, коли вони впли-

вають на законодавчі та правоохоронні органи, судову практику, центральні та місцеві управлінські структури, на засоби масової інформації.

Я не схильний перебільшувати масштабність і значущість цих процесів у нашій державі, але й замовчувати їх, недооцінювати небезпеки не можна. Коли немає ефективних противаг олігархічному капіталу, діє закономірність його розширеного самовідтворення. Переступивши певну межу, цей капітал стає всесильним і невразливим. Чимало країн світу потрапили на узбіччя сучасної цивілізації назавжди, своєчасно не відчувши загрози олігархічного розвитку. Маємо зробити з цього висновки. І чим швидше, тим краще.

Зміцнення позицій національного капіталу

Ми повинні утримуватися від спрощень в оцінках процесів утвердження промислово-фінансового капіталу, його концентрації та взаємодії з державою у розбудові національної економіки. Ці процеси часто огульно ототожнюють з олігархізацією, що цілком неправильно. Так само не можна пов'язувати майбутнє української економіки виключно з пріоритетним розвитком малого та середнього підприємництва. Хоча, як вам відомо, я активно сприяю його утвердженню і роблю все необхідне для підтримки та захисту. Слід виходити і з того, що малий та середній бізнес у всіх без винятку країнах Заходу завжди розвивався і продовжує розвиватися у тісному взаємозв'язку з великими підприємствами, сформованими ще в індустріальну епоху. Тобто йдеться, скоріше за все, про проміжні структури, здатні заповнювати ті ніші в економічному просторі, які великі підприємства через свою специфіку зайняти не можуть.

На цій основі відбувається інтенсифікація економічного процесу, що, у свою чергу, розширює можливості прискорення науково-технічного прогресу, продуктивного використання робочої сили, примноження інтелектуального потенціалу, фінансових та матеріальних ресурсів, а головне — сприяє повнішому задоволенню потреб та запитів населення. У зв'язку з цим необхідно обов'язково подолати протиставлення малого та середнього бізнесу великому капіталу і великим підприємствам. А така тенденція у нас є, і народилася вона не сьогодні і не вчора. Це суто хуторянська ментальність. Вона не тільки не відповідає, а навіть і суперечить стратегічним цілям нашого розвитку. Такі уявлення треба спростовувати, і тут слово знову ж таки за наукою. Треба виходити з того, що лише великий національний капітал у союзі з малим та середнім бізнесом може стати основою реальної суверенності націо-

нальної економіки, базовою, несучою її конструкцією. Багато проблем та труднощів у економічному розвитку виникли в нас саме через надто повільне формування національного капіталу. Тим, хто хотів би бачити економіку виключно як сукупність дрібних крамарів, не завадить знати: такий варіант незаперечно сприяв би не лише економічному, а й політичному зовнішньому диктату стосовно України.

Цього не повинно статися за жодних умов.

Якнайшвидше утвердження національного капіталу, відповідального за долю держави, його концентрація та централізація — це життєво необхідне, прогресивне явище. Воно потребує відповідної економічної політики, і ми будемо її проводити.

Упередженою я вважаю і позицію, що заперечує необхідність тісної взаємодії держави з приватним капіталом. Давайте разом розберемося детальніше і в цьому важливому питанні. Приватний капітал, незалежно від своєї структури та розмірів, завжди потребує підтримки держави і розраховує на неї. Сучасний капіталізм значною мірою завдячує своїми економічними й особливо науково-технологічними досягненнями органічному поєднанню потужності приватного капіталу (в тому числі й сили монополії) і можливостей держави в єдиний функціональний механізм. Авіація, космос, інформатика, Інтернет, багато інших найновітніших напрямів та чинників науково-технічного прогресу, не кажучи вже про останні технологічні досягнення у військово-промисловому комплексі, розвивалися і розвиваються в усьому світі саме завдяки такому поєднанню.

Країни Південно-Східної Азії зробили у своєму розвитку небачений ривок від рутинних докапіталістичних відносин до вершинних здобутків сучасної економіки через утвердження вже на старті трансформаційних процесів не просто капіталістичних, а, висловлюючись марксистською термінологією, державно-монополістичних відносин. Роль держави у підтримці національного капіталу тут теж була визначальною.

Коли ми говоримо про необхідність опанування Україною нової економічної моделі прискореного розвитку, то слід мати на увазі, що основою такої моделі може стати передусім засвоєння і творче використання відповідного досвіду. Якщо зусилля держави та приватного капіталу поєднуються з метою максимальної концентрації сил і ресурсів на вирішальних пріоритетах економічної політики — розвитку інноваційної сфери, формуванні ефективного внутрішнього ринку, реалізації інших завдань сталого економічного зростання, в тому числі й соціальних, — то чому маємо відкидати таку можливість?

Якщо при цьому держава повною мірою зберігає свою політичну самостійність, реалізує стосовно всіх суб'єктів господарської діяльності єдині і прозорі, чітко і своєчасно визначені правила гри, така взаємодія обов'язково буде конструктивною і дасть очікувані результати. При аналізі проблем олігархізації треба неодмінно враховувати цю обставину. Інакше самі заженемо себе у глухий кут, з якого буде дуже важко вибратися. Ще раз повторюю: є сили, зацікавлені у тому, щоб за будь-яких умов не допустити консолідації та зміцнення економічних позицій національного капіталу. Для цього застосовуються всілякі засоби його дискредитації. Держава має займати щодо таких намірів та практичних дій чітку і відповідальну позицію.

Інституційне забезпечення реформ

Створення парламентської більшості, поліпшення політичного клімату забезпечує необхідні передумови для поглиблення ринкових перетворень, надання реформам системнішого й осмисленого характеру, посилення їх соціальної спрямованості. Вирішальний чинник вбачаю в інституційному забезпеченні політики реформ, завершенні формування ринкової інфраструктури, створенні достатньої законодавчої бази та стабільних правил, що лежать в основі економічної діяльності. Досвід, у тому числі негативний, вчить: успішне реформування можливе за правових норм, адекватних економічним, соціальним та політичним реаліям, пов'язаних із ними.

Ми пам'ятаємо, як на початку реформ було прийнято низку базових законів ринкової економіки, скопійованих з іноземних аналогів. Більшість із них виявилися нежиттєздатними з очевидної причини — такої економіки у нас поки що просто немає. Виходить щось на зразок віртуальної реальності: формально закони є, але вони не працюють і не можуть працювати через неузгодженість з об'єктивними реаліями. До речі, цим не в останню чергу породжений і живиться процес тінізації економіки. Така невідповідність вкрай негативно позначається на виробничій сфері. Це особливо стосується законів, що регулюють відносини власності, податкового законодавства. Ось характерний приклад: ми одними з перших серед постсоціалістичних країн (навіть раніше за Польщу) запровадили податок на додану вартість, не маючи для цього найменших передумов. Результат закономірний: було завдано дуже болісного удару по фінансах суб'єктів господарювання.

Аналогічна картина спостерігається і сьогодні. Маю на увазі, зокрема, приведення українського законодавства у відповідність до законодавства країн ЄС. Робота, безумовно, важлива й необхідна, проте знову ж таки не враховується те, що умови застосування законів у них і у нас різні. Польща, скажімо, взялася за вирішення цієї проблеми лише на заключному етапі свого прилучення до Євросоюзу.

Отож наші дії і тут мають бути більш виваженими і обережними.

Немає сенсу й навіть шкідливо приймати законодавчі акти, які неминуче будуть відторгнені непідготовленими суспільними інституціями та суспільною практикою. Не забуваймо також, що невідповідність законодавчої бази економічним реаліям — це знову ж таки одна з ключових причин тінізації економіки. Навряд чи хто в цьому сумнівається.

Конкурентні переваги

Всі ми, разом із наукою, мусимо дуже уважно ставитися до всього, що пов'язане із спроможністю забезпечити (всіма доступними інструментами, у томі числі і засобами регуляторної політики) створення економічних, політичних та соціальних передумов реалізації наявних та потенційних конкурентних переваг української економіки. У ситуації, коли такі переваги не можуть бути зреалізовані на основі ринкових саморегуляторів та ефективної конкуренції, держава має виступати у ролі суб'єкта, який посилює ринкові механізми, довершувати те, чого ринок поки що сам зробити не в змозі. Реалізація конкурентних переваг має втілюватися у зміцненні позицій внутрішнього ринку, утвердженні інноваційної моделі розвитку економіки, освоєнні механізмів енергозбереження та вдосконаленні структурної політики, подоланні нагромаджених за минулі роки відтворювальних деформацій. Практичні кроки у цьому напрямку ще явно недостатні.

Потрібні енергійні заходи і для активізації аграрної політики, покликаної утвердити у перспективі Україну як державу з високопродуктивним експортоспроможним сільським господарством. Особливо гостро стоїть завдання підвищити конкурентоспроможність та зміцнити фінансовий стан підприємств АПК, прискорити їх адаптацію до умов приватної власності на землю, ринкового середовища. У зв'язку з цим мушу зазначити, що я далеко не в усьому поділяю той оптимізм, який дуже часто висловлюється з високих урядових трибун. Зроблено тільки перші кроки у реформуванні аграрних відносин, ми перебуваємо лише на старті цієї великої і багатопланової роботи. Ще вистачає проблем, за

які ніхто як слід не брався. До того ж реальна ситуація на селі лишається в багатьох аспектах досить напруженою, якщо не критичною. Тож давайте обличимо надмірно мажорні оцінки — треба зосереджуватися на конкретних практичних справах та завданнях.

Як уже наголошувалося, Україна буде і надалі дотримуватися принципу відкритої економіки, прагнучи вступити у Світову організацію торгівлі. Однак і тут не завадять виваженість, обачність і точний, обґрунтований розрахунок. Відкритість економіки, і це доведено світовим досвідом, може бути ефективною лише тоді, коли забезпечується реалізація її конкурентних переваг. В іншому разі вона набуває деструктивного характеру.

Не випадково Німеччина та Японія запровадили конвертованість своїх національних грошових одиниць лише в середині 60-х років, тобто після того, коли було повністю подолано наслідки воєнної руйнації. Ми ж поквапилися зробити це за умов глибокої економічної кризи, переходу на світові ціни на енергоносії, пов'язаної з цим збитковості не лише окремих підприємств, а й цілих галузей. Тому утвердження в економіці конструктивного конкурентного середовища лишилося на рівні гасел та декларацій. Це також аргумент щодо сумнівної ефективності тієї моделі трансформаційної політики, до якої нас весь час підштовхують іззовні. Аж ніяк не йдеться про повернення назад, до закритої економіки. Це повністю виключено, і я підтримую відповідні пропозиції професора І. В. Бураковського. Мова про інше — про реалізацію вивіреного світовою практикою арсеналу підтримки національного виробника у межах відкритої економіки. Нам треба нарешті визначитися у цьому питанні. Це передбачає опрацювання ґрунтовної програми стимулювання внутрішнього ринку, здійснення політики виваженого протекціонізму, який забезпечував би насамперед захист високотехнологічного потенціалу та інвестиційного комплексу держави.

Макроекономічна стабілізація

З урахуванням уроків минулого та сьогоdnішніх реалій нам необхідно переосмислити і логіку макроекономічної стабілізації. У попередні роки на перших ролях у ній була монетарна політика. А тим часом досвід — і наш власний, й інших постсоціалістичних країн — засвідчує, що можливості надійної стабілізації грошей суто монетарними інструментами досить обмежені. Не може бути сильної національної

валюти за нестабільної економіки. Це означає, що грошово-кредитна політика має тісніше узгоджуватися з завданнями реальної економіки.

Необхідність в істотних змінах назріла і у сфері державних фінансів. Слід виходити з того, що головною передумовою розв'язання нагромаджених тут проблем є першочергове зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, юридичних осіб та домашніх господарств. Без цього не дадуть бажаного ефекту будь-які дії правового, економічного чи адміністративного характеру, спрямовані на вирішення бюджетних проблем. Без цього не може бути і так потрібного нам реального державного бюджету.

Згоден з професором В. М. Федосовим: **ми стоїмо перед настійною необхідністю вироблення і реалізації нової фінансової стратегії для України.** Про це говориться теж не вперше. Однак зламати психологічні стереотипи, що склалися, і знову ж таки не без “сприяння” ззовні, не так просто. Дається взнаки і хронічна неспроможність Уряду працювати на перспективу. Як наслідок, усі пропозиції останніх років щодо зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, у тому числі й спрямовані на рішуче зниження податкового навантаження, постійно блокуються. Тим часом фінансова криза, яка триває понад десять років і не послаблюється навіть із початком зростання виробництва, є найпереконливішим доказом того, що зміцнити фінансову систему заходами лише “згори” неможливо. Це також не абстрактний умовивід, не чиста теорія, а наша реальна практика, наш досвід. І ними не можна нехтувати, з них потрібно, зрештою, вже робити висновки.

Постійним атрибутом цього періоду є суперечність між моделями розвитку банківсько-фінансового і реального секторів економіки. На відміну від нормальної ринкової економіки, ці два сектори у нас і досі існують у різних вимірах, по суті ізольовані один від одного і працюють кожен на себе. Судіть самі: частка кредитів, наданих суб'єктам господарювання, становить трохи більше 9% валового внутрішнього продукту, тоді як у країнах Центральної та Східної Європи — 50—60%. Власний капітал українських комерційних банків нині ледве перевищує 6% ВВП. Тим часом у багатьох країнах із перехідною економікою цей показник наближається до 40%, а у розвинутих — 80 і більше. Звісно, така банківська система не є і не може бути ефективним інструментом реалізації політики економічного зростання, вже не кажучи про інноваційне оновлення виробництва.

Не можу не сказати про те, що позиція, якої Національний банк дотримувався в 1997—1998 роках, коштувала нашій економіці відчутних втрат, зокрема вимивання значних валютних резервів.

Нинішнього року обсяги кредитування комерційними банками дещо зросли. Але цього дуже недостатньо. Розрахунки показують: за таких темпів для досягнення оптимальних параметрів кредитування реальної економіки потрібно як мінімум 30 років. Більше того, наша банківська система практично зупинилася у своєму розвитку. Вона не тільки не прогресує, а, навпаки, нагромаджує і загострює застарілі та перезрілі проблеми.

В Україні надто швидко, ще у 1991 році, і явно поспішно, пішли на “приватизацію” великих державних банків. Порівняймо: у ряді країн Східної та Центральної Європи до неї вдалися лише зараз, на завершальному етапі реформ. Це ще одна серйозна хиба трансформаційної моделі, яку ми втілювали. Приватизація банківської системи за відсутності вільних капіталів, необхідної законодавчої бази та інших об’єктивних передумов стала фактичним грабунком, розкраданням державної власності. Не помилюся, сказавши, що саме з цього і почалося формування олігархічних структур.

Уже понад два роки ведемо розмови про банк реконструкції та розвитку, а також про селянський (іпотечний) банк, однак реального поступу немає і тут. У появі та функціонуванні таких банківських інституцій, конче потрібних для нашої економіки, не зацікавлені “тузи” банківського бізнесу і їхні опікуни. Робиться все можливе, аби “заморозити” і це питання, заблокувати його вже на стадії постановки. Сприятливим і заохочувальним для такої позиції є пасивність Кабінету Міністрів та Національного банку. Необхідність глибоких системних зрушень у банківській системі очевидна. Для Національного банку та Уряду, всіх, хто до цього причетний, має бути зрозуміло: якщо не знайдемо шляхів суттєвого зміцнення цієї системи, тіснішого поєднання її інтересів з процесами у виробничій сфері, на відчутні зрушення у реальній економіці годі розраховувати.

Створення Ради Нацбанку — важливий крок до поліпшення діяльності головної банківської установи держави і системи в цілому. Але цей рух обов’язково має тривати, його треба невідкладно підтримати іншими заходами, у тому числі й насамперед — прийняттям нового Закону “Про банки і банківську діяльність”. Потреба в цьому не просто нагальна — вона перезріла.

У підсумку свого виступу скажу: мене непокоїть те, що спектр проблем, які були викладені у Посланні до Верховної Ради і які зараз необхідно послідовно реалізовувати, суттєво і не виправдано звужений на практиці, а відтак не забезпечується головне — комплексність реформ. Ситуацію слід рішуче виправляти: урядовцям — наполегливими

практичними зусиллями, вченим — виваженими, якомога точнішими висновками, прогнозами та рекомендаціями.

Регіональна політика

Темпи і результати економічного та соціального розвитку держави, реалізації започаткованих перетворень великою, а у багатьох вимірах і вирішальною мірою залежать від регіональної політики; вони невіддільні від розв'язання проблем на місцях. До найважливіших з цих проблем я відношу реформування міжбюджетних відносин. І ще раз наголошую, що здійснювати його треба комплексно, з внесенням істотних коректив у формування не лише видаткової частини бюджету, а й структури його доходів — із суттєвою їх децентралізацією, органічно пов'язуючи такі заходи з розбудовою системи місцевого самоврядування. Якщо говорити відверто, то у пропозиціях щодо реформування міжбюджетних відносин, які зараз маємо, більше політики, ніж здорового, виваженого економічного глузду. Очевидно, декому дуже хочеться створити на цій основі власну економічну базу до наступних парламентських виборів. Прикро, але на цей гачок упіймалися й окремі урядовці, у тому числі і з Міністерства фінансів, яке має бути максимально нейтральним у цих питаннях. Такими ж, до речі, нерідко є підходи до бюджетного процесу і бюджетної реформи загалом. Я категорично проти кулуарного проштовхування пропозицій та рішень, у яких преважують політичні аспекти або інтереси, далекі від державних.

Повертаючись до регіональної політики, підкреслю, що моя позиція чітка й однозначна. **Я за децентралізацію владних повноважень, посилення ролі регіонів, за розширення їхніх прав та можливостей в усьому — соціальній політиці, земельній реформі, управлінні державним сектором економіки та частками державного майна господарських товариств, стимулюванні підприємництва, поглибленні прикордонної співпраці.** Підтримую ідею створення розгорнутої мережі регіональних агентств розвитку, про яку теж йшлося на нашій конференції. Водночас треба активніше готувати адміністративно-територіальну реформу, не залишаючи цю роботу на потім. У такій реформі — підтвердження серйозності наших намірів щодо регіоналізації економічної політики, передумова кращого, повнішого використання можливостей та резервів, які вона відкриває.

* * *

Таким в основному є комплекс проблемних питань післякризового етапу розвитку української економіки, які мене дуже турбують і до яких я хотів привернути увагу. Хочу, щоб ви мене правильно зрозуміли: прихильність політичного керівництва держави до курсу демократизації всіх сфер суспільного життя, ринкової трансформації економіки, глибоких системних перетворень була і залишається незмінною. Але незмінність стратегічного вибору не означає канонізації, закостенілості методів втілення його в життя. Той факт, що розпочаті ще у 1991 році реформи не в усьому були оптимальними і не дали у повному обсязі очікуваного результату, вимагає суттєвих коректив та уточнень щодо багатьох питань. Наукова дискусія на нашій конференції підтверджує цей висновок. Я вдячний за висловлені думки і пропозиції. Вони будуть уважно вивчені та узагальнені.

Ініціюючи скликання цієї конференції, я керувався не тільки бажанням ще раз засвідчити свою повагу до вітчизняної науки, до відомих науковців та економістів-практиків. Сьогоднішня ситуація у країні є такою, що державні діячі та політики, які взяли на себе відповідальність за перебудову тоталітарної системи, у тому числі в економіці, не мають більше права на помилки. Цей ліміт вичерпано.

Метод спроб та помилок має поступитися місцем глибокому, всебічному і тверезому аналізу, зваженому на терезах науки прогнозуванню, продуманій організації практичного здійснення накресленого. Я буду вітати всіх, хто виявить готовність долучитися до цієї роботи, взяти в ній особисту чи колективну участь.

У наступному році ми будемо відзначати десяту річницю незалежності України. Водночас це і десять років системних реформ. Термін немалий, і народ, суспільство вправі вимагати від глави держави, усіх органів влади конкретних і реальних зрушень у житті. Ми повинні зробити все, щоб люди не зневірилися, не розчарувалися у своїх сподіваннях. Ця вимога повною мірою стосується Кабінету Міністрів, що визначений Конституцією як вищий орган у системі органів виконавчої влади. Враховувати національні інтереси, керуватися ними, очолювати роботу з економічного та соціального розвитку держави і відповідати за її результати — для цього в Уряді потрібні люди, здатні самостійно мислити й ініціативно діяти, відстоювати свою позицію, навіть і за тиску ззовні. Тільки тоді наші управлінські структури, разом із найвищою, спроможні будуть ефективно діяти за умов якісного ускладнення завдань державного управління. А таке ускладнення — і в цьому важко не погодитися з професором А. М. Колодом — дедалі виразніше виходить на передній план.

Я не маю жодних сумнівів у тому, що у нашій державі зберігся потенціал, достатній не тільки для поліпшення нинішньої ситуації, а й для істотного прискорення розвитку економіки та соціальної сфери. Певен, що наступне десятиріччя — перше у XXI столітті — стане вирішальним у визначенні долі нашої держави. Воно має дати вичерпну відповідь на питання, яке хвилює кожного з нас: чи зможемо ми, спираючись на зроблене і напрацьований досвід, остаточно закріпити свою незалежність, піднятися на рівень сучасних вимог цивілізаційного розвитку та прогресу, чи скотимося на позиції другорядного приладку розвинутого світу? Таку загрозу для України не знято. Саме тому я намагався бути з вами цілком відвертим і максимально об'єктивним у своїх судженнях, оцінках та висновках.

Сподіваюся і вірю, що всі ми, український народ, знайдемо в собі сили й волю, щоб подолати сьгоднішні негаразди та труднощі, утвердитися як сучасна високорозвинута, соціальна і демократична держава. Пройшовши надзвичайно складний, важкий шлях економічних перетворень, набравши чимало помилок, ми водночас збагатилися вагомим досвідом, який може і повинен стати основою, базою для дальшого поступу. Побажаємо собі і всьому нашому народові у цьому успіхів.

2001 рік

Ключове завдання економічної політики — зміцнення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, її інноваційне оновлення

Підсумки соціально-економічного розвитку України у 2000 році та завдання на 2001 рік

Трансформувати досягнення 2000 року у стійку тенденцію сталого зростання

Забезпечити поєднання ринкової моделі економічних перетворень з елементами сильного державного регулювання

Невідкладні завдання бюджетної політики

Україна виступає за поглиблення економічної співпраці в рамках ГУУАМ

КЛЮЧОВЕ ЗАВДАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ — ЗМІЦНЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ, ЇЇ ІННОВАЦІЙНЕ ОНОВЛЕННЯ

Звернення Президента України
до Верховної Ради України
у зв'язку з Посланням Президента
України до Верховної Ради
України “Про внутрішнє
і зовнішнє становище України
у 2000 році”

Шановні народні депутати!

Подаючи до Верховної Ради згідно зі ст. 106 Конституції України Послання “Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2000 році”, вважаю за необхідне привернути увагу парламенту до найгостріших проблем соціально-економічного та суспільно-політичного розвитку країни.

Минулий рік був першим роком реалізації обгрунтованої на основі передвиборної програми Президента України стратегії економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки, що стала фундаментом утвердження парламентської більшості та програми діяльності Уряду. Як і прогнозувалося, рік, що минув, виявився переломним в економічній динаміці. Після тривалої економічної кризи досягнуто реального зростання основних макроекономічних та галузевих параметрів розвитку вітчизняної економіки: ВВП зріс на 6,0%, промислове виробництво — на 12,9, валова продукція сільського господарства — на 9,2%. Позитивними результата-

ми 2000 року стало погашення заборгованості з пенсій, активізація інвестиційної, у т. ч. кредитної діяльності, зростання монетизації економіки, її експортного потенціалу, зменшення зовнішнього боргу.

Зазначені зрушення досягнуто, з одного боку, за умов зниження більш як на 2 млрд дол. зовнішнього боргу України та зростання валютних резервів, а з іншого — фактичної відсутності зовнішнього кредитування української економіки міжнародними фінансовими інституціями. Важливо врахувати й те, що позитивні зрушення в економіці були започатковані ще у другій половині 1999 року. Зазначені процеси дають підстави зробити висновок стосовно того, що **за роки реформ в українській економіці сформовано доволі вагомий потенціал зростання, який за умов адекватної економічної політики та стабільної політичної ситуації може забезпечити (в досить стислі терміни) відчутні позитивні зрушення як у загальному розвитку економіки, так і в забезпеченні добробуту людей.** Цей принципової ваги висновок підтверджується високими темпами економічного зростання протягом двох місяців поточного року.

Водночас економічні підсумки 2000 року не варто переоцінювати. Вони віддзеркалюють не лише позитивні зрушення, а й наявні проблеми та не використані повною мірою сприятливі можливості минулого року. Процеси економічного зростання не супроводжувалися відчутними якісними перетвореннями, позитивними структурними змінами, подоланням нагромаджених протягом останніх років відтворювальних деформацій.

Попри деякі позитивні зрушення, **2000 рік не став переломним також у сфері соціальних відносин, роком реального поліпшення добробуту широких верств населення.** Це свідчить, що визначений у минулорічному Посланні Президента України й підтриманий депутатським корпусом курс на відчутне посилення соціальної спрямованості реформ ще не знайшов ефективного втілення. Однією з причин такого стану є відсутність надійних механізмів, які б дали можливість ефективно вирішувати накопичені проблеми соціальної сфери, її перетворення на ефективний стимулятор економічного розвитку та зростання. За зростаючої диференціації доходів та поглиблення бідності ні про який стійкий розвиток нашої економіки, як і суспільства загалом, не може бути й мови.

Спільним завданням виконавчої та законодавчої влади, а також органів місцевого самоврядування є здійснення відповідно до передбачуваного стратегією економічного та соціального розвитку такого комплексу заходів, які б забезпечили трансформацію досягнутих у 2000 році темпів економічної динаміки у стійку (як у середньо-, так і довгостроковій перспективі) тенденцію сталого зростання. Ключовою проблемою реалізації цього завдання є зміцнення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, її інноваційне

оновлення, утвердження сприятливого інвестиційного та підприємницького клімату. Визначальну роль у цьому мають відіграти:

- *по-перше*, забезпечення відчутного зміцнення національної грошової одиниці та збереження стабільності її валютного курсу. Потрібно поставити перед Урядом та Національним банком завдання забезпечити зниження рівня інфляції у 2001 році до 13—14%, а також створення необхідних передумов її стабільного утримання протягом наступного періоду (2002—2004 роки) на рівні не вище як 10%;

- *по-друге*, не символічне, а відчутне (наголошую на цьому) зниження податкового навантаження, створення ефективної та прозорої системи адміністрування податків, узгодженої із забезпеченням прав і зобов'язань платників податків та інших обов'язкових платежів;

- *по-третє*, приведення фінансових зобов'язань держави у відповідність з її ресурсами, забезпечення на цій основі реальної, а не фіктивної (як це нерідко має місце) збалансованості та бездефіцитності державного бюджету. Здійснення цих заходів має підпорядковуватися визначальній меті: подальшому обмеженню боргової залежності держави. Рішуче наполягатиму на послідовному виконанні цього завдання;

- *по-четверте*, стояв і стою на позиції подальшої лібералізації зовнішньоекономічної діяльності. Як засвідчує попередній досвід, зовнішня відкритість вітчизняної економіки — визначальний стимул підвищення її конкурентоспроможності та активізації припливу іноземних інвестицій. Розраховую на підтримку у цьому питанні депутатського корпусу. Майбутнє економіки України — її максимальна відкритість як для Сходу, так і для Заходу. Це, крім усього іншого, диктується також нашим геополітичним положенням. У зв'язку з цим пріоритетним завданням Уряду у 2001 році є остаточне вирішення питань, що стосуються вступу України до СОТ. Це сприятиме повнішій реалізації експортного потенціалу наших підприємств, а також залученню іноземних інвестицій.

На етапі післякризового розвитку більш осмисленою та цілеспрямованою має стати державна промислова політика. Нині спостерігається справжній бум у розвитку окремих галузей промислового виробництва. Важливо, щоб цей процес супроводжувався відчутними якісними перетвореннями, зокрема виправленням глибоких структурних деформацій, прискоренням інноваційного оновлення виробничого потенціалу. Особливу увагу органи виконавчої та законодавчої влади мають приділити забезпеченню ефективної державної підтримки вітчизняного високотехнологічного та наукомісткого сектора економіки, тих її ланок, що витримали випробування часом, довели свою конкурентоспроможність за умов жорсткої і тривалої економічної кризи.

Не менш важливим пріоритетом 2001 року є продовження активної аграрної політики, що має за мету утвердження України (протягом найближчих років) як держави з високоефективним експортоспроможним сільським господарством. Починаючи від 1994 року, ми зробили чимало для вирішення питань реформування аграрних відносин, зокрема утвердження приватної власності на землю.

Хочу наголосити, що йдеться по суті про власну українську модель здійснення реформ на селі, яка була опрацьована вітчизняними вченими та практиками й запроваджувалася в життя ініціативними кроками Президента. Її успіх значною мірою пояснюється саме цією обставиною. Завданням аграрної політики є створення у 2001 році надійних передумов, що мають закріпити позитивні зрушення у реформуванні АПК, забезпечити подальший приріст сільськогосподарської продукції, стабілізацію виробництва у тваринництві, остаточне подолання збитковості та зміцнення фінансового стану підприємств АПК.

Відчутні зміни мають відбутися також у політиці енергозабезпечення та енергозбереження. Не можна й далі обмежуватися розв'язанням лише поточних питань, відкладаючи вирішення стратегічних проблем енергетики. Ми повинні виходити з того, що за умови збереження нинішньої моделі енергетичної політики українська економіка не матиме ніякої перспективи. У цій сфері мають відбутися не косметичні зміни, а глибокі структурні перетворення.

У минулорічному Посланні Президента обгрунтовано механізми **формування у країні критичної маси ринкових відносин, дальшого розвитку економіки на самодостатній ринковій основі.** Однак чимало з них лишається поза увагою. Це стосується насамперед проблеми утвердження ефективного конкурентного середовища. Так само назрілим є питання щодо здійснення ефективних кроків, спрямованих на оздоровлення економічного середовища шляхом реалізації процедур банкрутства неефективних та збиткових підприємств, які довели свою неспроможність використати нові сприятливі умови для фінансового оздоровлення.

Для поліпшення інвестиційного клімату в Україні необхідно також виправити деформації у відносинах власності, забезпечити надійний державний захист приватної власності, інтересів ділових партнерів, інвесторів та кредиторів, стимулювати приватну ініціативу. Водночас ми маємо постійно дбати про зміцнення позицій національного капіталу (фінансового, банківського, промислового), його концентрацію та централізацію. Слід виходити з того, що лише великий національний капітал у союзі з малим та середнім бізнесом можуть стати основою реальної суверенності національної економіки, її базовою конструкцією.

У комплексі поточних та перспективних завдань державної політики визначальним є максимальна концентрація зусиль усіх гілок влади та

органів місцевого самоврядування з метою комплексного здійснення радикальних економічних, правових, організаційних та силових заходів щодо рішучого обмеження корупції й тіньової економічної діяльності. У вирішенні цього завдання не можна покладатися лише на силові методи. Вони можуть дати лише тимчасовий ефект. Це має бути цілісна система заходів, спрямованих передусім на викорінення причин та передумов цих негативних явищ. Йдеться, зокрема, про відчутне послаблення податкового тиску, зниження рівня адміністративного втручання в економічні процеси та їхню максимальну лібералізацію, розмежування влади і капіталу. Активна політика подолання корумпованості й тінзації економічних процесів має ініціюватися передусім органами виконавчої влади. На нинішньому етапі розвитку це має бути визначальним напрямом діяльності Уряду, кожного міністерства, органів виконавчої влади на місцях.

Водночас потрібно зробити висновки із власного досвіду й визнати, що ключовою функцією держави в економіці є, безперечно, **захист економічної свободи**. Нашою стратегією у цьому питанні має бути не підтримка окремих підприємств та учасників ринку, а захист майнових прав громадян та прав власності, підприємницької ініціативи. Держава має послідовно позбавлятися практики адміністративного втручання у бізнес. Слід забезпечити прийняття та застосування законів прямої дії, звести до мінімуму відомчі інструкції, усунути подвійне тлумачення нормативних актів. Прогрес української економіки та соціальної сфери, утвердження сприятливого інвестиційного клімату, позитивного міжнародного іміджу держави органічно пов'язані з досягненням відчутних зрушень у розв'язанні зазначених проблем.

Основним політичним підсумком 2000 року слід вважати те, що вперше за всю історію незалежної України було здійснено рішучі кроки, спрямовані на подолання розбалансованості між економічними і політичними перетвореннями, яка гальмувала поступ нашої держави на шляху реформ, важким тягарем лягала на плечі суспільства. У Верховній Раді було сформовано більшість, налагоджено її конструктивну взаємодію із Кабінетом Міністрів. Це дало можливість розблокувати процес законодавчого забезпечення реформ, вчасно прийняти Державний бюджет, досягти економічних успіхів. Однак відсутність чітко визначених правових засад функціонування парламентської більшості призвела до того, що наприкінці року вона виявилася не в змозі подолати внутрішні суперечності. Як наслідок, різко знизилася ефективність роботи парламенту, знову загострилися стосунки між законодавчою та виконавчою владою.

Усе викладене вище свідчить, що **політична система країни потребує подальших системних змін, які б забезпечили надійні інституційно-правові гарантії суспільної стабільності, сприяли прискоренню соціально-еко-**

номічного розвитку, створили механізми поглиблення демократії, цивілізованого діалогу між владою і опозицією, мінімізували негативний вплив на ситуацію в державі і суспільстві корпоративних інтересів та амбіцій політичних сил і груп політичної еліти.

Першочерговим завданням у здійсненні політичних реформ є втілення в життя результатів Всеукраїнського референдуму за народною ініціативою, що передбачають створення інституційних передумов для оптимізації взаємодії законодавчої і виконавчої гілок влади. Моя позиція із цього питання добре відома: вважаю неприпустимим затягування імплементаційного процесу, чим би воно не обгрунтовувалося. Не варто забувати, що єдиним джерелом влади у нас є народ і нехтувати своїм волевиявленням він не дозволить.

Вимагає вирішення проблема **створення належних умов для поглиблення взаємодії держави і суспільства.** Особливу роль у цьому процесі повинні відіграти засоби масової інформації, політичні партії, які мають забезпечити повноцінне представництво спектра політичних інтересів усіх суспільних верств. Стимулом розвитку реальної багатопартійності має стати вдосконалення законодавства щодо партій.

Важлива складова процесу формування в Україні громадянського суспільства — діяльність різноманітних об'єднань громадян, профспілкових та молодіжних організацій. На часі перехід до якісно нового етапу їх розвитку — від інституціалізації до повноцінного здійснення функцій комунікації між суспільством і державою. Своєю чергою структури виконавчої влади мають будувати відносини з об'єднаннями громадян на засадах конструктивного діалогу, рівноправного партнерства, делегування їм частини своїх повноважень. Дії влади мають стати відкритішими й прозорішими для громадськості, що сприятиме подоланню тенденції взаємного відчуження. Найважливіше завдання — навчитися використовувати інструменти держави для забезпечення свободи: свободи особистості, свободи підприємництва, свободи розвитку інститутів громадянського суспільства.

Потребують більшої системності й послідовності реформи в гуманітарній сфері. Найважливішим завданням тут є виправлення демографічної ситуації в державі, поліпшення системи охорони здоров'я. Мають швидше адаптуватися до нових соціально-економічних реалій, повніше враховувати світові тенденції гуманітарного розвитку галузі освіти, науки та культури. Необхідно підвищити ефективність дій держави щодо гармонізації міжетнічних та міжконфесійних відносин, розв'язання нагальних проблем, що існують у цих сферах.

Минулий рік був особливо переконливим у підтвердженні значення внутрішніх процесів для зовнішньополітичного становища держави, її міжнародного авторитету та іміджу. Важливі зрушення в українській

економії супроводжувалися посиленням змістовності відносин України з її зарубіжними партнерами. Це яскраво простежувалося на всіх пріоритетних напрямках зовнішньої політики держави — у наших відносинах з Європейським Союзом, Росією та Сполученими Штатами. Україна досягла важливого прогресу в поглибленні відносин і з багатьма іншими країнами світу.

За минулий рік досягнуто відчутних результатів у зміцненні статусу України як важливого контрибутора міжнародної та регіональної безпеки. За обсягами та географією своєї участі лише у миротворчих операціях під егідою ООН наша держава вийшла на перше місце серед країн Європи.

Динаміка світових процесів за умов глобалізації, а також сучасний етап розвитку України вимагають посилення відповідальності усіх гілок влади за досягнення конкретних і відчутних результатів на всіх зовнішньополітичних напрямках. Найважливіший із них — надання зовнішньополітичній діяльності більш цілеспрямованого, цілісного та прагматичного характеру. Передусім це стосується стратегічного євроінтеграційного курсу держави. На кожному з головних векторів наших відносин з Європейським Союзом важливо визначити реальні завдання й забезпечити досягнення конкретних результатів. Спільними зусиллями всіх гілок влади необхідно відновити авторитет України в Раді Європи, насамперед шляхом прискорення законотворчого процесу з метою остаточного виконання відповідних зобов'язань держави перед цією організацією.

Нарешті, необхідно здійснювати практичні кроки з метою подальшого утвердження України як регіонального лідера; не лише займати активну позицію, а й забезпечувати досягнення конкретних результатів у врегулюванні конфліктів поблизу наших кордонів; продуктивніше використовувати нинішнє непостійне членство в Раді Безпеки ООН.

Шановні народні депутати!

Для реалізації усього комплексу викладених вище завдань країні, як повітря, потрібні політична стабільність, реальна консолідація зусиль усіх гілок влади. Від кожного з нас — представників багатомільйонного українського народу — й насамперед від тих, хто перебуває біля керма державної влади в центрі чи на місцях, від лідерів політичних партій та рухів, політиків різної ідеологічної орієнтації вимагається усвідомлення тієї великої історичної місії, яка на нас покладається — місії першопрхідців, що стоять біля витоків утвердження та зміцнення України як суверенної, демократичної, соціальної держави. Переконаний у тому, що лише спільними зусиллями ми зможемо успішно реалізувати цю відповідальну місію.

ПІДСУМКИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ У 2000 році ТА ЗАВДАННЯ НА 2001 рік

Виступ на засіданні Національної
Ради з узгодження діяльності
загальнодержавних і регіональних
органів та місцевого самоврядування

4 березня 2001 року

Шановні учасники засідання!

Відповідно до статті 106 Конституції України днями я подам до Верховної Ради України щорічне Послання Президента України “Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2000 році”.

Послання складається із двох розділів та семи спеціальних доповідей:

- Актуальні питання подальшого забезпечення свободи слова в Україні.
- Проблема бідності в контексті політики соціально-економічних перетворень та стратегії реформ.
- Енергозабезпечення економіки України та енергозбереження.
- Аграрний сектор економіки України: шляхи поглиблення реформ.
- Судова система України та судова реформа.
- Україна і Європейський Союз.
- Україна і міжнародні фінансові інституції.

Члени Національної Ради матимуть можливість ознайомитися з текстом Послання. Мій виступ сьогодні прямо й безпосередньо кореспондується з його відповідними розділами. Й насамперед з оцінками соціально-економічного розвитку України у 2000 році. Скажу відразу — вони неоднозначні й потребують поглибленого деполітизованого аналізу.

Він необхідний для остаточного визначення основних засад економічної та соціальної політики післякризового періоду, яка має забезпечити надійні гарантії сталого економічного зростання на основі якісних перетворень української економіки, її системного розвитку.

Відтак завдання полягає в тому, щоб осмислити: якою мірою політика 2000 року була адекватною Стратегії економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки й у чому вона потребує коректив. **Напевне, у нас немає розбіжностей щодо оцінки минулого року, як переломного в економічній динаміці.** Економіка вийшла із кризи. Вперше після 1989 року відбулося реальне зростання її основних параметрів. Констатуючи цей незаперечний факт, **ми водночас маємо відверто сказати про ті втрати, яких зазнали за десять років економічної кризи.** Вони надзвичайно серйозні: валовий внутрішній продукт скоротився майже на 60%, обсяги промислової продукції на 48,9, сільського господарства — на 51,5%. Реальна заробітна плата зменшилася у 3,8, а реальні пенсійні виплати — в чотири рази. Найвідчутніших втрат українська економіка зазнала в 1990—1994 роках. За цей час ВВП зменшився на 46,5%, промислове виробництво — на 40,4, сільськогосподарське — на 32,5%. Лише в 1994 році падіння ВВП становило 22,9%, а промислового виробництва — 27,8%.

Повністю розбалансованою виявилася грошова та фінансова система. Дефіцит державного бюджету покривався прямою грошовою емісією НБУ. Інших механізмів його обслуговування не було. Наслідком цього стала рекордна (навіть за світовими стандартами) гіперінфляція, яка, нагадаю, перевищила 10250%. Лише за 1994 рік валютний курс українського карбованця у доларах США знизився у 8,3 рази. Ситуація ускладнювалася практичною відсутністю основних атрибутів національної економіки, втратою дієздатності держави, глибокими суперечностями між законодавчою і виконавчою владою, далеко не в усьому сприятливою зовнішньоекономічною та політичною кон'юнктурою.

Наводжу цю статистику для того, щоб укотре нагадати нашим опонентам про стартові позиції, з яких у 1994 році було розпочато політику поступового подолання кризи та системних перетворень нашої економіки. **Світова економічна історія не знає подібних масштабів падіння економіки у невоєнний час. Потрібно було п'ять років напруженої роботи, щоб вивести українську економіку з катастрофи. Підтвердженням цього є основні економічні результати 2000 року, й насамперед синтезаційний показник — зростання ВВП на 6%.**

Починаючи з квітня 1999 й протягом 2000 року стабільно нарощувався випуск промислової продукції. Як відомо, торік її обсяги збільши-

лися на 12,9%. Це дало можливість перевищити рівень промислового виробництва 1995 року. Порівняно з 1999 роком найвищі темпи зростання обсягів продукції зафіксовано в таких галузях кінцевого споживання, як харчова, деревообробна, целюлозно-паперова та легка промисловість. Уперше за останні роки одержано приріст обсягів виробництва в основній інвестиційній сфері — машинобудуванні та металообробці, де випуск продукції зріс на 16,8%.

Відчутними були зрушення у сільському господарстві. Ми здійснили безпрецедентні кроки в реформуванні аграрних відносин, хоча опозиція пророкувала неминучі провали. Ви пам'ятаєте численні заяви на початку року: “село не посіє”, “трактори не вийдуть у поле”, “тваринництво розвалиться”. Однак, усупереч цим прогнозам, виробництво валової сільськогосподарської продукції зросло на 9,2%. Хоча я всіх хочу застерегти від ейфорії. Проблем тут ще дуже багато.

До важливих зрушень 2000 року відношу **активізацію інвестиційної діяльності, позитивні зміни у бюджетній сфері, істотне зростання експортного потенціалу.**

На 6,2% збільшилися (в реальному обчисленні) грошові доходи населення. Погашено заборгованість із виплат пенсій. Зменшилася заборгованість із виплат заробітної плати, зокрема у бюджетній сфері. Зріс рівень зайнятості населення. Було зроблено ряд важливих кроків, спрямованих на поглиблення курсу ринкових перетворень, утвердження в економіці ефективного конкурентного середовища. Майже удвоє знизився рівень бартеризації економіки. Протягом року приватизовано більше як 5300 підприємств. Продовжувався процес становлення вітчизняного ринку цінних паперів.

Відчутних зрушень зазнала також банківська система. Зріс рівень монетизації економіки. Починаючи з березня минулого року, практично на одному рівні утримується валютний курс гривні. Вперше за останні роки банківська система повернулася обличчям до реальної економіки. Кредитування економіки комерційними банками збільшилося на 62%. Це непоганий показник. Обнадійливим є те, що знайдено ефективні механізми кредитування АПК.

Знаковим для України стало визнання її Євросоюзом як країни з ринковою економікою. Дуже важливим в економічному, а також психологічному плані є те, що ці зрушення досягнуто, з одного боку, за умов зменшення більше як на 2 млрд дол. зовнішнього боргу України та зростання валютних резервів, а з іншого — за фактичної відсутності зовнішнього кредитування української економіки міжнародними фінансовими інституціями. Отже, маємо підстави для ще одного висновку: **за роки реформ**

в українській економіці сформовано вагомий потенціал зростання, який за умови адекватної економічної політики та стабільної політичної ситуації може забезпечити (в досить стислі терміни) відчутні позитивні зрушення як у загальному розвитку економіки, так і в забезпеченні добробуту людей. Цей принципової ваги висновок підтверджується високими темпами зростання у січні цього року: ВВП — на 9,1%, промислового виробництва за два місяці — на 16,7%.

Передумови економічного зростання

Аналізуючи чинники економічного зростання, варто звернути увагу на кілька важливих аспектів, які відіграли ключову роль у цьому процесі. А саме:

- нову політичну ситуацію, що склалася у країні після президентських виборів й утворення парламентської більшості;
- виправлення допущених у 1997—1998 роках валютно-курскових диспропорцій та подолання надмірної ревальвації гривні, демонтаж фінансової піраміди;
- сприятливу зовнішньоекономічну кон'юнктуру. За оцінками Держкомстату, минулорічне зростання більше як на 80% зумовлене приростом експорту.

До цього варто додати й **чинники тривалішого періоду**. За експертними оцінками, фаза економічної стабілізації та зростання почала формуватися ще в першій половині 1997 року, коли рівень інфляції знизився до 10,1%, а облікова ставка до — 16%. Стабільний розвиток загальмувався під впливом світової фінансової кризи, й особливо російської. Не обійшлося тут і без помилок, яких припустилися Уряд і Національний банк у здійсненні грошово-фінансової політики. Їхнім наслідком стало відчутне зменшення валютних резервів (з 2,3 млрд дол. у 1997 році до 0,8 млрд у 1998 році), зростання до критичної межі зовнішнього боргу, істотне скорочення експорту товарів.

Стабілізаційні процеси було відновлено з другої половини 1999 р. Відчутний вплив справило запровадження на основі указів Президента за перехідними положеннями Конституції системи економічних стимулів, спрямованих на виведення із кризового стану металургійної, суднобудівної, переробної та легкої промисловості, виробництва сільгосптехніки, прискорення житлового будівництва, реформування аграрних відносин.

Синтезаційним результатом такої економічної політики стало помітне поживлення інвестиційного процесу. Від 1998 року темпи зростання

інвестицій в основний капітал почали істотно випереджати динаміку ВВП та промислового виробництва. До кінця 1999 року майже в усіх галузях промисловості сформувалися “точки зростання”. Реструктуризація значної частини підприємств адаптувала їх до ринкової кон’юнктури.

Хочу відмітити таку важливу ознаку позитивних зрушень у промисловості, як **зростання продуктивності праці**. Тим більше, що ми узагалі забули про цей базовий показник економічної динаміки, який широко використовується у міжнародній статистиці. За даними Держкомстату, в 1997 році продуктивність праці у промисловості зросла на 7,1%, у 1998 — на 3,9, у 1999 — на 9,6 й у першому півріччі 2000 року — майже на 16%.

На результатах минулого року позитивно позначилися й інші важливі кроки у політиці реформ, здійснені в 1998—1999 роках. Це:

- перехід (починаючи від 1999 року) до грошової приватизації;
- запровадження системи стимулів розвитку малого підприємства;
- зниження податкового навантаження на товаровиробника, в тому числі на фонд оплати праці, скасування зборів до Чорнобильського фонду, запровадження фіксованого сільгоспподатку;
- утворення мережі спеціальних економічних зон і територій зі спеціальним режимом інвестиційної діяльності;
- здійснення заходів щодо скорочення немонетарних розрахунків та платежів.

Як наслідок, промислове виробництво у 1999 році зросло на 4%, у тому числі виробництво товарів народного споживання — на 7,2%. Отже, слід виходити з того, що **підсумки 2000 року не можуть розглядатися відірвано від політики економічних перетворень попереднього періоду. Вони стали логічним продовженням позитивних зрушень у реальній економіці, що відбувалися, починаючи з 1995 року, й особливо у 1998—1999 роках.**

Водночас економічні підсумки 2000 року не варто переоцінювати. Вони засвідчують не лише позитивні зрушення, а й наявні проблеми та не використані повною мірою можливості минулого року. Доказом цього є хоча б той факт, що у багатьох країнах СНД темпи економічного зростання значно вищі, аніж в Україні. У Російській Федерації ВВП торік збільшився на 8%, у Казахстані — на 10,5, в Азербайджані — на 11,4%.

Процеси економічного зростання у нас не супроводжувалися відчутними якісними перетвореннями, позитивними структурними змінами, подоланням нагромаджених протягом останніх років відтворювальних деформацій. У багатьох напрямках зафіксовано поглиблення зазначених диспропорцій.

Проблема бідності

Найгострішою з усіх проблем є проблема подолання бідності. На початку XXI ст. вона розглядається світовим співтовариством як ключова у соціально-економічній політиці будь-якої держави. **Україна ж належить до країн не лише з високим, а й зростаючим рівнем бідності. Мене особливо непокоїть те, що всупереч очікуванням, пов'язаним із позитивними економічними зрушеннями, поширення бідності не зменшилося, а, навпаки, навіть зросло.** Посилилася диференціація суспільства через стрімку концентрацію коштів та майна в руках нечисленних груп населення і прогресоване зубожіння широких верств.

Бідність перетворюється на один із найважливіших чинників соціально-політичного напруження. Зверніть увагу на той факт, що серед пікетників та демонстрантів переважають люди, які в такий спосіб заробляють собі на прожиття. Бідність перетворюється на проблему майбутнього нації. Нині — це чи не основний чинник стрімкого зниження народжуваності, погіршення стану здоров'я та зростання смертності, посилення процесів депопуляції. Лише за минулий рік населення України скоротилося із 49,7 млн до 49,3 млн.

Ще один надзвичайно тривожний симптом — **висока частка бідних серед працюючого населення.** На відміну від переважної більшості країн, наявність робочого місця в Україні ще не є гарантією мінімального достатку. За існуючими оцінками, близько 78% бідних становлять сім'ї, де хтось із дорослих працює. І це зрозуміло: більш як 70% працівників отримують заробітну плату, меншу за прожитковий мінімум. У 2000 році реальна заробітна плата порівняно з попереднім роком не зросла (як це нерідко декларується), а знизилася на 0,9%. Її частка у структурі доходів скоротилася до критичної межі — усього 47,7%.

Невпинно зменшується також частка витрат на оплату праці у структурі собівартості виробництва продукції: у 1999 році вона становила 12, а в 2000 році — 11 %. У промисловості частка відповідних витрат зменшилася до 9 %. Ці цифри наочно засвідчують прогресоване знецінення заробітної плати, девальвацію її мотиваційних чинників, значення у стимулюванні високопродуктивної праці, забезпеченні сімейного достатку.

Так, вагомим досягненням 2000 року є погашення заборгованості з виплат пенсій та грошової допомоги. Однак слід урахувувати, що середньомісячний розмір пенсій в Україні становить менш як третину середньомісячної заробітної плати — усього 31,7%, тоді як за світовими стандартами цей показник має перевищувати 70%. З урахуванням

інфляції у 2000 році індекс середньомісячної пенсії в реальному обчисленні порівняно з попереднім роком становив усього 88,2%.

Таким чином, результати дуже невтішні: знизилася реальна заробітна плата, знизився (в реальному обчисленні) й середній розмір пенсій. Ці дуже загрозливі показники потребують першочергової уваги виконавчої та законодавчої влади, органів місцевого самоврядування. Маємо відчутне зростання виробництва й водночас падіння реальної заробітної плати та пенсій.

Кому потрібна така політика? Мені не зрозуміло, чому ці проблеми не привертають належної уваги? В питаннях, що стосуються прозорості економічної ситуації, не повинно бути подвійних стандартів: позитивне — для широкого загалу, інформація щодо проблемних питань — лише для обмеженого кола осіб.

Кого ми вводимо в оману? Маю всі підстави стверджувати: **попри позитивні зрушення, 2000 рік не став переломним у сфері соціальних відносин, роком реального поліпшення добробуту широких верств населення.** Це, своєю чергою, означає, що курс на відчутне посилення соціальної спрямованості реформ ще не знайшов ефективного втілення.

Слід визнати й інше: за роки реформ нами ще не освоєно механізми активної політики доходів, яка широко використовується на Заході і має стати ключовою за умов перехідної економіки. **Подолання глибокої диференціації доходів, що є однією з причин бідності, має здійснюватися не шляхом штучного обмеження верхнього рівня доходів, а навпаки — шляхом їхньої легалізації й виведення з тіні, розширення позицій середнього класу, прошарку людей, які користуються приватною власністю, у тому числі на землю, отримують від цього доходи.** Створення сприятливих умов для підприємництва та стимулювання населення до набуття приватної власності, її ефективний захист мають стати одним із принципових пріоритетів соціальної політики держави сьогодні й у перспективі.

Уряду доручено найближчим часом виробити Комплексну програму подолання бідності з визначенням ефективних заходів та інструментів державної політики доходів, розрахованої на коротко-, середньо- та довготермінову перспективу. Перекоаний, що ця Програма, яка має набути статусу визначальної на етапі післякризового розвитку, здобуде найвищу легітимність — схвалення Верховною Радою. Практична реалізація такої Програми може й повинна об'єднати, з одного боку, зусилля органів державної влади та місцевого самоврядування, а з іншого — широкої громадськості, різних політичних сил.

Перекоаний, що базовою платформою реальної консолідації суспільства у післякризовий період має стати ідея відчутної активізації соціальних чинників. Подолання економічної кризи й зростання вироб-

ництва створюють для цього необхідні передумови. Їх потрібно використати повною мірою. Однак зробити це можна лише об'єднаними зусиллями.

Визначені у Посланні Президента до Верховної Ради основні засади соціальної політики та подолання бідності могли б стати основою діалогу з цієї проблеми. Нам усім необхідно усвідомити, що збереження нинішнього стану у сфері соціальних відносин позбавить нас будь-якого шансу на стійкий розвиток нашої економіки, як і суспільства загалом.

Якщо говорити про конкретні завдання соціальної політики 2001 року, то вони передбачають, *по-перше* — запровадження чітких механізмів адресної державної соціальної допомоги; *по-друге* — реалізацію основних положень Концепції реформування оплати праці, визначеної Указом Президента України; *по-третє* — здійснення першого рівня завдань пенсійної реформи та реформи системи соціального страхування.

Протягом року Уряд має забезпечити:

- зростання реальних доходів населення не менш як на 4,4%;
- підвищення оплати праці в бюджетній сфері не менш як на 25%;
- збільшення на 20% рівня мінімальних соціальних виплат та середніх виплат трудової пенсії;
- повне погашення (у першому півріччі 2001 р.) заборгованості перед працівниками бюджетної сфери з соціальної допомоги та заробітної плати;
- запровадження відповідно до чинного законодавства індексації грошових доходів населення та компенсації громадянам втрат частини доходів у зв'язку з порушенням термінів їхньої виплати;
- створення близько 600 тис. нових робочих місць і залучення до участі у громадських роботах більш як 230 тис. безробітних громадян.

Перехід на новий, вищий рівень реалізації економічних перетворень потребує налагодження не на словах, а на ділі дієвої системи соціального партнерства, що передбачає функціонування ефективних механізмів консолідації дій держави, підприємств та найманих працівників. Ми ж у цій справі зробили лише перші скромні кроки. І це зрозуміло. Наявна система соціального партнерства на Заході формувалася протягом усього минулого століття. Тому нам необхідно активно вести пошук й активно діяти у цьому напрямі, але в дуже стислому часовому вимірі. Увага відповідних суб'єктів має зосереджуватися насамперед на удосконаленні механізмів соціального партнерства на рівні підприємств, підвищенні ролі індивідуальних та колективних договорів в урегулюванні питань оплати праці та її охорони. Вважаю за необхідне підтримати пропозицію народних депутатів щодо прийняття Закону України “Про трудові колек-

тиви”, який має чітко визначити відповідні повноваження у сфері соціально-трудова відносин.

Міцна грошова одиниця

Інша безальтернативна складова економічної політики післякризового розвитку — це **реалізація політики міцної національної грошової одиниці**. Небезпечна тенденція зростання цін протягом останніх трьох років викликає занепокоєння. Макроекономічними прогнозами на 2000 рік передбачалося зниження інфляції до 16%. Насправді **індекс цін споживчого ринку сягнув 25,8%**. Це один із найвищих показників інфляції серед країн СНД. Інфляційні процеси знецінюють потенціал економічного зростання, що формується в українській економіці. Вони унеможливають зростання конкурентоспроможності вітчизняних товаровиробників, стримують можливості нагромадження капіталу, зменшують інвестиційну привабливість національної економіки. Відчутне зростання цін у 2000 році стало основною причиною знецінення реальних доходів населення. І саме через це заходи у сфері соціальної політики виявилися неефективними.

Ознакою недостатньої керованості грошово-валютної системи стала глибока диспропорція між валютною стабілізацією гривні і високим рівнем внутрішньої інфляції. Така ситуація підриває конкурентоспроможність насамперед експортних галузей економіки і може стати серйозним гальмом економічного зростання.

Хочу нагадати, що за Конституцією України єдиним суб'єктом, що відповідає за стійкість національної грошової одиниці, є Національний банк. Тому вимагаю від його керівництва проведення ефективнішої політики, насамперед у питаннях стабілізації цін. Ще раз наголошую: **істотне зниження інфляції та прогнозована стабільність валютного курсу гривні мають розглядатися як визначальні передумови не лише досягнення сталих параметрів економічного зростання, а й збереження та нагромадження доходів населення**. Звідси наше найближче завдання: забезпечити у 2001 році зниження рівня інфляції до 13—14% й створити необхідні передумови її зниження у 2002 році до 9—10, а в 2003—2004 роках — до 7—8%.

Для цього чіткішими мають бути позиція та дії Кабінету Міністрів. І насамперед в утвердженні ефективних механізмів антимонопольного регулювання цін, подоланні хаосу і безладдя, що мають місце у цій сфері. Люди цілком логічно порушують питання: чому невпинно зростають ціни на комунальні послуги, а їхня якість невпинно погіршується? У 2000 році житлово-комунальні тарифи штучно підвищено на 39%. Що

це дало? Заборгованість із відповідних платежів зросла до 6,2 млрд грн, а термін заборгованості населення становив 11,7 місяця. Боржниками стала майже половина населення країни. Хіба за таких дій може бути стабільною динаміка цін?

Потрібно усвідомити принципову відмінність економічної ситуації у 2001 році порівняно з попереднім. **Якщо торік економічне зростання поєднувалося з інфляцією, то цього року маємо забезпечити зростання у поєднанні зі стабільними цінами.** Зрозуміло, що таке завдання на порядок складніше.

Допускаю ситуацію, за якої, можливо, доведеться дещо поступитися темпами зростання, але міцність грошової одиниці має відчутно зрости. Це вимога не лише Президента, а й, насамперед, суспільства, широких верств населення. Люди мають бути впевнені, що ціни не лише сьогодні, а й через місяць, і через півроку, й надалі залишатимуться стабільними. Перекоаний, що нам під силу витримати і провести таку лінію.

Фінансова політика

Без надмірної ейфорії слід оцінювати минулорічні результати у бюджетній сфері. Поділяю оцінку фахівців, що відчутних зрушень у ній не відбулося. Залишається актуальною необхідність глибоких системних реформ, які, по суті, постійно відкладаються. Не можна не враховувати, з одного боку, зростання бюджетної недоїмки, а з іншого — збільшення бюджетних надходжень завдяки високим темпам зростання ВВП (значно вищим, аніж це прогнозувалося), а також істотному збільшенню інфляційного податку. **Кожна четверта гривня бюджетних надходжень минулого року мала інфляційну природу.** Це означає, що фінансування в реальних цінах значної частки бюджетних видатків, у тому числі й на соціальну сферу, мало доволі скромні результати. У минулорічному Посланні я звертав увагу Уряду на необхідність корекції фінансової політики — першочергового зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб та домашніх господарств.

Однак відповідної переорієнтації фінансової політики у 2000 році не відбулося. Доказом цього є **зростання збиткових підприємств, низький рівень рентабельності більшості галузей виробництва, поглиблення платіжної кризи.** Загальний рівень дебіторської та кредиторської заборгованості усіх суб'єктів господарювання (окрім бюджетних установ) збільшився, відповідно, на 8,8 та 12,7%.

Натомість **помітно зріс рівень державних видатків.** Якщо в 1999 році доходи Зведеного бюджету становили 25,9% ВВП, то в 2000 році вони

сягнули 27,7%. Разом із доходами Пенсійного фонду ця сума становила майже 40% ВВП. Такий обсяг державного споживання для економіки післякризового періоду є надто високим. Гадаю, всім зрозуміло, що ресурс зростання такої економіки не може бути достатнім.

Це має стати визначальним завданням економічної політики Уряду у 2001 році. При її вирішенні пріоритетним є прийняття Податкового кодексу й реформування на його основі податкової системи. Податкова реформа покликана забезпечити:

по-перше, не символічне, а, наголошую, відчутне зниження податкового навантаження. Наша економіка ніколи “не зіпнеться на ноги” з наявним рівнем податків. Мені незрозуміла позиція Уряду у цьому питанні. Згадайте, скільки було запевнень на початку минулого року. Хто виграє від того, що половина наших підприємств змушена працювати в “тіні”? (Росія знизилася верхню межу прибуткового податку до 13%, а в нас — 40%). Моя позиція незмінна: необхідно значно знизити прибутковий податок, починаючи вже з другого півріччя нинішнього року. Це наше спільне завдання;

по-друге, вирівнювання умов оподаткування для всіх платників податків за рахунок скасування пільг, особливо тих, що надаються за галузевими чи територіальними ознаками;

по-третє, створення ефективної та прозорої системи адміністрування податків, що передбачала б забезпечення прав і обов'язків платників податків та інших обов'язкових платіжів.

Основними завданнями Уряду в бюджетній політиці мають стати:

- приведення зобов'язань держави у відповідність з її ресурсами, забезпечення на цій основі реальної, а не фіктивної (як це має місце) збалансованості та бездефіцитності державного бюджету;

- здійснення ефективних заходів, які б забезпечили належну прозорість бюджетного процесу та жорсткий контроль за використанням бюджетних коштів усіх рівнів. Чому ніхто не несе відповідальність за те, що найбільше кримінальних діянь припадає на бюджетну сферу? Бюджет розкрадається, а ми продовжуємо тішити себе байками, що начебто справи тут поліпшуються. Де тут роль Рахункової палати?

- проведення відповідно до Бюджетного кодексу (який, як запевняють, має бути схвалений також у першому півріччі) реформи міжбюджетних відносин;

- забезпечення надходжень до бюджетів усіх рівнів тільки у грошовій формі;

- переведення місцевих бюджетів на казначейське обслуговування.

Завдання Уряду полягає в тому, щоб уже наступного року перейти до визначення бюджету розвитку, а також до розрахунків дефіциту державного бюджету на основі міжнародних стандартів.

Крім того, Уряд повинен зосередити увагу на утвердженні ефективної, а головне — прозорій схеми управління державним боргом, створенні умов для виходу України на зовнішні ринки капіталу, продовження конструктивної співпраці з міжнародними фінансовими організаціями. У тому числі з питань реструктуризації боргу перед Паризьким клубом кредиторів. Здійснення цих та інших заходів слід підпорядкувати визначальній меті: дальшому обмеженню боргової залежності держави. Рішуче застерігаю від будь-яких відступів у вирішенні цього завдання.

Енергозабезпечення та енергозбереження

Ми зобов'язані забезпечити відчутні зміни в політиці енергозабезпечення та енергозбереження. Надалі неприпустимо підмінити вирішення стратегічних проблем енергетики розв'язанням поточних питань. Сьогодні ведеться безліч дискусій щодо реформ в енергосекторі економіки. Однак ці реформи не можуть обмежуватися лише енергетичним ринком, ігноруючи базові зрушення в усьому комплексі інших питань.

Група провідних учених-енергетиків на чолі з віце-президентом НАН України, академіком А. К. Шидловським підготувала за моїм дорученням спеціальну доповідь до щорічного Послання Верховній Раді. В ній переконливо доводиться, що за умови збереження наявної моделі енергетичної політики українська економіка не має жодних перспектив. Тому потрібні не косметичні зміни, а глибокі системні перетворення. Особливі надії у зв'язку з цим я покладаю на нового Віце-прем'єр-міністра з питань промислової політики Олега Дубину.

Ще раз повторюю: минулий рік ми по суті витратили на безплідні розмови про реформи в енергетичному секторі, не маючи чіткого уявлення щодо того, якими мають бути ці реформи. Кілька днів тому мною підписано розпорядження про утворення робочої групи, на яку покладено завдання розробити Енергетичну стратегію України.

Головне завдання полягає у зміщенні акцентів на удосконалення структури енергоспоживання — застосування економічних інструментів, у тому числі й цінових, які б забезпечили відчутне зменшення як абсолютних показників, так і частки споживання природного газу з одночасним збільшенням обсягів та питомої ваги споживання вугілля, запасів якого в Україні вистачить на тривалий період. Такі структурні зрушення вимагають від Уряду в якнайкоротші терміни розробити й реалізувати державну прог-

раму реконструкції українських ТЕС, адаптувати їхнє обладнання до використання низькоякісних сортів вугілля, запровадити в тепловій енергетиці новітні технології, які дали б можливість розширити базу використання вітчизняної вугільної промисловості. Маючи достатні технічні й технологічні засоби для успішного розв'язання цього завдання, ми можемо не лише відкрити нові перспективи перед вугільною промисловістю, а й стимулювати розширення внутрішнього ринку машинобудування, вирішення соціальних проблем шахтарських регіонів.

За такої постановки проблеми можна розраховувати також на підтримку відповідних проектів з боку іноземних інвесторів, у тому числі й міжнародних фінансових інституцій. При цьому слід урахувувати прискорену глобалізацію енергетичних процесів, яка нині майже повністю охоплює всю сферу паливних ресурсів. На черзі об'єднання електроенергетики в масштабах євразійського континенту.

Природною є також глобалізація екологічних проблем, пов'язаних із діяльністю паливно-енергетичного комплексу. Необхідно максимально скористатися перевагами глобалізації й водночас запобігти її можливим негативним наслідкам. Беручи до уваги бурхливий розвиток транснаціонального енергетичного простору слід передбачити у ньому належне місце енергетики України.

У зв'язку з цим категорично не можемо погодитися з політизацією проблеми щодо поглиблення нашої співпраці з російською стороною у галузі енергетики. Такі кроки слід було зробити значно раніше. Тоді енергетична ситуація в Україні була б значно стабільнішою.

Потрібно, нарешті, перейти від слів до діла й у реалізації політики енергозбереження. Розрахунки вчених засвідчують: при здійсненні вже опрацьованих заходів реальна економія у 2010 році може становити близько 85 млн т умовного палива, що значно перевищує кількість усього палива, яке видобувається нині в Україні. Однак проблема енергозбереження не вирішиться сама собою. Вона потребує вироблення й реалізації ефективних економічних, у тому числі фіскальних механізмів. Очікую конкретних кроків від Уряду вже у цьому році.

Твердо переконаний також у необхідності забезпечення справді прозорих фінансових розрахунків у галузі, посилення їхньої ринкової спрямованості на подолання тінювих та кримінальних відносин, що її руйнують. Надзвичайно актуальним для нас є здійснення ефективної цінової політики енергозабезпечення, подолання наявного у цій сфері диктату монопольних об'єднань. Таким чином, енергетична політика уряду та місцевих органів виконавчої влади має стати на порядок ефективнішою, зосереджуватися не лише на поточних, а й перспективних проблемах, із тим, щоб реально гарантувати енергетичну безпеку держави.

Промислова політика

Більш осмисленою та цілеспрямованою має стати державна промислова політика. Важливо, щоб стрімкий розвиток окремих галузей промислового виробництва після тривалої кризи супроводжувався відчутними якісними перетвореннями. Насамперед у виправленні глибоких структурних деформацій.

Добре відомо, що економіка України успадкувала вкрай деформовану структуру промислового виробництва, що склалася за роки її перебування у складі колишнього СРСР. Протягом останнього десятиліття зазначені деформації ще більшою мірою поглибилися. Вони сягнули критичної межі й потребують максимальних зусиль для їх виправлення. У 2000 році, незважаючи на зростання випуску продукції кінцевого використання, загальна тенденція щодо погіршення структури промислового виробництва також не змінилася.

Це стосується насамперед машинобудування, частка якого зменшилася від 30,7% у 1990 році до 14,1 — у 1999 році й до 13,2% — у 2000 році. За цей період майже у вісім разів скоротилася питома вага легкої промисловості. Водночас збільшилася (й без того гіпертрофовано велика) частка чорної металургії: торік вона становила 27,4%, порівняно з 11% в 1990 році й 23,8% у 1999 році. Продовжувалося зростання й інших енергомістких галузей (хімічної промисловості, кольорової металургії).

За підсумками 2000 року, сукупна частка сировинних та енергомістких галузей у структурі промислового виробництва сягнула 58%. Такої деформованої структури промисловості немає в жодній країні. З огляду на зростання цін на сировинні та енергетичні ресурси це вже стає проблемою економічної безпеки держави.

Слід визнати: ми фактично не маємо механізмів, які дали б можливість зупинити ці негативні процеси. Попри те, що проблема порушується мною не вперше. Завдання із завдань промислової політики Уряду — прискорення інноваційного оновлення виробничого потенціалу. За даними статистики, до інноваційної діяльності минулого року вдалося всього 14,8% загальної кількості промислових підприємств.

Це не може не турбувати. Отримані від економічного зростання ресурси мають бути сконцентровані насамперед на забезпеченні науково-технічного й технологічного прогресу. Інакше промисловість не матиме перспективи. Урядові не слід очікувати, що ці питання знайдуть своє вирішення в автономному режимі. Необхідно активно розробляти й запроваджувати економічні механізми їхнього розв'язання.

Особливу увагу Уряд має приділити забезпеченню ефективної державної підтримки вітчизняного високотехнологічного та наукомісткого сектору

економіки. Було б наївним сподіватися, що інноваційний розвиток української економіки можна забезпечити лише за рахунок імпорту новітніх технологій. Хоча потрібно активно працювати й у цьому напрямі. Основою стратегії інноваційного розвитку, базовою позицією нашої економічної політики має стати насамперед максимальне примноження власного науково-технічного потенціалу.

В усьому світі, в тому числі у США, Західній Європі, в Японії, високі технології утверджуються завдяки активній державній підтримці. Для цього використовується система економічних, у тому числі фіскальних інструментів, інституційних стимулів. По суті, вся економічна система концентрується на досягненні відповідних цілей. Так було при освоєнні космічного простору, інформаційних технологій, так відбувається й сьогодні — за умов інтенсивного розвитку Інтернету. Технологічні прориви у будь-якій сфері економіки здійснювалися саме на такій основі. Ми зобов'язані робити з цього висновки.

Давайте запитаємо Б. Є. Патона, наскільки активно різні міністерства та відомства, а також окремі підприємства, виявляють інтерес до наукових напрацювань Академії наук?

Ми зобов'язані з повною відповідальністю поставитися до зміцнення економічних позицій наявного у нас потенціалу високих технологій, особливо тих його ланок, що витримали випробування часом, довели свою конкурентоспроможність за умови жорсткої і тривалої економічної кризи. Йдеться насамперед про космічну та авіаційну галузі, хоча зрозуміло, що власний потенціал високотехнологічного та наукоємного розвитку економіки України не обмежується лише цими сферами.

Відповідно до Указу Президента “Про заходи щодо використання космічних технологій для інноваційного розвитку економіки держави” Уряд має забезпечити прийняття та реалізацію Міжвідомчої програми впровадження вітчизняних космічних технологій у виробництво продукції для потреб внутрішнього ринку і на експорт. Резерви та можливості у цій сфері надзвичайно широкі.

У питаннях розвитку високих технологій дуже важливим є поглиблення нашого співробітництва з підприємствами Росії та інших країн СНД. Остання зустріч із Президентом Російської Федерації В. Путіним у Дніпропетровську й досягнуті в її ході домовленості відкривають широкі можливості для вирішення цих проблем. Розраховую також на поглиблення співпраці в аерокосмічній галузі зі Сполученими Штатами Америки. Обнадійливим у цьому плані вважаю приклад роботи над програмою “Морський старт”. Від 1994 року підписано шість важливих угод між урядами України і США, які створюють для цього надійну правову основу.

Аграрна політика

Ключовий пріоритет 2000 року — продовження активної аграрної політики, здійснення дієвих кроків щодо утвердження України протягом найближчих років як держави з високоефективним експортспроможним сільським господарством. **Починаючи від 1994 року, ми відчутно просулися в реформуванні аграрних відносин, зокрема в утвердженні приватної власності на землю.** З цих питань прийнято більше як 20 Указів Президента. Серед них — “Про невідкладні заходи щодо прискорення земельної реформи у сільськогосподарському виробництві” (1994 рік), “Про оренду землі” (1997 рік), “Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектору економіки” (1999 рік), “Про формування аграрного ринку” (2000 рік) та інші.

Хочу наголосити, що йдеться по суті про власну українську модель здійснення реформ на селі, яка була опрацьована вітчизняними вченими та практиками й запроваджувалася в життя ініціативними кроками Президента.

Її успіх значною мірою пояснюється саме цією обставиною, оскільки протягом попередніх років відомі вам політичні сили чинили шалений опір реалізації аграрної реформи. Основним завданням аграрної політики є створення у 2001 році надійних передумов для закріплення позитивних зрушень у реформуванні АПК, забезпечення подальшого приросту сільськогосподарської продукції, стабілізації виробництва у тваринництві, остаточного подолання збитковості та зміцнення фінансового стану підприємств АПК.

Особливої уваги потребують питання, пов’язані з урегулюванням майнових відносин реформованих підприємств, формуванням цивілізованого ринку землі та забезпеченням надійного державного захисту приватної власності на землю, удосконаленням інфраструктури ринків збуту продукції та ринків матеріально-технічних ресурсів для потреб аграрного сектору, запровадженням механізмів іпотечного кредитування та страхування ризиків сільськогосподарського виробництва. Уряд та НБУ мають розробити ефективні механізми залучення підприємствами АПК кредитних ресурсів. За оцінками спеціалістів, такі кредити мають сягати 3 млрд грн.

У цьому році слід обов’язково вирішити організаційні та фінансові питання щодо створення земельного (іпотечного) банку. Звертаюся особисто до М. В. Глодія та В. С. Стельмаха: слід припинити безплідні дискусії і розпочати конкретну роботу. Також сподіваюся, що народні депутати розуміють значення й невідкладну необхідність прийняття Верховною Радою Земельного кодексу України.

Прискорення економічної динаміки

Відповідно до стратегії економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки перед Урядом ставиться завдання: опрацювати й здійснити таку систему заходів, яка дала б можливість, з одного боку, втримати зростання ВВП у 2001 році на рівні не менш як 4%, а з іншого — створити надійні передумови для відчутного прискорення економічної динаміки, досягнення у 2002—2004 роках середньорічних темпів ВВП на рівні 6—7%.

Хочу наголосити, що йдеться про програму-мінімум. Економічна динаміка цього року вказує на те, що ці контрольні параметри можуть бути значно перевищені. На думку фахівців, нині українська економіка містить у собі потенціал щорічного зростання ВВП на рівні близько 10%. Лише такі темпи є достатніми для реалізації невідкладних завдань соціальної сфери, досягнення в максимально стислі строки відчутних зрушень у піднесенні життєвого рівня населення, передусім малозабезпечених громадян. За експертними оцінками, в найближчій перспективі має зберегтися доволі сприятлива для української економіки зовнішньоекономічна кон'юнктура. Передбачаються стабільні темпи зростання російської економіки та економіки інших країн СНД — основних торговельних партнерів України.

Оптимістичними є прогнози також щодо економічної динаміки країн-членів ЄС і Центральної та Східної Європи. Результативними можуть виявитися торговельні відносини України й з іншими економічними партнерами. Водночас зберігаються і значні ризики. Вони пов'язані передусім із тим, що при визначенні основних засад економічної політики на 2001 та наступні роки Уряд має враховувати поступове послаблення дії позитивних чинників економічного зростання, пов'язаних із глибокою девальвацією гривні у 1997—1998 роках.

Нарощування випуску продукції стримуватиметься низькою платоспроможністю населення та повільним відновленням внутрішнього ринку. У 2000 році відчутних позитивних зрушень тут не сталося. Крім того, дестабілізаційними чинниками, що загрожують зміцненню позитивних тенденцій у сфері економіки, можуть стати ускладнення політичної ситуації, викликані загрозою розпаду парламентської більшості, підготовкою до наступних парламентських виборів. Економіка перехідного періоду особливо чутлива до таких процесів.

Інвестиційний клімат

З урахуванням викладених та інших обставин, політика Уряду має спрямовуватися на формування сприятливого інвестиційного та підприємницького клімату. Її складові:

По-перше, забезпечення стабільного законодавчого поля. Виступав і виступаю за тісну співпрацю Уряду, Верховної Ради та президентських структур на етапі підготовки відповідних законопроектів, що може значно прискорити проходження їх у сесійній залі. Звертаюся до всіх народних депутатів: прийняття Податкового, Земельного, Цивільного та Бюджетного кодексів — це справа, яку слід зробити без будь-яких зволікань та попередніх умов. Zobov'язую керівників регіонів сприяти її вирішенню.

По-друге, у минулорічному Посланні Президента обгрунтовано механізми формування у країні критичної маси ринкових відносин, подальший розвиток економіки на самодостатній ринковій основі. Прошу Кабінет Міністрів уважно проаналізувати реалізацію цих заходів. Чимало з них лишається поза зоною уваги. Насамперед ідеться про утвердження ефективного конкурентного середовища.

Так само назрілим є питання щодо здійснення ефективних кроків, спрямованих на оздоровлення економічного середовища шляхом реалізації процедур банкрутства неефективних і збиткових підприємств, які не змогли використати нові, сприятливі умови для фінансового оздоровлення.

Утім, ми повинні запобігати будь-яким спробам штучного доведення підприємств до банкрутств. Пасивну політику щодо цих питань у попередній період можна було пояснити умовами економічної кризи, коли 60 і більше відсотків підприємств були збитковими. На етапі післякризового розвитку продовження такої політики завдасть відчутної шкоди. Українська економіка залишиться неконкурентоспроможною.

По-третє, розвиток малого бізнесу. Мене дуже турбує те, що протягом минулого року не відбулося скільки-небудь помітних зрушень у розвитку малого підприємництва. Ця сфера економічної діяльності продовжує розвиватися повільно. Протягом останніх років питома вага продукції малих підприємств у ВВП залишається на рівні 7—8%, тоді як в економічно розвинених країнах цей показник перевищує 40%. У цьому провина передусім місцевих органів влади. Низький рівень розвитку малого бізнесу цілковито кореспондується з рівнем корупції та чиновницького свавілля на місцях. Непокоїть і той факт, що в Україні ще дуже мало структур, які б опікувалися інноваційною діяльністю, венчурним бізнесом, відсутні ефективні механізми державної підтримки останніх, як і малого підприємництва загалом.

По-четверте, зміцнення банківської системи, посилення її фінансової надійності та подальшої орієнтації на потреби реального сектору економіки. Навряд чи хто сумнівається в тому, що успішна реалізація політики економічного зростання можлива лише за умови позитивних зрушень у цій сфері.

Судить самі: частка кредитів, наданих суб'єктам господарювання, становить трохи більше як 10% ВВП, тоді як у країнах Центральної та Східної Європи — 50—60%. Невиправдано високими лишаються кредитні ставки, в тому числі облікова ставка НБУ. Більшість комерційних банків не здійснюють активної політики залучення депозитів населення. Саме цим пояснюється те, що майже 40% грошової маси перебуває поза банківським обігом. А це більш як 13 млрд грн.

Ось де наші невикористані інвестиційні резерви. Очікую від НБУ ефективної політики у цьому питанні. Наголошую: ефективної політики, а не дворічних дискусій між НБУ і Урядом щодо Банку реконструкції та розвитку, а також селянського (іпотечного) банку.

По-п'яте, Урядові потрібно негайно опрацювати та реалізувати заходи, спрямовані на стимулювання ринку капіталів, який фактично зупинився у своєму розвитку і вже кілька років не прогресує. Йдеться про запровадження ефективної системи страхування інвестицій, розвитку інституційних інвесторів, зокрема недержавних пенсійних та страхових фондів, лізингу вітчизняних машин та обладнання для АПК, авіації та міського транспорту, телекомунікацій. Важливим джерелом залучення коштів населення в інвестиційний процес може стати житлова іпотека, про яку у нас ведуться поки що безплідні дискусії. Конкретно цією проблемою ніхто не опікується.

По-шосте, основна увага Уряду та Фонду державного майна має бути зосереджена насамперед на посиленні інвестиційної спрямованості приватизаційного процесу, налагодженні ефективних механізмів управління об'єктами державної власності, а також механізмів, пов'язаних із підготовкою об'єктів до продажу, підвищенням їхньої приватизаційної привабливості та конкурентоспроможності.

У цьому році буде продовжено грошову приватизацію великих стратегічних об'єктів, які посідають монопольне становище на національному ринку. Важливо, щоб цей процес супроводжувався активним залученням іноземних інвесторів. Проте нас не може не турбувати фактична неконкурентність у приватизаційному процесі національного капіталу. За експертними оцінками, сприяти розв'язанню цієї принципової для країни проблеми могла б офіційна легалізація національного капіталу некримінального походження, значна частка якого зосереджена в офшорних зонах. Безперечно, ця проблема має не лише

економічне, а й соціальне та політичне значення. Однак її потрібно вирішувати.

Такою ж гострою є необхідність удосконалення чинної нормативної бази щодо вторинної емісії акцій промислових об'єктів. Водночас Урядові необхідно реалізувати ефективні заходи, спрямовані на утвердження сучасних механізмів корпоративного управління підприємствами акціонерної форми власності, надійних гарантій щодо реалізації та ефективного захисту прав дрібних акціонерів. У зв'язку з цим слід прискорити прийняття законів “Про акціонерні товариства” та “Про управління об'єктами державної власності”. Я вважаю необхідним посилити контрольні функції профільних комітетів та відповідної комісії Верховної Ради за процесами приватизації.

По-сьоме, інвестиційний клімат в Україні безпосередньо залежить від виправлення деформацій у відносинах власності, забезпечення надійного державного захисту приватної власності, інтересів ділових партнерів, інвесторів та кредиторів, стимулювання приватної ініціативи. Водночас маємо постійно дбати про зміцнення позицій національного капіталу (фінансового, банківського, промислового), його концентрацію та централізацію.

Українській економіці потрібні міцні фінансово-промислові групи, які б розвивалися не на тіньовій, а на узаконеній (легальній) економічній основі. Необхідно створити відповідні умови для утвердження фінансово-промислових груп. При цьому слід виходити з того, що лише великий національний капітал у союзі з малим та середнім бізнесом може стати основою реальної суверенності національної економіки, її базовою конструкцією.

По-восьме, потребує активізації екологічна політика, реалізація міжнародних принципів сталого, збалансованого розвитку держави на основі поліпшення стану довкілля, раціонального й ощадливого використання природних ресурсів. У зв'язку з цим ставиться завдання до кінця 2001 року підготувати комплексний документ, який визначав би “**Національну стратегію сталого розвитку України**”. На моє переконання, цей документ має бути розглянутий Верховною Радою. **Екологічна безпека й інвестиційна привабливість нашої економіки — це проблеми одного порядку, вони взаємопов'язані.**

Зовнішньоекономічна діяльність

Характерною ознакою 2000 року стала помітна **активізація зовнішньоекономічної діяльності**. Це яскраво простежувалося на всіх пріоритетних напрямках зовнішньоекономічної політики держави — у наших

відносинах із Росією, Європейським Союзом та Сполученими Штатами. Україна досягла важливого прогресу в поглибленні своїх економічних відносин і з багатьма іншими країнами світу. Торік експорт зріс на 18,8%, а імпорт — на 18,2%. Позитивне сальдо зовнішньої торгівлі збільшилося від 2,3 млрд дол. у 1999 р. до 2,8 млрд у минулому. Ця позитивна динаміка стала потужним чинником загального зростання української економіки. Слід зазначити, що збільшення експортних поставок зумовлювалося сприятливою кон'юнктурою, особливо в Росії, в торгівлі з якою експорт українських товарів зріс на 46,7% і забезпечив 24,1% від усіх експортних поставок. Істотно зріс експорт товарів до країн Євросоюзу, в 1,7 раза — до США та Канади.

Проте чи задовольняє нас стан справ у цій сфері? Звісно, ні. Тим більше, що динамічний розвиток зовнішньоекономічних відносин України супроводжувався і негативними явищами, пов'язаними насамперед зі структурними деформаціями вітчизняної економіки.

По-перше, основний приріст експорту досягнуто завдяки нарощуванню поставок продукції металургії та хімічної промисловості. На ці галузі, що споживають більш як половину всіх енергоресурсів, припадає відповідно 44,9 та 10,7% українського експорту.

По-друге, не вироблено дієвих механізмів прискореного нарощування експорту в галузях, що випускають продукцію з високим рівнем доданої вартості. Торік на продукцію машинобудування у структурі експорту припадало лише 9,2%.

По-третє, не розвивається належним чином сучасна інфраструктура зовнішньої торгівлі — системи довготермінового кредитування, страхування експортних ризиків, інформаційного забезпечення експортерів тощо.

По-четверте, на тлі зростання обсягів експорту товарів намітилася тенденція до застою в експорті послуг. Це пов'язано насамперед із нерациональністю їхньої структури — переважанням транспортних послуг. Така однобічність стала основною причиною загального скорочення обсягів експорту послуг на 2,4% при зростанні їх імпорту на 21%. Наявний комплекс проблем, пов'язаних із розвитком зовнішньоекономічних зв'язків має розглядатися також у контексті розширення внутрішнього ринку. Ми дійшли межі у зростанні частки експорту у структурі ВВП. Вона збільшилася від 25,9% у 1993 році до майже 60% у минулому. За прогнозними оцінками, в найближчій перспективі немає підстав розраховувати на її подальше зростання. Ставку можна робити лише на структурні зміни експорту. А це значно ускладнить завдання зовнішньої діяльності у наступному періоді.

У зв'язку з цим хочу чітко визначити свою позицію: **я був і лишаюся прихильником подальшої лібералізації зовнішньоекономічної діяльно-**

сті. Як показує попередній досвід, зовнішня відкритість вітчизняної економіки — визначальний стимул підвищення її конкурентоспроможності й активізації припливу іноземних інвестицій. Майбутнє економіки України — це її максимальна відкритість як для Сходу, так і для Заходу.

Така політика, окрім усього іншого, диктується й нашим геополітичним становищем. І лише заангажовані політики можуть не розуміти цього. **Пріоритетним завданням уряду у 2001 році є остаточне вирішення питань щодо вступу України до СОТ.** Це сприятиме повнішій реалізації експортного потенціалу наших підприємств і залученню іноземних інвестицій.

Особливу увагу слід зосередити на стимулюванні експорту товарів із високим рівнем доданої вартості та підвищеним рівнем наукомісткості, а також експорту послуг, створенні умов для гармонізації інтересів імпортерів та експортерів, досягненні збалансованості платіжного балансу України.

Кілька слів про наші відносини з МВФ. Комплекс заходів, викладений у щорічному Посланні Президента, спрямований на прискорення ринкової трансформації української економіки, підвищення її платоспроможності, а отже, відповідає логіці поглиблення нашої співпраці з МВФ. Звичайно, в підходах обох сторін до цих питань є певні розбіжності. Але їх можна й потрібно усувати шляхом переговорів.

Водночас я проти дріб'язкової опіки з боку МВФ економічної політики, яку здійснює наша держава, проти політизації наших відносин. Загалом вважаю за необхідне наголосити: розвиваючи відносини з міжнародними фінансовими організаціями, ми маємо виходити з пріоритетності внутрішніх джерел стабілізації та економічного зростання. Особисто я — за такий підхід.

Й останнє питання, яке вважаю за необхідне порушити. Але не останнє, а, можливо, першорядне за своїм значенням. У комплексі поточних і перспективних завдань державної політики визначальним є максимальна концентрація зусиль усіх гілок влади й органів місцевого самоврядування на комплексному здійсненні радикальних економічних, правових, організаційних та силових заходів щодо рішучого обмеження корупції й тіньової економічної діяльності.

У вирішенні цього завдання не можна покладатися лише на силові методи й правоохоронні органи. Такі методи можуть дати лише тимчасовий ефект. Необхідна цілісна система дій, спрямованих передусім на викорінення причин та передумов цих явищ. Необхідно послабити податковий тиск, знизити рівень адміністративного втручання в економіч-

ні процеси. Йдеться також про максимальну лібералізацію, розмежування влади і капіталу.

Активна політика щодо подолання корумпованості й тінізації економічних процесів має ініціюватися передусім органами виконавчої влади. На нинішньому етапі розвитку це має стати ключовим напрямом діяльності Уряду, кожного міністерства, органів виконавчої влади на місцях. Прогрес української економіки та соціальної сфери, утвердження сприятливого інвестиційного клімату, позитивного міжнародного іміджу держави органічно пов'язані з досягненням кардинальних зрушень у розв'язанні зазначених проблем.

З огляду на функції Національної Ради, вважаю за доцільне провести всебічне обговорення цієї проблеми на наступному засіданні. Водночас, ураховуючи власний досвід, маємо визнати, що ключовою функцією держави в економіці є, безперечно, захист економічної свободи. Наша стратегія у цьому питанні полягає не в підтримці окремих підприємств та учасників ринку, а в захисті майнових прав громадян, підприємницької ініціативи.

Держава має послідовно відходити від практики адміністративного втручання у бізнес. Потрібно забезпечити прийняття та застосування законів прямої дії, звести до мінімуму відомчі інструкції, усунути подвійне тлумачення нормативних актів.

Завершуючи свій виступ, хочу ще раз наголосити: статистичні показники 1999, 2000 та січня—лютого 2001 року засвідчують вагомий потенціал економічного зростання української економіки. Наше завдання — зробити все можливе, щоб досягнуті темпи трансформувалися у стійку (як у середньо-, так і довгостроковій перспективі) тенденцію сталого зростання. Однак для реалізації цього завдання недостатньо лише економічних рішень. **Країні, як повітря, потрібні політична стабільність, консолідація та поєднання зусиль у державотворчій роботі.** Від кожного з нас — представників багатомільйонного українського народу, й насамперед від тих, хто перебуває біля керма державної влади в центрі й на місцях, від лідерів політичних партій та рухів, політиків різної ідеологічної орієнтації вимагається усвідомлення тієї великої історичної місії, яка покладена на наші плечі — місії першопрободців, що стоять біля витоків утвердження й зміцнення України як суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави.

ТРАНСФОРМУВАТИ ДОСЯГНЕННЯ 2000 року У СТІЙКУ ТЕНДЕНЦІЮ СТАЛОГО ЗРОСТАННЯ

Зі звернення до Верховної Ради
України у зв'язку з Посланням
до Верховної Ради України
“Про внутрішнє і зовнішнє
становище України у 2000 році”

6 березня 2001 року

Шановні народні депутати!

Подаючи до Верховної Ради, згідно зі статтею 106 Конституції України, Послання “Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2000 році”, вважаю за необхідне привернути увагу парламенту до найгостріших проблем соціально-економічного та суспільно-політичного розвитку країни. Минулий рік є першим роком реалізації розробленої на основі передвиборної програми Президента України стратегії економічного та соціального розвитку країни на 2000—2004 роки, яка стала фундаментом формування парламентської більшості та програми діяльності Уряду.

Як і прогнозувалося, рік, що минув, виявився переломним в економічній динаміці. Після тривалої економічної кризи досягнуто реального зростання основних макроекономічних та галузевих параметрів розвитку вітчизняної економіки: ВВП зріс на 6,0%, промислове виробництво — на 12,9, валова продукція сільського господарства — на 9,2%. Серед позитивних результатів 2000 року — погашення заборгованості з пенсій, активізація інвестиційної, в тому числі кредитної діяльності, зростання монетизації економіки, її експортного потенціалу, зменшення зовнішнього боргу.

Зазначені зрушення досягнуто, з одного боку, за умов зниження більш як на 2 млрд дол. зовнішнього боргу України та зростання валютних резервів, а з іншого, — фактичної відсутності зовнішнього кредитування української економіки міжнародними фінансовими інституціями. Слід ураховувати й те, що позитивні зрушення в економіці були започатковані ще у другій половині 1999 року.

Зазначені процеси дають підстави зробити висновок стосовно того, що **за роки реформ в українській економіці сформовано доволі вагомий потенціал зростання, який, за умови адекватної економічної політики та стабільної політичної ситуації, може забезпечити в недалекому майбутньому позитивні зрушення як у загальному розвитку економіки, так і в забезпеченні добробуту людей.** Цей принципової ваги висновок підтверджується високими темпами зростання протягом двох місяців поточного року.

Водночас економічні підсумки 2000 року **не варто переоцінювати.** Вони віддзеркалюють не лише позитивні зрушення, а й наявні проблеми та невикористані повною мірою сприятливі можливості минулого року. **Процеси економічного зростання не супроводжувалися відчутними якісними перетвореннями, позитивними структурними змінами, подоланням нагромаджених протягом останніх років відтворювальних деформацій.**

Попри деякі позитивні зрушення, **2000 рік також не став переломним у сфері соціальних відносин, роком реального поліпшення добробуту широких верств населення.** Це означає, що визначений у минулорічному Посланні Президента України й підтриманий депутатським корпусом курс на відчутне посилення соціальної спрямованості реформ ще не знайшов ефективного втілення. Однією з причин такого становища є відсутність надійних механізмів, які дали б можливість ефективно вирішувати накопичені проблеми соціальної сфери, її перетворення на ефективний стимулятор економічного розвитку та зростання. За умов зростання диференціації доходів та зубожіння багатьох категорій населення ні про який стійкий розвиток нашої економіки, як і суспільства в цілому, не може бути й мови.

Спільним завданням виконавчої та законодавчої влади, а також органів місцевого самоврядування є здійснення відповідно до передбачуваного стратегією економічного й соціального розвитку такого комплексу заходів, які б **забезпечили трансформацію досягнутих у 2000 році темпів економічної динаміки у стійку (як у середньо-, так і в довгостроковій перспективі) тенденцію сталого зростання.** Ключовою проблемою реалізації цього завдання є **зміцнення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, її інноваційне оновлення, утвердження сприятливого інвестиційного та підприємницького клімату.** Визначальну роль у цьому процесі мають відіграти:

по-перше, забезпечення відчутного зміцнення національної грошової одиниці та збереження стабільності її валютного курсу. Слід поставити перед Урядом та Національним банком завдання забезпечити не лише зниження рівня інфляції у 2001 році до 13—14%, а й створення необхідних передумов її стабільного утримання в наступний період (2002—2004 роки) на рівні не вище як 10% за рік;

по-друге, не символічне, а істотне (наголошую на цьому) зниження податкового навантаження, створення ефективної, прозорої системи адміністрування податків, що передбачала б забезпечення прав і зобов'язань платників податків та інших обов'язкових платежів;

по-третє, приведення фінансових зобов'язань держави у відповідність з її ресурсами, забезпечення на цій основі реальної, а не фіктивної (як це має місце сьогодні) збалансованості та бездефіцитності державного бюджету. Здійснення цих заходів має бути підпорядковане визначальній меті — подальшому обмеженню боргової залежності держави. Категорично заперечую проти будь-яких відступів від реалізації цього завдання;

по-четверте, незмінною залишається моя позиція і щодо подальшої лібералізації зовнішньоекономічної діяльності. Як показує попередній досвід, зовнішня відкритість вітчизняної економіки — визначальний стимул підвищення її конкурентоспроможності та активізації припливу іноземних інвестицій. Розраховую на підтримку такої позиції депутатським корпусом. Майбутнє економіки України — це її максимальна відкритість як для Сходу, так і для Заходу. Це, крім усього іншого, диктується і нашим геополітичним становищем. У зв'язку з цим пріоритетним завданням Уряду у 2001 році є остаточне вирішення питань, що стосуються вступу України до СОТ. Це сприятиме повнішій реалізації експортного потенціалу наших підприємств, а також залученню іноземних інвестицій.

На етапі післякризового розвитку більш осмисленою та цілеспрямованою має стати державна промислова політика. Нині спостерігається справжній бум у розвитку окремих галузей промислового виробництва. Важливо, щоб цей процес супроводжувався реальними якісними перетвореннями, зокрема, виправленням глибоких структурних деформацій, прискоренням інноваційного оновлення виробничого потенціалу. Особливу увагу органи виконавчої та законодавчої влади мають приділяти забезпеченню **ефективної державної підтримки вітчизняного високотехнологічного та наукомісткого сектору економіки, тих її ланок, що витримали випробування часом, довели свою конкурентоспроможність за умов тривалої економічної кризи.**

Не менш важливим пріоритетом 2001 року є **продовження активної аграрної політики**, метою якої є утвердження України (протягом най-

ближчих років) як держави з високоефективним експортоспроможним сільським господарством. Починаючи від 1994 року, ми здійснили реальні кроки щодо реформування аграрних відносин, зокрема в утвердженні приватної власності на землю. Хочу наголосити, що йдеться по суті про власну українську модель здійснення реформ на селі, яка була розроблена вітчизняними вченими та практиками й запроваджувалася в життя ініціативними кроками Президента. Завданням аграрної політики є створення у 2001 році реальних передумов, що мають закріпити позитивні зрушення у реформуванні АПК, забезпечити подальший приріст сільськогосподарської продукції, стабілізацію виробництва у тваринництві, остаточне подолання збитковості та зміцнення фінансового стану підприємств АПК.

Реальні кроки слід здійснити також у політиці енергозабезпечення та енергозбереження. Не можна й далі обмежуватися вирішенням лише поточних питань, оминаючи увагою стратегічні проблеми енергетики. **Ми маємо виходити з того, що за умови збереження діючої моделі енергетичної політики українська економіка не матиме ніякої перспективи.** У цій сфері мають відбутися не косметичні зміни, а глибокі структурні перетворення.

У минулорічному Посланні Президента обґрунтовано механізми **формування у країні критичної маси ринкових відносин, дальший розвиток економіки на самодостатній ринковій основі.** Однак багато які з них так і не були задіяні. Це стосується насамперед проблеми утвердження ефективного конкурентного середовища.

Залишається невирішеним також питання щодо здійснення ефективних кроків, спрямованих на оздоровлення економічного середовища шляхом реалізації процедур банкрутства неефективних та збиткових підприємств.

Поліпшення інвестиційного клімату в Україні також безпосередньо пов'язане з виправленням деформацій у відносинах власності, забезпеченням надійного державного захисту приватної власності, інтересів ділових партнерів, інвесторів та кредиторів, стимулюванням приватної ініціативи. Водночас **ми маємо постійно дбати про зміцнення позицій національного капіталу (фінансового, банківського, промислового), його концентрацію та централізацію.** Слід виходити з того, що лише великий національний капітал у союзі з малим та середнім бізнесом можуть стати основою реальної суверенності національної економіки, її базовою конструкцією.

У комплексі поточних та перспективних завдань державної політики визначальною є максимальна концентрація зусиль усіх гілок влади та органів місцевого самоврядування щодо комплексного здійснення радикальних економічних, правових, організаційних та силових заходів, з метою рішучого обмеження корупції й тіньової економічної діяльності.

У вирішенні цього завдання не можна покладатися лише на силові методи, оскільки вони можуть дати лише тимчасовий ефект. Це має бути цілісна система дій, спрямована передусім на викорінення причин та передумов цих явищ, зокрема відчутне послаблення податкового тиску, зниження рівня адміністративного втручання в економічні процеси та їхню максимальну лібералізацію, розмежування влади і капіталу.

Активна політика щодо подолання корумпованості й тінізації економічних процесів має ініціюватися передусім органами виконавчої влади. На нинішньому етапі розвитку це має стати визначальним напрямом діяльності Уряду, кожного міністерства, органів виконавчої влади на місцях. Водночас, ураховуючи власний досвід, маємо визнати, що ключовою функцією держави в економіці є, безперечно, захист економічної свободи.

Наша стратегія у цьому питанні має визначатися **не підтримкою обраних підприємств та учасників ринку, а захистом майнових прав громадян та прав власності, підприємницької ініціативи.** Держава має послідовно відходити від практики адміністративного втручання у бізнес. Потрібно забезпечити прийняття та застосування законів прямої дії, звести до мінімуму відомчі інструкції, усунути подвійне тлумачення нормативних актів. Прогрес української економіки та соціальної сфери, утвердження сприятливого інвестиційного клімату, позитивного міжнародного іміджу держави органічно пов'язані з досягненням кардинальних зрушень у розв'язанні зазначених проблем.

Головним політичним підсумком 2000 року слід вважати те, що вперше за всю історію незалежної України було здійснено рішучі кроки, спрямовані на подолання розбалансованості між економічними і політичними перетвореннями, що гальмувало поступ нашої держави на шляху реформ, важким тягарем лягло на плечі суспільства. У Верховній Раді було сформовано більшість, налагоджено її конструктивну взаємодію з Кабінетом Міністрів. Це дало можливість розблокувати процес законодавчого забезпечення реформ, вчасно прийняти Державний бюджет, досягти повних економічних успіхів. Однак відсутність чітко визначених правових засад функціонування парламентської більшості призвела до того, що наприкінці року вона не змогла подолати внутрішні суперечності. Як наслідок, різко знизилася ефективність роботи парламенту, знову загострилися стосунки між законодавчою і виконавчою владою.

Зазначене свідчить, що політична система країни потребує подальших системних змін, які б забезпечили надійні інституційно-правові гарантії суспільної стабільності, сприяли прискоренню соціально-економічного розвитку, створили механізми поглиблення демократії, циві-

лізованого діалогу між владою й опозицією, мінімізували негативний вплив на ситуацію в державі й суспільстві корпоративних інтересів та амбіцій політичних сил і груп політичної еліти.

Першочерговим завданням у здійсненні **політичних реформ** є втілення в життя результатів Всеукраїнського референдуму за народною ініціативою, метою яких є створення інституційних передумов для оптимізації взаємодії законодавчої та виконавчої гілок влади. Моя позиція з цього питання добре відома: вважаю неприпустимим затягування імплементаційного процесу, хоч би чим воно вмотивовувалося. Не слід забувати, що єдиним джерелом влади у нас є народ і нехтувати своїм волевиявленням він не дозволить.

Потребує вирішення проблема створення належних умов для поглиблення взаємодії держави і суспільства. Особливу роль у цьому процесі покликані відіграти засоби масової інформації, політичні партії, які мають забезпечити повноцінне представництво спектра політичних інтересів усіх суспільних верств.

Стимулом розвитку реальної багатопартійності має стати вдосконалення законодавства щодо партій.

Важливою складовою процесу формування в Україні громадянського суспільства є діяльність різноманітних об'єднань громадян, профспілкових та молодіжних організацій. На часі перехід до якісно нового етапу їхнього розвитку — від інституціалізації до повноцінного здійснення функцій комунікації між суспільством і державою.

Своєю чергою, структури виконавчої влади мають будувати відносини з об'єднаннями громадян на засадах конструктивного діалогу, рівноправного партнерства, делегування їм частини своїх повноважень. Дії влади повинні стати відкритішими й прозорішими для громадськості, що сприятиме подоланню тенденції взаємного відчуження. Найважливіше завдання — навчитися використовувати інструменти держави для забезпечення свободи: свободи особистості, свободи підприємництва, свободи розвитку інститутів громадянського суспільства.

Потребують більшої системності й послідовності реформи в гуманітарній сфері. Найважливішим завданням тут є виправлення демографічної ситуації в державі, удосконалення системи охорони здоров'я. Мають швидше адаптуватися до нових соціально-економічних реалій, повніше враховувати світові тенденції гуманітарного розвитку галузі освіти, науки та культури. Необхідно підвищити ефективність дій держави щодо гармонізації міжетнічних та міжконфесійних відносин, розв'язання нагальних проблем, що постають у цих сферах.

Минулий рік був особливо переконливим у плані підтвердження впливу внутрішніх процесів на зовнішньополітичне становище держави,

її міжнародний авторитет та імідж. Важливі зрушення в українській економіці супроводжувалися поглибленням відносин України з її зарубіжними партнерами. Це яскраво простежувалося на всіх пріоритетних напрямках зовнішньої політики держави — у наших відносинах з Європейським Союзом, Росією та Сполученими Штатами. Україна досягла важливого прогресу в розвитку відносин і з багатьма іншими країнами світу.

За минулий рік досягнуто помітних результатів у зміцненні статусу України як важливого контрибутора міжнародної та регіональної безпеки. **За обсягами та географією своєї участі в миротворчих операціях під егідою ООН наша держава вийшла на перше місце серед країн Європи.**

Динаміка світових процесів за умов глобалізації, а також сучасний етап розвитку України вимагають посилення відповідальності всіх гілок влади за досягнення конкретних і відчутних результатів на всіх зовнішньополітичних напрямках. Найважливіший із них — надання зовнішньополітичній діяльності більш цілеспрямованого, цілісного та прагматичного характеру. Передусім це стосується стратегічного євроінтеграційного курсу держави. На кожному з головних векторів наших відносин з Європейським Союзом слід визначити реальні завдання й забезпечити досягнення конкретних результатів. Спільними зусиллями всіх гілок влади необхідно відновити авторитет України в Раді Європи, насамперед шляхом прискорення законотворчого процесу з метою цілковитого виконання відповідних зобов'язань держави перед цією організацією.

Нарешті, необхідно здійснювати практичні кроки з метою подальшого утвердження України як регіонального лідера; займати не лише активну позицію, а й забезпечувати досягнення конкретних результатів в урегулюванні конфліктів поблизу наших кордонів; продуктивніше використовувати нинішнє непостійне членство в Раді Безпеки ООН.

Шановні народні депутати!

Для реалізації усього комплексу зазначених завдань країні, як повітря, потрібні політична стабільність, реальна консолідація зусиль усіх гілок влади. Від кожного з нас — представників багатомільйонного українського народу — й насамперед від тих, хто перебуває біля керма державної влади в центрі чи на місцях, від лідерів політичних партій та рухів, політиків різної ідеологічної орієнтації вимагається усвідомлення тієї великої історичної місії, яка на нас покладається — місії першопроходців, що стоять біля витоків утвердження та зміцнення України як суверенної, демократичної, соціальної держави. Перекоаний в тому, що лише спільними зусиллями ми зможемо успішно реалізувати цю відповідальну місію.

ЗАБЕЗПЕЧИТИ ПОЄДНАННЯ РИНКОВОЇ МОДЕЛІ ЕКОНОМІЧНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ З ЕЛЕМЕНТАМИ СИЛЬНОГО ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Із виступу Президента України
на ІХ з'їзді Українського союзу
промисловців та підприємців

29 березня 2001 року

Радий вітати делегатів та гостей з'їзду. Я надаю великого значення кожній зустрічі з лідерами вітчизняного виробництва та бізнесу. Про причини такої уваги говорив уже не раз. А сьогодні хотів би ще додати, що наш з'їзд є першим великим зібранням ділової еліти України після передання мого Послання до Верховної Ради. Вважаю цей документ спробою ґрунтовного й — хочу це особливо наголосити — неполітизованого аналізу та осмислення зробленого в минулому році, його відповідності Стратегії економічного та соціального розвитку країни на 2000—2004 роки. І визначення на цій основі необхідних коректив та заходів, які дали б можливість закріпити й розвинути позитивні тенденції в економіці та соціальній сфері. Відповідно для мене дуже багато важить думка професіоналів, безпосередньо причетних до досягнутих результатів, людей, які бачать проблеми нашої промисловості та підприємництва зсередини й здатні судити про них компетентно та відповідально.

Як і прогнозувалося, 2000 рік виявився для України переломним в економічній динаміці. Після затяжної кризи маємо реальне зростання основних макроекономічних та галузевих параметрів. Конкретика, що їх характеризує, вже досить добре відома. Варто було б виокремити лише два суттєві, на мій погляд, моменти.

По-перше, закладена в 1997—1999 роках база дала можливість нам не тільки створити передумови для економічного зростання, а й зробити помітний крок у ринкових перетвореннях.

По-друге, поліпшення ситуації в економіці, причому значно вищими темпами, забезпечується й у році, що розпочався. У січні—лютому приріст валового внутрішнього продукту становив близько 7,6 відсотка, промислового виробництва — 16,7 відсотка (торік було, відповідно, 6 і 12,9 відсотка). Сюди ж слід додати активізацію інвестиційної, у т. ч. кредитної діяльності, підвищення рівня монетизації економіки, нарощування її експортного потенціалу, зменшення зовнішнього боргу та збільшення валютних резервів. У соціальній сфері основним результатом 2000 року стало погашення заборгованості з пенсій, а також створення передумов для підвищення їхнього мінімального розміру.

Усе це дало мені підстави для висновку, зробленого в Посланні до парламенту: **економіка України вийшла з кризи, за роки реформ сформовано доволі вагомий потенціал зростання, спроможний уже найближчим часом реально позначитися на економічній ситуації та умовах життя людей.**

Зрушення є, вони вагомі й незаперечні. Але тим рельєфніше виступають на їхньому тлі невирішені проблеми та невикористані можливості. Ви відчуваєте це на собі, у своїй роботі, її результатах. І я хотів би, щоб на нинішньому представницькому форумі ми ще раз спільно, об'єктивно й неупереджено оцінили стан справ і спробували знайти відповідь на сакраментальне запитання: що робити?

Слід виходити з того, що **процеси економічного зростання поки що не супроводжуються відчутними якісними перетвореннями та позитивними структурними змінами.** Ми ще далекі від подолання нагромаджених за останні роки відтворювальних деформацій, від перелому в соціальних відносинах і, знову ж таки, від поліпшення у реальних вимірах життя широких верств населення. Іншими словами, **поки що немає надійних механізмів здійснення двоєдиного завдання — поліпшуючи стан справ у соціальній сфері, стимулювати тим самим прискорення темпів економічного розвитку.**

У ширшому плані йдеться про настійну необхідність формування й реалізації основних засад економічної та соціальної політики післякризового періоду. Її квінтесенція полягає в тому, щоб забезпечити гарантії сталого зростання на основі якісних перетворень та системного розвитку економіки.

На цьому етапі потрібен осмислений перехід від неоліберальної моделі економічних перетворень, якого ми дотримувалися на початковому етапі реформ, до інституційної моделі ринкових перетворень, поєднаної з елементами сильного державного регулювання. З цих позицій ми повинні підходити до стану справ та завдань у промисловості. Пам'ятаючи, зокрема, й таке: за всієї переконливості досягнутих показників вони означають, що за обсягом промислового виробництва ми вийшли торік лише на рівень 1994 року. А з іншого боку, це зростання забезпечене не стільки створеним потенціалом, скільки сприятливою кон'юнктурою

зовнішніх ринків і запровадженням в останні два роки системи державної підтримки окремих галузей.

Не слід також забувати, що у **структурі промислового виробництва, як і раніше, половина припадає на ресурсомісткі паливно-сировинні галузі.** Десятий рік триває падіння у паливно-енергетичному комплексі. Нині це головне гальмо у розвитку базових галузей промисловості, яке може взагалі перетворитися на непереборний бар'єр.

У структурних перекосах є також **регіональний аспект.** Скажімо, у Донецько-Придніпровському регіоні переважають базові галузі, які за рахунок прискореного зростання експорту поки що гасять явні й приховані проблеми. А що далі? І як бути з багатьма іншими областями, експортна потужність яких не перевищує одного відсотка від загальнодержавного показника? Велика контрастність і в обсягах випуску промислової продукції на душу населення: **розрив між окремими регіонами становить 1:14.** Звідси такі ж глибокі відмінності у доходах людей, рівні їхньої зайнятості.

Є ще один тривожний симптом, який практично не змінюється від 1995 року. Це **фінансовий стан підприємств.** Минулий рік завершила зі збитками майже половина з них. Хоча, повторюю, замість спаду виробництва вже маємо зростання. Більш-менш успішною можна визнати тільки роботу підприємств чорної металургії та паливної промисловості, які дали переважну частку прибутку у промисловому секторі. Натомість в “активі” електроенергетики — більш як півмільярд гривень збитків. **Сума кредиторської заборгованості у промисловості майже удвоє перевищує створену тут додану вартість.**

До успадкованої Україною спотвореної галузевої та регіональної структури промисловості додається **надмірна монополізація,** що заважає розвитку конкурентного середовища. Недавно я підписав Закон “Про захист економічної конкуренції”. Значно активнішою, наступальнішою хотів би бачити роль Антимонопольного комітету. Особливо сьогодні, коли на зміну державним монополіям у цілому ряді галузей приходять комерційні, які ведуть себе ще агресивніше. Для прикладу нагадаю минулорічні ускладнення з постачанням коксу комбінатам “Криворіжсталь” та Маріупольському імені Ілліча. Вони стали наслідком аж ніяк не об'єктивних економічних обставин.

Загалом Антимонопольному комітетові слід уважніше придивитися до схеми “вугілля — кокс — метал”, яка давно вже працює за особливими правилами. Часте і, як правило, необгрунтоване підвищення цін, до якого підприємства вдаються для покриття своїх фінансових негараздів, — не вихід. Виграють одні — втрачають набагато більше інші. Або всі разом, оскільки таке підвищення нерідко повертається бумерангом до його ініціаторів. Наприклад, в Укрзалізниці зафіксовано більш

як 60 порушень законодавства, пов'язаних із використанням монопольного становища, значним завищенням тарифів.

А залізничники, своєю чергою, зазнали за минулий рік більше як 1 млрд грн збитків через підвищення оптових цін на металопродукцію, тепловози, електроенергію, дизпаливо. Щоб компенсувати свої втрати, вони пропонують істотно збільшити тарифи. Тому **на перший план виходить проблема цінової збалансованості між галузями і секторами економіки.**

Цим має постійно й предметно опікуватися Мінекономіки, виробляючи й запускаючи ринкові механізми ціноутворення, тобто працювати на випередження.

Ті витратні схеми, що діють у нас сьогодні, нікуди не годяться. Особливо в енергетиці, яка може поставити на коліна всі галузі й економіку загалом. З огляду на високу енергоємність української промисловості сама лише паливно-енергетична складова ціни товару здатна усунути з внутрішнього чи зовнішнього ринку будь-яке підприємство. Це неприпустимо. Покладаю великі надії на створену за моїм дорученням Консультативну раду з питань формування цінової політики в базових галузях економіки. Безумовно, корисно було б залучити до її роботи керівників промислових підприємств та підприємницьких структур, галузевих об'єднань та асоціацій, Союзу промисловців і підприємців.

Інший, давно відомий, можна сказати, хрестоматійний резерв підвищення конкурентоспроможності економіки — ощадливе й ефективне використання ресурсів, насамперед енергетичних. Потенціал тут величезний, просто-таки невичерпний. Економія навіть невеликої частини енергоресурсів — а щодня їх споживається в середньому на 100 млн грн — дасть чималі кошти, які підуть додатковими внутрішніми інвестиціями у виробництво.

Це не абстрактні розрахунки. Після запровадження системи обліку електроенергії за зонами доби на Яворівському підприємстві “Сірка” частка витрат на енергоресурси у структурі цін зменшилася удвоє. До речі, днями на виставці продукції Свердловської області я бачив лічильники, призначені саме для такого обліку електроенергії. Так само підвищенню енергоефективності виробництва великою мірою завдячують своїми успіхами Алчевський та Криворізький металургійні комбінати.

Найкоротший шлях до зниження енергоємності промислового виробництва — виведення з експлуатації морально і технічно застарілих основних фондів, запровадження останніх досягнень науки і техніки, новітніх технологій. Без цього процес підвищення конкурентоспроможності української економіки розтягнеться на довгі роки, і нашу продукцію можуть просто витіснити зі світового ринку.

Звідси гостра необхідність реалізації інноваційної моделі розвитку виробництва. Однак механізм фінансування цієї роботи через централізоване збирання та розподіл коштів уже безнадійно застарів і вичерпав себе за умов поширення приватної власності. Тепер слово за банками, за організацією кредитування перспективних нововведень на зворотній основі.

Загалом масштаби і складність завдань розробки та запровадження у виробництво науково-технічних досягнень вимагають об'єднання зусиль і ресурсів усіх, включаючи державу, підприємства, наукові установи та організації. У цьому контексті я радив би, крім усього іншого, глибше проаналізувати досвід та результати дворічної діяльності технопарків. Як на мене, їхні можливості використовуються ще далеко не повністю.

Застосування у виробництві та збуті продукції технологій всесвітньої мережі Інтернет ставить на порядок денний розвиток інформатизації в українській промисловості. Маємо спеціальну Національну програму, прийняту три роки тому, однак реалізується вона надто повільно. Тоді як провідні європейські компанії впроваджують електронну комерцію, ще далеко не в усіх наших підприємств, навіть великих, є свої сторінки в Інтернеті.

Слід пам'ятати, що інформатизація, використання можливостей електронної техніки в усіх ланках і на всіх етапах — проектуванні, контролі виробничого процесу та якості, обліку й реалізації продукції — це настійна вимога часу, принципова складова формування нової промислової культури. Я ще раз переконався у цьому під час учорашнього відвідання підприємства “Норд” у Донецьку.

Резюмуючи блок питань, пов'язаних із промисловістю, мушу визнати не зовсім продуманим актом ліквідацію Міністерства промислової політики. Одним із наслідків цього кроку стало істотне послаблення впливу держави у цьому визначальному секторі економіки, що значною мірою загальмувало тут необхідні структурні зрушення. Помітно просунувшись уперед у здійсненні структурних реформ в АПК, у промисловості ми залишилися практично на попередніх позиціях. Це зобов'язує до активних, цілеспрямованих і скоординованих зусиль у даному напрямі.

Я вже не раз акцентував увагу на взаємозалежності макроекономічної і мікроекономічної політики як одного з вирішальних чинників подолання кризи і виходу на траєкторію сталого зростання. **Протягом останніх років дедалі настійніше наголошується необхідність перенесення центру всієї роботи на мікрорівень, тобто наближення її до конкретних підприємств.** Сьогодні для цього є реальні можливості. Йдеться про відчутне поліпшення макроекономічної ситуації у державі. Вона набагато сприятливіша, аніж чотири роки тому, коли робилися перші кроки до

стабілізації виробництва. Ось конкретні чинники, що характеризують цей процес:

- другий рік поспіль приймається бездефіцитний державний бюджет;
- відчутно зменшилися темпи інфляції;
- стабілізовано валютний курс гривні;
- уведено мораторій на застосування негрошових розрахунків у бюджетній сфері; ліквідовано картотеку черговості платежів;
- списано мільярди гривень безнадійних боргів державі.

Високі темпи зростання, про які йшлося вище, не в останню чергу забезпечені саме завдяки зазначеним макроекономічним чинникам.

Але чи скрізь і з достатньою віддачею вони використовуються? Безперечно, ні. Кабінетові Міністрів необхідно ще наполегливіше повести наступ на неплатежі, бартер і заліки, забезпечити посилення фінансової дисципліни й зупинити практику перетікання коштів від ефективно працюючих підприємств до збиткових. Хочу звернути увагу і на таке вкрай негативне явище, як неповернення підприємствам ПДВ. Відповідна заборгованість постійно зростає й обчислюється вже мільярдами гривень.

У нас ще рідко, нерішуче й непослідовно вдаються до процедур санації і банкрутства підприємств. Знаю, що ці дії сприймаються в директорському середовищі з певною пересторогою. Але ж ідеться не тільки й не стільки про закриття, ліквідацію підприємств, як дехто схильний вважати. Це насамперед засіб державного впливу на оптимізацію структури економіки, оздоровлення економічного середовища. Однак саме з цією метою згаданий механізм практично не застосовується. Здебільшого підприємство свідомо доводять до банкрутства, щоб використати його для перерозподілу власності.

Водночас цим інструментом слід користуватися обережно й відповідально. Особливо у тих випадках, коли йдеться про природні монополії, оскільки будь-які непродумані рішення тут можуть призвести до неочікуваних наслідків.

Ми вже мали прецедент, коли комерційним структурам передали через процедуру банкрутства лінії електропередачі в Донецькій області. Це створило реальну загрозу енергозабезпечення найпотужнішого промислового регіону держави.

Новий закон про банкрутство діє вже більш як рік. Вважаю, що Міністерству економіки варто було б разом із Вищим арбітражним судом узагальнити практику його застосування з виробленням практичних висновків та рекомендацій. При цьому особливу увагу слід приділити проблемі банкрутства шахт.

У цьому ж контексті постає також проблема давніх боргів, пряме погашення яких нереальне, а механічне списання — економічно недоцільне. Доручаю Кабінетові Міністрів ще раз повернутися до питання дебіторсько-кредиторської заборгованості й до кінця першого півріччя запропонувати механізм її погашення. Думаю, зайве говорити, що й у даному разі, і в усіх інших випадках для органів державної влади дуже важливі авторитетна думка УСПП, його розуміння та підтримка.

Така співпраця є особливо важливою при вирішенні таких складних та багатоаспектних проблем, як приватизація. Це один із наріжних каменів процесу ринкового трансформування нашої економіки. Найвагоміші здобутки забезпечуються саме в тих галузях, де відбулися глибинні інституційні перетворення, — харчовій, легкій, деревообробній. У тому, що реформування відносин власності дає реальні результати тоді, коли воно здійснюється серйозно й радикально, переконують, зокрема, зміни в аграрному секторі.

Водночас у приватизації, як і в усьому іншому, потрібен комплексний, системний підхід. У нас же вийшло так, що Кабмін зосередив свою увагу передусім на фіскальній складовій цього процесу. Відповідно відійшло на другий план забезпечення ефективної діяльності приватизованих підприємств.

Торік від приватизації було отримано найбільше надходжень, однак їхня частка у бюджеті не перевищила 5%. А можна було отримати значно більше — через нарощування обсягів виробництва, створення нових робочих місць, розширення бази оподаткування. Реальність поки що така: в минулому році збитково працювали 62% з усіх приватизованих підприємств. А вдалі приватизаційні процедури можна перелічити на пальцях — продаж акцій ВАТ “Линос”, Луцького картонно-руберайдового заводу й, очевидно, Миколаївського глиноземного.

Не краща ситуація склалася і з соціальним аспектом наслідків приватизації — після її проведення справи з виплатою заробітної плати працівникам нерідко погіршуються. Моя принципова позиція така. **Приватизація — не самоціль. Потрібно, щоб на підприємствах з'явилися ефективні власники й господарі, здатні краще організувати виробництво, платити податки державі, вчасно й у повному обсязі розраховуватися зі своїми працівниками та кредиторами.**

Переконаний: нам необхідно ширше залучати до приватизаційного процесу вітчизняних інвесторів, у тому числі банківський капітал, внести необхідні корективи в законодавство. Необхідно всіляко сприяти зміцненню інституційних інвесторів, спроможних мобілізувати в широких масштабах і з достатнім ефектом грошові ресурси населення.

Викликає занепокоєння і той факт, що серед покупців великих українських підприємств немає жодної транснаціональної корпорації. Як же ми збираємося закріплюватися на світових ринках, більшість із яких контролюється саме такими компаніями? І чому приватизаційні пропозиції України не викликають інтересу в лідерів світового бізнесу? Не будемо кривити душею: винні в цьому насамперед ми самі. Приватизація великих об'єктів називається у нас індивідуальною лише формально, а насправді відбувається за методом конвеєра, який було запущено для малих та середніх підприємств.

Сьогодні, перш ніж говорити про приватизацію таких об'єктів, слід істотно поліпшити інвестиційне середовище, реалізувати комплексну програму реформування окремих галузей, запровадити чітку тарифну й регуляторну політику. Лише тоді можна буде привернути увагу солідних, відомих у світі інвесторів. Фонд державного майна самостійно вирішити ці завдання не може. Тут потрібна активна й відповідальна позиція Уряду.

Знижувати податковий тиск

Серед найгостріших на даний момент проблем я б назвав також **недосконалість податкової політики, яка особливо відчутна й болісна, знову ж таки, для великих промислових підприємств.** На відміну від малого бізнесу, який намагається правдами й неправдами послабити жорсткий податковий тиск, щоб вижити, товаровиробники такого масштабу завжди на виду, їх пресингують, що називається, по всьому полю. Але не будемо вбачати у податкових органах лише каральний меч у руках держави. Тут має бути цілковита ясність. Податкове законодавство слід виконувати безумовно й у повному обсязі, це аксіома. Якщо воно недосконале — добиватися внесення необхідних змін.

Проте так само не можна доводити справу до абсурду, тримати в постійному напруженні платників податків, заважати їхній нормальній роботі. Саме тому, цінуючи непросту, а нерідко й небезпечну працю податківців, я застерігав і застерігаю від таких крайнощів. Не можна, щоб важлива й потрібна державі, бюджету, всім нам служба видавалася за якийсь жупел, страховисько для тих, хто з нею співпрацює.

І взагалі з перевітками слід, нарешті, навести порядок. Це стосується всіх контрольних органів. А то доходить просто до абсурду. Скажімо, одне підприємство, не буду зараз його називати, з січня минулого року по березень нинішнього різні відомства перевіряли 119 разів. Я доручу

розібратися в цій справі. Істотних порушень не виявлено. І на тому, як кажуть, спасибі. А як усе це впливає на роботу колективів, на морально-психологічну атмосферу, над цим ніхто не замислюється.

Ідеологія реформування податкової системи має базуватися на двох основних засадах: *по-перше*, узгоджуватися зі стратегією економічного зростання і, *по-друге*, підвищувати відповідальність за ухилення від сплати податків. Знову наголошую на необхідності приділяти максимальну увагу великим підприємствам. Сьогодні вони, становлячи 10% загальної кількості суб'єктів господарювання, формують понад 60% надходжень до бюджету. А з іншого боку, на них припадає близько 65% усіх недоїмок цих плателів.

Вважаю також, що настав час узагальнити результати експериментів, на які ми пішли в деяких галузях та регіонах — у тому числі й насамперед заради поліпшення умов оподаткування. Такі результати вже є, і доволі обнадійливі. У легкій та деревообробній промисловості Чернівецької області за час проведення експерименту зросли не лише обсяги виробництва, а й прибуток, рентабельність, знижено рівень бартеризації. Відповідно збільшилися платежі до бюджету та Пенсійного фонду.

У гірничо-металургійному комплексі експеримент допоміг вивести галузь зі стану стагнації. Поліпшилися платоспроможність та кредитоспроможність підприємств, до бюджету надійшло близько 1,2 млрд грн. Це значно більше, аніж передбачалося. Сьогодні важливо спрямувати отримані в ході експерименту фінансові ресурси на технологічну перебудову металургійного комплексу. Інакше в разі зміни кон'юнктури на світовому ринкові металу сформованого у процесі експерименту “запасу міцності” може не вистачити. Про це не раз говорили металурги під час мого недавнього перебування у Запоріжжі та Донецьку. Нам слід провести глибоку інвентаризацію результатів експерименту, і зробити з цього належні висновки.

Сьогодні загальне податкове навантаження в Україні майже удвоє перевищує цей показник у групі країн, куди ми входимо відповідно до рівня ВВП на душу населення. Досягнення, скажемо прямо, доволі сумнівне. **Я твердо переконаний в необхідності зниження сукупного фіскального тягара.** У цьому вбачаю також реальні передумови залучення інвестицій та детінізації економіки. Це завдання потрібно вирішувати вже сьогодні. Ми не можемо гаяти часу. Відомо, що після зниження податкового навантаження зростання доходів бюджету починається десь через два—три роки. Це стосується й темпів економічного зростання. Усе це реалії, з якими слід рахуватися.

Ми вже накопичили реальний позитивний досвід у цьому питанні й маємо на нього спиратися. Окрім експериментів, про які я вже говорив, маю на увазі також **зниження більш як у три рази фіксованого сільськогосподарського податку**. За два роки це дало можливість стабілізувати виробництво в агропромисловому комплексі й забезпечити його зростання, значно оздоровити фінансовий стан сільськогосподарських товаровиробників і водночас збільшити загальні бюджетні надходження від цього сектору економіки.

Як вам відомо, **я наполягаю на невідкладному прийнятті Верховною Радою Податкового кодексу**. Цей крок мав передувати схваленню Бюджетного кодексу, якому парламент днями дав нарешті путівку в життя. Податковий кодекс — це не тільки зведення відповідних законодавчих актів у цілісну систему та узгодження їх між собою. **Його головною метою є значне послаблення податкового тиску, переорієнтація із суто фіскальних цілей на стимулювання економічного зростання**. А також, що не менш важливо, спрощення й здешевлення адміністрування податків, **забезпечення виключно інноваційно-інвестиційного спрямування пільг**.

Варто згадати, що у Сполучених Штатах податкова реформа 1981—1986 років спочатку призвела до дефіциту федерального бюджету, але потім дала такі позитивні результати, які перевершили всі прогнози. Й сьогодні новообраний Президент США поклав в основу своєї економічної політики план чергового зниження податків. Це має стати стимулом для економіки, розвиток якої уповільнився.

Для нас у податковій політиці принципово важливими є такі кроки:

- **по-перше**, скорочення практично удвоє кількості податків;
- **по-друге**, зниження від 20 до 15 відсотків розміру податку на додану вартість, значне підвищення порога його сплати;
- **по-третє**, уніфікація, скорочення кількості і зниження верхніх ставок податку на доходи фізичних осіб;
- **по-четверте**, скорочення податкових пільг.

Це той необхідний і невідкладний мінімум, який має забезпечити розширення бази оподаткування, збереження та нарощування обсягів бюджетних надходжень, детінізацію економіки.

Завдання інвестиційної політики

Переходжу до такого ключового чинника сталого економічного зростання, як **нарощування та реалізація інвестиційного потенціалу**. Недостатнє інвестування та високий рівень зношеності капіталу породжують небезпеку декапіталізації, тобто мінусових величин чистих інвестицій.

Якщо у 1999 році цей показник становив 0,5% ВВП, то торік — уже більше як 2%. Це серйозна інформація для роздумів.

Найпростіший шлях до розв'язання даної проблеми — **реінвестування отриманого прибутку в розвиток виробництва**. Однак через борги та соціальні проблеми сподіватися на це у найближчі три-чотири роки не доводиться. Так можна зав'язнути на кілька десятиріч і втратити набрану динаміку.

Вихід — і це підтверджує досвід багатьох країн, що розвиваються, — **у збільшенні припливу іноземного капіталу**. На жаль, ми про це можемо говорити поки що лише в майбутньому часі. Причин чимало — політичні пристрасті, соціальне напруження, недостатнє розуміння значення іноземних інвестицій органами влади. Чимало посадовців надто вже хочуть бачити себе в ролі співучасників або контролерів інвестиційних процесів.

Даються взнаки неповнота й суперечливість чинного законодавства, часті його зміни. Через відсутність механізмів практичного виконання не діють такі надзвичайно важливі для поліпшення інвестиційного клімату правові акти, як закони “Про угоди про розподіл продукції”, “Про концесії”, “Про концесії на будівництво автомобільних доріг”.

Сьогодні нам потрібно дбати не просто про підвищення привабливості української економіки для іноземних інвесторів. Завдання полягає в тому, щоб використати їхні можливості для розширення внутрішнього купівельно-споживчого попиту, активізації інноваційного впливу на вітчизняне виробництво. За великим рахунком, ідеться про активне залучення України в конкуренцію за інвестиції на міжнародних ринках капіталів. Що, своєю чергою, передбачає лібералізацію підприємницької діяльності, створення оптимального й передбачуваного правового середовища, забезпечення політичної стабільності й відповідальних консолідованих дій усіх гілок та органів влади. Усім нам потрібно спільно дбати про інвестиційний імідж своєї держави й усіляко протидіяти будь-яким спробам його підриву.

Протягом найближчих п'яти років приплив капіталу в Україну може зрости до 3 млрд дол. на рік. Такими є прогнози фахівців, і ми з вами маємо докласти всіх зусиль, щоб вони стали реальністю. Певні успіхи в залученні іноземних інвестицій є в Донецькій області. Однак досвід донеччан ще не став надбанням інших регіонів. Цю ситуацію слід рішуче змінювати. Особливу увагу слід приділити організації подання інвестиційних проєктів, презентації вітчизняних товарів і послуг на міжнародних виставках та ярмарках. Це, як правило, дає швидкі й реальні результати, працює на престиж та імідж держави. Для прикладу міг би навести історію організації виробництва літаків АН-70 в Ірані. Зауважу:

йдеться про експорт не продукції, а технологій, тобто найбільш перспективний і вигідний його варіант, до якого слід прагнути повсюдно.

Розраховую на активну й заінтересовану участь УСПП в інформуванні ділових кіл України та зарубіжних держав про конкретні можливості залучення інвестицій та найбільш привабливі можливості їх вкладення. Це важливий напрям діяльності і Торгово-промислової палати України, яка, на жаль, уже давно не відповідає своєму прямому призначенню.

Удосконалювати роботу банківського сектору

Поки що я не маю підстав стверджувати, що в руслі нових завдань розвитку української економіки розвивається банківський сектор нашої економіки. Зрушення тут майже непомітні й до того ж нестабільні. Не можу ані зрозуміти, ані сприйняти позицію комерційних банків щодо кредитування промисловості. Сюди спрямовується не більше як 40 відсотків усіх їхніх кредитів. Хоча промисловість, зауважу, дає дві третини ВВП. Крім того, основну частину цих позичок (80 відсотків) становлять короткотермінові кредити під 35—40 відсотків річних. А якщо врахувати необхідність повернення старих кредитів, одержаних під 50—80 відсотків, то це схоже скоріше на вимивання з підприємств останніх обігових коштів.

За всього бажання такий стан справ не назвеш сприянням реальній економіці, яка просто-таки задихається від браку коштів. То чи не час уже переглянути пріоритети на грошово-кредитному ринку з одночасним ужиттям заходів для зміцнення банківської системи?

Сьогодні ще раз нагадую про завдання, які вже вкотре ставляться перед Кабміном і Нацбанком.

Це, *по-перше*, необхідність системного оздоровлення банківського сектору, його диверсифікації, підвищення надійності банківських установ, прозорості їхньої діяльності.

По-друге, підвищення рівня капіталізації банків. Їхній сукупний капітал сьогодні становить усього 4% ВВП (у країнах Центральної та Східної Європи — 40%), а за минулий рік, з урахуванням рівня інфляції, він навіть знизився. Банків, спроможних видавати більш-менш значні кредити — одиниці, а консорціумне (консолідоване) кредитування у нас практично не розвивається.

По-третє, ширше залучення у банківську систему України іноземного капіталу. Поки що його частка надто мала — 13—14 відсотків. Ми ж маємо прагнути збільшити відповідний показник, як мінімум, до 35—40 відсотків.

По-четверте, давно вже пора розібратися зі структурою грошових потоків. Тобто з'ясувати, яка грошова маса реально обслуговує товаровиробників та експортно-імпортні потоки і скільки її сконцентровано в посередників, у тому числі в банках, для обслуговування нетоварної сфери.

Торік намітилася тенденція залучення у банківську систему коштів підприємств та населення і здешевлення кредитних ресурсів. Однак ці можливості вже практично вичерпані. Через жорстку резервну політику НБУ, високий кредитний ризик і рівень витрат комерційні банки занижують ставки за депозитами. Минулого року середньозважені ставки були вже значно нижчі від рівня інфляції. Хто після цього понесе гроші в банки? І чи не забуто вже нещодавні уроки історії?

У багатьох країнах уже давно зарекомендували себе як дієва форма поєднання банківського і промислового капіталу промислово-фінансові групи. Наприклад, у Росії в їхньому складі діє понад 1500 суб'єктів господарювання, які дають роботу більше як 3 мільйонам людей. Проте Україна до числа таких держав не входить. Основна причина нашого відставання та ж сама — неповнота і недосконалість правової бази. Я ініціював підготовку відповідних указів та законопроектів. Проте бар'єром на цьому шляху виступає неконструктивна, назвемо це так, позиція Верховної Ради. Водночас багато що залежить і від самих підприємств. Вони повинні переконувати банки в ефективності своїх планів і програм, вигідності вкладання капіталів у їхню реалізацію.

Розвивати фондовий ринок

Українські підприємства ще не стали привабливими об'єктами для національних та іноземних інвесторів на фондовому ринку. Лише незначна кількість із них відповідає критеріям авторитетних світових рейтингових агентств. Через фондовий ринок торік було продано акцій усього на 2 млрд грн. Це трохи більше 10% усього обігу цінних паперів.

Характерно, що керівники деяких акціонерних товариств усіяко уникають роботи на організованому ринку, доводячи справи навіть до судів (Крюківський вагонобудівний завод зняв у такий спосіб вторинний продаж акцій). Я підтримую пропозиції щодо продажу акцій стратегічно важливих підприємств виключно на організованих ринках. Слід мати на увазі, що загроза втрати контролю над підприємствами від цього аніскільки не більша, ніж у разі неповернення кредиту комерційному банкові. Фондовий ринок повинен функціонувати повноцінно і слугувати серйозним джерелом залучення інвестиційного капіталу.

Зміцнювати експортний потенціал

Тверезим і реалістичним, пропущеним крізь призму сучасних реалій, має бути наш погляд на **експортний потенціал** економіки та його перспективи. У минулому році зростання експорту стимулювало поживлення у базових галузях економіки, а одержані завдяки цьому валютні кошти забезпечують розширення виробництва й сьогодні. Однак жодною мірою не може задовольнити структура того, що вивозиться за кордон. Це, як і раніше, головним чином сировина, напівфабрикати й продукція грубої переробки. Високотехнологічній продукції машинобудування у цій масі належить не більше як 10%. А те, що торік обсяг експорту досяг 40% від ВВП, означає, окрім усього іншого, зростання нашої залежності від зовнішньоторговельної кон'юнктури. Найпривабливіші для наших експортерів ринки є водночас і найбільш нестабільними. Це підтверджується даними аналітиків Світового банку. У зв'язку з цим акценти мають бути перенесені на переважний розвиток експорту продукції високого ступеня переробки, наукомісткої та високотехнологічної. Її дають переважно машинобудування, харчова та деревообробна промисловість. Саме вони мають стати "локомотивними" галузями нашої економіки.

Необхідно посилити державний вплив на формування структури експорту й імпорту, вироблення й застосування економічних механізмів стимулювання експорту та імпортозаміщення. Потрібен серйозний і відповідальний підхід до практики порушення іншими країнами антидемпінгових розслідувань щодо імпорту української продукції. Ми зобов'язані активно й аргументовано протидіяти спробам витіснення її із зовнішніх ринків, але водночас не давати приводів для антидемпінгових справ.

У нас ще досить пасивно, а іноді й безвідповідально ставляться до розвитку двостороннього промислового співробітництва, й насамперед із Росією та країнами СНД. Нагадаю: ще в 1995 році було досягнуто принципової згоди щодо створення близько 40 українсько-російських транснаціональних компаній у металургії, виробництві літаків і труб, транспортуванні аміаку, нафти та газу. Минуло шість років — і більшість із цих проектів залишається на папері. А в російських фінансово-промислових групах бере участь аж п'ять наших підприємств.

Тому й доводиться повертатися до таких питань на рівні глав держав. Як вам відомо, в ході нашої останньої зустрічі з В. В. Путіним досягнуто домовленостей про започаткування масштабних проектів у ракетно-космічній галузі, сфері високих технологій, енергетиці, літакобудуванні. Ні в якому разі не можна допустити, щоб реалізація цих домовленостей була зірвана. Адже поле для поглиблення українсько-російсь-

ких економічних відносин є надзвичайно масштабним. Поступово устає на ноги найбільший в Європі Лисичанський нафтопереробний завод “Лінос”, який входить до структури Тюменської нафтової компанії. Підприємство нарощує обсяги переробки, оголосило зниження цін на нафтопродукти, що дуже важливо на порозі весняних польових робіт.

Не забуваймо, що понад 400 великих підприємств військово-промислового комплексу Росії залежать від поставок українських комплектуючих. Цей ринок треба використовувати на всю потужність і з максимальною віддачею. Не допускаючи, наголошую ще раз, політизації пов’язаних із цим проблем.

Окремо зупинюся на стратегії й тактиці роботи великих підприємств за умов присутності на світових ринках транснаціональних компаній та їхніх альянсів. Слід дивитися на речі реально: більшість ринків уже поділена між такими альянсами. Шукати й знаходити своє місце, свою нішу в такому світовому економічному розкладі — річ дуже й дуже непроста. Проте іншого вибору просто немає. Нашим підприємствам необхідно використовувати досвід зарубіжних партнерів, їхні можливості та позиції на ринках, раціоналізувати своє власне виробництво, гнучко й оперативно реагувати на зміни зовнішньої кон’юнктури.

Глобалізація світової економіки й торгівлі несе безліч викликів та випробувань, а це вимагає сповна, до останку використовувати свій ресурс виживання. Стрижневий його компонент — конкурентоспроможність продукції. В Україні 230 підприємств сертифіковано за міжнародними системами якості. Це для нашої економіки не виправдано й неприпустимо мало.

Питання соціальної політики

Потрібна більш активна й заінтересована участь підприємств у вирішенні соціальних питань. Зрушення у цій сфері, зокрема погашення заборгованості із заробітної плати, пенсій, стипендій, інших соціальних виплат, стосуються переважно бюджетного сектору. Статистика засвідчує: якщо в державі загалом борг із заробітної плати зменшено на 23%, то на промислових підприємствах — лише на 17. Причому дві третини його припадає на підприємства недержавної форми власності. На деяких із них заборгованість обчислюється мільйонами гривень, а терміни затримки з виплатою зарплати коливаються у межах від трьох місяців до трьох років. У цьому явно недопрацьовують Міністерство праці та соціальної політики, його контрольні інспекції. Не чути голосу й установ соціального партнерства.

Прикро бачити підприємства, й насамперед великі, боржниками перед Пенсійним фондом. Найбільше їх у Дніпропетровській, Харківській, Київській областях, у Криму. Підтверджую важливість завдання, поставленого у моєму Посланні до Верховної Ради: заборгованість із заробітної плати має бути повністю погашена уже в нинішньому році. Це, шановні друзі, наш святий обов'язок перед людьми, й заради нього я вважав би за можливе навіть поступитися якимось відсотком економічного зростання.

Так само не можна нічим виправдати бездіяльність підприємств у сфері охорони праці, попередження виробничого травматизму. Варто згадати, скажімо, вугільну промисловість, де минулого року загинуло 316 шахтарів. Просто не хочеться вірити, але факти — річ уперта: навіть після великої трагедії на одній із шахт її керівники самовільно відновили роботу об'єктів, заборонену органами державного нагляду.

Одним із найважливіших аспектів соціальної політики на даному етапі є **здійснення пенсійної реформи**. Промисловці мають бути чи не найбільш заінтересованими в якнайшвидшому її завершенні. Без цього, наприклад, ми не знімемо надмірне й знеосіблене податкове навантаження на фонд заробітної плати, на що сьогодні повсюдно — й цілком справедливо — нарікають. Окрім того, відкривається перспектива нарощування інвестиційних ресурсів за рахунок нагромаджень пенсійних фондів.

Думаю, не варто зайвий раз роз'яснювати також соціальну та економічну важливість таких чинників, як **рівень зайнятості населення**, стан ринку праці та робота з кадрами. Ринок праці й досі перенасичений людьми, які не мають можливості застосувати свій фаховий потенціал. А значна частина їх просто не підготовлена до роботи в ринкових умовах, у тому числі й психологічно. Саме цей психологічний дискомфорт, невпевненість у завтрашньому дні погіршують загальну атмосферу в суспільстві, посилюють соціальне напруження.

Базовою складовою системи кадрового забезпечення соціально-економічних перетворень в Україні є **відтворення робочої сили** та підвищення її якості. Слід мати на увазі, що за п'ять останніх років чисельність трудових ресурсів в Україні практично не змінилася і перебуває у межах 28—30 мільйонів осіб. Водночас відбувається структурний перерозподіл населення на ринку праці. Й, на жаль, не в кращий бік. Масово вимиваються кадри з виробничої сфери, насамперед у промисловості та на транспорті. Ще вища їх плінність у будівництві, торгівлі, сфері матеріально-технічного забезпечення.

Не варто ігнорувати й такий факт: на підприємствах усіх форм власності утримується від 10 до 30% надлишку працівників. Це приховане безробіття. По-людськи я все це добре розумію. Однак ринкова

економіка несумісна із зайвими сентиментами. Сьогоднішні сподівання на те, що якимось воно буде — це міна уповільненої дії, яка може вибухнути в будь-який момент. І постраждають насамперед “зайві” для виробництва люди, які є практично повністю соціально незахищеними.

У зв’язку з цим хотів би привернути вашу увагу до такого, здавалося б, парадоксу: **на тлі високого рівня безробіття збільшується кількість вільних робочих місць.** Це є наслідком незбалансованості інтересів та кваліфікаційних можливостей робочої сили, з одного боку, і пропозицій ринку праці — з іншого. Необхідні реструктуризація та диверсифікація виробництв із використанням наявного потенціалу й перерозподілом робочої сили. Такі завдання, зрозуміло, окремо взятому підприємству не під силу, потрібні об’єднання та координація зусиль. І робити це слід насамперед у масштабах областей, що має стати одним із провідних аспектів нашої регіональної політики.

Як бачимо, вже сама економіка підказує — і в цьому один із виявів та наслідків ринкової перебудови — що нинішня система підготовки кадрів та спроби її реформування ще не відповідають потребам держави, суспільства та й самих громадян. За великим рахунком, у нас немає цілісної, розрахованої на перспективу загальнодержавної кадрової політики, не створена атмосфера дбайливого й заінтересованого ставлення до здібних, перспективних працівників, талановитих організаторів та управлінців усіх ланок. У цій сфері ще не зжиті непослідовність, відомчі або й містечкові підходи.

Мені відомо, що при УСПП уже не перший рік функціонує, й досить успішно, навчальний заклад із підготовки менеджерів вищої ланки управління. Вважаю, було б доцільно закріпити за ним провідну роль у визначенні стандартів підготовки сучасного керівника.

Економіка й політика у їх поєднанні

Ви, очевидно, звернули увагу на те, що у своєму виступі я не торкався політики, а на початку наголосив, що нинішнє Послання до Верховної Ради є спробою неполітизованого аналізу й осмислення минулорічного досвіду. Це, звичайно, не означає, що в моєму розумінні політика й економіка поділені глухою стіною чи протистоять одна одній. Навпаки, зв’язок між цими сферами прямий і безпосередній. Я вже не раз наголошував, і ви, сподіваюся, з цим погодитеся, що позитивними підсумками 2000 року, створеним позитивним потенціалом, який реалізується сьогодні й дає ще динамічніші результати, ми маємо завдячувати політичним чинникам.

У широкому плані це була атмосфера більшої стабільності, порозуміння, порядку в державі та суспільстві, яка встановилася після президентських виборів та сформування парламентської більшості. Сьогодні доводиться з жалем констатувати, що чимало з цього втрачено. І втрачено саме через політику. Вірніше, через той її агресивний різновид, який не визнає нічого, окрім кланових, корпоративних чи особистих інтересів та амбіцій. Таким людям і таким силам, які можуть існувати лише в конфліктному середовищі і за самою своєю природою не здатні на щось конструктивне, не до душі піднесення національної економіки. І вони протидіють цьому всіма можливими засобами.

Неважко, зокрема, помітити таку ситуацію. Нині стає немодним критикувати економічну політику, що здійснюється сьогодні в Україні. До того ж наші опоненти не пропонують скільки-небудь чіткої і визначеної, а головне, конструктивної альтернативи здійснюваному економічному курсу. Все зводиться до банальної формули: спершу дайте нам владу, а вже тоді будемо міркувати про те, яким шляхом рухатися в економіці та соціальній сфері.

Ще одна принципова обставина, що характеризує політичне середовище: посилення міжкланового протистояння, активізація тіньового капіталу, спроби ініціювати новий етап перерозподілу власності. Сюди ж я відношу загострення боротьби за міністерські портфелі, спроби максимально посилити як у центрі, так і на місцях вплив на інституції, прямо й безпосередньо пов'язані з приватизаційним процесом.

Неабияку активність виявляє в усіх цих справах закордонний фінансовий капітал, в основному кримінального походження. А деякі з наших доморошених політичних угруповань, розмахуючи різноколірними прапорами, прямо чи опосередковано, свідомо чи несвідомо виступають провідниками його волі та інтересів. Загалом політичний камуфляж нині в широкому вжитку. Все це спрямовується на досягнення політичних преференцій, які в майбутньому, безсумнівно, будуть конвертовані у вагомий фінансово-економічний “здобутки”.

Заявляв уже не раз і хочу повторити: я відкритий для діалогу з опозицією. Але тільки з такою, чії погляди, програми й прагнення базуються на засадах державності України, турботі про її благо. З тими ж, чия програма зводиться до гасел “Геть!” і “Ганьба!”, я на переговори не піду. Бо такі переговори, які не мають позитивного предмета розгляду й обставляються явно неприйнятними умовами, нічого не дадуть. Це лише спроби загострити обстановку, гарячкова метушня людей, позбавлених будь-якої серйозної суспільної опори та підтримки. У зв'язку з цим іще раз заявляю: докладатиму всіх зусиль, щоб зняти зайве політичне напруження в суспільстві, створити найсприятливіші політичні пере-

думови реалізації складних завдань економічної політики, які нами визначено. Хотів би розраховувати на підтримку керівників підприємств, ділових кіл України. Я вітаю конструктивну позицію УСПП у цьому питанні. Розцінюю її як вияв політичної і громадянської відповідальності. Вважаю, що турботою про державу, її економіку, про прискорення суспільного поступу на всіх напрямках нашого розвитку продиктоване й скликання нинішнього, позачергового з'їзду вашої Спілки.

Слід виходити з того, що ми де-факто вже вступили в парламентський виборчий марафон. Передвиборні пристрасті ніколи не додавали миру і спокою в суспільстві. А рік, який нам належить пережити, буде особливо напруженим. Ми мали безліч нагод переконатися, як часто в гонитві за депутатськими мандатами на карту ставиться все, у тому числі політична стабільність та більш-менш нормальне функціонування економіки.

Не доводиться сумніватися, що робитимуться спроби втягти в політичні розбірки також трудові колективи. Чим це може обернутися, цілком очевидно. Тому хочу звернутися до вас, шановні делегати, й усіх ваших колег: допустити цього аж ніяк не можна. Виробництво, економіка, держава не повинні стати заручниками виборчих технологій, які вже вводяться в дію, іграшками в руках безчесних і безвідповідальних людей. Це наш спільний обов'язок перед народом, перед майбутнім нашої держави.

На завершення вважаю за необхідне висловити подяку вашому Союзу, об'єднаним у ньому людям за активну, небайдужу й відповідальну позицію щодо життєво важливих проблем сьогодення. Ця позиція матеріалізується в компетентній участі УСПП у підготовці законопроектів, своєчасних і слухних пропозиціях з актуальних питань соціально-економічної політики. Як Президент я постійно відчуваю надійне плече промисловців і підприємців — людей діла, нової ринкової формації. Вдячний вам за це. Бажаю, щоб це плече міцніло й далі, щоб ваша потужна громадська організація посилювала свій вплив на розвиток усього процесу державотворення у країні. Цього вимагають час, завдання, які він ставить перед усіма нами.

НЕВІДКЛАДНІ ЗАВДАННЯ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ

Вступне слово на міжнародній
науково-практичній конференції
з питань фінансової політики

25 травня 2001 року

Шановні учасники конференції!

Склалася добра традиція, коли найбільш значущі проблеми суспільного життя, у тому числі й економіки, обговорюються з участю політичного керівництва держави на науково-практичних конференціях. Така практика дає можливість ґрунтовніше осмислити зміст ключових завдань державної політики, уникати помилок та зменшити ризики при ухваленні відповідальних управлінських рішень.

Нинішня конференція є продовженням цієї традиції. Вона присвячується проблемам поглиблення реформ у бюджетній сфері економіки. Присутнім відомо, що, виходячи із повноважень статті 106 чинної Конституції, Президент України найближчим часом уперше звернеться до Верховної Ради з позачерговим Посланням, основним змістом якого будуть проблеми бюджетної політики.

Нагальна необхідність такого кроку зумовлена не лише складними й масштабними завданнями, що стоять у фінансовій сфері економіки на 2002 рік та наступний період, а й, насамперед, гострою потребою внести принципові корективи в нашу бюджетну політику, які б дали можливість значно посилити її вплив на вирішення визначальних завдань стратегії економічного і соціального розвитку України на 2000—2004 роки.

Ми ставимо перед собою надзвичайно відповідальне завдання — забезпечити економічне зростання такими темпами, які дадуть змогу якнайшвидше подолати наслідки економічної кризи й у максимально

короткі строки скоротити наше відставання від країн європейської спільноти, до структур якої ми прагнемо інтегруватися.

Інша, не менш важлива, а можливо й (за великим рахунком) визначальна складова економічної стратегії — досягнення глибоких якісних перетворень, що стосуються структурних змін української економіки, її інноваційної спрямованості та глибокої соціальної переорієнтації. На перехідному етапі, коли ще залишаються незадіяними ринкові саморегулятори, фінансова політика держави є визначальним інструментом її впливу на розвиток зазначених процесів. Конференція має глибоко й усебічно проаналізувати насамперед цей бік бюджетної політики, дати вичерпні відповіді на запитання: що відбувається і що слід здійснити саме в цьому аспекті?

Через декілька місяців ми будемо відмічати перше десятиріччя незалежності нашої держави. Нам є що сказати про реформи в усіх сферах суспільного життя, зокрема в економіці, в тому числі і в її визначальному сегменті — у сфері державних фінансів. Хоча фактично ми розпочинали тут із нульової позначки. Щоб зрозуміти зрушення, які відбулися, хочу нагадати: за офіційною статистикою Держкомстату України, у 1992 році — першому році незалежності — дефіцит зведеного бюджету становив 13,7, а державного — 17,3% валового внутрішнього продукту. **Бюджетний дефіцит повністю покривався за рахунок емісійного ресурсу НБУ — випуском інфляційних грошей, тобто за допомогою інфляційного податку.** Зверніть увагу на такі розрахунки: з урахуванням кредитів НБУ, які надавалися сільському господарству та вугільній галузі фактично на незворотній основі, рівень бюджетного дефіциту у 1992 році сягнув астрономічних параметрів — 37% ВВП.

Такою ж критичною була ситуація і в 1993 році. Якщо в 1992 році грошова емісія зросла в 11 разів, то у 1993 році — в 19. За рахунок емісійних ресурсів НБУ було профінансовано 36,3% бюджетних видатків. Ця сума перевищувала рівень бюджетних надходжень за рахунок податку на додану вартість та податку на прибуток підприємств.

Отже, на той час **основним джерелом доходів була не податкова система, а пряма емісія НБУ.** У формуванні бюджетних ресурсів податки відігравали лише допоміжну функцію. У такий спосіб держава, не питаючи згоди, беззастережно господарювала в кишенях людей і за їхній рахунок покривала свої бюджетні витрати. Саме тому я **однозначно дотримуюся позиції, що знецінені у такий спосіб заощадження населення мають бути компенсовані.** Декілька тижнів тому я отримав негативну відповідь Уряду із цього питання, однак погодитися з цим не можу. Найближчими днями буде створено спеціальну робочу групу, яка має опрацювати

відповідні пропозиції. Хочу почути також вашу думку з цього питання. Я свідомо привертаю увагу присутніх до цих сторінок нашої економічної історії, аби ще раз нагадати тим, у кого коротка пам'ять, якою ціною досягнуто сьогоднішні зрушення у бюджетній сфері та в економіці в цілому.

Ситуація почала змінюватися наприкінці 1994 року, коли, відповідно до програми “Шляхом радикальних економічних реформ”, було зроблено основні акценти на першочерговій макроекономічній стабілізації, припиненні емісійних кредитів і забезпеченні реальної самостійності НБУ, його відокремленості від бюджету. Ви пам'ятаєте, скільки нарікань довелося вислухати Президентові у зв'язку з цим від опозиції, в тому числі й від тодішнього керівництва парламенту. Однак ми не відступили. Результативність відповідної політики виявилася не відразу. Якщо в 1997 році дефіцит державного бюджету був ще досить високим — 6,7% ВВП, то в 1998 році він зменшився у 3,3 раза — до 2,1%, у 1999 році — до 1,6%.

Саме в 1998 та 1999 роках указами Президента було здійснено надзвичайно складні й болісні заходи, що стосувалися насамперед оптимізації бюджетних видатків. Ці процеси закріплено у 2000 році — коли бюджетний рік було завершено з профіцитом 0,44% ВВП. Від 37% дефіциту в 1992 році — до 0,44% профіциту у 2000 році — ось той справді драматичний і складний за своїм змістом шлях, пройдений нами за 10 років реформування бюджетної сфери. Переконаний, фахівці бюджетної справи, які беруть участь у роботі конференції, добре усвідомлюють, що стоїть за цими цифрами.

Хотілося б привернути вашу увагу й до такого показового факту. Україна зробила помітний крок до впровадження визначеної стратегією економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки політики поступового скорочення державного боргу. В минулому році він зменшився порівняно з 1999 роком від 15,3 млрд дол. до 14,1 млрд дол., у тому числі зовнішній борг — від 12,4 млрд дол. до 10,3 млрд дол. **Частка загального обсягу державного боргу у структурі ВВП скоротилася від 62,8 до 49,9%** і нині вже не є критичною, як це було у попередній період. Розв'язанню цього питання сприяла конструктивна політика Національного банку України, взаємовідносини якого з системою державних фінансів будуються нині на цивілізованій основі. Водночас позитивні результати останніх років не дають підстав стверджувати про кардинальні зрушення в бюджетній сфері.

Залишається ще чимало проблем, які потребують свого вирішення. Головна з них — це досягнення реальної збалансованості бюджетної сис-

теми, її доходів і видатків. Перекоаний, що вам добре відома ця ситуація. Хоча формально на 2001 рік державний бюджет затверджено бездефіцитним, у доходній частині закладено майже 6 млрд грн. надходжень від приватизації державного майна, які не є постійними надходженнями й можуть розглядатися лише як додаткове (тимчасове) джерело бюджетного фінансування. За великим рахунком, зазначені 6 млрд грн. — це сума фактичної незбалансованості доходів і видатків бюджету. У цьому зв'язку **не можу погодитися з підходом, коли приватизаційний процес розглядається у суто фіскальному контексті.** Така ж сума надходжень до бюджету від приватизації планується й на наступний рік.

Не виконується положення указу Президента України щодо спрямування 25% надходжень від приватизації на інвестування стратегічних підприємств. Як наслідок усі отримані від приватизації кошти спрямовуються виключно на поточне споживання. Зберігаються значні обсяги кредиторської заборгованості бюджетних установ, що утримуються за рахунок державного та місцевих бюджетів. Станом на 1 січня 2001 року загальна сума відповідної заборгованості перевищила 5 млрд грн.

Важливо розібратися у причинах такої, на перший погляд, суперечливої ситуації. Протягом уже майже двох років маємо відчутне зростання ВВП, а напруженість бюджету не зменшується. Зрозуміло, що спростувати цю проблему аж ніяк не можна. Проте я глибоко перекоаний, що вона не може бути вирішена шляхом дальшого посилення фіскальної функції бюджету. Слід урахувати особливості нової економічної ситуації. **Якщо в попередній період за умов глибокої фінансової кризи фіскальна функція бюджету об'єктивно була визначальною, то нині основна увага має приділятися розширеному відтворенню фінансових ресурсів на рівні первинної ланки економіки — тобто на рівні безпосередніх суб'єктів господарювання.** Я дуже хотів би, щоб ця безперечна істина була глибоко усвідомлена Урядом. На жаль, поки що на це доводиться лише сподіватися.

На противагу принципам стратегії економічного та соціального розвитку держави, проголошеним у Посланні Президента України, у якому декларується необхідність істотного посилення стимуляційної функції бюджетної політики, зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб та домашніх господарств, Уряд продовжує розглядати бюджет лише як фіскальний план доходів і витрат, виконанню якого фактично підпорядковуються всі інші інструменти економічних та соціальних перетворень. Дається взнаки також недосконалість бюджетних розрахунків. Вони не враховують реальний баланс фінансових ресурсів держави. Ви

добре знаєте, що відповідні розрахунки у нас в державі взагалі ніким не здійснюються.

Не розраховуються й фінансові потоки. Все робиться на око. Це призводить до дальшого посилення фіскальної функції бюджету, а відтак і податкового тиску. При цьому “шкуру здирають”, звісно, не з тінювиків, а з тих, хто своєчасно платить податки, платить за себе й водночас за тих, хто легальними й нелегальними способами ухиляється від цього.

За такої ситуації поглиблюється край небезпечна функціональна відособленість бюджетної політики від нагальних завдань розвитку реальної економіки. Це, врешті-решт, звужує можливості розширеного відтворення фінансових ресурсів держави, веде до зменшення фінансової бази бюджетних призначень.

Порушую цю проблему не вперше. Проте конструктивної позиції Уряду я не бачу. Скажу відверто: **глибоко переконаний в тому, що однією з причин відставки Уряду (а це пов'язано з втратою ним підтримки тієї частини депутатського корпусу, яка найбільш тісно пов'язана з реальною економікою) стала його непослідовна позиція у проведенні податкової реформи.**

Не знімаю вини за це і з Верховної Ради. Однак глибоко переконаний в тому, що за чіткішої позиції Уряду проблему Податкового кодексу можна було б уже давно вирішити. Нинішнього року ситуація повторюється.

До чого це призводить — зрозуміло. Надмірний податковий тиск є однією з причин низької конкурентоспроможності української економіки. Лишається значною збитковість підприємств та організацій. Віддзеркаленням цього є щорічне зростання бюджетної недоїмки, обсяги якої на 1 квітня поточного року перевищили 11,8 млрд грн. Ось де резерви відчутного зниження податкового тиску.

Кому це не зрозуміло?

Поглиблюється платіжна криза. Загальний рівень дебіторської та кредиторської заборгованості усіх суб'єктів господарювання (окрім бюджетних установ) збільшився за 2000 р. відповідно на 8,8 і 12,7%. У першому кварталі поточного року ситуація не змінилася. Відповідне зростання становить 4,9 і 4,2%.

Не зменшується рівень тінізації. Тут також маємо прямий зв'язок із надмірністю податкового тиску. За експертними оцінками, втрати бюджету від тінізації доходів щорічно перевищують 12—13 млрд грн.

Йдеться, насамперед, про збереження значного податкового навантаження на фонд оплати праці та доходи громадян. Ви знаєте, що в сукупності на кожну зароблену гривню припадає майже 80 копійок податків. У цьому контексті стає очевидним: збільшення бюджетних надходжень,

що мало місце у 2000 році й про що постійно говориться з високих урядових трибун, стало можливим не в результаті відчутного розширення фінансової бази, а, насамперед, завдяки сприятливій зовнішньоекономічній кон'юнктурі, включення до бюджету позабюджетних коштів, а також істотному збільшенню інфляційного податку. Кожна четверта гривня бюджетних надходжень 2000 року мала інфляційну природу.

Наведені дані дають підстави для висновку: попри загальне оздоровлення економічної ситуації, кризові процеси у фінансовій сфері української економіки подолано ще далеко не повністю. Це є одним із визначальних ризиків, який стримує можливості виходу економіки на траєкторію сталого зростання, здійснення глибоких структурних та інноваційних перетворень.

Виправлення такої ситуації у 2002 році має стати визначальним завданням економічної політики нового Уряду. Головне в цьому — **невідкладне проведення радикальної податкової реформи.**

Метою реформи є вирішення триєдиного завдання:

- забезпечення відчутного послаблення податкового тиску;
- спрощення процедур податкового адміністрування;
- забезпечення надійного захисту прав платників податків.

Ви добре розумієте, що необхідною умовою реалізації цих завдань має бути невідкладне прийняття Податкового кодексу. Нині узгоджуються позиції виконавчої і законодавчої влади, зокрема з керівництвом Верховної Ради, щодо процедури вирішення цього питання. Досягнуто домовленості також стосовно поетапного зниження податків. Звертаюся до учасників конференції, присутніх журналістів: потрібно встановити громадський контроль за проходженням у Верховній Раді Податкового кодексу. Ця проблема турбує не лише промисловців та підприємців, а й кожному людину.

Ставиться за мету забезпечити вже в наступному році:

- по-перше, зниження ставки податку на додану вартість від 20 до 17%;
- по-друге, зниження ставки податку на прибуток підприємств від 30 до 25%;
- по-третє, введення нової шкали ставок оподаткування громадян прибутковим податком на рівні, що не перевищує 25%;
- по-четверте, зменшення розміру ставок нарахувань на фонд оплати праці;
- по-п'яте, удосконалення політики щодо справляння акцизного збору, зокрема в частині поліпшення його адміністрування та запровадження індексції ставок з урахуванням індексу споживчих цін;

- по-шосте, скорочення кількості видів податків із 39 до 23.

Переконаний, що відступати ще раз від продекларованого зниження податків ми не маємо права. Нас ніхто не зрозуміє. Повторюю: авторитет влади й насамперед нового Уряду визначатиметься здатністю розв'язати насамперед цю проблему. Реальні можливості такого, вкрай необхідного для економіки кроку є. Для цього здійснення реформи податкового законодавства має супроводжуватися ефективними структурними заходами, зокрема тими, що стосуються дальшої лібералізації економіки, накопичення критичної маси ринкових перетворень.

Я готовий підтримати найрішучіші дії також у питаннях, що стосуються наведення порядку з галузевими пільгами, в тому числі й тими, що стосуються численних експериментів. В економічній політиці все має свій час. За умов кризи потрібно було надати відчутних імпульсів розвитку ключових галузей. Пільги пояснюються саме цим чинником. Ми в цьому не припустилися помилки. Сьогодні інша економічна ситуація, і тому зазначене питання має бути переглянуте.

Водночас я **рішуче наполягаю на запровадженні податкових стимулів інвестиційного та інноваційного процесів.** Ідеться про відповідну корекцію фінансової бази податку з прибутку підприємств. У нас існувала раніше така практика, її слід відновити. Ця позиція узгоджена з Урядом та Податковою Адміністрацією.

Є домовленість і з приводу **вивільнення від оподаткування доходів громадян, що інвестуються на придбання акцій вітчизняних підприємств.** Переконаний, що учасники конференції добре усвідомлюють особливе значення такого кроку для реалізації інвестиційної політики держави, стратегії економічного зростання. Ця проблема буде порушена у бюджетному посланні до парламенту. Розраховую на відповідну підтримку. Вказані дії мають обов'язково супроводжуватися дальшим удосконаленням системи адміністрування податків.

Ставиться питання про:

- недопущення негрошових розрахунків та будь-яких форм взаємозаліків у процесі виконання бюджетів усіх рівнів та заборону реструктуризації або списання заборгованості в оподаткуванні;
- удосконалення системи розрахунків із бюджетом підприємств паливно-енергетичного комплексу;
- збільшення доходів від державної частки власності за рахунок ефективнішого її використання.

Є й інші джерела, що можуть компенсувати бюджетні втрати від зниження податків. Вони відомі. Потрібна лише предметна робота Уряду.

Деякі слова про міжбюджетні відносини.

Розумію, що за минулі роки тут накопичено стільки проблем, що розв'язати їх протягом одного року неможливо. Водночас у цьому питанні, як і в усіх інших, маємо виходити з наших стратегічних орієнтирів. **Ідеться про стратегію, що базується на політиці зміцнення регіонів, посиленні їхнього реального впливу на економічні процеси.** Це один із визначальних резервів нашого руху вперед. Практика всіх попередніх років незаперечно доводить, що основні проблеми економічного розвитку розв'язуються на основі ефективної регіональної політики. Саме з цих позицій Уряд має визначитися в усьому комплексі питань, що стосуються міжбюджетних відносин.

У зв'язку з цим мене непокоїть ситуація у сфері міжбюджетних відносин, що склалася минулого року. Йдеться про зменшення частки фінансових ресурсів, що розподіляються через місцеві бюджети. Якщо у 2000 році частка доходів державного бюджету зросла (порівняно з 1999 роком) від 15,4 до 20,4% ВВП, то частка доходів місцевих бюджетів зменшилася, відповідно, від 9,9 до 7,3%. Від 9,9 до 7,1% ВВП зменшилася також частка видатків місцевих бюджетів. Тут мають відбутися принципові зміни. Розраховую на виважену позицію Уряду й у цьому питанні. Хотілося б, щоб учасники конференції всебічно обговорили цю проблему.

У контексті порушених проблем мають змінитися й основні акценти у **проведенні бюджетної реформи.** Ставиться питання про суттєве розширення поля бюджетної реформи, яке, на жаль, обмежується нині лише заходами щодо удосконалення системи управління державними фінансами. Критерієм ефективності бюджетної реформи має стати конструктивний вплив бюджетної сфери на реалізацію базових завдань економічних та соціальних перетворень як у середньостроковій, так і довгостроковій перспективі.

Ще раз наголошую: відповідно до світової практики бюджет має стати основним інструментом економічної політики, насамперед зміцнення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, утвердження надійної політичної та соціальної стабільності в державі.

Незаперечним є й те, що обов'язковою складовою бюджетної реформи має стати **запровадження нових механізмів та додаткових заходів щодо забезпечення гласності та посилення контролю за використанням бюджетних ресурсів, кожної бюджетної копійки, залучення до цього широких верств населення.** Вам добре відомо, що масове приховування доходів і прибутків від оподаткування та маніпулювання бюджетними розрахунками було й залишається нині стрижнем тіньового сектору економіки, тіньового економічного бізнесу. Щоб подолати це явище, потрібна ціла система скоординованих заходів.

Вважаю за необхідне наголосити: успішна реалізація стратегії економічного та соціального розвитку України на 2000—2004 роки значною мірою залежить від спроможності державної влади й насамперед Уряду забезпечити практичне втілення в життя саме таких принципів та завдань бюджетної політики.

Ці та інші питання знайдуть відображення у бюджетному посланні Президента до Верховної Ради. За усіх складностей, я вірю в те, що, незалежно від розкладу політичних сил, народні депутати знайдуть у собі сили піднятися над власними політичними чи корпоративними амбіціями й зроблять усе необхідне, щоб закріпити досягнуті в бюджетній сфері позитивні зрушення, забезпечити невідкладне прийняття Податкового кодексу й проходження бюджетного процесу відповідно до процедури, визначеної Конституцією України. Я бажаю успіхів усім учасникам конференції, розраховую на вашу плідну роботу.

УКРАЇНА ВИСТУПАЄ ЗА ПОГЛИБЛЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ СПІВПРАЦІ В РАМКАХ ГУУАМ

Виступ під час обговорення
третього пункту порядку денного
саміту ГУУАМ “Сучасний стан
співробітництва в рамках ГУУАМ
і перспективи його розвитку”

7 червня 2001 року

Уважаемые коллеги!

Полагаю, не будет преувеличением считать Ялтинский саммит этапным событием в становлении ГУУАМ. Да и в более широком плане есть достаточно оснований для того, чтобы рассматривать весь нынешний этап развития нашей организации как переломный.

Именно в такие моменты уместно ставить перед собой вопросы принципиального характера и искать на них правильные ответы. Кто мы, какие цели ставим перед собой и к чему стремимся? Все ли делаем так, как нужно, и способны ли на большее? Согласитесь, что такая постановка вопросов вполне логична и закономерна на этапе создания нами механизма многостороннего сотрудничества. И носят они далеко не риторический характер. Определяясь на этих и других направлениях, Украина пропускает свои позиции сквозь призму интересов всех стран-участниц ГУУАМ. Чем, по нашему мнению, является ГУУАМ сегодня?

Это, прежде всего, пять государств, объединенных общностью интересов, устоявшимися экономическими связями, близостью или совпадением взглядов на современный мир и происходящие в нем процессы.

Это государства, осознающие важность взаимной поддержки, согласования и координации усилий в жестких условиях эпохи глобализации. Это страны, сплоченные общей заинтересованностью в максимально эффективном использовании преимуществ своего географического и геополитического положения. И, прежде всего, как потенциально наиболее мощного связующего звена между Европой и Азиатско-Тихоокеанским регионом.

Наконец, что особенно важно, это пять государств, каждое из которых в этом году отмечает лишь десятую годовщину независимости и, соответственно, придает огромное значение укреплению своего суверенитета, защите территориальной целостности, обеспечению экономической безопасности.

Перечисленные факторы и мотивы обеспечивают в совокупности уникальный механизм сотрудничества, ставший известным миру по аббревиатуре из первых букв названий наших стран.

Уважаемые коллеги!

Из только что изложенного мной со всей очевидностью следует, что в факте создания ГУУАМ и его деятельности нельзя усмотреть и малейшей угрозы чьим-либо интересам. Основы и начала, на которых зиждется ГУУАМ, носят исключительно созидательный, конструктивный характер, а его деятельность предельно открыта и прозрачна для всего международного сообщества. Высшая цель нашей организации, как известно, состоит в том, чтобы способствовать созданию на территориях ее государств-членов зоны стабильности и благополучия. А это, в свою очередь, отвечает интересам всех остальных стран, и, прежде всего, наших ближайших соседей.

Для того чтобы решать возникающие проблемы, ставить оптимальные цели и успешно их достигать — словом, динамично двигаться дальше — нам необходимо трезво и реалистично оценить достигнутый уровень сотрудничества, обобщить его опыт и сделать из этого серьезные практические выводы.

То, что наше сотрудничество уже дает конкретные и весомые результаты, несомненно. Позитивные тенденции наблюдаются практически во всех сферах. Это, разумеется, не значит, что уже использованы все возможности. На то, чтобы приблизить уровень, а главное, результативность сотрудничества к потенциалу и потребностям наших стран, и направлены подготовленные к подписанию на нынешней встрече документы. Прежде всего, первостепенную важность приобретает определение тех направлений сотрудничества в рамках ГУУАМ, которые должны быть приоритетными на нынешнем этапе. В более широком плане

я вижу главную задачу в усилении экономической доминанты деятельности объединения. Что же касается конкретики, то она, в моем представлении, выглядит следующим образом.

Первое: необходимо создать условия для углубления торгово-экономических связей между государствами-участниками ГУУАМ, и, прежде всего, обеспечить эффективное функционирование в его рамках зоны свободной торговли. Сюда же я отнес бы активизацию разработки и реализации совместных проектов на уровне как отдельных субъектов хозяйствования, так и целых отраслей и секторов национальных экономик.

Второе: мы должны общими усилиями обеспечить максимальную отдачу от использования международных транспортных коридоров, проходящих через территории стран ГУУАМ. Нельзя не согласиться с мнением о том, что именно в этом заключается как главная связующая нить нашего объединения, так и основной смысл его исторического предназначения.

Развитие инфраструктуры транспортных коридоров должно, в свою очередь, сопровождаться гармонизацией правовых и институциональных основ этой сферы, унификацией таможенных и тарифных норм, приближением их к мировым стандартам. В конечном счете, все названные и другие меры должны послужить повышению конкурентоспособности транспортного коридора ТРАСЕКА.

Третье: в совместной работе по реализации транзитного потенциала ГУУАМ выделяется направление, выходящее за рамки собственно экономического блока. Имею в виду обеспечение энергетической безопасности стран-участниц ГУУАМ. Общеизвестно, что от работы энергетического сектора зависит не только конкурентоспособность экономики государства, но и в значительной степени его политическая и экономическая самостоятельность.

Процессы глобализации, происходящие в мировой экономике, побуждают многие страны искать пути обеспечения энергетической безопасности совместно, коллективно, на региональном уровне. Только таким образом можно обеспечить в современных условиях стабильное функционирование всего энергетического комплекса — от добычи и транзита энергоносителей до их переработки и реализации потребителям. Возможности для этого у объединения наших стран есть, и немалые. Вопрос в том, чтобы с умом и выгодой их использовать.

Уважаемые коллеги!

Я попытался дать представление о видении Украиной приоритетных на нынешнем этапе направлений сотрудничества в рамках ГУУАМ. Хотел бы особо подчеркнуть, что такое видение никоим образом не

приуменьшает значения ни одной из определенных в проекте Ялтинской Хартии ГУУАМ целей. Наш подход основывается на подтверждаемой мировым опытом убежденности в том, что укрепление экономического потенциала и экономических рычагов воздействия нашего объединения будет иметь определяющее значение для достижения результатов во всех без исключения сферах сотрудничества. В том числе и особенно — в области упрочения региональной безопасности.

2002 рік

Створити ефективну систему стратегічного
прогнозування



Міцна грошова одиниця
має стати визначальним атрибутом
національного ринку



Прискорити процес європейської інтеграції
України



Державна регіональна політика
має відповідати принципам європейського
вибору України

СТВОРИТИ ЕФЕКТИВНУ СИСТЕМУ СТРАТЕГІЧНОГО ПРОГНОЗУВАННЯ

**Виступ на засіданні
Державної комісії з питань
стратегії економічного
та соціального розвитку**

18 лютого 2002 року

Шановні учасники засідання!

Я вирішив зустрітися з вами, щоб обговорити завдання нещодавно утвореної згідно з моїм Указом Державної комісії з питань стратегії економічного та соціального розвитку, яку очолює перший віце-прем'єр-міністр України Олег Дубина. Комісія, як ви знаєте, є консультативним органом Президента України. Вона має відіграти важливу роль у вдосконаленні державного управління, суттєвому підвищенні його дієвості. Насамперед мова йде про **місце та роль комісії у розбудові в нашій державі цілісної системи державного прогнозування.**

Присутнім добре відомо, що у більшості провідних країн Заходу державне планування та прогнозування (у тій чи іншій формі) успішно адаптовано до умов ринкового господарства і відіграє нині принципово важливу роль в управлінні економікою. Однак ця обставина не була врахована на старті економічних перетворень. Демонтуючи на самому початку системних реформ апарат адміністративного управління, який, звісно, віджив свій вік, “романтики” того періоду розпочали з того, що ліквідували і одну з її конструктивних ланок — механізми державного планування. Ці механізми можна і потрібно було пристосувати до завдань трансформаційного періоду. Цього не було зроблено.

Потрібно визнати і наступне: багато надзвичайно складних проблем, які нині нам доводиться розв'язувати, можна було б передбачити за наявності в нашій країні ефективного системи державного прогнозу-

вання. Фактично ми здійснювали реформи методом «спроб та помилок». А звідси і втрати, яких зазнало наше суспільство у попередній період. Зазначу, що визначена проблема стосується не лише України, вона існує й в усіх інших пострадянських країнах.

Утворення Державної комісії з питань стратегії економічного та соціального розвитку має стати важливим кроком у напрямку виправлення цієї ситуації. **Ми повинні у максимально стислі строки розбудувати адаптовану до умов ринкових перетворень державну систему стратегічного прогнозування, яка має органічно поєднувати в собі:**

- *по-перше*, загальнодержавні механізми прогнозування економічного і соціального розвитку України на середньо- та короткострокові періоди;
- *по-друге*, механізми стратегічного прогнозування окремих галузей економіки;
- *по-третє*, механізми розробки та реалізації прогнозних та програмних документів економічного і соціального розвитку окремих адміністративно-територіальних одиниць та регіонів.

Ці три рівні стратегічного прогнозування мають стати цілісним механізмом, який у перспективі перетвориться на одну з ефективних ланок державного управління. Йдеться, по суті, про важливий крок адміністративної реформи, яка, на жаль, призупинилася, про крок у напрямку підвищення дієвості системних, надто ж — ринкових перетворень. Розвиток ринкових відносин без надійних прогнозних оцінок, без чітко окресленої перспективи не може бути ефективним. Це істина, яку не можна заперечити.

Отже, Державну комісію з питань стратегії економічного та соціального розвитку ми бачимо насамперед як ланку координування у системі державного прогнозування. Присутнім добре відомо, що нині в Україні щороку ухвалюється велика кількість стратегічних документів програмного характеру. Однак вони не узгоджені між собою, а в багатьох випадках і суперечать одне одному. Це дезорганізує економіку. Маємо усунути цей недолік.

Слід визначити механізми, які б забезпечували взаємоузгодженість програмних документів економічного і соціального розвитку держави, різних галузей економіки та окремих адміністративно-територіальних одиниць. Йдеться по суті про утвердження принципу цілісності державного прогнозування. Реалізація цього принципу має стати визначальною у діяльності Комісії.

Інший напрям роботи Комісії — методологічне забезпечення системи державного прогнозування з використанням світового досвіду. Це дуже складне і відповідальне завдання.

Треба бачити, що абсолютна більшість програм, які приймаються в нашій державі, фактично “не працює”. І справа не лише у відсутності механізмів контролю. Гострота ситуації пояснюється й тим, що діюча модель економічної політики, яка забезпечила подолання економічної кризи і виведення економіки на траєкторію зростання, себе фактично вичерпала, її потрібно радикально змінити.

Ви добре знаєте, що **головними завданнями сьогодні є якісні зрушення в економіці**. Йдеться про інноваційний розвиток, про суттєве прискорення науково-технічного прогресу, інформатизацію суспільства та відповідні структурні зміни, про подолання глибокої диференціації доходів населення, утвердження середнього класу, про відчутне зменшення рівня тінізації економіки.

Я акцентую на цьому вже не вперше. Однак будьмо самокритичними і визнаймо, що в арсеналі економічної політики інструменти вирішення цих завдань сьогодні відсутні. Разом із тим, сподіватися, що ці життєво важливі для української економіки проблеми розв’язуватимуться самі по собі, в автоматичному режимі, було б безвідповідальним.

Після тривалої економічної кризи ми отримали слабку, ще не вповні структуровану, дуже вразливу щодо впливу зовнішніх чинників економіку. Ще як слід не утвердилися і ринкові механізми, які могли б перебрати на себе значну частину функцій регулювання. У цій ситуації успіх можливий лише за таких умов:

- посилення регулятивної функції держави;
- нерозпорошення наявних матеріальних, людських та фінансових ресурсів;
- перегляду всіх діючих програм і забезпечення через механізми державного прогнозування концентрації існуючих ресурсів на реалізації ключових завдань української економіки, утвердженні її конкурентних переваг, зміцненні та розвитку передусім наукомістких галузей виробництва, на забезпеченні ефективного науково-технічного прогресу.

У контексті цих проблем визнано за необхідне опрацювати стратегію економічного та соціального розвитку України на 2002—2011 роки. Загальне керівництво підготовкою цього дуже важливого документа цілком природно покладено на вашу Комісію, особисто на її керівника — першого віце-прем’єр-міністра Олега Дубину. Йдеться про підготовку комплексної програми, яка має не лише визначити загальну перспективу української економіки на поточне десятиріччя, а й дати обґрунтування по суті нової моделі економічної політики нашої держави. Головна вимога до стратегії: ефективні механізми, які б забезпечили не лише прискорене виведення економіки на траєкторію сталого зростання через посилення дієздатності держави та подальше поглиблення рин-

кових реформ, а й утвердження соціально орієнтованої структурно-інноваційної моделі розвитку.

Хочу ще раз наголосити і на тому, що **стрижнем нової економічної стратегії, її системним епіцентром повинно стати створення реальних передумов для вирішення основного геополітичного завдання нашої держави — вступу України до Європейського Союзу.** Ця мета має розглядатися як відповідна орієнтація насамперед нашої внутрішньої політики, наше прагнення до утвердження в Україні європейських стандартів, європейської моделі економічних та соціальних перетворень.

Йдеться про високі стандарти науково-технічного прогресу, добробуту населення, демократії та гуманітарного розвитку, утвердження основних засад громадянського суспільства, прав людини та верховенства права. Стратегія європейського вибору має оцінюватися і як додатковий стимул прискорення системних реформ, піднесення політичної та соціальної активності наших громадян. Водночас — це і чіткі політичні сигнали нашим європейським партнерам, що засвідчують наші наміри та прагнення, очікування взаєморозуміння та підтримки.

Я вже порушував ці питання у своїх попередніх виступах. Вони знаходять підтримку широкої громадськості, політичних блоків та партій. Деякі партії включили питання європейської інтеграції у свої передвиборні програми. І це дуже добре. Ми повинні крок за кроком формувати політичний консенсус у цих питаннях.

Сподіваюся, що Державна комісія з питань стратегії економічного та соціального розвитку визначить своє місце і у розв'язанні цього комплексу життєво важливих для нашої держави завдань.

Розумію, що реалізувати поставлені перед Комісією завдання буде дуже складно. Потрібні ефективні механізми вашої роботи, до створення і впровадження яких треба залучити наявний науковий потенціал. Ключову роль у цих питаннях мають відіграти Інститут економічного прогнозування НАН України та Національний інститут стратегічних досліджень, які відповідним Указом визнані провідними у забезпеченні роботи Комісії. Кабінет Міністрів та Президія Національної Академії наук мають розглянути питання зміцнення фінансової та матеріальної бази цих наукових установ, їх відповідного перепрофілювання.

Систему державного прогнозування неможливо розбудувати на принципах аматорства. Принципово важливою тут є ініціативна позиція міністерств економічного блоку Уряду, і насамперед Міністерства економіки та Міністерства з питань європейської інтеграції. Слід утворити підрозділи стратегічного прогнозування у кожному міністерстві та у структурах регіональних органів влади. Звісно, що робити це потрібно у межах існуючого штатного розпису та бюджетних асигнувань. Ще раз наголошую на значущості всього комплексу завдань, які стоять перед вами.

МІЦНА ГРОШОВА ОДИНИЦЯ МАЄ СТАТИ ВИЗНАЧАЛЬНИМ АТРИБУТОМ НАЦІОНАЛЬНОГО РИНКУ

Звернення до Верховної Ради
України у зв'язку з Посланням
Президента України “Про
внутрішнє і зовнішнє становище
України у 2001 році”

травень 2002 року

Шановні народні депутати!

Насамперед хочу привітати вас із обранням до вищого законодавчого органу нашої держави. **Виступав і буду виступати й надалі за тісну конструктивну співпрацю між законодавчою і виконавчою гілками влади в Україні.** У цьому запорука успішної реалізації завдань соціально-економічного розвитку, зростання добробуту народу, демократизації суспільного життя, зміцнення міжнародних позицій та піднесення авторитету України у світі.

Верховна Рада нового скликання розпочинає свою роботу за принципово нових умов, за іншої, нової соціально-економічної ситуації. Ключовим підсумком останніх двох років стало **подолання тривалої руйнівної економічної кризи, яка сягає своїм корінням ще в часи радянської системи.** Там треба шукати і її причини. Під дією цієї кризи в 1990—1999 роках обсяг валового внутрішнього продукту зменшився на 59,2%, промислової продукції — на 48,9, сільськогосподарської — на 51,5%. Значно впали реальні доходи населення.

Найвідчутніших утрат українська економіка зазнала на початку перехідного періоду — у 1991—1994 роках: обсяг ВВП скоротився на 45,6%, промислового виробництва — на 40,4, сільськогосподарського — на

32,5%. Геть розбалансованими виявилися грошова та фінансова системи. Рекордними були темпи гіперінфляції, яка в 1993 році досягла 10 256%, дефіцит державного бюджету покривався грошовою емісією Національного банку.

Потрібно було п'ять років напруженої роботи, щоб поступово вивести українську економіку з цього катастрофічного стану. Результати політичних дій втілені у **високих темпах економічного зростання, стабільності національної грошової одиниці, позитивних зрушеннях у сфері життєзабезпечення населення, поступовому піднесенні його добробуту. У 2000 — 2002 роках Україна увійшла за темпами зростання економічних показників до групи лідерів: обсяг ВВП зріс на 9,1%, промислового виробництва — на 14,2, сільськогосподарського — на 9,9, наданих послуг — на 23,9%.**

Позитивні результати 2001 року не обмежуються лише кількісними параметрами зростання. Цей рік можна назвати і **першим роком принципових якісних зрушень**. В Україні здійснено перехід до інвестиційної моделі розвитку та зростання: збільшення ВВП відбувалося в умовах уповільнення темпів інфляції, відчутного пошкваллення інвестиційного процесу. Намітилися позитивні структурні зміни — зріс випуск продукції кінцевого виробництва, зокрема в машинобудуванні, легкій та харчовій промисловості. Економічна динаміка супроводжувалася скороченням офіційного безробіття. Уперше за останні роки випереджальними темпами зростала реальна заробітна плата, окреслилася тенденція розширення внутрішнього ринку та зниження рівня тінізації економіки. Забезпечено позитивне платіжне сальдо, зменшення державного боргу та нарощування валових валютних резервів держави. Економічні підсумки року відбивають **результативність реформ**, зокрема досягнення критичної маси приватної власності та перехід до грошової приватизації, реформування земельних відносин, вдосконалення структури значної частини підприємств, поліпшення їх менеджменту, адаптація до ринкової кон'юнктури. Відображенням і синтезуючим показником цих процесів є **прискорене підвищення продуктивності праці**, зокрема в промисловості. За даними Держкомстату, за п'ять останніх років (1995—2001) вона зросла в промисловості на 74,5%, у тому числі у 2001 році — на 18,6%. Це більш як утричі перевищує темпи 1985—1990 років (21,1%). Причому нинішній рівень продуктивності праці в промисловості на 19,8% перевищує показник докризового 1990 року.

Перед Верховною Радою і Кабінетом Міністрів, місцевими органами виконавчої влади та самоврядування стоїть завдання **забезпечити у 2002 і наступних роках необхідні передумови для закріплення позитивних зрушень і виведення економіки на траєкторію сталого зростання**. Йдеться

про стабільний щорічний приріст на рівні 5—6% ВВП. Такі темпи потрібні для прискореного піднесення соціальної сфери, життєвого рівня людей, передусім малозабезпечених.

У цьому контексті зусилля Уряду та новообраної Верховної Ради мають спрямовуватися на **подолання нинішніх суперечностей у бюджетному механізмі**. Хронічна незбалансованість і низька ефективність державних фінансів, що зберігаються і за умов економічного зростання, **породжені системними помилками бюджетної політики, її суто фіскальною сутністю**.

Насамперед потребує істотного перегляду сама логіка формування державних фінансів, якої до цього часу дотримувалися Уряд та Верховна Рада. Слід виходити з того, що в основу вирішення фінансових проблем держави має бути покладене **першочергове зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб та домашніх господарств**. Досвід усіх попередніх років переконує, що без цього не дадуть належного ефекту будь-які дії правового, економічного чи адміністративного характеру, спрямовані на розв'язання проблеми бюджетних надходжень. Зміцнити фінансову систему лише заходами “згори” неможливо.

Необхідно **рішуче йти на послаблення податкового тиску, забезпечувати реальний захист платників податків, максимально спрощувати процедури податкового адміністрування, запроваджувати податкове стимулювання інноваційної діяльності та нагромадження капіталу**. Альтернативи такій політиці просто немає. Верховна Рада покликана без зволікань розглянути весь комплекс питань, пов'язаних із удосконаленням податкового законодавства.

Досвід проведення реформ також підтверджує життєву важливість для держави та її економіки надійної грошової стабілізації. Цю роботу треба продовжувати наполегливо і послідовно. **Міцна грошова одиниця має і надалі залишатися визначальним атрибутом національного ринку, виміром та індикатором його інвестиційної привабливості, ефективним засобом підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, основною гарантією припинення відпливу з України капіталу, збереження та нагромадження доходів населення**. Уряду і Національному банку необхідно за підтримки парламенту активізувати зусилля для забезпечення таких чинників зміцнення гривні, як **бездефіцитність державного бюджету, зменшення боргової залежності держави, особливо зовнішньої**. Вважаю також, що після реалізації програми розширеного фінансування потрібно переглянути систему і практику відносин з МВФ, обмеживши їх безкредитними консультативними угодами.

Вузьким місцем національної економіки є орієнтація переважно на обслуговування зовнішнього попиту. Це посилює її вразливість, за-

лежність від світової економічної кон'юнктури і ставить під сумнів можливості стійкого зростання. Не на користь економічним інтересам України **висока питома вага експорту продукції проміжного споживання з низькою доданою вартістю.**

Усе це потребує прискороного утвердження комбінованої моделі економічного зростання із балансом внутрішньої та зовнішньої спрямованості за пріоритетності внутрішнього споживання, відчутного нарощування його частки у структурі ВВП.

Останнім часом Україна активізувала зусилля на шляху до членства у Світовій організації торгівлі (СОТ), що істотно розширить експортні можливості вітчизняних товаровиробників, прискорить визнання у США та країнах ЄС повного ринкового статусу економіки України, дасть змогу усунути вияви дискримінації щодо нашої держави в торговельній практиці. Водночас Уряд має **опанувати механізми захисту внутрішнього ринку, що застосовуються згідно з правилами СОТ:** гнучкі підходи щодо мита та акцизів, стандартів і технічних норм на імпортовану продукцію; сучасні системи її сертифікації, квотування та ліцензування; санітарно-ветеринарні норми і заходи екологічного характеру. Є і багато інших апробованих засобів захисту внутрішнього ринку, до яких в Україні вдаються дуже мало або ж вони не практикуються взагалі.

Настійною вимогою часу є перехід вітчизняної економіки на **інноваційний шлях розвитку**, підвалини якого закладаються і зміцнюються в процесі структурної перебудови. Це масштабне і складне завдання, яке **не може здійснюватися виключно ринковими інструментами. Потрібне активне державне стимулювання, яке органічно поєднуватиме як ринкові, так і адміністративні механізми.** Держава має передусім відчутно підвищити рівень фінансування науки, як збільшивши бюджетні видатки на ці цілі, так і створивши умови для залучення в науково-технічну сферу небюджетних асигнувань. Якщо в кризовий період її можливості тут були вкрай обмеженими, то тепер є передумови для відчутної зміни ситуації.

Прогрес людства на сучасному етапі визначається головним чином рівнем людського потенціалу, його розвитку, захисту інтелектуальної власності, глибиною інтеграції науки та освіти. За всіма цими параметрами Україна має досить потужний потенціал, і використовувати його треба якомога повніше й ефективніше, з максимальною віддачею.

Уряд і Верховна Рада повинні забезпечити для цього всі можливості, у тому числі й бюджетні передумови.

У соціальній сфері має проводитися сильна і цілеспрямована державна політика, основні завдання якої — реальне забезпечення **розвитку прав і свобод людей, гідного рівня їхнього життя, утвердження серед-**

нього класу як основи політичної стабільності та демократизації суспільства, істотне обмеження процесів матеріального розширення населення та масштабів бідності. Від посилення соціальної спрямованості курсу реформ треба переходити до перетворення соціального чинника в безпосередній і дієвий інструмент прискорення економічного зростання, зміцнення порозуміння і злагоди в суспільстві. Позитивні зрушення в соціальній сфері, досягнуті у 2000—2001 роках, слід закріпити, зробити незворотними. Водночас у цій роботі не можна допускати штучного форсування, забігання вперед. Кожен крок у соціальній сфері має суворо співвідноситися з реальним станом економіки, її можливостями.

Новому складу Верховної Ради треба врахувати уроки з досвіду своїх попередників, які не спромоглися прийняти законодавчі акти для **започаткування в Україні повномасштабної пенсійної реформи.** Дальше зволікання з її проведенням несе в собі такі серйозні загрози, як збільшення ставок пенсійних внесків, уведення додаткових платежів та посилення навантажень на економіку. Пакет законів, від яких залежать проведення та завершення пенсійної реформи, має бути ухвалений уже в цьому році. І такою ж фундаментальною передумовою успіху в цій справі є розв'язання іншої базової соціальної проблеми — **збереження досягнутих у 2001 році випереджальних темпів зростання заробітної плати.**

Пройшовши найскладніший етап реформування земельних відносин та виробничої сфери АПК, ми водночас ще дуже мало зробили для **соціального облаштування села.** Значну частину фінансових витрат на ці цілі може і повинна взяти на себе держава. Потрібно виходити з того, що **глибоко реформований аграрний сектор здатний стати не лише важливим джерелом накопичення капіталу, а й базою розширення внутрішнього ринку, формування середнього класу, зміцнення політичної та соціальної стабільності.**

Складні й відповідальні завдання післякризового етапу розвитку української економіки та соціальної сфери потребують істотного прискорення та поглиблення **адміністративної реформи, одним із результатів якої має бути утвердження в Україні цілісної системи державного планування та прогнозування.** Багато проблем можна розв'язувати значно легше, ефективніше і з меншими втратами, якщо буде створено надійну систему перспективного прогнозування, науково обґрунтованих передбачень. Це дасть змогу уникати помилок і непередбачуваних наслідків, сприятиме концентрації на пріоритетних напрямках матеріальних, людських і фінансових ресурсів.

Практика державного планування та прогнозування потрібна насамперед в інтересах прискорення розвитку економіки, осмисленого та ефективного використання її конкурентних переваг, випереджального

розвитку найперспективніших галузей, які визначають рівень науково-технічного прогресу в державі, її роль і місце за цим критерієм у світовому співтоваристві.

Своїм Указом я створив Державну комісію з питань стратегії економічного та соціального розвитку, а також визнав за необхідне опрацювати таку стратегію на 2002—2011 роки як у загальнодержавному масштабі, так і в розрізі основних галузей та регіонів.

Основним змістом і спрямуванням, системним епіцентром нової економічної стратегії має стати **створення реальних передумов для вирішення основного геополітичного завдання нашої держави — набуття спочатку асоційованого, а потім повного членства в Європейському Союзі.** Це диктує якісно нові вимоги передусім до нашої **внутрішньої політики**, покликаної утвердити в Україні європейську модель економічних та соціальних перетворень, загальноприйняті в розвинутих державах стандарти науково-технічного прогресу, рівня і якості життя населення, демократії, гуманітарного розвитку, основні засади громадянського суспільства. Стратегія європейського вибору має розглядатися і як важливий стимул прискорення системних реформ, піднесення політичної та соціальної активності громадян.

Окреслюючи завдання післякризового періоду та ступінь участі в їх реалізації владних структур і органів місцевого самоврядування, я виходжу з того, що після парламентських виборів в Україні склалися принципово нові суспільно-політична ситуація та морально-психологічна атмосфера. З'явилися реальні надії на консолідацію суспільства, яка сьогодні вкрай необхідна, на посилення конструктивного компонента в стосунках між гілками державної влади, підвищення їх політичної відповідальності за стан справ у державі та суспільстві. У людей зростають упевненість у завтрашньому дні, віра в майбутнє. На всіх нас, і насамперед на Президента, Верховну Раду і Кабінет Міністрів, покладається висока місія — виправдати ці сподівання. Переконали, що за доброї волі та спільних зусиль ми її виконаємо.

ПРИСКОРИТИ ПРОЦЕС ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Виступ на сесії Верховної Ради
України

18 червня 2002 року

Шановні народні депутати, шановні члени Уряду України!

Відповідно до Конституції України я подав тексти двох Послань до Верховної Ради — щорічне Послання Президента про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2001 році, а також документ інтегрального характеру — Концептуальні засади стратегії економічного і соціального розвитку України на 2002—2011 роки “Європейський вибір”. **Життя актуалізує потребу у стратегічній програмі, яка враховувала б, з одного боку, динаміку та об’єктивні особливості сучасного загальноцивілізаційного процесу, а з іншого — соціально-економічні та геополітичні реалії України. А також, що природно і зрозуміло, спиралася б на достатньо високу довіру та підтримку народу.** Саме таким документом має стати концепція “Європейський вибір”, яка впродовж майже року опрацьовувалася за моїм дорученням групою провідних вчених та практиків.

Проживши перше десятиліття своєї державності, ми повинні увійти в новітній етап історії України з реалістичним розумінням як минулих здобутків і прорахунків, так і наступних завдань, орієнтирів та цілей. Таке уявлення й дає, на мою думку, документ, поданий на розгляд парламенту. **Передбачається, що на його основі буде розроблено Комплексну стратегічну програму розвитку нашої економіки на десять років, яка буде внесена на розгляд і затвердження Верховної Ради.**

Сподіваюсь, усі ви встигли прочитати Послання. Повторювати його нема сенсу, тому я хотів би зупинитись лише на деяких питаннях, які для мене особисто є принциповими.

Почну з проблем удосконалення державного управління як основної передумови реалізації наших стратегічних планів. Основна мета нового етапу адміністративної реформи — **створення ефективної системи державного управління, яка відповідає б стандартам демократичної правової держави**. Ця система має бути прозорою для суспільства, гарантувати реалізацію верховенства права, забезпечувати неухильне дотримання визначених Конституцією України прав та свобод людини.

Особливо актуальним є забезпечення прозорості процесу державного управління. Прозорість влади — одна з головних засад громадянського суспільства та правової держави. Надаючи цій проблемі надзвичайно великого значення, я дав доручення підготувати проект президентського Указу, який закладає принцип прозорості в технологію управлінського процесу на всіх рівнях. Цей проект найближчими днями буде вміщено на президентському сайті (що, до речі, також можна розглядати як втілення принципу прозорості), і я прошу депутатів, керівників фракцій з ним ознайомитися, зробити свої зауваження.

Важливою ланкою адміністративної реформи має стати врегулювання відносин між гілками влади, забезпечення утвердження механізмів їх ефективної співпраці. У цьому контексті я хотів би зупинитися на проблемі коаліційного уряду. Як здоровий глузд, так і світова практика говорять про те, що передумовою створення такого уряду є стабільна парламентська більшість. Я сподіваюся, що таку більшість справді буде сформовано. Але це має бути не формальна більшість, створена лише під розподіл міністерських портфелів. Ні, **країні потрібна діюча парламентська більшість, об'єднана чіткою політичною програмою, здатна солідарно голосувати за позиції цієї програми і тим самим формувати законодавче поле для проведення реформ і роботи Уряду**. І коли таку більшість буде створено, я готовий обговорювати з її представниками, під її програму всі актуальні питання, в тому числі про склад Уряду (коаліційного чи іншого), включно з питанням про особу Прем'єра. Якщо ж такої більшості створити не вдасться, якщо ми матимемо більшість фіктивну, ситуативну, більшість тільки за назвою, тоді — вибачайте, панове, але ми залишимося при нинішніх обумовлених Конституцією механізмах формування Уряду.

Торкнувшись ще одного питання, яке цікавить багатьох у цьому залі, — про **процедуру імпичменту**. Згоден, демократичній країні потрібні механізми парламентського контролю, які позбавляли б Президента можливості порушувати Конституцію й закони. Справа Верховної Ради прийняти відповідні закони. Але погодьтеся й ви — так само **потрібні механізми, які б дозволяли переобрати недієздатний склад парламенту**. Ви здогадуєтесь: я маю на увазі право Президента розпускати парламент,

якщо він не здатний створити діючу більшість. Сподіваюсь, що ви, шановні народні депутати, спроможете внести відповідні зміни до Конституції. Адже саме цього вимагають результати всеукраїнського референдуму.

Повернімося до адміністративної реформи. Ще один напрям її нового етапу — **делегування управлінських функцій зверху донизу, розширення повноважень регіонів та всебічний розвиток місцевого самоврядування**. Перекоаний і в тому, що реалізація цього завдання має органічно узгоджуватися з проведенням в Україні адміністративно-територіальної реформи. Потрібно, щоб Уряд і Верховна Рада спільно визначилися і у цьому назрілому питанні. **Я готовий до діалогу і у питанні, що стосується виборності губернаторів**. Але і в цьому разі мають існувати конструктивні протипаги.

Такою ж мірою ключовим вважаю завдання формування та істотного **оновлення управлінської еліти**, залучення до системи управління на всіх рівнях компетентних та ініціативних кадрів нової генерації.

Нагальною вимогою життя є здійснення комплексу радикальних економічних, правових, організаційних і силових заходів, спрямованих на рішуче **обмеження корупції та тіньової економічної діяльності**. Треба усвідомлювати небезпечність зрощування тіньового капіталу з державним апаратом, його впливу на різні сфери суспільного життя, зокрема на діяльність партій, регіональних владних структур, органів місцевого самоврядування та засоби масової інформації.

Слід зауважити: згадане — результат суперечливості реформ, їх структурної незавершеності, суттєвих прогалин у чинному законодавстві. Наш спільний обов'язок — об'єднати зусилля органів законодавчої та виконавчої влади, широкої громадськості у викориненні цих ганебних явищ.

Необхідно наповнити конструктивним змістом реформу судової системи. Забезпечення прозорості та об'єктивності судового процесу є надзвичайно важливою умовою поліпшення, до всього іншого, ділового середовища, активізації підприємницької діяльності. Це водночас сприятиме й підвищенню міжнародного авторитету нашої держави, її привабливості для іноземних інвесторів.

Важливим підґрунтям поглиблення системних перетворень, політики реформ може стати спільна і злагоджена робота у річищі стратегічної програми “Європейський вибір”. Ідеться, звісно, не тільки і не стільки про суто географічний вектор тяжіння. І не лише про цілі та терміни офіційного набуття Україною того чи іншого статусу в європейських структурах, хоча це, безумовно, дуже важливо. **Стратегія “Європейський вибір” — це по суті дороговказ, що орієнтує суспільство,**

в якому напрямі та як рухатися далі. Європейський вибір означає для нас, насамперед, побудову крок за кроком громадянського суспільства, соціально орієнтованого ринкового господарства. Відразу зазначу: у реалізації цих стратегічних завдань дуже важливою є роль Верховної Ради. Саме ви разом з Президентом та Урядом повинні забезпечити законодавчу підтримку структурних реформ, які б сприяли створенню необхідних економічних та соціальних передумов для вступу нашої країни до Євросоюзу. Зауважу, що це величезна робота — відповідні документи становитимуть десятки тисяч друкованих аркушів. У зв'язку з цим я схвально ставлюся до утворення у складі Верховної Ради Комітету з євроінтеграції. Це, безсумнівно, сприятиме посиленню відповідної ділянки законотворчої роботи. Нам потрібно й далі наполегливо працювати над зміцненням нашої державності. Поглиблення державного суверенітету та незалежності України і наш поступ шляхом європейської інтеграції мають органічно доповнювати одне одного, не суперечити одне одному, бути єдиним цілим.

Тепер про інше. Внесення Президентом України на розгляд Верховної Ради України Концептуальних засад стратегії економічного і соціального розвитку України на 2002—2011 роки “Європейський вибір” кореспондується із реальними процесами в українській економіці. Ми не могли й мріяти про таку постановку питання в умовах глибокої економічної кризи, навіть два-три роки раніше, коли стабілізаційні процеси лише утверджувалися. Нинішня соціально-економічна ситуація зовсім інша. Торік обсяг валового продукту зріс на 9,1%, промислового виробництва — на 14,2, сільськогосподарського — на 9,9%. Особливо важливо те, що економічне зростання відбувається вже два роки поспіль. І розгортаються ці процеси на тлі поліпшення якісних показників розвитку економіки та позитивних структурних зрушень.

Відбувається перехід до інвестиційної моделі зростання. Випереджаючими темпами зростають інвестиції та продуктивність праці. Збільшився випуск продукції кінцевого виробництва, зокрема у машинобудуванні, легкій та харчовій промисловості. Торік наша держава значно наростила виробництво зерна та продуктів його переробки. Намітилася тенденція розширення внутрішнього ринку та зниження рівня тінізації економіки.

Нарощування темпів економічної динаміки супроводжувалося позитивним платіжним сальдо, зменшенням державного боргу та накопиченням валових валютних резервів держави. Все це — **реальні плоди поступового виходу української економіки на траєкторію сталого зростання, яке своєю чергою веде до істотних зрушень у соціальній сфері.** Третій рік поспіль зростають реальні доходи населення, скорочується безробіття,

заборгованість із виплати заробітної плати. Вперше за тривалий період випереджальними темпами зростала реальна зарплата. На 58% підвищено трудові пенсії.

Глибину та серйозність економічних зрушень засвідчує і динаміка нинішнього року. За чотири місяці обсяг валового внутрішнього продукту збільшився на 4,1%, обсяг інвестицій — на 9,6, а реальні доходи населення — на 16,6% (у тому числі реальна заробітна плата — на 19,2).

Зберігається стабільність національної грошової одиниці, хоча інфляційні ризики в економіці і далі мають місце.

Водночас я далекий від намірів переоцінювати досягнуте. Зроблено лише перші кроки у подоланні наслідків руйнівної економічної кризи, реалізації завдань соціальної політики, які ми ставимо перед собою.

Своєрідним епіцентром цих завдань має стати досягнення щорічних темпів зростання ВВП на рівні 5—6%. Лише такі темпи є достатніми для реалізації накопичених за роки економічної кризи надзвичайно складних завдань соціальної сфери, для досягнення відчутних зрушень у піднесенні життєвого рівня населення, передусім малозабезпечених громадян.

Складність ситуації полягає у тому, що ми практично вичерпали екстенсивні механізми економічного розвитку, які забезпечували зростання у попередні два роки. Потрібні радикальні якісні перетворення, здатні привести у дію довготривалі та ефективні чинники широкомасштабної модернізації національної економіки, її структурної перебудови. Розраховую на ваше розуміння і сприйняття цієї принципової позиції.

Сформувати оптимальну модель економічних та соціальних перетворень нам досі заважали також і об'єктивні причини. За умов глибокої кризи, яка деформує соціально-економічні відносини, це було практично неможливо. Тепер таку можливість маємо і повинні зробити все для якомога повнішої її реалізації. Головне в цьому — **перехід до інноваційної моделі розвитку, яка б органічно поєднувалася з глибокими інституційними перетвореннями та елементами ефективного державного регулювання.** “В Європу на основі інноваційного шляху розвитку” — так визначатимуться головний зміст і спрямування усієї стратегії наступного десятиріччя. Треба чітко усвідомлювати й те, що інновації та розвиток сучасного наукомісткого виробництва є справою не віддаленого майбутнього, а вже сьогоднішнього дня. У цьому ключ до розв'язання проблеми структурної перебудови економіки, підвищення її конкурентоспроможності, виходу на світові ринки, припливу капіталів.

Звідси очевидне: **стимулювання науково-технологічного прогресу — одне з визначальних на даний момент і на перспективу завдань Уряду, Верховної Ради, органів виконавчої влади на місцях.** Спільними зусиллями

мають бути створені й задіяні такі інституційні та економічні механізми, які стимулювали б інтеграцію науки та виробництва, широкомасштабне об'єднання промислового, банківського та торговельного капіталу у структурах, здатних виробляти високотехнологічні, конкурентоспроможні товари та послуги. **За всіх наших труднощів невідкладною є потреба підвищити рівень державного фінансування науки, зміцнити матеріально-технічну базу наукових установ.** Я стою на тому, що це має бути передбачено вже у державному бюджеті на наступний рік. Якісь особливі пояснення тут, гадаю, зайві.

Водночас треба чіткіше визначитися з пріоритетами розвитку академічної науки, відходячи від практики малоєфективного розпорощення бюджетних ресурсів, концентруючи їх на пріоритетних напрямках та використовуючи при цьому засади конкурсного фінансування. У розв'язанні цих завдань більш відчутною має стати роль Національної Академії наук України. Ринкові реалії диктують нагальну необхідність підвищення рівня комерційного використання результатів наукових досліджень, створення системи ефективного захисту інтелектуальної власності. Для цього потрібна законодавча база, яка б повністю відповідала міжнародним стандартам.

До найважливіших завдань економічної модернізації відношу розширення внутрішнього ринку. Поки що вітчизняна економіка залишається орієнтованою переважно на обслуговування зовнішнього попиту, що робить її надто вразливою і залежною від міжнародної кон'юнктури. Ми матимемо повноцінний, насичений усім необхідним внутрішній ринок, якщо буде кардинально послаблений податковий тиск при одночасному посиленні захисту платників податків, максимальному спрощенні процедури податкового адміністрування. Розглядаю весь комплекс цих проблем як одне із найвідповідальніших завдань Уряду та Верховної Ради.

З урахуванням особливостей нової економічної стратегії виняткової ваги набуває застосування податкових стимулів інноваційної діяльності та нагромадження капіталу. Іншого шляху економічного стимулювання цих процесів у нас просто не існує. Треба все зробити, щоб відчутно знизити податки на фізичних осіб, що суттєво оздоровить фінансову систему, сприятиме її детінізації. У зв'язку з цим хочу наголосити, що спрощені механізми оподаткування підприємців повністю себе виправдали як економічно, так і у соціальному плані, і відмова від їх використання була б великою помилкою. Такою ж гострою є проблема удосконалення механізмів податку на додану вартість, зокрема вирішення проблеми повернення бюджетної заборгованості з цього податку експортерам.

Державний бюджет на наступний рік повинен бути сформований на новій податковій основі. Розумію всю складність цієї проблеми, од-

нак вона неодмінно має бути вирішена. Даліше зволікання з прийняттям Податкового кодексу є абсолютно неприйнятним. Якщо немає можливості прийняти його в цілому, то необхідно приймати його і вводити в дію поетапно, окремими розділами.

Водночас ви, шановні депутати, безумовно будете слідкувати за балансом бюджету, і там, де зміни податкової системи призведуть до скорочення прибуткової частини, збалансуете їх виваженим скороченням видатків. Суспільство очікує від нового складу Верховної Ради та Уряду відчутного прогресу у цьому питанні.

Інше і таке ж невідкладне завдання — радикальні зміни у практиці банківського кредитування. Мене надзвичайно турбує те, що наша банківська система навіть у першому наближенні не відповідає стратегічним завданням, що визначені у Посланні. Це найслабше місце української економіки. Чого вартий лише той факт, що ставка кредитів комерційних банків майже втриє перевищує ставку рефінансування НБУ. За рівнем надання банківських кредитів Україна у рейтингу 147 країн посідає 119 місце. Я не бачу ефективних зусиль Національного банку для радикальної зміни цієї ситуації, зокрема у здійсненні його основоположної функції — нагляду за діяльністю комерційних банків.

Але наївно було б сподіватися, що проблему можна вирішити без радикального зменшення ризиків банківського кредитування, і передусім довгострокового. А передумовою цього має бути розв'язання цілого комплексу проблем розвитку повноцінних заставних відносин, іпотеки, реального зростання відповідальності позичальників за порушення умов кредитування тощо. Основна відповідальність за це лягає на Верховну Раду та Уряд.

Після подій 11 вересня 2001 року світове співтовариство серйозно переглянуло ставлення до проблеми відмивання грошей. Сьогодні інтеграція нашої держави у світовий економічний простір практично неможлива без створення ефективної національної системи боротьби з легалізацією кримінальних доходів. Невідповідність нашої законодавчої бази вимогам міжнародного співтовариства вже призвела до включення України до списку країн, що не співпрацюють належним чином у сфері боротьби з відмиванням грошей. Тому закликаю вас, шановні народні депутати, максимально прискорити роботу з прийняття відповідного законодавства.

До ключових завдань належить **упорядкування відносин власності, забезпечення необхідної правової та політичної підтримки і надійного захисту прав приватної власності, яка утверджує свої позиції, створення сприятливих умов для нагромадження національного капіталу, зміцнення його конкурентних позицій, формування ефективного власника на привати-**

зованих підприємствах. Настав час скоригувати і саму ідеологію приватизації, трансформувати її з фіскального інструменту латання бюджетних дірок у дієвий механізм інвестування та модернізації виробництва, активного поширення інновацій та сучасного менеджменту.

Сьогодні перед нами на весь зріст постала і потреба активного застосування процедури банкрутств, утвердження в економіці ефективного конкурентного середовища. Такого середовища в Україні ще просто немає. Правила гри мусять бути єдиними і рівними для всіх. Звідси необхідність скасування галузевих пільг та преференцій окремим суб'єктам господарської діяльності, вирівнювання умов конкуренції на регіональному та місцевому рівнях.

Крізь призму посилення конкуренції потрібно розглядати й активність України на шляху до набуття членства у Світовій організації торгівлі. Це вимагає від Уряду та Верховної Ради більш результативних кроків у напрямку відповідної гармонізації законодавчої бази, зокрема якнайшвидшого прийняття Податкового та Митного кодексів.

Шановні народні депутати!

Всі ми є свідками позитивних зрушень в аграрному секторі економіки. Однозначно розцінюю це як прямі наслідки його реформування, як підтвердження результативності докорінної перебудови земельних відносин, утвердження на селі приватного підприємництва. **Агропромисловий комплекс поступово стає осередком підвищеної економічної активності, каталізатором інвестиційних процесів, а село — базою розширення внутрішнього ринку, формування середнього класу, зміцнення політичної та соціальної стабільності в державі.** Однак при всьому цьому гострота проблем розвитку АПК не зменшується. Переконали, що вони вам добре відомі. Треба розуміти, що досягнуті зрушення можна зробити незворотними лише через логічне і послідовне завершення земельної реформи, глибоку перебудову на цій основі економічних та фінансово-кредитних відносин на селі. Йдеться про утвердження повноцінного ринку землі, сучасних механізмів земельно-орендних та іпотечних відносин, ефективних механізмів захисту прав власності на землю.

Таким само нагальним є створення на селі сучасної ринкової інфраструктури, застосування відповідно до норм Всесвітньої організації торгівлі механізмів активного захисту національного аграрного ринку.

Одним із найважливіших пріоритетів аграрної політики має стати технічне та технологічне оновлення АПК. Стан сільськогосподарської техніки є катастрофічним, значна її частина вже сьогодні стала майже непридатною для експлуатації. У зв'язку з цим увагу держави буде сфокусовано на створенні на селі сучасної ринкової системи матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарського виробництва. Поки що

нову українську техніку ми бачимо тільки на наших виставках. Це великий борг Уряду. Потребує суттєвого вдосконалення система лізингу сільгосптехніки. Утвердження приватної власності на землю створює для цього сприятливі умови.

Не менш нагальною є проблема соціального переоблаштування села. На фоні динамічного реформування земельних і майнових відносин, нарощування обсягів виробництва, зміцнення селянських господарств і далі перебувають у кризовому стані сільські заклади охорони здоров'я, освіти, культури, побутового обслуговування, житлово-комунального господарства. За всім цим — люди з їх насущними інтересами, клопатами та потребами.

Свій внесок у вирішення проблем села парламент може і повинен зробити через законодавче забезпечення реалізації положень нового Земельного кодексу України. А це — тридцять законопроектів. Робота велика, складна, але життєво необхідна.

Україна стоїть перед настійною необхідністю вироблення та реалізації нової енергетичної стратегії, повномасштабної державної програми енергозбереження. Вам відомо, що єдиним енергоносієм, запаси якого потенційно достатні для забезпечення наших власних потреб, є вугілля. Завдання полягає у тому, щоб змінити баланс споживання енергоносіїв, істотно скоротивши як абсолютні обсяги, так і частку споживання природного газу з одночасним зміщенням центру ваги на вугілля.

З цим органічно пов'язана необхідність реконструкції теплоелектростанцій, що дало б змогу пристосувати їх до використання наявної вітчизняної паливної бази. Зробивши це, ми посилимо енергетичну безпеку своєї держави, а разом відкриємо перспективу перед вугільною промисловістю, на якій дехто поквапився поставити хрест. Такий крок стимулюватиме й інші галузі — машинобудування, чорну та кольорову металургію, хімічну промисловість, приладобудування, будіндустрію. Потрібно враховувати і зацікавленість у такій політиці іноземних інвесторів, а також екологічний її аспект.

Вважаю за необхідне привернути вашу увагу і до нових акцентів макроекономічної політики, зокрема прямої її залежності від темпів та наслідків економічного зростання.

Наша давня хвороба — хронічна незбалансованість та низька ефективність державних фінансів. Особливо непокоїть те, що така ситуація зберігається і за умов економічного зростання. Корені цього, з одного боку, у системних прорахунках бюджетної політики, її суто фіскальній спрямованості, з іншого — у хронічній неспроможності Уряду та Верховної Ради узгоджувати свої позиції у питанні доходів і видатків бюджету. Як наслідок, із року в рік в Україні приймається нереальний бюд-

жет, що дестабілізує фінансову систему, робить її фактично недієздатною. Треба жити за своїми доходами і не “малювати” в бюджеті грошей, які ніколи туди не надійдуть.

На часі відчутні зміни у всьому комплексі питань, що стосуються формування державних фінансів. В їх основу має бути покладене першочергове зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб та домашніх господарств. Ми вже переконалися — і, сподіваюся, остаточно, — що зміцнити фінансову систему лише заходами “згори” неможливо.

Досвід реформ підтверджує коректність здійснюваної в останні роки політики надійної грошової стабілізації. Міцна грошова одиниця, яка відповідає ринковим реаліям, повинна залишатися визначальним атрибутом національного ринку, його інвестиційної привабливості, збереження і нагромадження реальних доходів населення. Потрібно й надалі жорстко і безумовно дотримуватися політики обмеження боргової залежності держави, надто ж зовнішньої. І насамперед домагатися беззастережної реалізації принципу бездефіцитності державного бюджету.

У нас немає іншого виходу.

Судіть самі: лише наступного року ми маємо виплатити з бюджету зовнішніх боргів на суму понад 1,6 млрд дол. Кабінет Міністрів спільно з парламентом та Нацбанком мають виробити узгоджену стратегію держави у питаннях зовнішніх запозичень. Потрібно законодавчо заборонити спрямування отриманих таким чином ресурсів на фінансування поточних бюджетних витрат.

Зупиняючись на ключових факторах інтенсифікації та підвищення конкурентоспроможності економіки, я постійно маю на увазі, що це основний і єдиний шлях до реалізації наших соціальних програм та проєктів. Тут не можна обмежуватися, як це має місце, лише кількісними зрушеннями. Потрібні глибокі якісні перетворення.

Водночас треба враховувати й інше: **розвиток соціальної сфери не можна форсувати штучно. Будьмо реалістами: істотне поліпшення життя населення можливе лише на основі успішного розвитку реальної економіки. Будь-які диспропорції у цьому співвідношенні можуть дорого коштувати не лише економіці, а й суспільству загалом.** Логіка нової стратегії передбачає насамперед принципову корекцію політики доходів. Акцент має бути зроблений на доходах працюючого населення. Нинішнє заниження вартості робочої сили, так само як хронічно недостатній рівень соціальних витрат, стримує буквально все — розвиток внутрішнього ринку, динаміку економічних процесів, темпи науково-технічного прогресу. Стимуляційна роль заробітної плати практично повністю нами втрачена.

Мене, як і вас, тривожить декваліфікація робочої сили, від'їзд досвідчених фахівців за кордон.

Політика доходів, яка пропонується, — це не реанімація зрівнялівки. Диспропорції та перекоси, що утворилися, у тому числі бідність, треба долати не штучним обмеженням верхнього рівня доходів, а навпаки, їх легалізацією та виведенням з тіні, розширенням прошарку приватних власників, енергійних і підприємливих людей, які успішно ведуть чесний бізнес і мають від цього достатній зиск.

Якщо ж дивитись на проблему ширше — йдеться про політику доходів, спрямовану на зміцнення позицій середнього класу з одночасним істотним скороченням частки населення, доходи якої нижчі за прожитковий мінімум. У цьому контексті особливо гострою проблемою залишається створення ефективних механізмів соціального облаштування молоді, насамперед студентської, як і наукової та творчої інтелігенції, діячів культури і освіти, військовослужбовців.

В економічній та соціальній політиці дедалі більшої ваги набуває стимулювання розвитку малого підприємництва. За рівнем зайнятості у малому бізнесі та його часткою у структурі виробництва Україна залишається на одному з останніх місць у Європі. Ми зобов'язані спільними зусиллями якнайшвидше виправити це становище. Для цього треба забезпечити стабільні нормативно-правові умови, утвердження ефективної системи захисту та страхування малого підприємництва, упорядкування механізмів оподаткування, обліку та звітності, інвестування та кредитного обслуговування. 12 липня має відбутися всеукраїнська нарада представників малого та середнього бізнесу, де сподіваюсь почути відповідь на запитання: “Що стримує розвиток цієї сфери економіки?”. Завдання Уряду та Верховної Ради — невідкладно розглянути весь комплекс питань щодо рішучого скасування регулятивних обмежень у діяльності малого підприємництва. Треба створити такі умови, які забезпечили б відчутний прорив у розвитку підприємництва, щорічне створення у найближчій перспективі не менше як 100 тисяч суб'єктів малого бізнесу з мільйоном робочих місць. Ще раз повторюю: ми зобов'язані це зробити негайно.

Верховна Рада попереднього скликання так і не прийняла законодавчих актів, необхідних для започаткування повномасштабної пенсійної реформи. Існуюча ситуація у сфері пенсійного забезпечення мене непокоїть якнайбільше. Сьогодні середня пенсія в Україні більше як удвоє менша за прожитковий мінімум. Особливо гірко й образливо те, що найвідчутніше така, з дозволу сказати, пенсія б'є по тих людях, які створювали, відстоювали і примножували наше національне багатство. Є лише один шлях виправлення цього становища — запровадження

багаторівневої пенсійної системи. У зв'язку з цим хотів би, щоб Верховна Рада визначила як своє першочергове завдання прийняття двох законів — про державну і недержавну системи пенсійного забезпечення. Один із них схвалено у першому, інший — у другому читанні. Якщо це буде зроблено, ми відкриємо простір для утворення принципово нової, на порядок ефективнішої системи пенсійного забезпечення. Як важливе завдання найближчого періоду розглядаю підвищення з 35 до, як мінімум, 60—65% співвідношення між середнім розміром пенсій і заробітної плати.

Гостра потреба здійснення скоординованих кроків, спрямованих на поліпшення охорони здоров'я населення, дедалі актуалізується. Уряд та Верховна Рада повинні забезпечити поетапне збільшення державних асигнувань у цю сферу та розвиток страхової медицини, посилити контроль за ефективністю використання цих коштів, тримати в полі зору підвищення якості медичних послуг, переорієнтацію охорони здоров'я на суттєве посилення заходів із попередження захворювань. Особливої уваги потребує вдосконалення медичного обслуговування інвалідів, людей похилого віку, мешканців села та постраждалих від Чорнобильської катастрофи.

Хочу підкреслити: неможливо далі зволікати з піднесенням соціального статусу працівників медицини, так само як і працівників освіти. Якщо ми втратимо наших лікарів, наших учителів, то нескладно спрогнозувати, які наслідки нас очікують.

Вже не раз наголошував на необхідності докорінної перебудови житлової політики, переходу до розвитку житлового будівництва переважно коштом громадян, іпотечного кредитування. Ці заходи мають запроваджуватися при збереженні системи забезпечення житлом найменш захищених верств населення, фінансування якої здійснюватиметься із державного та місцевих бюджетів. Стою на тому, що обсяг асигнувань на ці потреби необхідно збільшити. Важливою ланкою житлової політики має стати проведення впродовж 2003—2004 років житлово-комунальної реформи, метою якої є подолання монополізму та формування ефективного конкурентного середовища у житлово-комунальній сфері, суттєве підвищення на цій основі якості послуг.

Шановні народні депутати!

Переходячи до міжнародного аспекту роботи, на яку ми маємо налаштувати себе у новому столітті, хочу насамперед акцентувати увагу на необхідності забезпечення її чіткої послідовності та наступності, органічного зв'язку з позитивними надбаннями попереднього періоду. **Європейський вибір України — це продовження генеральної лінії її політичної поведінки у світі, обраної на світанку незалежності.** Водночас на

новому етапі розвитку держави зовнішня політика України має набути нових якостей. Тримаючись русла загальноцивілізаційних процесів і не розходячись з основними позиціями та устремліннями світової спільноти, вона повинна, на моє глибоке переконання, стати максимально прагматичною, позбавленою будь-якого ідеологічного забарвлення. Скажу з усією відвертістю: нашій зовнішній політиці поки що не вистачає рішучого, якщо хочете, напористого відстоювання інтересів своєї держави та її громадян. Подолання цього недоліку — одне з невідкладних завдань української дипломатії.

Стрижневою ідеєю державної політики — як внутрішньої, так і зовнішньої — став європейський вибір. Тепер ми повинні визначитися насамперед для себе, коли та в якій формі його буде реалізовано. **Оптимальною відповіддю нам здається повноправне членство в Європейському Союзі. На моє глибоке переконання, це було б в інтересах як України, так і держав—членів цієї впливової й авторитетної організації, відчутним кроком до остаточного подолання поділу континенту, утвердження єдиної, стабільної демократичної Європи.**

Водночас не можна не бачити, особливо зараз, що визначення нами членства в ЄС як своєї стратегічної мети ще не гарантує її автоматичного досягнення. Всі ми розуміємо об'єктивні труднощі на цьому шляху, в тому числі й ті, вирішення яких залежить не лише від України.

Розуміємо й те, що досягнення цілей, які ми ставимо перед собою, вимагає копіткої переговорної роботи з представниками Євросоюзу. Однак зрештою багато що залежатиме від нас самих, від глибини інституційних перетворень у нашій країні, економічних, соціальних та політичних реформ, утвердження демократії та основних засад громадянського суспільства. Нам треба робити своє діло, велике і потрібне, рухати вперед своє внутрішнє облаштування, не опускаючи рук і не абсолютизуючи об'єктивних труднощів, які доводиться долати на обраному шляху.

Разом з тим не звужується простір для активного, послідовного та цілеспрямованого проведення зовнішньої політики в усіх інших напрямках. В Україні ніхто не відбирає права нарощувати зусилля у підвищенні своєї ролі як ключової транзитної держави, одного з найбільших і найкваліфікованіших контрибуторів миротворчих операцій.

Зберігає своє значення всебічний розвиток та поглиблення взаємовигідних зв'язків із Росією. Така політика не лише не суперечить, а, навпаки, — доповнює наше прагнення до поглиблення співробітництва та зближення з Європою.

Ми виступаємо за утворення вже у окресленій перспективі зони вільної торгівлі, яка б фактично включала всю Західну, Центральну та Східну Європу разом з Україною, Росією та деякими іншими країнами постра-

дянського простору. Ця проблема набуває особливої актуальності у зв'язку з процесами, пов'язаними з розширенням Євросоюзу. Треба все зробити, щоб запобігти поверненню до часів Берлінської стіни.

Розумію, що попереднім кроком у реалізації цього завдання має стати набуття Україною членства у Світовій організації торгівлі.

Поглиблюватиметься стратегічне партнерство між Україною і Республікою Польща, яке вже сьогодні може бути віднесене до базових цінностей сучасної Європи.

Ми високо цінуємо відносини, що склалися у нас з Німеччиною. Підтвердження їхнього динамічного розвитку ми бачили останніми днями.

І надалі активно розвиватимуться наші відносини зі Сполученими Штатами Америки. З урахуванням нових реалій світового ладу сьогодні на перший план виходять проблеми спільної протидії новітнім глобальним загрозам, створення нової системи світової та євроатлантичної безпеки, а також інтенсивний діалог, націлений на усунення бар'єрів на шляху двосторонньої торгівлі та інвестицій. Ми сподіваємося, що наші відносини будуть незмінно розвиватися на засадах взаємоповаги.

Ресурс міжнародної активності та авторитету нашої держави примножується її участю в діяльності світових та регіональних міжнародних організацій, передусім Організації Об'єднаних Націй. Ще одним підтвердженням міцності позиції України у світі стало її обрання до Комісії ООН з прав людини. Цим шляхом нам треба впевнено рухатися і далі.

Інтереси національної безпеки держави та сучасна міжнародна ситуація диктують необхідність суттєвого поглиблення відносин України з НАТО. Активізація євроатлантичного інтеграційного вектора зовнішньої політики України, його чітке спрямування на повномасштабну євроатлантичну інтеграцію, на реформування військового потенціалу країни за європейськими стандартами має стати одним з найважливіших пріоритетів політики нашої держави, розглядатися в одному пакеті з завданнями євроінтеграційного процесу. Ми готові йти в НАТО, беручи до уваги, з одного боку, що це тривалий поетапний процес, з іншого — готовність до участі в ньому самих держав—членів Альянсу. Треба робити все можливе для того, щоб інтереси України і НАТО крок за кроком зближувалися. Це — запорука активної участі України у дальшому формуванні загальноєвропейської системи безпеки, яка враховувала б національні інтереси нашої держави. Я сподіваюся, що Верховна Рада буде активно співробітничати в цьому процесі, зробить необхідні кроки для його законодавчого забезпечення.

Шановні народні депутати!

Знову повторю: нам разом із вами працювати два з половиною роки. Пройде якийсь час, і ви, і я відійдемо в історію, прийдуть нові покоління. Але всім нам хотілося б залишитися в пам'яті нащадків людьми, які зробили щось корисне для своїх співвітчизників і для своєї країни на цьому найвідповідальнішому етапі розвитку.

Ми зможемо це зробити, коли зосередимося — всі разом і кожен зокрема — на святому поприщі служіння суспільству, коли на чолі своїх устремлінь поставимо найвищий інтерес — інтерес народу, коли візьмемо з собою в дорогу те, що єднає, і залишимо позаду те, що роз'єднувало. Хочу запевнити вас, що я як глава держави готовий до плідної співпраці, зокрема готовий на будь-які інституційні зміни у взаємодії між гілками влади, якщо вони сприятимуть підвищенню ефективності нашої спільної роботи на благо України. Сподіваюся і вірю, що й ви, шановні народні депутати, налаштовані на таку співпрацю. Нехай надихає нас у цьому любов до України!

Дякую за увагу.

ДЕРЖАВНА РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА МАЄ ВІДПОВІДАТИ ПРИНЦИПАМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ВИБОРУ УКРАЇНИ

Виступ на Всеукраїнських зборах
представників органів державної
влади, органів місцевого
самоврядування та громадськості

10 вересня 2002 року

Шановні учасники зібрання!

Наша зустріч — перша після березневих виборів. Користуючись нагодою, поздоровляю обраних представників територіальних громад. Бажаю вам бути гідними довіри своїх виборців. Сподіваюся, що сьогодні відбудеться відверта та результативна розмова про поліпшення якості життя наших співгромадян. Я ставлю питання саме так, бо все, що ми з вами робимо, має бути від самого початку потенціально спрямоване на підвищення рівня життя в країні. Якщо місцеве самоврядування, влада в цілому не спроможні досягнути цього, вони не виконують своєї головної функції.

Ви не гірше за мене знаєте, що з місцевим самоврядуванням у нас не все гаразд. Територіальні громади ще не стали справжніми господарями на своїй території. Вони недостатньо фінансуються, неналежно забезпечуються матеріальними засобами. Потребує кардинального оновлення та наближення до європейських стандартів законодавство про місцеве самоврядування. Погано виконуються відповідні закони, Укази Президента України, постанови Уряду.

Однак не можна обмежуватись самим переліком проблем. Нам потрібно в сьогоднішній розмові визначити стратегічні орієнтири та конкретні кроки, які дадуть відчутні результати вже через рік-півтора. Щодо стратегічних орієнтирів, то вони загальновідомі. Це — євроінтеграція, розвиток демократії, децентралізація влади та деконцентрація повноважень.

Окремо зупинюся на питанні євроінтеграції. Дехто сприймає такий стратегічний вибір як бажання жebraка увійти в дім багатого сусіда. Я категорично проти такого бачення. **Адже євроінтеграція — не самоціль. Наша мета — досягти в Україні європейського рівня та якості життя. Я хочу, щоб українці жили так, як живуть у Європі. Тож євроінтеграція — це засіб, з допомогою якого ми маємо поступово доганяти Європу.** Особливу роль у цьому має відіграти відчутне посилення функцій місцевого самоврядування. Сьогодні забезпечити сталий розвиток неможливо без кардинальної зміни вектора державотворення. Настав час перейти від концентрації влади, повноважень та ресурсів у центрі до їх перерозподілу на користь регіонів та територіальних громад.

Тепер про моє бачення стану місцевого та регіонального розвитку й шляхів вирішення наявних тут нагальних проблем. Спочатку про головне — систему фінансів. Глибоко переконаний — **бюджетні проблеми місцевого самоврядування неможливо розв'язати лише в площині самого бюджету.** Ресурсів державного бюджету не вистачає для фінансування загальнодержавних функцій. Тому тільки через перерозподіл коштів ми проблеми не вирішимо. Хоча це робити потрібно, і мова про це йтиме далі. **Необхідно залучати в господарський обіг додаткові фінансові ресурси.** Це — реальна можливість поповнення місцевих бюджетів, зміцнення економічної бази місцевого самоврядування, розкриття потенціалу місцевої ініціативи.

Всім зрозуміло, що один із найпотужніших ресурсів місцевого і регіонального розвитку — розвій підприємництва. Як же він використовується? Ясно, що недостатньо. Або — залучення інвестицій. Очевидно, що без приватних коштів про модернізацію виробництва та інженерних мереж можна тільки мріяти. **Динамічний розвиток підприємництва та залучення інвестицій мають стати пріоритетами місцевої й регіональної політики.** На державному рівні кроки у цих напрямках робляться. Однак важливо зрозуміти: **неможливо забезпечити сприятливе ділове середовище та інвестиційний клімат у масштабі держави за пасивності на місцевому й регіональному рівнях.**

Необхідно також створювати повноцінні ринки землі, нерухомості, житла тощо. Важливу роль має відіграти широкомасштабне запровад-

ження іпотечного кредитування. З цього приводу я підписав Указ. Він визначає основні напрями розвитку іпотечного ринку в Україні. Водночас треба активніше використовувати можливості приватизації комунального майна.

Тепер про проблеми, які слід вирішити саме на загальнодержавному рівні. Перша з них — це **міжбюджетні відносини**. За останні роки частка місцевих бюджетів у валовому внутрішньому продукті країни скоротилася майже вдвоє. Як наслідок — знижуються соціальні стандарти життя людей, деградує система освіти, соціально-культурна сфера, мізерною залишається заробітна плата працівників органів місцевого самоврядування і в комунальному секторі економіки. В містах наростає безробіття й бідність. Поглиблюється суперечність між тими завданнями, що покладаються на місцеві органи самоврядування та місцеві органи виконавчої влади, і їхніми фінансовими можливостями. Місцевим бюджетам не по силах забезпечувати пільги, що надаються окремим категоріям населення. Чинне законодавство передбачає надання пільг на загальну суму 23 млрд грн. А це дорівнює річному зведеному обсягу всіх місцевих бюджетів. Навіть після прийняття Верховною Радою Бюджетного кодексу залишилася низка нерозв'язаних проблем міжбюджетних відносин.

Які це проблеми?

По-перше. Реформа міжбюджетних відносин поки що завершилася на рівні областей, міст обласного значення та районів. Вона не торкнулася міст районного значення, сіл та селищ. Тим часом їхнє становище ще погіршилося. Відносини районних органів влади з органами самоврядування сільського й селищного рівня та міст районного значення залишаються нерегульованими. Тож **реформування міжбюджетних відносин на рівні — район, сільська та селищна територіальна громада, а також громада міста районного значення — має стати черговим кроком бюджетної реформи**. Робити це слід разом з реформуванням адміністративно-територіального устрою та формуванням самодостатніх територіальних громад у сільській місцевості. У результаті змін мешканці сіл, маленьких міст та містечок зможуть отримувати соціальні послуги, які відповідатимуть стандартам нормального людського життя.

По-друге. Хід реалізації Бюджетного кодексу засвідчив: нам так і не вдалося **збалансувати доходи і видатки** органів місцевого самоврядування. **Необхідно якнайшвидше перевести значну частину місцевих бюджетів на засади самофінансування й ліквідувати таке явище, як їх штучна дотаційність**. Цю проблему належить розв'язувати в контексті Податкового кодексу. Має запровадити податок на нерухомість, сповна слід вико-

ристати потенціал податків на землю та інші ресурси. Потребує вдосконалення практика розподілу прибуткового податку з громадян між місцевими бюджетами.

По-третє. Необхідно, щоб органи місцевого самоврядування мали інтерес до нарощування власної дохідної бази і дохідної бази державного бюджету України. Для цього **потрібно створити систему, за якою прирости дохідної бази не скорочували б обсягів трансфертів, що надаються місцевим бюджетам.** Тоді органи місцевого самоврядування будуть думати не лише про власні доходи, а й про доходи державного бюджету.

Наступна серйозна проблема — **порушення бюджетних прав місцевого самоврядування органами державної влади.** Це обурює багатьох керівників органів місцевого самоврядування й депутатів місцевих рад. Йдеться про те, що Верховна Рада і Уряд періодично звільняють окремі організації від плати за землю, надають їм податкові пільги і т. ін. Як наслідок, органи місцевого самоврядування втрачають значні доходи, які ніхто їм не компенсує. А це неправильно. Місцевим бюджетам необхідно компенсувати втрати, пов'язані з рішеннями державних органів. Слід не гаючи часу внести необхідні зміни вже в бюджет наступного року. А завершити реформу міжбюджетних відносин маємо в 2004 році.

Особливої економічної та соціально-політичної гостроти набули житлово-комунальні проблеми. Країні як повітря потрібна житлово-комунальна реформа. Проблеми житлово-комунального сектору сьогодні реально загрожують національній безпеці. Матеріально-технічна база житлово-комунального господарства украї зношена. Ми підійшли до межі, за якою — постійні аварії та катастрофи. Свідками багатьох ми вже стали. Якщо аварії стануть масовими, то на їх ліквідацію не вистачить ніяких коштів. Я вже не кажу про можливі людські трагедії. В житлово-комунальному господарстві процвітають монополії, в системі управління панує хаос, нема ясності з формами власності. Не сформована сучасна система утилізації побутових відходів. Більшість сміттєзвалищ екологічно небезпечні.

У стислі строки треба вирішити чимало проблем, пов'язаних із комунальною власністю. **Необхідно завершити правове оформлення інституту комунальної власності та прийняти відповідний закон.** Треба нарешті розмежувати об'єкти державної і комунальної власності. Терміново потрібна методологія розподілу земель державної і комунальної власності. Цю роботу Уряд повинен взяти під свій жорсткий контроль.

Не менш важливим є **питання менеджменту на комунальних підприємствах та в установах.** Тут нерідко процвітає свавілля комунальних чиновників, панує, як сьогодні кажуть, повний “беспредел”. До такого

висновку підштовхують і останні київські події навколо тарифів. Для наведення порядку в цій галузі я підписав **Указ про утворення Державного комітету з питань житлово-комунального господарства**. Його ключове завдання — **підготувати житлово-комунальну реформу**.

Основними напрямками такої реформи мають стати:

- впровадження ринкових відносин між суб'єктами господарювання;
- демонополізація надання житлово-комунальних послуг та запровадження конкурентних засад у цій сфері;
- залучення приватного сектору до надання житлово-комунальних послуг;
- впровадження економічно обґрунтованих тарифів;
- модернізація матеріально-технічної бази житлово-комунального господарства з використанням кредитних, концесійних, орендних форм.

Особливо акцентую увагу на **залученні приватних інвестицій**: для цього треба радикально змінити економіко-правові відносини, запровадити нові форми управління в житлово-комунальному господарстві. Житлово-комунальна реформа покликана відіграти у цьому провідну роль.

Наступне. **Досі чітко не розмежовані повноваження між органами виконавчої влади й місцевого самоврядування**. На практиці це призводить до конкуренції компетенцій, невиправданого втручання органів виконавчої влади у сферу місцевого самоврядування, паралелізму та дублювання при вирішенні конкретних питань розвитку територіальних громад і регіонів. Під час зустрічей міські голови мені часто кажуть, що місцевому самоврядуванню не вистачає повноважень.

Моя позиція тут однозначна: **треба делегувати органам місцевого самоврядування максимальний обсяг повноважень**.

Але щоб від цього виграла справа, необхідне дотримання двох умов: *по-перше*, потрібна достатня фінансова й матеріальна база; *по-друге*, — спроможність органів місцевого самоврядування ефективно здійснювати більші повноваження.

Окремо хочу зупинитися на проблемах, вирішення яких потребує тривалішого часу. Однак відкладати їх у глибоку шухляду не можна. На мою думку, термін їх розв'язання варто обмежити строком наступних виборів до місцевих органів влади. За цей час необхідно відпрацювати базові схеми їх вирішення та підготувати нормативно-правову базу.

Що я маю на увазі? Насамперед **реформу адміністративно-територіального устрою та реорганізацію системи управління на обласному і районному рівнях**. Це стосується й основних засад місцевої політики. Ми розширюємо демократичні начала при здійсненні влади на всіх рівнях.

Так чи інакше ми прийдемо до повного або часткового **впровадження пропорційної системи у місцевих виборах**. Тому вже сьогодні на місцях має активізуватись громадський діалог щодо ключових питань місцевого і регіонального розвитку. **Його заінтересованими учасниками мають стати і партії**. Принаймні ті з них, що прагнуть відігравати помітну роль у формуванні місцевої політики. Необхідно заздалегідь, до наступних виборів, розробити та прийняти новий закон про місцеві вибори. **Він має створити умови для запровадження пропорційної системи на місцевому рівні та розвести у часі вибори до Верховної Ради і до місцевих органів влади.**

Тепер про реформу адміністративно-територіального устрою. Усі давно розуміють: **нинішній адміністративно-територіальний поділ України не відповідає новим політичним та соціально-економічним реаліям, гальмує розвиток країни**. Зокрема, це стосується зміцнення фінансово-економічної бази місцевого самоврядування, забезпечення рівнодоступності громадян (незалежно від місця їх проживання) до можливостей людського розвитку, зменшення відставання від європейських лідерів.

Сьогодні ми маємо впритул зайнятись цією проблемою. Окрім внутрішніх чинників, це зумовлено і необхідністю запровадження стандартів Євросоюзу. **В Посланні Президента до Верховної Ради України “Європейський вибір” як термін проведення адміністративно-територіальної реформи визначено 2005—2010 роки**. Отже, для підготовки цієї реформи, обґрунтування її змісту й проведення відповідних заходів залишилося два—три роки. Першочерговим завданням є формування територіальної основи місцевого самоврядування, чого немає ні в Конституції, ні в чинному законодавстві. Постає потреба у створенні громади як територіальної одиниці. Саме в її межах жителі населеного пункту чи кількох населених пунктів і будуть здійснювати місцеве самоврядування.

Гадаю, процес формування низової ланки системи адміністративно-територіального устрою можна починати вже сьогодні, не чекаючи прийняття Закону “Про адміністративно-територіальний устрій”. З цього приводу **доцільно провести серію експериментів**. Вони допоможуть відпрацювати оптимальні критерії створення низових територіальних одиниць. Трансформація системи адміністративно-територіального устрою тісно пов’язана з управлінням розвитку регіонів та населених пунктів. Останнім часом дедалі більше міст України розробляють стратегії свого соціально-економічного розвитку. На жаль, такі зусилля не узгоджені між собою ні за змістом, ні за термінами виконання. Це призводить до нерационального використання інтелектуальних і фінансових ресурсів. Поза тим, території фактично не отримують всебічно обґрунтованих прогнозів свого розвитку. Цю ситуацію потрібно змінювати.

І ще одне. В суспільстві активно дискутується **ідея виборності обласних і районних керівників. Я вважаю, що це питання має вирішуватись у комплексі з іншими, серед яких: підвищення ролі обласних і районних рад, чітке розмежування самоврядних функцій на обласному та районному рівнях з функціями місцевих органів виконавчої влади, а також створення другої палати у Верховній Раді.**

Постійно порушується проблема статусу обласних і районних рад. **Вважаю, що настав час для переосмислення їхніх функцій, а в перспективі — і для створення власних виконавчих органів. Це має привести і до зміни природи та статусу місцевих державних адміністрацій. Вони більшою мірою будуть виконувати контрольні-наглядові функції, а соціально-економічні питання перейдуть до відання обласних та районних рад. Думаю, така тенденція відповідає європейським стандартам і принципам.**

Отже, завдань вистачає, і вирішувати їх треба в комплексі. Настав час організувати владу на обласному та районному рівнях з урахуванням крашого вітчизняного і світового досвіду.

Хочу привернути вашу увагу до ще одного питання. Останнім часом Уряд ухвалив декілька програм щодо місцевого і регіонального розвитку. Але чи хтось із вас відчув користь від них? Відповідь мені відома. То кого ж ми дуримо? Так відбувається тому, що ці програми розроблені нібито для вас, проте без вас. **Я вважаю, що потрібно відпрацювати єдину комплексну програму, яка б об'єднала можливості й зусилля місцевих органів влади, Уряду, громадськості, науки, бізнесу.** І не треба боятися нових форм: основне, щоб державно-муніципальна або державно-громадська програма приносили користь. Крім того, така комплексна програма має бути скоординована з іншими національними програмами, наприклад з програмою розвитку інвестиційної діяльності. Якщо вам не вистачає повноважень, якщо потрібне нове законодавство, давайте разом підготуємо внутрішньо узгоджений пакет законодавчих або нормативних актів — щось на зразок **муніципального кодексу**. І, використовуючи своє право законодавчої ініціативи, я внесу його на розгляд Верховної Ради.

Обов'язкова умова: закони, інформативні документи, що стосуються місцевого самоврядування, мають розроблятися не “за зачиненими дверима” вузькою групою фахівців. **Проекти таких документів належить обговорювати публічно, із залученням громадськості, вітчизняних та іноземних фахівців.**

Науково-методичним та координаційним центром пропоную визначити Фонд сприяння місцевому самоврядуванню. Він уже найближчим часом буде трансформований відповідно до нових вимог та завдань

нинішнього етапу місцевого та регіонального розвитку. Фонд залучатиме до роботи всіх заінтересованих осіб і організації, незалежно від їхнього статусу та форми власності.

На закінчення хочу Вас запевнити: все, про що ми тут домовимося, негайно знайде своє відображення у відповідних Указах, розпорядженнях, дорученнях. Я впевнений, що спільними зусиллями ми спроможні вирішити нагальні проблеми місцевого і регіонального розвитку, про які йшлося на нашому зібранні.

2003 рік

Забезпечити перехід
до інвестиційно-інноваційної моделі
економічного зростання



Підвищувати дієвість аграрної політики держави



Інноваційна переорієнтація
економіки — основа євроінтеграційного
курсу України



Утверджувати
інноваційну модель розвитку економіки
України



Наша мета — утвердження
повномасштабної зони вільної торгівлі
в межах СНД

ЗАБЕЗПЕЧИТИ ПЕРЕХІД ДО ІНВЕСТИЦІЙНО- ІННОВАЦІЙНОЇ МОДЕЛІ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Звернення Президента України
до Верховної Ради України
у зв'язку з Посланням Президента
України до Верховної Ради
України “Про внутрішнє
і зовнішнє становище України
у 2002 році”

Шановні народні депутати!

Минулого року збереглася започаткована у другому півріччі 1999 року тенденція до економічного зростання. Вона виявилася результативною. Упродовж 2000—2002 років ВВП зріс на 20,9%, обсяги промислового виробництва збільшилися на 38,4%, продукції сільського господарства — на 23,3%, роздрібної торгівлі — на 42,2%. Спостерігалася відчутна активізація інвестиційного процесу. Приріст інвестицій в основний капітал становив 40%. Протягом трьох останніх років на 39,7% збільшилася реальна заробітна плата, зокрема у 2002 році — на 18,4%. Ці показники є одними з найвищих серед країн із перехідною економікою.

В економіці відбуваються **позитивні якісні зрушення**. Упродовж 2000—2002 років продуктивність праці у промисловості зросла на 54,8%, у сільському господарстві — на 47,8%. Помітно збільшився випуск продукції кінцевого споживання. Три роки поспіль швидкими темпами розвивається машинобудування. Обсяги виробництва цієї базової галузі вітчизняної економіки збільшилися на 52,5%. На 58,8% зросло виробництво товарів широкого вжитку.

Зміцнюються позиції української економіки на світовому ринку. За своїми об'єктивними параметрами вона є однією з найбільш відкритих на Європейському континенті. Попри погіршення зовнішньоекономічної кон'юнктури, зберігається тенденція до збільшення українського експорту. Протягом трьох останніх років його обсяги зросли на 42%. Нині частка нашого експорту сягає майже 57% ВВП. Наша країна є одним із провідних експортерів чорних металів. Минулого року Україна увійшла в першу п'ятірку провідних держав — експортерів зерна. Зберігається позитивне сальдо поточного рахунку платіжного балансу, який у 2002 році становив 3,1 млрд дол. (7,8% ВВП).

Визначальним чинником позитивної економічної динаміки стало досягнуте внаслідок структурних реформ, у тому числі й реформ аграрного сектору, зростання конкурентоспроможності виробництва, помітне випередження (порівняно з ВВП) темпів зростання грошових доходів населення, розширення платоспроможності внутрішнього ринку, відчутне зниження рівня його бартеризації, стабільна макроекономічна ситуація. Особливу роль у цьому відіграє **стабільність національної грошової одиниці.** Нині гривня є однією з найміцніших валют серед країн із перехідною економікою. Протягом минулого року грошові вклади населення у комерційні банки в національній валюті зросли на 76,5%. Значно поповнилися золотовалютні резерви держави. Від 37,0% ВВП у 2000 році до 30,0% у 2002 році зменшився обсяг державного боргу України.

Водночас економічні результати 2000—2002 років не варто переоцінювати. Вони не компенсують значних втрат, яких зазнала українська економіка в роки тривалої руйнівної економічної кризи, що розпочалася ще за радянської системи. З урахуванням цих втрат не можуть задовольняти темпи економічного зростання, які покладено в основу розрахунків Державного бюджету 2003 року (зростання ВВП на 4%, промислового виробництва — на 4,5%). Слід урахувувати й те, що наявний інструментарій економічної політики, що забезпечив позитивні наслідки під час виведення економіки з кризи й створення передумов зростання, не націлений на вирішення завдань інноваційного розвитку, прискорення науково-технічного прогресу. У зв'язку з цим перед Кабінетом Міністрів України стоїть складне й відповідальне завдання — **забезпечити перехід до нової моделі економічного розвитку — економічної системи, розвиток якої відбуватиметься під впливом цілеспрямованого стимулювання інвестицій, інновацій та відчутних позитивних структурних зрушень.** Лише така економічна політика забезпечить стабільне зростання ВВП на рівні не менш як 6%. За оцінками спеціалістів, незадіяний ресурсний та інтелектуальний потенціал економіки України в разі його ефективного використання є достатнім для реалізації зазначених завдань.

* * *

Невід'ємною складовою політики економічного зростання має стати **невідкладне реформування системи корпоративного управління**. Сформований на основі приватизації державного майна корпоративний сектор посідає найвагоміше місце в українській економіці. Його частка становить майже 75% обсягу ВВП. Однак за роки реформ в Україні так і не створено необхідних передумов, які б сприяли утвердженню ефективних механізмів корпоративного управління. Даються взнаки низька прозорість акціонерних товариств, глибока тінізація їхньої діяльності, правова незахищеність і відверто брутальні порушення корпоративних прав акціонерів. Ідеться, по суті, про порушення майнових прав майже третини населення — більш як 17 млн громадян, які володіють великими та малими акціями.

Криза системи корпоративного управління перетворилася сьогодні на одну з найгостріших проблем, що стримує економічне зростання. Вона унеможлиблює ефективну реструктуризацію підприємств, утвердження сучасних механізмів реалізації приватної власності, розвитку фондового ринку, активне залучення заощаджень населення на інвестиційні цілі, зростання інвестиційної привабливості української економіки, в тому числі й для іноземних інвесторів. Тінізація корпоративних відносин негативно позначається також на бюджетному процесі, штучно занижуючи його дохідну частину. Кабінет Міністрів України має в найкоротші строки **розробити програму дій, яка б забезпечила глибоке реформування чинної системи корпоративного управління, створення механізмів сучасного менеджменту, захисту прав та законних інтересів акціонерів, особливо дрібних. Здійснення системної реформи корпоративного управління, його глибокої реструктуризації має розглядатися як одне з першочергових завдань Уряду в реалізації євроінтеграційного курсу України.**

* * *

Попри позитивні зрушення, **період стабілізації та зростання (2000—2002 роки) не став переломним у поліпшенні добробуту широких верств населення**. Визначений у попередньому Посланні Президента України і підтриманий депутатським корпусом курс на відчутне посилення соціальної спрямованості реформ, і насамперед на подолання бідності, запровадження механізмів адресної підтримки соціально незахищених верств населення, реалізується надто повільно. Зволікання з проведенням пенсійної реформи звужує можливості відчутного поліпшення життя пенсіонерів. Із відсутністю реформ пов'язана також криза медичної

сфери. Залишаються нереалізованими настійні вимоги Президента України щодо реформування діючої системи заробітної плати, яка повністю втратила свої стимуляційні функції. Не визначено механізми подолання надмірної диференціації доходів населення, масштаби якої дедалі більше посилюють соціальне й політичне напруження в суспільстві.

Висновок очевидний — вирішити проблеми соціальної сфери, базуючись на теперішній інституційній основі, неможливо. Здійснювані протягом останніх років системні реформи майже не торкнулися соціальної сфери, яка досі розвивається за принципами колишньої адміністративної системи. Суперечність між реформуванням реальної економіки й фактичною відсутністю реформ соціальної сфери виключає можливість перетворення її на надійний стимулятор економічного розвитку та зростання. Це стосується і сфери фінансів. Криза державних фінансів, яку ми ніяк не можемо подолати, значною мірою пояснюється саме цими чинниками. Нереформованість соціальної сфери дедалі більше позначається також на політичній ситуації, дестабілізує її.

Змиритися з цим ми аж ніяк не можемо. Нова хвиля реформ має забезпечити глибокі системні перетворення соціальної сфери. Вбачаю у цьому найбільш відповідальне завдання Уряду та Верховної Ради України. Вирішити його потрібно в максимально стислі терміни, не відкладаючи. **Переконаний: дієздатність депутатського корпусу та Уряду визначатиметься спроможністю досягти відчутних результатів у реформуванні насамперед соціальної сфери.**

Хочу звернути увагу народних депутатів і на **демографічну ситуацію в Україні**. Вона викликає серйозне занепокоєння. Скорочення протягом останнього десятиліття чисельності населення більш як на 3 млн, зниження тривалості життя, падіння народжуваності, від'ємне сальдо міграції стали характерними ознаками демографічної ситуації 90-х років. Ці негативні явища виникли не сьогодні. Вони накопичувалися протягом тривалої демографічної еволюції. За оцінками експертів, соціальні катастрофи 20—50-х років, дві світові війни, три голодомори (1921, 1932—1933, 1947 років), форсована індустріалізація і примусова колективізація, масові репресії 30—50-х років, Чорнобильська катастрофа, тяжка системна криза 90-х років украї негативно вплинули на нормальний процес демографічної трансформації, призвели до передчасної смерті близько 16 млн осіб, до помітних деформацій складу населення. У поєднанні зі зниженням народжуваності ще в 60-х роках це зумовило вичерпання демографічного потенціалу, що, зрештою, призвело до високого рівня старіння населення й депопуляції.

На якісний склад населення негативно вплинули й міграційні процеси: упродовж 70—80-х років на роботи в регіони Сибіру, Далекого

Сходу, Крайньої Півночі виїжджали молоді люди, а поверталися переважно пенсіонери. Це істотно посилило процес старіння. Внаслідок постійної концентрації еліти в центрі СРСР знижувався професійний та освітній потенціал України. Відповідні процеси розвивалися й упродовж 90-х років. Ідеться про міграційні процеси, зниження народжуваності, зростання смертності населення працездатного віку й т. ін.

Зазначені чинники у своїй сукупності визначають особливу складність демографічної ситуації в Україні. У зв'язку з цим перед Верховною Радою України та Урядом стоїть завдання вже цього року опрацювати й затвердити Комплексну програму (до 2025 року) активізації національної демографічної політики. Реалізація програми має стати пріоритетом у діяльності органів виконавчої та законодавчої влади як у центрі, так і на місцях. Особливо важливим є підвищення рівня наукових досліджень з актуальних проблем демографічної політики, її кваліфіковане інформаційне забезпечення.

* * *

Не може не турбувати й інша обставина — **високий рівень тінізації економіки**, який дійшов небезпечно критичної межі. За моїм переконанням, саме тінізація економіки реально загрожує національній безпеці та демократичному розвитку держави. Значні масштаби тіньової економічної діяльності позначаються на обсягах і структурі ВВП, гальмують соціально-економічні реформи, спотворюють офіційні дані про стан економіки. Одним із найнебезпечніших наслідків розвитку тіньової економіки є її вплив на криміналізацію суспільства. Слід усвідомлювати й посилення впливу тіньового капіталу на різні сфери суспільного життя, його зрощування з державним апаратом, зростання корупції.

Небезпечною для суспільства є багатовекторність тіньових відносин — їхнє поширення практично на всі неекономічні сфери. Ідеться про тіньовий політичний та соціальний ринок, наявність тіньового політичного лобізму, тінізацію виборчої системи, неформальну кадрову політику, тіньовий ринок освіти, медичних послуг, науки, захист замовних (куплених) наукових дисертацій тощо.

Основними причинами такої ситуації є насамперед суперечливість законодавчої бази, відсутність повноцінного ринкового середовища та недостатнє його інституційне забезпечення, слабкість судової влади, особливо механізму виконання її рішень. Приховування реальної економічної діяльності, виведення її у тінь пояснюється також недосконалістю податкової політики. Чинне податкове законодавство України не стимулює суб'єкти господарювання інвестувати капітали в легальну

економіку. Загальне податкове навантаження в Україні майже удвічі перевищує цей показник у групі країн, куди вона входить за рівнем ВВП на душу населення.

Маємо враховувати також недосконалість бюджетної політики, формування бюджетних показників за принципом “від досягнутого”, відсутність належного контролю за виконанням видаткової частини держбюджету, його недостатню прозорість. За оцінками експертів, втрати держави від тінізації доходів щорічно перевищують 12—13 млрд грн. Від незареєстрованої підприємницької діяльності та незадекларованих доходів населення Пенсійний фонд щорічно недоотримує 2—3 млрд грн.

Звертаюся до Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України. **Потрібна цілісна, осмислена система дій з метою викорінення причин та передумов таких явищ та процесів.** При цьому не слід покладатися лише на силові методи — вони можуть дати лише тимчасовий ефект. Наша стратегічна мета полягає в тому, щоб істотно знизити рівень тінізації економіки шляхом легалізації тіньових капіталів. Слід змусити їх працювати на піднесення економіки та примноження національного багатства. Необхідними передумовами цього є створення сприятливого клімату для розвитку підприємництва, розмежування гілок влади, власності та фінансів, забезпечення надійної політичної стабільності, повноти та узгодженості законодавчої бази. Необхідно розширювати міжнародну співпрацю, яка б запобігала використанню фінансових систем для відмивання доходів, отриманих кримінальним шляхом.

* * *

Тепер про політичну реформу. Стратегічною метою реформування владних інституцій в Україні є насамперед посилення дієздатності держави, забезпечення узгодженої і відповідальної діяльності законодавчої та виконавчої гілок влади, демократизація всіх сфер суспільного життя, утвердження основних засад громадянського суспільства.

Я виходжу з того, що базовою позицією політичної реформи є утвердження конституційних механізмів взаємодії та взаємної відповідальності виконавчої і законодавчої влади, формування дієздатного коаліційного Уряду. Водночас існуючий стан реформування суспільних відносин, незавершеність цього процесу вимагають не послаблення, а, навпаки — зміцнення, відповідно до існуючих умов розвитку українського суспільства та зовнішньополітичних процесів, інституту президентства в Україні.

Найважливішими завданнями політичної реформи вважаю **запровадження системи противаг, які б компенсували відсутню нині збалансо-**

ваність влади як цілісного механізму, попередили можливу дестабілізацію політичного процесу. Це насамперед:

- утвердження механізмів формування коаліційного Уряду й водночас — розпуску парламенту за чітко визначених умов;
- запровадження пропорційної системи виборів і як протипагу цьому — обов'язковий перехід до двопалатного парламенту; лише цей крок зможе компенсувати недостатню структурованість суспільства, а відповідно — й політичних сил, забезпечити належну репрезентативність регіональних інтересів;
- утвердження політичного статусу міністра має супроводжуватися зміцненням інституту державних секретарів Уряду і міністерств, які призначатимуться Президентом; водночас слід передбачити введення до складу Кабінету Міністрів України держсекретарів провідних міністерств (3—4 особи);
- запровадження демократичного цивільного контролю в оборонній сфері України й водночас збереження повноважень Президента щодо призначення керівників силових міністерств та відомств.

Проведення політичної реформи не може відкладатися. Протягом періоду повноважень чинного Президента України, який є головним ініціатором реформування владних інституцій, необхідно **внести зміни та доповнення до Конституції України.** Новий Президент має обиратися на основі вимог нової моделі політичної системи України.

У цілому в результаті реформування владних інституцій необхідно забезпечити створення ефективної системи державного управління, яка б відповідала стандартам демократичної правової держави із соціально орієнтованою ринковою економікою. Ця система має бути прозорою, забезпечувати верховенство права, неухильне дотримання конституційних прав та свобод людини, утвердження ефективних механізмів громадсько-го контролю за діяльністю законодавчої та виконавчої гілок влади.

* * *

Відповідно до завдань, визначених Посланням Президента України “Європейський вибір”, минулого року **активізувалася євроінтеграційна політика України.** Важливе значення має офіційне проголошення курсу України щодо набуття членства в НАТО, участь у формуванні загальноєвропейської безпеки, яка враховуватиме національні інтереси нашої держави. Конструктивними були наші дії й у вирішенні низки складних питань щодо набуття Україною вже найближчим часом (до кінця 2004 року) членства в СОТ. Маємо всі об'єктивні передумови успішно вирішити це питання у визначений термін. Розглядаю цей крок

як складову комплексної соціально-економічної стратегії, спрямованої на побудову ефективної, конкурентоспроможної економіки, одну з вагомих передумов створення у перспективі зони вільної торгівлі між нашою державою і ЄС. Предметнішою стала наша робота й щодо приведення законодавства України у відповідність до вимог законодавства ЄС у пріоритетних сферах.

Усі ми розуміємо, що обраний нами шлях не буде легким. Усвідомлюємо й те, що досягнення цілей, які ми ставимо перед собою, вимагає копіткої переговорної роботи з представниками Євросоюзу. Проте все визначатимуть насамперед глибина інституційних перетворень у нашій країні, економічні, соціальні та політичні реформи, утвердження демократії й основних засад громадянського суспільства. Водночас зовнішня політика України на європейському напрямі має бути сконцентрована на тому, щоб запобігти поверненню до сумнозвісних часів Берлінської стіни, перетворенню України на так звану сіру зону, зону протистоянь між інтегрованою Європою і євразійським інтеграційним простором.

Україна заінтересована у відчутній активізації зовнішньоекономічних зв'язків із країнами-учасниками СНД. **Визначальним напрямом співпраці з ними** є формування на принципах СОТ зони вільної торгівлі, що сприяло б **інтенсифікації господарських взаємовідносин, обміну капіталом, товарами, послугами, робочою силою.** Йдеться також про скоординовану політику щодо розвитку систем енергозабезпечення, стимулювання високотехнологічних виробництв, утворення спільних фінансово-промислових корпорацій, формування міжнародних транспортно-комунікаційних мереж тощо.

Водночас нас не може не турбувати той факт, що у 2002 році істотно знизився рівень торговельних відносин між Україною і Російською Федерацією, іншими країнами СНД. Ми не можемо миритися з такою ситуацією. Підписання Заяви президентів Республіки Білорусь, Республіки Казахстан, Російської Федерації і України з приводу посилення інтеграційних процесів і формування Єдиного економічного простору аж ніяк не суперечить нашому прагненню щодо природного зближення з Європою.

Особливо важливим для нас є відновлення конструктивного діалогу зі Сполученими Штатами Америки, спрямованого на утвердження принципів стратегічного партнерства, розвиток наших відносин на засадах взаємоповаги, невтручання у внутрішні політичні процеси, усунення бар'єрів на шляху двосторонньої торгівлі та інвестицій. Мало кому зрозумілою є позиція, згідно з якою українська економіка, у структурі якої майже 80% ВВП виробляється на основі приватної власності, в якій повністю лібералізовано процес ціноутворення та валютні відносини, не визнається як ринкова.

Українське суспільство добре усвідомлює сучасні реалії світового устрою, необхідність спільної протидії новітнім глобальним загрозам, міжнародному тероризму. Наша позиція чітка і зрозуміла — ми завжди виступали й виступаємо за дотримання норм міжнародного права, максимальне використання у вирішенні цих питань високого авторитету Організації Об'єднаних Націй, за створення об'єктивних передумов, які б урівноважували надзвичайно небезпечні деструктивні процеси сучасного світового розвитку.

Глибоко переконаний і в тому, що українська дипломатія має значно активніше працювати в питаннях, що стосуються дальшого поглиблення наших відносин із Польщею, країнами Балтії, Центральної та Південно-Східної Європи, з Китаєм, Туреччиною, Пакистаном та Іраном, іншими країнами Близького Сходу й Латинської Америки. У нас багато спільних інтересів із цими країнами, а це — об'єктивна основа для економічної взаємодії та взаєморозуміння.

Шановні народні депутати!

Трохи більше як через півтора року в Україні відбудуться чергові президентські вибори. **Зі свого боку я докладаю всіх зусиль, щоб вибори нового Глави держави відбулися цивілізовано, на демократичній основі, відповідно до чинного законодавства.** Однак мене непокоїть, щоб період, який залишився до виборів, не супроводжувався новими жорсткими політичними баталіями, які можуть нам лише зашкодити. Ми не повинні зупинятися у своєму розвитку, у політиці реформ, у здійсненні глибоких соціальних перетворень. Втрати, яких зазнає Україна у цьому разі, будуть надзвичайно великими. Сподіваюся й вірю, що всі ми знайдемо в собі сили і волю, щоб не допустити навіть можливості такого розвитку подій, забезпечити реальну консолідацію всіх гілок влади і на цій основі зробити нові відчутні кроки на шляху утвердження України як сучасної високорозвинутої соціальної та демократичної держави. Пройшовши надзвичайно складний шлях економічних, соціальних та політичних перетворень, наробивши чимало помилок, ми збагатилися досвідом, який повинен стати основою для дальшого поступу. Маємо все зробити, щоб такий поступ став вагомим і невідворотним.

ПІДВИЩУВАТИ ДІЄВІСТЬ АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Виступ на Всеукраїнській нараді
з питань стратегії розвитку
аграрного сектору

7 лютого 2003 року

Розмова, що сьогодні відбулася, засвідчила — у цій залі зібралися люди, які вболівають за долю українського села. Дякую за відвертість. Своєю чергою, я хотів би поділитися з вами кількома власними принциповими міркуваннями, що стосуються розвитку аграрного сектору, майбутнього українського села.

Завдяки активному реформуванню у цій галузі останнім часом вдалося багато що змінити на краще. Головне — забезпечити стабілізацію в економіці села. **За три роки виробництво сільськогосподарської продукції збільшилось майже на чверть, продуктивність праці зросла на 60%. Галузь зі збиткової стала прибутковою. У селян з'явилося нове джерело доходів — орендна плата. Не помічати цього, я вважаю, не можна.** Село з великими труднощами входить у ринкові відносини, а вітчизняний аграрний сектор — у світові господарські процеси. Водночас перші позитивні зрушення — хай і доволі вагомі — ще не можуть компенсувати тих значних втрат, яких зазнала галузь за роки економічної кризи. Виникають і нові проблеми, зумовлені сучасними процесами на селі.

Людей обурюють бюрократичні зволікання, що мають місце у процесі реформування земельних та майнових відносин. Вони не хочуть миритися з байдужістю і черствістю окремих посадовців.

Додають проблем і представники окремих політичних сил, котрі намагаються ідеологічно знецінити результати аграрної реформи, посягти зневіру в її успіх. За цим стоять ті, кого аж ніяк не влаштовують

зміни на краще. Перед майбутніми президентськими виборами декому дуже кортить штучно розбурхати семимільйонний сільський електорат.

Я категорично відкидаю претензії щодо необґрунтованості чи неправомірності здійснення земельної та аграрної реформ Указами Президента України. **Криза, в якій опинився аграрний сектор у 90-ті роки, стала наслідком не реформ, а зволікання із заміною колгоспного ладу, який аж ніяк не вписувався у ринкову систему. І ми змушені були шукати ефективні шляхи ринкової трансформації колгоспів і радгоспів.** Часу, щоб продумати кожну дрібницю і зробити все виважено, — було більш як задосить. Однак спротив, що чинився цьому, забрав багато років. Від ухвалення Верховною Радою України постанови “Про земельну реформу” у 1990 році до початку реального паювання у 2000 році минуло ціле десятиліття.

Можна було багато разів усе звірити й уточнити. І площі земель, і перелік майна, і списки людей. І там, де цього хотіли, так і зробили. Скарги ж людей ідуть сьогодні звідти, де цьому чинили всілякий спротив, допускали численні порушення та зловживання. Скажіть, чи є вина Президента в тому, що в селі Василівка Белградського району Одеської області “забули” включити до списку учасників паювання землі аж 150 осіб? І такі випадки непоодинокі. Хіба мало було десяти років, щоб належним чином організувати роботу? У цій залі зібралися ті, від кого залежить, аби спірні земельні та майнові питання вирішувалися в рамках закону, в інтересах селян. Тобто — справедливо й відкрито, за участю сільської громади. Тож давайте зробимо для цього все можливе.

За три останні роки власників земельних паїв стало на 300 тис. більше. І серед них чимало поновлених у правах, завдяки перевіркам, які проводилися за дорученням Президента. Мене заспокоює те, що серед десятків тисяч людей, які звертаються із земельних питань до Глави держави, до Адміністрації Президента й до Уряду, немає жодного, хто б відмовлявся від землі. Навпаки, **люди домагаються реалізації їхнього законного права на землю, борються за справедливий її розподіл, турбуються про її ефективне використання.** І роблять це навіть прихильники лівих партій, їхні місцеві активісти. Це найвагоміший аргумент на користь земельної реформи, яку сприймає і селянство, і все українське суспільство.

Тепер щодо конкретних питань. Не перший рік я порушую проблему **збереження родючості ґрунтів.** Ви добре знаєте, що ця проблема дісталася нам у спадок від Радянського Союзу, де Україні відводилася роль основного постачальника сільгосппродукції. У зв’язку з цим доведена до абсурду ще в 50—60-х роках розораність землі призвела до катастрофічних наслідків. Сьогодні ця проблема ще більше загострилася і вимагає невідкладного розв’язання. Судіть самі. За даними Інституту землеробства, від надмірного розорювання землі її ерозія сягнула неба-

чених масштабів. Щорічно втрачаються 600 млн т ґрунту, в тому числі 20 млн т найціннішого ґумусу.

Йдеться не лише про **відповідальність перед майбутніми поколіннями**, які житимуть на цій землі після нас. Від надмірного вимивання поживних речовин із ґрунту аграрний сектор уже щорічно втрачає мільярди гривень через недоотримані врожаї. Тим часом світ давно йде іншим шляхом. Рілля скорочують навіть країни, в яких розораність дуже мала. США на початку 80-х років вивели з обороту 26 млн га ріллі й вийшли на площу 1910 р. Значно скоротити площу землі в обробітку планує до 2005 року Європейський Союз, де розораність і сьогодні удвічі нижча, аніж в Україні. Та головне, що від цих заходів виробництво сільськогосподарської продукції у світі аж ніяк не скорочується, а, навпаки — зростає.

Утім, вселяє надію вже те, що маємо і свій, бодай невеликий, але позитивний досвід. Сільськогосподарський кооператив “Борисфен” Обухівського району Київської області скоротив площу обробітку землі на чверть — і домігся підвищення врожайності зернових на третину й істотного зниження їхньої собівартості. Нам сьогодні украй необхідний сучасний закон “Про охорону землі”, який би економічними інструментами (я наголошую саме на цьому) змушував сільгоспвиробників переходити на ощадливі та ефективні параметри й технології землекористування.

Ще одна проблема — **формування аграрного ринку**.

Уже третій рік поспіль Мінагрополітики разом із регіонами рапортують про збільшення кількості бірж, торговельних домів, оптових ринків, заготівельних пунктів тощо. Проте механічне створення структур ще не гарантує ефективності ринку. Він потребує наповнення товарними потоками, достатніми для підтримки рентабельної ціни та надійного збуту продукції.

Однак обсяги проданого через біржі зерна на внутрішній ринок торік зменшилися порівняно з 2001 роком більш як у півтора раза, а насіння соняшнику — у 20 разів. Хоча товарні ресурси зерна й насіння соняшнику значно перевищували позаторішні. Натомість продукцію продавали просто з поля, нерідко без урахування якості та ринкової ціни. Сільськогосподарські товаровиробники та їхні торговельні доми на біржах практично відсутні. У Вінницькій області 26 районних агроторгових домів торік через біржі продали всього 2 тис. т зерна. А зібрано було майже 2 млн т. Тим часом різниця між цінами біржового та небіржового ринків сягала 30%, і втрата доходів від позабіржового продажу продукції становила мільярд гривень. Це вартість більш як тисячі зернозбиральних комбайнів, або 10 тисяч тракторів.

Риторичне запитання: чому селяни ігнорують біржовий ринок? Відповідь знайдемо, коли побачимо, хто саме працює на біржі, — і про-

давці, і покупці здебільшого зернотрейдери. А хто виступає в ролі організаторів торгів і засновників бірж? Теж вони. Тому й цураються селяни незрозумілої для них форми торгівлі. Хіба ми цього не бачимо? Чи не хочемо бачити?

Серйозні структурні перекоси допускаються в експорті сільськогосподарської продукції. Тут триває стихійність, бракує осмисленої політики, державної стратегії. Торік експорт сільськогосподарської продукції, в тому числі зернових, ми нарощували. Але ж доходи від цього практично не зростають, а головне — не доходять до селян. А ми скрізь декларуємо, що посідаємо п'яте чи шосте місце у світі за експортом зерна. Проте й на цьому напрямі економічної політики ми втрачаємо колосальні кошти. Причини зрозумілі: **розвиток експортного ринку не узгоджується з його зовнішньою кон'юнктурою. Форсуючи експорт зерна, нам доводиться мати справу з сильними конкурентами, які давно працюють на ринок, а ми в нього тільки входимо. Вони застосовують як економічні, так і політичні та фінансові засоби тиску.**

Наведу конкретний приклад. Торік в Україну надійшло від іноземних компаній заявок майже на мільйон тонн насіння ріпаку та ріпакової олії, а який результат? Насіння ріпаку продано на експорт лише 50 тис. т, а олії — жодної тонни. Площа посіву ріпаку протягом останніх років скоротилась удвічі. Тож чи варто пробиватися на світовий ринок незрозумілими шляхами, лізти, як кажуть, через вікно, коли поруч — відчинені двері? Очевидно, нашому аграрному відомству непросто дається ринкова наука. Воно ніяк не навчиться стежити за кон'юнктурою ринку та адекватно реагувати на його виклики. А де наша аграрна наука? В чому полягає її роль? Стороннього спостерігача?

У своїх виступах я пропонував Урядові розробити трирічну програму становлення та розвитку організованого прозорого ринку, а також спеціальну програму сприяння експорту сільськогосподарської продукції вітчизняними експортерами. Вважаю, що варто повернутися до цього питання. Воно дуже болюче.

Особливої уваги потребує цінова політика. У 1996—1999 роках нам удалося зупинити наростання диспаритету цін. У 2000 році — вперше індекс цін на сільськогосподарську продукцію на 10% перевищив індекс цін на промислову продукцію. Цьому сприяли радикальні заходи з наведення порядку на аграрному ринку, запроваджені указами Президента України в першому півріччі 2000 року. Однак ці перші позитивні тенденції не були закріплені й зрештою — втрачені. Протягом 2001—2002 років диспаритет цін знову зріс на 22%. Ці втрати спричинені відсутністю державної цінової політики на аграрному ринку. Інакшої оцінки бути не може.

Вихід із цієї ситуації бачу насамперед у розвитку конкурентного ринку. У нас немає іншого виходу, як рухатися саме цим шляхом. **Серйозною підмогою має стати членство України у Світовій організації торгівлі.** Але водночас слід обстоювати гідні умови вступу до неї. І належним чином підготувати галузь до нових правил роботи.

Сьогодні слід здійснити реальні кроки щодо фінансової підтримки аграрного сектору економіки. Неприпустимо повторювати помилки попереднього Уряду, який так і не знайшов 50 млн грн для підтримки кредитування заставних операцій із закупівлі зерна. Погляньте на Росію. Там значно оперативніше реагують на ринкову ситуацію. Протягом листопада—грудня минулого року через механізми державних закупівель вилучили з ринку два з половиною мільйони тонн зерна й у такий спосіб підтримали селян. Ми ж про це говорили на початку минулого року. Треба підтримувати село не на словах, а на ділі.

Найгострішою проблемою розвитку аграрного сектору України залишається технічне переоснащення. З кожним роком зростають утрати врожаю від нестачі та ненадійності збиральної техніки. Лише за рахунок збільшення тривалості збирання врожаю ранніх зернових з оптимальних 10 до 30 днів — утрати врожаю становили близько 4 млн т. За виручені кошти від продажу цього зерна можна було б придбати понад дві тисячі нових зернозбиральних комбайнів. Проблема ця не нова, давня, але поки що жодному з Урядів так і не вдалося її вирішити. Усі посилаються на брак коштів. Торік сільськогосподарські підприємства закупили 3,6 тис. тракторів і тисячу зернозбиральних комбайнів іноземного виробництва. На придбання цієї техніки аграрії витратили 90 млн дол. США.

Чому ж ці кошти не пішли у вітчизняне машинобудування?

Відповідь сьогодні звучала у виступах представників селянства: їх не влаштовують низька якість, ненадійність та висока вартість вітчизняної техніки. Водночас Уряд має надати більш серйозну підтримку **розширенню фінансового лізингу, запровадити часткову компенсацію вартості придбаної техніки, зменшити відсотки на довгострокові кредити.** Торік із цієї метою було виділено менш як 40% коштів, передбачених бюджетом.

Банківська система також поки що вперто не погоджується на кредитування купівлі техніки. Якщо в цілому в економіці довгострокові кредити вже становлять 28,5%, то в аграрному секторі — лише 6%. У 1999 році середня ставка за кредити, надані аграрному сектору, перевищувала облікову ставку Національного банку в 1,3 раза, у 2000 році — вже в 1,8, у 2001 — у 2,5, а торік — уже в 3,5 раза. Середня ставка кредитування селян торік становила 25,3%, а в середньому в економіці — 19,5%. Хочу поставити запитання банкірам: хіба в селян прибутки вищі, ніж у вас? Сергію Леонідовичу, сподіваюся, що ви в змозі наблизити банківську

систему і кредитну політику до проблем аграрного сектору, як і економіки загалом.

Нарешті слід **відновити роль амортизаційних фондів підприємств у технічному переоснащенні галузі.**

Ситуація вимагає й радикальніших рішень. Чому б не використати позитивний досвід запровадження у 2000 році одновідсоткового збору від продажу вина й використання його на розвиток виноградарства та садівництва, завдяки чому вдалося виправити на краще ситуацію в цій галузі? Можливо, доцільно встановити додатковий збір з експорту зерна зернотрейдерами й спрямувати його на переоснащення аграрного сектору зернозбиральними комбайнами. На перший погляд, це нестандартні підходи. Їх можна критикувати. Я це розумію. Але в нас і ситуація нестандартна. Згадайте, як у 1999 році указами Президента було запроваджено п'ять видів додаткових зборів до Пенсійного фонду. І ми вирішили проблему пенсійної заборгованості, яка сягала 2 млрд грн.

Є і в аграрному секторі позитивний досвід таких підходів. Маю на увазі запровадження фіксованого сільськогосподарського податку. Торік сплата фіксованого податку майже у 2,5 раза перевищувала його суму в 1999 році, а рівень сплати зріс від 37 до 88%. Спрацював агропромисловий інтеграційний ефект від запровадження фіксованого податку, на який ми розраховували. Загалом торік агропромисловий комплекс сплатив до бюджету 5,8 млрд грн, що у півтора раза більше, ніж у 1999 році. Які ще аргументи потрібні для збереження такого пільгового режиму оподаткування села після 2004 року? Я просив би припинити розмови та дискусії на цю тему.

Важливим пріоритетом у розвитку аграрного сектору залишається **розв'язання соціальних проблем села.** Найгостріша з них — заробітна плата селян (до речі, найнижча серед усіх галузей), яка становить лише половину прожиткового мінімуму. Досі не погашено заборгованість із зарплати. Хоча залишилося зовсім небагато — 340 млн грн, однак темпи її погашення різко впали: у 2001 році — 1,7 млрд, торік — менш як 150 млн грн. Я буду оцінювати роботу обласних і районних адміністрацій з урахуванням розв'язання цієї проблеми. Цього року слід покінчити з цими боргами. Високою залишається натуралізація заробітної та орендної плати. А це таке саме зло, як і бартер, який створює тиск на ринкові ціни. Потрібна конкретна програма поетапного нарощування заробітної плати селян, наближення її до середньої в економіці. Добробут сільськогосподарського населення залежить від розв'язання проблеми його зайнятості.

Проблема **сільського безробіття** має яскраво виражене регіональне забарвлення. Скажімо, в Херсонській області за минулий рік кількість безробітних на селі зросла удвічі, а в окремих районах — у п'ять разів.

Але ж на Херсонщині середній розмір земельного паю сягає 7 га, а на сім'ю — до 20 га. Про яке безробіття, тим паче державні субсидії, тут може йтися? Тому це питання потребує прискіпливої уваги Уряду та органів місцевої влади. Потрібно також посилювати роль територіальних громад у соціальному розвитку села.

Шановні учасники наради!

Сільське господарство — це потужна ринкова база для машинобудування, транспорту, хімічної промисловості, торгівлі, банківської та страхової систем. Домогтися позитивних змін у цій сфері — справа честі не тільки аграріїв, а й їхніх суміжників, органів центральної та місцевої влади. Йдеться насамперед про посилення роботи економічних відомств щодо формування паритетних міжгалузевих відносин, обмеження негативного впливу монополізму галузей інфраструктури. Особливості сільського господарства мають урахувувати у своїй роботі й Національний банк України, Міністерство палива та енергетики, Міністерство транспорту, Антимонопольний комітет та інші відомства. **Вирішуючи проблеми села, ми забезпечуємо майбутнє нашої держави, її достойне місце серед світової спільноти.** Селяни своєю щоденною працею заслужили на серйозну увагу до їхніх потреб. Годі відкладати на майбутнє вирішення проблем села. Маємо докласти всіх зусиль для створення належних умов для його успішного розвитку в найближчій перспективі.

ІННОВАЦІЙНА ПЕРЕОРІЄНТАЦІЯ ЕКОНОМІКИ — ОСНОВА ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО КУРСУ УКРАЇНИ

Вступне слово Президента
України на науково-практичній
конференції “Утвердження
інноваційної моделі розвитку
економіки України”

20 лютого 2003 року

*Шановні учасники конференції!
Шановні друзі!*

Я радий новій зустрічі з вами — елітою українського суспільства, науки й високотехнологічного виробництва, людьми, які не на словах, а на ділі сприяють розвитку нашої держави, зміцненню її незалежності та міжнародного авторитету. Покладаю великі надії на нинішню науково-практичну конференцію, де обговорюватиметься найгостріша проблема сьогодення: перехід не лише нашої економіки, а й всієї системи суспільних перетворень до інноваційного розвитку.

Становлення інноваційної моделі розвитку — це завдання не тільки економічної політики. Йдеться про органічне поєднання політичних, гуманітарних, соціально-психологічних, макро- і мікроекономічних чинників та інституційних передумов, які лише в комплексі здатні надати відчутних імпульсів трансформаційним процесам, розвитку суспільства на інноваційній основі.

Сьогодні йдеться про становлення в Україні принципово нової дієздатної національної системи, яка б функціонувала на ринкових засадах, на принципах самовідтворення. Така система має свою структуру-

рою торкатися кожної клітини соціально-політичного та економічного процесу, надаючи йому відповідних стимулів інноваційного розвитку.

Я хотів би, щоб ми чітко визначилися й у тому, наскільки обґрунтованою є сама постановка питання щодо інноваційної перебудови існуючої системи суспільних, і насамперед економічних відносин, чи достатнім для цього є інтелектуальний, політичний та науково-технічний потенціал нашого суспільства.

Нам слід урахувати й те, що сформована впродовж попередніх десятиліть система міжнародних економічних відносин, в яку ми вже певною мірою інтегровані, функціонує на основі механізмів, що фактично виключають можливість вертикальної міграції країн із нижчого технологічного рівня на більш високий. Така міграція можлива лише для обмеженого кола обраних держав. Тому будемо відвертими — для нас це фактично означає консервацію існуючого міжнародного статусу України, її місця в межах так званої периферійної зони сучасного глобального процесу.

Мої переконання, шановні учасники конференції, вам відомі. Можливо, вони ґрунтуються на тому, що в моїх судинах тече кров людини, причетної до найвищих досягнень науково-технічного прогресу, становлення ракетно-космічного потенціалу колишнього Союзу. Можливо, саме тому завжди був і залишаюся активним прихильником інноваційної моделі розвитку, максимальної концентрації зусиль суспільства на її утвердженні.

Для нас непосильним було це завдання за умов системної перебудови економіки, демонтажу адміністративних структур, глибокої трансформаційної кризи. Існуючий тоді вибір шляхів та механізмів системних реформ був максимально звужений. Нинішня економічна ситуація розширює відповідні можливості. Ми зобов'язані їх повною мірою використати. Об'єктивно питання стоїть так: або сьогодні, або ніколи.

Ще раз хочу наголосити: Україна може претендувати на належне місце в Європі та світі лише за умови опанування інноваційного шляху розвитку, підвалини якого мають бути реалізовані вже на старті нинішнього післякризового етапу в процесі структурної перебудови економіки.

Необхідно забезпечити єдність у реалізації завдань структурної та інноваційної політики.

Власне, ця позиція є ключовою і в стратегії “Європейський вибір”. **Інноваційна переорієнтація економіки — це основа основ євроінтеграційного курсу України.** У зв'язку з цим сформульоване у відповідному документі гасло “В Європу на основі інноваційного розвитку” має сприйматися не як абстрактна формула для прийдешніх поколінь, а як безаль-

тернативна позиція влади і суспільства загалом. Суспільству не потрібні щоденні запевнення окремих посадових осіб щодо прихильності євроінтеграційній стратегії. Суспільству потрібні реальні, практичні кроки у цьому напрямі.

Це стосується насамперед діяльності Кабінету Міністрів. Саме на нього покладається найвідповідальніше завдання — забезпечити осмислений перехід до інноваційного розвитку, дати відчутні імпульси розвитку нашої економіки у цьому напрямі. Нині завершується підготовка Програми діяльності Уряду. Думаю, що не помилюся, коли скажу, що ця Програма викличе суспільні розчарування, якщо в ній не знайдуть чітких визначень бодай найперші кроки до утвердження в нашій країні інноваційної моделі економіки.

Шановні учасники конференції!

У нас уже склалася добра традиція, коли найгостріші проблеми суспільних перетворень обговорюються на таких форумах за участю політичного керівництва держави, парламентарів та урядовців, провідних науковців. Убачаю в цьому один із виявів відкритості влади, демократизму при прийнятті стратегічно важливих для держави рішень.

Так було два роки тому, коли за участю широкої наукової громадськості ми обговорювали основні засади політичної реформи і вже тоді піднесли цю проблему до рангу найактуальніших для нашої держави.

Так було і в листопаді 2000 року, коли у цій же залі — залі Національного технічного університету, одного з найбільших і найавторитетніших політехнічних університетів Європи, — ми обговорювали системні завдання післякризової стабілізації економіки, розглядаючи їх у контексті євроінтеграційної стратегії України. Після відповідного обговорення з'явився доленосний для нашої держави документ — стратегія “Європейський вибір”. Перекоаний в тому, що такою ж значущою для визначення нагальних завдань дальшого прогресу нашої держави стане й нинішня конференція, яку я хочу оголосити відкритою.

Програма конференції у вас є. Ми працюватимемо два дні у напруженому режимі. Хочу відразу наголосити на необхідності жорсткого дотримання визначеного регламенту. У цьому всі мають бути рівними.

УТВЕРДЖУВАТИ ІННОВАЦІЙНУ МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Виступ Президента України
на науково-практичній конференції

21 лютого 2003 року

Щодо підсумків попередніх років

Слід розуміти так: життя настійно вимагає запровадження нових стимулів розвитку, оскільки сформована ще 1994 року діюча система економічної політики не містить механізмів інноваційної мотивації. Вона мала іншу цільову спрямованість.

Ми мали в максимально стислі терміни забезпечити досягнення трьох взаємозалежних результатів:

- по-перше, завершити демонтаж адміністративно-командної системи;
- по-друге, сформувати фундамент ринкової економіки;
- по-третє, утвердити макроекономічну стабілізацію й подолати тривалу руйнівну економічну кризу.

Це були неймовірно складні завдання. Нагадаю, що лише в 1994 році після страшної гіперінфляції, пов'язаної насамперед із різким підвищенням цін на енергоносії (всього за один рік ціни зросли більш як у 102 рази), падіння ВВП становило 22,9, а промисловості — 27,8%. Валютний курс українського карбованця знизився у 8,3 раза.

Водночас потрібно було вирішувати також проблеми іншого порядку. Йдеться про розв'язання усього комплексу найвідповідальніших завдань, пов'язаних зі зміцненням державності та суверенітету України. Через специфіку добре відомих вам — як внутрішніх, так і зовнішніх чинників — вирішення цих завдань виявилось набагато важчим, аніж ми собі уявляли.

Та чи не найбільші труднощі виникали внаслідок перманентного протистояння виконавчої і законодавчої влади, деструктивних дій опозиції, відсутності вкрай необхідної консолідації державницьких та національно-патріотичних сил.

Не можу не сказати і про перебільшені сподівання на зовнішню допомогу. Вона виявилася мінімальною, а в останні три роки припинилася майже зовсім. На відміну від більшості країн Центральної та Східної Європи ми змушені були вирішувати найскладніші проблеми економічної стабілізації, спираючись головним чином на власні сили.

Зрозуміло, що за такої ситуації проблеми інноваційного розвитку не могли розглядатися як домінуючі. Потрібна була максимальна концентрація політичної волі для того, щоб якомога швидше вивести українську економіку з глибокої катастрофи, в якій вона опинилася, й водночас не збачити з обраного шляху, крок за кроком рухатися курсом ринкових реформ, системних перетворень.

Звісно, ми припустилися багатьох помилок. Перекоаний також, що втрати, яких зазнало суспільство у процесі подолання економічної кризи, могли бути значно меншими. Утім, про це легко говорити з позицій сьогодення, з позицій вже накопиченого досвіду. Тоді такого досвіду ані в Президента, ані в моїх колег, на плечі яких ліг весь тягар трансформаційних перетворень, не було. Та попри всі прорахунки, у стратегічному вимірі при визначенні в 1994 році основних засад економічної політики та у процесі її здійснення протягом усього попереднього періоду ми не припустилися помилки. Ми були далеко не в усьому послідовними, далеко не все з наміченого змогли реалізувати. Це так. Але рухалися ми шляхом системних реформ у правильному напрямі.

Звісно, нам потрібно ще надзвичайно багато зробити, щоб навести порядок у власному домі, насамперед подолати нецивілізовані форми накопичення капіталу, високий рівень тінізації економіки, корупцію та економічну злочинність. Найнебезпечнішим є зміцнення позицій тіньового капіталу, його настирливі намагання підпорядкувати економіку та державу власним корпоративним інтересам.

Я це добре розумію. Але маємо враховувати й інше.

За десять років реформ ми пройшли шлях, яким Захід рухався упродовж ста й більше років. Тому, з огляду на це, об'єктивно уникнути прорахунків і деформацій було неможливо. Головне зараз — не дати їм укорінитися, набути системного характеру. Така загроза для суспільства справді існує, тому маємо максимально сконцентрувати свої зусилля, щоб запобігти їй. Ініційована Президентом політична реформа, окрім інших завдань, має сприяти вирішенню й цієї проблеми.

Ще раз хочу наголосити: при здійсненні політики трансформаційних реформ Україна не заблукала на роздоріжжі, не втратила орієнтири. Економічні результати попереднього періоду реформ є переконливим доказом цього. Йдеться не лише про період подолання глибокої економічної кризи, а й структурного оновлення діючих підприємств, реформування відносин власності, перебудови менеджменту, налагодження нових горизонтальних зв'язків, адаптації до умов світової кон'юнктури. Цей процес ще не завершено, проте значна кількість українських підприємств вийшла з кризи, зберігши вагомий конкурентоспроможний потенціал.

Про це свідчить динаміка економічного зростання. Упродовж 2000—2002 років ВВП зріс на 20,4%, обсяги промислового виробництва — на 38,4, продукції сільського господарства — на 23,3, роздрібною торгівлі — на 42,2%. В зазначений період спостерігалася відчутна активізація інвестиційного процесу. Приріст інвестицій становив 40%. На 39,7% зросла реальна заробітна плата. У підсумку за темпами зростання Україна ввійшла до групи країн, які сьогодні лідирують у світі.

В економіці відбуваються позитивні якісні зрушення. За цей час продуктивність праці у промисловості зросла на 54,8, у сільському господарстві — на 47,8%. Намітилися сприятливі структурні зрушення. Збільшується випуск продукції кінцевого споживання. Три роки поспіль швидкими темпами розвивається машинобудування та виробництво товарів широкого вжитку.

Зміцнюються позиції української економіки на світовому ринку. За своїми об'єктивними параметрами вона є однією з найбільш відкритих на Європейському континенті. Попри погіршення зовнішньоекономічної кон'юнктури, зберігається тенденція до збільшення українського експорту. Протягом трьох останніх років його обсяги зросли на 42%.

Наша країна є одним із провідних експортерів чорних металів. Почав зростати експорт продукції машинобудування, легкої та харчової промисловості. Минулого року Україна увійшла в п'ятірку провідних держав — експортерів зерна. Чотири роки поспіль зберігається позитивне сальдо платіжного балансу.

Особливу роль у цьому відіграє стабільність національної грошової одиниці. Нині гривня є однією з найміцніших валют серед країн із перехідною економікою. Упродовж минулого року істотно поповнилися золотовалютні резерви держави. До 30% ВВП зменшився обсяг державного боргу України. Це знову ж таки один із найнижчих показників фінансових зобов'язань держави серед країн із перехідною економікою.

Водночас ми припустилися б небезпечної помилки, якби послабили увагу до наявних хиб, невирішених проблем. Україні потрібно ще надзвичайно багато зробити, щоб остаточно подолати наслідки економічної кризи, особливо в питаннях, що стосуються соціальної сфери, життєвого рівня населення.

Утім, річ не лише в цьому. Не можна заплющувати очі на те, що економічне зростання 2000—2002 років здійснювалося головним чином на екстенсивній основі. Відповідні чинники себе фактично вичерпали. Про це переконливо говорили у своїх виступах академіки Б. Патон, В. Геєць, С. Пирожков, член-кореспондент НАН України народний депутат С. Довгий та інші.

Існуюча ситуація не гарантує нам головного — забезпечення сталого зростання та прискореного подолання на цій основі розриву в обсягах ВВП на душу населення між Україною і країнами Заходу. За роки економічної кризи цей розрив значно зріс і тепер він у кілька разів більший, аніж у Польщі, Чехії та Угорщині, які перебувають на порозі вступу до ЄС.

За такої ситуації **необхідно реалізувати стратегію випереджального розвитку, яка могла б забезпечити щорічні темпи зростання ВВП на 6—7%.** Це наш мінімум. Зі світового досвіду добре відомо, що таке зростання є цілком реальним, але воно можливе лише на основі інтенсивного технічного й технологічного оновлення виробництва. Ми ж маємо протилежне — відтворювальні процеси (за винятком окремих підприємств) здійснюються на технологічній базі, сформованій головним чином у попередні роки. Той факт, що в роки економічного зростання кількість підприємств, які здійснюють інновації, не тільки не зросла, а, навпаки — зменшилася, підтверджує цей висновок.

Цілком поділяю стурбованість, яку висловлювали з цього приводу практично всі виступаючі. Минулого року інноваційну діяльність здійснювало лише кожне десяте підприємство, тоді як у розвинутих країнах частка інноваційно активних підприємств сягає 70%. Як підсумок — частка інноваційної продукції в загальному обсязі промислового виробництва у нас становить менше 7%.

На відміну від розвинутих країн, де 85—90% приросту ВВП припадає на виробництво наукомісткої продукції, наша економіка розвивається без суттєвого використання результатів наукових досліджень. Наука, як і сучасні новітні технології, залишається значною мірою незадіяною.

Я неодноразово порушував питання щодо вад **структурної політики**, відсутності будь-яких механізмів її реалізації. Ситуація також добре відома. Від 1991 до 2002 року частка паливно-сировинних галузей зрос-

ла майже втричі й становить половину обсягів промислового виробництва, тоді як частка машинобудування та галузей соціальної спрямованості зменшилася удвічі. В 1991 році на легку промисловість припадало 12,3% промислового виробництва, а минулого — всього 1,3%. Міжгалузєва незбалансованість виробництва з незначною часткою продукції із закінченим циклом та доданою вартістю негативно позначається насамперед на бюджетних надходженнях. Це зумовлює низьку конкурентоспроможність національної економіки, високу енерго- та ресурсоемність, збільшує техногенне навантаження на природне середовище.

Така економіка не має і не може мати надійних внутрішніх передумов сталого зростання. Тому позиція більшості учасників конференції щодо необхідності принципової перебудови економічної політики є цілком обгрунтованою. Нам потрібно починати вчитися працювати на перспективу, органічно поєднувати завдання поточної політики зі стратегічними цілями. Цього робити ми поки що не навчилися.

Механізми стимулювання інноваційного процесу

При здійсненні політики реформ ми розраховували, що інноваційна система формуватиметься без втручання держави — спонтанно — на основі механізмів самоорганізації. Власне, такою була позиція не лише України, а й інших країн пострадянського простору. Мені не хочеться торкатися питання, звідки прийшли ці ідеї та який вони мали підтекст. Скажу лише очевидне — **вказана політика не була націлена на подолання технологічного відставання та утворення передумов інтеграції нашої країни у співтовариство високотехнологічних держав**. Насправді йшлося про протилежне — про сировинну переорієнтацію нашої економіки та відповідну спеціалізацію у напрямі обслуговування потреб країн “цивілізаційного центру”, що розвиваються на більш високій технологічній основі — на основі постіндустріальних принципів.

Ми є свідками того, що будь-які наші дії, спрямовані на те, щоб вирватися з лещат чинної системи, утвердити механізми підтримки високотехнологічних галузей, що збереглися, часто сприймаються як такі, що не відповідають статусу держави другого ешелону.

Відповідний статус прописано не лише Україні.

Де-факто формується ситуація, за якої країнам, у паспорті яких зберігається позначка радянського минулого, дозволено здійснювати відповідні структурні перетворення й розвиватися лише в межах існуючих нині міжна-

родного поділу праці та міждержавної спеціалізації. Це, до речі, підтверджує й аналіз структури іноземних інвестицій. Усі вони обмежуються підприємствами індустріальної сфери й торгівлі і майже не торкаються наявного потенціалу перспективних, високотехнологічних виробництв.

Більше того — численний загін іноземних експертів, що зберігає свій вплив не лише на урядові структури, а й на законодавців, постійно намагається переконати нас у тому, що такі інвестиції для України є взагалі безперспективними, що головне для нас — утримати власні конкурентні позиції на рівні стадії індустріального розвитку.

Ситуація, що склалася навколо літака АН-70 (який не має і ще довго не матиме відповідних аналогів), є переконливим доказом сказаного.

Складається враження, що відомі ускладнення останніх років, які стосуються міждержавних відносин нашої країни, мають серед інших причин і відповідний підтекст. **Далеко не всім подобається те, що Україна ставить перед собою високі амбітні завдання, що ми починаємо ставати на ноги, здобуваємо можливість розвиватися без зайвої опіки, що, на рещті, нас починають визнавати як державу з вагомим інтелектуальним та високотехнологічним потенціалом.**

Повертаюся до цих питань саме тому, щоб укотре акцентувати увагу на об'єктивній необхідності принципової корекції економічної політики. Вона має бути сконцентрована на головному — на застосуванні механізмів структурно-інноваційного оновлення економіки. Радикально змінити траєкторію економічних процесів, у тому числі й чинний міжнародний статус нашої держави, можна лише на цій основі.

Було б некоректно з мого боку “прописувати” інструментарій відповідних рішень. Це справа Уряду і Національної Академії наук. Чимало слухних пропозицій пролунало також на нашій конференції, їх потрібно всебічно вивчити, узагальнити і прийняти, можливо, спільне рішення Уряду та Президії НАН України щодо визначення конкретних кроків практичної реалізації.

Скажу про головне.

При формуванні інноваційної моделі ми маємо виходити з необхідності органічного поєднання ринкових методів стимулювання науково-технологічної діяльності із заходами, які б забезпечили істотне посилення ролі держави у цьому процесі. Така постановка питання цілковито відповідає світовій практиці.

Коли в повоєнний період для економічно розвинутих країн визначилися перспективи переходу до постіндустріального суспільства, яке спирається на наукомістке виробництво й “економіку знань”, інноваційна політика в них була виділена в ранг визначального пріоритету

держави. Основною метою такої політики стало забезпечення, з одного боку, накопичення знань та інформації, а з іншого — виконання інтеграційної функції, що мала стимулювати поєднання науково-технічної та виробничої сфер.

Ідеться не лише про політику початкового етапу становлення постіндустріалізму. Відповідна практика широко використовується й сьогодні. Класичний приклад цього — державне стимулювання науково-технічного прогресу в США. Як відомо, Програма ПРО, на яку американці розраховують витратити 500 млрд дол., має не стільки військово-технічне спрямування, її реалізація передбачає створення передумов для нового витка високих технологій, забезпечення для США конкурентних переваг.

Так діють не лише великі, а й малі західні держави. Відповідна логіка економічної політики має набути чинності й у нас. Її першим кроком могло б стати відчутне поліпшення фінансування науки шляхом збільшення як бюджетних видатків, так і небюджетних асигнувань.

Треба відійти від “залишкового” принципу. Це безперспективна позиція. Країни Заходу належним чином фінансують науку не тому, що багаті. Вони багаті тому, що відповідні видатки постійно збільшують. Нагадаю, що критерій ЄС щодо цього питання досить високий — на науково-дослідні розробки має витратитися не менше 2,5% ВВП. За всіх наявних складнощів маємо зробити реальний поступ — забезпечити збільшення бюджетних асигнувань у межах не менше 1,5—1,7% ВВП на першому етапі й 2—2,5% — на другому.

Підтримую позицію виступаючих — **першочергової державної підтримки потребує вагомий, визнаний у світі потенціал вітчизняної фундаментальної науки, яка є основою створення власних високих технологій і важливим чинником науково-технічного прогресу.** Я цілком поділяю думку Бориса Євгеновича Патона у цьому питанні. Окрім усього іншого — це ще й питання національної безпеки. Є знову ж таки світовий досвід: залишившись без науки, країна втрачає свою незалежність.

Водночас необхідно реалізувати вже визначені раніше механізми позабюджетного стимулювання науково-технічного прогресу. Йдеться насамперед про механізми довгострокового кредитування через інструменти рефінансування комерційних банків, створення з цією метою банку реконструкції та розвитку, а також іпотечної банківської установи.

Викликає занепокоєння ситуація, що склалася в **банківській системі України.** Попри деякі позитивні зрушення, вона залишається найслабкішою ланкою і майже не впливає на розвиток реального сектору економіки. Рівень капіталізації українських банків становить лише 4,7% ВВП, тоді

як у країнах Центральної та Східної Європи — понад 40%. Не випадково банківські кредити формують лише 5% інвестицій в основний капітал, тоді як у 1998 році цей показник становив 10%. Зрозуміло, що за такого стану банківської системи можливості структурно-інноваційної політики держави звужуються до мінімуму. Про це детально йшлося у виступі голови Промінвестбанку Володимира Павловича Матвієнка. Вважаю, що НБУ має прислухатися до його пропозицій.

Ефективними можуть бути й інші кроки.

Досі залишається незадіяним вагомий інноваційний потенціал приватизації. Є Указ Президента, яким передбачається спрямування не менше 25% коштів, отриманих від приватизації державного майна, на інноваційне оновлення та модернізацію підприємств. Насправді ж відповідні фінансові ресурси йдуть на поточне споживання. Про перспективу ніхто не думає. Я хотів би, щоб Уряд ще раз проаналізував проект Державної програми приватизації на її відповідність зазначеним цілям.

Підтримую точку зору Георгія Марковича Скударя про **необхідність створення державної системи стимулювання інноваційного розвитку.** Йдеться насамперед про якнайшвидше запровадження механізмів прискореної амортизації та податкових стимулів інновацій, а також експорту високотехнологічної продукції. Це загальноприйнята світова практика. Перекоаний у необхідності внесення відповідних змін до чинного податково-го законодавства, й насамперед до проекту Податкового кодексу.

Найболючішим місцем української економіки є відсутність механізмів трансферу інноваційного продукту у виробництво. Такий рух може здійснюватися лише на основі ринкових механізмів та комерціалізації науково-технічної сфери. У цьому особливу роль має відіграти об'єднання промислового, банківського й торговельного капіталу в потужні структури, здатні продукувати високотехнологічні конкурентоспроможні товари та послуги. Не можу погодитися з тими, хто обстоює необхідність демонтажу відповідних структур і надання переваги лише малому бізнесу. У розвинутих країнах Заходу великі та малі інноваційні структури, доповнюючи одна одну, виконують різні функції. Ми дуже повільно рухаємося у відповідному напрямі.

Погоджуюся з тими, хто у своїх виступах висловлював думку, що інституційні структури, які займаються інноваційною справою, залишаються у нас такими ж, як і за радянських часів. Вони несучасні і не здатні забезпечити вирішення завдань сьогодення. Про це говорив у своєму виступі й академік Володимир Семиноженко. Ситуацію слід кардинально змінювати.

Основою інноваційної політики має стати створення фінансово-промислових груп, зокрема транснаціональних, а також горизонтальних та вертикальних холдингових компаній, науково-технічних центрів, технополісів і технопарків, лізингових фірм. У перспективі вони мають стати стрижнем інноваційного процесу. Окремі з таких структур можуть розвиватися через механізми **вільних економічних зон**. Але для цього потрібно “очистити” останні від спекулятивного бізнесу. Аналізуючи ситуацію, що склалася навколо діючих вільних економічних зон, я мав на увазі насамперед цей аспект справи.

У цьому ж контексті особливого значення набуває **стимулювання малого інноваційного підприємництва як провідника інноваційного продукту від науково-технічного винаходу до масового виробництва.** Його становлення відбувається надто повільно. Розвиток малого підприємництва концентрується головним чином у сфері торговельно-посередницької діяльності. Позитивно ставлюся до цього, але ж у нас є й інші можливості. В Україні є невичерпний потенціал створення інноваційних, насамперед венчурних підприємств. Його потрібно задіяти.

Однією з найзагальніших для нинішнього етапу розвитку й водночас чи не найскладнішою є проблема визначення шляхів істотного підвищення вартості національної робочої сили — найвищої цінності держави. Знову ж таки пошлюся на світовий досвід: висока вартість робочої сили — це основний важіль технічного прогресу. Ми часто ставили перед собою питання: чому адміністративна економіка не сприймала науково-технічні відкриття?

Причина зрозуміла: низька вартість одного з основних виробничих ресурсів — робочої сили. Якщо вона висока, вигідніше запроваджувати нові технології. А якщо вона низька, як це має місце у нас, то технічні нововведення запроваджувати у виробництво немає потреби. Його можна збільшувати екстенсивним шляхом — через залучення дешевої робочої сили. Саме таким чином розвивається нині наша економіка. Цю ситуацію необхідно будь-що виправити. Я підписав Закон про збільшення мінімальної заробітної плати, виходячи саме з цих міркувань, хоча розумів усі його фінансові суперечності.

Щоб прискорити створення ефективного конкурентного середовища (а це також один із визначальних стимулів інноваційного прогресу), ми свідомо активізуємо процес набуття Україною членства у Світовій організації торгівлі.

Водночас мене непокоїть той факт, що Урядом досі ігнорується проблема запобігання існуючим тут ризикам. Вони досить серйозні, щоб їх не враховувати. Вступ України до СОТ, як і будь-якої іншої країни, вимагає вироблення багаторівневої системи відповідної адап-

тації національної економіки, зміцнення її інвестиційної привабливості та конкурентоспроможності. Ми незадовільно вирішуємо ці питання. Відсутня також відповідна перепідготовка кадрового потенціалу. Це одна з найгостріших проблем. Ще раз наголошую: мене надзвичайно турбує ситуація з цих принципових питань.

Цілком підтримую думку багатьох виступаючих і з приводу необхідності проведення системної роботи, спрямованої на **розвиток і поглиблення міжнародного співробітництва в інноваційній сфері, її інформаційне та консалтингове забезпечення, трансферт технологій, насамперед із Росією, а також з іншими заінтересованими в цьому країнами.**

Ми ніколи не подолаємо наше відставання у технологічній сфері, якщо намагатимемося розв'язати існуючі проблеми, спираючись лише на власний потенціал. Сучасні процеси глобалізації зумовлюють глибоку інтернаціоналізацію технологічного прогресу. Завдання полягає в тому, щоб активно інтегруватися у цей процес, знайти в ньому свою нішу, стимулювати власний розвиток передусім у відповідних напрямках.

Сутність інноваційної перебудови економічної політики полягає насамперед в тому, щоб максимально сконцентрувати наявні ресурси на конкурентоспроможних галузях науково-технічного прогресу. Вони визначені нещодавно прийнятим Законом “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні”. Це дуже важливий Закон. Завдання Уряду виробити механізми його реалізації. Якщо ми хочемо рухатися шляхом науково-технологічного прогресу, потрібно також повною мірою задіяти Закон “Про інноваційну діяльність”.

Вважаю дуже актуальною проблему, яку порушив у своєму виступі Михайло Захарович Згуровський. Йдеться про **опрацювання механізмів технологічних передбачень**. Доручаю Урядові уважно вивчити ці пропозиції і прийняти конструктивні рішення.

Формування ринку високих технологій

Україна має надзвичайно великі потенційні можливості розвитку внутрішнього ринку високих технологій. Однак він лишається незадіяним. Цілком погоджуюся з позицією учасників конференції: у цьому питанні не можна покладатися лише на стихійні ринкові регулятори. Це дуже небезпечно. Світова практика вказує на іншу закономірність: **внутрішній ринок високих технологій потребує активного державного стимулювання**. Захід зміг у досить стислі строки перебудувати технологічну

базу суспільства, сформувавши ефективні механізми стимулювання виробничої модернізації.

Зупинюсь на деяких найбільш перспективних, з моєї точки зору, проблемах інноваційної політики, вирішення яких має стати пріоритетним для Уряду. Йдеться насамперед про **проблему модернізації енергетичної галузі**. Про це наголошував у своєму виступі академік Анатолій Корнійович Шидловський. Жодна країна не буде своєю енергетичну стратегію на імпортному паливі, ігноруючи власні енергоносії.

Ми ж діємо за протилежним принципом. За обсягами імпорту природного газу Україна посідає одне з перших місць у світі. Якщо в структурі паливно-енергетичного балансу Польщі на споживання газу припадає 10,4%, Франції — 13%, то України — 45,5%.

Привертає увагу й така статистика: вартість газу, який Україна отримує з Росії за надання транзитних послуг — 50 дол. (266,5 грн) за тис. м³. Ціна газу для населення у два рази дешевша — 185 грн. Інша ситуація у Польщі: найдешевша ціна за газ для споживачів становить у цій країні — 120 дол.; у Німеччині — 125—140 євро. У результаті такої різниці між закупівельною і реалізаційною цінами фактичний збиток держави становить 4,1 млрд грн. Висновок очевидний — **треба задіяти механізми, які б дали змогу істотно змінити баланс споживання енергоносіїв, зменшити як абсолютний обіг, так і частку споживання природного газу з одночасним збільшенням цих показників щодо вугілля**. Для практичної реалізації цього завдання нам необхідно визначитися з механізмами реконструкції теплових електростанцій, адаптації їхнього обладнання до роботи на низькоякісному вугіллі, запровадження у тепловій енергетиці, зокрема в котлобудуванні, розроблених нашими вченими новітніх технологій, які б забезпечили її функціонування за рахунок вітчизняної паливної бази. Це не нова проблема. Я порушував її й раніше. Про це йшлося також у виступах учасників конференції. Цілком підтримую позицію тих, хто вважає, що Україна має необхідні як науково-технічні й технологічні, так і економічні можливості для успішного вирішення цього надзвичайно важливого завдання.

Це дасть змогу не тільки реально забезпечити енергетичну незалежність країн, а й відкрити перспективи вирішення найскладнішої проблеми української економіки — розвитку вугільної промисловості. І, що дуже важливо, повніше завантажити потужності вітчизняного машинобудування, чорної та кольорової металургії, хімічної промисловості, приладобудування та будівельної індустрії. Слід урахувувати й заінтересованість у такій політиці іноземних інвесторів, а також її життєво важливий для шахтарського регіону екологічний аспект.

Стимулюючим чинником технологічного переоснащення української економіки має стати також **практичне втілення Державної програми енергозбереження**. Економічна значущість цієї проблеми очевидна.

Захід розпочинав у 70-ті роки новий виток науково-технічної революції з активного (я б навіть сказав, силового) запровадження з допомогою адміністративних важелів енергозберігаючих технологій. З відомих причин цей процес не торкнувся технічної бази колишнього СРСР. Ми не лише успадкували, а й поглибили відповідну ситуацію. За оцінками вчених-енергетиків енергоємність ВВП України за останнє десятиріччя збільшилася на 33%. Нині вона є найвищою в Європі. Про яку конкурентоспроможність українського виробництва може йтися? Цю ситуацію потрібно виправляти.

Кілька днів тому я був у Луганську. Мені показували новий трамвай, який набагато економніший у споживанні електроенергії. Ось вам конкретна справа для Уряду, можливість зробити конкретний крок до розв'язання поставленої проблеми. Таких прикладів я міг би навести чимало.

Такою ж мірою **на чільне місце хочу поставити проблему технічного й технологічного переоснащення агропромислового комплексу**. За роки незалежності на селі здійснено глибокі структурні реформи, докорінно перебудовано земельні та майнові відносини. АПК стає осередком підвищеної економічної активності, лідером у проведенні реформ. Зростає його інвестиційна привабливість. Однак поки що сільськогосподарське виробництво здійснюється на старій, повністю амортизованій технічній базі. Якщо не буде вжито радикальних заходів, то через кілька років техніка на селі стане повністю непридатною для експлуатації.

Наше завдання — у максимально стислі терміни створити сучасну ринкову інфраструктуру технічного забезпечення сільськогосподарського виробництва, зробити доступною для селян практику лізингу сільгосптехніки, істотно вдосконалити механізми кредитного обслуговування сільгоспвиробників. Утвердження приватної власності на землю та ринку землі створює для цього сприятливі економічні передумови. Вирішуючи цю проблему, слід урахувувати, що технічне переоснащення села сприятиме розширенню внутрішнього ринку, розвитку вітчизняного машинобудування і суміжних галузей. За роки незалежності ми зробили чимало для розвитку сільськогосподарського машинобудування. Цей потенціал потрібно максимально задіяти.

Відчутному розширенню внутрішнього ринку сприятиме також прискорений розвиток транспортної інфраструктури, створення міжнародних транспортних коридорів, їхнє інтегрування у транспортні системи Європи і

Азії, Балтійського та Чорноморського регіонів. Той факт, що Україна посідає за своїм транзитним потенціалом одне з перших місць у Європі, визначає особливу значущість вирішення цієї проблеми. Вважаю це питання одним із пріоритетних в інноваційній політиці ще й тому, що й тут, як і в сільському господарстві, стає дедалі відчутнішою результативність реформ.

Позитивним чинником, на мою думку, є **випереджальні темпи розвитку інфраструктури зв'язку та галузей інформатизації, підвищення їхньої інвестиційної привабливості.** Удосконалюється національна мережа телекомунікацій. Відбувається їхнє інтегрування у глобальні інформаційні структури, у тому числі в мережу Інтернет. Створюються сприятливі умови для доступу широких верств населення до світових інформаційних ресурсів.

Наявний науково-технічний потенціал дає можливість вирішувати цю проблему значною мірою на базі новітніх вітчизняних технологій. Переконливим доказом цього є **високі конкурентні можливості авіаційної промисловості.** Наведу лише один приклад. Якщо в 1991 році частка українських підприємств у виробництві приладів та систем бортового радіоелектронного обладнання літаків Антонова становила 15%, то нині — понад 40.

Наша держава входить до п'ятірки країн, які володіють найпердовішими аерокосмічними технологіями. Із 22 базових технологій ракетно-космічної галузі Україна володіє 17.

Останнім часом намітилися позитивні зрушення й у суднобудівній галузі. За їхніми результатами Україна ввійшла до десятки найбільших суднобудівних держав світу. Думаю, що цим сказано надзвичайно багато. Наявні проблеми галузі мені добре відомі, і їх потрібно вирішувати.

Важливим інструментом державної інноваційної політики має стати також **повніше використання унікального технологічного потенціалу оборонно-промислового комплексу.** В основу цієї роботи має бути покладено системну реструктуризацію оборонно-промислового комплексу, зорієнтовану на створення й випуск нової конкурентоспроможної продукції військового та цивільного призначення як для власних потреб, так і для продажу на зовнішніх ринках. Україна посідає вагомі позиції на світовому ринку високотехнологічних озброєнь. І ці позиції слід зміцнювати. Я проти того, щоб про це говорити пошепки. Це одна з вагомих складових науково-технологічного потенціалу нашої держави й розпоряджатися ним потрібно з максимальною ефективністю. Але робити це необхідно в рамках жорсткого експортного контролю.

Маємо унікальні досягнення також на інших напрямках світового науково-технічного прогресу, таких як біотехнології, фізика низьких температур, ядерна фізика, електрозварювання, розробка нових матеріалів тощо. Наведу лише один приклад. Створення високоякісних термостійких та високоміцних матеріалів стало, по суті, основною технічною передумовою виготовлення нової вітчизняної конкурентоспроможної продукції в ракетно-космічній сфері, літакобудуванні, енергетиці та інших галузях. Ідеться, таким чином, не про “чисту” академічну науку, а науку, органічно пов’язану з реальною економікою, зі сферою виробництва. Ще раз наголошую: не лише з погляду завдань внутрішніх перетворень, а й у міжнародному вимірі окреслені контури науково-технологічного потенціалу нашої держави є доволі вагомими.

Увага, яку виявляють до високотехнологічного потенціалу нашої держави інші країни, зокрема Китай, Індія, країни Близького Сходу та Латинської Америки, є незаперечним доказом правильності такого висновку. Все це переконує в тому, що винесене на обговорення конференції питання стосовно переорієнтації нашої економіки в напрямі активних інноваційних перетворень має досить солідне підґрунтя. Це не утопія, а настійна вимога часу. Це питання перспективи нашої держави, питання нашого майбутнього. Це наш святий обов’язок.

Ще раз наголошую — йдеться про визначальне завдання не лише нового Уряду, а й суспільства в цілому, виконавчої і законодавчої гілок влади. Однак першу скрипку в цьому має відігравати Уряд. Утвердження механізмів відповідної політики потребує нових рішень, нових підходів. Я не спрощую ситуацію, але впевнений: це завдання для нас посилене. Наявний науково-технологічний та інтелектуальний потенціал, а також досягнута стабілізація економіки створюють для цього необхідні передумови.

Варто ще раз уважно розглянути питання, що стосуються системи державного управління науково-технічним прогресом. Поєднання освіти і науки в одному міністерстві відповідає світовій практиці. Однак слід визнати й те, що в Міністерстві освіти і науки наукова складова є найслабкішою ланкою. У цьому я погоджуюся з академіком В. Семиноженком. Це неприпустимо. Я очікую від міністра конкретних пропозицій щодо відповідної перебудови.

І, нарешті, останнє, а за своєю значимістю — чи не найголовніше.

Добре відомо, що імперативом сучасного цивілізаційного прогресу є **всесвітній розвиток людського потенціалу**. Це головна складова національного багатства і рушійна сила суспільного поступу, визначальний критерій оцінки його рівня. Світовою практикою доведено, що інвес-

тиці в людський капітал — найефективніші. Саме цим зумовлюється нова якість економічного зростання, що утвердилася протягом останніх десятиліть у розвинутих країнах. У Західній Європі цей компонент забезпечує близько 75% приросту національного багатства. У цій визначальній сфері сучасного цивілізаційного прогресу наші позиції також досить вагомі. Наведу цікаве свідчення відомого американського економіста Лестера Туроу. “В кожній соціальній системі, — зауважує він, — є речі, які вона робить добре і які вона робить погано. У комуністів була погана економіка, однак добра шкільна система... Колишній СРСР був суспільством, яке було високо оснащене наукою, здатною робити найдосконалішу зброю, і яке запустило удвічі більше ракет, ніж США. Всі ці інженери та вчені не зникли...” З такими визнаннями не можна не погодитися.

Наша держава й сьогодні не поступається перед Заходом у питаннях підготовки кадрів. За роки незалежності у нас збільшилася кількість вищих навчальних закладів та кількість студентів. Уже згадувалося про те, що Україна посідає четверте місце у світі за кількістю сертифікованих програмістів. Усе це — вагомий потенціал інноваційного прогресу. Проблема полягає в тому, що ми ще не навчилися його ефективно використовувати.

Мене непокоїть те, що ми так і не змогли створити надійні **механізми захисту інтелектуальної власності**. Чиновники, зобов'язані вирішувати ці питання, опікуються головним чином проблемами захисту відповідних інтересів інших держав. Але ніхто предметно не переймається захистом інтелектуальної власності, яка є складовою нашого національного багатства. Хто порахував прямі втрати, яких зазнає держава у цій галузі? Вимагаю від Уряду предметно вивчити це питання. Потрібно створити надійну систему захисту державних інтересів і в зазначеній сфері інноваційної діяльності.

Думаю, що на часі визначення та реалізація широкомасштабної довгострокової стратегії модернізації всієї системи освіти, наближення її до стандартів ЄС, потреб внутрішнього розвитку держави та суспільства, ринкової економіки. Потрібно докладити всіх зусиль, щоб молоді люди діставали однакові можливості для здобуття якісної освіти, в тому числі вищої, незалежно від доходів та матеріального стану їхніх сімей. Необхідно сформулювати таке середовище, в якому суспільний статус кожної людини визначався б передусім рівнем освіченості, набутими знаннями і вмінням застосовувати їх на практиці.

Хочу порушити й таке питання.

Вважаю, що доцільно на державному рівні вжити заходів, які б дали можливість забезпечити зміцнення інженерної системи, що зберігає свій потенціал і є базовим ресурсом української економіки під час її переходу в інноваційну фазу розвитку. Це вимагає підвищення престижності інженерної праці та рівня її оплати, відновлення на сучасних засадах системи перепідготовки та підвищення кваліфікації інженерних кадрів. Варто вивчити досвід Новокраматорського машинобудівного заводу у цьому питанні, стимулювати його поширення.

Треба активніше працювати над проблемою інтеграції науки й освіти, зробити все можливе для збереження кадрового потенціалу науково-технічної сфери, заохочення молоді до участі в науковій та науково-технологічній діяльності, зокрема шляхом поповнення наукових організацій фахівцями, підготовленими за державним замовленням. Активнішою має бути позиція держави також у питанні підготовки кадрів вищої кваліфікації в зарубіжних навчальних закладах. Це питання слід піднести до рангу офіційної державної політики.

Шановні колеги! Всі ми добре розуміємо, що проблема утворення необхідних передумов для повнішої реалізації наявного інтелектуального та науково-технологічного потенціалу і як наслідок цього — утвердження України як високотехнологічної держави стосується не лише економічної політики. Ця проблема буде ефективно вирішуватися лише за умови, якщо нам вдасться досягти наміченого в політичній сфері — відчутно зміцнити інститути влади, забезпечити їхню конструктивну взаємодію, надати нових імпульсів демократизації суспільства.

Йдеться про невідкладне проведення глибокої політичної реформи як необхідної основи переходу до нового історичного етапу розвитку нашої держави. Утвердження інноваційної моделі економічних перетворень — це одна із системоутворювальних складових цього етапу.

Знову хочу підтримати позицію мого радника академіка В. Гейця. **Інноваційна політика має розглядатися нами як інструмент формування інноваційного суспільства, інноваційної ідеології, інноваційної психології. Основним носієм у цьому має стати середній клас.** Саме так розвивалися країни, які досягли найвідчутніших результатів. У зв'язку з цим можна стверджувати, що політична реформа та інноваційна перебудова економіки — це, по суті, два органічно пов'язані процеси, основа досягнення нової якості суспільного прогресу й водночас шлях наближення України до базових європейських стандартів, шлях реалізації наших завдань і на цьому стратегічному напрямі.

Основний принцип, проголошений нами у стратегії “Європейський вибір”, — в Європу на основі інноваційної моделі — повною мірою

корелюється з цими завданнями. Розраховую на суспільну підтримку запропонованої логіки системних перетворень. Україна як незалежна держава пройшла шлях свого становлення. Нині ми не лише маємо право, а й зобов'язані ставити перед собою нові, більш високі цілі й завдання. Глибоко переконаний в тому, що органічне поєднання цілей політичної реформи та інноваційної перебудови економіки із завданнями європейської інтеграції — це основа не лише нової стратегії держави, а й найважливішого для нас — більш глибокої консолідації нації та суспільства. Звертаюся до різних політичних сил, у тому числі й до опозиції — починаймо формувати національно-патріотичну і національно-демократичну платформу консолідації суспільства на запропонованій основі. Упевнений в тому, що наша конференція надасть відчутних імпульсів розвитку держави та суспільства саме в такому руслі.

НАША МЕТА — УТВЕРЖДЕННЯ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ЗОНИ ВІЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ В МЕЖАХ СНД

Із виступу на неформальній
зустрічі глав держав—учасниць
СНД

*Санкт-Петербург, Росія
30 травня 2003 року*

Уважаемые главы государств!

Думаю, что нет необходимости еще раз возвращаться к вопросу о целесообразности активизации взаимодействия стран—участниц СНГ в экономической сфере. Эта тема обстоятельно обсуждалась на наших последних встречах, и украинская инициатива — посвятить 2003 год реализации конкретных планов и задач в Содружестве, в первую очередь, подготовке к Ялтинскому саммиту предложений по развитию экономической составляющей сотрудничества — была поддержана всеми странами.

Однако, чтобы прийти к запланированному на сентябрь заседанию Совета глав государств СНГ, как было договорено в Киеве, с максимально конкретными результатами, на мой взгляд, каждой из стран необходимо осуществить значительный комплекс работ. Прежде всего это касается оценки или, если точнее, переоценки каждым государством усилий по участию в совместном **создании нами нормативно-правового фундамента зоны свободной торговли**. Ведь именно ее полномасштабное формирование, как неоднократно подчеркивала украинская сторона, должно стать первоочередным этапом на пути углубления экономического сотрудничества между нашими странами.

В рамках Содружества заключено более 60 двусторонних договоров о свободной торговле образца начала 90-х годов. Таким образом, на се-

годняшний день фактически в СНГ действует рынок, состоящий из 60 сегментов, установленные “правила игры” в которых часто противоречат друг другу. При этом базисный пакет, основа которого — Соглашение о зоне свободной торговли 1994 года и Протокол к нему 1999 года продолжают оставаться декларацией, а мы не прекращаем бичевать друг друга запретительными мерами во взаимной торговле.

В связи с этим в феврале я — как Председатель Совета глав государств — обратился с письмом к руководителям всех стран—участниц СНГ с просьбой всесторонне изучить вопрос об участии каждого из государств во введении в действие базового комплекса соглашений, регламентирующих функционирование в рамках Содружества режима свободной торговли. Ведь, по информации предоставленной Исполкомом Содружества, по всем 70 подписанным документам базового комплекса соглашений, регламентирующих режим свободной торговли, внутригосударственные процедуры не завершены более чем в 20% случаев. В этой связи хотел бы выразить надежду на ваше содействие в скорейшем решении данного вопроса с тем, чтобы на Ялтинский саммит мы пришли с полным пониманием того, какие конкретные шаги необходимы для завершения десятилетнего процесса формирования зоны свободной торговли.

Для обеспечения научного и экономического обоснования механизмов создания и функционирования зоны свободной торговли между государствами—участниками Содружества Украина инициировала проведение в августе этого года в Ялте международного научного симпозиума по данной проблематике. Пользуясь случаем, хотел бы пригласить ваши страны принять активное участие в этом научном форуме.

Безусловно, формирование полномасштабной зоны свободной торговли является первоочередным, однако не единственным приоритетом на пути углубления экономического сотрудничества. По мнению украинской стороны, наше внимание в этом плане также должно быть сосредоточено на:

- повышении эффективности использования топливно-энергетического комплекса;
- обеспечении взаимовыгодных условий функционирования блока транспортных артерий и портов;
- реализации программы создания общего аграрного рынка;
- разработке программы для технического переоснащения наших экономик.

Уважаемые коллеги!

И в заключение хотел бы еще раз подчеркнуть: с моей точки зрения, важным условием для эффективной деятельности Содружества является его открытость и подчиненность задачам интеграции в мировые экономические и общеевропейские структуры. Не может идти речь о том, чтобы формировать на основе СНГ некое обособленное самодостаточное образование. Углубление сотрудничества в Содружестве должно предусматривать расширение возможностей включения наших стран в мировую хозяйственную систему — на справедливой, недискриминационной основе, а также переход на более высокий уровень отношений с Европейским Союзом.

2004 рік

Завершити перехідний етап розвитку
українського суспільства



Потрібна реальна антикорупційна політика



У боротьбі з корупцією
потрібен комплекс скоординованих заходів



Зміцнювати потенціал економічного зростання



Сформувати концептуальні засади
довгострокової стратегії розвитку
національної економіки



Стратегія другої хвилі економічних реформ



Орієнтація на високотехнологічні галузі —
засадничий принцип національної
економічної політики

ЗАВЕРШИТИ ПЕРЕХІДНИЙ ЕТАП РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

**Звернення до Верховної Ради
України у зв'язку з Посланням
“Про внутрішнє і зовнішнє
становище України у 2003 році”**

Шановні народні депутати!

Подаючи до Верховної Ради згідно зі ст. 106 Конституції України Послання “Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2003 році”, вважаю за необхідне привернути увагу парламенту до найгостріших проблем соціально-економічного та суспільно-політичного розвитку країни.

Проблеми становлення політичної системи держави

Домінантою політичного життя у 2003 році була ініційована Президентом України політична реформа, всебічне обговорення основних позицій якої стало важливим чинником активізації суспільних процесів, розгортання загальнонаціонального діалогу з нагальних питань розвитку нашої держави, перспектив її майбутнього. Таким чином було сформовано досить потужну суспільну базу громадської підтримки політичної реформи, головною метою якої є завершення процесу становлення політичної системи Української держави і на цій основі – перехідного періоду розвитку нашого суспільства.

Вносячи відповідні пропозиції, я виходив з того, що **президентсько-парламентська система влади відіграла важливу роль на початковому**

етапі державотворення, особливо в перші роки нашої незалежності, забезпечуючи не лише реалізацію складних системних реформ у всіх сферах суспільного життя, а й надійну стабільність суспільства та держави, громадянський мир і злагоду. Проте в діючій політичній системі, у тому числі у чинній Конституції України, закладено суперечності, які нині стали гальмом подальших соціально-економічних та політичних перетворень, зокрема у виправленні викривлень та деформацій і забезпеченні на цій основі нових відчутних імпульсів суспільного прогресу, насамперед у розвитку демократії, в належному реагуванні на складні геополітичні виклики для держави на старті нового століття. І лише упереджені політики не хочуть цього розуміти.

Головним у політичній реформі має стати якісне зростання ролі представницьких інституцій, передусім парламенту, і, очевидно, політичних сил, насамперед партій, у розробці й реалізації державної політики, забезпеченні узгодженої і відповідальної діяльності законодавчої та виконавчої влад, демократизації всіх сфер суспільного життя, утвердженні основних засад громадянського суспільства. У кінцевому підсумку йдеться про посилення дієздатності держави і водночас утвердження таких суспільних умов, за яких демократичні принципи розвитку українського суспільства стануть визначальними у політичній сфері, а демократичні перетворення — незворотними.

Важливо враховувати й те, що завдання політичної реформи прямо і безпосередньо кореспондуються з євроінтеграційною стратегією України — вхідженням нашої держави до спільноти усталених демократій.

Водночас мої пропозиції щодо реформи, переходу до парламентсько-президентської республіки і на цій основі — до консолідованої демократії враховують також особливості суспільного розвитку країн пострадянського простору — найближчих сусідів України. Укорінення демократії в нових незалежних державах — колишніх радянських республіках — має за нинішніх умов вирішальне значення не лише для успішного розв'язання всього комплексу нагальних завдань внутрішніх перетворень, а й для суспільного поступу в Європі та світі загалом. У зв'язку з цим перетворення України на осередок демократії на теренах СНД слід розглядати як питання надто значуще не тільки для українського народу, а й для міжнародної спільноти. У нас є всі передумови для того, щоб здійснити цю відповідальну місію. Конче важливим є те, що попри деякі розбіжності, існування яких цілком вмотивоване, більшість громадян нашої держави саме так оцінює об'єктивну необхідність та безальтернативність запропонованих політичних перетворень.

З розумінням ставлюся до розмаїття позицій різних політичних сил та партій, зокрема й опозиційних, щодо змісту й механізмів політичної

реформи. Це нормальне явище. Турбує інше — застосування окремими силами відверто деструктивних дій, несумісних із цивілізованими нормами політичної боротьби та демократії. **Вірю в те, що український парламент, який у вирішенні найскладніших питань суспільного життя завжди відзначався здатністю до принципових компромісів, може узгодити наявні розбіжності. Перекоаний, що лише конструктивний політичний діалог між парламентською більшістю й опозицією забезпечить прийняття оптимальних для нашої держави та суспільства рішень. Я прихильник саме такого діалогу. Політична реформа має зміцнити консолідацію українського суспільства, а не призвести до зворотного результату.** Виходжу з того, що ключові питання, пов'язані з внесенням відповідних змін і доповнень до Конституції, потрібно вирішити ще до виборів Президента України у жовтні нинішнього року. Не можна ставити це життєво важливе для держави завдання в залежність від політичної кон'юнктури. Реформа не повинна стати заручником амбіцій окремих політиків.

У контексті політичної реформи розглядаю і **нагальність суттєвої активізації та вдосконалення партійного будівництва, відчутним стимулом чого має стати запровадження пропорційної виборчої системи.** Це органічно пов'язані процеси. Відповідно до цього зміцнення партійної системи, посилення ролі партій у функціонуванні законодавчої та виконавчої гілок державної влади має оцінюватись як одне з найактуальніших завдань державного будівництва, центральний напрям реалізації політичних перетворень, спрямованих на дальшу демократизацію Української держави і суспільства, послідовне здійснення стратегічного курсу на всебічну інтеграцію в європейські та євроінтеграційні структури.

Нагальною є й необхідність активізації роботи щодо **створення в Україні правових та організаційних передумов утвердження інститутів громадянського суспільства.** Йдеться про реалізацію одного з базових положень Конституції України, яке встановлює право громадян об'єднуватися нарівні з політичними партіями у громадські організації для здійснення та захисту своїх прав і свобод, задоволення політичних, економічних, соціальних й інших інтересів. Верховна Рада та Кабінет Міністрів України мають суттєво посилити увагу і до цієї проблеми.

Минулий 2003 рік був знаковим для нашої держави і в іншому. Він став по суті першим в історії незалежної України роком **реального функціонування відповідального перед парламентом коаліційного Уряду.** Почала діяти Координаційна рада парламентсько-урядової коаліції. Накопичується цінний політичний досвід і в цих питаннях. Підтвердженням ефективності відповідних механізмів, які у майбутньому мають стати конституційною нормою, стало ухвалення більшістю депутатського корпусу нового законодавства у сфері пенсійного забезпечення та оподат-

кування доходів підприємств і громадян, своєчасне прийняття державного бюджету, інших принципів актів.

Парламент підтримав надзвичайно важливі зовнішньополітичні ініціативи щодо реалізації євроатлантичного курсу, зміцнення нормативно-правової бази боротьби з міжнародним тероризмом, активної позиції України у розв'язанні іракської кризи. Ці рішення стали помітним внеском у зміцнення міжнародного авторитету України, піднесли роль нашої держави в сучасному світовому процесі.

Міцніють економічні позиції держави

Вагомими виявилися результати економічної політики. **2003 рік став одним з найкращих за часи незалежності.** Загалом за 2000—2003 роки ВВП зріс на 32,9%, у тому числі у 2003 році на 9,3%. Ще динамічніше розвивається промисловість, обсяги виробництва якої збільшилися відповідно на 60,3 та 15,8%. За ці чотири роки продуктивність праці в промисловості зросла на 85,9%. Зростання обсягів експорту товарів в Україні за цей час досягло 99,3%, імпорту — 94,3%.

Зазначені зрушення мають серйозні економічні передумови. Вони стали результатом здійснюваних у країні ринкових перетворень, реструктуризації підприємств, підвищення на цій основі їхньої конкурентоспроможності, а також ефективної політики макроекономічної стабілізації української економіки. Йдеться про надійну стабілізацію національної грошової одиниці, відчутне підвищення рівня монетизації економіки, забезпечення мінімальної дефіцитності державного бюджету, суттєве зростання позитивного сальдо платіжного балансу, відчутне скорочення державного боргу, у тому числі зовнішнього, істотне нарощування міжнародних валютних резервів НБУ та інше.

Хочу звернути увагу і на таке: починаючи з 2003 року дані статистичного аналізу свідчать про **нову якість зростання, пов'язану з початком інтенсивного оновлення основних виробничих фондів, відчутним посиленням інвестиційного попиту.** За розрахунками, інвестиції в основний капітал за чотири роки зросли на 92,2%, зокрема у 2003 році — на 27,7%. Суттєво піднявся рівень довгострокових кредитів комерційних банків. За минулий рік приріст іноземних інвестицій зафіксовано на позначці 21,7%.

Зростання інвестиційного попиту зумовило **випереджальні темпи виробництва продукції машинобудування.** Нині ця базова галузь дедалі більше перебирає на себе локомотивну функцію піднесення української економіки. Зміцнюється її інноваційний потенціал. Це один з найваж-

лівіших фактів економічної динаміки останніх років. Твердження скептиків про суто сировинну трансформацію української промисловості не мають жодних підстав. За чотири роки обсяги продукції машинобудування — основної галузі української індустрії — подвоїлися. Вони зросли на 107,1%, у 2003 році — на 35,8%. Це ще один доказ утвердження принципово нової, націленої на майбутнє моделі інвестиційного зростання української економіки.

Загалом за темпами зростання всього комплексу економічних показників у 2000—2003 роках Україна увійшла до групи світових лідерів. За оцінками ЄБРР, середньорічні темпи збільшення ВВП країн Центральної Європи та Балтії, які раніше лідирували, за відповідний період становили 3,3%, в Україні ж — 7,4%. Для прихильників порівнянь з минулим хочу навести і таку офіційну статистику: нинішні темпи економічного зростання незалежної України суттєво перевищують темпи збільшення валового суспільного продукту колишньої УРСР, які у 1976—1980 роках становили 3,4%, у 1981—1985 — 3,3, у 1986—1990 — 1,7%.

Звісно, в економіці залишається ще низка надзвичайно складних невіршених проблем та недоліків. Я постійно акцентую на них увагу Уряду та депутатського корпусу. Про це докладно йдеться і у поданому тексті щорічного Послання. У своїй основі проблеми пов'язані з незавершеністю процесу формування повноцінного ринкового середовища, із помилками та суперечностями здійснюваних реформ.

Некомплексність ринкових перетворень спричинила надзвичайно складну ситуацію минулого року в АПК та на продовольчому ринку. **Негативні наслідки найжорстокішої за повоєнні роки посухи могли бути значно менш відчутними, якби ми не зупинилися на півдорозі в реформуванні земельних відносин, забезпечили створення ефективних атрибутів аграрного ринку, надійну державну підтримку (за світовою практикою) сільськогосподарських товаровиробників.** Системна незавершеність ринкових реформ є, на моє переконання, основною причиною принципових недоліків і в розвитку енергетичного сектору, житлово-комунальної сфери, інших галузей економіки.

У зв'язку з цим мене непокоїть, що в питаннях законодавчого забезпечення поглиблення ринкових перетворень Уряд та парламентська більшість, на яку він спирається, далеко не в усьому були послідовними. Дається взнаки й хронічна проблема українського політикуму — фактична відсутність у парламенті сил праволіберального спрямування, які б на ділі обстоювали курс запровадження ринкових трансформацій. Цю не завжди популярну функцію змушений перебирати на себе Президент України, що для перехідної економіки навряд чи є виправданим.

Така ситуація відчутно позначається на **бюджетній сфері, яка й досі не кореспондується із завданнями політики економічного зростання, виконує суто фіскальну функцію**. Підтвердженням цього є **небезпечне підвищення рівня державного споживання**. Якщо у 1999 році доходи Зведеного бюджету, Пенсійного фонду та державних соціальних позабюджетних фондів дорівнювали 34,6% ВВП, то у 2002 році — 38,8, а за результатами 2003 року — 40,1%. Для економіки з рівнем ВВП, який є в Україні, це занадто високий показник. Але попри це опозиційні сили, і насамперед парламентська фракція “Наша Україна”, що претендує на роль правої опозиції, постійно виступають за дальше нарощування державного споживання. Торішні акції протесту щодо прийняття державного бюджету засвідчили існування цього суперечливого феномена українського парламентаризму.

Проблеми соціальної сфери

Тепер про найголовніше — про розвиток соціальної сфери. У роки майже десятирічної кризи вона зазнала найбільших втрат: за 1990—1999 роки ВВП скоротився на 59,2%, тоді як реальна заробітна плата — у 3,82 рази, виплати пенсій — майже у 4 рази. З урахуванням такої ситуації було реалізовано обгрунтовану в щорічному Посланні Президента України за 2000 рік **політику випереджального зростання (порівняно зі збільшенням ВВП) реальних доходів населення**. У 2000—2003 роках вони зросли на 42,7%, у тому числі у 2003 році — на 5,8%. Цьому сприяла надійна стабільність гривні.

Більш високими темпами зростала реальна заробітна плата, за винятком 2000 року, коли у зв'язку із суттєвим стрибком роздрібних цін (128,2%) цей показник зменшився на 0,9%. У 2001 році реальна заробітна плата збільшилася на 19,3%, у 2002 — на 18,2, у 2003 — на 15,2%. Поліпшується структура оплати праці. Питома вага тих, чия заробітна плата була понад 500 грн, зросла від 5,6% у грудні 1999 року до 33,6% у грудні 2003 року. Водночас питома вага працівників із заробітною платою не вище як 205 грн (офіційно встановлений рівень мінімальної заробітної плати за грудень 2003 року) за цей період зменшилась у 4,6 рази.

Впродовж 2000—2003 років практично стабілізувалися (на межі 27—28%) параметри, що характеризують рівень бідності населення.

Виявилися позитивні тенденції й у пенсійному забезпеченні населення, хоча говорити про успіхи в цій сфері ще зарано. Покладаю надії на реформування пенсійної справи відповідно до законів, прийнятих минулого року.

Гострою залишається проблема майнової диференціації населення. За своїми параметрами вона давно вже перевищила критичний рівень, який визначає поріг соціальної стабільності. Я не прихильник політики штучного обмеження доходів заможних верств населення, багатих сімей. Я проти полювання на відьом. Новий цикл перерозподілу власності в Україні є недопустимим. **Нам потрібно інше: пришвидшені темпи зростання реальних доходів середньо- та малозабезпечених верств населення.** Не можна вважати нормальним явищем, коли приватний сектор економіки, що зміцнює свої позиції, майже весь самоусунувся від розв'язання широкого комплексу соціальних проблем, перекидаючи всі соціальні функції на “плечі” держави.

Таке становище слід обов'язково змінити, орієнтуючись при цьому на світовий досвід. Перекоаний у тому, що й представники ділових кіл та великого бізнесу, які найбільше зацікавлені у соціальній стабільності, цілком згодні з такою постановкою питання. Потрібно розробити механізми його ефективного реалізації.

У зв'язку з цим **концентрованої уваги всього суспільства потребують медицина та загальноосвітня школа.** Настав час, коли весь економічний потенціал суспільства треба зосередити на вирішенні наявних у цих сферах проблем, передусім подбавши про зміцнення їхньої матеріально-технічної бази. Треба зробити все можливе і неможливе, щоб досягти відчутних результатів. Не хочу виправдовуватися, однак раніше це було нереально. Нині фінансовий стан держави зовсім інший. Накопичувані ресурси потребують концентрованого використання, їх не можна розпорошувати. Кабінет Міністрів і Верховна Рада мають визначитися й з цього питання. Суспільство очікує активних дій.

Необхідна нова стратегія детінізації економіки

Протягом останніх років дещо знизився (з 43,5% у 1997 році до 35% — у 2003) рівень тінізації української економіки. Однак він і далі залишається занадто високим й суттєво перевищує рівень тінізації економіки країн Центральної Європи. Значні масштаби тіньової економічної діяльності позначаються на обсягах і структурі ВВП, гальмують соціально-економічні реформи, спотворюють офіційні дані про стан економіки. Одним із найнебезпечніших наслідків розвитку тіньової економіки є її вплив на криміналізацію суспільства. Слід усвідомлювати і посилення впливу тіньового капіталу на різні сфери суспільного життя, його зрощування з державним апаратом, зростання корупції. У цій ситуації **необхідно забезпечити створення чіткого механізму міжвдом-**

чої координації, ефективно і комплексно використання всіх сил і засобів правоохоронних, контрольних, фінансових та інших державних органів у вирішенні такого роду завдань.

Очевидним висновком є й те, що далі обмеження впливу чинників тінізації економіки не може базуватися лише на силових методах, які дають тимчасовий ефект. Це має бути цілісна система дій, спрямована передусім на подолання та викорінення причин та передумов цих явищ і процесів. **Необхідна нова стратегія детінізації економіки, яка забезпечить створення найсприятливіших умов для легальної економічної діяльності на основі максимального врахування інтересів суб'єктів господарювання.**

Водночас хочу звернутися до Кабінету Міністрів та Верховної Ради України з пропозицією розглянути можливість **амністії громадян у зв'язку з легалізацією тіньових капіталів уже в поточному році.** Йдеться про поширену практику, прийнятту й на теренах СНД. Звісно, що амністія не може стосуватися фінансових ресурсів, здобутих унаслідок злочинів проти особи та безпеки держави, поширюватися на осіб, проти яких було порушено кримінальну справу та засуджених. У зв'язку з цим дуже важливо враховувати, що фінансовий ефект від **амністії тіньових капіталів може бути примножений успіхом формування “економіки довіри”.**

Загалом реалізація стратегії детінізації української економіки, яка передбачає вжиття комплексу взаємопов'язаних заходів щодо створення, з одного боку, сприятливих умов для легальної господарської діяльності, а з іншого — посилення відповідальності за економічні злочини, уможливить поліпшення інвестиційного та соціального клімату в суспільстві, дасть змогу підвищити рівень доходів та соціального захисту громадян, залучити додаткові бюджетні надходження й інвестиційні ресурси для забезпечення сталої динаміки економічного зростання, реалізації євроінтеграційного стратегічного вибору України.

Проблеми формування зрілої політичної нації

Зі здобуттям незалежності перед нашою державою з усією гостротою постала **проблема формування зрілої політичної нації.** Крок за кроком належить подолати всі жахливі наслідки політики денационалізації, яку впродовж багатьох століть насаджували українському народові. Зроблено немало, однак час вимагає значно більшого.

Насамперед маємо досягти суспільного компромісу в переосмисленні своєї історії, відмовитися від викривлених стереотипів, які не лише в роки тоталітаризму, а й задовго до того навіювалися суспільній свідомості.

У цьому контексті **особливо гострою є проблема примирення й консолідації українського народу.**

До безперечно позитивних тенденцій суспільного розвитку відношу **складний процес згуртування всіх етнічних складових українського суспільства.** Це наше чи не найвагомніше завоювання за роки незалежності. Владні структури всіх рівнів, а також органи місцевого самоврядування повинні й далі бути максимально уважними до створення сприятливих умов співжиття та співпраці різних суспільних груп незалежно від їхнього соціального, культурного, етнічного походження та віровизнання.

Особливої уваги потребує **сприяння розвитку української культури і духовності.** Ще раз акцентую: в моєму розумінні **проблеми кардинального оздоровлення суспільно-політичного процесу лежать нині насамперед у площині відчутного прогресу духовної сфери.** Необхідні дієві заходи держави щодо повної реалізації конституційних положень стосовно розвитку історичної свідомості, традицій і культури української нації, а також етнічної і культурної самобутності всіх національних меншин в Україні.

Важко переоцінити об'єднанче значення **мовного чинника, що істотно впливає на хід процесів духовного відродження українського народу.** Державний статус функціонування української мови, який потребує суттєвого зміцнення, — це не акт примусу чи приниження інших мов в українському суспільстві, а необхідний стратегічний засіб його реальної консолідації і вироблення цілісного комунікативно-сміслового поля.

Завжди надавав **виняткового значення розвитку державно-церковних взаємин як важливому чиннику суспільно-політичної стабільності.** Україна є багатоконфесійною державою, в якій поряд з віруваннями та конфесіями, що мають багатовікові традиції, дедалі активніше виникають і нові, не завжди відповідні суспільній моралі та національному менталітету. Існують й інші проблеми, вирішення яких потребує вдосконалення чинного законодавства у цій сфері.

Важливою ланкою консолідації української політичної нації залишається **активна участь української діаспори в суспільному житті України.** Держава зобов'язана ретельно вивчати реальний стан культурно-освітнього, соціального, матеріального забезпечення української діаспори, взаємодіяти з урядами різних країн для реалізації на належному рівні передбачених міжнародними нормативно-правовими документами прав і свобод закордонних українців. Неоціненну роль у розв'язанні цих завдань має відіграти прийняття Верховною Радою України Закону “Про закордонного українця”.

Завдання реалізації євроінтеграційного курсу держави

З визначенням у Посланні Президента України стратегії “Європейський вибір” (2002 рік) **проблема реалізації євроінтеграційного курсу нашої держави перемістилася з площини суто політичних обґрунтувань у сферу практичних рішень.** На нинішньому етапі локомотивними ланками цього процесу стали, з одного боку, вирішення широкого комплексу проблем, пов’язаних зі вступом України до СОТ, і з іншого — наші активні дії щодо набуття повноправного членства в НАТО.

Хочу особливо акцентувати увагу на натовській проблематиці. Ініціативна позиція Президента України, яка була підтримана Радою національної безпеки і оборони України, щодо перспективи набуття Україною повноправного членства в НАТО стала переломним моментом у відносинах нашої держави з Альянсом. У цьому доленосному рішенні відбилосся глибоке усвідомлення того, що не лише членство України в НАТО, а й сам процес інтеграції сприятиме вирішенню низки важливих стратегічних для нашої держави завдань, зокрема:

- гарантуванню національної безпеки України, захисту її державного суверенітету;
- сучасному облаштуванню державних кордонів України;
- поліпшенню міжнародного іміджу держави, її активному прилученню до геополітичних процесів, загальноєвропейської та колективної безпеки, зміцненню стабільності у Східноєвропейському та Чорноморському регіонах.

З урахуванням цих чинників процес євроатлантичної інтеграції розглядаю не лише в ряду проміжних ланок реалізації завдань євроінтеграційної стратегії України — мети вищого порядку, а й як ключовий ланцюг цієї стратегії.

Наша держава активно підтримує розширення ЄС, яке відкриває для України нові стратегічні перспективи та вагомі можливості поглиблення євроінтеграційної політики. У результаті такого розширення Україна набуде статусу безпосереднього сусіда країн—членів ЄС, що об’єктивно розширює можливості конструктивного співробітництва нашої держави з ЄС як в економічній, так і в політичній сферах. Упевнений, що нинішні ускладнення у цьому питанні тимчасові й будуть урегульовані. Уряд України робить усе для вирішення цієї проблеми.

Належить творчо осмислити досвід країн першої хвилі євроінтеграційного процесу, **проаналізувати як позитивні, так і негативні моменти, аби уникнути помилок, яких припустилися країни Центральної Європи.** Нас не влаштовує інтеграція в Європу на умовах “молодшої сестри”. Ми

вже це “проходили”. Тому маємо запобігти цим явищам. Відкладення на більш віддалений, ніж це передбачалося нами раніше, строк реалізації кінцевої мети щодо набуття Україною повноправного членства в ЄС стане втратою для суспільства, оскільки йдеться про стратегічну перспективу фундаментальних системних трансформацій, які належить здійснити. А саме:

- про реалізацію у відповідний період часу обґрунтованої у Посланні Президента України “Європейський вибір” **стратегії випереджального розвитку**, яка має забезпечити щорічні темпи зростання ВВП в Україні у середньостроковій перспективі на рівні не нижче ніж 6–7% (у 1,5–2 рази вищі ніж загалом у країнах ЄС), відчутне подолання на цій основі розриву в обсягах ВВП на душу населення між Україною та державами—членами Євросоюзу;

- **опанування інноваційної моделі структурної перебудови та зростання**, реалізація якої має забезпечити істотне підвищення конкурентоспроможності економіки, утвердження України як високотехнологічної держави;

- **цілеспрямоване забезпечення надійних передумов скорочення розриву в рівні та якості життєвих стандартів з країнами ЄС**, утвердження середнього класу — основи політичної стабільності та демократизації суспільства.

У контексті євроінтеграційної стратегії **Україна заінтересована у всебічному розвитку багатостороннього економічного співробітництва з країнами СНД, зокрема з Росією.** Цей розвиток передусім передбачає подолання ускладнень, що виникли впродовж останніх років у зовнішньоторговельних відносинах. **Позитивну роль у цьому може відіграти реалізація Угоди щодо формування Єдиного економічного простору з участю Білорусі, Казахстану, Росії та нашої держави.** Головним для України на нинішньому етапі розвитку є пошук джерел ресурсного забезпечення сталого економічного зростання, утвердження інноваційної моделі розвитку, підвищення конкурентоспроможності економіки, наближення соціальної сфери до європейських стандартів.

Маємо виходити також з того, що **поглиблення регіонального співробітництва повністю відповідає принципам Євросоюзу.** В основі цих принципів лежить розуміння того, що лише через співробітництво і партнерство зі своїми сусідами кожна окрема країна може максимально реалізувати власний потенціал, гарантувати національні інтереси. Україна зацікавлена в європейській орієнтації нового міждержавного утворення. **Посилення інтеграційних процесів між відповідними країнами може сприяти утвердженню у східній частині Європейського континенту зони**

стабільного соціально-політичного розвитку та високих темпів економічного зростання.

З євроінтеграційним курсом повністю узгоджується активна позиція Президента України в питаннях, які стосуються **оптимізації наших відносин з Російською Федерацією, виведення їх на рівень стратегічного партнерства. Європейська спільнота об'єктивно зацікавлена в такому перебігу подій, як і у взаємній координації євроінтеграційної політики наших держав.** Йдеться про важливий чинник розширення зони стабільності на європейському просторі, утвердження якої є одним з визначальних пріоритетів Євросоюзу. Ця принципова позиція знайшла всебічне підтвердження на Ялтинському саміті (жовтень 2003 року) “Україна — ЄС”.

Особливо перспективною є наша конструктивна взаємодія з Казахстаном, який об'єктивно зацікавлений в європейському векторі нового регіонального утворення, має наміри зблизитися з Європою через “четвірку”. Україна може відігравати у цьому процесі функцію сполучної ланки. Такою ж мірою Україна прагне взаємовигідного співробітництва з Республікою Білорусь.

Значущим для нашої держави є всебічне поглиблення багатосторонніх, взаємовигідних економічних відносин з Туркменістаном, який залишається одним із основних торгових партнерів України. Невпинно зростає обсяг прямих українських інвестицій у цю країну.

Водночас стратегія регіональної політики України, **логіка наших економічних відносин з усіма країнами СНД підпорядковані курсу європейської інтеграції нашої країни.** Це базова системотворна позиція зовнішньополітичного курсу України. Президент України завжди дотримувався її і дотримується нині твердо й послідовно.

Серед підсумків минулого року **в нашому активі — відновлення конструктивного діалогу зі Сполученими Штатами Америки, спрямованого на розвиток відносин на засадах взаємоповаги, невтручання у внутрішні політичні процеси, усунення бар'єрів на шляху двосторонньої торгівлі та інвестицій.** Загалом виходжу з того, що встановлення міцних партнерських відносин зі США, особливо у воєнно-політичній сфері, має для нас стратегічне значення, зокрема з урахуванням євроатлантичної стратегії нашої держави, спільних позицій у питаннях боротьби з тероризмом та зміцнення безпеки у Східноєвропейському та Чорноморсько-Каспійському регіонах. Особливу роль у цьому відіграє і той факт, що, згідно з Будапештським меморандумом 1994 року, США є гарантом безпеки та територіальної цілісності України.

Українське суспільство добре усвідомлює сучасні реалії світового устрою, необхідність спільної протидії новітнім глобальним загрозам, міжнародному тероризму. Наша країна підтримала дії антитерористичної коа-

ліції у війні в Афганістані, ратифікувала Європейську конвенцію про боротьбу з тероризмом, направила свої військові контингенти на Близький Схід для допомоги міжнародній коаліції в Іраку, а також до Ліберії, ухвалила з Альянсом План дій Україна — НАТО та Цільовий план дій Україна — НАТО на 2003 рік. Високо оцінено участь України у поліцейській місії ЄС у Боснії та Герцеговині.

Україна завжди виступала і виступатиме за **максимальне використання авторитету Організації Об'єднаних Націй у вирішенні найгостріших проблем колективної безпеки, за створення об'єктивних передумов, які б не тільки урівноважували надзвичайно небезпечні деструктивні процеси сучасного світового розвитку, а й запобігали їм. Йдеться насамперед про спільний пошук механізмів, реалізація яких забезпечила б у глобальному вимірі зближення держав за рівнем життя. Світ, де не звучується, а весь час поглиблюється небезпечний розрив між багатими та бідними державами, не може бути стійким. Обстоювання людської гідності, прав та свобод кожної особи, як і реальна демократизація всіх сфер суспільного життя, можливі лише на основі вирішення зазначеної проблеми.**

Твердо переконаний і в тому, що українська дипломатія має на порядок активніше працювати з питаннями, що стосуються дальшого поглиблення наших відносин з Польщею, країнами Балтії, Центральної та Південно-Східної Європи, з Китаєм, Туреччиною, Індією, Пакистаном та Іраном, іншими країнами Близького Сходу та Латинської Америки. У нас багато спільних інтересів, а це — об'єктивна основа для економічної взаємодії та взаєморозуміння.

Шановні народні депутати!

У жовтні поточного року відбудуться нові президентські вибори. **Усе робитиму, щоб вибори нового глави держави пройшли цивілізовано, на демократичній основі, у повній відповідності з чинним законодавством.** Водночас усім нам слід серйозно замислитися та завчасно виробити схему дій стосовно процесів, які розвиватимуться в українському суспільстві після виборів, для ефективного розв'язання нагальних проблем щодо дальшої перспективи, насамперед — зміцнення державності та суверенітету України.

З урахуванням цього **ключовим моментом президентських виборів нинішнього року має стати забезпечення наступності державної політики у соціальній, економічній і політичній сферах.** Перше десятиріччя незалежності внаслідок дії складного комплексу об'єктивних і суб'єктивних чинників та інерції допущених помилок характеризувалося значними суперечностями, супроводжувалося надто великими втратами в економіці та життєвому рівні населення України. Разом із тим за ці роки Україні вдалося подолати частину найбільш складних та гострих проб-

лем початкового етапу становлення незалежної держави, кардинального реформування всіх сфер суспільного життя, і насамперед — економічної системи. Утверджено критичну масу ринкових перетворень, покладено край тривалій і руйнівній трансформаційній кризі, забезпечено позитивні зрушення в економіці, чотири роки поспіль відбувається її швидке зростання. Неухильно, хоча і надто повільно, почав поліпшуватися добробут основних верств населення. Відбувається складний процес утвердження української політичної нації. Окреслилися певні позитивні здобутки і в духовній сфері. Держава демонструє спроможність адекватно реагувати на нові небезпечні виклики міжнародного характеру, зміцнювати обороноздатність, захищати суверенітет і територіальну цілісність.

У зв'язку з цим підкреслюю: визнаючи неминучість коригування державної політики відповідно до програмно-ідеологічних настанов майбутнього глави держави, **маємо все зробити, щоб забезпечити наступність курсу держави як необхідну умову збереження здобутків і дальшого розгортання позитивних змін суспільного розвитку.**

Усе це вимагає конструктивного підходу та відповідальності всіх політичних сил за проведення виборів у сприятливій політичній атмосфері. Зазначене стосується як нинішньої парламентської більшості, так і опозиції. Опозиційні політичні сили мають пропонувати конкретні альтернативні програми і шляхи суспільного розвитку, а не обмежуватися викладом поглядів і тенденцій, не ховатися за гасла.

Повторюю: суспільство цілком справедливо з великим застереженням сприймає будь-які схеми передвиборного процесу, які мають за мету реалізацію передусім власних амбіцій окремих політиків. Ми не маємо права допустити застосування таких схем.

Якнайвідповідальнішим вважаю завдання щодо **утвердження соборності Української держави.** Неприйнятними є будь-які дії, що загрожують розколом українському суспільству, насамперед за територіально-регіональною ознакою.

Проведення чесних, прозорих і демократичних виборів Президента України слід розглядати і як один з ключових чинників прискорення євроінтеграційних процесів, налагодження продуктивних відносин з провідними демократіями, поліпшення міжнародного іміджу Української держави. Упевнений саме у такому перебігу подій. Розраховую на мудрість і громадянську відповідальність кожного.

ПОТРІБНА РЕАЛЬНА АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА

Вступне слово Президента
України на Всеукраїнській нараді
з проблем боротьби
з організованою злочинністю
і корупцією та захисту прав
людини

29 січня 2004 року

Шановні учасники наради!

Питання, які сьогодні виносяться на обговорення такого авторитетного зібрання, надзвичайно важливі та актуальні. Це насамперед стан боротьби з корупцією й організованою злочинністю, а також захист прав людини — як основна і основоположна функція сучасної держави. Треба з'ясувати, що ми зробили у цьому напрямі, що упустили і куди рухатися далі.

Хочу почути не абстрактні розмови про корупцію як соціальне зло і не загальні декларації про необхідність захисту прав людини. Потрібно з'ясувати об'єктивну ситуацію в країні, а також ґрунтовно проаналізувати результати зробленого. Прошу сміливо, а головне — відверто називати речі своїми іменами, говорити про причини й наслідки та пропонувати конструктивні рішення.

Вірус корупції, набувши глобального, транснаціонального характеру, уразив багато країн світу, не оминувши й розвинутих. Згубна дія цього вірусу тим менша, чим вища здатність державного організму протистояти йому, виявляти до нього суспільний імунітет.

Сьогодні в цьому широкому колі відповідальних посадових осіб, фахівців, науковців нам належить дати відповідь на запитання: наскільки

ки наше суспільство та державні інституції здатні протистояти корупційній злочинності? Наскільки ефективними виявилися численні заходи, про які нам неодноразово повідомляли з різних трибун?

Кожна країна, попри глобальний вимір цього явища, має, очевидно, і власні, національні особливості прояву корупції.

До вітчизняних особливостей я відніс би такі.

По-перше, корупція в Україні успадкована від часів партійно-радянської номенклатури. Нове дихання корупційних сил відкрилося на всьому пострадянському просторі з початком поділу майна — невіддільного від різного роду злочинних діянь процесу. Він, як ви знаєте, триває й досі, хоч і є менш масштабним.

По-друге, корупція має схильність до самозбереження, самовідтворення і мімікрії. Ми спостерігаємо це ледь не щодня, коли ухвалюються рішення в центрі й на місцях щодо різних преференцій та винятків, обмежень та пільг, дозволів та заборон, стосовно створення різноманітних фондів при державних структурах. Реально це означає, що чиновники усіляко намагаються зачепитися за будь-яку можливість для корупційних діянь.

По-третьє, це — особливе корупційне мислення, яке є найбільшим гальмом у боротьбі з цим злом. Адже часто хабарі, кумівство, зловживання владою сприймаються громадськістю деформовано — як норма. Подеколи у свідомості людей спотворена вже сама сутність влади як такої — ніби вона для того й існує, аби нею зловживали й розпоряджалися в корисливих цілях. Сформувався певний прошарок, що не уявляє своєї діяльності поза корупційними схемами, до яких вдаються як до дієвого засобу конкурентної боротьби і здобуття привілейованого становища.

Корупція в соціально-економічному житті неминуче породжує корупцію душі, моралі, заохочує дворушництво і лицемірство. Недолугий термін “умовні одиниці”, запроваджений у фінансово-економічній сфері, аби не називати речі своїми іменами, якнайповніше характеризує подвійні стандарти, що їх диктують суспільству корупційна свідомість і тіньова економіка. Це — явища нерозривно пов’язані й неможливі одне без одного.

Саме це ускладнює встановлення ефективного громадського контролю, без якого не може бути й мови про боротьбу з корупцією на ділі, а не на словах. Тому одне з наших завдань — переконувати громадськість у ненормальності, згубності корупційного мислення й діянь. Як і з наркоманією, з корупцією можна боротися лише на підставі переконання у тому, що це — суспільне зло.

На жаль, маю констатувати, що, попри окремі локальні успіхи, заходи державної політики щодо боротьби з корупцією та організованою злочинністю все ж не зламали ситуацію принципово. Якщо оцінювати масштаби корупції, то доводиться констатувати, що вона вразила всі сфери нашого життя. Особливо ж — енергетику, агропромисловий комплекс, зовнішньоекономічну діяльність, банківську систему, приватизаційну сферу, бюджетну галузь, підприємництво. Дедалі більше доводиться говорити про корупцію у правоохоронних органах та судовій системі.

Відправною точкою нашого розуміння руйнівних наслідків корупції мають стати Права Людини — наріжний камінь нашого державного будівництва, альфа і омега всіх наших старань у сфері економічної, політичної, адміністративної та правової реформ. Адже корупційне діяння — то найбільш цинічне й аморальне порушення конституційних прав і свобод, яке деформує вісь відносин “громадянин — держава”, підриває довіру до держави, покликаної захищати ці права.

Ми повинні переламати ситуацію. Нас чекає особливо напружений, важкий рік. Дехто, напевно, сподівається в рік виборів під прикриттям безладу й хаосу активізувати тіньові процеси. Хай не сподіваються. Хаосу — не буде! Навпаки, я суворо вимагатиму проведення жорсткої, реальної, наголошую — реальної антикорупційної політики, хоч як би мені заважали.

У БОРОТЬБИ З КОРУПЦІЄЮ ПОТРІБЕН КОМПЛЕКС СКООРДИНОВАНИХ ЗАХОДІВ

Виступ на Всеукраїнській нараді
з проблем боротьби
з організованою злочинністю
і корупцією та захисту прав
людини

29 січня 2004 року

Шановні учасники наради!

Дякую за ґрунтовні відверті виступи Генерального прокурора, Голови Верховного Суду, інших фахівців, за зауваження та пропозиції. Ми бачимо, що більшість проблем, пов'язаних із корупцією, лежить у соціально-економічній площині, супроводжує зміну форм власності та переділ майна. Сьогоднішні виступи ще раз підтверджують: **потрібен комплекс заходів, щоб кардинально змінити ситуацію**. Щоб 2004 рік був роком наведення порядку, ефективної боротьби з різними формами злочинності. У правоохоронні органи прийшли нові кадри, і вони повинні докласти всіх зусиль, аби виправдати сподівання суспільства, яке чекає від них конкретних і рішучих кроків.

Коротко зупинюся на макроекономічних показниках минулого року. Ми розцінюємо його як рік дальшого економічного зростання. ВВП піднявся на 8,5% проти 5,2 % у 2002 році. Промислове виробництво збільшилося на 15,8 % (у 2002 році —7 %). За темпами економічного зростання Україна є одним із лідерів серед країн СНД. У сфері виробництва ми домоглися випереджального зростання галузей, які забезпечують науково-технічний прогрес. Рекордний підйом демонструє машинобудування — 35,8 %. Високими темпами розвивалися харчова про-

мисловість, будівництво, послуги транспорту. Активізувалися зовнішня торгівля та інвестиційна діяльність.

Утримується макрофінансова стабільність. Інфляція становила 8,2%. Зросли золотовалютні резерви, кредитування економіки, вклади населення. Зміцнюються фінанси підприємств. Реальна заробітна плата зросла на 15,3 %. Зроблено перші кроки в пенсійній реформі. Підкреслюю, що це перші кроки. Спостерігаємо позитивні тенденції в детінізації доходів населення. Якщо у 2000 році грошові витрати домогосподарств перевищували доходи в 1,5 раза, то у 2002 році — лише на 10 відсотків. Це ознака виходу з тіні.

Водночас невикористаних можливостей, прорахунків і, я б навіть сказав, — парадоксів теж більш ніж достатньо. Погляньмо на бюджет. За минулий рік він в основному виконаний. Але ж закладені в ньому темпи зростання макроекономічних показників перевищені майже удвічі. Виникає закономірне запитання до Уряду: чому немає адекватного збільшення надходжень до бюджету? Де значна частина доходів від зростання економіки? Відповідь очевидна: у тіні. А це мільярди гривень!

Ще один “парадокс”. У 1996 році, на час запровадження гривні взаємні борги між підприємствами були нижчі від рівня ВВП. Зараз вони у 1,5 раза перевищують ВВП. Виходить, борги зростають швидше, ніж економіка. Неозброєним оком видно, що активи підприємств перекочовують з легального — у тіньовий сектор. Якщо б в Уряді нормально працював економічний блок, це би було доведено, ми б не мали сумніву, де корінь цих явищ. Ще три роки тому я доручив Уряду розглянути питання дебіторської та кредиторської заборгованості. Створили робочу групу, яка жодної роботи не проводила. Знову звертаюся до економічного блоку країни: потрібен результат.

Тим часом з’явилися дуже небезпечні тенденції. Темпи зростання заборгованості в недержавному секторі у 2—3 рази вищі ніж у державному. Хіба не зрозуміло, що йдеться про вимивання коштів через фіктивні структури? З цим давно мають розібратися також правоохоронні органи.

Я назвав лише окремі випадки макроекономічних диспропорцій з кримінальним забарвленням, їх перелік можна продовжувати. Але питання в іншому. Важливо усвідомити, що підтримання високої динаміки економічного зростання неможливе без широкомасштабних заходів з наведення елементарного порядку в економіці.

Настав час ґрунтовно проаналізувати причини й наслідки економічної злочинності та пильніше придивитися до діяльності правоохоронних органів у цій сфері. Навіть поверховий аналіз показує, м’яко кажучи, серйозне відставання правоохоронних органів від реалій перехідної економіки.

Візьмімо банківський сектор. Добрий десяток банків доведено до межі банкрутства. Серед них один з колись найбільших — банк “Україна”, звідки пішла банківська еліта. Збанкрутував запорізький “Наш банк”, який не може повернути понад 40 млн грн п’яти з половиною тисячам вкладників, а це здебільшого пенсіонери. Зростає позабанковий обсяг готівки: торік він збільшився на 5,4 млрд грн і надалі живить тіньову економіку. При цьому в структурі виявлених злочинів на банківський сектор припадає всього 7 % їх загальної кількості. Я не почув сьогодні конкретних пояснень у виступі Юрія Кравченка.

Те саме спостерігаємо у сфері зовнішньоекономічної діяльності. Торговельні обороти, неповернена виручка, контрабанда, фальсифікація, несплата митних платежів сягають десятків мільярдів гривень. Але виявлені у цій сфері злочини не перевищують 5 % від їх загального числа. Перелік таких прикладів можна продовжувати. Та висновок очевидний. Економічна злочинність стає дедалі кваліфікованішою і підготовленішою, проникає у сфери фінансових ринків та інформаційних технологій. А правоохоронні органи — будемо відверті — ловлять дріб’язок, а нерідко й обслуговують злочинні оборудки.

За останніми даними, кваліфіковані як хабарництво 7 % злочинів. Це близько 3 тисяч випадків на рік. Тим часом понад 90 % опитаних підприємців не приховували, що були змушені протягом року давати хабарі. Помножте це на кількість підприємців в Україні, і ви побачите, що фактів хабарництва лише у сфері підприємництва у сотні разів більше, ніж декларують правоохоронні органи.

Наголошу ще раз, що боротьба з економічною злочинністю та корупцією — це життєво необхідна справа всього суспільства, оскільки ці явища зачіпають основу основ демократичного устрою держави — права людини.

Проте успіхи в цій боротьбі ледь помітні. Взяти хоча б підприємство. Саме на цей сектор покладаються найбільші надії у забезпеченні сталого економічного розвитку. Світовий досвід це беззаперечно підтверджує, і ми на всіх нарадах про це говоримо. Втім саме підприємство найбільше страждає від наступу криміналітету та чиновництва. Робити успішний бізнес і не порушувати численні нормативні акти у нас неможливо. Ось де головне джерело, що живить корупцію у цій сфері. За оцінками самих підприємців, корупція — другий після податкового навантаження фактор, що тисне на підприємство, гальмує його розвиток. Підприємці змушені “відмивати” величезні суми для підкупу чиновників. Це заганяє малий бізнес у тінь, призводить до приховування діяльності й доходів. Якщо у 1997 році малі підприємства декларували 1,7 млрд грн прибутку, то у 2002 — 1,3 млрд збитків. Біль-

ша частина малого бізнесу — тіньова. Задумайтеся, шановні, це ваша робота, ваша “заслуга”. Всіх, починаючи з губернаторів.

І знову ж таки далеко не останню роль у цьому відіграють правоохоронні органи, витісняючи кримінальні угруповання зі сфери “опіки” малого й середнього бізнесу та займаючи їхні дохідні місця. За оцінками експертів, на утримання правоохоронних “дахів” використовується близько 60 % доходів від контрабанди. Це ще один парадокс тіньової економіки: контрабандисти одержують 40 %, а ті, хто мав би їм дати червоне світло, насправді ж — покривають, у 1,5 раза більше.

Уже п’ять років розробляється законопроект, який має чітко регламентувати дії чиновників щодо підприємців. Уряди змінюються, а такого регламенту досі немає. Невже держпідприємництво неспроможне його розробити? І хіба Азаров заважав Богословській це зробити, перешкоджав зробити справжню систему реєстрації підприємницької діяльності? До речі, у Кривому Розі змогли запровадити спрощену систему реєстрації.

Світова практика свідчить про високу ефективність громадського контролю у сфері підприємництва. Проте рівень самоврядності малого та середнього бізнесу, особливо щодо захисту власних інтересів, дуже низький. Ще раз звертаю увагу на незадовільну роботу губернаторів. Саме ви повинні забезпечити діяльність малих і середніх підприємств.

Тіньовий бізнес і корумпована бюрократія не просто стають партнерами, а розбудовують свою систему монопольної організації бізнесу. До такого повороту подій антимонопольні органи виявилися зовсім не готовими. Це показала торішня дестабілізація “хлібного” ринку. Практика узгодження антиконкурентних дій на ринку значно випереджає процесуальне і антимонопольне законодавство. Передбачені економічні санкції застосовуються лише епізодично. Вважаю, що політику розвитку конкурентного середовища необхідно привести у відповідність до базових засад перехідної економіки, яка реально склалася в Україні. Уряду разом з Антимонопольним комітетом належить внести необхідні зміни й доповнення до чинного законодавства.

Уже, напевне, набила оскому сентенція про те, що вітчизняна бюрократія та корумпованість влади стримують приплив іноземних інвестицій. Усім відомо, що інвесторів відлякують тяганина з наданням ліцензій і дозволів, побори у вигляді так званих добровільних внесків, незрозумілі рішення судів, бездіяльність виконавчої служби тощо. Але що робиться, аби змінити ситуацію?

Ще у 2001 році Вищий арбітражний суд України зобов’язав підприємство “Маїс” (Черкаська область) повернути американському інвестору 3,6 млн дол. Проте через ігнорування цього рішення обласною виконавчою службою сьогодні вже немає з кого стягти борг. Усі

активи “Маїсу” переведено іншим структурам, а підприємство фіктивно стало банкрутом. У Полтаві американська компанія інвестувала у реконструкцію кондитерської фабрики 10 млн дол. Що ж чинить міська влада? А вона, незаконно вимагаючи частину інвестицій на “пожертву для міста”, всіляко протидіє реалізації проекту. Тож чи варто дивуватися, що іноземні інвестиції йдуть переважно в сусідні країни, обминаючи Україну.

“Ласим шматком” для корупції та злочинності залишається приватизація державного майна. Торік тут було виявлено 3,6 тисячі злочинів. Державі завдано збитків більше як на 200 млн грн. Систематичного характеру набули заниження вартості майна, безпідставне передання його до статутних фондів комерційних структур. Таке ставлення працівників органів приватизації до виконання своїх обов’язків дорого коштує Україні. Арешт українського літака в Канаді наочно це проілюстрував. Адже виявилось, що обстояти державні інтереси в міжнародних судових інстанціях — нікому. Не було зроблено належних висновків з відчуження за “тіньовими” схемами активів “Донбасенерго”, “Росави” та інших підприємств.

І далі мають місце численні порушення законодавства в діяльності державних холдингів. Конкретним прикладом тяганини є реформування державної холдингової компанії “Павлоградвугілля”. Система української вугільної галузі збанкрутувала. Цю проблему я вивчав особисто. Побував у Ровеньках, провів спеціальну нараду в Павлограді. Вислухав керівників облдержадміністрації, мерів шахтарських міст, директорів шахт. Було визначено чіткий графік — що, кому і коли робити. Однак з першого ж дня роботу було заблоковано. Мінпаливенерго разом з Фондом держмайна замість узгодженої схеми приватизації нав’язують ліквідацію холдингу і створення замість нього єдиного підприємства, що призведе до зрівнялівки і втрати зацікавленості у кінцевих результатах роботи шахт. Ситуація ускладнилася й кадровою чехардою — за вісім місяців звільнили трьох генеральних директорів холдингу. А тим часом майно компанії розкрадається, за рік тут порушено до десяти кримінальних справ.

Благодатним полем для корупції стала сфера управління державними корпоративними правами. Відповідальність за “розмивання” державної власності Ігулецького гірничо-збагачувального комбінату та “Нафтохіміка Прикарпаття” лежить на Фонді держмайна. Винуватці були звільнені з посад, однак такі випадки, на жаль, непоодинокі. Законопроект, який унеможливорює “розмивання” державної власності, досі не розроблений. Завдання щодо надходжень до бюджету дивідендів на державні пакети акцій систематично не виконуються. Торік одержали 224 млн грн,

або 1,5% вартості акцій. Невже є такі, хто повірить у безкорисливість дій державних чиновників, відповідальних за ці підприємства?

Обов'язкове фінансове планування діяльності державних підприємств так і не запроваджене, хоч кожен рік про це говоримо. Що за цим криється — острах відповідальності чи небажання працювати на державу? Розраховую на досвід першого віце-прем'єр-міністра і міністра економіки.

Думаю, що першому віце-прем'єру та новому міністру економіки слід серйозно взятися за проблеми економіки й фінансів державного сектору. Не перший рік стоїть завдання припинити вимивання фінансових ресурсів державних підприємств через посередницькі структури. Посередники довели до банкрутства вже не одне підприємство. І знову ж таки — риторичне запитання: а куди дивляться міністерства, державні адміністрації, правоохоронні органи? Вони що, займають позицію сторонніх спостерігачів? Не треба мене у цьому переконувати, бо там, де стоїть запах таких грошей, не буває сторонніх спостерігачів, а є — особи при інтересі. Я вимагаю не тільки називати їхні прізвища, а й притягати до відповідальності. На жаль, я цього не почув у виступах керівників правоохоронних органів.

Порушення та зловживання у податковій сфері — явища аж ніяк не унікальні. Проте і тут чимало наших власних національних особливостей. Уже п'ять років зростає економіка — і досить пристойними темпами. А кількість збиткових підприємств не зменшується, вона тримається на рівні 40%. Ну хто повірить, що частка збиткових підприємств у торгівлі торік була такою самою, як і в сільському господарстві, яке через неврожай зерна зазнало великих втрат? Або чим пояснити, що третина готелів, ресторанів, фінансових структур, котрі торгують нерухомістю, — працюють збитково? Хіба ж не зрозуміло, що це — тотальне приховування прибутків з метою несплати податків.

На підтвердження наведу кілька конкретних прикладів. Торговий дім “Нафтотрейд” (Івано-Франківська область) одержав торік 646 млн грн доходу, а податків з прибутку сплатив усього 2 тис. грн. Так само товариство з обмеженою відповідальністю “Херсон-петролеум” примножило дохід на 836 млн грн, а податків з прибутку сплатило усього 56 тис. Про порядність, чесність, відповідальність податківців годилося б робити висновок за цими цифрами. Як на ці безчинства спокійно дивляться фінансові, податкові, правоохоронні органи?

Найбільш дохідні великі компанії ладні йти на усе, щоб скористатись податковими пільгами: вдаються до формального залучення іноземних інвесторів, неправомірно використовують статус підприємств, що постраждали від аварії на ЧАЕС, тощо. Намацавши ці лазівки, ВАТ

“Линос” не сплатив 270 млн грн податку, ВАТ “НПК-Галичина” — 120 млн, ЗАТ “Нафтохімік Прикарпаття” — 50 млн.

Це ж величезні втрати з відповідними наслідками для тих, кого “годує” бюджет, зокрема й правоохоронних органів.

Податковий кримінал тісно пов’язаний з податком на додану вартість. До відшкодування вже заявлено понад 80 % суми нарахованого податку. Це вже не парадокс, шановні урядовці. І проблема не в експорті. На нього припадає лише п’ята частина відшкодувань. Найбільше невідшкодованого ПДВ “зависає” на внутрішньому ринку. Тут і найбільш масштабне приховування ПДВ від сплати. До бюджету потрапляє лише десята частина цього податку, що обертається в ціні товару на внутрішньому ринку. От і маєте масштаби доходів тіньової економіки.

Необхідно докорінно вдосконалити законодавство та адміністрування податку на додану вартість. Не вперше ставлю завдання запровадити спеціальні рахунки для контролю за обігом ПДВ. Такі рахунки вже діють у Болгарії, а з 1 липня вводяться в Росії. Чого ж ми чекаємо? Коли втратимо останній ресурс для повернення ПДВ? Питання, здається, риторичні. Бо всі в цій залі чудово розуміють, що до чого.

Злочинність у бюджетній сфері, за офіційною статистикою, є найбільш поширеною. Скажімо, через неузгодженість у реєстрації власників транспортних засобів та недосконалість контролю за сплатою транспортного збору місцеві бюджети недорахувалися 2 млрд грн.

Панове губернатори! Ви ж жалієтеся, що немає коштів. Так наведіть порядок, чого ви чекаєте? Парадоксально, але факт: щорічно парк автомобілів зростає на 170—190 тис. одиниць, а надходження відповідного податку навіть зменшуються на 50—60 млн. Хіба в ДАІ відсутній облік?

Досі не наведений порядок у системі закупівлі товарів, робіт і послуг коштом бюджету. Процвітає марнотратство, практика придбання товарів за завищеними цінами. І знову традиційне запитання: як на це зреагували правоохоронні органи? А ось як: торік із переданих їм півтисячі матеріалів ревізій порушено лише 11 кримінальних справ. А до суду доведено ще менше.

Тим часом досвід показує, що наведення елементарного порядку в державних фінансах дає у підсумку значне збільшення доходів держави. Так, за два роки після зміни керівництва Держмитслужби митні платежі зросли більш як удвоє й становили 14 млрд грн. Хоча колишні керівники Держмитслужби запевняли мене, що всі резерви вичерпано і збільшення платежів неможливе.

Держава зазнає величезних втрат від контрабанди. За оцінками фахівців, тільки чверть — чверть! — товарів легкої промисловості надходить на внутрішній ринок легально. Втрати бюджету від цього

гігантські — 1 млрд грн. Тож не дивно, що торік у легкій промисловості виробництво зросло всього на 4 %, тоді як у промисловості в цілому — майже на 16 %.

Тіньова економіка в нас традиційно асоціюється з виробництвом та реалізацією лікеро-горілчаних і тютюнових виробів. Черговий парадокс: рік тому кожна десята акцизна марка замовлялася для маркування п'ятдесятиграмової тари. А чи багато таких пляшок ви бачили в продажі? Зрозуміло, що ці марки клеїлися на значно більшу пляшку.

Тінізація та фальсифікація ринку алкоголю сягнула таких масштабів, що від неякісних напоїв щорічно вмирає близько 10 тис. осіб, а 30 тис. — хворіють. Це ще одна ілюстрація порушення прав людини, прав споживача, і — аргумент для нещадного винищення організованої злочинності та корупції.

Ситуація суттєво змінилась із запровадженням державної монополії у цій сфері. Як результат — виробництво алкогольних і тютюнових виробів не скоротилось, як передрікали, а зросло більш як на 20 %. За півроку замовлення на акцизні марки нового зразка для маркування алкоголю збільшилися майже удвоє, для тютюну — на 25 %. Та який супротив довелось здолати! Щойно ухвалено відповідний Указ Президента, а 50 депутатів уже направляють звернення до Конституційного Суду про визнання документа неконституційним. Серед підписантів знайомі прізвища: Мороз, Тимошенко і компанія. Кого вони захищають? Інтереси народу чи ділків, які труять фальсифікатом людей і набивають кишені?

В результаті виконання Указу вже зупинено діяльність більше 100 підпільних цехів, скасовано 2400 ліцензій, до бюджету додатково залучено 250 млн грн. Закрито близько тисячі “точок” незаконної торгівлі алкогольними напоями. Ця робота триває.

Хочу поставити кілька запитань шановному товариству, присутньому у цій залі. Хіба ви не знаєте, що відбувається на ринку алкоголю? Бар-дак! Хіба складно налагодити систему ефективного контролю, яка б унеможливила тінізацію ринку алкогольної продукції? Хіба важко проконтролювати рух сировини — зерна і спирту, використання обладнання, рух самих алкогольних напоїв. Переконали, що не складно. Працює комісія, і я сподіваюся, що в цьому питанні буде наведено порядок. Проблема полягає в іншому. Немає бажання це зробити, і насамперед — у правоохоронних органів, окремі представники яких часто виступають “дахом”. Таке ставлення до нагальних суспільних проблем недопустиме.

Насторожує і ситуація навколо виробництва самих акцизних марок. Торік лише за півріччя їх було списано на брак близько 30 млн штук. Звідки таке браковиробництво? Зараз правоохоронні органи

з'ясовують походження цих “відходів” — чи, бува, не потрапили вони в обіг, і хто на цьому нагрів руки. До проблеми випуску і торгівлі лікеро-горілчаними виробами ми повернемося за декілька тижнів.

Ще одне. Приманка для організованої злочинності — так звані конфісковані та безхазяйні товари. Торік бюджетні надходження від реалізації конфіскаату порівняно з 2001 роком скоротилися утричі, безхазяйного майна — на 20 %. Загалом щорічні втрати бюджету від безгосподарського використання такого майна сягають понад 100 млн грн. У 2003 році Держмитслужба передала виконавчій службі товарів на суму 30 млн грн, а від їх продажу до бюджету надійшло всього 5 млн. Навколо конфіскаату виник і процвітає своєрідний бізнес. Так, конфіскований цукор ішов по 60 коп. за 1 кг, спортивне взуття по 5 грн, а сорочки — по 3,5 грн. Однак це ціни тільки для “своїх”. Що стоїть за такою арифметикою — здогадатися не складно. От тільки охочих рахувати катма.

Часто безхазяйне майно чомусь переходить не державі, а суб'єктам господарювання — портам, залізницям, а відповідальні посадовці — скажемо так — ніяково заплющують на це очі. Ще кілька років тому я доручав Уряду створити єдину інформаційну систему обліку та продажу такого майна. Однак цього досі не зроблено, що дуже схоже на свідомий саботаж з боку тих, кому вигідна безконтрольність у цій сфері.

У реальному секторі економічна злочинність найбільше вразила енергетику. На неї припадає кожен десятий злочин у сфері економіки. Торік підконтрольні державі обленерго безоплатно відпустили електроенергії на 570 млн грн. Понаднормативні комерційні втрати в мережах становили майже 8 млрд кВт · год., які, не сумніваюся, знайшли свого споживача. Тільки чийм коштом? Державним!

Належної реакції Мінпаливенерго на таке “господарювання” не видно. Через безконтрольність міністерства була доведена до банкрутства друга після “Енергоатома” генеруюча компанія — “Дніпроенерго”. А ще не так давно на межі банкрутства балансувала й НАЕК “Енергоатом”.

Тому для підвищення ефективності управління державним енергетичним сектором Президент прийняв рішення про створення спеціалізованої Національної енергокомпанії. Це — питання національної безпеки, як і економіки в цілому. Йдеться про єдиний комплекс. Якщо Національна енергокомпанія запрацює так, як зараз “Нафтогаз України” чи “Енергоатом”, переконаний, справи підуть на краще.

Підвищена криміногенність у вугільній галузі. Це зумовлене значним бюджетним фінансуванням та комерціалізацією збуту продукції. Бюджетне фінансування галузі за останні 3 роки збільшилось на третину, а видобуток скоротився на 5% (на 4,5 млн т). Кредиторська заборгованість в 2,8 рази перевищила дебіторську. Виходить: чим більше держава дає, тим більше втрачає. Що це — некомпетентність чи марнотрат-

ство? Нарешті Мінфін і Мінекономіки разом із Мінпаливенерго мають розібратись у цьому.

Особливий провал із видобутком коксівного вугілля, який торік скоротився на 2,7 млн т (на 5 %). Такого у нас не було з середини 90-х років. Натомість зріс імпорт вугілля, який вже в три рази перевищує експорт. А тільки від ввезення дорожчого на 15 % імпортного коксу торік економіка втратила майже 100 млн грн. Кажуть, що імпортна вугільна продукція якісніша. Можливо. Цей парадокс, здається, можна пояснити прислів'ям: чужа жінка завжди краща. Але хто назве розумним втрачання коштів, у тому числі бюджетних, на підтримку зарубіжної вугільної промисловості?

Серйозних прорахунків минулого року допущено на ринку нафтопродуктів. Після відомої “бензинової” кризи 1999 року його ще так не розхитувало. Проте адекватних, а головне — ефективних методів реагування немає. Нові автозаправки з’являються як гриби після дощу. Зростають торгові обороти. Але які прибутки одержують, які податки сплачують — ніхто не знає. Окремого обліку й звітності немає.

Підкреслюю, основні роздрібні ринки — продовольчі, нафтопродуктові — мають бути під пильним оком держави.

Злочинним економічним середовищем — вибачте, але інакше назвати його не можу — залишається торгівля. Ця сфера має найбільше обігових коштів, кредитів та інвестицій. Тим часом третина підприємств галузі працює збитково, хоча практично без банкрутств. Їх і не може бути. Бо в жодній галузі немає таких віртуальних фінансових схем, як у торгівлі.

У 2003 році торгівлі надано податкових пільг на 10 млрд грн, а податків надійшло трохи більше як 1 млрд грн. В галузі посилилися монополістичні тенденції. Половину оптово-торгового обороту контролює всього 350 структур. Ось звідки цінові проблеми на ринках продовольства та пально-мастильних товарів. Перепродаж товарів покриває дві третини оптового товарообігу. Таким чином “накручуються” ціни по всьому торговельному ланцюгу. Водночас оптовики — найбільші заявники на відшкодування ПДВ. Фіктивні фірми та контракти тут стали звичним явищем. Тим часом поширені у ринкових країнах механізми виявлення тіньових схем торгівлі — зустрічні звірки рахунків оптових та роздрібних торговців — всіляко ігноруються.

Останнім часом у торгівлі активізувались так звані **транзитні структури**, які займаються перерозподілом прибутків. А по суті — приховуванням доходів від оподаткування. Невелика група таких структур вже контролює більше половини оптово-торговельного обороту. І при цьому вони мають від’ємну базу оподаткування. Тобто держава ще їм винна.

Набуває поширення торгівля через телефони-магазини, Інтернет-мережу тощо. Здебільшого у такий спосіб збувають неякісний товар. У підсумку — ошукані споживачі, приховані прибутки й несплачені податки. Контроль там геть відсутній. А це ж сфера діяльності органів внутрішніх справ, Держспоживзахисту.

Питання торгівлі та контролю в Уряді практично ніхто не веде. В Міністерстві економіки та з питань європейської інтеграції цей блок постійно скорочується. В більшості областей та районів ліквідовані управління та відділи з питань торгівлі. Це — серйозне послаблення контрольних функцій держави. І миритися з цим не можна.

З підвищенням попиту на землю зростає злочинність у сфері земельних відносин. На місцях широко практикується безоплатне передання земельних ділянок у власність або їх продаж за символічними цінами. Де джерело для зловживань? Відповідь очевидна: ці ж земельні ділянки комерційні структури й окремі громадяни купують або продають уже за ринковими цінами. Держава знов у збитках, а ділки підраховують прибутки. У Криму на територіях заповідників та виноградників розміщують пляжі та атракціони, роблять великий бізнес, а до бюджету йдуть копійки. Зараз там працює комісія РНБОУ. Подібні приклади можна навести й по інших рекреаційних зонах та великих містах.

Очевидне зволікання із проведенням інвентаризації, грошової оцінки земель, розробкою планів землеустрою. В третині населених пунктів досі не визначені їхні межі, в половині — не проведена інвентаризація та грошова оцінка. Кому вигідно, щоб усе було в тумані, щоб не існувало жодних карт і проектів, щоб усе було “під сукном”, у сейфах? Насамперед тим, хто розпоряджається землею. А де ж контроль, де правоохоронні органи? Де керівники міст, областей? За останні два роки за порушення земельного законодавства до кримінальної відповідальності притягнуто аж 30 голів сільських, селищних та міських рад. Тому й не дивно, що люди втрачають довіру до влади та реформ. Тим часом розробка і прийняття законів, які могли б зупинити це свавілля на місцях, всіяко гальмується. Маю на увазі насамперед Закон “Про ринок землі”.

Багато проблем у сфері надкористування. Злочинність і сюди простягає руки. Після спеціального засідання Ради національної безпеки і оборони у червні минулого року зрушень на краще не бачу. Відповідний комітет з природних ресурсів поки що не запрацював. Іде боротьба за сфери впливу, а робота стоїть. Практично зупинено видачу і продовження ліцензій, хоча ніхто з користувачів роботи не припинив. Сьогодні у черзі на отримання дозволів більше півтисячі заявок. Втрати держави оцінюються в 1 млрд грн.

Непрозорі правила здійснення надкористування створюють вигідні умови для корупції. Досі немає порядку надання ділянок у користування, контролю за погодженням документів. Як наслідок — самотахоплення земельних ділянок. Надто поблажливим є ставлення до боржників зі сплати збору на геологорозвідувальні роботи, сума якого вже понад 400 млн грн.

Сприятливим для злочинного середовища залишається фондовий ринок, який використовується переважно для спекуляцій з акціями. Майже 95 % операцій з цінними паперами здійснюється непрозоро, а близько 75 % — за кордоном. І здебільшого, як ви розумієте, в офшорах. Кому це вигідно — зрозуміло. Втрачають — економіка, бюджет, зрештою — імідж країни.

Аналогічна ситуація на страховому ринку. Лише третина страхування працює на економіку. Решта — тіньові та напівтіньові фінансові схеми. Страхів надходження зростають, а виплати практично не змінюються. Через псевдостраховання значно зменшується база оподаткування, а частина капіталу вивозиться за кордон. Невже податкові, правоохоронні служби та органи контролю не можуть протистояти цьому?

Пильної уваги правоохоронних органів потребують іпотечні та пенсійні фонди. Сьогодні криміналізація загрожує успіху пенсійної реформи.

Не можу не згадати про лотерейний ринок. Більше року тому я поставив питання про необхідність державної монополізації у цій сфері. Переконали, що вона мала б такий самий позитивний результат, як і у сфері обігу алкоголю та тютюну. Замість нинішніх 50 млн грн щорічно могли б мати на порядок більше.

Лотерейний бізнес зрощується з гральним, де проблем ще більше. Все це вправно використовують злочинні групи для наживи і відмивання незаконних доходів. Час уже наводити лад у цій справі. Відповідний Указ Президента України залишається невиконаним.

Хочу привернути увагу до **соціального аспекту злочинності**. Минулого року, за звітами правоохоронних органів, виявлено 1200 злочинів, пов'язаних з невивплатою заробітної плати. Насправді шкідлива практика набула значно більшого поширення. На сьогодні майже 1,5 млн працівників несвоєчасно одержують заробітну плату. Кожен із таких фактів — злочин. Вважаю це ще більш неприпустимим саме тоді, коли почала зростати економіка. Влада і правоохоронні органи не мають права спокійно це спостерігати. Безоплатна експлуатація працівників є протиправною і недопустимою. У Конституції України записано: "Право на своєчасне одержання винагороди за працю захищається законом". Тому вимагаю від правоохоронних органів ставитись до невивплати за-

робітної плати з усією суворістю, адже це — пряме порушення прав людини, антиконституційний злочин.

Живильним середовищем для корупції є надмірний бюрократичний апарат. З початку адміністративної реформи у грудні 1999 року чисельність апарату Секретаріату Кабінету Міністрів збільшувалася 18 разів, апаратів інших центральних органів виконавчої влади — 95 разів. Замість передбаченого адмінреформою скорочення службовців їх чисельність зросла на 21 %.

Попри мою жорстку вимогу щодо уніфікації оплати праці в усіх без винятку міністерствах і відомствах, тут діють десятки різних схем. Органи виконавчої влади змагаються одне з одним, запроваджуючи всілякі надбавки й доплати.

Безумовно, оплата праці державних службовців потребує суттєвого поліпшення, особливо — у правоохоронних органах. Останнім часом ситуацію тут виправлено. За минулі три роки фінансування Міністерства внутрішніх справ збільшилось у 2,2 раза, тоді як загальні видатки державного бюджету — тільки в 1,6 раза. Сьогодні заробітки рядового і молодшого начальницького складу перевищують їхній рівень у більшості працівників бюджетної сфери. Нещодавно підвищено оплату дільничним інспекторам міліції. І це правильно. Держава підтримує правоохоронців. Але ж і суспільство чекає результативної роботи у боротьбі зі злочинністю. Це є важливою і необхідною умовою в контексті руху до європейської інтеграції України. Минулого року у цьому напрямі ми зробили значний крок вперед. Набрал чинності закон про протидію відмиванню брудних коштів, запрацював Державний департамент фінансового моніторингу, налагоджено його співпрацю з правоохоронними органами. Настав час переходити до конкретної роботи. Потрібен результат.

Шановні учасники наради!

Будь-який факт корупційних діянь у будь-якій сфері має розглядатись не просто як порушення чинного законодавства, а передусім як злісне посягання на суспільну стабільність, як брутальне ігнорування основних положень Конституції щодо захисту прав і свобод громадян. Саме з цього треба виходити, розглядаючи боротьбу з організованою злочинністю та корупцією як довгострокове стратегічне завдання. Організованій злочинності та корупції має протистояти сильна правова держава, яку контролює цивільне суспільство.

Політична реформа, адміністративна реформа, відкритість влади — все це наближує нас до зрілої демократії, сприяє вирішенню цього стратегічного завдання. Але не менш важливо цілеспрямовано використовувати усі доступні нам соціально-економічні, організаційно-правові та

безкомпромісні силові методи. Ми повинні зробити все, щоб чинити злочин було дуже небезпечно, як кажуть — “собі дорожче”, “собі на шкоду”.

Але поки що задля такої постановки роботи є над чим працювати. Спеціальні служби і підготовлені для них професійні кадри замість наступу на криміналітет залишаються на позиціях оборони. Причин кілька. По-перше, це недооцінка життєвої необхідності позбавити організовану злочинність та корупцію їхнього економічного підґрунтя. По-друге, суттєві недоліки в організації інформаційно-аналітичного, розвідувального забезпечення комплексного управління відповідними силами, в координації та взаємодії державних, зокрема спеціальних, правоохоронних структур. Третє — інертність в розробці та впровадженні в правоохоронну діяльність сучасного правового, технічного та технологічного інструментарію, а також світового досвіду. Четверте — незавершеність і гальмування проголошеного реформування відповідних державних структур, низька виконавча дисципліна. І, нарешті, п'яте — недостатній рівень професіоналізму кадрів міліції, служби безпеки, прокуратури, судової влади. Ці та інші фактори й призводять до того, що декларацій про захист прав людини та інтересів держави більше, ніж конкретних результатів.

Робота Міністерства внутрішніх справ у боротьбі з організованою злочинністю і корупцією в державі має бути більш потужною. Але поки що доводиться констатувати поверховість і навіть дріб'язковість цієї роботи. Водночас маємо непоодинокі випадки, коли оперативні працівники приховують або не перевіряють суттєву інформацію. Часто це робиться з особистих корисливих мотивів працівників міліції з відома та за вказівкою їхніх начальників або на вимогу керівників органів місцевої влади. Реально навіть середньому оперу районної ланки насправді відомо про криміналітет і корупцію більше, ніж він подає це у звітах. До речі, це стосується не лише працівників МВС, а й Державної податкової адміністрації, СБУ, прокуратури.

Я вже не говорю про величезні обсяги офіційної оперативної інформації, яка реалізується неналежним чином або залишається без перевірки внаслідок недбалства рядових працівників та їхніх керівників.

Виникненню та існуванню організованого криміналу та його безкарним діям нерідко сприяють незаконні рішення співробітників міліції про відмову — за різними надуманими мотивами — у порушенні кримінальних справ щодо майбутніх та діючих членів злочинних угруповань, закриття порушених кримінальних справ і просто тяганина при їх розслідуванні. Якби правоохоронці щоразу діяли за законом, формуван-

ню багатьох кримінальних угруповань, як і скоєнню ними в подальшому значної кількості тяжких серійних злочинів, можна було б запобігти.

Усім відомі факти, коли при реалізації інформації, часто, на жаль, несвоечасній, стосовно членів ОЗГ десятками порушуються кримінальні справи по так званих відмовних матеріалах щодо них. В одне провадження об'єднуються залежалі кримінальні справи, скасовуються постанови про закриття кримінальних справ, запобіжні заходи змінюються на більш суворі.

Багато місяців і навіть років залишаються на слуху відомі діючі злочинні угруповання. По багатьох нерозкритих тяжких серійних злочинах, скоєних стійкими міжрегіональними ОЗГ, на рівні областей та МВС своєчасно не створюються слідчо-оперативні групи.

Малоефективним є відомчий контроль за розслідуванням кримінальних справ із підслідністю МВС. Практично не діє нормативна база щодо кваліфікованого забезпечення гарантій безпеки осіб, що беруть участь у кримінальному судочинстві, зокрема свідків, а також щодо звільнення від кримінального покарання учасників організованих злочинних груп, які сприяли розкриттю скоєних цими ОЗГ злочинів. У підрозділах боротьби з організованою злочинністю помітна невинувато висока плінність кадрів, а отже — відсутність професійного ядра співробітників. Значна кількість працівників протягом тривалого часу не має результатів роботи, які б становили практичний інтерес.

Не відповідає вимогам часу робота, що проводиться МВС у сферах торгівлі людьми та наркобізнесу. При цьому, як вам відомо, про продавців наркотиків у міліції знають усі — від патрульного міліціонера до генерала. Проте вся “бурхлива” оперативна діяльність обмежується споживачами наркотиків, які є здебільшого наркозалежними хворими людьми. Тим часом розповсюджувачі, виготівники і постачальники наркотиків спокійно процвітають.

По суті, немає прикладів, які б свідчили про стабільність в роботі з протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом.

Потребує нових імпульсів діяльність, спрямована на припинення виготовлення і поширення контрафактної продукції, назріла необхідність нових підходів в запобіганні та викритті комп'ютерної злочинності.

Не скорочуються масштаби протиправного організованого бізнесу, пов'язаного з незаконним обігом металу, використанням природних ресурсів. Немає належного контролю на ринках, де процвітає таємна торгівля контрабандним, фальсифікованим товаром.

Зростання обсягу тіньових коштів у обігу і неконтрольованих прибутків уможливлене й небезвідносним розподілом торговельних місць,

поборами з підприємців на рівні різних органів контролю. Продуктові ринки, особливо у великих містах, перетворилися на дохідний бізнес для ринкових ділків — скупників, які диктують монополні ціни, оскільки виробникові безпосередньо продати тут свій товар практично неможливо.

Без нових підходів малоефективною залишатиметься профілактична робота з раніше засудженими. Треба уважніше підійти до оцінок причин рецидивної злочинності як основного джерела організованої злочинності.

Чітких організаційних форм вимагає взаємодія з Департаментом з питань виконання покарань.

Нових підходів в оперативно-службовій діяльності Служби безпеки України потребує аналіз зовнішньоекономічної активності державних органів і комерційних структур. На цій ділянці чимало кримінальних вад, і особливо — в офшорних зонах.

Більш пильної уваги потребують стратегічні об'єкти господарчого комплексу, і насамперед процеси їх приватизації й доведення до банкрутства.

СБУ повинна відігравати головну роль у боротьбі з контрабандою. І річ тут не тільки у виявленні цих фактів на кордоні та їх розслідуванні. Потрібен ретельний, із залученням інших правоохоронних органів і зацікавлених відомств, моніторинг внутрішнього ринку, наповненого контрабандними товарами. Так можна виявляти канали їх надходження і тих, хто їх організовує.

Під егідою СБУ мають здійснюватись і оперативно-розшукові заходи з ліквідації злочинних угруповань, серед яких і ті, хто завдяки своїм міжнародним зв'язкам переправляє нелегальних мігрантів на територію України та за її межі. Тут важливо налагодити спільну роботу з МВС, прикордонною адміністрацією, митною службою і колегами з сусідніх держав.

Найближчим часом необхідно всебічно вивчити й розглянути питання, пов'язані з об'єднанням зусиль усіх міністерств, відомств і регіональних органів влади в протидії можливим фактам тероризму — чи не найнебезпечнішої форми організованої злочинності. Готовність до цього є доволі проблемною. Я вже дав відповідні доручення В. Радченку і вимагаю від нього ретельно підійти до їх виконання.

Від нового керівництва СБУ я очікую більшої обізнаності про факти зловживання службовим становищем в центральних органах виконавчої влади і на місцях. Мусимо визнати, що здійснювана нині в цьому напрямі робота поки що неефективна. Ще раз звертаюся до усіх керівників міністерств, відомств, голів адміністрацій з вимогою навести

порядок, передусім у підлеглих колективах. З вашої ініціативи до правоохоронних органів ані минулого року, ані раніше практично не надходило інформації про факти корупції і зловживань службовим становищем у ваших структурах. І це тоді, коли по багатьох підрозділах міністерств і відомств в областях, у Києві й Севастополі порушено сотні кримінальних справ, зібрано значну кількість матеріалів про корупційні діяння посадових осіб.

Прошу Прем'єр-міністра дати відповідні оцінки і визначити ефективні заходи для того, щоб перші керівники з усією відповідальністю виконували свої обов'язки, адже захист честі мундира полягає не в тому, щоб закривати очі на очевидні порушення закону. Якщо від Прем'єр-міністра надійдуть пропозиції щодо найсерйозніших організаційних висновків, я їх підтримаю,

Шановне товариство!

Одне із завдань правової держави — забезпечення прав підозрюваних, обвинувачених, засуджених, осіб, що скоїли адміністративні правопорушення. Безумовно, про це треба дбати. Але не можна забувати про права і законні інтереси потерпілих від злочинів. Ця категорія наших громадян в багатьох випадках виявилася менш захищеною в правовому сенсі. Від злочинів страждають цілі родини, а не тільки один потерпілий, який фігурує в кримінальній справі. А це — мільйони людей щорічно. Вони вимушені боротися за свої права, оскільки закон у багатьох випадках їх реально не забезпечує. Особливо це стосується відшкодування фізичної, майнової та моральної шкоди. Я дав доручення Кабінету Міністрів серйозно опрацювати ці питання і хотів би сьогодні звернутися до усіх присутніх з проханням не бути осторонь від їх вирішення.

Одна з умов ефективної боротьби з організованою злочинністю та корупцією — завершення розпочатих реформ правоохоронних органів, підвищення ефективності їхньої діяльності при безумовному пріоритеті дотримання законності, гарантованих Конституцією прав і свобод громадян. Суспільство справедливо вимагає від міліції, Служби безпеки, прокуратури, судових органів надійного забезпечення спокою в державі. Це наш спільний обов'язок.

Я завжди говорив і говорю, що не посягаю на незалежність судової системи, однак як Президент не маю права мовчати, коли порушуються конституційні права громадян — і саме тією державною інституцією, яка має їх забезпечувати й поновлювати. Нині суспільство довідалось про судову тяганину, про яку як явище раніше не прийнято було говорити. Для прикладу, в Кіровоградській області на розгляді апеляційного суду майже 4 роки перебувають дві кримінальні справи за об-

винуваченням у бандитизмі. Нерідко тривалість розгляду в судах справ щодо організованих злочинних угруповань уможливорює скоєння цими групами нових тяжких злочинів. Так, в апеляційному суді Одеської області довго тривала тяганина з розглядом кримінальної справи стосовно організованої злочинної групи з 15 осіб (4 липня 2001 року). Як наслідок, злочинці, які перебували на волі, вчинили вбивства двох свідків, які викривали лідера цієї групи; ще раніше вбито адвоката у справі, потерпілу, один підсудний помер, другий зник безвісти та здійснено замах на життя слідчого.

Низька ефективність Феміди спричинила втрату довіри до судів. Наші громадяни шукають правосуддя в Європейському суді з прав людини. Особливо багато таких звернень було минулого року. Чому до страсбурзьких, а не українських суддів звертаються наші співвітчизники? Доручаю міністрам юстиції, закордонних справ з участю Верховного Суду України вивчити причини такого стану, внести відповідні пропозиції.

Лібералізм судів у призначенні покарань і винесенні неправосудних рішень не справляє необхідного впливу на порушників закону. До позбавлення волі за корупційні злочини засуджуються одиниці, а в Одеській, Луганській, Хмельницькій, Львівській областях — взагалі жодного такого рішення.

Вважаю за необхідне звернути вашу увагу на необхідність зміцнення правоохоронних органів та органів судочинства кваліфікованими, професійно підготовленими кадрами. Це — чільний фактор забезпечення поваги і довіри до представників органів влади.

Шановні учасники наради!

Сьогодні ми з вами обговорили широкий спектр проблем у сфері боротьби з організованою злочинністю. Загальний висновок — ситуація дуже непростя і потребує негайного адекватного реагування органів влади. Наголошую — негайного реагування. Зволікання із вжиттям дієвих заходів, спрямованих на подолання згаданих сьогодні ганебних явищ — недопустиме. І будьте певні, висновки щодо тих, хто зволікатиме, сповна відповідатимуть серйозності проблеми. За підсумками наради будуть оперативно дані доручення Президента з урахуванням усіх висловлених сьогодні думок і пропозицій, а також із визначенням персональної відповідальності керівників. Давайте не будемо забувати, що підсумкову оцінку органам влади, правоохоронним структурам дадуть люди. Вони мають відчутти, що їх — законслухняних громадян — захищає держава. Подбаймо про те, щоб цей захист був надійним.

ЗМІЦНЮВАТИ ПОТЕНЦІАЛ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Виступ та заключне слово
Президента України під час
проведеного в Національному
інституті стратегічних
досліджень “круглого столу”
з питань становлення інвестиційної
моделі зростання

2 лютого 2004 року

Вельмишановні учасники “круглого столу”!

Радий зустрічі з вами — провідними вченими-економістами нашої держави. Сподіваюся, ви погодитесь, що такі зустрічі завжди несуть у собі конструктивний потенціал. Мені хотілося б сьогодні почути від вас не лише наукові оцінки підсумків розвитку минулого року, а й вашу авторитетну позицію щодо потенціалу економічного зростання, який сформувався в останні чотири роки і який визначає перспективи нашої економіки на майбутнє. Звісно, він має свою специфіку проти, скажімо, російської або польської моделей, де в одному варіанті домінантою зростання виступають нафтодолари, а в іншому — іноземні інвестиції.

Коли відразу після президентських виборів 1999 року було обгрунтовано завдання щодо забезпечення протягом як мінімум п'ятирічного періоду щорічних темпів зростання ВВП не менше як 5—6%, представники опозиції сприйняли його як суто пропагандистську акцію. Ви знаєте, скільки злісних висловлювань з'явилося у зв'язку з цим у пресі. Однак, як засвідчило життя, у цьому випадку, як і в багатьох інших, я і мої колеги, на професіоналізм яких покладаюся, виявилися доволі коректними стосовно такого сценарію економічної динаміки.

Впродовж 2000—2003 років ми мали середньорічні темпи зростання ВВП на рівні 7,2%, а промисловості — 15,1%. Як відомо, за цей час продуктивність праці промислового виробництва зросла на 85,9%, а експорт українських товарів майже на 80%.

Такі показники — серед найкращих у країнах Європи. Ви, вчені-економісти, глибше за мене розумієте, що, коли йдеться не про один-два, а про чотири роки, то такі результати не можна вважати випадковими.

Нас весь час критикують за обрану модель економічної політики. На відміну від зарубіжних експертів та їхніх доморослих прибічників ми вважаємо, що **вона не була стовідсотково ліберальною. Протягом усього часу реформ ми намагалися органічно поєднати елементи ринкового саморегулювання з активною диригентською політикою держави. Упевнений: для перехідної економіки, для наших умов така політика була найоптимальнішою.**

Хотілося б почути вашу думку й про таке. Ви знаєте, якою гострою була критика на адресу Президента з приводу обгрунтованої ще 1994 року базової позиції економічної стратегії нашої держави — пріоритетності макроекономічної стабілізації. Мені відомо, що цю позицію не поділяє і дехто з присутніх. Не буду називати прізвищ. Це питання дійсно є далеко не однозначним. Воно виявилось найскладнішим і щодо його практичної реалізації. І про це можна було б говорити багато. Наведу тільки один приклад. Лише силою авторитету президентської влади нам удалося зменшити дефіцит державного бюджету від 6,6% ВВП у 1997 році до 1,5% у 1999 році. Протягом наступних п'яти років за всіх труднощів, що виникали у бюджетній сфері, ми жодного разу не перевищили цей показник.

Гадаю, ви погодитесь зі мною у тому, що саме ці кроки стали основою надійної стабілізації грошової системи та інших ланок макроекономічної структури. Йдеться про відчутне скорочення державного боргу, у тому числі зовнішнього, істотне зростання позитивного сальдо платіжного балансу, нарощування міжнародних резервів та інше. **Нині макроекономічна стабільність в Україні є однією з найбільш надійних не лише на пострадянському просторі, а й серед усіх інших країн з перехідною економікою. Це визнають і зарубіжні експерти.**

Причиною того, що країни Центральної Європи, які раніше лідирували, за останні чотири роки знизили середньорічні темпи зростання до 3,3%, на мій погляд, є насамперед невирішеність багатьох проблем у сфері макроекономічної стабільності. Ви теж це добре розумієте. Доречним буде зазначити, що в Росії в останні чотири роки середньорічні темпи інфляції були удвоє вищі ніж у нас.

До базових чинників економічного зростання відношу і принципові системні зрушення цього періоду — **забезпечення критичної маси ринкових перетворень, відчутного перелому у реформуванні відносин власності, реструктуризації підприємств, підвищення на цій основі їхньої конкурентоспроможності.**

Для остаточного вирішення всіх проблем нам потрібно ще дуже багато зробити. Однак очевидним є те, що накопичені за роки реформ трансформаційні перетворення вже почали «працювати» на ефективність, давати відповідну віддачу. Звісно, що на старті економічного зростання спрацювали екстенсивні чинники: наслідки глибокої девальвації гривні у період світової фінансової кризи, незавантаженість власних виробничих потужностей, яку спричинила економічна криза, та інше. Однак уже у 2002 році ці чинники себе вичерпали.

Нині формується інша ситуація. Статистичні дані минулого року підтверджують нову якість зростання. Маємо, з одного боку, відчутне розширення внутрішнього споживчого ринку. За чотири роки обсяги роздрібного товарообігу зросли на 93,7%. Інший бік цього процесу — початок інтенсивного оновлення основних фондів та прогресуюче зростання інвестиційного попиту. Ситуація знову ж таки вам добре відома. За чотири роки капіталовкладення в основний капітал зросли в 1,9 раз, у тому числі у 2003 році — на 27,7%.

Ви знаєте, що **навіть за радянських часів такими темпами економіка не розвивалася.** За останні 15 років перебування України в складі колишнього Союзу найвищі темпи економічного зростання зафіксовано у 1976—1980 роках. Тоді вони у середньорічному вимірі становили 3,4%. Зростання інвестиційного попиту адекватно позначилося на темпах виробництва продукції машинобудування — основної галузі нашої економіки. Вони достатньо переконливі: за чотири роки обсяги машинобудування подвоїлися. Вони зросли на 107,1%, а за минулий рік — на 35,8%. Звісно, що і тут залишається ще багато нерозв'язаних проблем. Ми дуже повільно вирішуємо завдання структурної перебудови, інноваційного розвитку, зниження енергомісткості виробництва тощо. Я докладно зупинюся на цих питаннях у цьогорічному Посланні до Верховної Ради.

Нині ж хочу почути від вас відповідь на таке запитання. Я його фактично вже сформулював на початку виступу. Мене, як і кожного пересічного громадянина нашої держави, цікавить — **наскільки ґрунтовною є база економічного зростання не лише на нинішній рік, а й на більш віддалену перспективу.**

Ви знаєте, що на моє доручення під керівництвом академіка В. Гейця та професора А. Гальчинського завершено підготовку проекту

“Стратегія економічного та соціального розвитку України на 2004—2015 роки”. Багато з учасників «круглого столу» причетні до підготовки цього документа, переконаний, надзвичайно значущого не лише в економічному, а й в політичному сенсі.

Прогнозні розрахунки є доволі обнадійливими. Передбачається, що на першому етапі цього періоду (2004—2005 роки) середньорічні темпи зростання становитимуть 6,8%, на другому (2006—2009 роки) — 7,1, на третьому (2010—2015 роки) — 6,5%. Йдеться про базовий варіант проекту.

Мені б хотілося почути вашу думку щодо цих надзвичайно важливих для нашої держави прогнозів. Просив би вас викласти також своє бачення того, як нам (маю на увазі владу) слід діяти, щоб їх реалізувати.

У березні поточного року відбудеться всеукраїнська науково-практична конференція з цих питань. Сподіваюся, що їх всебічне обговорення стане вагомим кроком в осмисленні перспектив держави, її майбутнього розвитку. Свідомо не торкаюся проблем соціальної сфери. Це окрема тема.

У кінці лютого в Адміністрації Президента планується нарада з участю вчених-економістів для ґрунтовного обговорення усього комплексу питань соціальної політики. Скажу лише, що за ці роки нам вдалося зреалізувати визначену раніше політику випереджального зростання (порівняно зі збільшенням ВВП) реальних доходів населення, і насамперед заробітної плати. За чотири роки вона зросла у 2,6 раза, і зокрема у минулому — на 22,8%. Практично стабілізувалися параметри, що характеризують рівень бідності населення.

Окреслилися позитивні тенденції й у пенсійному забезпеченні населення, хоча говорити про успіхи в цій сфері ще зарано. Покладаю надії на пенсійну реформу, що здійснюється відповідно до законів, прийнятих минулого року.

Гострою залишається проблема майнової диференціації населення. За своїми параметрами вона давно вже перевищила критичний рівень, який визначає поріг соціальної стабільності. Я не прихильник політики штучного обмеження доходів заможних верств населення, у тому числі багатих сімей. Я проти “полювання на відьом”. **Новий цикл перерозподілу власності в Україні є недопустимим.** Водночас не можна вважати нормальним явищем, коли приватний сектор економіки, що зміцнює свої позиції, фактично самоусунувся від розв’язання широкого комплексу соціальних проблем, перекинувши всі соціальні функції на «плечі» держави. **Це становище обов’язково слід змінити.**

Треба використовувати світовий досвід. Переконаний у тому, що й представники ділових кіл та великого бізнесу, які найбільше зацікавлені

в соціальній стабільності, цілком згодні з такою постановкою питання. Потрібно розробити механізми його ефективною реалізації.

Концентрованої уваги суспільства потребують передусім медицина і загальноосвітня школа. Час зосередити весь економічний потенціал суспільства на вирішенні наявних у цих сферах проблем, і щонайперше — на зміцненні їхньої матеріально-технічної бази. Маємо зробити все можливе і неможливе для досягнення відчутних результатів. Не хочу виправдовуватися, однак раніше це було нереально. Нині фінансовий стан держави зовсім інший. Накопичувані ресурси потребують концентрованого використання. Їх не можна розпорозувати.

Такими є деякі проблемні питання, які мене турбують.

Хочу запросити Вас до конструктивної розмови.

* * *

Шановні друзі!

У нас відбулася дуже відверта, змістовна, плідна, а головне — конструктивна дискусія, і я вдячний вам за це. Ще раз наголошую на необхідності всебічного наукового аналізу нинішніх реалій української економіки, виявлення, з одного боку, її потенціалу зростання, з іншого — наявних ризиків. Сьогодні стан України зовсім інший, ніж це було кілька років тому. Сьогодні маємо можливість добре подумати перш як щось зробити. І в цьому питанні особливо важливим є те, щоб всі управлінські рішення спиралися на серйозні наукові обґрунтування. І що б ми сьогодні не декларували про роль ринку як самоорганізатора, якщо не буде фундаментальної науки, якщо не буде прикладної науки, якщо не буде відчутної ролі держави у розвитку економіки, то відчутних позитивних результатів ми ніколи не досягнемо.

Ми повернемося до більш докладного обговорення цих проблем на березневій науково-практичній конференції з питань стратегії економічного і соціального розвитку. Конференція має стати помітною подією в житті нашої держави. Але до неї слід ретельно підготуватися. Звертаюся до директорів відповідних інститутів, насамперед Національної Академії наук України. Всеукраїнська економічна конференція — це трибуна, де вам буде надано можливість, окрім всього, прозвітувати і про науковий доробок вашого колективу. Прошу Бориса Євгеновича Патона та Валерія Михайловича Гейця взяти ці питання під контроль.

Хочу скористатися нагодою і звернутися до всіх присутніх з пропозицією щодо продовження дієвої співпраці.

У жовтні завершуються мої повноваження Президента України. Однак маю намір продовжувати активну суспільну діяльність і завжди спиратися на науку.

Українська модель економічної політики, яка сформувалася після 1994 року (коли економіка перебувала у шоковому стані, коли лише за один рік рівень ВВП скоротився на 22,9%), виявилася достатньо ефективною на пострадянському просторі. Все це потребує ґрунтовних наукових узагальнень. Це стосується й накопиченого досвіду реформування інших сфер суспільного життя. Маю на меті заснувати недержавний науково-дослідний інститут стратегічних оцінок, який працюватиме у відповідному напрямі. Робота зі створення такої інституції вже ведеться. Тому матимемо можливість співпрацювати й далі. Я на це розраховую.

Ще раз дякую вам за відвертий, конструктивний діалог, за слушні пропозиції. Думаю, що багато з висловлених ідей ми зможемо реалізувати вже у поточному періоді.

СФОРМУВАТИ КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ДОВГОСТРОКОВОЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Вступне слово Президента
України на науково-практичній
конференції “Стратегія сталого
розвитку та структурно-
інноваційної перебудови
української економіки
(2004—2015)”

20 квітня 2004 року

*Шановні учасники конференції!
Високоповажні зарубіжні гості!
Дорогі друзі!*

Науково-практична конференція, роботу якої ми розпочинаємо, покликана відіграти важливу роль у визначенні основних засад економічної політики на сучасному етапі розвитку Української держави. Ставиться мета осмислити особливості соціально-економічного процесу в останні чотири роки й унести необхідні уточнення щодо завдань нашої перспективи.

Після подолання тривалої, майже десятирічної, економічної кризи і виведення економіки на траєкторію зростання країна входить в етап практичної реалізації довгострокової стратегії розвитку. Така стратегія має забезпечити остаточне утвердження України як демократичної, високорозвинутої, соціальної за своєю суттю держави, її інтеграцію в систему загальноцивілізаційного й насамперед — європейського процесу не як другорядного придатка, а як країни з конкурентоспроможною високотехно-

логічною економікою, здатної вирішувати найскладніші завдання. Глибоко переконаний в тому, що український народ, який дорогою ціною заплатив за свою державність, на менше ніколи не погодиться. Розумію й те, що політики, які не усвідомлюють цієї істини, не мають і ніколи не матимуть перспективи.

Звідси першочерговість уваги до вирішення завдань якісного змісту. Ми закладаємо фундамент майбутньої економіки, і тому надзвичайно важливо саме тепер уважно розглянути все те, що стосується її якісних характеристик та надійності, виправити допущені деформації, уникнути яких за умов тривалої економічної кризи було неможливо.

Варто зауважити, що йдеться не лише про суто економічні, а й соціальні, політичні, гуманітарні завдання в їхньому органічному поєднанні. **І це зрозуміло: нам конче потрібна сьогодні науково обгрунтована стратегія дальшої трансформації суспільства як єдиного, цілісного організму.**

Особливу роль у цьому має відіграти політична реформа, основною метою якої є формування відповідальної влади й підвищення на цій основі дієздатності держави, посилення ефективності здійснюваних у країні демократичних перетворень. **Політична реформа має завершити пострадянську епоху в Україні, розблокувати простір для поглиблення демократизації суспільства, прискорення євроінтеграційних процесів.** Переконаний у тому, що політикум в Україні врешті-решт знайде в собі сили для її здійснення.

Пріоритетність якісних перетворень — суть нового етапу економічної модернізації, який фактично вже розпочався. Концептуальні засади такої модернізації викладено в комплексному дослідженні “Стратегія економічного та соціального розвитку України на 2004—2015 роки”, яку за моїм дорученням розроблено за участі провідних учених-економістів нашої держави та урядових структур.

Ідеологія економічної модернізації базується передусім на принципі **наступності економічної політики, наголошую — наступності економічної політики.** Вона спирається на досягнуті протягом останніх років результати, спрямована на те, щоб забезпечити у середньостроковій перспективі (до 2015 року) середньорічні темпи зростання на рівні не менше 6—7 відсотків.

За цей час економіка нашої держави має зрости у 2,3—2,4 раза. Розрахований за паритетом купівельної спроможності (при збереженні існуючих пропорцій) ВВП на одну особу повинен сягнути у 2015 році 12—13 тис. дол. Таке зростання має супроводжуватися глибокими якісними перетвореннями, реалізацією завдань сталого розвитку, що визначаються світовим співтовариством як стратегія на XXI століття.

Коли кілька років тому мною було поставлено проблему відповідної переорієнтації економічної політики на пріоритетне вирішення завдань якісного порядку, це сприймалося як побажання, що не має достатніх передумов для реалізації. Нині маємо принципово іншу ситуацію. Чотири роки потужного зростання засвідчили не лише вагомий потенціал української економіки, а й ефективність здійснюваних у країні трансформаційних перетворень.

Ми свідомо відмовилися від політики радикального лібералізму суто монетаристського напрямку, не піддалися спокусі ринкового фундаменталізму, якому окремі політики й нині віддають перевагу, осмислено відійшли від пропонованих ззовні абстрактних моделей і схем, від механічного копіювання досвіду інших країн. У результаті українська модель економічної політики, що сформувалася після 1994 року (коли економіка перебувала в шоковому стані — тільки за один рік рівень ВВП знизився на 22,9 відсотка), виявилася однією з найефективніших на пострадянському просторі.

Нині не лише в нашій країні, не лише у країнах СНД, зокрема в Росії, а й у країнах Центральної та Східної Європи ставиться питання про осмислення українського досвіду політики економічного зростання.

Її результати відомі учасникам конференції. Протягом 2000—2003 років середньорічні темпи зростання ВВП становили майже 7,4 відсотка, а промисловості — 12,5 відсотка. Слід зауважити, що **відповідне зростання забезпечувалося за рахунок переважно інтенсивних чинників**. За чотири роки продуктивність праці у промисловості, яка, за марксистськими канонами, вважається “найголовнішим для перемоги нового суспільного ладу”, зросла на 85,5 відсотка. Нинішній рівень продуктивності праці майже на третину перевищує показник докризового 1990 року.

Змінюються позиції української економіки на світовому ринку. За своїми об’єктивними параметрами вона є однією з **найбільш відкритих на пострадянському просторі**. Сформувалася стійка багаторічна тенденція до збільшення українського експорту. За чотири роки його обсяги зросли майже удвічі.

Якщо більшість країн Центральної Європи має значні економічні ускладнення, викликані від’ємним сальдо платіжного балансу, то ми вже шостий рік поспіль зберігаємо позитивний результат поточного рахунку платіжного балансу, який у 2003 році становив майже 6 відсотків ВВП. Це один із найвагоміших чинників економічної динаміки попередніх років.

Останнім часом намітилися позитивні зрушення і в соціальній сфері. За ці роки нам удалося реалізувати визначену раніше політику випереджального зростання (порівняно зі збільшенням ВВП) реальних доходів на-

селення, і насамперед заробітної плати. Остання за чотири роки зростає в 1,6 рази. Поліпшується структура оплати праці.

Практично стабілізувалися параметри, що характеризують рівень бідності населення. У 2003 році загальна чисельність безробітних зменшилася на 10,4 відсотка.

Намітилися позитивні тенденції також у пенсійному забезпеченні населення, хоча говорити про успіхи в цій сфері зарано.

Переконаний, що кожен незаангажований політик, кожен учасник нашої конференції розуміє, що коли йдеться не про один-два, а, з урахуванням цьогорічної динаміки, майже про п'ять років, то такі результати не можна вважати випадковими.

Зрозуміло, що такі показники мають серйозні передумови. Вони стали результатом принципових системних зрушень попереднього періоду — забезпечення критичної маси ринкових перетворень, перебудови менеджменту та реструктуризації підприємств, підвищення на цій основі їхньої конкурентоспроможності.

Особливо хочу акцентувати увагу на **ефективності політики макроекономічної стабілізації.** Йдеться про подолання у стислі строки гіперінфляції та забезпечення надійної стабілізації національної грошової одиниці, мінімізацію дефіцитності державного бюджету, відчутне підвищення рівня монетизації економіки, скорочення державного боргу, у тому числі зовнішнього, істотне нарощування міжнародних валютних резервів та інше.

Хочу звернути увагу й на таке: починаючи від 2003 року дані статистичного аналізу свідчать про нову якість зростання, пов'язану насамперед із **відчутним розширенням платоспроможного попиту та внутрішнього ринку.** За чотири роки обсяги роздрібного товарообігу майже подвоїлися. Складається сприятлива ситуація, за якої внутрішній попит випереджає можливості виробництва, що істотно стимулює нарощування його обсягів.

Задіяно й інший базовий чинник зростання. **Йдеться про початок інтенсивного оновлення основних виробничих фондів, відчутне зростання інвестиційного попиту.** За чотири роки капіталовкладення в основний капітал зросли в 1,9 рази. Суттєво зріс рівень довгострокових кредитів комерційних банків.

Зростання інвестиційного попиту зумовило **нарощування темпів виробництва продукції машинобудування.** Нині ця базова галузь дедалі більше перебирає на себе локомотивну функцію зростання української економіки. Зміцнюється її інноваційний потенціал. Це один із найважливіших чинників економічної динаміки останніх років. Таким чином, твердження скептиків щодо суто сировинної трансформації української

промисловості не мають жодних підстав. За чотири роки обсяги машинобудування — основної галузі української індустрії — подвоїлися. За цей час відчутно збільшилися обсяги імпорту машин та обладнання. Це ще один доказ утвердження принципово нової, націленої на майбутнє, моделі інвестиційної модернізації української економіки.

Наша модель відрізняється від моделі зростання країн Центральної Європи, основою якої є іноземні інвестиції. Однак вони дають відчутний позитивний ефект лише на початковому етапі їх використання. Далі у зв'язку з репатріацією прибутків, посиленням дефіцитності платіжного балансу та структурними деформаціями іноземні інвестиції не тільки не посилюють, а й навпаки, послаблюють конкурентоспроможність економіки. Відповідні явища спостерігаються нині у більшості країн зазначеного регіону.

Загалом за темпами зростання усього комплексу економічних показників 2000—2003 років Україна увійшла до групи країн, які сьогодні лідирують у світі.

Прихильникам порівнянь із минулим хочу навести й такі дані: **нинішні темпи економічного зростання незалежної України значно перевищують темпи збільшення валового суспільного продукту колишньої УРСР.** За останні 15 років перебування України у складі колишнього Союзу найвищі темпи економічного зростання зафіксовано у 1976—1980 роках — 3,4 відсотка. Ми ж маємо, повторюю, 7,4 відсотка.

Наведені дані, на мій погляд, є переконливим доказом коректності постановки питання щодо забезпечення у стратегічному вимірі, з одного боку, наступності економічної політики, а з іншого — перенесення акцентів на вирішення насамперед якісних завдань економічного розвитку. І перша, й друга позиції — це не лише суб'єктивні побажання. Це очевидна об'єктивна реальність, яку не можна не враховувати.

Зрозуміло, що в економіці залишається ще **низка надзвичайно складних невіршених проблем.** Я постійно акцентую на них увагу уряду та депутатського корпусу. У своїй основі відповідні проблеми пов'язані з незавершеністю процесу формування повноцінного ринкового середовища, допущеними помилками та суперечностями здійснюваних реформ. **Некомплектність ринкових перетворень виявилася однією з основних причин надзвичайно складної ситуації, що склалася минулого року в АПК та на продовольчому ринку.**

Негативні наслідки найжорстокішої за повоєнні роки посухи могли б бути значно меншими, якби ми не зупинилися на півдорозі в реформуванні земельних відносин, забезпечили створення ефективних атрибутів аграрного ринку, надійну державну підтримку (відповідно до світової практики) сільськогосподарських товаровиробників.

Системна незавершеність ринкових реформ є, на мою думку, основною причиною негативних явищ у розвитку енергетичного сектору, житлово-комунальної сфери, інших галузей економіки. У процесі економічної модернізації та здійснення політики нової хвилі реформ держава матиме можливість сконцентрувати увагу на розв'язанні насамперед цих проблем.

Водночас нам потрібно глибоко усвідомити таке. Закономірність, за якої трансформаційна криза формує вагомий потенціал зростання, підтверджується всіма країнами з перехідною економікою. Україна у цьому плані не є винятком.

Проте існує й інша закономірність — **сформована трансформаційним процесом енергія зростання потребує адекватної економічної політики уряду**. Якщо її не буде, то період очікуваних високих темпів зростання може виявитися, як це сталося у більшості країн Центральної Європи та Балтії, нетривалим. Це небезпечно для будь-якої країни з перехідною економікою, у тому числі й для нашої держави. Щоб подолати своє відставання, ми маємо працювати на випередження. Покладатися на інерцію зростання навряд чи виправдано. Потрібна активна економічна політика, зорієнтована на зростання конкурентоспроможності української економіки. Дати відповідь на запитання, якою вона має бути, — основне завдання нашої конференції.

Завершуючи свій виступ, хочу наголосити і на такому. Дуже важливо запобігти можливості політизації самого факту проведення конференції та її результатів. Тим більше що ми напередодні офіційного початку передвиборної кампанії. Річ у тім, що такого рівня діалог із найактуальніших завдань державного будівництва з участю провідних учених, урядовців та керівників господарських інституцій, а також за участі керівництва держави ми проводимо щороку. Хотілося б, щоб така практика збереглася й надалі. Вона надзвичайно плідна. Я завжди приділяв цьому велику увагу. Інша річ — для Президента, який є ініціатором конференції, для влади загалом вкрай важливо за такого серйозного представництва провести своєрідну інвентаризацію не лише зробленого, а й власного бачення нашої перспективи. Нам є що сказати українському народові та світовій спільноті. Тож запрошую до діалогу.

СТРАТЕГІЯ ДРУГОЇ ХВИЛІ ЕКОНОМІЧНИХ РЕФОРМ

**Виступ Президента України
на науково-практичній конференції
“Стратегія сталого розвитку
та структурно-інноваційної
перебудови української економіки
(2004—2015)”**

21 квітня 2004 року

Шановні учасники конференції!

Високоповажні представники дипломатичного корпусу!

Робота нашої конференції завершується. Змістовна розмова, що тривала упродовж двох днів, дає можливість глибше осмислити накопичений досвід трансформаційних реформ і, що дуже важливо, окреслити їхні стратегічні перспективи. Особливо хочу відзначити конструктивізм доповіді Прем'єр-міністра України Віктора Федоровича Януковича, в якій порушено надзвичайно важливі, проблемні питання розвитку української економіки. Думаю, що ви цілком підтримуєте таку позицію.

Як засвідчила проведена дискусія, всі ми єдині в оцінці того, що нині в Україні, як і на теренах інших країн СНД, формується принципово нова суспільно-політична ситуація, пов'язана з фактичним завершенням попереднього (за своєю суттю — початкового) періоду системних перетворень і переходом до етапу практичної реалізації завдань довгострокової стратегії.

Так сталося, що в нашій країні початок відповідного етапу збігається з проведенням президентських виборів. Дехто у зв'язку з цим може запитати: чи не намагаємося ми у цьому випадку бігти попереду потяга і чи не краще було б перенести розмову на “потім”, на період після виборів. Прийде новий Президент і розставить усі крапки над “і”.

Такий сценарій є справді можливим.

Однак, виступаючи ініціатором конференції, я керувався іншою логікою. Я виходив із того, що суспільство має наперед сформувавши чіткі орієнтири щодо майбутнього нашої держави і згідно з цим визначити електоральні переваги. Гадаю, що такий підхід є виявом високої поваги до виборців і достатньо демократичним, спрямованим на те, щоб зробити вибір громадян більш осмисленим і свідомим.

Як зазначав один із видатних мислителів минулого століття англійський вчений Арнольд Тойнбі, історія кожної окремої країни, як і цивілізації загалом, розвивається за принципом “виклик — відповідь — виклик”. “Розвиток, — наголошував він, — здійснюється там, де виклик спонукає до успішної відповіді, яка, своєю чергою, породжує дальший і вже інший виклик”.

Переконаний, що **запитання — “Бути чи не бути Україні незалежною державою?” становило зміст основного виклику попереднього етапу.** Система викликів нового періоду, який фактично вже настав, перебуває в іншій площині. Це комплекс взаємопов’язаних політичних, економічних, соціальних і гуманітарних проблем, вирішення яких визначатиме, якою буде Україна не лише в найближчому майбутньому, а й протягом значно тривалішої перспективи.

У зв’язку з цим слід чіткіше уявляти сутність перехідного періоду. Йдеться не тільки про ринкову трансформацію. Остання — це лише одне з базових завдань цього періоду. Ми його в основному розв’язали. Водночас такими ж значущими є **забезпечення нових стандартів добробуту й життєдіяльності людини, її суверенних прав та свобод, утвердження основних механізмів інноваційної моделі розвитку, глибока демократизація політичної системи й становлення громадянського суспільства.** Таким чином, ідеться про розуміння необхідності вирішення на заключному етапі перехідного періоду не одного, а блоку фундаментальних завдань, які органічно пов’язані між собою і мають розглядатися в комплексі. Йдеться по суті про **нову хвилю системних реформ, основною метою яких має стати реалізація саме такого рангу завдань.**

Нові акценти соціальної політики

Насамперед про основні акценти у соціальній політиці.

На початковому етапі системних перетворень ми справедливо зосереджували першочергову увагу на розбудові основних атрибутів національної економіки, подоланні кризи та на ринкових трансформаціях.

Безперечно, нам потрібно працювати у цьому напрямі й далі, удосконалювати зроблене, виправляти допущені помилки й деформації.

Однак нині складається ситуація, за якої базові пріоритети в політиці реформ мають змінитися. Вони повинні переміститися насамперед у площину якісної перебудови соціальної сфери, яка в багатьох аспектах залишається нереформованою, зберігає риси попередньої системи.

Не можна не помічати того, що суспільство дедалі більше стикається з надзвичайно небезпечним феноменом збайдужілої людини, ефектом її дедалі більшої відчуженості. Пояснення цьому очевидне. Люди не розуміють змісту реформ, не бачать перспективи відчутних змін у соціальній сфері.

Суспільство погоджувалося з цим на етапі подолання економічної кризи і первісної ринкової трансформації. Нині ж потенціал позитивних очікувань вичерпано. За такої ситуації перед владою стоїть надскладне завдання — забезпечити відчутне прискорення соціальних індикаторів, а також подолати нігілістичне ставлення населення до здійснюваних перетворень. Для цього потрібна ефективна політика соціальної модифікації, що базувалася б на сталому економічному зростанні.

Необхідно подолати й іншу крайність — абсолютизацію у ході системних реформ суто ринкових цінностей, утвердження їхнього верховенства не лише в економічній, а й у політичній та гуманітарній сферах. Нині ці принципи домінують головним чином у країнах периферійної зони сучасного світу. Що ж до країн так званого цивілізаційного центру, то там базовими є соціально-ринкові цінності. Західна Європа — це суспільство, що розвивається на засадах саме таких цінностей. Реформи Людвіга Ерхарда у повоєнній Німеччині — це реформи не просто ринкових, а соціально-ринкових трансформацій.

Ми ж сьогодні, якщо критично оцінити здійснювані перетворення, рухаємося не в бік утвердження соціально-ринкових засад розвитку суспільства, не в бік Європи, а в протилежному напрямі, в напрямі утвердження ціннісних принципів ринкового фундаменталізму, де все — у тому числі й у соціально-політичній та гуманітарній сферах — вимірюється часткою прибутку.

Потрібно змінити цю домінанту. Це можна здійснити лише на нинішньому етапі розвитку — на старті економічного зростання і подолання наслідків економічної кризи, коли мають остаточно сформуватися не лише контури, а й сама споруда суспільства, в якому нам і нашим нащадкам доведеться жити.

З огляду на це період 2004—2015 років, стратегічні завдання якого ми обговорювали, має стати періодом якісного вдосконалення всієї архітектури соціально-економічної системи, облаштування відповідної

спороди таким чином, щоб кожен метр її житлової площі працював на людину, був підпорядкований її інтересам, створенню для неї відповідного комфорту, захисту її прав і свобод. Перекоаний у необхідності поглиблення публічного діалогу з цих питань.

Останнім часом намітилися позитивні зрушення в розвитку соціальної сфери. Частково я зупинявся на цьому у своєму вступному слові при відкритті конференції. Про це йшлося також у виступах Д. Табачника, С. Пирожкова, Е. Лібанової, О. Новикової та ін. Однак я пропоную бути достатньо виваженими, коли йдеться про зрушення у соціальній сфері, де, як засвідчує практика останніх років, особливо важливими є не лише кількісні, а й, передусім, — якісні параметри, вихід на принципово нові стандарти життєдіяльності населення порівняно з радянською епохою.

Йдеться по суті про відчутне розширення сфери соціальних перетворень, органічне поєднання інструментів економічної і соціальної політики в єдиний функціональний механізм. На жаль, ми ще не піднялися саме до такого розуміння соціально-економічних трансформацій. Штучне розмежування відповідних сфер є чи не найбільш вразливим сегментом здійснюваних реформ.

У зв'язку з цим однією з ключових функцій держави мають стати її турбота про гуманізацію виробничої сфери, передусім відносин власності, наповнення їх соціальним змістом, утвердження механізмів конструктивної взаємодії між працею і капіталом, подолання ознак антагонізму, що їх супроводжують і дедалі більше даються взнаки. Не можна миритися з ситуацією, коли приватний сектор економіки, що зміцнює свої позиції, повністю самоусунувся від вирішення широкого комплексу соціальних проблем, коли всі соціальні витрати перекладаються лише на плечі держави. У країнах Заходу соціальні інвестиції корпорацій та фірм сягають 40 й більше відсотків загального обсягу їхніх витрат.

Становище, що склалося в нашій державі, слід обов'язково змінити. Соціальна та політична стабільність держави — це основа сприятливого ділового клімату. За це потрібно платити, у тому числі й на рівні приватних структур. Перекоаний у тому, що представники ділових кіл та великого бізнесу зрештою усвідомлять: не можна бути багатим і щасливим, якщо поруч бідні та знедолені, й підтримають такий підхід.

Надзвичайно гострим для України є здійснення ефективної політики доходів, подолання на її основі глибокої майнової диференціації, що прогресує і за своїми параметрами давно вже перевищила критично допустимий рівень, що визначає поріг соціальної стабільності. Йдеться про од-

ну з базових функцій уряду, яка реалізується у нас незадовільно. Ми все пустили в цих питаннях на самоплив.

Чи не найактуальнішою тут є проблема істотного збільшення вартості робочої сили — найвищої цінності держави. Мабуть, немає потреби будь-кого переконувати в тому, що низька вартість робочої сили — феномен, успадкований від старої адміністративної системи. Економіка, що базується на низькій вартості робочої сили, не стимулює науково-технічний прогрес, процес нагромадження, формування страхових фондів, ресурсів пенсійного забезпечення та освіти. Врешті-решт, така економіка не має ресурсів сталого зростання.

У 2000—2003 роках середньорічна заробітна плата в Україні зросла від 230 до 462 грн. Нині вона перевищує 500 грн, у тому числі в промисловості — 654, на транспорті — 772 грн. На багатьох підприємствах середньомісячний рівень оплати праці перевищує 1000 грн. Це добре. Але зроблене має розглядатися лише як перші кроки. **Наше завдання — протягом найближчих років створити об'єктивні передумови підвищення заробітної плати, як мінімум, до 300 доларів на місяць.**

Розрахунки вказують на те, що нам це під силу. Основою такого прогнозу є високі темпи зростання продуктивності праці. Ми хочемо утвердити себе як європейська держава, що має вагомий економічний потенціал і прагне посісти достойне місце в цивілізованому світі. Тому маємо зрозуміти: **візитною картою сучасної цивілізації є висока вартість робочої сили.** Радий, що цю позицію поділяють наші профспілки. Про це свідчить, зокрема, надзвичайно конструктивний за своїм змістом виступ народного депутата України, Голови федерації профспілок Олександра Миколайовича Стояна.

З огляду на це вважаю справою великої політичної, економічної та соціальної ваги **зміцнення позицій середнього класу, питому вагу якого слід у найближчій перспективі подвоїти, довести, як мінімум, до 45—50% загальної кількості населення, одночасно скоротивши частку людей з доходами, нижчими за прожитковий мінімум.**

Загалом у політиці доходів не повинно бути місця для реанімації зрівнялівки. Долати диспропорції, що склалися, треба не штучним обмеженням верхньої планки доходів заможних верств населення, у тому числі багатих сімей, а, навпаки, їх легалізацією та виведенням із тіні, розширенням прошарку приватних власників (у тому числі власників землі), які активно займаються підприємництвом й отримують від цього доходи.

Хочу ще раз наголосити: **я проти полювання на відьом. Новий цикл перерозподілу власності в Україні є неприпустимим. Це дуже небезпечно**

позиція. Навпаки, маємо йти шляхом збільшення прошарку приватних власників. Стимулювання людей до володіння приватною власністю та її ефективний захист — один із принципових пріоритетів політики доходів.

Потребує максимальної уваги також проблема зайнятості. Й у цьому питанні маємо позитивні зрушення. За чотири роки економічного зростання рівень безробіття знизився на 27,8 відсотка. Відчутно поліпшилася структура зайнятості. На багатьох підприємствах та в організаціях, особливо в установах державного сектору, ще залишається надлишкова зайнятість. Це стримує зростання оплати праці. Чи потрібно й далі зберігати таку ситуацію? Можливо, слід зробити рішучі кроки у протилежному напрямі: значно підвищити рівень оплати праці, її матеріальної мотивації й водночас свідомо піти на деяке зростання рівня безробіття?

Я б хотів, щоб суспільство усвідомило: поза цією дилемою позитивного вирішення проблеми стимулювання висококваліфікованої інтенсивної праці, виробництва взагалі не існує.

Життєво важливою справою є забезпечення випереджального розвитку соціальних інститутів (освіти, медицини, культури), зростання соціальних інвестицій, безпосередньо спрямованих на розвиток людини. Слід рішучіше переходити на систему адресної підтримки малозабезпечених сімей, яка має замінити нинішню соціально несправедливу й украй неефективну систему пільг, субсидій та компенсацій. Адресність соціальної допомоги має стати ефективним інструментом скорочення рівня бідності.

Дієвим важелем соціальної політики може стати істотне **прискорення темпів становлення сучасної недержавної соціальної інфраструктури, активне використання у цьому світового досвіду.** Йдеться насамперед про реформування системи соціального страхування та проведення пенсійної реформи.

Це стосується також реформи системи охорони здоров'я, запровадження механізмів багатоканальності фінансування медичної галузі, забезпечення керованого розвитку платних медичних послуг, введення державного соціального медичного страхування, оптимального співвідношення між наданням медичних послуг і свободою їхнього вибору. Й у цій сфері діє та сама, що й у пенсійній системі, закономірність: на основі діючих механізмів подолати кризу медичного обслуговування населення, яка постійно поглиблюється, неможливо.

Концентрованої уваги суспільства потребують загальноосвітня та вища школи. Перекоаний у тому, що настав час, коли весь існуючий економічний потенціал суспільства необхідно зосередити на вирішенні наявних у цих сферах проблем, передусім зміцненні їхньої матеріально-

технічної бази, якісному вдосконаленні навчального процесу. Потрібно зробити все можливе й неможливе, щоб у максимально стислі строки досягти відчутних результатів. Не хочу виправдовуватися, однак раніше це було нереально. Нині фінансовий стан держави зовсім інший. Накопичувані ресурси потребують концентрованого використання, їх не можна розпорошувати. Кабінет Міністрів і Верховна Рада мають чіткіше визначитися й у даному питанні.

Слід виходити з того, що рівень і зміст освіти є одним з основних чинників, що гарантує, з одного боку, вільний розвиток особистості, а з іншого — інноваційний прогрес, незалежність і безпеку держави у глобальному середовищі. За великим рахунком ми змогли утвердити себе як потужна авторитетна держава насамперед завдяки високому освітньому потенціалу нашого народу. Цей потенціал потребує нині відчутної модернізації та зміцнення.

На порядок денний нині висуваються також проблеми докорінної перебудови житлової політики — невідкладного проведення житлово-комунальної реформи й формування ефективного конкурентного середовища у цій сфері, забезпечення усього комплексу умов істотного розширення житлового будівництва, в тому числі за рахунок іпотечного кредитування. Водночас необхідно активізувати механізми державної підтримки кредитування житлового будівництва, насамперед для молоді та військовослужбовців.

Мене можуть запитати: чи не запізно порушуються саме ці проблеми? Скажу відверто: багато які з цих питань набули особливої актуальності лише тепер, коли проблеми довгострокової стратегії переходять у площину реальної практики. Жорстка політика подолання економічної кризи, що раніше домінувала, не могла безпосередньо пов'язуватися з відповідними завданнями. Перехід економіки до фази зростання створює об'єктивні передумови для внесення істотних коректив і до цієї сфери суспільного розвитку. Йдеться не лише про істотне посилення соціальної спрямованості курсу реформ, а й про її перетворення на важливий інструмент прискорення економічного зростання, зміцнення злагоди й порозуміння в суспільстві.

Завдання інноваційного розвитку

Поряд із глибокою перебудовою соціальної сфери такою ж мірою пріоритетним завданням є перехід на інноваційний шлях розвитку, який має ґрунтуватися на активній інвестиційній політиці та модернізації всієї економічної системи. Важливо врахувати те, що реалізація

стратегії випереджального розвитку можлива лише на основі утвердження ефективно працюючої інноваційної моделі. Якщо раніше це питання могло розглядатися лише як стратегічна перспектива, то нині його реалізація зміщується в бік повсякденної політики уряду. Про це докладно йшлося у доповіді Прем'єр-міністра, у виступах Семиноженка, Кушнарьова, Богуслаєва та інших учасників конференції.

Ще одне принципове застереження. **Маємо подолати ілюзорне уявлення щодо можливості забезпечення постіндустріальної трансформації української економіки вже на нинішньому етапі розвитку. Це чистої води романтизм. Насправді має йтися насамперед про невідкладну реіндустріалізацію виробничого потенціалу, здійснення якої виявилось не під силу радянській економіці. Цей етап перескочити неможливо. Йдеться про індустріальну модернізацію, яка має поєднати в собі запровадження сучасних інтенсивних енерго- та ресурсозберігаючих технологій, забезпечити даліше відчутне зростання продуктивності праці й водночас стати основою нарощування потенціалу економічного зростання. Для цього у нас є всі необхідні передумови.**

Той факт, що зростання продукції машинобудування більш як у два рази забезпечувалося насамперед за рахунок нарощування потенціалу наукомістких галузей, засвідчує, що науково-технічний комплекс нашої держави є не лише дієздатним, а й достатньою мірою конкурентоспроможним. Йдеться про потенціал не лише внутрішнього оновлення діючих виробничих потужностей (їх зношеність сьогодні перевищує 60 відсотків), а й, що особливо важливо, — про задоволення відповідних потреб зовнішнього ринку. Постіндустріальні країни такого сегмента економіки не мають. Вони його значною мірою ліквідували, їхня спеціалізація — постіндустріальна продукція.

Однак країнам периферійної зони (а це — більше як чотири п'ятих усього населення земної кулі), в тому числі й країнам СНД, потрібна передусім продукція індустріального модернізму. Наш машинобудівний комплекс здатний працювати на те, щоб максимально заповнити відповідну нішу.

Увага, яку вже тепер виявляють до індустріального й високотехнологічного потенціалу нашої держави інші країни, зокрема Китай, Індія, країни Близького Сходу та Латинської Америки, є беззаперечним доказом правильності такого висновку. Лише минулого року український експорт продукції машинобудування збільшився на 38,3 відсотка. Зростає його частка і в торгівлі з країнами СНД. Україна поступово перетворюється на центр машинобудування на теренах відповідного простору.

Цю тенденцію потрібно стимулювати відповідною державною політикою. Вступ нашої держави до СОТ може збільшити такі можливості.

Сказане не означає послаблення уваги до **високотехнологічних галузей**, які мають доволі вагомий потенціал. **Лише в ракетно-космічній галузі Україна володіє 17-ма з 22-х відомих у світі базових технологій.**

Маємо у своєму розпорядженні потужну фундаментальну науку, визнані у світі наукові школи з провідних напрямів сучасного науково-технічного прогресу. Про це йшлося у виступах. Звідси очевидне: наша економічна політика має будуватися на подвійній основі — підтримка індустріальної модернізації плюс активне державне стимулювання високотехнологічного потенціалу.

При вирішенні усього комплексу завдань інноваційного розвитку маємо виходити з необхідності органічного поєднання ринкових методів стимулювання науково-технологічної діяльності із заходами, які б забезпечили суттєве посилення ролі держави. У зв'язку з цим хочу нагадати присутнім, що при виведенні української промисловості, її провідних галузей на траєкторію зростання поряд із заходами макроекономічного регулювання важливу роль відіграли укази Президента та відповідні закони 1998—1999 років щодо стимулювання металургії, сільського машинобудування, судно- та літакобудування, легкої та харчової промисловості, танкобудування та інші. Нас звинувачували в тому, що це суперечить ринковим принципам. Але ми робили свою справу й маємо відчутні позитивні результати.

Суб'єктами реалізації інноваційної політики мають стати всі без винятку міністерства і відомства, органи державної влади на місцях.

Якщо ми справді хочемо досягти необхідного прогресу, потрібно скоригувати функціональні обов'язки та структури відповідних інституцій, зосередити їхню увагу насамперед на стратегічних завданнях. Там, де міністерствами вирішуються лише поточні проблеми, там взагалі не існує потреби в інноваційній політиці. Це рудимент адміністративної системи, якого ми досі не позбулися.

Міністерства промислової та аграрної політики на ділі мають стати міністерствами інноваційної політики у відповідних галузях, Міністерство енергетики — міністерством енергозбереження і т. ін. Вважаю за необхідне повернутися до ідеї відновлення державного комітету з науки та технологій. Потрібно відповідно скоригувати й функції віцепрем'єрів.

Визначальним чинником інноваційного розвитку має стати інтеграція освіти, науки та виробництва, об'єднання промислового, банківського й торговельного капіталу в потужні структури, здатні продукувати високо-

технологічні, конкурентоспроможні товари та послуги. Ми переконалися в тому, що в автоматичному режимі ці питання самі собою не вирішуються. Потрібно працювати над створенням відповідної законодавчої бази, інших передумов.

Ідеться про державне сприяння створенню фінансово-промислових груп, зокрема транснаціональних, а також горизонтальних та вертикальних холдингових компаній, науково-технічних центрів, технополісів, технопарків. У перспективі вони мають стати стрижнем науково-технологічного та інноваційного процесу. Окремі з таких структур можуть формуватися через механізми вільних економічних зон. Але для цього їх необхідно очистити від спекулятивного бізнесу.

Водночас уряд має здійснити конкретні заходи, спрямовані на підтримку венчурних фірм та малих підприємств інноваційної спрямованості, вироблення державної політики приватизації установ науково-технологічної сфери, розвиток та поглиблення міжнародного співробітництва у трансферті технологій, насамперед із країнами СНД.

Важливим чинником інноваційного прогресу має стати державна політика, спрямована на стимулювання та **захист внутрішнього ринку високих технологій**. Процес інтенсивного оновлення виробничих фондів, який фактично вже розпочався, створює для цього сприятливі умови. Наголошую ще раз: Україна має можливості забезпечити сучасну модернізацію виробництва, спираючись значною мірою на власний науково-технічний та кадровий потенціал, на можливості вітчизняної промисловості, поглиблення її кооперації з промисловістю інших країн, на розвиток спільних з іноземними інвесторами підприємств. Прикладом такої політики може слугувати інтенсивне технічне й технологічне переоснащення транспортної інфраструктури, яке здійснюється галузевим міністерством на базі вітчизняного машинобудівного комплексу.

Особливо вагомим є потенціал розвитку інформаційних технологій. Нещодавно я зустрічався з одним із іноземних бізнесменів, який кілька років тому заснував фірму, що розробляє комп'ютерні програми. Нині оборот цієї фірми перевищує 400 млн дол. І це природно. Україна справедливо вважається однією з провідних країн світу по підготовці висококваліфікованих програмістів. Цим потенціалом потрібно вміло розпоряджатися. Робити це ми ще не навчилися.

Ключовим елементом реалізації політики інноваційного зростання має стати **дальше нарощування обсягу інвестицій та підвищення їхньої ефективності**. Лише за останні чотири роки обсяг інвестицій в основний капітал зріс більш як на 90 відсотків. Ці темпи потрібно закріпити. Зростання ВВП (до 2015 року) у 2,3—2,4 рази потребує, як засвідчують

відповідні розрахунки, збільшення капіталовкладень щонайменше в чотири рази. Середньорічний темп приросту інвестицій має становити 12—13 відсотків. Для цього необхідно реалізувати щонайменше чотири базові передумови.

По-перше, потрібно забезпечити більш високий рівень валового нагромадження основного капіталу. У нас він становить близько 20 відсотків ВВП, а в переважній більшості країн Південно-Східної Азії, які працюють на випередження, — 30—35 відсотків. Про це детально йшлося у виступі академіка В. Гейця.

По-друге, необхідно відчутно зменшити податкове навантаження й відповідно — рівень державного споживання. Якщо в 1999 році доходи Зведеного бюджету, Пенсійного фонду та фондів державного соціального страхування становили 34,6 відсотка ВВП, то в минулому році — 40,5 відсотка. Такий рівень державного споживання можуть собі дозволити лише країни з розвинутою економікою. У країнах, які працюють на випередження, забезпечують 6—7 відсотків щорічного зростання, рівень державного споживання не перевищує 25 відсотків. Маємо у цьому відношенні чималі резерви. Результати економічного зростання не повинні “проїдатися”, вони мають реінвестуватися в економіку. Це золоте правило, яким має керуватись уряд, якщо він на ділі дбає про перспективу.

Третя, базова позиція стосується державних інвестицій. У країнах із розвинутою економікою відповідний показник вважається оптимальним на рівні близько трьох відсотків ВВП. У нас же інвестиційний потенціал держави зведено до мінімуму — менше одного відсотка. Навіть фінансові ресурси, що надходять від приватизації, йдуть на розширення фонду споживання.

Четверта позиція пов’язана із залученням іноземних інвестицій і на їхній основі — нової техніки та передових технологій. Передбачається, що вступ України до СОТ сприятиме суттєвому поліпшенню інвестиційного іміджу України. За існуючими прогнозами, надходження прямих іноземних інвестицій в Україну до 2015 року має зрости порівняно з 2003 роком у 4—5 разів і становити 1,5—2,0 млрд дол. за рік. Минулого року приріст іноземних інвестицій становив майже 1,2 млрд дол. Так що йдеться про цілком реальну перспективу.

Ми накопичили вагомий досвід **макроекономічної стабілізації** — основи інвестиційної привабливості української економіки. Учасникам конференції відомо, якою гострою була критика на адресу Президента з приводу обгрунтованої ще в 1994 році базової позиції економічної

стратегії нашої держави — пріоритетності макроекономічної стабілізації. Це було найскладніше з погляду практичної реалізації питання.

Нагадаю, що у зв'язку з переходом на світові стандарти ціни в Україні на нафту зросли у 24,5 тисячі рази, на бензин — 64,7 тис., на дизпаливо — 73,8 тис., на газ — 21,6 тисячі рази. Це офіційні дані Держкомстату.

Для довідки зазначу: під час світової енергетичної кризи 70-х років світові ціни на нафту зросли майже у чотири рази, що стало чи не найжорстокішим випробуванням світової економіки в повоєнні роки. У нас же, як бачимо, відповідне зростання вимірювалося тисячами разів. Адекватно цьому лише в 1993 році роздрібні ціни зросли на 10 260 відсотків.

Навіть не віриться, що ми змогли подолати й такі катаклізми. Це не прийшло саме собою. Росія і Білорусь до цього часу не перейшли на світові ціни на енергоносії. Ми ж це зробили в середині 90-х років.

Нині макроекономічна стабільність в Україні є однією з найбільш надійних не лише на пострадянському просторі, а й серед усіх інших країн із перехідною економікою. Це визнають і зарубіжні експерти. Причиною того, що країни Центральної Європи, які раніше лідирували, а нині суттєво знизили середньорічні темпи зростання, на мою думку, є насамперед, невирішеність багатьох проблем у сфері макроекономічної стабілізації.

Доречним буде зазначити, що в Росії протягом останніх чотирьох років середньорічні темпи інфляції були удвічі вищими аніж у нас.

Нам потрібно зберегти послідовність і в цьому питанні. Міцна грошова одиниця має й надалі залишатися визначальним атрибутом національного ринку, вагомим чинником його інвестиційної привабливості, дієвим засобом підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника й модернізації економіки, збереження та нагромадження доходів населення.

Ми не повинні переступати планку інфляції у 5—6 відсотків, поступово наближатися до європейського стандарту — 2 відсотки.

Гнучкішою, на мій погляд, може бути й політика дефіциту державного бюджету. Згідно з міжнародними стандартами, бюджетний дефіцит до 3 відсотків ВВП виконує позитивну функцію в економіці. Йдеться про ситуацію, коли відповідні фінансові ресурси скеровуються не на поточне споживання, а використовуються як додаткове джерело фінансування державних інвестиційних програм.

У зв'язку з цим **помірне збільшення дефіцитності бюджетних витрат, що спрямовуватимуться на економічно виправдані цілі, може стати доволі**

ефективним інструментом не лише політики зростання, а й інноваційної перебудови економіки. Це сприятиме активізації фондового ринку й поліпшенню структури грошового обігу, яка залишається чи не найбільш вразливою позицією грошової системи нашої держави.

І декілька слів про **банківську систему**. Вона відчутно прогресує. Про це докладно йшлося у виступі С. Тігіпка. Водночас і тут залишається чимало нерозв'язаних питань. Якщо виходити з того, що головним у діяльності банків є їхнє сприяння стратегії випереджального зростання, зокрема участь у формуванні інвестиційних ресурсів, то можна зробити висновок, що банківська система України за своїми основними параметрами ще не відповідає поставленим вимогам.

У 2003 році частка інвестиційних кредитів комерційних банків не перевищила 7 відсотків від загальної суми інвестицій, що значно менше за відповідні параметри країн із перехідною економікою Центральної Європи. Існує чимало й інших проблем, що пов'язані насамперед із капіталізацією комерційних банків, зміцненням надійності банківської системи. Для їхньої реалізації потрібна узгоджена політика НБУ та уряду, а також Державної комісії з цінних паперів. Йдеться про питання, що потребують невідкладного вирішення.

Посилення дієздатності держави

У контексті порушених питань стає очевидним: однією з центральних проблем нового етапу є посилення ролі держави, зміцнення її дієздатності, забезпечення її домінантної ролі в модернізації національної економіки. Це моє економічне кредо, принципова позиція, якої я намагався дотримуватися протягом усіх років президентства. Це проблема не лише українського суспільства. Як відновити дієздатність держави, зробити її сильною і водночас не реанімувати стару адміністративну систему — це проблема, що постала сьогодні перед усіма без винятку державами пострадянського простору.

Будьмо відвертими: готових рецептів щодо вирішення цього надзвичайно складного питання ані ми, ані інші країни СНД поки що не мають. У вирішенні цього питання може стати в нагоді насамперед накопичений досвід. Слід зрозуміти, що широко розрекламована на Заході політика “чим менше держави — тим краще” зазнала на теренах СНД цілковитої поразки. Для перехідного суспільства така політика стала одним із найбільш деструктивних чинників.

Ми зіткнулися з феноменом цілковитого несприйняття, а можливо, й свідомого ігнорування цих проблем західними політиками. Звідси й відповідні суперечності в оцінці суспільно-політичних процесів, які нині відбуваються в наших країнах, у тому числі і в Україні. Ми не повинні ховати голову в пісок і замовчувати зазначені розбіжності. Суспільство має право на відповідну поінформованість.

У зв'язку з цим хочу привернути увагу до окремих, найбільш гострих моментів. **Посилення дієздатності держави має оцінюватися насамперед із позицій подолання корупції й тінізації економіки, її дебіюрократизації.** Світовою практикою доведено: чим слабша держава, тим вищий рівень тінізації.

Протягом останніх років рівень тінізації української економіки знизився з 45 відсотків у 1997 році до 34—35 відсотків — у минулому. Звісно, що йдеться про орієнтовні експертні оцінки. Водночас їх рівень залишається ще занадто високим. Він **перевищує критично допустиму межу.**

Особливо небезпечним для суспільства є поширення тіньових відносин практично на всі неекономічні сфери. Йдеться про тіньовий політичний ринок, наявність тіньового політичного лобізму, тінізацію виборчої системи, неформальну кадрову політику, тіньовий ринок освіти, медичних послуг, науки, захист замовних (куплених) наукових дисертацій тощо. Це призводить не лише до криміналізації суспільства, а й до значних морально-етичних втрат, правової незахищеності громадян та суб'єктів господарювання, утвердження негативного міжнародного іміджу держави.

Досвід показує, що **обмеження тінізації економіки не може базуватися лише на силових методах, які дають тимчасовий ефект. Це має бути цілісна система дій, спрямована передусім на викорінення передумов цих явищ. Необхідна нова стратегія детінізації економіки та боротьби з корупцією.**

Вона має полягати в першочерговому формуванні збалансованого правового поля (власне, витоки тінізації беруть початок саме у цій сфері), створенні сприятливих умов для легальної економічної діяльності на основі максимального врахування інтересів суб'єктів господарювання, зниження бюрократичних бар'єрів, реалізації чітких економічних правил та політичних процедур взаємодії бізнесу і влади.

У своєму щорічному Посланні я звернувся до Уряду та Верховної Ради з пропозицією розглянути можливість **проведення амністії громадян у зв'язку з легалізацією тіньових капіталів.** Відповідний законопроект подано мною на розгляд парламенту. У зв'язку з цим дуже важливо вра-

ховувати, що, окрім фінансового ефекту, амністія тіньових капіталів може стати кроком до формування “економіки довіри”.

У цьому ж контексті слід розглядати ще одну ключову проблему — **проблему забезпечення необхідної правової та політичної підтримки і надійного захисту прав приватної власності, яка утверджує свої позиції**. Якщо в попередньому десятиріччі основні акценти у цій сфері робилися на кількісних перетвореннях, то тепер, коли сформовано критичну масу приватної власності, на перший план виходять питання, що стосуються її упорядкування та надання реальних гарантій державного захисту й недоторканності.

У цьому контексті **однією з ключових вважаю проблему реформування системи корпоративного управління**. Сформований на основі приватизації державного майна корпоративний сектор посідає найвагоміше місце в українській економіці. На його частку припадає майже дві третини ВВП. Однак за роки реформ в Україні так і не створено необхідних передумов, які сприяли б утвердженню ефективних механізмів корпоративного управління.

Залишається низькою прозорість акціонерних товариств, даються взнаки глибока тінізація їхньої діяльності, правова незахищеність корпоративних прав акціонерів, особливо дрібних, їхні відверто брутальні порушення. Йдеться, по суті, про порушення майнових прав, як я вже зазначав, майже третини населення — близько 18 млн громадян, які володіють великими та малими акціями.

Я вже порушував цю проблему раніше, однак очікувані зрушення поки що відсутні. Загалом в уряді склалася парадоксальна ситуація, за якої проблемами вдосконалення власності (а це базова позиція системних реформ) узагалі ніхто не займається.

До ключових у механізмі вдосконалення відносин власності відношу проблему логічного завершення земельної реформи, здійснення на цій основі докорінної перебудови економічних та фінансово-кредитних відносин на селі. Йдеться про вирішення усього комплексу питань, що стосуються **капіталізації земельних відносин** — утвердження повноцінного ринку землі, відповідних цінових механізмів сучасних земельно-орендних та іпотечних відносин. Слід бути прагматиками — іншого інструментарію реалізації потужного потенціалу аграрного сектору економіки, його інноваційної перебудови не існує. Повністю згоден у цьому з позицією академіка П. Саблука.

Поряд із завершенням земельної реформи держава зобов'язана забезпечити необхідні інституційні передумови **для зміцнення позицій спо-**

живчої кооперації, яка змінила свою природу, адаптувалася до ринку і зберігає свою нішу в економічному процесі.

Надзвичайно актуальним для України є **утвердження сучасних механізмів захисту прав на інтелектуальну власність**. Це також одна з провідних функцій держави. Необхідно створювати механізми комерціалізації інтелектуальної діяльності, забезпечувати її захист від недобросовісної конкуренції, незаконного відчуження, підробок та обмеження інших прав у виробничій, науковій, літературній та художній сферах. Ми так і не навчилися вирішувати ці питання і зазнаємо від цього неймовірних втрат.

Надзвичайно відповідальним завданням у реформуванні власності є **перехід до системної приватизації у стратегічно важливих галузях економіки, які критично впливають на структурні та макроекономічні процеси в масштабах усієї країни**. Ставиться завдання до 2008 року в основному завершити процес приватизації як складову широкомасштабного соціально-економічного процесу перехідного етапу української економіки. Йдеться про зменшення питомої ваги державного сектору до 8–10 відсотків, що сприятиме більш інтенсивному припливу капіталу в економіку України та її зростанню.

Водночас слід відокремити міністерства від управління державними підприємствами, об'єднуючи останні у спеціалізовані корпоративні формування. Прикладом може слугувати Міністерство палива та енергетики, зокрема діяльність національних акціонерних компаній “Нафтогаз України”, “Енергоатом” та створюваної нині “Енергетичної компанії України”. Незабаром буде утворено й відповідну вугільну компанію.

Хочу зупинитися на проблемі, яку я вже порушував раніше.

Ми повинні утримуватися від спрощених оцінок процесів утвердження промислово-фінансового капіталу, його концентрації та взаємодії з державою у розбудові національної економіки. Ці процеси нерідко ототожнюються з олігархізацією, що не відповідає дійсності. **Не можна пов'язувати майбутнє української економіки виключно з пріоритетним розвитком малого та середнього підприємництва**. Хоча, як вам відомо, я активно сприяю його утвердженню і роблю все необхідне для його підтримки та захисту.

Слід виходити з того, що малий та середній бізнес в усіх без винятку країнах Заходу завжди розвивався й продовжує розвиватися в тісному взаємозв'язку з великими підприємствами, сформованими ще в індустріальну епоху. Йдеться скоріше про структури проміжні, здатні заповнювати ті ніші в економічному просторі, які великі підприємства через свою специфіку зайняти не можуть.

У зв'язку з цим слід обов'язково подолати протиставлення малого та середнього бізнесу великому капіталові і великим підприємствам. Це суто хуторянська ментальність. Вона не відповідає, і більше того — суперечить стратегічним цілям нашого розвитку. Треба виходити з того, що лише великий національний капітал у союзі з малим та середнім бізнесом може стати основою реальної суверенності національної економіки, її базовою конструкцією.

Чимало проблем та складнощів в економічному розвитку виникли у нас саме через надто повільне формування та зміцнення національного капіталу.

Упередженою, як на мою думку, є також позиція, що заперечує необхідність тісної взаємодії держави з приватним капіталом.

Розберімося детальніше і в цьому важливому питанні.

Приватний капітал, незалежно від структури та розмірів, завжди потребує підтримки держави й розраховує на неї. Економічними й особливо науково-технологічними досягненнями західне суспільство значною мірою завдячує органічному поєднанню потужності приватного капіталу (в тому числі й монополій) і можливостей держави в єдиний функціональний механізм. Для довідки зазначу: в Південній Кореї в роки економічного зростання кількість фінансово-промислових груп збільшилася з 10 — у 1965 році до близько 100 — наприкінці 90-х років.

Чому ми маємо керуватися іншими принципами? Я не бачу в цьому сенсу.

Ті, хто хотів би бачити українську економіку лише як сукупність дрібних кустарів та лоточників, мають знати: такий варіант призвів би до суттєвого послаблення не тільки економічної, а й політичної безпеки нашої держави. Цього не повинно статися за жодних умов. Окрім наведеного вище, ми маємо ураховувати специфіку структури нашої економіки, високу частку базових галузей виробництва, а також особливості нинішнього етапу індустріальної модернізації. За всіма канонами світового досвіду індустріальне суспільство, а ми перебуваємо саме на цьому етапі розвитку — це суспільство великої корпорації. Ми не можемо бути винятком.

Переконаний, що означений комплекс проблем, що стосується вдосконалення відносин власності, — а це, повторюю, основа економічної системи суспільства, — об'єктивно має бути віднесений до визначальних завдань економічної модернізації. Їхня реалізація безпосередньо кореспондується із завданнями, що стосуються підвищення дієздатності нашої держави.

Поглиблення демократизації та політична реформа

Проблема дієздатності держави має ще один аспект — вона безпосередньо пов'язана із завданнями розвитку демократії та становленням громадянського суспільства. Ми дійшли межі, за якою прогрес у розбудові Української держави та суспільства можливий лише на основі кардинальних демократичних перетворень. Альтернативи цьому ані в нас, ані в інших країнах пострадянського простору не існує. Це моя принципова позиція.

Не може викликати сумніву той факт, що попередній період розвитку нашої держави залишить помітний слід у системному оновленні всіх сфер суспільного життя, в тому числі його демократизації.

Неймовірними зусиллями вдалося зруйнувати підвалини тоталітарної системи, покласти край однопартійній системі та ідеологічному монополізму, а також закріпити основні компоненти демократичного устрою: вільні вибори, розподіл функцій між трьома гілками влади, багатопартійність і парламентаризм, свободу слова, ідейний та політичний плюралізм, незалежні засоби масової інформації, регіональне та місцеве самоврядування.

Усе це не прийшло само собою. Це добре знають і наші “опоненти”. Проте це поки що лише інституційні атрибути демократії, які потрібно наповнити конструктивним змістом. Я це добре усвідомлюю.

Водночас і в цьому питанні потрібно бути реалістами, розуміти, що **одним стрибком перескочити із системи тоталітаризму в демократію європейського зразка неможливо**. Йдеться про ще одне ілюзорне уявлення, в полоні якого перебувають окремі як українські, так і зарубіжні політики.

Слід пам'ятати, що процес утвердження сучасної європейської демократії мав тривалу — більш як двохсотрічну — історію, що ніде, навіть у найбільш благополучних країнах, він не відбувався прямолінійно, що скрізь мали місце кризи та “відкати”, й, нарешті, що цей процес набув сталих та незворотних ознак лише після того, як поєднався з механізмами громадянського суспільства, коли сформувався найширший прошарок середнього класу — основного соціального носія демократизації, гаранта політичної стабільності.

Не варто забувати й те, що в деяких нині респектабельних країнах Заходу встановлення рівних виборчих прав, як і подолання расової дискримінації, відбулося лише в повоєнний період. Не випадково **Людвіг Ерхард поєднував процес демократизації з практичною реалізацією принципу “добробут для всіх”**. Саме цей принцип був визначальним в ут-

вердженні соціально-ринкової економіки, яка стала основною передумовою демократизації німецького суспільства. Усе це органічно взаємопов'язано.

Ми ж іще далекі від комплексного розв'язання цих питань. Це завдання нового етапу розвитку, який тільки розпочався.

З огляду на вищенаведене політичній громадськості та широкому загалу належить більш виважено й реалістично підходити до всього того, що стосується демократизації українського суспільства. Маємо гіркий досвід в економіці, коли прагнення штучної імплементації тих чи інших форм ринкової інфраструктури оберталось для нас негативним результатом.

У нас немає права на помилку і в цьому питанні. Демократизація — складний шлях, яким має пройти суспільство. Вона не встановлюється командою згори, а може стати конструктивною тоді, коли для цього сформовано міцний фундамент, створено відповідні суспільно-політичні передумови.

Час нарешті усвідомити, що демократія не може постати з анархії. Головним суб'єктом її утвердження може бути лише сильна дієздатна влада та держава. Я керувався саме цим, коли ще в 1999 році виступив з ініціативою проведення в Україні глибокої політичної реформи. Вносячи відповідні пропозиції, я виходив із того, що президентсько-парламентська система влади відіграла важливу роль на початковому етапі державотворення, особливо у перші роки нашої незалежності, забезпечуючи реалізацію складних системних реформ, а також надійну стабільність суспільства й держави, громадянський мир і злагоду.

Проте в діючій політичній системі закладено глибокі суперечності, які нині стали відчутним гальмом суспільного прогресу. На це не можна закривати очі. Модернізація соціально-економічної сфери можлива лише на основі реальної модернізації влади та суспільства загалом. Йдеться про об'єктивну реальність, яку не варто змішувати з амбіціями окремих політиків та їхніх закордонних адвокатів.

У зв'язку з цим хочу акцентувати увагу на тому, що головним у політичній реформі має стати **якісне зростання ролі представницьких інституцій, передусім парламенту, а отже й політичних сил, насамперед партій, в розробці й реалізації державної політики, забезпеченні узгодженої та відповідальної діяльності законодавчої і виконавчої гілок влади, демократизації всіх сфер суспільного життя, утвердженні основних засад громадянського суспільства.**

У кінцевому підсумку йдеться про посилення дієздатності держави й водночас формування таких суспільних умов, за яких демократичні

принципи розвитку українського суспільства стануть визначальними в політичній сфері, а демократичні перетворення — незворотними.

Слід брати до уваги й той факт, що завдання політичної реформи безпосередньо кореспондуються з євроінтеграційною стратегією України — входженням нашої держави до спільноти усталених демократій.

Водночас мої пропозиції щодо реформи, переходу до парламентсько-президентської республіки і на цій основі — консолідованої демократії — враховують також особливості суспільного розвитку країн пострадянського простору — найближчих сусідів України.

Ще раз наголошую: укорінення демократії в нових незалежних державах — колишніх радянських республіках — має за нинішніх умов неабияке значення як для успішного вирішення усього комплексу нагальних завдань внутрішніх перетворень, так і для суспільного поступу в Європі й у світі загалом.

У зв'язку з цим перетворення України на осередок демократії на теренах СНД слід розглядати як життєво важливе не лише для українського народу, а й для міжнародної спільноти. Маємо всі передумови, щоб здійснити цю відповідальну місію.

Усі ми свідомі того, що такі перетворення не можна зводити лише до розв'язання проблем вищих органів державної влади. Створення політичної системи європейського зразка потребує комплексного вирішення й таких масштабних завдань, як здійснення кардинальної судової реформи та реформування системи органів місцевого самоврядування, що дасть можливість забезпечити необхідну збалансованість усіх трьох гілок державної влади. Нині опрацьовуються й ці проблеми.

Перекоаний в тому, що депутатський корпус України, український політикум загалом знайде в собі сили й бажання реалізувати відповідні завдання. Вони, повторюю, є об'єктивно зумовленими.

Водночас проблеми політичної реформи мають бути відокремлені від питань, що стосуються розгортання виборчого процесу. Ці питання автономні за своїм змістом, і їх не варто змішувати.

Зовнішньополітичні пріоритети

Із визначенням стратегії “Європейський вибір”, що була обґрунтована у моєму Посланні до Верховної Ради у 2002 році, проблема реалізації євроінтеграційного курсу нашої держави перемістилася з політичної площини у сферу практичних рішень. На нинішньому етапі локомотивними ланками цього процесу стали, з одного боку, вирішен-

ня широкого комплексу проблем, пов'язаних зі вступом України до СОТ і створенням зони вільної торгівлі з ЄС, а з іншого — дії щодо набуття повноправного членства України в НАТО.

Наша держава активно підтримує розширення ЄС, що відкриває для України нові стратегічні перспективи й реальні можливості поглиблення євроінтеграційної політики. Упевнений, що наявні ускладнення у цьому питанні, що стосуються візового режиму та руху товарів, мають тимчасовий характер і будуть урегульовані.

Водночас ми повинні творчо осмислити досвід країн попередньої хвилі євроінтеграційного процесу, проаналізувати не лише позитивні, а й негативні його сторони, аби уникнути помилок, яких припустилися країни Центральної Європи. **Ми не повинні інтегруватися в Європу як “молодша сестра”. Ми вже це “проходили”. Маємо запобігти цим явищам.**

Відкладення на більш віддалений, аніж це передбачалося нами раніше, термін реалізації кінцевої мети — набуття Україною повноправного членства в ЄС, а це наше незмінне прагнення, — не може розглядатися суспільством як втрата, оскільки йдеться про розширення періоду фундаментальних системних трансформацій, які належить здійснити. Йдеться:

- *по-перше*, про реалізацію у відповідний проміжок часу стратегії випереджального розвитку, яка має забезпечити зростання ВВП у 2,3—2,4 рази й відчутне подолання на цій основі розриву в обсягах ВВП на одну особу між Україною і державами—членами Євросоюзу;

- *по-друге*, про опанування інноваційної моделі, метою якої є істотне підвищення конкурентоспроможності економіки, утвердження України як високотехнологічної держави;

- *по-третє*, про цілеспрямоване забезпечення надійних передумов скорочення розриву в рівні та якості життєвих стандартів із країнами ЄС, утвердження середнього класу — основи політичної стабільності та демократизації суспільства.

У зв'язку з цим можна визначити специфічні риси українського шляху євроінтеграції, де основна увага концентрується на фундаментальності внутрішніх перетворень. Йдеться про політику, яку можна було б назвати політикою конструктивної євроінтеграції, що враховує ризики та загрози форсованої євроінтеграції. Реалізація Копенгагенських критеріїв має здійснюватися нами саме на такій основі. **Поспішність тут недоречна.**

Тому хочу заспокоїти чиновників Євросоюзу, які інколи занадто прямолінійно інтерпретують євроінтеграційний курс нашої держави. Ми ні в кого нічого не просимо, не просили раніше, не просимо й тепер. **Проголошений нами курс стосується передусім європейської самоіден-**

тифікації українського народу, стратегічних орієнтирів внутрішніх перетворень, логіки поглиблення трансформаційних процесів, політики нової хвилі реформ. Відповідний курс — це наше внутрішнє завдання, реалізація якого потребує часу й залежить від нас самих.

При цьому маємо виходити з того, що з розширенням Євросоюзу формуються нові можливості поглиблення економічного й політичного співробітництва з майбутніми новими членами ЄС, насамперед із країнами, що утворюють Балтійсько-Чорноморську вісь.

Важливого значення у цьому зв'язку набуває поглиблення стратегічного партнерства з Польщею. Це наше спільне прагнення. Переконалий, що рік Польщі в Україні сприятиме реалізації зазначеної мети.

Україна була, є і завжди залишатиметься об'єктивно заінтересованою у всебічному розвитку багатостороннього співробітництва з країнами СНД. Позитивну роль у цьому може відіграти реалізація Угоди щодо формування за участі Білорусі, Казахстану, Росії та нашої держави Єдиного економічного простору. Рішення Верховної Ради про ратифікацію зазначеної Угоди — важливий крок у відповідному напрямі.

Головним для України на нинішньому етапі розвитку є не дилема між інтеграційними альтернативами, а конструктивне взаємовигідне економічне співробітництво. Йдеться про співробітництво не лише в енергетичній сфері, а насамперед у питаннях індустріальної модернізації, освоєнні високих технологій, що на нинішньому етапі розвитку є визначальним.

Цілком підтримую положення, викладені у виступі академіка Юрія Миколайовича Пахомова, який порушив важливі проблеми геополітичної стратегії нашої держави. Українські політики мають дослухатися до висновків науки, особливо коли йдеться про такі авторитети як академік Пахомов.

Водночас нам необхідно ще дуже багато зробити, щоб крок за кроком усувати існуючі проблеми у відносинах між нашими країнами, запобігати небезпеці поглиблення їхнього асиметричного розвитку.

Долаючи неймовірні складнощі, кожна з наших країн по суті наодинці йшла своїм шляхом до утвердження власної незалежності та суверенітету. До цього слід ставитися з великою повагою, розуміючи, що всі ми різні, що в кожній державі є власні національні інтереси, з якими потрібно завжди рахуватися.

У зв'язку з цим слід зважати також на незавершеність процесу “економічного розлучення” колишніх союзних республік, зокрема на проблеми розподілу союзної власності, в тому числі й інтелектуальної, остаточного розмежування кордонів, незавершеність формування національної ідентич-

ності держав тощо. Без комплексного вирішення цих проблем взаємна довіра наших держав не може бути повною, а без цього можливості реального, а головне — паритетного зближення обмежені. Ми не повинні закривати очі на це, робити вигляд, що таких проблем узагалі не існує. Сприяння їхньому успішному вирішенню завжди було й нині залишається для мене найвищим політичним пріоритетом.

Хочу відповісти також моїм опонентам, які штучно протиставляють східну і західну політику України, розігрують на цьому власну політичну карту. Таке протиставлення — цілковите політичне невігластво. Україна перебуває на перехресті геополітичних інтересів. Це не лише складнощі, а й наші об'єктивні переваги, які треба вміти реалізувати.

До того ж — поглиблення регіонального співробітництва цілком відповідає принципам Євросоюзу. В основі цих принципів лежить розуміння, що тільки через співробітництво й партнерство зі своїми сусідами кожна окремо взята країна може максимально реалізувати власний потенціал, гарантувати національні інтереси.

Посилення інтеграційних процесів між нашими країнами сприятиме утвердженню у східній частині європейського континенту зони стабільного соціально-політичного розвитку й високих темпів економічного зростання, в чому кровно заінтересована європейська та світова спільнота.

З євроінтеграційним курсом цілком узгоджується і наша активна позиція в питаннях, що стосуються оптимізації відносин із Російською Федерацією, виведення їх на рівень реального стратегічного партнерства. Європейська спільнота об'єктивно заінтересована в такому перебігу подій. Це стосується насамперед взаємної координації євроінтеграційної політики наших держав.

Ідеться про важливий чинник розширення зони стабільності в європейському просторі, утвердження якої є одним із визначальних пріоритетів Євросоюзу. Ця принципова позиція знайшла всебічну підтримку на Ялтинському саміті “Україна — ЄС”, що відбувся у жовтні 2003 року.

У цьому контексті Україна підтримує ідеологію Великої Європи, зокрема утворення в перспективі спільного європейського економічного простору, організованого за принципами вільної торгівлі, де сусідні країни розглядаються не як антиподи, а як рівноправні взаємодіючі суб'єкти.

Особливо перспективною є наша конструктивна взаємодія з Казахстаном, який об'єктивно заінтересований у європейському векторі нового регіонального утворення, має наміри зблизитися з Європою через “четвірку”. Україна може відігравати у цьому функцію сполучної ланки.

Такою ж мірою Україна заінтересована у взаємовигідному співробітництві з Республікою **Білорусь**.

Важливим для нашої держави є всебічне поглиблення багатосторонніх взаємовигідних економічних відносин із **Туркменістаном**, який продовжує залишатися одним з основних торговельних партнерів України. Невпинно зростає обсяг прямих українських інвестицій у цю країну.

Водночас формування Єдиного економічного простору не може заперечувати участі України в інших субрегіональних інтеграційних утвореннях, зокрема таких як **ГУУАМ** та **ОЧЕС**. Перевагою цих векторів міжнародного співробітництва є те, що наша держава виступає в них визнаним лідером, ядром регіональної інтеграції.

За нової ситуації особливої ваги набуває також ініціативна позиція України щодо інтенсифікації взаємодії з країнами Центральної Азії та Кавказу, зокрема в розвитку міжнародних транспортно-комунікаційних мереж та освоєнні покладів вуглеводів Каспійського басейну. Поглиблення відповідного співробітництва повною мірою кореспондується з інтересами Євросоюзу. В цих та інших питаннях Україна може стати важливою сполучною ланкою між Сходом і Заходом.

До активу в зовнішній політиці зараховую відновлення конструктивного діалогу зі **Сполученими Штатами Америки**, спрямованого на розвиток наших відносин на засадах взаємоповаги, невтручання у внутрішні політичні процеси, усунення бар'єрів на шляху двосторонньої торгівлі та інвестицій.

Загалом я завжди був послідовним у тому, що встановлення міцних партнерських відносин зі США, особливо у воєнно-політичній сфері, має для нас стратегічне значення, зокрема з урахуванням євроатлантичної стратегії України, спільних позицій у питаннях боротьби з тероризмом та зміцнення безпеки у Східноєвропейському та Чорноморсько-каспійському регіонах. Нам би дуже хотілося завжди бути впевненими в адекватному ставленні до нас і з боку американської сторони. Ми на це розраховуємо.

Політичне керівництво держави добре усвідомлює сучасні реалії світового устрою, необхідність спільної протидії новітнім глобальним загрозам, міжнародному тероризмові. **Водночас Україна завжди виступала й виступатиме за максимальне використання авторитету Організації Об'єднаних Націй у вирішенні найгостріших проблем колективної безпеки, за створення об'єктивних передумов, які б не лише урівноважували надзвичайно небезпечні деструктивні процеси сучасного світового розвитку, а й запобігали їм.**

Йдеться насамперед про спільний пошук механізмів, реалізація яких забезпечила б у глобальному вимірі зближення держав за рівнем життя. Світ, у якому постійно поглиблюється небезпечний розрив між багатими і бідними державами, не може бути стійким. Обстоювання людської гідності, прав та свобод кожної особи, як і реальна демократизація усіх сфер суспільного життя, можливі лише на основі вирішення зазначеної проблеми.

Твердо переконаний і в тому, що українська дипломатія має на порядок активніше працювати в напрямі дальшого зміцнення наших відносин із **Китаєм, Туреччиною, Індією, Пакистаном та Іраном**, іншими країнами Близького Сходу та Латинської Америки. У нас багато спільних інтересів, а це — надійна основа для економічної взаємодії та взаєморозуміння.

* * *

Я докладно зупинився на проблемах не лише економічного, а й соціально-політичного та зовнішньополітичного розвитку з урахуванням того, що ключ до відчутного суспільного прогресу на новому етапі нашого поступу перебуває у площині їхнього комплексного вирішення. Саме такої узгодженості з різних причин, у тому числі й через відсутність необхідної взаємодії уряду і парламенту, нам раніше бракувало. Власне, наукова дискусія на нашій конференції підтвердила, окрім усього іншого, і цей висновок. Я вдячний за висловлені думки і пропозиції. Гадаю, що насамперед уряд, Президія НАН України мають їх уважно вивчити й узагальнити.

І ще про одне.

Осмислюючи шляхи утвердження нової стратегії, основні принципи якої всебічно обговорювалися на конференції, ми, зрозуміло, прагнемо якнайповніше увібрати весь позитивний досвід західних країн, спиратися на нього. Разом із тим світова практика промовисто свідчить: **жодна країна, що досягла помітних успіхів у розбудові власної держави, не збочувала на шлях сліпого копіювання чужого досвіду, зокрема й у розв'язанні нагальних економічних питань.**

Щодо відомих країн, з якими пов'язується так зване економічне чудо (Японія, Франція, Німеччина), нових індустріальних держав, то кожна з них максимально спиралася не тільки на власну економічну специфіку, а й на історичні традиції, генетичне коріння, властивості національного характеру, культуру своїх народів.

Те саме можна сказати й про такі країни, як Туреччина, Єгипет, Саудівська Аравія, Таїланд, Китай, В'єтнам та інші, які сьогодні швидко прогресують.

А ми, з одного боку, заявляємо про свої наміри розбудувати міцну, суверенну державу, а з іншого — постійно комусь б'ємо чолом, хизуємося тим, що прагнемо бути “такими як усі”, “не відрізнятися від інших”.

Тут є глибока суперечність. За роки незалежності у нас так і не з'явилося конче потрібного для зміцнення нашої держави почуття національної гідності, впевненості в собі. Колоніальне минуле міцно тримає нас у своїх лабетах, не дозволяє випрямитися, звести голову, заявити про себе. І річ тут не в нашій своєрідності, не в пошуках конструкції принципово нового українського колеса. Нам слід чітко усвідомити: те, що Захід пройшов за кількасот років, нам належить пройти за кілька десятиліть. Політики, котрі не розуміють цих реалій, для яких освячена авторитетом західного чиновника “стандартна матриця” є понад усе, ніколи не матимуть перспективи. Я себе таким не вважаю.

Шановні учасники конференції!

У жовтні поточного року відбудуться президентські вибори. Користуючись нагодою, ще раз хочу запевнити вас, співвітчизників, високих представників міжнародної спільноти, які беруть участь у нашій конференції, що докладу всіх зусиль, щоб вибори нового глави держави відбулися цивілізовано, на демократичній основі, відповідно до чинного законодавства. Водночас суспільство мусить мати чітке уявлення стосовно процесів, які розвиватимуться після виборів. Ідеться про перспективи поглиблення розпочатих трансформаційних перетворень, а також усього комплексу проблем, що стосуються насамперед дальшого зміцнення державності та суверенітету України.

З урахуванням цього ключовим моментом президентських виборів нинішнього року має стати забезпечення наступності державної політики в соціальній, економічній та політичній сферах. Опитування, проведене Національним інститутом стратегічних досліджень, засвідчує, що більшість населення України повністю поділяє зазначену позицію.

І це має своє пояснення. Перше десятиріччя незалежності внаслідок дії складного комплексу об'єктивних і суб'єктивних чинників, у тому числі й допущених помилок, характеризувалося значними суперечностями, супроводжувалося надто великими втратами в економіці та життєвому рівні населення України.

Разом із тим протягом цих років Україні вдалося значною мірою подолати найгостріші проблеми початкового етапу становлення незалежної держави, кардинального реформування усіх без винятку сфер суспільного життя й насамперед — економічної системи.

Покладено край тривалій і руйнівній трансформаційній кризі, чотири роки поспіль відбувається швидке економічне зростання. Неухильно, хоча й надто повільно, зростає добробут населення. Відбувається складний процес формування української політичної нації. Окреслилися певні позитивні здобутки й у духовній сфері. Держава демонструє спроможність адекватно реагувати на нові небезпечні виклики міжнародного характеру, зміцнювати обороноздатність, захищати свій суверенітет і територіальну цілісність.

У зв'язку з цим хочу наголосити: визнаючи неминучість коригування державної політики відповідно до програмно-ідеологічних настанов майбутнього глави держави, маємо все зробити, щоб забезпечити наступність курсу держави як необхідну умову збереження позитивних здобутків суспільного розвитку.

Це вимагає конструктивного підходу й відповідальності з боку всіх без винятку політичних сил за проведення виборів у сприятливій політичній атмосфері. Це стосується як сил, що належать до нинішньої парламентської більшості, так і опозиції. Опозиційні політичні сили мають виступати носіями альтернативних програм і шляхів суспільного розвитку, а не лише гучних популістських гасел.

Повторюю: суспільство цілком справедливо з великим застереженням сприймає будь-які схеми передвиборчого процесу, що ставлять за мету реалізацію суто власних амбіцій окремих політиків. Цього допустити ми не маємо права. Водночас слід запобігти будь-яким спробам втручання зовнішніх сил у виборчі перегони України. Проведення чесних, прозорих і демократичних виборів Президента України слід розглядати також як один із ключових чинників прискорення євроінтеграційних процесів, налагодження продуктивних відносин із провідними демократіями, поліпшення міжнародного іміджу Української держави. Впевнений саме в такому перебігу подій. Розраховую на мудрість і громадянську відповідальність кожного.

Дякую за увагу.

ОРІЄНТАЦІЯ НА ВИСОКОТЕХНОЛОГІЧНІ ГАЛУЗІ — ЗАСАДНИЧИЙ ПРИНЦИП НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Із виступу Президента України
на урочистому зібранні з нагоди
13-ї річниці незалежності України

25 серпня 2004 року

Шановні друзі!

Хочу привернути вашу увагу до проблеми економіки — серцевини всеохоплюючих трансформацій у нашому суспільстві. Ми часто й справедливо кваліфікуємо історичний момент 13-річної давнини як завершення третьої світової війни — війни холодної. Однак я вважав би, що цей вираз належить сприймати не лише в образному вимірі. За наслідками потрясінь та руйнувань перші пострадянські роки були посправжньому післявоєнною порою. Ситуація саме так виглядала: державна незалежність здобута на руїнах економічної розрухи. ВВП в Україні зменшився наполовину. До такого обвального й миттєвого руйнування раніше призводили справді хіба що війни.

Склалася парадоксальна ситуація: Україна утворилася завдяки розвалу Радянського Союзу. Але цей розвал за соціально-економічними наслідками міг призвести одразу ж до ліквідації України. Невдовзі після вступу на пост Президента я дав інтерв'ю німецькій газеті “Вельт”, у якому відкрито заявив: “Україна самостійно не вибереться з провалля пострадянської економіки... Існує загроза, що держава може розвалитися”. Не буду цього разу наводити показники глибини падіння за всіма параметрами — вони вам добре відомі. Стагнація і депресія на рівні світових рекордів ХХ століття.

У якому стані довелося застати народ у 1994 році мені, новообраному Президенту? Частка людей із середніми доходами скоротилася порівняно з 90-м роком удвічі. Спочатку було 60% громадян, яких задовольняв їхній матеріальний стан, а вже у 94-му така сама кількість людей опинилася за межею бідності. Розмивався інтелект народу. У тому ж 1994 році з наукових установ вибула рекордна кількість докторів наук — понад 600, багато хто з них покинув Україну. Соціальне тіло держави не просто деградувало, а розкладалося, вмирало на очах.

Очевидно, що наш народ мав, як кажуть учені, високий поріг міцності, за яким дискомфортний стан переходить у стадію ірраціональної поведінки й масового збудження. У такому стані громадяни емоційно обмінюються негативною інформацією про кризову ситуацію. А це врешті-решт може призвести до соціального вибуху. За цією формулою, до речі, гинуло багато колись могутніх держав. Так само чергова українська революція могла захлинутися у вирі власних руйнацій. Так міг повторитися відомий трагічний сценарій, коли революція поїдає власних дітей.

Я довго, шановні друзі, шукав влучного визначення самої нашої філософії виповзання із цієї прірви, нашої включно національної техніки здійснення соціально-економічної “мертвої петлі”. Й урешті я знайшов його у Джона Кеннеді, який звернув увагу на те, як пишеться китайською мовою слово криза. Воно складається з двох ієрогліфів: один означає небезпека, а інший — сприятлива можливість. Саме як сприятливу можливість ми були змушені сприйняти безпрецедентну кризу — сприятливу для випробування своїх сил, для заміру власного непізнаного потенціалу, сприятливу для роботи поза межами можливого. Напевне, у цьому варто шукати феномен українського економічного дива. Саме так — економічного дива, яке останніми роками демонструє Україна, ставши абсолютним економічним лідером Європи. Наше зростання відбувається лише за рахунок власних сил, оскільки нові члени ЄС — наші західні сусіди, зростали, хоча й значно повільніше, отримуючи у своє розпорядження у 3—6 разів більше іноземних інвестицій, аніж Україна, а наш найближчий сусід Польща взагалі — у 9 разів.

Я вже не кажу про всілякі антидемпінгові розслідування та економічні санкції — з одного боку, й непомірні, просто немислимі з погляду економічної практики — податки, мита і збори — з іншого.

Вистояти й піднятися нам допоміг, звичайно ж, ринок, тобто реформа економіки, яка базується на економічній свободі. Адже в командно-адміністративній економіці УРСР не було ринкових засад та інституцій для глибоких системних трансформацій.

Для України ці трансформації були значно складнішими, аніж для постсоціалістичних країн Центральної та Східної Європи, які порівняно короткий час функціонували в умовах тотального одержавлення й зуміли зберегти ринкові принципи господарювання. Ми дістали у спадок від колишнього СРСР фізично й морально спрацьовані основні фонди. Бракувало передових технологій та перспективних наукових проектів. Панував товарний дефіцит. Не дивно, що економіка, яка десятиліттями була налаштована не на соціальні, а на виробничі та воєнні потреби, “вийшовши на волю”, одразу ж “забуксувала”.

Не викреслити з історії ті часи, коли виробництво скоротилося більш як наполовину, склади були затоварені низькоякісною, застарілою продукцією, гіперінфляція перевищувала 10 тисяч відсотків. Панували бартер, неплатежі, дефіцит бюджету. Люди отримували низьку платню, до того ж несвоечасно, чи й узагалі не отримували. Тому ми розуміли: без структурного оздоровлення економіки, без “крутого повороту” від економіки, що виробляла “на склад”, до економіки, що працює на споживання, — неможливо зробити якісний прорив у зміцненні держави та поліпшенні добробуту її народу.

Найперше, ми приступили до розбудови національної фінансової системи — основи державності у сфері економіки. Не одразу, а поступово добилися збалансованості бюджетів усіх рівнів. Перейшли від податкової системи з елементів радянських фіскальних зборів до самодостатньої системи, що передбачала механізми стимулювання виробництва та підприємництва. Завдяки лібералізації ціноутворення ми домоглися створення ринкової системи попиту-пропозиції, наповнили ринки товарами, суттєво поліпшили якість національних товарів та послуг. Сьогодні продовольчі українські товари практично витіснили імпортні. Важливим підґрунтям трансформації стали дерегуляція економічної діяльності й істотне зменшення адміністративного втручання в економіку. Ми чітко усвідомлювали, що підприємцю слід надати цілковиту свободу. Тому наполегливо формували конкурентне середовище. Відпрацьовували механізми регуляторної та антимонопольної політики. Для цього запровадили державне регулювання природних монополій, реорганізували багато неефективних державних підприємств.

Поряд із формуванням фінансових механізмів та інститутів ринкової економіки “зелене світло” було дано приватній власності та підприємству. Не потрібно доводити, що вільна ринкова економіка дає можливість виявити найкращі якості людини — творця, добродія, підприємця, господаря. Такі якості людини розкриває лише приватна власність. В Україні реалізовано стрижневу позицію соціально орієнтованої еко-

номіки — випереджального зростання порівняно з ВВП реальних доходів населення, насамперед заробітної плати. Тільки в нинішньому році ці доходи зросли на 15%, а реальна заробітна плата — на 26%. На сьогодні середньомісячна зарплата становить понад 600 гривень (проти ста вісімдесяти однієї гривні у 2000 році), що в півтора раза більше від прожиткового мінімуму для працездатних осіб. Якщо у 2000 році середній розмір пенсії становив 66 гривень, то сьогодні — понад 220 грн.

Шановні друзі! Завдяки системній 10-річній реформаторській роботі валовий внутрішній продукт як виразник вивільненої енергії народу й високоефективного урядового менеджменту продовжує зростати. Він сягнув уже в цьому році 13,5%, а приріст промислового валу становив 14,7%, сільського господарства — 26,5%. Один авторитетний американський політик, який стежить за китайським економічним дивом, дуже доречно висловився: ви чи не єдина у світі країна, яка має показники вищі аніж у Китаї. У звіті про конкурентоздатність, який здійснюється під егідою Світового економічного форуму, Україна тільки за 2003 рік поліпшила свій індекс макроекономічної стабільності на 14 пунктів. Це найвищий стрибок, зафіксований зазначеним авторитетним рейтингом.

За цим показником Україна випередила 10 країн Європейського Союзу.

Як відомо, ми прийняли “Стратегію економічного та соціального розвитку України на 2004—2015 роки”. Це — найближча десятирічка, для якої енергію зростання нагромадила десятирічка попередня. Ми цілком обгрунтовано маємо ставити завдання — протягом цієї декади щонайменше подвоїти наш економічний потенціал (у “Стратегії” записано майже у два з половиною рази). Ясна річ, що цей трудовий злет нашого народу потребує адекватної економічної політики уряду. На сьогодні таку адекватність ми знаходимо. Якщо її втратити, то період очікуваних високих темпів зростання може виявитися нетривалим, як це сталося у більшості країн Центральної Європи та Балтії. Тут доводиться боротися з одним малоприємним радянським спадком. Радянська ментальність була патерналістською, покоління українців виховувалися в системі, коли держава за все відповідала, передусім — за особистий добробут кожного члена суспільства. Ми змінили систему, але ментальність залишилася. Чи не в цьому корінь багатьох нинішніх проблем?

Шановні друзі! Нам належить і надалі свято берегти засадничий принцип нашої національної економічної політики — орієнтацію на високотехнологічні, наукомісткі галузі. Слава Богу, нам вистачило розуму їх не тільки зберегти, а й наростити потенціал. Ми не дали виштовхну-

ти себе в середовище третіх країн, доля яких у світовому розподілі праці — слугувати джерелом ресурсів та постачальником дешевої робочої сили. У нас достатньо і професійного досвіду, і національних амбіцій. Узагальнювальним параметром, за яким ми визначаємо свої технологічні координати, є той факт, що Україна належить до п'яти із двохсот країн на планеті, які спроможні самотужки вийти в космос. Причому ми володіємо всіма п'ятьма компонентами космічної держави — можемо сконструювати ракету, виготовити дослідний зразок, провести випробування, запустити у виробництво і здійснити вихід у космос. Хотів би повторити думку, яку я висловив недавно на ювілеї мого рідного підприємства. Народ, який має “Південмаш”, відрізняється від народу, який “Південмашу” не має. Це вже цивілізаційний вимір, який свідчить про те, що нація, яка спроможна створювати найкращі на планеті ракети, обов'язково впорається і з усіма іншими, земними завданнями та проблемами.

ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ



УКРАЇНА: ПОСТУП У ХХІ СТОЛІТТЯ

СТРАТЕГІЯ ЕКОНОМІЧНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ НА 2000–2004 роки

Послання Президента України
до Верховної Ради України

22 лютого 2000 року

Вступ

Відходить в історію ХХ століття. Його останнє десятиріччя принесло українському народові воістину доленосні здобутки. Саме протягом цього десятиріччя Україна виборола свою незалежність й утвердилася як високоавторитетна держава у світовому співтоваристві. Було чимало скептиків, які не вірили в наше майбутнє, пророкували нам неминучу поразку. Однак сьогодні вже зрозуміло всім: головне й визначальне випробування ми витримали. Попри всі складнощі, які існують і сьогодні, ми вистояли.

Державна незалежність України, яка упродовж століть виборювалася українським народом на чолі з його авангардом — українським національним рухом, стала реальністю.

У штурмових умовах перехідного періоду Україна не лише вижила як самостійна держава, а й зробила впевнені кроки шляхом системного оновлення всіх сфер суспільного життя, його демократизації, прилучення до надбань сучасного цивілізаційного розвитку, європейських цінностей.

Започатковано нову модель політичного устрою України, покінчено з однопартійною системою та ідеологічним монополізмом. Важливо, що цей процес здійснювався легітимним шляхом, без силових зіткнень та небезпечних конфліктів, без крові та людських жертв.

Закладено фундамент сучасного державного устрою на принципах поділу влади, відбулося становлення парламентаризму і виконавчої вертикалі, незалежної судової системи та системи місцевого самоврядування. Утверджуються основи громадянського суспільства. Від перших днів свого існування як незалежна держава Україна невпинно рухається саме в цьому напрямі. Це засвідчує прийняття у червні 1996 року нової, демократичної за змістом, Конституції України, утворення Конституційного Суду, Вищої ради юстиції, прийняття Конституції Автономної Республіки Крим.

Українська культура стала основою національного духовного поступу. Забезпечено вільний розвиток усіх національно-культурних і релігійних об'єднань. Українська мова утверджується як державна з одночасним створенням умов для вільного розвитку російської та інших мов.

Україна стала повноправним суб'єктом європейського та світового співтовариства, здобула міжнародні гарантії безпеки, уклала договори про дружбу і співробітництво з усіма сусідніми країнами, зміцнила свої позиції як важливий чинник стабільності на Європейському континенті.

Ми показали іншим країнам приклад ядерного роззброєння, добровільно відмовившись від третього у світі за потужністю ядерного арсеналу. Свою стабільність, передбачуваність і прагнення розвивати добросусідські відносини Україна засвідчила, уклавши Угоду про партнерство і співробітництво з Європейським Союзом, Договір про дружбу, співробітництво і партнерство з Російською Федерацією, Хартію про особливе партнерство з НАТО та низку інших, не менш значущих міжнародних договорів та угод. Авторитет України підтверджується також зростанням її ролі в діяльності міжнародних та регіональних організацій. Свідченням цього є обрання України до складу Ради Безпеки ООН, яке відбулося нещодавно.

Попри всі складнощі, глибокі перетворення відбуваються і в економіці. Забезпечено остаточний злам збанкрутілої, відірваної від світового соціального та науково-технічного прогресу адміністративно-командної системи господарювання. Чітко визначено курс на формування сучасної ринкової економіки. Особливої виразності ці процеси набули від жовтня 1994 року, після проголошення в Україні курсу радикальних економічних реформ.

Важливим чинником успішного просування шляхом глибинних системних перетворень є розширення соціальної бази реформ. Особливо обнадійливим є те, що соціальна база реформ поєднує в собі найбільш активні верстви населення, зокрема молодь. Це переконливо довели президентські вибори 1999 року. Вони продемонстрували наявність у суспільстві достатньо вагомих соціально-політичних передумов істотного поглиблення курсу ринкових реформ, відчутного їх прискорення.

У суспільній свідомості формуються стійкі переконання, що лише завдяки продуманим, послідовним та рішучим системним перетворенням можна за-

безпечити прогресивний розвиток держави, успішне розв'язання проблем соціального й економічного розвитку, підвищити добробут і забезпечити гідне життя кожній людині.

Все це дає підстави для утвердження такого необхідного сьогодні в суспільстві соціального оптимізму, впевненості людей у завтрашньому дні, їх віри в те, що обраний Україною у 1991 році шлях, яким вона входить у XXI століття, є єдино правильним. Завдання Президента України, Верховної Ради та Уряду, органів виконавчої влади на місцях, місцевого самоврядування — реалізувати ці надії та сподівання народу. Для цього слід закріпити й розвинути розпочаті системні перетворення, сміливо й упевнено рухатися вперед, максимально використовуючи при цьому власний досвід, набутий у ході реформ.

Розроблена на основі передвибірної програми Президента України стратегія перетворень на наступні п'ять років (2000—2004 роки) визначається цим Посланням. Передбачається, що її положення (фактично вони дістали підтримку майже 16 млн виборців, які віддали голоси на підтримку Президента України) ляжуть в основу Програми діяльності Кабінету Міністрів України на 2000—2004 роки. Водночас вони можуть розглядатися також як базові принципи формування у Верховній Раді (на основі широкої прогресивної коаліції) політично відповідальної парламентської більшості та уряду народної довіри.

У чому полягає новизна запропонованої стратегії?

На відміну від положень Послання Президента України “Шляхом радикальних економічних реформ” (1994 рік), які визначали загальну логіку вирішення завдань стартового етапу економічних реформ, а також механізми подолання глибокої кризи української економіки, запропонована стратегія соціального та економічного розвитку на 2000—2004 роки обґрунтовує складніші та відповідальніші завдання, її стрижнева позиція — визначення шляхів виведення української економіки на траєкторію сталого розвитку, тісного поєднання політики структурних змін та економічного зростання з активною і сильною соціальною політикою держави.

I. ОСНОВНІ ПІДСУМКИ ЕКОНОМІЧНИХ ТА СОЦІАЛЬНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ 1994—1999 років

Період 1994—1999 років, попри суперечливість оцінок його результатів, залишить помітний слід у реалізації стратегії економічних та соціальних реформ, наближенні України до сучасних надбань світового розвитку. Звичайно, на цьому шляху було допущено чимало помилок та прорахунків.

Однак безпрецедентність здійснюваних перетворень, пов'язаних не лише з докорінною зміною соціально-економічних відносин, а й з формуванням

принципово нової економічної системи, дає підстави оцінювати здійснене з необхідним розумінням та повагою.

1. У 1999 році вперше за останнє десятиріччя чітко виявили себе ознаки економічної стабілізації. В основному подолано падіння ВВП. Обсяг промислового виробництва зріс на 4,3%. Принципове значення у цьому мають випереджальні темпи зростання (+7,2%) виробництва товарів народного споживання, у тому числі непродовольчих товарів (+10,2%). Зростання випуску промислової продукції зафіксовано у 21 регіоні. Капіталовкладення в основні фонди збільшилися на 2,9%. На 7,5% зросли обсяги житлового будівництва. Намітилася позитивна тенденція скорочення дефіциту Державного бюджету України (від 6,6% ВВП — у 1997 році до 1,5% — у 1999 році). У передбачуваних межах утримувався рівень інфляції (19,2%).

Стабілізаційні процеси мають об'єктивні передумови. Це насамперед системні перетворення, що відбуваються в українській економіці, досягнення відносно низького рівня інфляції та подолання штучно утримуваної протягом 1996—1997 років надмірної ревальвації валютного курсу гривні, демонтаж фінансової піраміди, поліпшення умов зовнішньоекономічної діяльності.

Позитивний вплив на стабілізацію справляють реструктуризація підприємств, їхня адаптація до умов ринкової кон'юнктури.

Практично в усіх галузях промисловості сформувалися “точки зростання”. Це підприємства, що виготовляють потрібну ринкові конкурентоспроможну продукцію. Приклад тому — харчова та деревообробна промисловість, де обсяги виробництва за минулий рік зросли відповідно на 7,8% і 23,6%.

Такі ж “точки зростання” сформувалися і в окремих галузях машинобудування, у тому числі й тих, що пов'язані з виробництвом високотехнологічної продукції. На 14,2% зросли обсяги виробництва у верстатобудуванні та інструментальній промисловості, яка забезпечує оновлення виробничих фондів і технологічної бази промисловості.

2. Від 1994 до 1999 року в економіці відбулися також глибокі якісні зміни. Сформовано основні атрибути національної економіки: грошову, фінансову, платіжну, податкову, митну, банківську та інші системи, що у своїй сукупності визначають економічну інфраструктуру нашої держави.

Вагомим здобутком стало проведення у 1996 році грошової реформи, забезпечення відносної валютної стабілізації. У людей сформувалася повага до національної грошової одиниці. Це надзвичайно вагомий чинник утвердження нових економічних відносин, а також зміцнення державності України.

Знайшло своє вирішення й інше, визначальне за своєю суттю завдання трансформаційного періоду: сформовано базові засади багатокладної економіки. Відбувся перелом у реформуванні відносин власності. Відбувається активний і незворотний процес утвердження механізмів приватної власності, розширення корпоративного та приватного секторів економіки. За станом на 1 січня

2000 року форму власності змінили 66,7 тис. об'єктів, зокрема від 1994 до 1999 року — 63,1 тис. Нині понад 70% загального обсягу промислової продукції виготовляється на недержавних підприємствах.

Реалізуються завдання земельної реформи. Утверджується реальний власник землі. Майже 6,1 млн громадян отримали земельні паї, обсяг яких становить більше половини земельних угідь країни. В основному завершено приватизацію присадибних ділянок, їхніми власниками стали близько 11 млн громадян. Отже, можна стверджувати: зроблено перший вагомий крок до реалізації кінцевої мети земельної реформи — безоплатного передавання землі у власність тим, хто на ній працює, формування платних орендних відносин і ринку землі. Здійснено реальні заходи щодо лібералізації господарських зв'язків. У 1994 р. 70% цін регулювалися державою. Дотації на комунальні послуги становили 95% їхньої вартості, на хліб — 60%. У країні існував режим адміністративно-зафіксованого валютного курсу. Дефіцит бюджету автоматично покривався емісією Національного банку. Ці рудименти адміністративної економіки відходять у минуле.

В Україні утверджено ринковий механізм ціноутворення, здійснено непростий перехід до світових цін, запроваджено ліберальний режим зовнішньої торгівлі. Вирішення цих завдань забезпечило подолання хронічної дефіцитності національної економіки, товарну насиченість ринку. Адміністративній економіці таке було не під силу. Більш як 70 років ми жили за умов гострого товарного дефіциту.

В економіці утверджено основи ринкової інфраструктури. До кінця 1999 року в Україні зареєстровано 203 комерційні банки, 1330 інвестиційних компаній та фондів, 2250 аудиторських фірм, 262 страхові компанії, 340 бірж, 390 кредитних спілок. Відбулося становлення фондового, товарного, грошового та валютного ринків. Завершено формування дворівневої банківської системи. Поступово опановуються складні механізми ринку державних цінних паперів.

Однією з найбільш прогресуючих в українській економіці виявилася сфера зовнішньоекономічної діяльності: від 1993 до 1999 року частка експорту товарів та послуг у структурі ВВП зросла від 26 до 53%. Експорт зростав значною мірою за рахунок вивезення товарів та послуг до країн далекого зарубіжжя. Їхня частка у 1999 році становила 64%.

Від 1996 року Україна забезпечує в зовнішньоторговельному обороті позитивне сальдо. Із 484 млн дол. у 1994 році до 3248 млн дол. у 1999 році зросли прямі іноземні інвестиції.

Наведені показники є свідченням того, що в Україні на практиці реалізується модель відкритої конкурентної економіки, утвердження якої було одним із ключових завдань економічних перетворень, визначених у жовтні 1994 року.

За всіх складнощів трансформаційних процесів позитивні зрушення здійснюються також у сфері соціальних відносин, зокрема в соціальній структурі суспільства.

Відбувається інтенсивний процес формування прошарку підприємців, який відіграє дедалі відчутнішу роль в усіх сферах суспільного життя: економіці, політиці, гуманітарному розвитку держави.

Утверджується широкий прошарок власників акцій, нерухомості, земельних ділянок тощо. Нині майже 15 млн осіб є акціонерами та власниками земельних паїв. Із виходом економіки з кризи їхні позиції в розподілі прибутків, забезпеченні реального впливу на управлінські процеси зміцнюватимуться.

Дедалі більшою мірою утверджуються економічна свобода, можливості вільного вибору сфери господарської діяльності, самоствердження та реалізації особистості. На цій основі змінюється суспільна психологія.

Люди усвідомили необхідність “рахувати гроші” й починають розуміти, що їхній економічний стан залежить насамперед від них самих. Повернення до радянських часів для багатьох співвітчизників здається неможливим, катастрофічним. Особливо це стосується найбільш дієздатної частини населення, молоді, людей, що отримали у своє розпорядження власність. Саме цей соціальний прошарок стає нині основним гарантом подальшого поглиблення реформ, курсу ринкових перетворень, яким Україна прямує у нове тисячоліття.

3. Водночас позитивний вплив реформ на стан національної економіки досі недостатній. В економіці ще не накопичений необхідний потенціал економічного зростання. Не забезпечено зміцнення фінансової системи держави — насамперед фінансів підприємств і організацій, підвищення загальної конкурентоспроможності, структурного оновлення економіки.

У критичному стані перебуває аграрний сектор. Більш як 87% КСП є збитковими. Низькою є рентабельність промисловості та інших галузей економіки. На 42% знизилася продуктивність праці, в тому числі у промисловості — на 21%, сільськогосподарських підприємствах — більш як у два рази. Критичною є ситуація з формуванням обігових коштів підприємств та організацій. Посилюється незбалансованість відтворювальних пропорцій, зростають цінові та структурні диспропорції. Відсутні ознаки подолання платіжної кризи.

Можливості економічного зростання стримуються недосконалістю бюджетних відносин та потребами використання значної частини фінансових ресурсів на обслуговування зовнішнього боргу.

Небезпечними стають структурні деформації, які були притаманні українській економіці ще за часів адміністративно-командної системи. Протягом останніх років ця ситуація не лише не поліпшилася, а й значною мірою ускладнилася.

У 1999 році тривала тенденція до скорочення питомої ваги галузей, що виготовляють продукцію інвестиційного призначення (машинобудування та будівельні матеріали).

Минулого року частка машинобудування у структурі промислового виробництва становила 13,8% проти 30,7% у 1990 році. За цей же час майже у вісім

разів скоротилася питома вага легкої промисловості. Водночас продовжує зростати частка найбільш енергоємних та екологічно шкідливих галузей (паливно-енергетичної, металургійної, хімічної). У 1999 році вона сягнула 59% проти 26,5% у 1990 році. Тривалий спад виробництва унеможлилював досягнення відчутних зрушень у соціальній політиці. Від 1994 до 1999 року знижувався життєвий рівень людей. Значне розшарування населення за рівнем доходів, штучне заниження вартості робочої сили (як і низький рівень соціальних витрат) переросли в один із основних чинників, що стримують розширення внутрішнього ринку, технологічне оновлення виробництва.

Невирішеність соціальних питань та зубожіння значної частини населення, великі суми заборгованості із заробітної плати, соціальних виплат та пенсій, вимушені простої значної частки виробництва й відповідно приховане та зареєстроване безробіття, загострення демографічної ситуації, стагнація медицини, сфери послуг, освіти, науки та культури, високий рівень корупції та злочинності — все це реальності нашого сьогодення, що однозначно засвідчують: соціально-економічна ситуація у країні лишається складною. Немає гарантій, що фаза відносної макроекономічної стабілізації обов'язково переросте в економічне зростання. Нестійкість стабілізаційних процесів, загострення ситуації у фінансовій сфері можуть призвести до нового витка економічної кризи.

Значні економічні та соціальні втрати реформ пояснюються трьома групами чинників.

Перша група — надзвичайно складні стартові умови. Лише в 1994 році падіння ВВП становило 23%, промислового виробництва — 27, сільського господарства — 17%.

Давалися взнаки наслідки рекордної за світовими стандартами інфляції (1993 рік — 10 256%). Дефіцит державного бюджету до ВВП за III квартал 1994 року становив 20,5%. На той час значна частина постсоціалістичних країн пододала кризові процеси. У 1994 році приріст ВВП у Польщі, Угорщині, Словенії, Чехії, Словаччині, Румунії становив 2,6—5,2%. Удвічі меншими, аніж в Україні, були темпи падіння виробництва в Росії. Підсумовуючи викладене вище, є всі підстави стверджувати: в 1994 році економічна ситуація в Україні була чи не найскладнішою з усіх постсоціалістичних країн — за винятком тих, де точилися міжнаціональні конфлікти.

Друга група чинників концентрується у сфері політичних відносин.

Прорахунки у здійсненні реформ, їхня недостатня ефективність пояснюються значним загостренням протистояння між виконавчою і законодавчою гілками влади, деструктивними діями опозиційних сил, спрямованими на те, щоб будь-якою ціною дискредитувати курс ринкових перетворень, підірвати віру народу в його історичну перспективу. Виявом цього стали постійні намагання опозиції зірвати процес створення розгорнутої законодавчої бази ринкових перетворень. Унаслідок цього у нас досі немає земельного, житлового і

трудового законодавства, що відповідало б вимогам Конституції України, відсутні нові кодекси — Цивільний, Податковий тощо. Недостатньо захищені законодавчо відносини власності.

Потребує поліпшення також якість законодавчого процесу. По суті, в жодній зі сфер економічної діяльності поки що не маємо логічно завершеного системного законодавчого забезпечення. Підривають ділову активність постійні зміни чинного законодавства. Особливо руйнівним для економіки стало прийняття законів, що не враховують реальної соціально-економічної ситуації, вступають у конфлікт із Конституцією України, бюджетом, іншими, раніше прийнятими законами. Не випадково у 1998—1999 роках Президент України був змушений застосувати право вето до 117 законодавчих актів.

Найболючішими для економіки виявилися відомі колізії бюджетного процесу. Замість пошуку шляхів ліквідації численних (у значній своїй частині — економічно необґрунтованих) пільг, зниження видаткової частини бюджету увага Уряду та парламентаріїв постійно концентрувалася на протилежному — збільшенні непосильних бюджетних асигнувань. Як наслідок, виявилася нералізованою основна вимога економічного курсу 1994 року стосовно істотного зниження податкового тиску на вітчизняного товаровиробника, створення ефективної податкової системи, яка б стимулювала виробництво.

Аналогічним чином блокувалися також процеси приватизації, дерегуляції господарської діяльності та демонополізації економіки, проведення земельної реформи, зокрема становлення в Україні ефективного державно регульованого ринку землі.

Третя група чинників пов'язана з недостатньою послідовністю у здійсненні реформ, низкою помилок та прорахунків. Сутність багатьох із них стає зрозумілою лише з позицій сьогодення.

Мається на увазі таке:

- не вдалося сформувати дієздатну систему державного управління ринковими перетвореннями, докорінно змінити стиль, методи й традиції, успадковані від адміністративної системи. В результаті виникла глибока суперечність між новими (значною мірою ринковими) відносинами і діючою системою управління. Зазначена суперечність виступає чи не найсерйознішим гальмом соціально-економічного прогресу. Відповідно на нинішньому етапі пріоритетом номер один державної політики стає проведення глибокоструктурованої, адекватної новим реаліям економічних та політичних відносин, адміністративної реформи;

- дається взнаки також незавершеність судової реформи. За роки незалежності не вдалося прийняти такі важливі законодавчі акти, як Кримінальний кодекс, закон про судоустрій (який би відповідав Конституції України, міжнародним нормам права), інші законодавчі акти, що стосуються судочинства. Через це становлення судової системи, як однієї з ефективних гілок влади нового

типу, здійснюється у країні занадто повільно. У цій сфері формується безпрецедентний інституціональний вакуум, який потрібно якнайшвидше ліквідувати;

- неефективним і незавершеним виявився процес приватизації. Її здійснення не забезпечило формування відповідального господаря, який був би заінтересований в інвестиційній діяльності, прискореному оновленні виробництва, його реальному оздоровленні. Не досягнуто оптимальної глибини приватизаційного процесу. Як наслідок, у ході реформування економіки не вдалося забезпечити глибокої структуризації відносин власності, запровадити повноцінні правові та організаційні механізми реалізації переваг приватної власності, всебічного зміцнення позицій національного капіталу. Поширилася неформальна приватизація, що супроводжувалася появою псевдовласників — осіб, які не мають юридичних прав власності, але фактично володіють колишніми колгоспами, підприємствами та організаціями, використовують їхні майно та доходи задля власного збагачення. Механізмами такого збагачення стали бартеризація обміну, система неплатежів та невиплат заробітної плати, тінізація господарських зв'язків. Значний прошарок псевдовласників перетворився на найконсервативнішу силу суспільства, яка, користуючись політичною підтримкою лівої опозиції, блокує дальшу приватизацію, поглиблення реформ;

- належним чином не вдалося зміцнити банківську систему, на яку програмою 1994 року покладалася функція “локомотива реформ”. Значна частина українських банків нездатна забезпечити необхідне накопичення кредитних ресурсів, обслуговувати інвестиційний процес, стати активним суб'єктом капіталотворення. Агрегований банківський капітал України становить усього 4,9% ВВП, тоді як у країнах із перехідною економікою Центральної та Східної Європи — в середньому 40%, країнах ОЕСР — більш як 80%. Якщо в Польщі банківські депозити на душу населення наприкінці 1999 року становили 1300 дол. США, то в Україні — трохи більше як 50 дол. Ситуація ускладнюється тим, що значна частина комерційних банків відокремлена від реальної економіки, функціонує головним чином за рахунок спекулятивних операцій на валютному ринку і не обслуговує потреби економічного зростання;

- чимало нерозв'язаних проблем в іншій ключовій сфері реформування економіки — на фондовому ринку. Йдеться, насамперед, про низький рівень його капіталізації та ліквідності, недосконалість законодавчого забезпечення;

- давалася взнаки відсутність розвинутого страхового ринку;

- повільно реформується фінансова сфера. Недосконалість бюджетної системи, існування надскладної (суто фіскальної за своїм змістом) податкової системи, хронічна дефіцитність державних фінансів та ручний спосіб їхнього розподілу, неконкурентне розміщення держзамовлення, постійне невиконання державою своїх фінансових зобов'язань, з одного боку, й наявність численних пільг, з іншого, у сукупності віддзеркалюють глибоку деформованість фінансової системи, її економічну неефективність;

- слабким місцем у здійсненні реформ виявився недостатній розвиток малого та середнього бізнесу. Його становленню постійно заважали штучні перепони. Як наслідок частка цього сектору економіки у створенні валового внутрішнього продукту лишається надзвичайно низькою;

- за умов відсутності необхідної законодавчої бази та розгалуженої інфраструктури становлення ринкових відносин супроводжувалося глибокими деформаційними процесами, утвердженням елементів так званої віртуальної економіки. Йдеться про високий рівень тінізації української економіки, корупції та економічної злочинності, зростання обсягів позабанківського грошового обігу, бартеризації господарських зв'язків, а також інші негативні явища;

- впродовж усіх років незалежності не вдавалося сформувати дієздатне ядро управлінської еліти, висококваліфікованих менеджерів. Наявна система підготовки та перепідготовки кадрів, особливо державної служби, ще далека від вимог сьогодення. Як наслідок, кадровий потенціал ринкових перетворень лишається вкрай обмеженим. Саме цим пояснюються помилки в кадровій політиці, перманентні зміни у вищих ешелонах влади. Особливо позначаються слабкість середньої ланки управління, недостатній менеджмент не лише на державних підприємствах, а й у багатьох недержавних підприємницьких структурах;

- розвиток реформ стримувала недостатня робота над формуванням принципово нової, адаптованої до ринкової економіки соціальної інфраструктури, зокрема зволікання з проведенням реформи системи пенсійного забезпечення та житлово-комунальної сфери. Особливо небезпечним є зростання диференціації доходів населення, яка в кілька разів перевищує відповідні показники у країнах Заходу і виключає (за збереження існуючого стану) можливість посилення соціальної та політичної стабільності суспільства на найближчу перспективу.

Ці та інші негативні явища не варто недооцінювати. Вони не лише спотворюють економічну систему, дискредитують політику реформ, а й обмежують можливості формування в Україні сприятливого інвестиційного клімату, стримують вирішення визначального завдання ринкових перетворень — утворення самодостатніх механізмів економічного саморозвитку та самозростання.

II. СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ 2000—2004 років

Кожному суспільству властиві базові цінності, які при визначенні шляхів соціально-економічного й політичного розвитку не можуть бути предметом компромісів чи політичних торгів.

Найважливіші з таких цінностей — це державність, добробут населення та національна безпека України.

Майбутні покоління з розумінням поставляться до життєвих негараздів перехідного періоду, наших помилок та прорахунків, до складнощів та не вирішених проблем. Але вони ніколи не пробачать нам, якщо ми при визначенні базових підвалин входження суспільства у XXI століття, економічної та соціальної політики на наступні п'ять років поступимося основами національної безпеки та суверенітету держави, поставимо під загрозу її незалежність.

Базовою основою нашого подальшого розвитку є також європейський вибір, відданість України загальнолюдським цінностям, ідеалам свободи та гарантованої демократії. Український народ вистраждав своє суверенне право долучитися до цих цінностей. Особливе значення має послідовна політика України щодо зближення з Європейським Союзом, набуття статусу асоційованого, а згодом повноправного члена ЄС.

Водночас маємо усвідомити, що найвищою цінністю сучасного цивілізаційного прогресу є людина, її права та свободи. Це насамперед:

- право на життя, повагу до гідності людини;
- право на вільний розвиток особистості, на її свободу та недоторканність;
- право на вільний вибір місця проживання та недоторканність житла;
- право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань;
- право на свободу світогляду та віросповідання;
- право на свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації, на участь у професійних спілках;
- право на отримання та поширення інформації, участь в управлінні державою;
- право обирати та бути обраним;
- право на підприємницьку діяльність, приватну власність, у тому числі й власність на землю;
- право володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної і творчої діяльності;
- право на свободу праці, повну та своєчасну винагороду за неї, на вибір професії та роду заняття, на освіту, охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування;
- право на соціальний захист;
- право на безпечне для життя і здоров'я довкілля.

Свободи і права людини є невідчужуваними й непорушними. Вони належать людині від народження. Водночас вони передбачають також її відповідальність перед собою, своєю сім'єю та суспільством. Відповідальність людини і громадянина є необхідною умовою та гарантією розвитку як окремої особистості, так і суспільства в цілому.

Зазначені права та свободи людини гарантуються Конституцією України, нормами міжнародного права. Звідси очевидне: наша прихильність до європейського вибору й відданість загальнолюдським цінностям можуть бути реалізовані лише на основі послідовного утвердження демократичних засад розвитку суспільства, прав і свобод людини в усіх їхніх виявах, побудови правової держави, становлення громадянського суспільства. Це, своєю чергою, зумовлює об'єктивну необхідність унесення суттєвих уточнень у політику системних перетворень. Ідеться про істотне посилення соціальної спрямованості курсу реформ, перетворення соціального чинника на важливий інструмент прискореного економічного зростання, підвищення дієвості влади, досягнення в суспільстві взаєморозуміння та злагоди.

Слід усвідомити: соціальна переорієнтація економічної політики — це не тактичний крок, а основна мета здійснюваних реформ. Ідеться про безпосереднє втілення в життя завдань, що визначають довгострокову стратегію соціально-економічного розвитку держави, розбудову в Україні ефективної, соціально орієнтованої, ринкової економіки. У попередній період за умов глибокої економічної скрути, коли криза поглинала всі фінансові ресурси суспільства, реалізація такої політики була неможливою.

Нині ми дійшли межі, за якою дальше поглиблення реформ без наповнення їх соціальним змістом й активної підтримки широкими верствами населення стає нереальним. Довіра населення до політики реформ можлива лише на цій основі. В зазначеному контексті мають розглядатися основні пріоритети стратегії економічного та соціального розвитку України на 2000—2004 роки. Визначальними серед них є такі:

По-перше. Утвердження механізмів, які мають забезпечити надійні гарантії остаточної стабілізації економіки, а також утворення необхідних передумов її прискореного зростання. Після майже десятирічної економічної кризи, впродовж якої втрачено більшу частину економічного потенціалу, а рівень життя населення знизився майже у два рази, по суті безальтернативним пріоритетом економічної політики наступного періоду, її своєрідним епіцентром має стати досягнення щорічних темпів зростання ВВП на рівні 6—7%. Лише такі темпи є достатніми для реалізації невідкладних завдань соціальної сфери, досягнення відчутних зрушень у піднесенні життєвого рівня населення, й насамперед малозабезпечених громадян.

Слід урахувати й те, що зазначені темпи зростання можуть стати реальними лише за умови жорсткого підпорядкування цій меті основних важелів не тільки інвестиційної та структурної, а й фінансової політики, в тому числі податкової, грошово-кредитної, банківської, митної, страхової та регуляторної.

Мають бути задіяні й соціальні чинники економічного зростання. Не можна надалі розглядати соціальну сферу лише з погляду споживача фінансо-

вих та матеріальних ресурсів. Соціальні чинники мають домінувати у структурі економічного зростання. Особливого значення набуває підвищення ефективності використання трудового потенціалу та зростання продуктивності праці.

Важливою складовою прискорення темпів економічного зростання має стати також активна політика Уряду щодо максимальної легалізації української економіки, виведення її за межі “тіньових” відносин.

По-друге. Розвиток цивілізації у XX столітті, її постіндустріальний вектор переконливо підтвердили, що основним чинником сталого економічного розвитку можуть бути лише зростання інтелектуального потенціалу нації та науково-технологічні інновації, застосування яких суттєво змінює обсяги та якість виробництва і споживання. У зв'язку з цим Україна може претендувати на належне місце в Європі та світі лише опанувавши найскладніший — інноваційний шлях розвитку, підвалини якого мають бути закладені вже на старті політики економічного зростання. Подальше зволікання зі змінами в технологічній та інноваційній сферах, що призводить до надвитратності нашої економіки, її високої енерго- та матеріалоємності, є неприпустимим.

Україна має вагомі об'єктивні передумови формування інноваційної стратегії довгострокового економічного розвитку.

Це насамперед наявність висококваліфікованих трудових ресурсів, широкої мережі навчальних закладів, наукових та науково-технічних установ. За рівнем підготовки науково-технічних кадрів та фахівців вищої кваліфікації Україна належить до провідних держав світу. Попри значні втрати, нам удалося зберегти, а в деяких галузях і суттєво зміцнити ядро науково-технічного й технологічного потенціалу.

Йдеться насамперед про потенціал літакобудування. Україна входить до сімки розвинутих країн світу, які мають повний цикл проектування та виробництва літаків. Галузь не лише зберегла потужності та кадровий потенціал, а й змогла протягом двох останніх років підняти в повітря три принципово нові моделі літаків — Ан-70, Ан-140 та Ан-38, які справедливо вважаються одними з найперспективніших моделей XXI століття.

Те ж саме можна сказати і про ракетно-космічну галузь. Нині реалізуються міжнародні програми ракетно-космічного комплексу морського базування “Морський старт” і “Глобалстар”, де застосовуватимуться українські ракетно-носії “Зеніт” і “Циклон”.

Здійснюється й низка інших міжнародних проектів. Це дасть можливість Україні утвердитися як провідна космічна держава. Достатньо вагомими є можливості вітчизняних суднобудівників. Дев'ять суднобудівних заводів України спроможні виконати замовлення на будівництво сучасних транспортних, рибпромислових та пасажирських суден, суден технічного флоту, військових кораблів, а також забезпечити увесь комплекс послуг з їх ремонту.

Реалізуються проекти розвитку танкобудування. Україна входить до п'ятірки країн світу із замкнутим циклом виробництва цієї складної і високотехнологічної продукції, яка за своїми технічними характеристиками не лише не поступається передовим світовим аналогам, а й за багатьма параметрами перевищує їх.

Україна зберігає високотехнологічні конкурентоспроможні виробництва і в інших галузях машинобудування, зокрема у приладобудуванні, виробництві енергетичного устаткування та важкому машинобудуванні, в окремих галузях чорної та кольорової металургії. Зростанню економіки має сприяти й така важлива галузь, як автомобілебудування.

Доволі високим є також науково-технічний потенціал України.

Це наявність визнаних у світі власних наукових шкіл та унікальних технологій розробки нових матеріалів, біотехнології, радіоелектроніки, фізики низьких температур, ядерної фізики, електрозварювання, технологій у галузі інформатики, телекомунікацій та зв'язку, здатних забезпечити розвиток високотехнологічного виробництва на рівні найвищих світових стандартів. Усе це підтверджує обґрунтованість стратегічного вибору інноваційного шляху розвитку країни, визначає високу відповідальність держави, її політичного керівництва, Верховної Ради та Уряду за його реалізацію.

Основою нового стратегічного курсу, його визначальним пріоритетом мають стати розробка й реалізація державної політики, спрямованої на структурну перебудову промисловості й розвиток інноваційної моделі економічного зростання, утвердження України як високотехнологічної держави.

Йдеться про реалізацію стратегічної мети — входження України (вже до кінця першого десятиріччя XXI століття) до числа провідних, технологічно розвинутих країн світу. Це має стати не лише визначальною метою економічної стратегії, а й пріоритетним постулатом національної ідеї, базовою основою політичної консолідації суспільства.

По-третє. Не менш значущим стратегічним пріоритетом є здійснення активної аграрної політики, спрямованої на швидке подолання кризових процесів, забезпечення необхідної адаптації підприємств АПК до умов ринкової кон'юнктури, зміцнення їхнього фінансового стану, утвердження в перспективі України як держави з високоефективним експортоспроможним сільським господарством.

За умов загострення світової продовольчої проблеми наявність у нашій країні сприятливих природно-кліматичних умов, зокрема приблизно четвертої частини світових запасів родючих чорноземів та 27% розораної землі Європейського континенту (на душу населення в Україні припадає 0,64 га розораної землі, тоді як для Європи цей показник становить лише 0,25 га), успішне вирішення завдань ефективного розвитку аграрного сектору економіки Ук-

раїни, зростання його конкурентоспроможності набуває не лише суто національної, а й міжнародної ваги.

У зв'язку з цим предметом особливої уваги Уряду мають і надалі залишатися розвиток усього комплексу галузей, пов'язаних зі створенням в Україні сучасної бази матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарського виробництва, пріоритетний розвиток переробної та харчової промисловості, освоєння цими галузями не лише внутрішнього, а й зовнішнього ринків, підвищення їхньої економічної привабливості для вітчизняних та зарубіжних інвесторів.

По-четверте. Вихід української економіки з кризи цілком природно підносить до рангу стратегічного завдання питання глибокої перебудови соціальної сфери.

У цьому контексті особливо важливим пріоритетом на наступні п'ять років є здійснення політики доходів та реформування системи оплати праці, подолання існуючого нині штучного заниження вартості робочої сили, а також неприпустимо низького рівня соціальних витрат. Слід ураховувати, що саме ці чинники стримують прискорення економічних процесів, технологічне оновлення виробництва. Конкурентоспроможність багатьох підприємств реалізується не за рахунок інноваційного оновлення виробництва, а внаслідок штучного стримування розмірів платні, її не виплат. Як наслідок практично повністю втрачено стимуляційну функцію заробітної плати. Її вплив на розвиток виробництва, науково-технічного прогресу зведено до мінімуму.

Економіка, що базується на низькій вартості робочої сили, має й інші вади: вона не стимулює процес нагромадження, якісне відтворення людського капіталу. У цьому разі стримується й розвиток соціальної сфери, зокрема формування страхових фондів, ресурсів пенсійного забезпечення, що також віддаляє перехід до економічного зростання. Цим визначається необхідність активної політики випереджального зростання вартості робочої сили. Така політика має тісно пов'язуватися з опрацюванням та запровадженням механізмів, спрямованих на підвищення продуктивності праці.

Власне, траєкторія входження України в наступне століття значною мірою визначатиметься тим, яким чином буде розв'язано саме цю ключову проблему економічного зростання.

Необхідною передумовою успішного розв'язання невідкладних проблем соціального розвитку, утвердження суспільної злагоди має стати подальше вдосконалення соціально-трудових відносин на всіх рівнях управління, розвиток соціального партнерства, зміцнення співробітництва та взаємодії органів виконавчої влади, роботодавців і профспілок, підвищення ролі та відповідальності соціальних партнерів за формування і реалізацію соціально-економічної політики.

III. ПОЛІТИКА ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Основним стратегічним завданням України на наступні п'ять років є реалізація політики економічного зростання. Вона здійснюватиметься у два етапи:

I етап (2000—2001 роки): перед Урядом ставиться завдання забезпечити зростання ВВП у 2000 році на 1—2%, у 2001 році — на 4%;

II етап (2002—2004 роки): забезпечити середньорічне зростання ВВП на 6,5%.

Ураховуючи обмеженість інвестиційних ресурсів та ситуацію з обслуговуванням зовнішнього боргу, основна увага виконавчої і законодавчої влади, органів місцевого самоврядування на першому етапі має бути приділена утвердженню в економіці максимально сприятливого інвестиційного середовища шляхом:

- реалізації цілісної системи заходів, спрямованих на посилення дієздатності держави, поглиблення адміністративної реформи;
- усунення деформацій попереднього періоду у сфері економічних відносин та утвердження ефективної критичної маси ринкових перетворень;
- поглиблення макроекономічної стабілізації та інфляційної безпеки;
- уникнення дальшого нарощування державного боргу та зменшення його навантаження на видатки Державного бюджету;
- здійснення радикальних економічних, правових та організаційних заходів щодо рішучого обмеження корупції та тіньової економічної діяльності;
- запровадження механізмів стимулювання внутрішнього ринку, інвестиційного процесу, активної регіональної політики.

Нова стратегія економічного та соціального розвитку держави базується на передумові, відповідно до якої утворення парламентської більшості сприятиме швидкому, комплексному розв'язанню зазначених проблем у максимально стислі строки. В кінцевому підсумку ставиться завдання здійснити протягом двох років (2000—2001 роки) такий обсяг перетворень, які б забезпечили формування у країні ефективної критичної маси ринкових відносин, подальший розвиток економіки на самодостатній ринковій основі.

Успішна реалізація цього комплексу завдань передбачає завершення в основному перехідного етапу трансформації української економіки, вирішення його першочергових базових завдань. Сама постановка такого завдання перед владними структурами та суспільством у цілому має не лише економічне, а й соціально-політичне навантаження. Всі розуміють: виснажливий перехідний період, для якого суспільні катаклізми є природним явищем, не може розтягуватися нескінченно. У зв'язку з цим здійснення в основному його базових завдань може розглядатися серед визначальних національних пріоритетів наступного періоду.

Відмінність другого етапу (2002—2004 роки) полягатиме в подальшому прискоренні темпів економічного зростання на власній відтворювальній (інвестиційній) базі та достатній ринковій основі.

Посилення дієздатності держави. Адміністративна реформа

Політика економічного зростання може стати результативною лише за умови істотного посилення дієздатності держави, ефективного виконання нею своїх функцій. Перспективи вирішення цього завдання мають оцінюватися:

По-перше, з позицій вирішення основного завдання системних перетворень — поглиблення ринкової трансформації економіки, утвердження необхідної для цього нормативно-правової бази, подолання деформованостей ринкових відносин попереднього періоду, завершення процесу формування у країні ефективної ринкової інфраструктури, підготовки кадрів, здатних працювати за нових умов, активного формування ринкового світогляду населення.

Особливо важливим є зміцнення інституту приватної власності, захист і нагромадження національного капіталу, стимулювання підприємництва, малого бізнесу. Вирішення цих завдань, безперечно, є функцією держави. Йдеться зрештою про сприяння становленню ефективної, конкурентоспроможної ринкової економіки, в якій підприємницький інтерес становитиме основу економічної мотивації, а підприємець, ділова людина стануть головною її рушійною силою.

По-друге, дієздатність держави має оцінюватися з позицій її спроможності забезпечити (всіма доступними інструментами, у тому числі й засобами регуляторної політики) створення економічних, політичних та соціальних передумов реалізації наявних (у тому числі потенційних) конкурентних переваг української економіки. Конкурентні переваги України мають розгалужену структуру.

Йдеться про наявність достатньо високого науково-технологічного потенціалу та висококваліфікованих трудових ресурсів; унікальних природних ресурсів (понад 90 найменувань, серед яких значна частина рідкісних), значних запасів чорноземів, вигідно розміщених сільськогосподарських угідь та сприятливих кліматичних умов; значні масштаби вільних виробничих площ (що дає можливість нарощувати виробництво з відносно незначними витратами); вигідне транспортно-географічне положення з розвинутою транспортною інфраструктурою.

Реалізація конкурентних переваг має виявитися у зміцненні позицій внутрішнього ринку, утвердженні інноваційної моделі розвитку української економіки та конкурентоспроможного сільськогосподарського виробництва.

По-третє, зміцнення дієвості держави — необхідна передумова істотного посилення її впливу на розвиток соціальної сфери. Суперечності, що тут нагромадилися, призводять до дискредитації ринкових перетворень і становлять потенційну загрозу національній безпеці.

Така ситуація спричинена не самими реформами, а недостатньо послідовним їх проведенням. Ринкова економіка за своїми принципами соціальна. Вона підпорядковує свій розвиток інтересам та потребам особистості, створює умови для реалізації закладених у ній можливостей, заохочує працьовитість та ініціативу, приводить у дію стимули високопродуктивної ефективної праці.

Здатність забезпечити соціальний прогрес є критерієм зрілості ринкових відносин.

Однак на попередньому етапі розвитку української економіки реалізація вказаних функцій ринку виявилася практично неможливою. І річ не лише в тому, що криза поглинала всі функціональні ресурси суспільства й тим самим зумовлювала загальне зниження реальних доходів населення. Ігнорування необхідності проведення реформ у соціальній сфері, корумпованість у різних ешелонах влади призвели до надмірного майнового розшарування населення. Таке розшарування, попри те що воно здійснювалося стихійно, переважно на тіньовій основі, підривало соціальну та політичну стабільність.

Держава несе відповідальність за те, що у процесі ринкових перетворень не приділялася належна увага створенню нової, адаптованої до умов ринку соціальної інфраструктури системи самозахисту населення.

Як засвідчує світова практика, деформації в соціальній сфері долаються завдяки активній соціальній політиці держави.

Є й інші вагомні докази коректності ключової позиції нової стратегії реформ стосовно істотного підвищення дієвості держави. На попередньому етапі реформ були допущені значні перекоси у цьому питанні. Їх слід виправити. Держава просто зобов'язана активно впливати на якісну сторону трансформаційних процесів.

Йдеться про здійснення політики, яка має не лише забезпечувати ринковий вектор розвитку, а й надати йому більшої соціальної спрямованості, націленої на кінцевий результат — утвердження в Україні соціально орієнтованої ринкової економіки.

Такі акценти нової економічної стратегії не є винятком із загального контексту світового розвитку. Нині відбувається переосмислення ролі й місця держави у здійсненні трансформаційних процесів. І це природно. Здатність держави не лише визначати, а й гарантувати “правила гри” для всіх суб’єктів господарської діяльності є основою інвестиційної привабливості будь-якої економіки, а відтак і головним чинником її стабільності. Тому утвердження в Україні моделі економічного зростання, заснованої на активному використанні державно-регу-

ляторних механізмів трансформаційних процесів, є однією з базових позицій нової економічної стратегії.

Один із ключових важелів посилення дієвості держави — зміцнення виконавчої влади, що здійснюватиметься в ході проведення адміністративної реформи. Відповідно до її Концепції, схваленої Указом Президента України, перший етап реформи має бути реалізованим протягом 2000—2001 років.

Адміністративна реформа не може зводитися лише до утвердження оптимальної структури органів державного управління, зміни їхньої субординації та скорочення управлінського апарату (хоча й ця проблема є дуже важливою). Основна мета адміністративної реформи полягає у створенні ефективної системи державного управління, яка відповідає б стандартам демократичної правової держави з соціально орієнтованою ринковою економікою. Ця система має бути прозорою для суспільства, побудованою на наукових засадах й адекватною за витратами фінансово-економічному стану держави.

Проведення адміністративної реформи має спрямовуватися на рішуче подолання бюрократизму й поглиблення демократизації усіх сфер суспільного життя, поетапне становлення в Україні основних засад громадянського суспільства, утвердження механізмів ефективної співпраці та збалансування взаємних прав і відповідальності усіх гілок влади, завершення структурної перебудови системи управління економікою, переходу до функціонального принципу її організації.

Визначальним завданням адміністративної реформи має стати утвердження механізмів, здатних гарантувати реалізацію принципу верховенства права, забезпечувати неухильне дотримання визначених Конституцією України прав і свобод людини, істотне посилення громадського контролю за діяльністю Верховної Ради та Уряду, інших органів влади.

Ставиться завдання удосконалення управлінської вертикалі та структури органів виконавчої влади на місцях, розмежування і збалансування повноважень та відповідальності органів влади й місцевого самоврядування у сфері надання державних і громадських послуг.

Такою ж мірою ключовими є завдання значного оновлення управлінської еліти. До системи управління всіх рівнів мають прийти висококваліфіковані фахівці нової генерації. Остаточо здолати залишки колишньої адміністративної системи (а це — основне завдання наступного п'ятиріччя) нинішня бюрократія не зможе. Її конструктивний потенціал повною мірою себе вичерпав. Особливо важливо запобігти новим рецидивам непрофесіоналізму та некомпетентності при формуванні кадрового потенціалу. Реалізація цього завдання потребує здійснення реформи державної служби.

Її основна мета — удосконалення системи відбору кадрового потенціалу, підвищення престижу державної служби, посилення соціальної та політичної захищеності держслужбовця, забезпечення сталої зайнятості у державній службі.

Політична нейтральність цієї системи, її стабільність та професійне наступництво мають забезпечуватися шляхом розмежування адміністративних і політичних посад, а також через запровадження нових процедур атестації, призначення, просування по службі чи звільнення державних службовців, удосконалення системи підготовки, перепідготовки, підвищення фахового рівня, стиmuлювання праці.

Передбачається прийняття нової редакції Закону “Про державну службу”, а також Кодексу основних правил поведінки держслужбовця, забезпечення належного контролю за його дотриманням. Протягом 2000—2001 років буде проведено переатестацію державних службовців усіх рівнів, удосконалюватимуться механізми конкурсного призначення осіб на посади держслужбовців.

У ході адміністративної реформи та реформи державної служби як її складової мають утвердитися нова культура й досконаліші процедури управлінської діяльності. Необхідно розробити нову схему та регламенти прийняття управлінських рішень, а також розподілу відповідальності в управлінській вертикалі виконавчої влади, надання управлінських послуг фізичним та юридичним особам. Основою цих змін має стати децентралізація владних повноважень, наближення їх до споживача. Державна влада просто зобов'язана бути авторитетною, професійною, скромною, моральною і відкритою для громадського контролю.

Утвердження критичної маси ринкових перетворень

Одним із визначальних чинників створення сприятливого інвестиційного клімату, забезпечення надійної стабілізації економіки й виведення її на траєкторію сталого зростання є комплексне розв'язання проблем ринкових реформ. Ідеться про утвердження достатньої критичної маси перетворень, яка має гарантувати в перспективі економічний розвиток на самодостатній ринковій основі. Для цього необхідно:

По-перше. виправити наявні деформації у відносинах власності, забезпечити на ділі політичну підтримку та надійний державний захист прав приватної власності, інтересів ділових партнерів, інвесторів та кредиторів, підвищення частки приватного та корпоративного секторів у структурі ВВП як мінімум до 75—80%.

Особливе значення має прийняття Цивільного кодексу, Закону “Про реєстрацію прав на нерухоме майно”, а також удосконалення законодавства про господарські товариства. Слід довести до логічного завершення земельну реформу, утвердити сучасні механізми земельно-орендних та іпотечних відносин в аграрному секторі, а також повноцінного земельного ринку в населених пунктах України.

Потрібно забезпечити прозорість та поглиблення процесу грошової приватизації. Його основна мета — формування ефективного власника. Власність має перейти до тих, хто вміє нею ефективно розпоряджатися, залучати інвестиції, випускати конкурентоспроможну продукцію, давати людям роботу і добре платити за неї, своєчасно розраховуватися з державою. Для цього необхідно забезпечити індивідуалізацію форм приватизації, врегулювання питань, пов'язаних із земельними ділянками, на яких розміщені об'єкти приватизації, вдосконалення механізмів захисту прав дрібних власників, прийняття Закону “Про Фонд державного майна” та розширення повноважень цього органу, невтручання у приватизаційний процес інших центральних органів державної влади.

Дуже важливо створити ефективну систему захисту інтелектуальної власності. Доки такої системи не існуватиме, в Україну не надійдуть високі технології, триватиме відтік наукових кадрів, людей інтелектуальної праці.

Необхідно здійснити додаткові заходи, спрямовані на стимулювання приватної ініціативи та малого підприємництва, сприяти входженню на ринки нових економічних суб'єктів. Ідеться про:

- забезпечення надійної правової захищеності підприємницької діяльності, малого та середнього бізнесу;
- запровадження ефективних інструментів страхування підприємницької діяльності;
- створення законодавчого поля для іпотечного кредитування, венчурного фінансування та лізингу, а також заснування за участю держави кредитно-гарантійної установи стимулювання малого підприємництва;
- застосування механізмів пільгової оренди малими підприємствами вільних (незавантажених) виробничих потужностей та обладнання державних підприємств;
- залучення малих підприємств до участі на конкурсних засадах у держзамовленнях, у тому числі для потреб Збройних Сил та правоохоронних органів;
- спрощення системи оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва;
- державний захист малих підприємств і торговців від кримінального рекету і бюрократичного тиску;
- запровадження у регіонах посад уповноважених Президента України з питань підприємництва;
- реалізацію національно-освітньої програми з питань підприємництва;
- розгляд у невідкладному порядку Верховною Радою Закону “Про державну підтримку малого підприємництва”.

По-друге. Уряд має забезпечити використання державного майна, земельних, лісових та водних ресурсів, надр, повітряного простору, нерухомості та пакетів акцій, що залишаються у державній власності. Всі ці багатства повинні

працювати на економіку, давати прибуток державі. Необхідно посилити контроль над обліком та збереженням державного майна. Слід забезпечити створення на базі державних підприємств, які не підлягають приватизації (окрім казенних), державних господарських товариств, передбачивши при цьому можливість залучення ними недержавних інвестицій та менеджменту.

Слід запровадити виключно конкурсний порядок призначення уповноважених осіб з управління державними корпоративними правами. Верховна Рада повинна прискорити прийняття Закону “Про управління об’єктами державної власності”. Особливої ваги набуває реалізація протягом 2000—2001 років Комплексної програми реструктуризації державних підприємств, забезпечення їхньої адаптації до ринкової кон’юнктури.

У процесі реструктуризації мають бути вирішені:

- питання раціонального завантаження виробничих потужностей та виведення з дії тих потужностей, які безперспективні з погляду налагодження конкурентоспроможного виробництва;
- переведення в комунальну власність об’єктів житлово-комунальної сфери підприємств;
- перехід до світових стандартів бухгалтерського обліку, оцінки основних виробничих фондів відповідно до реальної ринкової вартості;
- проблеми, що стосуються істотного вдосконалення менеджменту та корпоративного управління.

Уряд має вирішити також питання щодо проведення у першому півріччі 2000 року переатестації керівників державних підприємств та укладення з ними нових трудових договорів (контрактів), що мають містити кількісні та якісні оцінки ефективності їхньої роботи.

По-третє. НБУ та Урядові необхідно реалізувати комплексну програму оздоровлення та зміцнення банківської системи, посилення її надійності, підвищення рівня капіталізації банків, всебічного розвитку спеціалізованих банківських, у тому числі іпотечних установ, фінансово-інвестиційних інституцій. Особливої уваги потребує забезпечення сталої роботи великих (системних) банків, їх реформування, удосконалення системи нагляду за банківською діяльністю, механізмів залучення коштів іноземних інвесторів до банківської системи країни.

Верховна Рада має прискорити прийняття нової редакції Закону “Про банки та банківську діяльність”.

По-четверте. Потрібно забезпечити зміцнення фондового ринку та його інфраструктури, розвиток інститутів спільного інвестування, страхових та пенсійних фондів, вихід України на міжнародні ринки капіталів. У розвитку фондового ринку особливе значення мають його прозорість, підвищення ролі державного регулювання ринку цінних паперів, розвиток нормативно-правової бази, удосконалення захисту прав інвесторів.

По-п'яте. Здійснити впродовж 2000—2001 років глибоку регуляторну реформу у сфері підприємництва. Її основними завданнями є встановлення сучасного, адаптованого до умов ринкових перетворень, регулювання господарських відносин, усунення правових, економічних та адміністративних перешкод у реалізації права на підприємницьку діяльність. Для цього необхідно:

- забезпечити поступовий перехід від регулювання окремих аспектів економічних відносин за допомогою відомчих актів до їхнього законодавчого регулювання, що сприятиме стабільності нормативно-правової бази, усуне наявні суперечності у правовому полі;

- ліквідувати адміністративні обмеження свободи підприємництва, перейти до заявницького принципу отримання суб'єктами підприємницької діяльності дозволів та погоджень на започаткування безліцензійного бізнесу, звести до мінімуму перелік видів діяльності, що ліцензуються, усунути надмірне втручання органів, що здійснюють контролюючі функції, у діяльність підприємців;

- забезпечити запровадження нових регуляторних актів виключно після всебічного аналізу їхньої потенційної ефективності у досягненні поставлених цілей та можливого впливу на економічне середовище;

- запровадити дисциплінарну та адміністративну відповідальність державних службовців за невиконання регуляторних актів та порушення встановлених процедур.

Уряд має у першому півріччі 2000 року внести на розгляд Верховної Ради України законопроекти про засади державної регуляторної політики у сфері підприємницької діяльності, визначивши завдання та повноваження Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва як центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом, а також про створення єдиної системи органів державної реєстрації.

По-шосте. Політика держави має бути сконцентрована на формуванні в економіці ефективного конкурентного середовища, забезпеченні глибокої лібералізації ринків енергоносіїв та сільгоспсировини, транспортних та комунальних послуг, інших сфер економічної діяльності, виправленні диспропорцій у механізмах ціноутворення, удосконаленні механізмів банкрутства. Особливо важливим є створення рівних умов діяльності для підприємств й організацій, незалежно від їх форми власності та походження капіталу. Держава, як власник майна, повинна мати такі самі права, як і приватний власник. Потрібно скасувати також невикордані пільги підприємствам з іноземними інвестиціями, оскільки вони обмежують конкурентне середовище.

Уряд має забезпечити ефективне поєднання конкурентної політики та політики приватизації. Стратегія створення конкурентного середовища має формуватися з урахуванням вимог ефективної промислово-інноваційної політики, підвищення конкурентоспроможності національної економіки. Потрібно

забезпечити збереження та розвиток цілісних виробничо-господарських комплексів, здатних виготовляти конкурентоспроможну продукцію.

Монопольний сектор, включаючи природні монополії, не повинен перевищувати 10—12% ВВП. У зв'язку з цим необхідно створити сучасну систему регулювання діяльності суб'єктів природних монополій. Проект Закону “Про природні монополії” перебуває на розгляді Верховної Ради від літа 1995 року.

Особливої уваги потребує посилення контролю за встановленням та дотриманням цін і тарифів на ринках природних монополій. Це стосується передусім сфери житлово-комунального господарства, енергетики, залізничного транспорту та зв'язку. Завдяки реалізації антимонопольних заходів реально можливим є перехід до стовідсоткового відшкодування вартості послуг усіма споживачами без істотного зростання розміру плати за них.

Потребують удосконалення інституційні та правові засади конкурентної політики, підвищення у цьому ролі та значення Антимонопольного комітету України. Верховна Рада має забезпечити удосконалення чинного законодавства щодо захисту від недобросовісної конкуренції. Необхідно здійснити гармонізацію національного конкурентного законодавства з європейським і світовим.

По-сьоме. Особливо гострою є проблема подолання платіжної кризи. Попри всі спроби зменшити її руйнівну дію, вона постійно поглиблюється. У 1999 році обсяг кредиторської заборгованості перевищив обсяг ВВП у номінальному обчисленні в 1,8 раза і становив 229,2 млрд грн. Дебіторська заборгованість сягнула 170,2 млрд грн і перевищувала обсяг ВВП у 1,3 раза.

Традиційні спроби Уряду врегулювати цю проблему шляхом здійснення численних взаємозаліків, списання боргів, бюджетної підтримки окремих галузей і підприємств, запровадження галузевих і територіальних векселів та інших заходів виявилися не лише безрезультатними, а й такими, що у довгостроковій перспективі поглиблювали кризові процеси. Відлунням платіжної кризи є бартеризація економічних відносин. У 1999 році її рівень у промисловості зменшився від 42,5 до 32,7%. Однак цього замало. Спотворення економічних зв'язків, зокрема процесу ціноутворення, тінізація та несплата податків, а також інші негативні явища, що не мають нічого спільного з ринковими відносинами, ґрунтуються саме на цій основі.

Платіжна криза започаткована неплатоспроможністю держави, інша сторона цього процесу — безнадійна збитковість багатьох підприємств, відсутність відповідального власника та ефективних механізмів банкрутств. Неабияку роль відіграють також слабкість банківсько-кредитної системи, високе податкове навантаження, “вимивання” обігових коштів, низька платіжна дисципліна тощо.

У зв'язку з цим заходи щодо подолання платіжної кризи та бартеризації економіки повинні набути системного характеру. Це насамперед:

- забезпечення надійної збалансованості та реалістичності державного бюджету;

- здійснення цілісної системи заходів, що гарантували б запровадження у повному обсязі механізмів переведення фінансової відповідальності суб'єктів господарювання у майнову;

- ефективне застосування процедур банкрутства, санації та реструктуризації підприємств-боржників, удосконалення чинного законодавства з цих питань. Водночас потрібні ефективні інструменти попередження фіктивного банкрутства, що здійснюється у злочинних цілях недобросовісними керівниками окремих підприємств та організацій;

- розблокування розрахункових рахунків підприємств, скасування практики “картотеки-2” та безакцептного списання коштів із рахунків підприємств;

- унесення змін до законодавства про заставу, які значно розширили б права кредиторів, спростили процедури переходу заставного майна до кредитора.

По-восьме. Особливої уваги потребує проблема кадрового забезпечення ринкових перетворень. Її розв'язання має набути цілеспрямованого характеру, поставлено в ранг офіційної державної політики. Завдання полягає в тому, щоб протягом короткого часу забезпечити перепідготовку великої кількості фахівців, які здобули в попередні роки вищу та середню спеціальну освіту, з метою кращої їх адаптації до процесів, що набувають розвитку в Україні.

Першочергове значення у цьому має відповідна перепідготовка фахівців з економічних спеціальностей, фінансів, менеджменту та бухгалтерського обліку.

Підвищення надійності грошової та фінансової стабілізації

Стрижнем макроекономічної політики протягом наступних п'яти років має стати запровадження додаткових (порівняно з діючими) інструментів подальшого зміцнення грошової та фінансової стабільності.

Міцна грошова одиниця має стати визначальним атрибутом національного ринку, ефективним засобом захисту вітчизняного товаровиробника.

Водночас у цьому основна гарантія збереження та нагромадження доходів населення. Людей дуже турбує ця проблема, адже від 1996 року гривня девальвувалася більш як утричі.

Практика минулих років довела очевидне: не може бути сильної валюти за нестабільної економіки і самих лише інструментів монетарної політики тут недостатньо.

Уряд та НБУ зобов'язані враховувати ці обставини.

Одним із варіантів розв'язання даної проблеми могло б стати запровадження політики гнучкого валютного курсу, який визначається взаємодією ринкових сил, вільних від адміністративних обмежень. Позитивне тут передусім те, що такий валютний режим збалансовує реальний попит на іноземну валюту з її

пропозицією, урівноважує торговельний баланс, сприяє зростанню конкурентоспроможності українських товарів, рентабельності підприємств, нагромадженню валютних резервів НБУ. З урахуванням альтернативних можливостей НБУ та Уряд мають прийняти узгоджене рішення щодо режиму валютного регулювання на 2000 рік та на віддаленішу перспективу.

Конче важливим є невідкладне прийняття Верховною Радою Закону “Про валютне регулювання”, проект якого опрацьований ще в 1995 році.

Іншими кроками грошово-валютної політики мають стати:

- забезпечення суворого дотримання визначеної Конституцією незалежності НБУ. У зв'язку з цим Президент України наполягатиме на невідкладному розгляді Верховною Радою змін до Закону “Про Національний банк України” та приведенні окремих його статей у відповідність із конституційними нормами;

- здійснення заходів щодо збільшення обсягів золотовалютних резервів НБУ;

- забезпечення тісної координації бюджетної політики і дисконтної політики НБУ. Чим жорсткішою буде бюджетна політика, тим швидше можна буде досягти зниження рівня реальних відсоткових ставок і збільшення грошових потоків у реальний сектор економіки;

- сприяння процесу дедоларизації української економіки.

Досвід попередніх років однозначно засвідчує: не можна керувати фінансами держави, не маючи чітко визначеної, науково обгрунтованої стратегії їхнього розвитку. Глибока деформованість та розбалансованість фінансової системи значною мірою пояснюється саме цією причиною. Цим зумовлюється одне з ключових завдань Уряду — розробка та реалізація фінансової стратегії держави на наступний період. Пріоритетним напрямом такої стратегії має стати досягнення максимальної збалансованості державних фінансів. Реалізація Урядом цього завдання повинна розглядатися як одна з базових проблем реформування фінансової системи держави. Іншої можливості її стабілізації не існує.

Йдеться про запровадження нової бюджетної політики. Її основна вимога полягає в тому, щоб починаючи від 2000 року Державний бюджет був не лише бездефіцитним, а й неодмінно реальним. Це основа основ досягнення відчутних зрушень в економіці та соціальній сфері.

Водночас потребує змін логіка формування державних фінансів, якої раніше дотримувалися Уряд і Верховна Рада. Слід виходити з того, що основою розв'язання фінансових проблем держави, головною передумовою цього є першочергове зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб та домашніх господарств. Досвід усіх попередніх років засвідчує, що без цього будь-які дії правового, економічного чи адміністративного характеру, спрямовані на вирішення бюджетних проблем, залишатимуться безрезультатними. Зміцнити фінансову систему лише заходами “згори” неможливо.

Не менш значущим у новій бюджетній політиці є перебудова міжбюджетних відносин та істотне зміцнення місцевих фінансів.

Для реалізації визначених завдань фінансової політики потрібно:

По-перше. Забезпечити зниження податкового тиску на основі розширення податкової бази з одночасним скасуванням податкових пільг, посиленням захисту платників податків, закріпленням за регіонами відповідно до розширення їхніх економічних функцій самодостатніх джерел податкових надходжень.

Особливе значення має зменшення податкового навантаження на фонд оплати праці. Якщо ми дійсно хочемо відчутно активізувати інвестиційний процес і досягти вже у цьому році економічного зростання, слід рішуче знизити податковий тиск і, що не менш важливо, максимально спростити процедури податкового адміністрування. А це значною мірою залежатиме від прийняття Податкового кодексу, який варто було б прийняти уже в першому півріччі 2000 року. З урахуванням наявних розбіжностей щодо проекту Податкового кодексу потрібно терміново створити узгоджувальну комісію, яка змогла б протягом 1,5—2 місяців внести відповідні пропозиції до Верховної Ради.

По-друге. Необхідні глибокі якісні зміни у відносинах між Урядом і головними розпорядниками бюджетних коштів.

Насамперед такі:

- усі бюджетні та позабюджетні кошти бюджетних установ повинні бути підзвітні, тобто громадськість має знати, на що і як вони витрачаються;
- кількість головних розпорядників бюджетних коштів має бути приведена у відповідність із головними функціями держави;
- необхідно заборонити сплату податків, у тому числі пенсійних внесків, негрошовими засобами, заборонити реструктуризацію та списання боргів. Це дасть можливість бюджетним установам розраховуватися з суб'єктами економіки грошима. Будь-які відступи від цього неприпустимі.

По-третє. Слід змінити також політику бюджетних видатків. Власний досвід попередніх років засвідчує, що намагання збільшити видатки бюджету призводить лише до зростання боргів держави. Відповідно у процесі реформування бюджетних видатків слід передбачити істотне зменшення усіх видів бюджетної підтримки збиткових підприємств і концентрацію бюджетних асигнувань на функціях соціального захисту населення та розвитку соціально незахищених верств населення, зміцнення оборони держави та правопорядку. Підтримка виробництва має здійснюватися не через прямі дотації збитковим підприємствам, а шляхом стимулювання споживчого попиту населення, розширення платоспроможності внутрішнього ринку.

По-четверте. Весь обсяг бюджетних та позабюджетних ресурсів, що спрямовується в реальний сектор економіки, слід виділяти лише на кредитній та

конкурсній основі. Для цього необхідно створити Державний банк реконструкції та розвитку.

Реалізація у повному обсязі заходів грошово-валютної та бюджетної політики сприятиме формуванню необхідних економічних передумов органічного поєднання стабілізації грошової одиниці з політикою економічного зростання й утримання на цій основі на допустимому рівні інфляційних процесів. Згідно з довгостроковими прогнозами, зростання споживчих цін не перевищуватиме в період 2000—2001 років у середньому за рік 15,2%, у 2002—2004 роках — 6,9%.

Розвиток внутрішнього ринку

У контексті нової стратегії особливого значення набуває загальна орієнтація політики економічного зростання. З урахуванням світової кон'юнктури Україна не може розраховувати на пріоритетність розвитку експортного потенціалу та суто зовнішню орієнтацію відповідної політики. Забезпечення сталого економічного зростання можливе лише за умов всебічного розвитку внутрішнього ринку.

Уряд має опрацювати й здійснити у 2000—2004 роках Комплексну програму розвитку внутрішнього ринку, спрямовану на забезпечення випереджаючого зростання внутрішнього споживання, підвищення його частки у структурі ВВП. Слід виходити з того, що в Україні є всі необхідні об'єктивні передумови розв'язання цієї проблеми.

Йдеться по суті про реалізацію комбінованої моделі економічного зростання як із внутрішньою, так і з зовнішньою спрямованістю. Вона передбачає систему стимуляційних заходів, спрямованих на випереджальне зростання внутрішнього споживання, підвищення його частки у структурі ВВП. Переорієнтація значної частки економіки на внутрішній ринок передбачає:

По-перше. Випереджальне зростання платоспроможного попиту населення, у тому числі за рахунок погашення заборгованості із заробітної плати, пенсій та інших соціальних виплат. Показово, що зростання відповідних виплат за останній рік не призвело до порушення відносної цінової рівноваги. У зростанні платоспроможного попиту населення особливе значення має зміцнення позицій середнього класу, в тому числі за рахунок розвитку малого бізнесу та фермерства.

По-друге. Поглиблення загальної лібералізації економіки, перехід усіх суб'єктів господарювання на повне самофінансування, посилення ринкової конкуренції, удосконалення банківських послуг, зниження вартості кредитів, розширення інструментальної бази національної платіжної системи.

По-третє. Підвищення рівня збалансованості виробництва, створення замкнених технологічних циклів (із виробництвом кінцевої продукції), переорієнтація машинобудування, металургійної та хімічної промисловості на повніше задоволення, з урахуванням ринкової кон'юнктури, потреб власної міжгалузевої кооперації.

По-четверте. Розширення внутрішнього ринку високотехнологічної продукції. Воно включає державне стимулювання енергозбереження, розвиток літакобудування через механізми фінансового лізингу, здійснення технічного переозброєння Збройних Сил та правоохоронних органів за рахунок продукції вітчизняного виробництва, реалізацію державних програм розвитку виробництва медпрепаратів та медичної техніки, комп'ютеризації середніх шкіл, технічного й технологічного переоснащення навчального процесу у вищих навчальних закладах тощо.

По-п'яте. Задоволення зростаючого платоспроможного попиту в галузі сучасних інформативних послуг (інформатики, телекомунікацій, індустрії звуко- і відеозапису, фінансових послуг, програмного забезпечення, випуску комп'ютерів, оргтехніки, електронного зв'язку). Реалізацію цього попиту мають забезпечувати не стільки іноземні, скільки національні підприємства. Їхній розвиток потрібно стимулювати, ширше залучати для цього іноземних партнерів, створювати необхідні валютно-фінансові, правові та організаційні передумови.

По-шосте. Створення умов для платоспроможності аграрного сектору економіки, його товарності, подолання системи бартерного обміну, введення в економічний оборот земельних ресурсів, забезпечення структурно-майнових змін у відносинах між суб'єктами сільськогосподарського виробництва. Разом з удосконаленням аграрного сектору потребує всебічного розвитку сфера його сервісного обслуговування та матеріально-технічного забезпечення. Свого часу замість модернізації й технологічного оновлення вітчизняних підприємств перевага надавалася імпорту зарубіжної сільгосптехніки під урядові гарантії. Це була помилка, яка нині виправляється. Протягом останніх років суттєво оновлено номенклатуру виробництва вітчизняної сільгосптехніки. Така політика має бути продовжена у 2000—2004 роках.

По-сьоме. Прискорення житлового будівництва, намічене на 2000—2004 роки. Це забезпечить додатковий попит на будівельні матеріали, меблі, засоби зв'язку і телекомунікацій, електротехнічні вироби, побутову техніку, теле-, відеоприлади і компоненти до них, послуги будівництва, транспорту, сервісу та інші.

По-восьме. Поступове збільшення фінансування будівництва та модернізації загальноекономічної інфраструктури (транспортно-комунікаційних систем засобів зв'язку, електропередачі, енергетичних комплексів, комунально-побутових об'єктів, системи утилізації відходів і відновлення природи), перехід у цій

сфері до змішаного багатоджерельного фінансування, створення тут значної частини нових робочих місць.

Завдання інвестиційної стратегії

Досягнення стратегічної мети — стабільного соціально-економічного розвитку — потребує нарощування інвестиційних ресурсів, послідовного збільшення частки капітальних вкладень у ВВП, поліпшення структури інвестиційних джерел та оптимізації напрямів їх вкладення.

З цією метою Уряд має забезпечити ефективну реалізацію довгострокової стратегії розвитку інвестиційного потенціалу, його ефективне використання передусім для створення високопродуктивних робочих місць.

Завдання полягає в тому, щоб забезпечити стимулювання процесів нагромадження й ефективного використання інвестиційних ресурсів відповідно до визначених пріоритетів економічного зростання, зокрема перспектив інноваційного розвитку. Передумовою для цього має стати макроекономічна стабільність, що сприятиме акумулюванню внутрішніх і зовнішніх ресурсів через підвищення довіри інвесторів до економічної політики та зменшення рівня ризику інвестування.

Для нормалізації процесу відтворення норма чистих заощаджень має зрости не менше як до 20% ВВП. Інструментами реалізації цього завдання можуть стати:

- послаблення податкового навантаження на товаровиробників;
- інтенсивне оновлення основних фондів шляхом удосконалення амортизаційної політики та за рахунок прибутків підприємств;
- всебічний розвиток системи лізингу машин і обладнання;
- зменшення витратного навантаження на економіку з боку незадіяних виробництв, виведення з експлуатації фізично зношених основних фондів;
- запровадження ефективної системи страхування інвестиційних ризиків шляхом створення державних та недержавних страхових компаній за участі іноземних інвесторів;
- узгодження грошово-кредитної та бюджетно-податкової політики із завданнями інвестиційної стратегії;
- передавання об'єктів соціально-культурної сфери з балансу підприємств на баланс місцевих органів виконавчої влади;
- широке залучення іноземних інвестицій.

Значний потенціал інвестиційних ресурсів мають домашні господарства. У країнах із розвинутою ринковою економікою чверть національних заощаджень формується за рахунок цього джерела. Уряд має забезпечити впровадження сис-

теми заходів для посилення довіри населення до вітчизняних кредитно-фінансових установ шляхом гарантування цілковитого збереження коштів та одержання сталого відсоткового доходу.

Верховна Рада має прискорити прийняття нової редакції Закону “Про фонд гарантування вкладів фізичних осіб”.

Подальшого розвитку мають набути фінансова інфраструктура, медичне та соціальне страхування, страхування приватного житла, транспортних засобів, емісія цінних паперів для продажу населенню, підтримка приватних інвестицій у житлове будівництво. Необхідно відновити інвестиційну діяльність держави.

Перевага у визначенні напрямів державного інвестування має надаватися виробництвам, що формують “точки зростання”, а також галузям, що забезпечують створення інфраструктури, наукомістким і високотехнологічним виробництвам. Державні інвестиції слід використовувати як засіб створення первинних умов для залучення приватних та іноземних інвестицій у розвиток пріоритетних галузей.

Особливої уваги потребують інвестиційні проекти зі змішаним фінансуванням — із використанням державної частки інвестицій як гарантії цільового спрямування інвестиційних ресурсів та можливістю подальшої приватизації.

Активна регіональна політика

У тісному поєднанні з адміністративною реформою має розглядатися розв’язання проблем регіональної політики. Така політика передбачає створення ефективно діючої системи влади та управління в центрі і в регіонах, фінансово-економічне та нормативно-правове забезпечення останніх на основі оптимального поєднання загальнодержавних, регіональних і місцевих інтересів.

Змістом державної регіональної політики має стати надання істотного динамізму регіональному соціально-економічному розвитку завдяки повнішому й ефективнішому залученню до господарського обігу ресурсного потенціалу регіонів, використання переваг територіального поділу та кооперації праці на основі розширення повноважень і підвищення відповідальності місцевих органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування за вирішення поточних і перспективних проблем територій.

Ключовими завданнями регіональної політики мають стати:

По-перше. Запровадження механізмів стимулювання соціального й економічного розвитку депресивних територій. Ця проблема, успадкована нами від попередніх часів, нині поглибилася. Якщо в 1991 році розходження між максимальним і мінімальним значеннями показника випуску промислової продукції на душу населення у регіонах становило 2,2 раза, то в 1999 році — вже 12 разів. Частка п’яти найменш промислово розвинутих регіонів у загальному обсязі ви-

робництва скоротилася відповідно від 7,7 до 3,2%. Співвідношення між доходами на душу населення становить 6,5 раза, між надходженнями податків — 9 разів. Здійснення економічної та соціальної політики, спрямованої на поетапне подолання зазначеної диференціації, має бути віднесене до найважливіших державних пріоритетів на наступні п'ять років і більш віддалену перспективу. Цій проблемі слід надати офіційного статусу.

Кабінет Міністрів має у першому півріччі 2000 року опрацювати й подати на розгляд Верховної Ради проект закону про прискорення соціального та економічного розвитку депресивних територій.

По-друге. Делегування значної частини управлінських функцій у регіони, істотне посилення їхньої ролі й відповідальності у вирішенні всього комплексу завдань ринкових перетворень, проблем соціальної політики, економічного та науково-технічного розвитку, розвитку духовної сфери.

Особливе значення у цьому мають відіграти:

- заснування у 2000 році розгорнутої мережі регіональних агентств розвитку;

- реформування міжбюджетних відносин, забезпечення (починаючи від 2001 року) гарантованої мінімальної дохідної бази місцевих бюджетів, запровадження механізмів заінтересованості органів регіонального управління та місцевого самоврядування у зміцненні місцевих фінансів шляхом закріплення за місцевими бюджетами на довгостроковій основі часток загальнодержавних податків і трансфертів та започаткування стратегічного бюджетного планування. Прийняття Верховною Радою Закону “Про місцеві податки і збори”;

- розширення прав та відповідальності регіонів у здійсненні завдань земельної реформи, управління державним сектором економіки, стимулювання підприємництва й поглиблення міжрегіонального і прикордонного співробітництва.

По-третє. Запровадження (від 2001 року) єдиних мінімальних соціальних стандартів та дієвих механізмів соціального захисту населення незалежно від економічних можливостей регіонів. Перехід до складання місцевих бюджетів на основі гарантованих фінансових нормативів.

По-четверте. Реалізація у кожному регіоні комплексних програм досягнення продуктивної зайнятості.

По-п'яте. Здійснення у 2003—2004 роках адміністративно-територіальної реформи. Передбачається, що у 2000 році буде утворено Державну комісію з розробки, підготовки та проведення в Україні реформи адміністративно-територіального устрою.

По-шосте. Важливим заходом у контексті державної регіональної політики має стати запровадження в Україні двопалатного парламенту. Це питання потребує законодавчого врегулювання.

ІV. ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Для України є лише один можливий шлях довгострокового стабільного зростання. Це розширення внутрішнього ринку й підвищення конкурентоспроможності національної економіки, її окремих виробництв та галузей. У цьому контексті всі дії Уряду, окремих міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, їхня структурна, бюджетна, фінансова, а також макроекономічна політика оцінюватимуться Президентом України за єдиним критерієм — підвищення конкурентоспроможності економіки держави. Це завдання має реалізуватися через:

- нову стратегію наукової та промислово-інноваційної політики;
- запровадження надійної системи енергозабезпечення та енергозбереження;
- перетворення АПК на високоефективний сектор економіки;
- утвердження України як транзитної держави, розвиток інформативних систем.

Стратегія наукової та промислово-інноваційної політики

Основна мета промислово-інноваційної політики — забезпечення модернізації та структурної перебудови виробничого потенціалу, зниження його енерго- та матеріалоемності, підвищення конкурентоспроможності.

Утвердження нової інноваційної стратегії не може здійснюватися шляхом відтворення старої науково-технічної політики. Завдання полягає в тому, щоб розробити й запровадити (у тому числі через структури цільових програм) нові мотиваційні механізми інноваційного процесу, забезпечити його комерціалізацію, спрямованість на задоволення ринкового попиту.

Водночас реалізація інноваційних пріоритетів не може будуватися лише на комерційних засадах. Разом з економічним слід ураховувати також національно-стратегічний, геополітичний, культурологічний та інші аспекти реалізації цих пріоритетів, що передбачає забезпечення оптимального зв'язку кредитної, фінансової, промислової та науково-технологічної політики. Лише такий зв'язок здатний забезпечити відтворення інноваційного процесу, стимулювання технологічних нововведень і технічних зрушень у різних сферах економічного розвитку, загальну активізацію інвестиційної діяльності.

Реалізація завдань промислово-інноваційного розвитку української економіки передбачає:

По-перше. Прийняття Програми структурної перебудови економіки України на 2001—2004 роки забезпечить реалізацію основних пріоритетів економічного розвитку, вирішальним серед яких є конкурентоспроможність національної економіки.

По-друге. Застосування щодо високотехнологічних виробництв програмно-цільових методів економічного управління. Повоєнний досвід країн Західної Європи та Японії підтверджує цей висновок. Ідеться про реалізацію вже існуючих державних програм, пов'язаних зі створенням нових поколінь літаків, ракетноносіїв, виробництвом окремих видів озброєнь і військової техніки, розвитком комп'ютерної індустрії, суднобудування, супутникових технологій тощо. Розвиток зазначених галузей, які завдяки своїй наукомісткості та високій технологічності вже сьогодні фактично є в Україні інноваційними лідерами, має відчутно стимулювати технологічне оновлення інших сфер національної економіки. Імпульси інноваційного розвитку дістануть металургія, приладобудування, електроніка, електротехніка та інші галузі.

По-третє. Реалізація Комплексної державної програми з енергозбереження.

По-четверте. Розвиток на основі сучасних та світових досягнень національної інформаційної інфраструктури, створення й використання перспективних інформаційних технологій, телекомунікаційних мереж, засобів інформатики та систем зв'язку. Україна має значний, визнаний у світі науково-технологічний потенціал та фундаментальні дослідження у цих галузях.

Особливу увагу слід приділити розвитку мережі “Інтернет” в Україні.

Важливе значення має запровадження стимулів створення та практичного застосування нових речовин і матеріалів із заданими властивостями, у тому числі стратегічних матеріалів для електронної промисловості.

По-п'яте. Розвиток біологічної галузі, яка також має унікальний науково-технологічний потенціал. За умов державної підтримки й розвитку відповідної інфраструктури Україна зможе забезпечити вихід на світовий ринок зі зразками конкурентоспроможної біологічної продукції, які не мають аналогів у світі. Йдеться про виробниче впровадження нових біотехнологій, у тому числі для сільського господарства, переробних галузей, легкої та харчової промисловості, виробництва ліків, діагностичних препаратів, очищення від радіоактивних забруднень тощо.

По-шосте. Утворення промислово-фінансових груп, у тому числі транснаціональних, а також горизонтальних та вертикальних холдингових компаній, науково-технічних центрів, технополісів, технопарків тощо. В перспективі ці структури мають стати ядром науково-технологічного та інноваційного процесу. Деякі з них можуть розвиватися через механізми вільних економічних та офшорних зон. Визначення мережі, а також здійснення організаційних заходів,

спрямованих на утвердження таких структур — одне з ключових завдань Уряду на найближчі роки.

Водночас слід активно сприяти розвитку венчурного бізнесу як одного з найважливіших елементів інноваційної системи. Необхідно якомога повніше реалізовувати потенціал малих і середніх підприємств, що здійснюють ризиковані науково-технологічні проекти. Від цього значною мірою залежить сучасне і майбутнє вітчизняної економіки.

По-сьоме. Здійснення Урядом заходів щодо стимулювання експортної орієнтації високотехнологічних виробництв. Водночас пріоритетною має стати політика розширення внутрішнього ринку високотехнологічної продукції.

По-восьме. Інституційне забезпечення державної інноваційної політики:

- посилення координації фундаментальних досліджень в академічному та галузевому секторах науки;
- удосконалення чинної та розробка нової нормативно-правової бази забезпечення ефективного захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності;
- створення сучасної патентно-інформаційної бази та довідково-пошукового апарату до неї з використанням світових досягнень інформатики в патентній технології;
- визначення державної політики приватизації установ науково-технічної сфери;
- адаптація та наближення до європейських стандартів системи стандартизації та сертифікації, а також системи державної статистики науково-технічного прогресу;
- запровадження системи стимулювання кооперації науки і виробництва, механізмів регіональної підтримки науково-технічної діяльності;
- створення галузевих та регіональних центрів трансферу високих технологій;
- сприяння міжнародному співробітництву в інноваційній сфері, її інформаційному то консалтинговому забезпеченню, розвитку трансферу технологій.

Реформи в аграрному секторі

Держава надаватиме пріоритетного значення розвитку сільського господарства. Зусилля держави концентруватимуться на відродженні села, сприянні розвитку й зростанню обсягів аграрного виробництва, перетворенні АПК на високоефективний, експортоспроможний сектор економіки. Буде багатим село — обов'язково зростатиме й добробут населення. Це означає, що агропромисловий комплекс має стати водночас лідером економічних реформ. Досягнення між Президентом України, Верховною Радою і Урядом політичного кон-

сенсусу у виробленні стратегії подальшого поглиблення реформ в аграрному секторі — одне з актуальних і невідкладних завдань на найближчий період.

У питаннях реформування АПК найгострішою є проблема прискорення земельної реформи. Необхідно довести до логічного завершення проголошений у жовтні 1994 року основний принцип реформування земельних відносин: земля має належати тим, хто її обробляє, мати власника й господаря.

Ми вже пройшли значну частину шляху до утвердження приватної власності на землю. Селяни стали власниками земельних паїв, однак отримані ними сертифікати не забезпечують реалізацію права володіння, користування та розпоряджання приватною власністю на землю у повному обсязі. Ми зупинилися на півдорозі, що вкрай небезпечно.

Основне завдання аграрної реформи — запровадження дієвого мотиваційного механізму докорінної перебудови сільськогосподарського виробництва, підвищення його якісних характеристик та ефективності — виявилось не-реалізованим. А без цього марно сподіватися на залучення в АПК серйозних інвестицій на його технічне й технологічне переоснащення, формування на селі реального власника, підвищення добробуту та соціального захисту сільських жителів. Указ Президента України “Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектору економіки” створює вагомі передумови для істотного прискорення ринкових перетворень на селі, завершення реформування громадського сектору сільськогосподарського виробництва на основі приватної власності. Однак визначених Указом норм недостатньо для кардинального поліпшення ситуації на селі.

Для того щоб приватна власність і засновані на її підвалинах нові господарства запрацювали, необхідно створити ефективні механізми кредитного обслуговування села, спеціалізовані банківські інституції.

Зробивши крок до утвердження приватної власності на землю, слід водночас визначитися і щодо проблеми кредитування.

Потрібно вирішити також питання реструктуризації боргових зобов'язань колективних сільськогосподарських підприємств, що реформуються у приватні підприємства та господарства з орендними відносинами. Ефективність цього заходу визначатиметься насамперед відповідною системою кредитування.

Таким же нагальним є інституціональне забезпечення реформ і створення на селі сучасної ринкової інфраструктури.

Потребує кардинального удосконалення й заснована раніше (державна за своєю суттю) система лізингу сільгосптехніки. І в цьому питанні ми повинні дивитися вперед. Через кілька років наявна на селі техніка повністю вичерпає свій ресурс і стане непридатною для експлуатації. Утвердження приватної власності на землю створює передумови для відповідних змін і в механізмах лізингу.

Реформування економічних відносин на селі відбудеться лише за умов захисту прав власника на землю.

Інструменти такого захисту існують в усіх країнах, де діють відповідні відносини. Слово за Верховною Радою. Потрібно усунути всі можливі колізії у цьому питанні. Вирішення зазначеного комплексу завдань визначає зміст реформи аграрних відносин, яку ми маємо здійснити в Україні у максимально стислі строки (2000—2001 роки). Її ключовими напрямками мають стати:

По-перше. Реальне реформування колективних сільськогосподарських підприємств на засадах приватної власності. Держава повинна гарантувати свободу вибору організаційних форм приватного господарювання, що приходять на зміну КСП. Визначальну роль у цьому мають відіграти вищий рівень персоніфікації власності, максимальне забезпечення цілісності господарсько-територіальних комплексів, що сприятиме ефективному використанню землі та майна, розвиткові соціальної сфери села.

По-друге. Перехід на земельно-орендні відносини між власниками землі (земельних паїв) і суб'єктами господарювання. У цьому процесі необхідно забезпечити:

- обов'язкову платність при використанні землі між суб'єктами земельних відносин, що стимулюватиме закріплення на ній ефективнішого господаря, раціональніше її використання, а також сприятиме соціальному захисту (через орендну плату) селян — власників землі;

- спрощену процедуру індивідуальної і групової передачі селянами земельних паїв та майна в оренду приватним структурам й уведенняповідомно-реєстраційного порядку передачі — отримання земельних паїв в оренду.

По-третє. Розвиток особистих підсобних господарств і перетворення найбільших із них на товарні господарства селян — міні-фермерські господарства. За роки незалежності та переходу до ринкової системи приватний сектор забезпечив відчутне зростання обсягів виробництва. Його частка у виробництві сільськогосподарської продукції збільшилася від 29,4 до 59,9%.

Для того щоб надати більшого простору подальшому розвиткові цього сектору, необхідно забезпечити:

- безперешкодне вилучення селянами (за їхнім бажанням) земельних паїв із КСП й розширення за рахунок цих паїв особистих підсобних господарств без надання їм статусу юридичної особи (фермерських господарств) і підвищення таким чином рівня товарності цих господарств;

- виділення селянам (на отриманий земельний пай) у натурі майна в рахунок погашення майнового паю, заборгованості із заробітної плати, а саме: будівель і споруд, приміщень, техніки, робочої і продуктивної худоби, знарядь праці тощо;

- вирішення питань щодо передачі у власність і користування земельних ділянок працівникам соціальної сфери села (учителям, медпрацівникам, працівникам закладів культури та іншим) за рахунок земель запасу і резервного фонду;

- прискорення організації сільськогосподарських сервісних кооперативів.

По-четверте. Всебічний розвиток інфраструктури ринку сільгосппродукції, забезпечення його прозорості, паритетності, створення рівних умов для конкуренції всім учасникам аграрного ринку. З цією метою передбачається:

- стимулювання створення селянських (фермерських) кооперативів та приватних підприємств у сфері агросервісу, переробки і збуту продукції шляхом поширення на всю сферу агросервісу системи пільгового оподаткування, яка діє для сільського господарства, тощо;

- забезпечення закупівлі для державних потреб ресурсів і продукції та їх продаж сільгоспвиробникам виключно через аукціони й біржі незалежно від форм власності та розмірів підприємств;

- надання державної підтримки за програмами розвитку аграрного сектору (племінна справа, селекція тощо) виключно на конкурентних засадах і на зворотній основі або з пайовою участю суб'єктів господарювання;

- запровадження ефективних механізмів регулювання експортно-імпорتنих операцій, недопущення імпорту неякісних продуктів та продовольчих товарів, виробництво яких у необхідних обсягах може здійснювати національний АПК.

По-п'яте. Вдосконалення економічних і фінансово-кредитних відносин на селі:

- запровадження іпотечного кредитування під заставу землі з реально діючим механізмом її вилучення у разі неповернення кредитів;

- заснування Земельного (іпотечного) банку;

- створення механізму фінансових гарантій повернення кредитів сільгосптоваровиробниками через спеціалізовані структури за оцінкою платоспроможності та санації підприємств;

- забезпечення адресності підтримки окремих диверсифікованих галузей виробництва (зокрема виробництва зерна) за рахунок цільових позичок (насіння, техніка) під конкретну продукцію;

- запровадження механізмів відповідальності власників та керівників підприємств і господарств за своєчасну виплату заробітної плати й дивідендів, а також за розрахунки з державою.

По-шосте. Вдосконалення управління агропромисловим комплексом та регулювання економічних відносин на ринкових засадах. З цією метою передбачається:

- розмежувати функції державного управління (форми власності й господарювання, земельні, майнові та трудові відносини, структуру управління, розвиток інфраструктури аграрного сектору тощо) і функції господарського управління (ресурсне забезпечення, організація виробництва, збут продукції, фінансово-кредитне забезпечення тощо);

- здійснити на рівні центральних органів виконавчої влади подальше об'єднання функціонально споріднених інститутів, перевести на корпоративне утримання галузеві й господарські структури управління;

- реорганізувати на місцевому рівні управління сільського господарства в підрозділи (агентства) з реформування та сприяння розвитку агропромислового комплексу (з покладенням на них вирішення завдань земельної реформи, розвитку агросервісної інфраструктури та інфраструктури продовольчого ринку). Предметом особливої уваги має стати створення сучасної ринкової системи матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарського виробництва.

По-сьоме. Проведення аграрної реформи потребує кардинального удосконалення правового забезпечення.

Кабінет Міністрів має внести протягом трьох місяців на розгляд Верховної Ради зміни й доповнення до Земельного кодексу України, підготувати й подати в установленому порядку проекти законів “Про купівлю та продаж земельних ділянок”, “Про земельний (іпотечний) банк” та “Про особисте селянське господарство”.

Водночас Урядові доручено розробити й подати Президентові України на розгляд:

- Концепцію формування і функціонування аграрного ринку на 2000—2004 роки, в якій слід передбачити значне обмеження державного втручання в аграрний ринок, перехід на продаж ресурсів та закупівлю продукції державою (уповноваженими органами) на ринкових засадах (на біржі) з метою підтримки цін, пропозицій і попиту (в інтервенційних цілях) і створення розгалуженої мережі агросервісних та інфраструктурних установ;

- Концепцію розвитку соціальної сфери села;

- Концепцію соціального страхування селян з урахуванням реального реформування сільськогосподарського виробництва на засадах приватної власності на землю і майно, приватних або сімейних форм господарювання на селі.

Основна сутність стратегії економічного та соціального розвитку України на 2000—2004 роки, викладена у даному Посланні, полягає в реалізації чітко окресленого завдання: прискорене виведення економіки на траєкторію стійкого зростання через глибокі структурні зміни та поглиблення курсу ринкових реформ, активну й послідовну соціальну політику. В цій формулі сконцентровано не лише переконаність у можливості позитивних зрушень, реальних і відчутних змін уже в найближчій перспективі, а й сподівання на краще майбутнє кожного співвітчизника, кожної родини, на зміцнення нашої держави, її прилучення до надбань сучасного цивілізаційного розвитку.

Вступаючи в нове, XXI століття, Україна має все необхідне для того, щоб такі сподівання стали реальністю.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИБІР

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЇ ЕКОНОМІЧНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ НА 2002—2011 роки

Послання Президента України
до Верховної Ради України

18 червня 2002 року

Вступ

Минуле десятиріччя за своїми соціально-економічними та політичними наслідками виявилось доленосним. Україна утвердила себе як незалежна держава. Однак процес розбудови свого дому ми ще не завершили. Завдання полягає в тому, щоб остаточно облаштувати споруджену будівлю по суті нового суспільства — економічну, соціальну, політичну та гуманітарну сфери, подолати глибокі деформації, що виникли на стартовому етапі трансформаційного процесу.

Йдеться про практичну реалізацію завдань довгострокової стратегії, що має забезпечити міцне підґрунтя України як високорозвинутої, соціальної за своєю сутністю, демократичної правової держави, її інтегрування у світовий економічний процес як країни з конкурентоспроможною економікою, здатною вирішувати найскладніші завдання свого розвитку.

Наступне десятиріччя має стати визначальним у розв'язанні цих завдань, інакше Україна може переміститися на периферію світових процесів.

Слід урахувати й те, що наявний інструментарій економічної політики, сформований в попередній період, не націлений на забезпечення якісних перетворень — інноваційного розвитку, оновлення структури виробництва, подолання глибокої диференціації доходів і т. ін. У рамках нинішньої моделі розвитку широкомасштабна модернізація національної економіки просто неможлива. Не-

обхідні суттєві зміни в механізмах трансформаційних процесів, їхнє системне оновлення — тобто осмислений перехід до інституційної моделі ринкових перетворень, поєднаних з елементами ефективного державного регулювання.

На попередньому етапі реформ здійснювався демонтаж (через механізми лібералізації) державно-адміністративної системи управління. Нині ставиться нова мета — формування сильної держави, активізація її регуляторної функції й водночас здійснення такої політики, яка б не лише зберегла, а й істотно посилила ринковий вектор розвитку, надала йому більшої орієнтації на кінцевий результат.

Такі акценти нової стратегії цілком укладаються в загальний контекст світового розвитку. Нині повсюдно переосмислюються роль і місце держави у здійсненні трансформаційних процесів. Водночас слід урахувати й інші аспекти цієї проблеми. Шлях, на який розвинути країнам потрібно було кілька століть, Україна має пройти в максимально стислі терміни.

Досвід держав, які здійснювали глибокі перетворення, засвідчує, що реальний успіх трансформаційних процесів можливий лише тоді, коли реформи та їхні наслідки відповідають інтересам і сподіванням широких верств населення, а тому мають достатню суспільну підтримку. Отже, при визначенні нової стратегії потрібні максимальний політичний консенсус, суспільна консолідація і згода щодо основних цілей цієї стратегії та механізмів її реалізації, базових засад. Це також дуже важливо з погляду зміцнення демократичних інститутів і послідовного розвитку громадянського суспільства.

Без опори на таку довгострокову стратегію, яка б ураховувала, з одного боку, об'єктивні закономірності суспільного прогресу, а з іншого — сучасні соціально-економічні та геополітичні реалії й водночас мала високу довіру й підтримку народу, економічна політика будь-якого уряду, як і держави загалом, не матиме перспективи. У зв'язку з цим економічна стратегія наступного періоду має бути максимально прагматичною, вільною від політизації ідеологічних схем та стереотипів.

Конче важливо забезпечити наступність нової стратегії, її органічний зв'язок із позитивними надбаннями попереднього періоду, з урахуванням того, що курс на європейську інтеграцію є природним наслідком здобуття Україною державної незалежності.

Він викристалізовується з історії нашого народу, його ментальності та демократичних традицій, із прагнення нинішнього покоління бачити свою державу невід'ємною складовою єдиної Європи. Європейський вибір України — це водночас і рух до стандартів реальної демократії, інформаційного суспільства, соціально орієнтованого ринкового господарства, базованого на засадах верховенства права й забезпечення прав та свобод людини і громадянина.

І. УКРАЇНА ТА ГЛОБАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

1. Геополітична спрямованість сучасного цивілізаційного процесу визначається його глобалізацією, прогресуючим зростанням значущості гуманітарної сфери, високих інформаційних технологій, постіндустріальних принципів суспільного розвитку, підвищенням ролі інтелектуального капіталу та менеджменту, соціальних і гуманітарних чинників економічного прогресу, утвердженням пріоритетності базових засад сталого розвитку, який сприяє не лише економічному зростанню, а й справедливому розподілу його результатів, розширенню можливостей людей, їхньому збагаченню.

2. Глобалізація відкриває перед людством величезні можливості в розширенні обміну товарами, послугами, інформацією, технологіями та капіталом, взаємодії в гуманітарній сфері, духовному збагаченні особистості. Водночас для значної частини людства глобалізація несе в собі й істотні загрози, зумовлюючи розмежування країн на “цивілізаційний центр” і “периферійну зону”, поглиблюючи їхню диференціацію в соціально-економічному розвитку.

3. Фактично продемонструвала свою безперспективність політика так званої наздоганяючої модернізації, за рецептами якої (починаючи від 60-х років минулого століття) розвивалася значна частина країн Латинської Америки, Азії та Африки і яка в 90-ті роки набула поширення на пострадянському просторі, в тому числі і в Україні. Вона не сприяла вирішенню ключової проблеми сучасного світового процесу — забезпечення сталого розвитку й зближення на цій основі країн за рівнем життя народу. Нині людство зіткнулося із ситуацією, за якої значна частина країн опинилася за межами економічного та соціального прогресу. Ситуація ускладнюється й тим, що протягом останнього десятиріччя відбулося розширення зони бідності за рахунок країн, що входили до складу колишнього СРСР. Тому подолання глобальної нерівності перетворилося на основну проблему XXI століття.

Усе це — об’єктивні, жорсткі й далеко не завжди прогнозовані реалії сучасного світу, які слід максимально урахувувати. Світ, як і раніше, визнає лише сильних, поважає лише тих, хто спроможний до самоутвердження, здатний захищати власну свободу та цінності.

4. Глибокі сутнісні суперечності нинішнього цивілізаційного процесу зумовлюють особливі вимоги до довгострокової соціально-економічної стратегії в Україні. Необхідно скоригувати загальну спрямованість трансформаційного процесу, надати йому сучасних цивілізованих форм, знайти такі шляхи та механізми входження у світову економіку, які б дали змогу максимально скористатися позитивними наслідками глобального розвитку й водночас мінімізували економічні й особливо соціальні труднощі, пов’язані з адаптацією національної економіки до закономірностей світової господарської системи.

5. При визначенні стратегії держави слід урахувати також нову геополітичну ситуацію, що почала формуватися після безпрецедентної терористичної атаки на США 11 вересня 2001 року. Нові види загроз і викликів зумовлюють необхідність утвердження принципово нової моделі світового розвитку, глобальної безпеки. Україна має враховувати ці процеси, брати найактивнішу участь у формуванні механізмів нової міжнародної антитерористичної політики.

6. Слід урахувати також глобальну тенденцію переходу до багатополюсного (поліцентричного) світового співтовариства, де основою взаємодії держав та їхніх економік має стати регіональна інтеграція. У зв'язку з цим чітка пріоритетна орієнтація України на інтеграцію в Європейський Союз, набуття статусу спочатку асоційованого, а згодом повноправного членства в ньому має розглядатися як основа стратегії економічного та соціального розвитку нашої держави на наступні десять років і віддаленішу перспективу. Як засвідчує досвід практично всіх країн—претендентів на вступ до ЄС, ця мета може стати додатковим потужним стимулом і каталізатором відповідних соціально-економічних та політичних перетворень. Водночас пріоритетність інтеграції України в ЄС не повинна суперечити іншим стратегічним напрямам зовнішньополітичної та економічної діяльності держави. Всі вони мають підпорядковуватися стратегічній меті — європейській інтеграції. Зберігають своє значення розвиток та поглиблення взаємовигідних зв'язків із Росією. Так само велика увага приділятиметься співробітництву зі США. Активно розвиватимуться відносини із країнами СНД, Центральної та Південно-Східної Європи, інших регіонів світу.

II. ОСНОВНІ ПІДСУМКИ ЕКОНОМІЧНИХ ТА СОЦІАЛЬНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ (1991—2001 роки)

1. Період 1991—2001 років позначений докорінною зміною соціально-економічних відносин, утвердженням принципово нової економіки. Фактично з нульової позначки сформовано її визначальні атрибути — фінансову, грошову, бюджетну, банківську, митну та інші системи, які в сукупності визначають економічну інфраструктуру незалежності держави. За ці роки демонтовано основні підвалини адміністративно-командної системи економічних відносин.

Особливо відчутним був злам у реформуванні відносин власності. Нині понад 75% загального обсягу промислової продукції виготовляється недержавними підприємствами. Здійснено роздержавлення у сфері будівництва й транспорту, на приватних засадах розвиваються підприємства торгівлі.

Принципові, кардинальні зміни відбулися на селі, де активно реалізуються завдання започаткованої ще в 1994 р. земельної реформи. За час її проведення 6,4 млн селян безоплатно дістали у власність 26,5 млн га сільськогосподарських

угідь. Ще 6,2 млн га земель передано у приватну власність для ведення фермерських, особистих підсобних та присадибних господарств. На недержавній основі нині виготовляється практично вся аграрна продукція. Цей найскладніший крок у комплексі ринкових перетворень докорінно змінив систему економічних відносин не лише на селі, а й в усій державі.

Протягом 90-х років сформовано основний каркас ринкової інфраструктури та ринкових інститутів, утверджено основи відповідної законодавчої бази.

Здійснено важливі заходи щодо лібералізації господарських зв'язків, зокрема цінового механізму, грошового та валютного ринків, ринків товарів та капіталів. Наслідком цих кроків стало подолання хронічного дефіциту товарів, нескінченних черг, які протягом семидесяти років були невід'ємним атрибутом повсякденного життя кожної сім'ї. Змінюється характер поведінки суб'єктів господарювання, які щодалі більше орієнтуються на платоспроможний попит, кон'юнктуру ринку, максимізацію прибутку.

Докорінно перебудовано й економічні функції держави. Замість системи директивного управління сформовано основні важелі та інструменти державного макроекономічного регулювання.

Нині економіка України на противагу системній замкнутості, характерній для попереднього періоду, є у своїй основі відкритою.

Маємо стабільну конвертовану національну валюту, а також законодавство, що регулює зовнішньоекономічну діяльність, яка останнім часом дедалі більше наближається до стандартів і вимог Світової організації торгівлі.

2. Сказане вище дає підстави для такого принципового висновку: попри невирішені проблеми й труднощі, за десять років реформ в економіці України, практично в усіх її сферах в основному сформовано фундамент ринкової економіки, нагромаджено критичну масу ринкових перетворень. Це відкриває реальну перспективу динамічного зростання та якісного розвитку вітчизняної економіки, підвищення рівня життя народу. В суспільстві зміцнюється переконаність у тому, що альтернативи обраному шляху ринкових перетворень немає.

3. Важливим підсумком попереднього етапу стало подолання тривалої руйнівної економічної кризи, що сягає своїм корінням часів радянської системи. За роки кризи (1990—1999 роки) обсяг ВВП скоротився на 59,2%, промислової продукції — на 48,9, сільськогосподарської — на 51,5%. Реальна заробітна плата зменшилася у 3,82 раза. Найвідчутніші втрати припали на стартовий етап перехідного періоду — 1991—1994 роки. За цей час обсяг ВВП зменшився на 45,6%, промислового виробництва — на 40,4, сільськогосподарського — на 32,5%. Були повністю розбалансовані грошова та фінансова системи. Особливо болісними виявилися наслідки найвищої у світі гіперінфляції, яка в 1993 році сягнула 10 256%. Дефіцит державного бюджету покривався грошовою емісією НБУ.

Потрібно було п'ять років напруженої праці, щоб поступово вивести українську економіку з цього катастрофічного стану. Результати політики, що

здійснюється, втілені протягом двох останніх років у високих темпах економічного зростання, стабільності національної грошової одиниці, позитивних зрушеннях у сфері життєзабезпечення населення, поступовому піднесенні його добробуту.

За темпами зростання економічних показників у 2000—2001 роках Україна увійшла до групи країн, які сьогодні лідирують у світі.

4. Перехід від збанкрутілої адміністративно-командної системи до ринкової економіки не міг не супроводжуватися глибоким палінням виробництва, яке у своїй основі було неконкурентним та неефективним. Водночас слід ураховувати й складність органічного поєднання реалізації завдань системної трансформації з розв'язанням усього комплексу проблем, пов'язаних з утвердженням державності. Через специфіку економічних, соціально-політичних, гуманітарних та екологічних чинників утвердження й зміцнення державного суверенітету виявилось в Україні набагато складнішим, аніж це уявлялося на перших порах.

Слід визнати й наявність надто завищених сподівань на зовнішню допомогу. До того ж фінансово-кредитна підтримка українських реформ супроводжувалася (а нерідко й тепер супроводжується) умовами й вимогами, які далеко не завжди відповідали об'єктивним обставинам та специфіці здійснюваних трансформаційних процесів.

Давалася взнаки також відсутність не тільки практичного досвіду, а й суто теоретичного осмислення шляхів переходу від адміністративно-командної економіки до ринкової. У багатьох випадках неадекватними були також рекомендації міжнародних фінансових інституцій та зарубіжних експертів, які часто зводилися до застосування штучно сконструйованих стандартних стереотипів, були механічною калькою з чужого досвіду, не враховували специфіку нашої держави. Ці рекомендації ми сприймали некритично.

Крім того, на старті реформ особливо відчувалася недосвідченість кадрового потенціалу, а точніше — “кадровий голод”. Звідси — численні помилки та прорахунки, невпевненість у здійсненні управлінських рішень. Вони цілком закономірні. Уникнути їх було вкрай важко або просто неможливо.

5. Економічна криза та суперечності попереднього етапу реформ мають ще одне підґрунтя.

Життя вимагає неупередженої оцінки трансформаційної моделі, яка сформувалася протягом перших років перетворень.

Змінити її спрямованість у період глибокої економічної кризи, яка сама по собі деформує соціально-економічні та політичні відносини, було практично неможливо.

За своєю економічною сутністю та спрямованістю це була модель, що базувалася на рекомендованих ззовні спрощених принципах ринкової трансфор-

мації і здебільшого безрезультатно (або з низькою ефективністю) упроваджувалася протягом багатьох десятиліть у Латинській Америці й Африці.

Потреба у критичному перегляді моделі трансформації з відповідним коригуванням вектора суспільних перетворень постала не лише перед Україною, а й перед іншими пострадянськими державами.

Ця модель фактично зводилася до логіки однобічного економізму без урахування пріоритетності інституційних перетворень, необхідності посилення у процесі реформ дієздатності держави, взаємозв'язку економічних і неекономічних чинників суспільного розвитку, економіки і суспільства загалом. Тому значна частина проблем, що накопичилася, породжена саме розбалансуванням економічних, соціальних і політичних чинників суспільних перетворень.

6. Запроваджена модель ринкової трансформації не мала необхідної соціальної спрямованості. Формула “спочатку реформи, а потім реалізація завдань соціального розвитку”, визначена вже на початку перехідного періоду, виявилася не просто помилковою, а глибоко деструктивною. На практиці вона звелася до того, що реформи здійснювалися ціною соціальних утрат.

У багатьох випадках демонтовано навіть ті соціальні цінності, які свого часу були запозичені західними країнами й інтегровані в сучасні цивілізаційні процеси. Відповідно економічні реформи не сприяли досягненню визначальної мети трансформаційного процесу — становлення середнього класу як основного носія демократії, соціальної та політичної стабільності в суспільстві, економічного прогресу. Не було забезпечено становлення принципів нової, адаптованої до ринкової економіки соціальної інфраструктури.

Реформи не сприяли подоланню бідності, глибокого матеріального розшарування населення, яке набагато перевищує відповідні показники розвинутих країн і гальмує утвердження в суспільстві надійної соціальної та політичної стабільності.

7. Помилковість прийнятої на старті реформ моделі ринкової трансформації полягала (як це нині стає очевидним) в оцінці України як держави нерозвинутої не лише з економічної, а й науково-технічної і технологічної точок зору, з усіма наслідками, що з цього випливали. Ця хибна позиція не дала можливості створити необхідні умови для примноження й зміцнення інтелектуального потенціалу суспільства, інноваційного розвитку економіки, освоєння нових високих технологій, подолання структурних деформацій, успадкованих від адміністративно-командної системи.

У кінцевому підсумку економічна динаміка не набула сучасної постіндустріальної спрямованості, що мало стати стрижнем трансформаційного процесу. Ми фактично почали рухатися у зворотному напрямі — демонтажу відповідного потенціалу розвитку, до запровадження стандартів країн, що нині спеціалізуються на обслуговуванні потреб постіндустріального центру.

8. Через допущені прорахунки, насамперед низьку дієздатність держави, становлення ринкових відносин супроводжувалося глибокими деформаційними процесами. Набули поширення нецивілізовані форми нагромадження капіталу, істотні суперечності у практиці приватизації, зростали рівень тінізації економіки, корупції та економічної злочинності, обсяги позабанківського грошового обігу.

Найбільш небезпечним є зміцнення позицій олігархічного капіталу, його зрощування з державною бюрократією, тенденції підпорядкування економіки та держави загалом корпоративним інтересам.

Ці та інші чинники не можна недооцінювати. Вони не лише спотворюють економічну систему, дискредитують політику реформ, заважають формуванню сприятливого інвестиційного клімату, а й істотно обмежують можливості інтегрування України в сучасний цивілізаційний процес, утвердження високих стандартів Європейського Союзу. Ми повинні знайти в собі політичну волю, інтелектуальні та інші ресурси для того, щоб переломити такий загрозливий розвиток ситуації.

ІІІ. СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ

Цілі та завдання нового етапу розвитку України на порядок складніші й масштабніші від тих, які вирішувалися в попередні роки. Це має бути період глибоких якісних перетворень в усіх сферах суспільного життя — економічній, соціальній, політичній, духовній.

Конкретизувати найважливіші економічні завдання цього етапу можна таким чином:

Створення передумов для набуття Україною повноправного членства в Європейському Союзі

Стрижнем стратегії економічного та соціального розвитку на найближчі десять років має стати створення реальних передумов вирішення основного геополітичного завдання нашої держави — вступу України до Європейського Союзу.

Ми вже пройшли певну частину цього шляху. У 1998 році набула чинності після ратифікації Угода про партнерство та співробітництво між Україною і Європейським Союзом. У 1998 і 2000 роках Указами Президента України затверджено Стратегію і Програму інтеграції України в ЄС. Важливе значення для становлення відносин між нашою державою і Євросоюзом мало схвалення Європейською Радою у грудні 1999 року Спільної стратегії ЄС щодо України.

Принциповим кроком у зміцненні й розвитку стратегічного партнерства стали п'ятий саміт Україна — ЄС (Ялта, вересень 2001 року), а також прийняття “Плану дій ЄС у галузі юстиції та внутрішніх справ в Україні” (12 грудня 2001 року).

Така послідовна робота виводить увесь комплекс відносин Україна — ЄС у площину практичної реалізації завдань, пов'язаних зі вступом нашої країни до Євросоюзу. На це мають бути спрямовані всі інституційні перетворення, політика економічних, соціальних та гуманітарних реформ. Ідеться про такий комплекс системних перетворень, який дав би можливість нашій державі до кінця 2007 року претендувати на набуття асоційованого статусу в ЄС, а до 2011 р. — створити реальні (внутрішні) передумови для вступу України до ЄС.

Забезпечення сталого економічного зростання

Реалізація завдань європейської інтеграції вирішальною мірою залежить від прогресу на головному напрямі — забезпечення сталого зростання та прискореного подолання на цій основі розриву в обсягах ВВП на душу населення між Україною і державами—членами ЄС.

Протягом останніх років цей розрив значно зріс і тепер він у кілька разів більший, ніж у Польщі, Чехії та Угорщині, які перебувають на порозі вступу до ЄС.

За такої ситуації необхідно реалізувати стратегію випереджального розвитку, яка могла б забезпечити щорічні темпи зростання ВВП в Україні у півтора-два рази вищі, ніж загалом у країнах ЄС. Таке зростання має супроводжуватися глибокими якісними перетвореннями, реалізацією завдань сталого розвитку, що визначаються світовим співтовариством як стратегія існування у XXI столітті.

Утвердження інноваційної моделі розвитку

Україна зможе посісти належне місце в Європі і світі за умови опанування інноваційного шляху розвитку, підвалини якого мають бути закладені у процесі структурної перебудови економіки.

Лише таким чином можна змінити сировинний вектор розвитку економічних процесів, що стихійно формується нині. Відтак основою стратегічного курсу, його базовим принципом має стати реалізація державної політики, спрямованої на запровадження інноваційної моделі структурної перебудови та зростання економіки, утвердження України як високотехнологічної держави. Найвний інтелектуальний та науково-технічний потенціал дає підстави на це розраховувати.

У поєднанні із завданнями європейської інтеграції така мета могла б лягти в основу не лише економічної стратегії держави, а й політичної консолідації нації.

Соціальна переорієнтація економічної політики

У соціальній сфері головним завданням має стати цілеспрямоване забезпечення надійних передумов реалізації прав та свобод громадян в усіх їхніх виявах, утвердження середнього класу — основи політичної стабільності та демократизації суспільства, істотне обмеження загрозової диференціації доходів населення та подолання бідності.

Йдеться не лише про посилення соціальної спрямованості курсу реформ, а й про її перетворення на важливий інструмент прискорення економічного зростання, зміцнення злагоди і порозуміння в суспільстві. Побудова в Україні соціально орієнтованої ринкової економіки європейського типу — визначальний чинник посилення суспільної привабливості реформ, забезпечення їм широкої громадської підтримки, утвердження сучасних європейських стандартів якості життя.

IV. ЕТАПИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ І КІЛЬКІСНІ ПАРАМЕТРИ ЗРОСТАННЯ

Вирішення завдань, пов'язаних з європейською інтеграцією України, утвердженням соціально орієнтованого структурно-інноваційного шляху розвитку, може здійснюватися лише поетапно.

Перший етап — 2002—2004 роки.

Його основна мета — зміцнення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, створення сприятливих умов для накопичення інвестиційних ресурсів, істотне розширення внутрішнього попиту й утвердження на цій основі надійної стабілізації та сталого зростання.

При цьому слід урахувати, що екстенсивні чинники, які забезпечували економічне зростання у 2000—2001 роках (використання наслідків глибокої девальвації гривні в 1997—1999 роках, завантаження виробничих потужностей, що простоявали в роки економічної кризи, сприятлива зовнішньоекономічна кон'юнктура), значною мірою вичерпані. Щоб не допустити нового падіння виробництва, необхідна ефективна політика держави (виконавчої і законодавчої влади), яка могла б забезпечити у 2002—2004 роках закріплення щорічних темпів зростання ВВП на рівні не менш як 5—6%, інвестицій в основний

капітал — 10—12, інфляції — 7—9, реальних доходів населення — 6—7%. У цей період необхідно завершити формування базових інституцій ринкової економіки, створити середовище здорової та ефективної конкуренції.

Основним у соціальній сфері є зниження рівня бідності та зменшення диференціації доходів населення за рахунок посилення адресності соціальної підтримки, стимулювання випереджальних темпів зростання заробітної плати. Водночас відчутне поліпшення життя людей можливе лише за умови успішного функціонування та розвитку реальної економіки.

Другий етап — 2005—2011 роки.

Передбачає комплексну модернізацію підприємств, утвердження принципів і механізмів структурно-інноваційної моделі розвитку та формування базових засад соціально орієнтованого ринкового господарства. Протягом цих років необхідно довести річні темпи зростання ВВП до 6—6,5%. Водночас мають залишатися високими (близько 10—12%) темпи зростання інвестицій в основний капітал. Середньорічний рівень інфляції слід знизити до 3—5%. Зберігатиметься високий рівень зростання реальних доходів населення — у межах 6,5—7% за рік.

Подані прогнози першого та другого етапів економічної динаміки характеризують оптимістичний варіант розвитку української економіки. Відповідно до цього сценарію Україна матиме сприятливі передумови розвитку економіки також на віддаленішу перспективу.

V. ІНСТИТУЦІЙНІ ПЕРЕТВОРЕННЯ

Нова стратегія економічного та соціального розвитку передбачає формування інституційного середовища, яке б стимулювало, з одного боку, підприємницьку активність, економічне зростання на основі структурно-інноваційних перетворень, утвердження сучасної соціальної інфраструктури, механізмів соціально-ринкової економіки, а з іншого — подолання суперечностей між економікою і суспільством.

Йдеться про здійснення послідовної політики глибокої демократизації економічних процесів, утвердження повноцінних інститутів ринкової економіки та громадянського суспільства. Водночас стратегія інституційних перетворень має узгоджуватися з визначеними Європейською Радою критеріями членства в ЄС (копенгагенські критерії), які передбачають:

- стабільність законів та інституційних структур, що гарантують демократію, верховенство закону, забезпечення прав людини, повагу та захист прав національних меншин;
- наявність діючої ринкової економіки й спроможність витримати тиск конкуренції та ринкових сил у межах ЄС;

- здатність узяти на себе зобов'язання, що випливають із членства в ЄС, включаючи визнання цілей політичного, економічного та валютного союзу.

Підвищення дієздатності держави

У процесі поглиблення реформ необхідно подолати штучне протиставлення держави і ринку.

Слід виходити з того, що основним суб'єктом політики економічного зростання, дальшої демократизації суспільства та поглиблення інтеграційних процесів є держава. Звідси об'єктивна необхідність істотного зміцнення її дієздатності.

Водночас слід виключити її надмірне втручання в ті сфери, де цього не повинно бути. Не витіснення вже сформованих ринкових механізмів, а їхнє доповнення, удосконалення, зміцнення, посилення дієвості та ефективності — такою має бути логіка роботи на цьому напрямі.

На новому етапі розвитку визначальним завданням держави є створення сприятливих інституційних передумов реалізації завдань європейської інтеграції й утвердження в Україні соціально орієнтованої структурно-інноваційної моделі розвитку.

Одним із найважливіших завдань держави є сприяння (за допомогою всіх наявних інструментів, фінансових та організаційних ресурсів) максимальній реалізації конкурентних переваг української економіки, зміцненню й розвитку передусім наукомістких галузей, які вже сьогодні демонструють високий технологічний рівень та конкурентоспроможність, а отже, й готовність стати “локомотивами” високотехнологічного зростання.

У сфері економічної політики основним завданням держави є підтримка саме таких виробництв, створення максимально сприятливих умов діяльності національних компаній у відкритому конкурентному середовищі.

3. Нова стратегія економічного й соціального розвитку має спиратися на національні пріоритети, індикативне планування та прогнозування. Держава має запобігати стихійним змінам ринкової кон'юнктури, забезпечувати достатній рівень своєї економічної безпеки, зокрема надійну стабільність грошово-фінансового середовища, регулювати базисні макроекономічні відтворювальні пропорції.

Потребує активної розбудови система державної статистики відповідно до положень нормативних документів Євросоюзу щодо статистичного обліку, застосування уніфікованої статистичної методології ЄС.

4. Необхідність зміцнення регуляторної функції держави пов'язана також із потребою істотного посилення її впливу на розвиток соціальної сфери, процесів, пов'язаних зі змінами соціальної структури суспільства, подоланням гли-

бокої диференціації доходів населення та зміцненням позицій середнього класу. Держава має стати гарантом конституційних прав і свобод громадян.

5. Принципово важливою функцією держави є забезпечення екологічної безпеки як однієї з невід'ємних складових національної безпеки загалом. Головною метою екологічної політики держави має стати вироблення й реалізація стратегії раціонального природокористування й захисту довкілля для забезпечення сталого економічного та соціального розвитку.

6. Перспективи посилення регуляторної функції держави мають оцінюватися насамперед в аспекті здійснення іншого ключового завдання — поглиблення ринкової трансформації економіки, створення необхідних для цього нормативно-законодавчої бази та інфраструктури, підготовки кадрів, здатних працювати за якісно нових умов, подолання допущених раніше деформацій. Йдеться про сприяння становленню такої ринкової економіки, де основою економічної мотивації був би підприємницький інтерес, а підприємець, ділова людина стали її головною рушійною силою.

Новий етап адміністративної реформи. Конституційна та судова реформи

У комплексі завдань, від реалізації яких залежить підвищення дієвості держави, важливе значення має завершення адміністративної реформи.

Водночас це один із визначальних чинників забезпечення інституційної спроможності інтегрування України в ЄС. На попередньому етапі основна увага приділялася забезпеченню демонтажу тоталітарної системи управління й утвердженню системи державного регулювання, адекватної особливостям трансформаційних процесів. Поки що ця система не може претендувати на структурну завершеність. Протягом тривалого часу вона була й залишається досі дуалістичною, еkleктично поєднуючи в собі інститути, успадковані від радянської доби, і нові, що сформувалися вже за роки незалежності.

Нині структурна незавершеність адміністративної реформи стала однією з основних перепон у поглибленні соціально-економічних і політичних перетворень.

1. Основна мета нового етапу адміністративної реформи полягає у створенні ефективної системи державного управління, яка б відповідала стандартам демократичної правової держави з соціально орієнтованою ринковою економікою. Ця система має бути прозорою, забезпечувати верховенство права, неухильне дотримання конституційних прав та свобод людини, утвердження дієвих механізмів громадського контролю за діяльністю законодавчої та виконавчої гілок влади.

У широкому плані йдеться про підпорядкування логіки адміністративних перетворень основним цілям утвердження в Україні громадянського суспільства. Саме з таких позицій мають оцінюватися кожен крок і кожен етап проведення адміністративної реформи.

2. Важливим завданням наступного періоду є проведення конституційної реформи. У поєднанні з адміністративною реформою вона має усунути наявну розбалансованість між трьома гілками влади — законодавчою, виконавчою та судовою, забезпечити їхню ефективну співпрацю. Основою конституційної реформи має стати імплементація результатів Всеукраїнського референдуму 2000 року.

3. У 2002—2004 роках мають бути реалізовані основні принципи судової реформи. Йдеться не лише про вдосконалення діяльності судів та суддів. У широкому розумінні реформа має сприяти створенню умов для посилення захисту прав та свобод людини і громадянина. Для цього необхідні системний взаємозв'язок та взаємодія між судовою, законодавчою і виконавчою гілками державної влади.

4. Необхідно зробити нові кроки у формуванні ефективної системи виконавчої влади як на центральному, так і на місцевому рівнях. Головна мета полягає в утвердженні таких механізмів, які б забезпечували результативність управлінських рішень, розмежування й збалансування повноважень і відповідальності різних рівнів влади й місцевого самоврядування у сфері надання державних і громадських послуг.

5. Важливий напрям нового етапу адміністративної реформи — делегування управлінських функцій згори донизу й усебічний розвиток місцевого самоврядування. Це має органічно узгоджуватися й поєднуватися з проведенням у 2005—2010 роках адміністративно-територіальної реформи.

6. Масштаби і складність зазначених завдань потребують прискореного формування й оновлення управлінської еліти, залучення до системи управління на всіх рівнях енергійних, компетентних та ініціативних кадрів нової генерації. Протягом 2002—2004 років необхідно реформувати систему державної служби з удосконаленням практики відбору, підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації кадрів, посилення соціальної і політичної захищеності держслужбовця, підвищення суспільного престижу державної служби.

Подолання корупції і тінізації економіки

Одним із визначальних завдань державної політики на сучасному етапі є концентрація зусиль усіх органів влади, місцевого самоврядування на здійсненні комплексу радикальних економічних, правових, організаційних і си-

лових заходів, спрямованих на рішуче обмеження корупції і тіньової економічної діяльності.

Слід усвідомлювати небезпечність зрощування тіньового капіталу з державним апаратом, зростання корупції, посилення впливу тіньового капіталу на різні сфери суспільного життя.

Необхідна цілісна осмислена система заходів, спрямованих на викоренення причин і передумов цих явищ та процесів. При цьому не слід покладатися тільки на силові методи — вони можуть дати лише тимчасовий ефект.

Стратегічна мета полягає в тому, щоб істотно знизити рівень тінізації економіки шляхом легалізації тіньових капіталів, змусити їх працювати на піднесення економіки та примноження національного багатства. Необхідними передумовами цього є створення сприятливого клімату для розвитку підприємництва, розмежування влади, власності та фінансів, забезпечення стабільності, повноти й узгодженості законодавчої бази.

Суб'єкти господарювання повинні мати всі можливості для самостійної легальної прибуткової діяльності, планування та прогнозування перспектив її розвитку.

У цьому ж контексті необхідно розширювати міжнародну співпрацю, яка б запобігала використанню фінансових систем для відмивання доходів, отриманих кримінальним шляхом.

Дебюрократизація економіки

Настійною вимогою часу є дебюрократизація економіки, розвиток і стимулювання ділової ініціативи, забезпечення реальної економічної свободи.

1. Діяльність Уряду в цій сфері має спрямовуватися на звуження адміністративного регулювання, упорядкування механізмів реєстрації підприємницької діяльності та контролерських функцій державних органів, на підвищення відповідальності державних службовців за прийняті рішення та їхні наслідки.

Актуальною є проблема обмеження відомчої та регіональної нормотворчості.

Водночас заходи з дебюрократизації економіки мають сприяти формуванню громадянсько-правових інститутів та організацій саморегулювання, реформуванню згідно з європейськими нормами системи стандартизації та сертифікації, удосконаленню законодавства з питань захисту прав споживачів.

2. У подоланні бюрократизації державного апарату важлива роль відводиться забезпеченню стабільної, прозорої і зрозумілої людям економічної й соціальної політики держави, запровадженню відкритих консультацій органів виконавчої влади з представниками суб'єктів господарювання, налагодженню співпраці між владними структурами і засобами масової інформації, громадсь-

кими інституціями, поширенню об'єктивних даних про економічну ситуацію в державі, кон'юнктурні процеси, законодавчу, нормативну базу тощо.

Інституювання ринкових механізмів. Формування ефективного конкурентного середовища

Утвердження в економіці критичної маси ринкових перетворень передбачає всебічне удосконалення вже діючих ринкових механізмів. Цей процес має бути постійним і безперервним, співвіднесеним із потребами господарської діяльності.

На новому етапі ринкових реформ особливої ваги набувають такі чинники:

1. Розвиток конкуренції, посилення її впливу на ціноутворення, посилення державного регулювання суб'єктів природних монополій, підвищення прозорості їхньої діяльності, формування конкурентного середовища на ринках енергоносіїв, сільгосппродукції, транспортних перевезень, зв'язку, житлово-комунальних послуг, розміщення державного замовлення, централізованих капіталовкладень тощо.

Актуалізуються необхідність скасування пільг та преференцій окремим суб'єктам господарської діяльності, вирівнювання умов конкуренції на регіональному та місцевому рівнях, удосконалення правових механізмів добросовісної конкуренції. Спроможність держави не тільки визначати, а й гарантувати єдині "правила гри" для всіх суб'єктів господарювання, проводити дієву конкурентну політику є основою інвестиційної привабливості економіки, головним чинником її стабільності.

2. Поглиблення відповідно до критеріїв ЄС лібералізації усіх сфер економічної діяльності. Такий підхід не суперечить логіці посилення дієздатності держави. Глибока й усебічна лібералізація має стати основою інвестиційної привабливості української економіки, її демократизації та системного оздоровлення. Перехід до ліберальнішої моделі економічного розвитку має визначити магістральний напрям ринкових реформ у наступному десятиріччі.

Удосконалення відносин власності. Зміцнення позицій приватної власності та налагодження корпоративного управління

1. Одним із ключових завдань є упорядкування відносин власності, забезпечення необхідної правової та політичної підтримки й надійного захисту прав приватної власності, яка утверджує свої позиції, створення сприятливих умов для нагромадження національного капіталу, зміцнення його конкурентних по-

зицій, формування ефективного власника на приватизованих підприємствах. Якщо в попередньому десятиріччі основні акценти в цій сфері робилися на кількісних перетвореннях, то сьогодні, коли сформовано критичну масу приватної власності, на перший план виходить надання реальних гарантій її недоторканності. Це передбачає, зокрема, створення й забезпечення ефективного функціонування державної системи реєстрації прав на нерухоме майно.

2. Серед основних завдань наступного десятиріччя — суттєве вдосконалення механізмів корпоративного управління, реалізації та демократизації акціонерної власності, удосконалення законодавства та судової практики в частині забезпечення гарантій прав акціонерів, насамперед дрібних.

Потрібні більш цілеспрямовані й ефективні зусилля держави щодо захисту й реалізації майнових прав громадян, забезпечення недоторканності їхньої власності на житло, земельні ділянки, акції та банківські вклади.

Держава зобов'язана створити всі необхідні передумови для зміцнення позицій власності споживчої кооперації, яка змінила свою природу, адаптувалася до ринку і зберігає свою нішу за якісно нової економічної ситуації.

3. Один із пріоритетних напрямів інституційної політики полягає в утвердженні протягом 2002—2003 років сучасних правових та організаційних механізмів захисту прав на інтелектуальну власність.

Необхідно сприяти її комерціалізації, забезпечувати захист інтелектуальної діяльності від недобросовісної конкуренції, незаконного відчуження, підробок та обмеження інших прав у виробничій, науковій, літературній та художній сферах.

4. Необхідно значно підвищити ефективність роботи державних підприємств та використання державних корпоративних прав. Державний сектор економіки має функціонувати на основі ринкової мотивації та прибутковості. Уряд, місцеві органи виконавчої влади повинні оптимізувати обсяги та структуру державного сектору економіки, запровадити ефективні принципи управління ним, посилити контроль за фінансово-господарською діяльністю підприємств із часткою державної власності.

Водночас слід виходити з необхідності активного продовження приватизації, ураховуючи зменшення в наступному десятиріччі питомої ваги державного сектору до 8—10%. Дальше поглиблення приватизаційного процесу, надання переваги його інвестиційній складовій, підвищення прозорості та відкритості для інвесторів сприятиме інтенсивнішому припливу капіталу.

5. Стратегія економічного зростання та глибокого технологічного переоснащення виробництва, а також структурна перебудова економіки потребують концентрації та централізації національного капіталу, формування потужних виробничих комплексів — національних і транснаціональних корпорацій, фінансово-промислових груп, холдингових компаній, створення навколо них розгалуженої мережі дочірніх фірм, малих підприємств.

Державна підтримка малого підприємництва

Наступне десятиріччя має стати періодом відчутного зміцнення позицій малого підприємництва, якому відводиться особливе місце в економічній системі, важлива роль у підвищенні продуктивної зайнятості населення й послабленні соціальної напруженості, забезпеченні економічної стабільності та інноваційного зростання, створенні передумов для становлення середнього класу. Держава зобов'язана забезпечити стабільні нормативно-правові умови для створення й функціонування малого підприємництва, утвердження ефективної системи його захисту та страхування, упорядкування механізмів оподаткування, обліку й звітності, інвестування і кредитного обслуговування, венчурного фінансування та лізингу, формування ринку інформаційних, консультативних, науково-технологічних та навчальних послуг для малих підприємств.

Суб'єкти малого підприємництва мають бути надійно захищені державою від кримінального рекету і бюрократичного тиску.

Розвиток інституту банкрутства та захист прав кредиторів

Механізм відновлення платоспроможності боржника та банкрутства має стати ключовим при вирішенні питань заборгованості та фінансового оздоровлення підприємств, збереження робочих місць і виробничого потенціалу. Реструктуризація і ліквідація в такий спосіб безнадійних підприємств-боржників сприятиме перерозподілу ресурсів на користь життєздатних підприємств.

Завдання полягає в тому, щоб сформувати правове середовище, здатне забезпечити ефективний захист кредиторів і власників (інвесторів) від ризиків втрати контролю над власністю внаслідок недоброчесного застосування процедур банкрутства. Держава має активізувати свою участь у процедурах банкрутства підприємств, що перебувають в її власності, є містоутворюючими або мають стратегічне значення для економіки та національної безпеки, екологічно небезпечних підприємств і суб'єктів природної монополії з метою відновлення їхньої платоспроможності або ефективної ліквідації. Водночас слід активізувати зусилля правоохоронних органів у виявленні злочинних дій, пов'язаних із фіктивними банкрутствами, та запобіганні їм.

VI. СТРАТЕГІЯ МАКРОЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Основна мета стратегії макроекономічної політики — забезпечення умов стійкого довготривалого зростання, яке сприяло б структурно-інноваційній та соціальній переорієнтації економіки, формування сприятливого інвестиційного середовища.

Це потребує збереження принципу пріоритетності макроекономічної стабілізації. Слід урахувати й зворотний зв'язок — залежність макроекономічної збалансованості від результативності політики економічного зростання. Досвід попереднього десятиріччя засвідчує, що надійна фінансово-бюджетна та грошова стабілізація без стабільного реального сектору економіки неможлива, вона може бути лише короткочасною.

Трансформація бюджетних ресурсів у чинник ефективного соціально орієнтованого економічного зростання. Зниження податкового навантаження

1. Одним із ключових завдань Уряду є забезпечення переорієнтації бюджетного механізму, перетворення його на ефективний інструмент соціально-економічної стратегії.

Хронічна незбалансованість та низька ефективність державних фінансів, що зберігаються й під час економічного зростання, зумовлені системними помилками бюджетної політики, її суто фіскальною спрямованістю.

2. Потребує змін і логіка формування державних фінансів, якої до цього часу дотримуються Кабінет Міністрів і Верховна Рада. Слід виходити з того, що основою вирішення фінансових проблем держави, головною передумовою соціальної та структурно-інноваційної переорієнтації економіки є зміцнення фінансового становища суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб та домашніх господарств.

Практика попередніх років засвідчує, що без фінансового оздоровлення будь-які дії правового, економічного чи адміністративного характеру, заходи “згори” бажаного результату не дадуть.

3. Необхідне тісніше узгодження національного податкового законодавства із законодавством Євросоюзу. Слід рішуче йти на зниження податкового тиску, посилення захисту платників податків, максимальне спрощення процедури оподаткування, введення податкових стимулів інноваційної діяльності та нагромадження капіталу.

Водночас має бути запроваджений жорсткий контроль за використанням державних фінансів, який відповідав би принципам та нормам фінансового контролю у країнах ЄС.

Обмеження боргової залежності держави

1. Успішне вирішення усього комплексу завдань економічної та соціальної стратегії значною мірою залежить від дальшого обмеження боргової залежності держави, особливо зовнішньої. При цьому вирішального значення набу-

ває дотримання в наступному десятиріччі принципу бездефіцитності державного бюджету.

Водночас Уряд разом із Верховною Радою та НБУ має виробити узгоджену стратегію держави в питаннях зовнішніх запозичень. Слід законодавчо заборонити використання таких запозичень для фінансування поточних бюджетних витрат, передбачити після завершення програми розширеного фінансування перебудову відносин із МВФ, обмеживши їх лише консультативними угодами.

2. Необхідно здійснити додаткові заходи, спрямовані на забезпечення надійної збалансованості валютного ринку, істотне зростання золотовалютних резервів держави, удосконалення структури платіжного та зовнішньоторговельного балансів, створення умов для повернення з-за кордону національного капіталу, сприяння прямим іноземним інвестиціям, зокрема в об'єкти приватизації, утвердження ефективної системи страхування від інвестиційних ризиків тощо.

Важливо забезпечити максимальну прозорість сфери управління державним боргом, утвердження механізмів, які б унеможливили її криміналізацію.

Підвищення надійності грошової стабілізації

1. Досвід проведення реформ підтверджує коректність здійснюваної протягом останніх років політики грошової стабілізації й переконує в необхідності її продовження в наступний період.

Міцна грошова одиниця має стати визначальним атрибутом національного ринку, вагомим чинником його інвестиційної привабливості, дієвим засобом підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника та модернізації економіки, припинення відпливу капіталу, збереження та нагромадження доходів населення.

2. Потребує дальшого удосконалення валютна політика. Починаючи від 2003 року має бути запроваджена політика “плаваючого” валютного курсу, який визначається взаємодією ринкових чинників, вільних від адміністративних обмежень. Такий валютний режим збалансовує реальний попит на іноземну валюту з її пропозицією, урівноважує торговельний баланс, сприяє економічному зростанню.

3. У довготривалій перспективі грошово-кредитна і валютна політика має визначатися необхідністю налагодження тісного валютного співробітництва з Європейським Центральним банком, поступовим впровадженням критеріїв вступу до валютного союзу ЄС.

ВІІ. СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ВНУТРІШНЬОГО РИНКУ ТА РЕАЛЬНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Важливим наслідком попереднього етапу реформ є формування внутрішнього ринку, фактично відсутнього за часів перебування України у складі СРСР. У 1990 році на задоволення потреб внутрішнього споживання йшло лише 17,9% продукції, виготовленої в нашій республіці. Нині ситуація дорібно змінилася. Так, у 2001 році продаж споживчих товарів вітчизняного виробництва через мережу роздрібної торгівлі становив 77% загального обсягу, у тому числі продовольчих — 93,7, непродовольчих — 62,2%. Водночас кількісні та якісні параметри внутрішнього ринку поки що не відповідають вимогам політики економічного зростання. Українська економіка залишається орієнтованою на пріоритетне обслуговування зовнішнього попиту, що робить її надто вразливою, залежною від світової економічної кон'юнктури і практично виключає можливість стійкого зростання. Дається взнаки велика частка експорту продукції проміжного споживання з низькою доданою вартістю. Невідкладним завданням Уряду є виправлення цих та інших прорахунків, реалізація комбінованої моделі економічного зростання зі збалансуванням її внутрішньої і зовнішньої складових за умови випереджального зростання внутрішнього споживання, нарощування його питомої ваги у структурі ВВП. При цьому слід урахувати, що Україна має можливості забезпечити зростання виробництва наукомісткої, високотехнологічної продукції за рахунок широкого впровадження інновацій, екологічно чистих та ресурсозберігаючих технологій, спираючись значною мірою на власний науково-технічний і кадровий потенціал, на можливості вітчизняної промисловості, поглиблення її кооперації з промисловістю інших країн, на розвиток спільних з іноземними інвесторами підприємств.

Механізми захисту внутрішнього ринку

1. Виходячи з нової стратегії, необхідно активніше впроваджувати загальноприйняті міжнародні механізми захисту внутрішнього ринку та регулювання зовнішньоекономічної діяльності.

Це, насамперед, забезпечення зовнішньоторговельного режиму, спрямованого на створення рівноправних умов господарювання для вітчизняних та іноземних товаровиробників, ефективний захист їх від недобросовісної конкуренції.

2. Необхідно забезпечити ефективну імпорتنу політику із застосуванням процедур, прийнятих у рамках СОТ. Відповідно до правил та зобов'язань, узятих на себе Україною під час вступу до цієї організації, мають визначатися ставки

ввізного мита та розміри акцизів, застосовуватися стандарти та технічні регламенти, запроваджуватися механізми квотування та ліцензування імпорту тощо.

Модернізація промисловості

1. Україна належить до промислово розвинутих країн світу, має один із найбільших у Європі й структурно розгалужених промислових комплексів. Структура промисловості охоплює базові галузі — чорну і кольорову металургію, хімію та нафтохімію, машино- і приладобудування, легку та переробну промисловість. Серед наукомістких галузей — авіакосмічна, суднобудівна, виробництво військової техніки, важке і сільськогосподарське машинобудування, верстатобудівна та інструментальна, електротехнічна і приладобудівна, виробництво засобів зв'язку, інформатики та складної апаратури, медичного устаткування, радіо-, електронна, автомобілебудівна та інші. До їхнього арсеналу входять усі відомі базові технології, що використовуються у світовій промисловості: виробництво матеріалів, переробні, заготівельні, металообробні, термічні, збиральні, нанесення покриттів та інші.

Переконливими доказами високотехнологічних та конкурентних можливостей української промисловості є серійне освоєння принципово нових моделей літаків АН-70, АН-140 та АН-38, які справедливо вважаються найперспективнішими моделями ХХІ ст., реалізація унікального міжнародного проекту — програми ракетно-космічного комплексу морського базування “Морський старт” і “Глобал стар”, де застосовуються вітчизняні ракетноносії “Зеніт” і “Циклон”. Із 22 базових технологій ракетно-космічної галузі Україна володіє 17. Лише у промисловому комплексі функціонують 500 конструкторсько-технологічних та наукових організацій, в яких працює понад 65 тис. наукових працівників, у тому числі 7,7 тис. кандидатів та докторів наук. Галузева наука активно взаємодіє з науковими організаціями НАН України та Міністерства освіти і науки.

2. Попередні роки слід розглядати як період не лише глибокої економічної кризи, а й структурного та технологічного оновлення діючих підприємств, глибокого реформування відносин власності, перебудови менеджменту, налагодження нових системних, зокрема горизонтальних зв'язків, зрощування промислового, торговельного та фінансового капіталів, освоєння нових промислових ринків й адаптації до умов ринкової кон'юнктури. Цей процес ще не завершено, проте значна кількість українських підприємств вийшла з кризи, зберігши достатньо вагомий конкурентоспроможний потенціал. Це засвідчують, зокрема, динаміка зростання виробництва у високотехнологічних галузях і темпи збільшення експорту їхньої продукції протягом останніх двох років.

3. Найуразливішим місцем української економіки є структура промислового комплексу. Її деформованість, високий рівень монополізації виробництва успадковані від попередньої адміністративної системи.

За роки реформ ситуація не тільки не поліпшилася, а й значною мірою ускладнилася. У 1991 — 2000 роках частка паливно-сировинних галузей зросла від 17,3% до 59,2%, тобто в 3,42 раза, тоді як питома вага машинобудування та металообробки зменшилася майже удвічі — від 26,3% до 13,2%, а галузей соціальної спрямованості (легка, харчова) — від 36,7% до 19%, тобто більш як у 1,9 раза. Радикально змінити ці дуже несприятливі диспропорції є одним із визначальних завдань промислової політики держави, яка має стати основним інструментом мобілізації і концентрації ресурсних та інституційних чинників підвищення конкурентоспроможності й структурно-інноваційного оновлення української економіки, посилення її соціальної спрямованості.

4. Модернізація промисловості має поєднувати в собі інструменти ефективного державного регулювання з ринковими механізмами саморегуляції, орієнтуватися на досягнення високого рівня зайнятості, максимальну реалізацію власних інвестиційних можливостей, а також на якомога ширше залучення іноземного капіталу та високих технологій.

Основні механізми модернізації такі:

- поглиблення інституційних перетворень, спрямованих на формування у промисловому комплексі динамічного й конкурентоспроможного приватного сектору, удосконалення системи корпоративного управління;

- поліпшення прогнозування та державного програмування, реалізація державних цільових програм;

- активний захист інтересів вітчизняних товаровиробників на внутрішньому й зовнішньому ринках;

- фіскальне (податкове) стимулювання інновацій та експорту високотехнологічної продукції;

- застосування сприятливих митних режимів імпорту технологічного обладнання;

- освоєння механізмів державного довгострокового кредитування; удосконалення системи державних замовлень та закупівель; максимальне використання інвестиційних інструментів приватизації; державне сприяння розвитку фінансового лізингу; застосування додаткових стимулів розвитку малого та середнього бізнесу, венчурних (у тому числі зовнішніх) інвестицій;

- сприяння всебічному розвитку спільних та іноземних підприємств, виробничій кооперації з підприємствами країн ЄС, Росії та інших держав у технологічному оновленні провідних галузей української економіки.

5. Пріоритетами політики модернізації промисловості мають стати:

- державне сприяння розвитку наукомістких виробництв та галузей, що базуються на використанні інформаційних і комунікативних технологій;

- освоєння виробництва продукції та систем машин, що забезпечуватимуть запровадження енерго- та ресурсозберігаючих технологій, комплексне технічне й технологічне переоснащення виробництва, масове оновлення основних фондів;
- виробництво імпортозамінної продукції;
- освоєння систем машин для розвитку агропромислового комплексу;
- розширення експортної бази, у тому числі високих технологій та товарів із високою мірою обробки; закриття, санація та перепрофілювання не-ефективних виробництв.

Формування внутрішнього ринку високих технологій

Важливим чинником науково-технічного та інноваційного прогресу має стати формування ефективного внутрішнього ринку високих технологій.

Цей процес, що потребує активного державного стимулювання й захисту, передбачає:

- здійснення політики модернізації і технічного переобладнання діючих підприємств;
- реалізацію державної програми ресурсо- та енергозбереження;
- технологічне переоснащення енергетичних потужностей, у тому числі вугільних шахт;
- задоволення зростаючого платоспроможного попиту на засоби технічного й технологічного оновлення агропромислового комплексу;
- технічне переоснащення Збройних сил України та правоохоронних органів;
- задоволення внутрішнього платоспроможного попиту у сфері сучасних інформаційних послуг (інформатики, телекомунікацій, звуко- і відеозапису, фінансових послуг, електронного зв'язку тощо);
- реалізацію державної програми виробництва медпрепаратів та медичної техніки;
- технічне й технологічне переоснащення навчального процесу в середніх та вищих навчальних закладах, його інформаційне забезпечення;
- інформатизацію системи бухгалтерського обліку;
- оновлення побутової техніки довготривалого користування.

В Україні є достатні можливості розвитку внутрішнього ринку високих технологій, потреби якого можуть задовольнятися (за умови відповідної політики Уряду) за рахунок вітчизняного виробництва. Водночас зберігається і може нарощуватися експортний потенціал високотехнологічної та наукомісткої про-

дукції, насамперед на ринки СНД та країн, що розвиваються. Уряду необхідно невідкладно визначити заходи стимулювання експорту високотехнологічної вітчизняної продукції і забезпечити їх реалізацію.

Розвиток телекомунікацій та інформаційної інфраструктури

1. Пріоритетними завданнями державної політики у сфері інформаційної та телекомунікаційної інфраструктури є забезпечення випереджальних темпів розвитку інфраструктури зв'язку, підвищення інвестиційної привабливості галузей інформатизації, істотне удосконалення національної мережі телекомунікацій, поштової служби зв'язку, насамперед на базі новітніх вітчизняних технологій, їхнє інтегрування у глобальні інформаційні структури, у тому числі в мережу Інтернет, створення сприятливих умов для доступу широких верств населення до світових інформаційних ресурсів.

2. Для прискорення інтеграції України у світовий інформаційний простір слід визначити й реалізувати заходи щодо глибокої комп'ютеризації, насамперед навчальних закладів, заохочення їх доступу до вітчизняних та світових інформаційних ресурсів. Потребують значного прискорення інформатизація органів державної влади, фінансового сектору економіки та грошового обігу, бухгалтерської справи, перехід на електронний документообіг, комп'ютеризацію архівної справи, статистичної інформації, поліпшення взаємозв'язку між державними інституціями і населенням через електронні канали.

Невідкладним завданням є гармонізація національного законодавства в галузі зв'язку з правовими нормами, прийнятими в державах ЄС.

Технічне переоснащення Збройних сил на базі вітчизняної промисловості

З огляду на сучасні системи колективної безпеки та методи ведення бойових дій істотного переоснащення потребують Збройні сили України. Основою цієї роботи має стати системна реструктуризація оборонно-промислового комплексу, зорієнтована на створення й організацію випуску конкурентоспроможної продукції військового та цивільного призначення як для власних потреб, так й для продажу на зовнішніх ринках. Поряд із цим необхідно поглиблювати та розвивати взаємовигідне військово-технічне співробітництво з іншими країнами.

Реалізація такої політики передбачає чітке визначення пріоритетів у виробництві озброєння та розвитку його експорту.

Поглиблення реформ в аграрному секторі економіки

1. Україна має значні можливості для розвитку агропромислового комплексу, перетворення його на високоефективний, експортоспроможний сектор економіки, забезпечення продовольчої безпеки держави. Зокрема, на нашу державу припадає майже третина запасів чорнозему та 27% орної землі в Європі (на душу населення в Україні припадає 0,66 га орної землі, тоді як у Європі цей показник становить 0,25 га).

За роки незалежності на селі здійснено глибокі структурні реформи, докорінно перебудовано земельні й майнові відносини, створено організаційно-правові структури ринкового спрямування на основі приватної власності на землю, індивідуальної, сімейної та колективної форм організації праці. АПК стає осередком підвищеної економічної активності, лідером у проведенні реформ, зростає його інвестиційна привабливість. Економіка держави дедалі більше повертається до потреб села, його людей. Ці надзвичайно важливі процеси потребують постійної державної підтримки та стимулювання.

Україна заінтересована в поглибленні співпраці з країнами ЄС у питаннях модернізації та розвитку АПК, його інтегрування в європейський агропромисловий простір.

2. У наступному десятиріччі необхідно завершити земельну реформу, здійснити на цій основі докорінну перебудову економічних та фінансово-кредитних відносин на селі. Це передбачає утвердження повноцінного ринку землі, сучасних земельно-орендних та іпотечних відносин, запровадження економічних стимулів раціонального використання та охорони земель, застосування дозволених нормами СОТ механізмів захисту національного аграрного ринку.

3. Зробивши крок до утвердження приватної власності на землю, слід визначитися також стосовно інструментів фінансового оздоровлення галузі, ефективних диверсифікованих процедур кредитного обслуговування села, створення спеціалізованих банківських й альтернативних небанківських кредитних інституцій, механізмів фінансових гарантій повернення сільгоспвиробниками кредитів, страхування фінансових ризиків.

4. Як один із державних пріоритетів аграрної політики слід розглядати технічне й технологічне оновлення АПК. Це завдання, яке потребує комплексного вирішення на державному рівні.

Слід виходити з того, що через кілька років техніка на селі стане цілком непридатною для експлуатації. Необхідно створити сучасну ринкову систему матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарського виробництва, цілеспрямовано удосконалювати практику лізингу сільгосптехніки. Утвердження приватної власності на землю створює для цього сприятливі умови.

5. Таким же невідкладним є інституційне забезпечення реформ, утвердження ефективних механізмів захисту прав власності на землю, формування на

селі сучасної ринкової інфраструктури (створення оптових ринків, торговельних домів, розвиток біржової торгівлі), стимулювання сільськогосподарської кооперації, розвитку приватних та приватно-кооперативних підприємств у сфері агросервісу, переробки і збуту продукції.

6. Особливої уваги заслуговує проблема соціального переоблаштування села, де виробнича і соціальна сфери тісно пов'язані між собою. Пройшовши найскладнішу частину шляху в реформуванні земельних відносин і виробничої сфери АПК, ми практично нічого не зробили для соціального облаштування села. Надолужуючи прогаєне, мусимо постійно пам'ятати, що це робиться насамперед для людей, держави і на перспективу. Глибоко реформований аграрний сектор може й повинен стати важливим джерелом нагромадження капіталу, базою розширення внутрішнього ринку й формування середнього класу, зміцнення політичної та соціальної стабільності.

Енергетична стратегія

1. Серед стратегічних завдань наступного десятиріччя — глибокі якісні перетворення в енергетичному секторі економіки.

Це питання — одне з найскладніших в економічній політиці — великою мірою визначає національну безпеку держави. Україна задовольняє свої потреби у природних енергоресурсах за рахунок власного їх видобутку приблизно на 45%. У більшості країн світу рівень енергетичної самозабезпеченості такий самий чи навіть нижчий.

Проблема полягає в іншому — неприпустимо низькій ефективності використання енергоносіїв та відсутності диверсифікації джерел їх імпорту. Низькою є ефективність використання паливно-енергетичних ресурсів.

Енергоемність ВВП в Україні значно вища, аніж в економічно розвинутих державах. Це наслідок деформованої структури виробництва та енергоспоживання, використання застарілих виробничих фондів енергетики, повільного впровадження енергозберігаючих технологій та низки інших причин.

Україна стоїть перед необхідністю вироблення нової енергетичної стратегії, інструментами реалізації якої мають стати Комплексна державна програма енергозбереження, Програма державної підтримки розвитку нетрадиційних та відновлюваних джерел енергії і малої гідро- та теплоенергетики. До 2010 року необхідно забезпечити економію традиційних паливно-енергетичних ресурсів в обсязі 12—15% загального їх споживання. До цих же інструментів належить Національна програма “Нафта і газ України до 2010 року”, спрямована на збільшення обсягу розвіданих запасів нафти і газового конденсату.

2. Єдиним енергоносієм, якого в Україні потенційно достатньо для цілкового забезпечення власних потреб, є вугілля.

Це важливий чинник гарантування енергетичної безпеки держави. Завдання полягає в тому, щоб суттєво змінити баланс споживання енергоносіїв, зменшити як абсолютний обіг, так і частку споживання природного газу з одночасним збільшенням цих показників стосовно вугілля. Затверджена Урядом Програма “Українське вугілля” передбачає:

- переоснащення перспективних шахт надійним і високопродуктивним обладнанням;
- ліквідацію неперспективних і санацію потенційно перспективних вугледобувних підприємств;
- роздержавлення майна вугледобувних підприємств за особливими правилами оцінки вартості з урахуванням їхньої рентабельності та інвестиційної привабливості.

Програма розрахована на доведення обсягів видобутку вугілля у 2010 році до 110 млн т. Водночас Урядові необхідно реалізувати комплекс заходів із реконструкції теплових електростанцій, адаптації їхнього обладнання до роботи на низькоякісному вугіллі, запровадження в тепловій енергетиці новітніх технологій, які б забезпечили її функціонування за рахунок вітчизняної паливної бази. Україна має необхідні технічні й технологічні можливості для успішного розв’язання цього завдання. Усе це дасть змогу не лише реально забезпечити енергетичну незалежність країни, а й відкрити перспективи розвитку вугільної промисловості, повніше завантажити потужності вітчизняного машинобудування, чорної та кольорової металургії, хімічної промисловості, приладобудування та будіндустрії, істотно знизити потреби в імпорті природного газу.

Слід враховувати й заінтересованість у такій політиці іноземних інвесторів, а також екологічний аспект її здійснення.

3. Предметом особливої уваги має стати й атомна енергетика. Необхідно забезпечити уведення в дію енергоблоків на Хмельницькій та Рівненській АЕС, модернізацію діючих енергоблоків із метою підвищення їхньої надійності та безпеки, створення повного циклу виробництва ядерного палива.

4. Завданням стратегічної ваги є реалізація розробленої в 1996 році Комплексної державної програми енергозбереження на період до 2010 року. Обґрунтований нею потенціал енергозбереження оцінюється приблизно у 86 млн т умовного палива. Тільки завдяки цьому можна різко збільшити забезпеченість країни власними енергетичними ресурсами. Реалізація державної програми енергозбереження може стати одним із ключових чинників технологічного переоснащення всієї української економіки. Основна мета намічених перетворень — довести енергоемність української економіки до показників країн ЄС.

5. Магістральними напрямками розвитку енергоспоживання мають стати поглиблення ринкових перетворень у паливно-енергетичній галузі, створення прозорого ефективного енергоринку, формування на його основі рівнозначних міжгалузевих цін, гнучке поєднання інструментів державного та кооперативно-

го управління, утворення високоефективних інтегрованих паливно-енергетичних компаній.

6. Актуальною проблемою на найближче майбутнє й перспективу є прискорення інтеграційних процесів, зорієнтованих на об'єднання енергетичних потенціалів країн у масштабах Євразійського континенту, посилення ролі України як енерготранзитної держави.

Використання геостратегічного потенціалу

Той факт, що Україна посідає за своїм транзитним потенціалом одне з перших місць у Європі, визначає особливу значущість вироблення й проведення ефективної транспортної політики. Провідну роль у ній мають відігравати прискорений розвиток транспортної інфраструктури, створення відповідно до міжнародних стандартів національної мережі міжнародних транспортних коридорів, її інтегрування у транспортні системи Європи та Азії, Балтійського і Чорноморського регіонів.

Особливої ваги набуває реалізація проектів, які мають забезпечити Україні участь у формуванні міжнародних транспортно-комунікаційних мереж, зокрема в доставці каспійських енергоресурсів на внутрішній та міжнародні ринки. Складні й масштабні завдання пов'язані з модернізацією управління транспортними системами, що дасть змогу поглибити сумісність із мережами країн ЄС.

Підвищенню інвестиційної привабливості транспортної інфраструктури сприятиме створення законодавчої та організаційної бази реструктуризації дорожнього господарства і приватизації транспортного сектору відповідно до Угоди про партнерство та співробітництво між Україною і ЄС.

Фінансування зазначених робіт необхідно здійснювати із застосуванням фіскальних стимулів, а також шляхом укладання концесійних угод, розміщення на внутрішньому та міжнародних фондових ринках цільових емісійних цінних паперів, формування міжнародних фінансово-промислових груп, застосування лізингових механізмів, залучення коштів приватних інвесторів (у тому числі іноземних) та міжнародних фінансових інститутів.

Модернізація туристичної та рекреаційної сфери

Україна має значні можливості для динамічного розвитку туристичної та рекреаційної галузі, розширення міжнародного співробітництва в цій сфері. Однак наявний потенціал реалізується недостатньо, у нас досі немає повноцінної, адаптованої до ринкових умов державної політики розвитку вітчизня-

ного туризму, підвищення його економічної ефективності та пізнавальної цінності. Бракує кваліфікованих кадрів для роботи в цій новій для нас сфері, держава, по суті, втратила контроль за її розвитком та регулюванням діяльності.

Наступне десятиріччя має стати періодом кардинальних змін у ставленні до туристично-рекреаційної галузі та її проблем, переходу у веденні цього господарства на ринкові рейки з урахуванням досвіду держав — світових лідерів у цій сфері.

VIII. ІНВЕСТИЦІЙНА ТА СТРУКТУРНО-ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА

Ми переконалися на практиці попередніх років, що структурно-інноваційна політика не може здійснюватися виключно ринковими інструментами — з ними мають органічно поєднуватися адміністративні методи та механізми. Стимулювання науково-технологічного розвитку, реалізації завдань структурно-інноваційної стратегії має стати однією з визначальних цілей Уряду, Верховної Ради, органів виконавчої та представницької влади на місцях.

Формування інвестиційного потенціалу

Успішна реалізація завдань структурно-інноваційної стратегії вирішальною мірою залежатиме від утвердження ефективної системи мобілізації інвестиційних ресурсів та управління ними.

Вирішити цю ключову проблему в попередні роки за умов економічної кризи було неможливо. Кризові процеси та інфляція призводили до порушення оптимальних співвідношень між національними заощадженнями та інвестиціями в народне господарство: щороку значна частина заощаджень залишалася не конвертованою в інвестиції. Як наслідок, не повністю використовувалися можливості нарощування інвестиційного потенціалу національної економіки. Особливо давалися взнаки такі негативні чинники:

- низька дієздатність банківсько-кредитної системи, її фактична неспроможність акумулювати достатньо високий інвестиційний потенціал населення, відсутність розвиненої мережі інституційних інвесторів (пенсійних фондів та страхових компаній);
- неефективне і безсистемне використання амортизаційних фондів;
- низький рівень капіталізації прибутків підприємств і відсутність економічних (податкових) стимулів його зростання;
- прямування інвестиційного потенціалу приватизації переважно на цілі бюджетного споживання;

- розпорощування інвестиційних бюджетних ресурсів (загалом затверджено більш як 180 державних цільових програм);
- відсутність необхідної системи страхування інвестиційних ризиків, незрозуміність фондового ринку й іпотечних відносин, лізингу та інших інститутів фінансування;
- значні обсяги тіньового бізнесу як основного джерела нелегального накопичення та вивезення капіталу.

Усунення в максимально стислі терміни (протягом одного-двох років) цих прахунків й утвердження ефективної системи мобілізації капітальних ресурсів та управління ними спроможні забезпечити істотне нарощування внутрішнього інвестиційного потенціалу української економіки, збільшення його до кінця першого періоду реалізації структурно-інноваційної стратегії у 1,5—2 рази. При цьому необхідно забезпечити надійний захист прав інвесторів.

1. У формуванні інвестиційного потенціалу особливу роль відіграють відновлення інвестиційного потенціалу держави, щорічне виділення централізованих капіталовкладень у розмірі не менше 1,5—2% ВВП, спрямування бюджетних коштів на фінансування державних цільових програм і використання їх лише на конкурсних засадах через механізми кредитування Державного банку реконструкції та розвитку. Починаючи від 2003 року, разом із проектом Державного бюджету у складі Державної програми економічного і соціального розвитку щорічно має подаватися бюджет розвитку.

2. Економіка зазнає значних збитків від нецільового використання амортизаційних відрахувань. У 1997—2000 роках майже половина виведених з-під оподаткування сум спрямовувалася не на інвестиції, а на поповнення обігових коштів підприємств. Це зобов'язує Уряд реформувати систему амортизації з метою її лібералізації, значного розширення прав підприємств у формуванні та використанні власних амортизаційних коштів, виборі методу нарахування й термінів корисного використання основних засобів.

3. Для стимулювання капіталізації прибутків підприємств та організацій держава повинна запровадити податкове стимулювання інвестиційного, у тому числі інноваційного процесу.

4. Необхідною умовою реалізації завдань економічного та соціального розвитку є істотне збільшення обсягів прямих іноземних інвестицій. За наявними оцінками, продуктивність праці на підприємствах з іноземним капіталом у кілька разів вища, аніж на інших. Іноземний сектор української економіки активно впливає на її технологічне оновлення.

Водночас слід урахувати надзвичайно високу й жорстку конкуренцію на світовому ринку капіталів. Для активізації припливу іноземних інвестицій необхідно застосувати додаткові макроекономічні та адміністративно-правові стимули й механізми, які б відповідали довгостроковим національним інтересам України і не суперечили пріоритетності розвитку національного капіталу.

Розвиток фінансової інфраструктури та фінансового посередництва

1. Серед завдань, що виходять на передній план у наступному десятиріччі, — зміцнення банківської системи, подолання розриву між комерційними банками і реальною економікою, залучення банків до реалізації нової економічної стратегії.

Його реалізація пов'язана з посиленням ролі Національного банку України, підвищенням вимог до нього. Уряд і НБУ повинні забезпечити здійснення Комплексної програми реформування вітчизняної банківської системи відповідно до стандартів ЄС. Основна увага має зосереджуватися на забезпеченні стійкості та надійності банківської системи, посиленні її концентрації, активному залученні в банківську сферу іноземного капіталу, у тому числі країн—членів ЄС. Важливе значення має також розширення механізмів довгострокового кредитування та інструментарію банківських послуг. Необхідна достатня й надійна правова база діяльності банківських інституцій, посилення конкуренції між ними, удосконалення механізмів банківського нагляду.

2. Ситуація, що склалася, настійно потребує прискореного утвердження й розширення фондового ринку, підвищення його ролі в залученні інвестицій та перерозподілі капіталу в національній економіці, забезпечення випереджального розвитку вторинного ринку й ринку корпоративних цінних паперів, освоєння емісії середньо- і довгострокових цінних паперів цільового інвестиційного призначення.

3. Потрібні невідкладні дієві заходи, що мають сприяти розвитку ринку страхових послуг. Це, насамперед, утворення національної системи страхових послуг, здатної забезпечити надійний захист довгострокових інвестиційних ресурсів, необхідних для економічного зростання, стати реальним чинником стабільності та стимулом розвитку підприємництва.

Державна науково-технічна та інноваційна політика

Україна входить до числа держав із високим науковим потенціалом. Це передусім визнані у світі наукові школи, вагомі, а нерідко й унікальні досягнення в багатьох сферах — розробці нових матеріалів, біотехнології, радіоелектроніці, фізиці низьких температур, ядерній фізиці, електрозварюванні, інформатиці, телекомунікаціях та зв'язку. Держава, її політичне керівництво, органи законодавчої та виконавчої влади повинні створити такі умови, які б забезпечували примноження цього потенціалу, його максимальну віддачу.

Держава має стати безпосереднім провідником інноваційного розвитку, замовником та організатором досліджень і розробок на найсучасніших напрямках науково-технічного прогресу.

1. Необхідно кардинально поліпшити фінансування науки шляхом збільшення бюджетних видатків (у межах не менш як 1,5—1,7% ВВП на першому етапі й 2,0—2,5% — на другому етапі), а також залучення позабюджетних асигнувань. Першочерговою державною підтримки потребує фундаментальна наука, що є основою створення власних високих технологій і важливим чинником оновлення наукового потенціалу. Слід зміцнити правові засади діяльності Національної Академії наук України, посилити її роль у координації фундаментальних наукових досліджень, виробленні та проведенні державної політики у цій сфері.

2. На сучасному етапі актуалізується проблема зміцнення матеріально-технічної бази наукових установ, оснащення їх комп'ютерною технікою, новітнім обладнанням та приладами, створення належно оснащених регіональних та міжгалузевих центрів спільного користування. Необхідно підвищувати рівень комерціалізації результатів наукових досліджень, зменшувати інноваційні ризики високотехнологічних підприємств та венчурного капіталу за допомогою спеціальних фондів, увести в практику державне замовлення на впровадження у виробництво пріоритетних інновацій.

3. Невідкладним завданням є інституційне забезпечення державної науково-технічної та інноваційної політики, що передбачає:

- удосконалення чинної та розроблення нової нормативно-законодавчої бази науково-технічної й дослідної діяльності, фінансової та організаційної підтримки науки;

- створення сучасної патентно-інформаційної бази з довідково-пошуковим апаратом, використання світових досягнень інформатики в патентній технології;

- вироблення державної політики приватизації установ науково-технологічної сфери;

- удосконалення систем стандартизації та сертифікації, а також системи державної статистики науково-технічного прогресу, наближення її до європейських стандартів;

- застосування системи стимулювання, зокрема через податкові преференції кооперації науки і виробництва, а також механізмів регіональної підтримки науково-технічної діяльності, інноваційного перерозподілу робочої сили;

- розвиток і поглиблення міжнародного співробітництва в інноваційній сфері, її інформаційному та консалтинговому забезпеченні, трансферті технологій, насамперед із країнами ЄС та Росією.

4. Потребує вдосконалення та розширення правова база інноваційної діяльності; міжнародної науково-технологічної кооперації; регулювання ринку

інновацій; оцінки інтелектуальної власності, експорту й імпорту продукції, виготовленої з її застосуванням; податкового, кредитного та страхового стимулювання інноваційних підприємств та організацій.

5. Слід ужити всіх необхідних заходів для збереження кадрового потенціалу науково-технічної сфери, заохочення молоді до участі в науковій та науково-технологічній діяльності, зокрема шляхом поповнення наукових організацій фахівцями, підготовленими за державним замовленням. Необхідно запровадити спеціальні гранти для молодих учених, створити спеціалізовані ради для захисту кандидатських і докторських дисертацій з новітніх спеціальностей, ширше практикувати підготовку кадрів вищої кваліфікації в зарубіжних навчальних закладах.

6. На часі також зміцнення інженерної системи, яка зберігає свій потенціал і є базовим ресурсом української економіки під час її переходу в інноваційну фазу розвитку. Це потребує підвищення престижності інженерної праці та рівня її оплати, відновлення на сучасних засадах системи перепідготовки та підвищення кваліфікації інженерних кадрів.

7. Визначальні складові інноваційного розвитку — інтеграція науки і виробництва, об'єднання промислового, банківського й торговельного капіталу в потужні структури, здатні продукувати високотехнологічні, конкурентоспроможні товари та послуги. Відповідно організаційною основою реалізації інноваційної політики має стати створення фінансово-промислових груп, зокрема транснаціональних, а також горизонтальних і вертикальних холдингових компаній, науково-технічних центрів, технополісів, технопарків. У перспективі вони стануть стрижнем науково-технологічного та інноваційного процесу. Окремі з таких структур можуть формуватися й розвиватися через механізми вільних економічних зон. Водночас Уряд має невідкладно визначити й здійснити конкретні заходи, спрямовані на підтримку венчурних фірм та малих підприємств інноваційної спрямованості.

Реструктуризація державних підприємств

У контексті економічної стратегії особливої ваги набуває реалізація протягом 2002—2004 років комплексної програми реструктуризації державних підприємств, їх адаптації до ринкових умов.

Вона передбачає:

- раціональне завантаження виробничих потужностей та виведення з експлуатації тих, які безперспективні з погляду конкурентоспроможності;
- переведення в комунальну власність об'єктів житлово-комунальної сфери підприємств;

- перехід на світові стандарти бухгалтерського обліку, оцінку основних виробничих фондів відповідно до їхньої реальної ринкової вартості;
- істотне поліпшення менеджменту та корпоративного управління.

Розвиток людського потенціалу — основа стратегії структурно-інноваційного розвитку

Основним імперативом сучасного цивілізаційного прогресу є всебічний розвиток людського потенціалу.

Це основна складова національного багатства і рушійна сила суспільного поступу, визначальний критерій оцінки його рівня. Світовою практикою доведено, що інвестиції в людський капітал — найефективніші. Саме цим зумовлюється нова якість економічного зростання, яка утвердилася протягом останніх десятиліть у розвинутих країнах. У Західній Європі цей компонент забезпечує близько 75% приросту національного багатства.

1. Базова передумова розвитку й примноження людського капіталу в Україні полягає в розробленні та реалізації широкомасштабної довгострокової стратегії модернізації усієї системи освіти, наближенні її якості до стандартів ЄС, потреб внутрішнього розвитку держави та суспільства, ринкової економіки. У цій визначальній сфері сучасного цивілізаційного прогресу наші позиції досить вагомі, і їх необхідно зберегти й зміцнити. Молоді люди мають дістати найширші можливості здобуття якісної освіти, у тому числі вищої, незалежно від доходів та матеріального стану їхніх сімей. Потрібно сформувати таке середовище, в якому позиції кожної людини, її суспільний статус визначалися б передусім рівнем освіченості, набутими знаннями й умінням застосовувати їх на практиці.

2. Швидкі темпи структурних зрушень у сучасній економіці, старіння знань, здобутих у процесі первинної професійно-освітньої підготовки, зумовлюють необхідність запровадження системи неперервної освіти та освіти протягом життя, пов'язаної із загальною середньою, професійно-технічною і вищою її ланками, оптимізації системи перепідготовки та підвищення кваліфікації, інтегрованих навчальних планів і програм.

3. У 2002—2003 роках необхідно здійснити цільову програму інформатизації навчальних закладів, комп'ютеризації сільських шкіл. Слід сприяти демократизації навчально-виховного процесу, розвитку мережі недержавних навчальних закладів за умови забезпечення єдиних стандартів якості освіти, формування конкурентного середовища на ринку освітніх послуг. Назріла потреба у запровадженні механізмів пільгового кредитування студентів на період навчання у вищій школі, створенні державного фонду сприяння здібній молоді у здобутті вищої

освіти за кордоном. Предметом постійної уваги держави і влади має стати підвищення соціального статусу вчителя, суспільного престижу його професії.

ІХ. СТРАТЕГІЯ ДОХОДІВ ТА ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Вихід української економіки на траєкторію зростання ставить нас перед необхідністю невідкладної перебудови соціальної сфери й насамперед істотного підвищення добробуту людей, подолання глибокого падіння їхнього життєвого рівня унаслідок тривалої, глибокої економічної кризи. У широкому плані йдеться про спроможність держави використати для забезпечення відчутного перелому в задоволенні життєвих потреб населення нові економічні умови, результати стабілізації та зростання.

Нові акценти політики доходів

1. Якщо чинна модель економічної політики зорієнтована переважно на захист соціально вразливих верств населення, то логіка нової стратегії передбачає принципову корекцію політики доходів — перенесення основних акцентів соціальної політики насамперед на працюючу частину населення. Нинішнє заниження вартості робочої сили, а також недостатній рівень соціальних витрат відчутно гальмують розвиток внутрішнього ринку, динаміку економічних процесів. Практично повністю втрачено стимуляційну функцію заробітної плати. Її вплив на розвиток виробництва, науково-технічний прогрес зведено до мінімуму. Економіка, базована на низькій вартості робочої сили, не забезпечує високі стандарти споживання, процеси нагромадження, якісного відтворення робочої сили.

За таких умов стримується також розвиток житлово-комунальної та соціальної сфери, зокрема формування страхових фондів, ресурсів пенсійного забезпечення та освіти.

2. В реалізації політики доходів першорядного значення набуває державне стимулювання прискореного зростання заробітної плати. Звідси настійна необхідність запровадження (від 2003 року) нового, обов'язкового для всіх секторів економіки соціального стандарту — регульованого державою мінімуму годинної заробітної плати.

3. У політиці доходів не повинно бути місця для реанімації зрівнялівки. Долати диспропорції, що склалися, слід не штучним обмеженням верхньої планки доходів заможних верств населення, а навпаки, їх легалізацією та виведенням із тіні, розширенням прошарку приватних власників (у тому числі землі), які активно займаються підприємництвом і отримують від цього доходу

ди. Стимулювання людей до володіння приватною власністю та її ефективний захист — один із принципових пріоритетів політики доходів. При цьому слід ураховувати, що високо- та середньозабезпечені громадяни будуть дедалі більшою мірою здатні оплачувати значну частку послуг охорони здоров'я та освіти, соціального страхування.

4. Життєво важливою справою є забезпечення випереджального розвитку соціальних інституцій (освіти, медицини, культури) та відповідного зростання соціальних інвестицій, безпосередньо спрямованих на розвиток людини. У найближчі роки необхідно посилити адресні засади підтримки малозабезпечених сімей, відмовившись від нинішньої соціально несправедливої і вкрай неефективної системи пільг, субсидій та компенсацій.

Зміцнення позицій середнього класу

Справою великої політичної, економічної та соціальної ваги є зміцнення позицій середнього класу, питому вагу якого слід довести в наступному десятиріччі не менш як до 45—50% загальної кількості населення, водночас скоротивши частку людей, доходи яких нижчі прожиткового мінімуму.

Становлення середнього класу передбачає перехід до нової моделі споживання, тобто таких стандартів, які забезпечуватимуть гідний рівень життя і стимулюватимуть розвиток внутрішнього ринку, трудової та підприємницької активності населення. Це, зокрема, якісне житло, висока забезпеченість товарами тривалого користування, наявність автомобіля, доступність якісних медичних та побутових послуг, освіти тощо.

Становлення середнього класу відбуватиметься за рахунок збільшення стійкого прошарку власників нерухомого майна, земельних ділянок і акцій, прискореного розвитку малого та середнього бізнесу, фермерських господарств, посилення законодавчого захисту інтелектуальної власності й зміцнення на цій основі соціальних позицій та доходів представників науково-технічної інтелігенції, діячів культури й освіти, фахівців середньої ланки управління, фінансистів та менеджерів.

Політика продуктивної зайнятості

На етапі економічного зростання набуває особливої значущості здійснення регулятивних заходів, спрямованих на ліквідацію прихованого безробіття, проведення політики продуктивної зайнятості. Зусилля органів державної влади, й насамперед Уряду, мають концентруватися на запровадженні дієвих стимулів створення нових робочих місць, забезпеченні гарантій зайнятості у про-

цесі приватизації та реструктуризації підприємств, підтримці підприємництва і самозайнятості населення, розширенні практики громадських робіт, підвищенні гнучкості ринку праці.

Пенсійна реформа

Наступне десятиріччя має стати періодом запровадження повномасштабної пенсійної реформи, поступового наближення мінімального розміру пенсій до прожиткового мінімуму й поетапного скасування обмежень їхніх максимальних розмірів.

Водночас слід урахувувати, що здійснення пенсійної реформи на рівні сучасних світових стандартів можливе лише за умови розв'язання базової проблеми — істотного зростання заробітної плати та інших доходів населення. Це органічно взаємопов'язані проблеми, які можуть вирішуватися лише комплексно.

Реформування системи охорони здоров'я

1. Мета глибоких перетворень у цій сфері полягає в поліпшенні стану здоров'я населення на основі забезпечення доступності якісної медичної допомоги, створення правових, економічних та організаційних умов надання медичних послуг, переорієнтації державної служби охорони здоров'я на запобігання захворювань, насамперед інфекційних, зниження ризиків, пов'язаних із забрудненням та шкідливим впливом довкілля, у тому числі внаслідок Чорнобильської катастрофи.

2. На часі вироблення й запровадження механізмів багатоканальності фінансування медичної галузі, забезпечення керованого розвитку платних медичних послуг й уведення державного соціального медичного страхування, оптимального співвідношення між наданням медичних послуг і свободою їх вибору. Водночас необхідно забезпечити доступність медичної допомоги для соціально незахищених верств населення через законодавче визначення гарантованого рівня безоплатного медичного обслуговування.

Житлова політика

1. На порядок денний нині висуваються докорінна перебудова житлової політики, розвиток житлового будівництва переважно за рахунок коштів громадян, іпотечного кредитування тощо. При цьому слід зберегти систему забезпечення житлом найменш захищених верств населення, яка фінансуватиметься з державного та місцевих бюджетів. Предметом особливої уваги має бути стиму-

лювання приватного будівництва на селі, забезпечення житлом військовослужбовців, підтримка молодіжного житлового будівництва. Активна житлова політика, перехід до широкомасштабного житлового будівництва — вагомий чинник загального оздоровлення економіки, інтенсифікації розвитку внутрішнього ринку, посилення його соціальної спрямованості.

2. Як важливу ланку житлової політики слід розглядати проведення у 2003—2004 роках житлово-комунальної реформи. Її мета — подолання монополізму й формування ефективного конкурентного середовища в цій сфері.

Х. ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА СТРАТЕГІЯ

Ключове завдання зовнішньоекономічної стратегії — забезпечення, відповідно до світових стандартів та критеріїв, оптимальних параметрів відкритості української економіки, дотримання яких сприятиме економічній безпеці держави, забезпечуватиме тісніше поєднання внутрішньої і зовнішньої економічної політики.

Ця робота не повинна стати на заваді інтегруванню України у світовий економічний простір, поглибленню її співпраці з іншими державами.

Практичні кроки в європейській інтеграції

Створення у 2002—2011 роках згідно з копенгагенськими критеріями необхідних передумов набуття Україною повноправного членства в ЄС передбачає послідовне здійснення таких кроків:

2002—2003 роки — набуття Україною членства в СОТ. Це слід розглядати як один із пріоритетів зовнішньоекономічної політики України, системний чинник розвитку національної економіки, підвищення її конкурентоспроможності, лібералізації зовнішньої торгівлі, створення сприятливого середовища для залучення іноземних інвестицій;

2003—2004 роки — проведення переговорного процесу та підписання Угоди про асоціацію України і ЄС. Заміна Угоди про партнерство та співробітництво на європейську Угоду про асоціацію України і ЄС визначатиме новий формат відносин, який відповідатиме довгостроковим інтересам України й наблизитиме її до кінцевої мети — створення передумов набуття повноправного членства в Євросоюзі;

2003—2004 роки — проведення переговорного процесу щодо створення зони вільної торгівлі між Україною і ЄС, яка б передбачала функціонування ринкових інститутів, гарантування правових норм у діловій сфері, стабільні та недискримінаційні правові рамки, чітко визначені права власності, застосуван-

ня відповідних правил походження товарів, належну організацію прикордонної інфраструктури тощо;

2002—2007 роки — приведення законодавства України у відповідність до вимог законодавства ЄС у пріоритетних сферах;

2004—2007 роки — виконання процедур, необхідних для набуття чинності Угоди про асоціацію між Україною і ЄС. Здобувши такий асоційований статус, Україна зможе бути краще поінформованою щодо внутрішніх перетворень у Євросоюзі, брати неформальну участь у переговорах стосовно різних питань загальноєвропейського масштабу й значення, дістати полегшений та в більших обсягах доступ до фінансових ресурсів ЄС;

2005—2007 роки — проведення переговорного процесу й створення Митного союзу між Україною і ЄС, метою якого має стати поступове усунення митних, правових і технологічних перепон у цій сфері;

2007—2011 роки — остаточне виконання Угоди про асоціацію між Україною і ЄС та копенгагенських критеріїв членства в Євросоюзі;

2011 рік — створення реальних передумов для вступу України до ЄС.

Оптимізація економічних відносин із Російською Федерацією

Економічні відносини з Росією органічно узгоджуються з євроінтеграційним курсом нашої держави. Ці стратегічні стосунки мають базуватися на принципах добросусідства, партнерства, рівності та взаємної вигоди. Росія є нашим найбільшим торговим партнером, а Україна — основний торгово-економічний партнер Російської Федерації. Своєю чергою, Україна залишається одним із найбільших споживачів російських енергоносіїв, контролює наземні, морські та повітряні комунікації в життєво важливому для Росії південно-західному напрямі.

Перед обома країнами постає спільне завдання — зосередити зусилля на практичній реалізації досягнутих домовленостей, вивести свою співпрацю на рівень стратегічного партнерства, наповнити прийняті політичні документи конкретним реальним змістом.

Відповідно до національних інтересів та цілей України, її економічної безпеки пріоритетними напрямками стратегічного партнерства з Російською Федерацією в економічній сфері в наступному десятиріччі мають стати:

- співробітництво в енергетичній галузі (розвиток єдиної енергетичної системи, спільне використання нафтопереробних та інших виробництв паливно-енергетичних комплексів);
- науково-технічне та інноваційне співробітництво;
- розвиток транспортної мережі в Україні в інтересах обох держав;
- інвестиційне співробітництво, розвиток спільних виробничих структур, коопераційних і технологічних зв'язків, формування спільних ПФГ;

- розвиток військово-технічного співробітництва;
- розвиток фондових ринків та процесів взаємоінвестування;
- взаємне розширення ринку трудових ресурсів;
- спільний розвиток регіонів, що становлять інтерес для обох країн, взаємовигідне використання спільних зон господарської діяльності й розвиток контактних територій;
- співробітництво в протидії тінізації економіки та нелегальній міграції.

Співробітництво з іншими країнами світу

Україна заінтересована в подальшій лібералізації зовнішньоекономічних зв'язків і з іншими країнами—учасниками СНД. Визначальним напрямом співпраці з ними є формування зони вільної торгівлі, що сприяло б інтенсифікації господарських взаємовідносин, активному обміну капіталом, товарами, послугами, робочою силою.

Зовнішньоекономічна стратегія нового етапу має підпорядковуватися ідеї європейської інтеграції, використанню таких її форм та механізмів, які дадуть можливість повніше й ефективніше використовувати потенціал взаємозв'язків України з розвинутими країнами світу, передусім зі США, особливо у трансфері технологій, залученні прямих інвестицій, запровадженні сучасних систем менеджменту та маркетингу. **Поглиблюватиметься стратегічне партнерство між Україною і Республікою Польща**, яке вже сьогодні може бути віднесене до базових цінностей сучасної Європи.

Значно більшого динамізму слід надати зовнішньоекономічним зв'язкам з іншими країнами Центральної та Південно-Східної Європи, для яких Україна може стати перспективним партнером, зокрема у транзитних перевезеннях, агропромисловому виробництві, машинобудуванні, рекреаційно-туристичній галузі. Істотної реструктуризації потребують економічні відносини з країнами, що розвиваються. Зовнішньоекономічна активність на ринках країн Азії, Африки, Латинської Америки має набути цілеспрямованого, системного й динамічного характеру, органічно вписуватися у стратегію економічного зростання та євроінтеграційного курсу України.

Євроатлантична інтеграція

Інтереси національної безпеки держави та сучасна міжнародна ситуація диктують необхідність суттєвого поглиблення відносин України з НАТО.

Активізація євроатлантичного інтеграційного вектора зовнішньої політики України, його чітке спрямування на повномасштабну євроатлантичну інтеграцію, на реформування військового потенціалу країни відповідно до євро-

пейських стандартів має стати одним із найважливіших пріоритетів зовнішньої політики нашої держави.

Ми повинні бути готовими йти в НАТО настільки, наскільки самі держави—члени Альянсу будуть до цього готові, й робити все можливе для того, щоб інтереси України і НАТО у цьому питанні збіглися. Це — запорука активної участі України в дальшому формуванні європейської політики у сфері безпеки, урахування інтересів нашої держави у процесі євроатлантичної інтеграції.

Нові підходи у відносинах із міжнародними фінансовими інституціями

Процеси інтернаціоналізації та глобалізації господарського життя, відкритий характер економіки України зумовлюють необхідність продовження й поглиблення співпраці з міжнародними фінансовими інституціями на ustalених принципах міжнародного права, урахування взаємних інтересів і позицій.

Центр ваги у відносинах із МВФ поступово буде перенесено в площину безкредитних стосунків, узгодження основних параметрів макроекономічної політики з тенденціями та прогнозами розвитку світової економічної кон'юнктури, з динамікою і напрямками світових фінансових та інвестиційних потоків. Згідно зі статутними положеннями МВФ буде продовжено координацію у сфері валютної політики.

XI. ЗДІЙСНЕННЯ АКТИВНОЇ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Інтегрування України в європейські структури потребує вироблення й реалізації такої моделі взаємовідносин із регіонами й управління ними, яка б відповідала принципам регіональної політики Європейського Союзу, сприяла становленню нових форм співпраці у форматі “центр — регіони”, загальновизнаних практиці внутрішнього міжрегіонального співробітництва та міжнародної співпраці територій.

Метою державної регіональної політики як складника стратегії економічного та соціального розвитку України є створення умов для динамічного, збалансованого розвитку територій, усунення основних регіональних диспропорцій.

1. Державна регіональна політика у 2002—2011 роках має забезпечити:

- формування оптимальної високоефективної структури господарства регіонів, яка б забезпечувала їхній комплексний розвиток на основі природно-ресурсного, виробничо-економічного, науково-технічного та людського по-

тенціалу, наявної інфраструктури, історико-культурних надбань і традицій з використанням переваг та можливостей геополітичного становища регіонів;

- запровадження системи стратегічного бюджетного планування та фінансового вирівнювання із застосуванням об'єктивних критеріїв, гарантованих державою соціальних стандартів, нормативів мінімальної бюджетної забезпеченості, законодавчо визначеного переліку завдань місцевого значення;

- застосування договірних засад при визначенні спільних дій центральних і місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у стимулюванні регіонального розвитку, зокрема депресивних територій;

- вирішення спільних регіональних та міжрегіональних проблем розвитку шляхом об'єднання фінансових ресурсів місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування;

- комплексний розвиток територій зі спеціальним економічним статусом (територій пріоритетного розвитку та спеціальних (вільних) економічних зон) завдяки залученню інвестицій у пріоритетні галузі виробництва для збереження наявних і створення нових робочих місць, подолання наслідків екологічних і техногенних катастроф, запровадження нових технологій, активізації зовнішньоекономічних зв'язків, збільшення виробництва високоякісних товарів і послуг, створення сучасної виробничої, транспортної та ринкової інфраструктури;

- підвищення ролі регіонів у зовнішньоекономічному співробітництві, активне входження регіонів до міжнародних організацій та формувань, активізація міжрегіонального й транскордонного співробітництва;

- удосконалення системи державного стратегічного програмування регіонального розвитку, обґрунтування стратегії розвитку окремих регіонів;

- децентралізацію влади, розмежування функцій і повноважень центральних і місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з розширенням повноважень місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування;

- формування інфраструктури підтримки регіонального розвитку шляхом створення спеціальних інститутів, зокрема агентств регіонального розвитку, які б стали провідниками ефективної державної регіональної політики та власної політики розвитку окремих регіонів;

- підвищення ролі регіонів у реалізації екологічної політики держави;

- адаптацію національного законодавства з питань регіональної політики до норм і стандартів Євросоюзу.

2. Державна регіональна політика здійснюватиметься в тісному взаємозв'язку з адміністративною реформою та реформуванням адміністративно-територіального устрою.

Основними напрямками реформи адміністративно-територіального устрою є приведення його у відповідність до Конституції, удосконалення мережі сільських, селищних і міських рад й упорядкування системи населених пунктів, виз-

начення їхніх меж, розроблення та впровадження генеральної схеми планування територій, укрупнення сільських територіальних громад, створення системи економічно та фінансово самодостатніх громад, запровадження стандартів Європейського Союзу щодо адміністративно-територіального устрою, удосконалення організації місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, створення правових основ адміністративно-територіального устрою України як суверенної держави.

ХІІ. ЕКОНОМІЧНА ТА ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА

1. Створення на попередньому етапі базових засад незалежності й державності України, утвердження її як повноправного суб'єкта світового співтовариства, унормування відносин із сусідніми державами зніщує можливі загрози нашій державності у площину економічної безпеки.

Ключовими завданнями в цій сфері мають стати:

- остаточне подолання наслідків економічної кризи, забезпечення сталого зростання з підпорядкуванням його цілям інноваційного та соціального розвитку держави;
- істотне посилення фінансової безпеки, першочергове зміцнення фінансового потенціалу реального сектору економіки, суб'єктів господарювання, домашніх господарств, забезпечення збалансованого розвитку бюджетної сфери, внутрішньої та зовнішньої захищеності національної валюти, інтересів вкладників, фінансового ринку, здійснення виваженої політики внутрішніх та зовнішніх запозичень держави, максимальне поліпшення інвестиційного клімату;
- створення надійних гарантій технологічної й техногенної безпеки, оновлення виробничого обладнання, рівень зношеності якого наближається до критичного, забезпечення безаварійної роботи на об'єктах підвищеної небезпеки, вирішення проблем утилізації відходів, упровадження ефективних технологій їхньої переробки;
- посилення енергетичної безпеки, здійснення активної політики енергозбереження та розвитку власного енергопотенціалу, диверсифікація ринків і створення умов для реальної конкуренції у сфері енергопостачання;
- вирішення комплексу проблем, від яких залежить продовольча безпека держави, недопущення експансії неякісних імпортних продуктів та продовольчих товарів, які може випускати в необхідних обсягах і належної якості національний агропромисловий комплекс.

2. На всіх рівнях — національному, регіональному та об'єктному — мають постійно й послідовно вирішуватися найгостріші поточні та перспективні питання екологічної безпеки й охорони довкілля. Необхідно розвивати й удосконалювати згідно зі стандартами ЄС законодавчу базу, застосовувати дієві еко-

номічні інструменти (поетапне запровадження платного природокористування) для відтворення та раціонального використання природних ресурсів.

До пріоритетних напрямів належать:

- гарантування екологічної безпеки ядерних об'єктів і радіаційного захисту населення та довкілля, мінімізація впливу наслідків аварії на Чорнобильській АЕС;
- поліпшення екологічного стану річок, зокрема басейну Дніпра, та якості питної води;
- стабілізація і поліпшення екологічної ситуації в містах та промислових центрах Донецько-Придніпровського регіону;
- будівництво нових і реконструкція діючих потужностей комунальних очисних каналізаційних споруд;
- запобігання забрудненню Чорного та Азовського морів, поліпшення їхнього екологічного стану;
- формування збалансованої системи природокористування та екологізації технологій у промисловості, енергетиці, будівництві, сільському господарстві, на транспорті;
- підвищення безпеки проживання населення в сейсмонезбезпечних районах;
- береження біологічної та ландшафтної різноманітності, розвиток природно-заповідної справи.

* * *

Сутність концептуальних засад стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002—2011 роки полягає у визначенні чітко окреслених завдань прискореного виведення економіки на траєкторію сталого зростання через посилення дієздатності держави й подальше поглиблення ринкових реформ, утвердження соціально орієнтованої структурно-інноваційної моделі розвитку.

Реалізація цих завдань сприятиме формуванню реальних передумов набуття Україною спочатку асоційованого, а потім повного членства в Європейському Союзі.

На основі цих концептуальних засад буде розроблена Стратегія економічного та соціального розвитку України на 2002—2011 роки, яка відображатиме загальну перспективу української економіки, а також завдання розвитку відповідних галузей та регіонів нашої держави.

ПРО ОСНОВНІ НАПРЯМИ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ НА 2002 рік

Послання Президента України
до Верховної Ради України
та Кабінету Міністрів України

31 травня 2001 року

Згідно зі статтею 106 Конституції України Президент України вперше звертається до Верховної Ради, а також до Кабінету Міністрів із Посланням, присвяченим проблемам бюджетної політики. Необхідність такого кроку продиктована складними й масштабними завданнями у фінансовій сфері, що потребують свого вирішення у 2002 році та в наступний період, а також необхідністю внести **корективи**, які дали б можливість **значно посилити дієвість бюджетної політики**, її **конструктивний вплив на реалізацію стратегії економічного й соціального розвитку України на 2000—2004 роки**. Досягнення цієї мети можливе лише за консолідованих, узгоджених і відповідальних дій законодавчої та виконавчої гілок влади.

І. ОСНОВНІ ПІДСУМКИ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ У 2000 році

2000 рік став переломним в економічній динаміці. Після тривалої кризи досягнуто відчутного зростання макроекономічних та галузевих параметрів розвитку вітчизняної економіки. Поліпшилася структура торговельного та платіжного балансу держави. Поглибилися започатковані в попередні роки позитивні зрушення у системі бюджетних відносин. **Посилилася збалансованість фінансових ресурсів** держави — доходів та **видатків**. Якщо в 1997 році дефіцит державного бюджету становив 6,75% ВВП, у 1998 році — 2,06, у 1999 році — 1,55%, то 2000 бюджетний рік завершено з профіцитом 0,44% ВВП.

Оздоровленню фінансової системи сприяло істотне скорочення взаємозаліків та вексельних розрахунків із бюджетом. Загалом за минулий рік обсяг таких розрахунків скоротився порівняно з 1999 роком щодо державного бюджету від 10,2 до 0,1%, місцевих бюджетів — від 28 до 1,7%. Це позитивно вплинуло на збільшення надходжень у грошовій формі. Єдиними сферами, де наприкінці 2000 року застосовувалося погашення взаємної заборгованості через спеціальні схеми грошових розрахунків, були енергетика та комунальне господарство. Це не сприяло зміцненню фінансової дисципліни у розрахунках підприємств паливно-енергетичного комплексу з бюджетом і заклало певні ризики у виконання бюджету 2001 року.

У 2000 році Україна **зробила відчутний крок до впровадження** передбаченої стратегією **економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки політики поступового скорочення державного боргу**. Порівняно з 1999 роком він зменшився від 15,3 млрд дол. до 14,1 млрд дол., у тому числі зовнішній борг — від 12,4 млрд дол. до 10,3 млрд дол. Частка загального обсягу державного боргу у структурі ВВП скоротилася від 62,8 до 49,9% і нині не є критичною. Досягненню таких результатів сприяли конструктивна політика Національного банку України, успішне здійснення на початку 2000 року реструктуризації зовнішнього боргу перед приватними кредиторами.

Удосконалювалася система управління державними фінансами, зокрема видатками державного бюджету. Основними напрямками цієї роботи були підвищення відповідальності центральних органів виконавчої влади за проведення державної політики у відповідних галузях і сферах, упорядкування та раціоналізація мережі підвідомчих установ, істотне скорочення кількості головних розпорядників коштів державного бюджету й переведення на казначейське обслуговування практично всіх операцій державного бюджету. У 2000 році до бюджету вперше залучено позабюджетні кошти бюджетних установ та організацій, що дало можливість реальніше оцінити фінансове забезпечення відповідних структур і підвищити прозорість державних фінансів.

Водночас **позитивні результати останніх років ще не дають підстав для висновку про кардинальні зрушення у системі державних фінансів.** У бюджетній сфері залишається ще багато нерозв'язаних проблем.

Головна з них — **досягнення реальної збалансованості бюджетної системи, її доходів і видатків.** Хоча державний бюджет на 2001 рік формально затверджено бездефіцитним, у його дохідній частині закладено майже 6 млрд грн надходжень від приватизації державного майна, які не мають характеру постійних надходжень і можуть розглядатися лише як додаткове (тимчасове) джерело бюджетного фінансування. За своїм змістом зазначені надходження — це сума фактичної незбалансованості доходів і видатків бюджету. Не можна погодитися з поглядами на приватизаційний процес у суто фіскальному контексті. Не

виконується положення Указу Президента України щодо спрямування 25% надходжень від приватизації на інвестування стратегічних підприємств. Практично всі отримані від приватизації кошти продовжують використовуватися виключно на цілі поточного споживання.

Укорінилася деструктивна практика кредитування державного бюджету за рахунок несвоєчасного відшкодування суб'єктам господарювання нарахунків із ПДВ. На кінець 2000 року обсяг його неповернення становив близько 3 млрд грн. У нинішньому році відповідна заборгованість зросла ще більше і на початок травня становила 4,7 млрд грн. **Зберігаються значні обсяги кредиторської заборгованості установ та організацій,** які утримуються за рахунок державного та місцевих бюджетів. Станом на 1 січня 2001 року загальна її сума сягнула 5003,4 млн грн.

У 1999—2000 роках розпочато реформування бюджетної системи України. Однак зміст бюджетної реформи ще не повною мірою відповідає завданням післякризового розвитку. Залишається обмеженим поле реформи, яке зводиться лише до удосконалення системи управління державними фінансами. На противагу принципам проголошеної в Посланні Президента України стратегії економічного та соціального розвитку держави, що стосуються відчутного посилення стимуляційної функції бюджетної політики, першочергового зміцнення фінансів суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб та домашніх господарств, бюджет продовжує розглядатися лише як фіскальний план доходів і витрат, виконанню якого фактично підпорядковуються всі інші інструменти економічних та соціальних перетворень.

Дається взнаки недосконалість бюджетних розрахунків, які не враховують реальний баланс фінансових ресурсів держави, фінансові потоки в економіці.

Усе це призводить до абсолютизації фіскальної функції бюджету й, зрештою, до посилення податкового тиску. Поглиблюється вкрай небезпечна функціональна відособленість бюджетної політики від невідкладних завдань розвитку реальної економіки. **Це обмежує можливості розширеного відтворення фінансових ресурсів держави, призводить до звуження фінансової бази бюджетних призначень.**

Надмірний податковий тиск є однією з причин низької конкурентоспроможності української економіки. Залишається значною збитковість підприємств та організацій. Виявом і наслідком цього є щорічне зростання бюджетної недоїмки, обсяги якої на 1 травня 2001 року перевищили 10,9 млрд грн. Поглиблюється платіжна криза. Загальний рівень дебіторської та кредиторської заборгованості всіх суб'єктів господарювання (окрім бюджетних установ) збільшився за 2000 рік відповідно на 8,8 і 12,7%. У першому кварталі цього року ситуація не поліпшилася, зазначені види заборгованості зросли відповідно на 4,9 і 4,2%.

Не зменшується рівень тінізації економіки, що також є наслідком надмірності податкового тиску. За експертними оцінками, втрати бюджету від тінізації доходів щорічно перевищують 12—13 млрд грн. Зберігається значне податкове

навантаження на фонд оплати праці та доходи громадян. У сукупності на кожну зароблену гривню припадає більш як 80 копійок податків.

У 2000 році посилилася соціальна спрямованість бюджету. Однак з урахуванням інфляційних процесів заходи Уряду в соціальній сфері, зокрема погашення заборгованості з пенсій та заробітної плати (часткове), виявилися недостатньо ефективними. **Збереглася сформована за роки економічної кризи тенденція зниження реальної заробітної плати та пенсій.** Знизилася питома вага оплати праці у структурі ВВП. Усупереч очікуванням, пов'язаним з економічними зрушеннями, **збільшився рівень бідності.** Продовжує загострюватися демографічна ситуація.

У 2000 році закладено основи реформи міжбюджетних відносин. Здійснено чіткіший, порівняно з попередніми роками, розподіл доходних джерел між державним і місцевими бюджетами. Водночас **у процесі реформування міжбюджетних відносин допущено зменшення частки фінансових ресурсів, що розподіляються через місцеві бюджети.** Така лінія не відповідає стратегії фінансового зміцнення регіонів, посилення їхнього впливу на економічні та соціальні процеси. Якщо торік частка доходів державного бюджету зросла проти 1999 року від 15,4% ВВП до 20,4%, то питома вага доходів місцевих бюджетів зменшилася — відповідно від 9,9 до 7,3%. Від 9,9 до 7,1% ВВП зменшилася також частка видатків місцевих бюджетів. У 2000 році частка видатків місцевих бюджетів у Зведеному бюджеті України зменшилася від 36 до 31%.

У контексті цих та інших фактів стає очевидним, що **збільшення бюджетних надходжень у 2000 році стало результатом не відчутного розширення фінансової бази, а насамперед сприятливої зовнішньоекономічної кон'юнктури та відповідного прискорення темпів виробництва** (розрахунками до бюджету 2000 року передбачалося зростання ВВП не на 6%, як це мало місце, а на рівні 1%), **включення до бюджету позабюджетних коштів, а також істотного збільшення інфляційного податку.** Кожна четверта гривня бюджетних надходжень мала у 2000 році інфляційну природу. Це означає, що фінансування у реальних цінах значної частки бюджетних видатків, у тому числі на соціальну сферу, мало порівняно з попереднім роком негативні результати.

Наведені дані переконують: **попри загальне оздоровлення економічної ситуації, кризові процеси у фінансовій сфері української економіки остаточно ще не подолано.** Це один із визначальних ризиків, який стримує можливості виходу економіки на траєкторію сталого зростання, здійснення глибоких структурних та інноваційних перетворень. Зміна ситуації на краще має стати визначальним завданням економічної політики Уряду у 2002 році.

Завдання Уряду — розробити й здійснити додаткові заходи, що мають забезпечити істотне **поглиблення бюджетної реформи.** Критерієм її ефективності має стати конструктивний вплив бюджетної сфери на реалізацію базових зав-

дань економічних та соціальних перетворень як у середньостроковій, так і в довгостроковій перспективі. Відповідно до світової практики **бюджет має стати основним інструментом економічної політики, насамперед підвищення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, зміцнення політичної та соціальної стабільності в державі.**

II. ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НА 2002 рік

1. Корекція бюджетної політики України має бути спрямована насамперед на забезпечення розширеного відтворення фінансових ресурсів держави, закріплення досягнутих темпів економічного зростання, створення сприятливих умов для детінізації економіки, розвитку підприємницької діяльності, поліпшення інвестиційного клімату.

Бюджетна політика покликана сприяти досягненню таких **макроекономічних показників**, представлених у таблиці 1.

Таблиця 1

Показники	Роки		
	2000 <i>звітні дані</i>	2001 <i>очікувані результати</i>	2002 <i>прогноз</i>
ВВП номінальний, <i>млрд грн</i>	173,0	210,0	246,7
ВВП реальний, <i>темп зростання, %</i>	5,8	6,2	6,0
Обсяг продукції промисловості, <i>% до попереднього року</i>	12,9	10,7	7,0
Обсяг валової продукції сільського господарства, <i>% до попереднього року</i>	9,2	6,5	3,8
Прибуток підприємств, <i>млрд грн</i>	38,7	46,1	51,3
Обсяг інвестицій в основний капітал за рахунок усіх джерел фінансування, <i>млрд грн</i>	23,6	25,9	29,0

2. Необхідне **істотне посилення соціальної функції державного бюджету**, зростання частки соціальних витрат, інвестицій у людський капітал — освіту, охорону здоров'я, соціальні компенсації.

Бюджет 2002 року має сприяти випереджальному зростанню темпів реальних доходів населення, у тому числі заробітної плати по відношенню до

ВВП, вирівнюванню соціального розшарування, зниженню рівня бідності, підвищенню якості життя громадян. За розрахунками Міністерства економіки й Міністерства праці та соціальної політики, у соціальній сфері передбачається досягнення показників, представлених у таблиці 2.

Таблиця 2

Показники	Роки		
	2000 звітні дані	2001 очікувані результати	2002 прогноз
Реальні грошові доходи населення, % до попереднього року	6,3	5,9	5,5
Заробітна плата робітників і службовців (без с/г)			
середньорічна, грн	256,4	310,0	367,5
реальна, рік до року, %	3,0	5,8	6,5

3. У 2002 році необхідно зберегти профіцитність державного бюджету, забезпечити зниження рівня державного споживання. Це сприятиме дальшому зменшенню державного боргу України й повнішому використанню кредитних ресурсів, спрямованих на розвиток реального сектору економіки. Ставиться за мету досягнення таких бюджетних параметрів (див. таблицю 3):

Таблиця 3

Показники	Роки		
	2000 звітні дані	2001 очікувані результати	2002 прогноз
Зведений бюджет, у % ВВП			
доходи	27,7	25,4	25,0
видатки	27,0	25,1	24,0
сальдо	0,7	0,3	1,0

4. Необхідно посилити взаємодію між бюджетною політикою Уряду та грошово-кредитною політикою НБУ, забезпечити дальшу стабілізацію національної грошової одиниці, зміцнення її валютних позицій, збільшення валютних резервів.

Відповідно до прогностичних розрахунків НБУ та Міністерства економіки слід забезпечити такі показники (див. таблицю 4):

Таблиця 4

Показники	Роки		
	2000 звітні дані	2001 очікувані результати	2002 прогноз
Індекс споживчих цін, грудень до грудня попереднього року, %	125,8	112,3	109,8
Індекс цін виробників, грудень до грудня попереднього року, %	120,8	110,0	109,4
Обмінний курс гривні до долара США, середній за рік	5,44	5,46	5,75
Темпи приросту монетарної бази, до початку року, %	140,0	111,4	109,0
Темпи приросту грошової маси, до початку року, %	145,4	117,6	118,0

5. Бюджетна політика 2002 року має бути скоординована із зовнішньоекономічною політикою держави. У цій сфері орієнтиром є такі параметри (див. таблицю 5):

Таблиця 5

Показники	Роки		
	2000 звітні дані	2001 очікувані результати	2002 прогноз
Експорт товарів і послуг, до попереднього року, %	112,8	104,3	105,0
Імпорт товарів і послуг, до попереднього року, %	118,9	104,7	105,6
Сальдо, млн дол.	1095	1105	1060

6. Потребує дальшого удосконалення система управління державними фінансами, підвищення ефективності виконання бюджету на всіх рівнях. Для цього слід забезпечити:

- підвищення якості основних макроекономічних прогнозів з обов'язковим проведенням попередньої незалежної експертизи їхньої коректності;
- здійснення розрахунків балансу фінансових ресурсів держави й удосконалення на цій основі бюджетно-фінансових і грошово-кредитних пропорцій економіки України;

- перехід до середньострокового бюджетного планування як основи формування державного бюджету на визначений рік;
- перехід від багатоканальної до одноканальної системи фінансування закладів, установ та організацій бюджетної сфери, а також окремих бюджетних програм, зокрема в частині передачі функцій фінансування лише одному головному розпорядникові;
- здійснення витрат державного та місцевих бюджетів виключно на конкурсній основі;
- поглиблення реформи міжбюджетних відносин як необхідної умови залучення потенціалу регіонів до забезпечення сталого економічного зростання й підвищення життєвого рівня населення;
- удосконалення касового виконання державного та місцевих бюджетів;
- реальне запровадження бюджетів розвитку на державному, регіональному та місцевому рівнях;
- визначення критеріїв оцінки ефективності бюджетних видатків, що здійснюються головними розпорядниками бюджетних коштів, зокрема нижчого рівня;
- децентралізацію оплати рахунків бюджетних установ; скорочення кількості головних розпорядників коштів державного бюджету;
- приведення у відповідність із міжнародними стандартами функціональної класифікації видатків бюджетів;
- переведення всіх операцій державного бюджету на казначейську систему обслуговування.

7. Для поліпшення прозорості та обґрунтованості бюджету в частині конкретних видатків державних органів, підвищення ефективності діяльності розпорядників бюджетних коштів, а також посилення зв'язку між їхніми завданнями та бюджетним фінансуванням **проект Державного бюджету на 2002 рік має формуватися на основі програмно-цільового методу.**

8. Обов'язковим складником бюджетної політики мають стати **удосконалення системи фінансового контролю**, запровадження нових механізмів щодо забезпечення цілковитої прозорості, посилення контролю за формуванням та ефективним використанням бюджетних ресурсів, залучення до цього широкої громадськості, ЗМІ, громадських організацій. Це передбачає:

- створення цілісної системи фінансового контролю в Україні та її законодавче забезпечення;
- визначення й розмежування внутрішнього і зовнішнього фінансового контролю, організація їх ефективної взаємодії;
- створення системи фінансового контролю за дотриманням чинного законодавства органами місцевого самоврядування у використанні бюджетних коштів;

- створення правових механізмів залучення громадськості до контролю за ефективним використанням державних фінансових ресурсів.

III. ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ НА 2002 рік У СФЕРІ ДОХОДІВ

Збільшення доходів державного бюджету має відбуватися не за рахунок посилення податкового навантаження на економіку, а завдяки глибокій лібералізації податкового законодавства, розширення бази оподаткування, створення сприятливих умов для розвитку виробництва, приватного підприємництва, скорочення нелегального тіншового обігу.

1. Необхідною умовою зміцнення доходної бази бюджетів усіх рівнів є невідкладне прийняття Податкового кодексу, проведення на його основі радикальної податкової реформи. Метою реформи є реалізація триєдиного завдання:

- відчутне послаблення податкового тиску;
- спрощення процедур податкового адміністрування;
- надійний захист прав платників податків.

Передбачене Податковим кодексом, прийнятим Верховною Радою України у першому читанні, **зниження податкового навантаження має проводитися поетапно.** Вже у 2002 році має бути забезпечено:

- скорочення кількості податків та зборів (обов'язкових платежів) від 39 до 23;
- зниження від 20 до 17% ставки податку на додану вартість;
- зниження від 30 до 25% ставки податку на прибуток підприємств;
- уведення нової шкали ставок оподаткування громадян прибутковим податком на рівні, що не перевищує 25%;
- зниження від 30 до 15% ставок оподаткування дивідендів;
- зменшення розміру ставок нарахувань на фонд оплати праці, що надходять до соціальних фондів, при збереженні передбачених законодавством соціальних гарантій;
- удосконалення практики справляння акцизного збору, зокрема в частині поліпшення його адміністрування та запровадження індексації ставок з урахуванням індексу споживчих цін;
- удосконалення процедур відшкодування ПДВ, забезпечення належної прозорості цього процесу.

2. У процесі податкової реформи передбачається скасування у 2002 році податкових пільг, що надаються за галузевим принципом, а також припинення економічних експериментів, пов'язаних із пільговим оподаткуванням.

Водночас слід передбачити можливості стимулювання інноваційної та інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання незалежно від того, до якої галузі вони належать, а також звільнення від оподаткування доходів громадян, що інвестуються у цінні папери.

Потребують дальшої фіскальної підтримки спеціальні (вільні) економічні зони, а також території пріоритетного розвитку та зі спеціальним режимом інвестування, що довели свою спроможність залучати й ефективно освоювати інвестиційні ресурси, в тому числі й іноземні.

3. Уряд має визначитися з доцільністю та економічною ефективністю ужиття додаткових заходів податкової реформи:

- уведення (поетапне) податку на нерухоме майно;
- уведення єдиного соціального податку;
- поступове підвищення до 5 млн грн на рік обсягів реалізації продукції, за які суб'єкти підприємництва сплачують єдиний податок;
- запровадження диференційованої ставки ПДВ на різні групи товарів та послуг, зокрема істотніше зниження ставок на товари і послуги першої необхідності;
- скасування неоподатковуваного мінімуму доходів громадян з одночасним компенсуючим підвищенням рівня доходів у всіх сферах діяльності;
- звільнення експортерів високотехнологічної продукції від сплати податку з прибутку на приріст обсягів експортної продукції порівняно з попереднім роком.

4. Реформування податкової системи має супроводжуватись ефективними структурними заходами, спрямованими на досягнення необхідної результативності політики доходів. До них належать:

- вилучення негрошових розрахунків та будь-яких форм взаємозаліків із практики виконання бюджетів усіх рівнів;
- заборона реструктуризації або списання заборгованості (недоїмки) суб'єктів господарювання за податками, зборами (обов'язковими платежами), а також запровадження мораторію на надання пільг в оподаткуванні;
- реструктуризація та списання зобов'язань держави у відшкодуванні податку на додану вартість з урахуванням обсягів уже проведеної реструктуризації та списання заборгованості відповідних платників податків перед бюджетом;
- зменшення обсягу простроченої заборгованості (недоїмки) з податкових платежів до бюджетів усіх рівнів за рахунок істотного поліпшення стану збирання податків і неподаткових надходжень на основі застосування сучасних технологій податкового адміністрування;
- удосконалення системи розрахунків підприємств паливно-енергетичного комплексу з бюджетом;
- збільшення доходів від державної частки власності за рахунок ефективного її використання;

- підвищення ефективності приватизації державного й комунального майна з дотриманням відкритості та прозорості її процедури, забезпечення приватизації об'єктів відповідно до їхньої реальної ринкової вартості, подолання зловживань, що мають місце у цій сфері.

IV. ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ НА 2002 рік У СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО БОРГУ ТА ДЕРЖАВНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ

Невідкладним завданням Кабінету Міністрів України є **дальше зменшення боргової залежності й удосконалення системи управління державним боргом України**. До кінця 2002 року цей борг не повинен перевищувати 60% ВВП. Необхідно вжити заходів щодо удосконалення управління борговими ризиками, поліпшення прогнозування боргової політики та її координації з бюджетною, податковою та грошово-кредитною політикою. Реалізація цих завдань передбачає:

1. **Продовження політики бездефіцитності державного бюджету**. Затвердження профіциту загального фонду Державного бюджету України на 2002 рік у розмірі до 1% ВВП.

2. **Використання** залежно від ситуації на внутрішньому та міжнародному фінансових ринках **можливостей виваженого трансформування зовнішнього боргу у внутрішній**, що, своєю чергою, вимагає від Уряду, НБУ і Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку енергійних зусиль щодо радикального вдосконалення внутрішнього фінансового ринку.

3. **Продовження політики активної співпраці з міжнародними фінансовими організаціями**. Залучення відповідних запозичень для вирішення пріоритетних завдань економічного та соціального розвитку. Кабінет Міністрів має здійснити невідкладні заходи, щоб забезпечити цілковиту прозорість таких запозичень на всіх стадіях — від розгляду їх доцільності до остаточного погашення.

4. **Продовження практики заборони надання державних гарантій при отриманні кредитів суб'єктами підприємницької діяльності й заборони реструктуризації або списання заборгованості за кредитами, залученими державою, або під державні гарантії**.

5. **Спрямування політики управління державним боргом на пом'якшення "пиків" платежів, поліпшення структури боргу й зниження вартості його обслуговування, у тому числі за рахунок дострокового викупу боргових зобов'язань держави**. Це потребує значних обсягів профіциту, що може бути забезпечено лише достатньо високим рівнем дохідної частини бюджету та жорсткою політикою обмеження видатків.

6. Тіснішу співпрацю **Уряду і НБУ у проведенні боргової та валютної політики**, посилення валютного контролю й запровадження ефективних заходів, спрямованих на легалізацію та повернення в Україну вивезених коштів.

7. Прийняття Закону “Про державний борг України”, забезпечення прозорості та ефективної боргової політики, у тому числі через визначення оптимальних засад управління державним боргом, удосконалення організаційної структури відповідних органів.

V. ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ НА 2002 рік У СФЕРІ ВИДАТКІВ

1. Протягом останніх років законодавчі акти, програми та інші нормативні документи, що визначають обсяги видатків державного і місцевих бюджетів, у переважній більшості приймалися без належного врахування можливостей економіки та населення у сплаті податків для формування доходів бюджету. Це призвело до структурної розбалансованості фінансів держави, значних (прихованих і наявних) дефіцитів державного бюджету. **Розрив між потребою у видатках та обсягом ресурсів бюджету, в тому числі потенційних, може бути подоланий лише за умови призупинення Верховною Радою чинності окремих законодавчих актів, видатки на виконання яких у бюджеті не передбачені або передбачені не в повному обсязі.** Це дасть змогу суттєво оздоровити бюджетну систему й водночас запобігти зростанню заборгованості щодо зобов'язань держави, які не можуть бути виконані.

Такі конче важливі заходи доцільно здійснити заздалегідь — до остаточного затвердження парламентом Державного бюджету України на 2002 рік. Водночас необхідно запропонувати механізми, які завадять у майбутньому приймати закони без урахування їхнього впливу на бюджет, а також заходи щодо обмеження дії уже прийнятих законодавчих актів, не забезпечених бюджетними асигнуваннями.

2. Актуальним завданням Уряду є **раціоналізація мережі закладів та установ, які фінансуються з державного і місцевих бюджетів**, для підвищення рівня та якості послуг, що надаються громадянам, виконання у повному обсязі цільових програм соціально-економічного та гуманітарного розвитку, підвищення ефективності використання бюджетних коштів. **Програми та заходи, що не належать до пріоритетних, мають бути призупинені або переведені на фінансування за рахунок небюджетних ресурсів.**

3. Ключовим завданням бюджетної політики має стати **дальше посилення соціальної спрямованості бюджету.** Для реалізації програм соціальної спрямова-

ності слід зосередити не менш як 50% видатків зведеного бюджету на 2002 рік. Пріоритетними напрямами бюджетної політики у соціальній сфері є:

- поетапне наближення мінімальної заробітної плати до прожиткового мінімуму, підвищення її розмірів не менш як до 140 грн на місяць;
- остаточне розмежування пенсійних виплат із бюджету і Пенсійного фонду, збільшення середнього розміру пенсійних виплат не менш як на 12%;
- індексація грошових доходів працівників бюджетної сфери відповідно до чинного законодавства;
- раціоналізація системи соціальних пільг через запровадження від 1 січня 2002 року надання адресних пільг і субсидій населенню виключно у грошовій формі;
- забезпечення у повному обсязі виплати допомог малозабезпеченим громадянам та сім'ям із дітьми, цілковите погашення заборгованості з соціальних виплат;
- погашення заборгованості з соціальних виплат громадянам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи;
- підвищення заробітної плати працівникам бюджетної сфери та стипендій студентам не менш як на 25%;
- визначення додаткових механізмів погашення знецінених грошових заощаджень громадян в установах Ощадного банку та страхових внесків до колишнього Укрдержстраху. Відповідальним завданням Уряду є **істотне поліпшення системи фінансування загальноосвітньої школи**, виконання у повному обсязі положень ст. 57 Закону України "Про освіту", дальший розвиток інформатизації загальноосвітніх навчальних закладів, комп'ютеризація сільських шкіл та інше.

Необхідно збільшити частку видатків та поліпшити структуру використання фінансових ресурсів, що спрямовуються на **розвиток охорони здоров'я**, зокрема на забезпечення інсуліном хворих на цукровий діабет, боротьбу з такими хворобами, як СНІД, туберкульоз та інші.

При здійсненні соціальної політики Уряд має забезпечити:

- визначення переліку платних і безоплатних послуг, що можуть надаватися бюджетними установами та організаціями;
- завершення процесу відокремлення державних позабюджетних фондів, які формуються на страховій основі, від державного бюджету;
- розвиток страхових систем формування соціальних бюджетів.

4. Пріоритетним завданням є удосконалення відповідно до чинного законодавства системи державного фінансування розвитку вітчизняної науки та культури.

5. При формуванні державного бюджету слід передбачити видатки на оборону відповідно до Закону України "Про оборону" та з урахуванням реалізації програми реформування й розвитку Збройних сил України.

6. Слід передбачити бюджетні видатки на реалізацію програми адміністративної реформи, а також на проведення судової реформи в Україні.

7. Наступний рік має стати роком принципово нових підходів до політики капітальних видатків держави. Вони повинні становити основу бюджету розвитку.

До бюджету розвитку необхідно включити передбачені у бюджеті централізовані капітальні вкладення, видатки на науку, галузеві програми розвитку та інші капітальні видатки. Бюджет розвитку має формуватися за програмно-цільовим підходом і подаватись разом із проектом державного бюджету як складова частина програми економічного й соціального розвитку на 2002 рік.

Потребує перегляду існуючий порядок розподілу та використання капітальних вкладень. Їхній обсяг має становити близько 1% видатків загального фонду державного бюджету й спрямовуватись на вирішення загальнодержавних та регіональних соціально-економічних проблем, пов'язаних з енергозбереженням, реформуванням земельних відносин, створенням державної інформаційно-аналітичної системи, будівництвом об'єктів комунальної та виробничої інфраструктури, соціального призначення, газо- та водопроводів, запобіганням екологічним катастрофам тощо. На фінансування об'єктів виробничого призначення слід спрямувати частину надходжень від приватизації державного майна, використовуючи їх на кредитній основі виключно на структурну перебудову, інноваційне оновлення, модернізацію виробництв і технологічний розвиток підприємств.

У бюджеті наступного року слід передбачити кошти на формування статутного фонду Українського банку реконструкції та розвитку й розширення практики компенсації частини процентних ставок за кредитами комерційних банків, які надаватимуться суб'єктам господарської діяльності для реалізації державних програм інноваційного розвитку.

VI. ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ НА 2002 рік У СФЕРІ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ ТА МІЖБЮДЖЕТНИХ ВІДНОСИН

1. Основним у сфері місцевих бюджетів та міжбюджетних відносин має бути проведення бюджетної політики, спрямованої на забезпечення гармонійного поєднання принципів бюджетного унітаризму з елементами децентралізації, реформування цих відносин з удосконаленням порядку розподілу трансфертів із державного бюджету на основі прозорих та об'єктивних критеріїв, що ґрунтуються на чіткому розмежуванні бюджетних повноважень і стабільній системі закріплення дохідних джерел за бюджетами. Розмежування функцій і повнова-

жень між органами державної влади та органами місцевого самоврядування різних рівнів, у тому числі й у сфері міжбюджетних відносин, має відповідати положенням та принципам схваленої Указом Президента України Концепції державної регіональної політики. У бюджеті 2002 року необхідно втілити відповідні її позиції.

2. **Потребує суттєвого удосконалення розподіл податкових надходжень між центром і регіонами, переведення на власну дохідну базу бюджетів місцевого самоврядування, удосконалення порядку закріплення за ними дохідних джерел на постійній основі.** Слід забезпечити запровадження державних соціальних стандартів видатків, удосконалення практики надання трансфертів із Державного бюджету України на основі об'єктивних критеріїв, неухильне дотримання принципу збалансованості місцевих бюджетів.

3. Нові механізми міжбюджетних відносин мають передбачати **поступове вирівнювання забезпеченості адміністративно-територіальних одиниць бюджетними коштами при одночасному створенні стимулів для місцевих органів влади й самоврядування до раціоналізації показників місцевих бюджетів та нарощування їх дохідної бази.** Уряд повинен підвищити фактичну частку місцевих бюджетів у зведеному бюджеті з урахуванням субвенцій на соціальний захист населення від 31% у 2000 році та 36,9% — у 2001 році до 40% у 2002 році.

4. Важливим складником бюджетної політики 2002 року має стати **упорядкування взаємовідносин між місцевими бюджетами.** Йдеться передусім про чітке розмежування повноважень між місцевими органами виконавчої влади, обласними і районними органами місцевого самоврядування територіальних громад щодо формування бюджетів. Потрібно стимулювати солідарне фінансування спільної власності територіальних громад.

Починаючи від 2002 року у складі державного бюджету мають окремо затверджуватись обсяги трансфертів для бюджету Автономної Республіки Крим, обласних бюджетів, бюджетів міст Києва та Севастополя, міст республіканського та обласного підпорядкування і бюджетів районів.

5. Для деталізації законодавчих норм щодо чіткого й конкретного розмежування повноважень, компетенції та відповідальності між центральними і місцевими органами державної влади та місцевого самоврядування усіх рівнів необхідно внести відповідні зміни до Законів “Про місцеве самоврядування в Україні” та “Про місцеві державні адміністрації”.

Висновки

При опрацюванні та затвердженні бюджету на 2002 рік органи законодавчої і виконавчої влади мають виходити з необхідності вирішення трьох головних завдань:

- сформувати проект бюджету на новій податковій основі, що передбачає відчутне зниження податкового навантаження на виробника та розширення податкової бази;
- сформувати бюджет із профіцитом, що дасть можливість поліпшити ситуацію з обслуговуванням та погашенням державного боргу в середньостроковій перспективі;
- продовжити реалізацію започаткованих протягом попередніх років соціальних програм із посиленням їхніх адресних засад.

Одночасне й комплексне здійснення зазначених завдань вимагає виважених, економічно обґрунтованих і політично виправданих рішень у процесі реформування бюджетної та податкової системи, включаючи формування й затвердження бюджету на 2002 рік. Успіх реалізації Стратегії економічного та соціального розвитку України на 2000—2004 роки значною мірою залежить від спроможності державної влади й насамперед Уряду забезпечити практичне втілення в життя саме таких принципів та завдань бюджетної політики.

ПОДОЛАННЯ БІДНОСТІ — КЛЮЧОВЕ ЗАВДАННЯ ПОЛІТИКИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ, СТРАТЕГІЇ РЕФОРМ

Додаток до Послання Президента
України Верховній Раді України
“Про внутрішнє та зовнішнє
становище України у 2000 році”

Вступ

На зламі століть проблема подолання бідності розглядається світовим співтовариством як ключова у соціально-економічній політиці будь-якої держави, де зазначене явище набуло поширення. Бідність визначається як неможливість унаслідок нестачі коштів підтримувати спосіб життя, притаманний конкретному суспільству в конкретний період часу. До бідних верств населення належать ті, хто не з власної волі позбавлений найнеобхіднішого: належного житла, їжі, одягу, здоров'я. Бідність — це ще й страх перед майбутнім, зумовлений невпевненістю людини у своїх можливостях захистити себе і своїх близьких. Крайнім проявом бідності є злиденність.

Україна належить до країн не лише з високим, а й зростаючим рівнем бідності. Значний спад виробництва за умов економічної кризи, інфляція, зниження продуктивності праці, штучне утримування на виробництві зайвої робочої сили, зростання рівня і тривалості безробіття у поєднанні з монопольним становищем окремих галузей та підприємств неминуче призвели до зниження обсягів валового внутрішнього продукту на душу населення, скорочення частки оплати праці в його структурі, зменшення реальних доходів та реальної заробітної плати, зниження платоспроможного попиту населення й обсягів споживання при одночасному погіршенні його якості та структури. Дається взнаки також процес поляризації колишнього егалітарного суспільства, який харак-

теризується, з одного боку, стрімкою концентрацією коштів та майна в руках нечисленних груп населення, а з іншого — прогресуючим збільшенням масштабів бідності та знедоленості широких верств.

І хоча бідність з'явилась у країні не сьогодні і викликана не лише трансформаційною кризою та прорахунками у проведенні реформ, нині вона перетворилася на один із найважливіших чинників формування соціальної напруженості та соціальної нестабільності в суспільстві, стрімкого зниження народжуваності, зростання обсягів еміграції, включаючи нелегальну, погіршення стану здоров'я та зростання смертності, посилення процесів депопуляції. В Україні формуються передумови так званої хронічної, “спадкоємної” бідності — діти з бідних сімей приречені на таке ж бідуювання у дорослому житті; вони не мають можливості належним чином задовольнити необхідні потреби своїх нащадків і ті теж будуть бідними. Отже, сьогоднішня бідність загрожує перетворитися і на проблему майбутнього. Тому вперше Президент привертає увагу Верховної Ради України до цієї проблеми, вважаючи її однією з найголовніших у соціально-економічному розвитку країни на наступний період.

1. ХАРАКТЕРИСТИКА БІДНОСТІ В УКРАЇНІ

Загальні тенденції

Усупереч поширеній думці бідність не з'явилася в Україні з початком реформ. У будь-якій країні, будь-якому суспільстві завжди є люди, які з різних причин позбавлені доступу до праці, до якісного житла, освіти, охорони здоров'я. Вони мають низькі доходи, а рівень їхнього життя не відповідає національним стандартам. Не була винятком й УРСР. Проте економічна криза, що тривала майже 10 років, у поєднанні з недосконалістю соціальної політики призвела до істотного погіршення рівня життя народу України.

Законодавчо бідність в Україні не визначена, не існує й офіційних її критеріїв. До останнього часу проводилися лише поодинокі наукові дослідження, і тільки в 1999 році вперше було виконане комплексне дослідження на репрезентативній і методологічно коректній інформаційній базі, яке відтепер проводиться систематично.

Аналіз застосування різних критеріїв дав підставу для висновку, що найприйнятнішим для сучасних українських умов є використання відносного критерію — 75% медіанного рівня сукупних витрат із розрахунку на умовно дорослого. Такий вибір відповідає міжнародній практиці й ураховує загальний низький рівень життя населення України, поширеність незареєстрованих видів діяльності й незареєстрованих доходів.

За визначеними оцінками, до категорії бідних в Україні належить 27,8% населення (13,7 млн), злиденних — 14,2%. Порівняння масштабів бідності у великих, малих містах та селах доводить, що переважна частина бідних домогосподарств (сімей) концентрується у великих містах (36,1 %), приблизно такою ж є частка мешканців великих міст і серед злиденних.

Протягом 2000 року всупереч очікуванням, пов'язаним з економічними зрушеннями, тенденції рівня життя та поширення бідності майже не змінилися — навпаки, як рівень, так і глибина бідності навіть зросли. Рівень бідності збільшився від 27,4% у першому півріччі 1999 року до 28,5% у першому півріччі 2000 року, а глибина бідності — відповідно від 25,0 до 25,4%. Це стало наслідком підвищення порогу бідності, а також посилення поляризації населення: бідні ставали біднішими, а багаті — багатшими.

Таблиця 1

**Основні характеристики бідності в Україні
за різними критеріями її визначення, 1999 рік***

Критерій	Вартісна величина межі, грн	Рівень бідності населення, %	Дохід (витрати) домогосподарства з розрахунку на умовно дорослого, грн на місяць	Енергетична цінність добового раціону однієї особи, ккал
Встановлена вартісна величина межі малозабезпеченості	90,7 / 118,3	22,4	91,5	1839,6
Енергетична цінність добового раціону харчування у 2100 ккал	—	30,9	125,2	1662,9
Еквівалентні витрати на душу населення, що дорівнюють межі бідності, визначеній ООН для країн Центральної та Східної Європи (гривневий еквівалент 4,3 дол. США за паритетом купівельної спроможності, розрахованим Світовим банком)	96,6	11,8	76,9	2644,6
75% медіанного рівня сукупних витрат умовно дорослого	126,0	27,8	96,6	1908,7
60% медіанного рівня сукупних витрат умовно дорослого	100,1	14,2	79,9	1676,3
50% медіанного рівня сукупних витрат умовно дорослого	83,7	7,1	66,8	1486,3

* Розраховано за даними чотирьох кварталних обстежень умов життя 9,2 тис. сімей в усіх регіонах України.

Закінчення табл. 1

Критерій	Вартісна величина межі, грн	Рівень бідності населення, %	Дохід (витрати) домогосподарства з розрахунку на умовно дорослого, грн на місяць	Енергетична цінність добового раціону однієї особи, ккал
Вартість так званого реального мінімуму споживання, що розраховується виходячи з фактичної вартості харчування найбідніших 20% населення країни	91,3	9,7	72,5	1581,3
Сукупні витрати найбідніших 30% населення країни з розрахунку на умовно дорослого	130,6	30,6	99,8	1923,9
Вартість харчування на рівні 60% сукупних витрат	—	73,3	176,7	2897,3

Порівняльний аналіз бідності в Україні та інших країнах перехідної економіки

Згідно з розрахунками фахівців Світового банку, рівень абсолютної бідності в Україні приблизно відповідає литовському й у півтора раза перевищує показники Польщі та Угорщини. Водночас він майже удвічі нижчий за відповідний показник у Росії та Грузії. Аналогічні результати дає застосування міжнародного відносного критерію (50% медіанних витрат із розрахунку на умовно дорослого), %:

Молдова	— 84,6
Росія	— 50,3
Латвія	— 34,8
Україна	— 29,4
Литва	— 22,5
Естонія	— 19,3
Польща	— 18,4
Угорщина	— 15,4
Чехія	— 0,8

Розшарування населення як основа існування бідності

За міжнародними стандартами Україна належить до держав із високим ступенем нерівності населення за доходами і споживанням, причому ця нерівність істотно посилилася протягом останніх років. За ступенем нерівності в розподілі коштів між населенням (за коефіцієнтами Джині) та співвідношенням рівнів добробуту населення 10% найзаможніших і 10% найменш забезпечених громадян (за децильним коефіцієнтом диференціації) Україна поступається тільки Росії, Молдові та Грузії.

Високий рівень майнового розшарування у поєднанні з психологічною неготовністю переважної частини населення України сприймати у своєму складі багатих людей загрожує серйозними соціальними проблемами. Про це свідчать такі дані: третину дорослого населення країни найбільше турбує стрімке розшарування суспільства за рівнем доходів, значна частина вважає реальною перспективу виникнення конфліктів між багатими і бідними, а 43% населення вважають, що багатії мають бути покарані.

Таблиця 2

Нерівність населення за добробутом

Країна	Коефіцієнт концентрації (коефіцієнт Джині)	Децильний коефіцієнт диференціації сукупних витрат населення
Болгарія	0,27	3,90
Вірменія	0,32	4,08
Грузія	0,37	5,69
Латвія	0,34	4,54
Молдова	0,41	6,14
Польща	0,34	4,29
Росія	0,47	8,06
Угорщина	0,28	3,49
Україна	0,34	5,20

Джерело: Making Transition Work for Everyone. Poverty and Inequality in Europe and Central Asia. Washington, 2000.

Високий рівень розшарування поєднується в Україні з відсутністю значної верстви середнього класу, який є гарантом соціальної стабільності й прогресу, утвердження інститутів громадянського суспільства. Представники низки професійних груп (лікарі, освітяни, науковці, інженери), які ще на початку трансформаційного періоду мали середні (за вітчизняними стандартами) при-

бутки й відігравали стабілізаційну роль у суспільстві, сьогодні в більшості опинилися серед “нових бідних”. Перехід значної частини людей з високим освітнім рівнем і високими соціальними орієнтирами до групи, яка отримує мінімальні доходи, матиме вкрай негативні наслідки стратегічного характеру. Звужуються перспективні можливості формування особистості, розвитку інтелектуального й фізичного потенціалу суспільства. Що ж до нового середнього класу, який формується у процесі реформ, зокрема в результаті приватизації, то він ще дуже нечисленний і не справляє належного впливу на розвиток суспільства.

Суб’єктивна бідність

За даними 26 обстежень, проведених Інститутом соціальних досліджень та Центром “Соціальний моніторинг” протягом 1994—2000 років, приблизно три чверті населення оцінює свій рівень життя нижче середнього в Україні. Йдеться про феномен суб’єктивної бідності, який формується під впливом динаміки добробуту кожного опитуваного та існуючого (фактично чи в його власній уяві) майнового розшарування. Велику роль тут також відіграє також розрив між реальним рівнем життя в Україні і сформованими життєвими стандартами, в тому числі середнього класу, в економічно розвинутих країнах Заходу.

Суб’єктивна бідність має надзвичайно важливе значення при аналізі та прогнозуванні суспільної поведінки, оскільки такий прояв бідності безпосередньо пов’язаний з маргіналізацією суспільства, утриманськими настроями значних його верств. Саме суб’єктивна бідність, формуючи неконструктивну поведінку, знижує трудову активність, ініціативу та бажання шукати додаткові заробітки, розпочинати самозайнятність або підприємницьку діяльність. А це відповідно провокує готовність населення до сприйняття деструктивних ідей, до протиправних дій. Втрачаючи віру у свої власні сили, людина сподівається на чийсь допомогу, очікує вказівок і починає підкорятися будь-якій політичній силі, що належним чином натискає на больові точки. Вплив на суб’єктивну бідність потребує не лише економічних заходів, а й різнопланових зусиль щодо активізації поведінки працездатного населення на ринку праці та його адаптації до нових соціально-економічних умов.

Незарєєстровані доходи

Оцінюючи рівень бідності, слід урахувувати значне поширення незарєєстрованої зайнятості й незарєєстровані (альтернативні) джерела доходів та альтернативні способи підтримки більш-менш прийняттого рівня життя насе-

лення України. Одним із них є обробіток земельної ділянки, доходи від якої в сільських родинях часто є основною статтею їхнього бюджету. Так, у середньому за 1999 рік вартість спожитої продукції, отриманої з особистого підсобного господарства, становила 44,4% сукупних ресурсів середньої сільської родини. Цей вид діяльності набув поширення також серед міського населення.

Наявність земельної ділянки за сучасних умов є одним з основних засобів уникнення (або принаймні істотного зниження) ризику бідності. Однак це не дає можливості забезпечити навіть середній рівень добробуту. За існуючими оцінками, ризик бідності для власників присадибних ділянок площею до 0,6 га становить 23,8%, а для тих, хто взагалі не має земельної ділянки, — 30,2%.

Незареєстровані доходи населення є чинником і передумовою підвищення рівня життя та платоспроможного попиту практично всіх верств населення. Проте якщо серед 10% найбідніших громадян України вони становлять лише 2 грн на місяць із розрахунку на одну особу, то серед 10% найзаможніших — 155 грн. Відповідно всі оцінки щодо масштабів, рівня та глибини бідності мають спиратися на дані не офіційно зареєстрованих доходів, а фактичних витрат або споживання населення.

Ринок праці

Скорочення виробництва й зменшення попиту на робочу силу безпосередньо позначилося на зниженні зайнятості, передусім у таких галузях, як промисловість, будівництво, сільське господарство, які традиційно визначали структуру ринку праці України. Всього протягом 2000 року до державної служби зайнятості за допомогою в пошуку роботи звернулося 1,5 млн громадян, що на 102,9 тис. більше ніж у 1999 році. Більшу частину з них становили жінки (53,3%), кожен третій (36,8%) був у віці до 28 років. Надзвичайно негативною ознакою є постійне збільшення у складі безробітних осіб, які не мають роботи тривалий час: якщо на 1 січня 1996 року частка тих, хто більше року був безробітним, становила 14,8%, то на 1 січня 2001 року — вже 33,3%. Найвищі темпи зростання безробіття (14,9%) у 2000 році мали місце в сільській місцевості. Це зумовлено реформуванням аграрного сектору, що супроводжується вивільненням працівників.

Постійно зменшується попит на робочу силу в промисловості. Зниження промислового потенціалу країни за останні 10 років виявилось настільки істотним, що чисельність працівників цієї (в минулому найважливішої) галузі економіки нині поступається кількості самозайнятих (включаючи зайнятих в особистому підсобному господарстві).

Крім того, саме у промисловості протягом останніх років спостерігається найнижчий з усіх галузей економіки рівень використання фонду робочого

часу — 67,9% у 1999 році та 71,8% у 2000 році. Це означає, що фактичне співвідношення зайнятості в промисловості та інших галузях економіки є ще нижчим. Протягом 1995—1999 років у промисловості невпинно збільшувалася частка працівників, які перебували в адміністративних відпустках (у 1995 році вона становила 3%, у 2000 році — 33,5%), тобто людей, які фактично не мають роботи та доходу й змушені орієнтуватися на незареєстрований сектор економіки. Згідно з даними статистичної звітності середніх та великих підприємств, через відпустки з ініціативи адміністрації та скорочення робочого дня (тижня) кожен працівник протягом 2000 року не відпрацював у середньому 120 годин, тобто приблизно три тижні. Як показують обстеження, втрати робочого часу з ініціативи адміністрації в більшості випадків не компенсуються.

Зростання виробництва у 2000 році суттєво не вплинуло на зменшення рівня безробіття. Станом на 1 січня 2001 року рівень зареєстрованого безробіття в цілому по країні становив 4,2% населення працездатного віку проти 4,3% на 1 січня 2000 року. Найвищий рівень безробіття зареєстровано в Житомирській області — 8,1%, Рівненській — 7,2, Тернопільській — 7,0 та Сумській — 6,5%.

Особливо небезпечним є зростання протягом останніх років так званого родинного безробіття, характерного для малих міст. У сім'ях, де немає безробітних, рівень бідності становить 23,1%. Наявність у домогосподарстві хоча б одного безробітного збільшує ймовірність бідності наполовину, двох — у 2,3 раза, а трьох і більше (на жаль, в Україні, особливо у так званих депресивних регіонах, є й такі родини)—у 2,6 раза.

Особливу тривогу викликає те, що майже половина безробітних жінок має неповнолітніх дітей, а 6% — це багатодітні матері.

Така ситуація є свідченням та наслідком загальних негараздів на ринку праці. Це вимагає від Уряду істотного коригування державної політики оплати праці та зайнятості населення, підтримки підприємницької діяльності, самозайнятості, малого та середнього бізнесу. Якщо соціальну підтримку пенсіонерам та сім'ям із дітьми доцільно здійснювати шляхом адресних виплат, негрошової допомоги чи наданням пільгових послуг, то працездатне населення потребує принципово інших форм державної підтримки — заходів щодо підвищення його конкурентоспроможності, допомоги у працевлаштуванні, у відкритті власної справи тощо.

Рівень та структура споживання

Матеріальні нестатки змушують населення обмежувати себе в харчуванні, придбанні необхідних непродовольчих товарів, а також призводять до несвоєчасної (або в неповному обсязі) оплати житлово-комунальних послуг.

Протягом 1991—2000 років питома вага вартості харчування у структурі витрат збільшилася від 32,8 до 64%, водночас якість раціону значно погіршилася. У 1999 році енергетична цінність добового раціону становила лише 2505 ккал (у 1990 році — 3597), уміст протеїну — 73,4 г (у 1990 році — 105,3), жирів — 71,1 г (у 1990 році — 124), кальцію — 848 мг (у 1990 році — 1362). При цьому енергетична цінність раціону харчування 10 млн осіб (тобто майже п'ятої частини населення країни) не перевищує 2100 ккал, що, за визначенням Всесвітньої організації охорони здоров'я, є порогом бідності.

Протягом першої половини 2000 року порівняно з першим півріччям 1999 року споживання основних продуктів харчування (цукру, хліба, олії та інших рослинних жирів, плодів та ягід, овочів, м'яса) дещо збільшилося. Але водночас збільшився й розрив у якості харчування багатих і бідних.

Значна частина населення не має можливості задовольнити свої потреби в найкорисніших продуктах харчування. Низький рівень споживання продуктів тваринного походження зумовлює також недосконалість структури харчування. Загальне погіршення структури споживання найбільш гостро позначається на бідних верствах населення, які змушені обмежувати себе практично в усьому, за винятком хліба та картоплі. Середня вартість харчування 10% найбідніших громадян України не досягає 50 грн на місяць. Ці люди споживають у шість разів менше м'яса та риби, плодів та ягід, у п'ять разів — молока, в чотири рази — яєць, у три рази — овочів, у дев'ять разів — плодів та ягід, аніж 10% найзаможніших громадян.

Ознакою бідності є також споживання значною частиною населення забруднених продуктів харчування. У людей не вистачає коштів на продовольчі товари, виготовлені з екологічно чистої сировини, або вирощені без хімічних компонентів. Споживання неякісних харчових продуктів неминуче призводить (і цей процес розвиватиметься й далі) до зростання кількості дітей з уродженими вадами. Вони часто хворіють і відстають у своєму розвитку.

Бідність у демографічному вимірі

Однією з найвиразніших ознак зuboжіння є скорочення загальної чисельності населення. Найбільша його чисельність за всю історію була в Україні на початку 1993 року — 52,2 млн осіб, проте з того часу вона неухильно зменшується. 2000 рік зустріли 49,7 млн осіб, тобто майже стільки, скільки було, за розрахунками, у 1978 році, а 2001 рік — лише 49,3 млн.

Цей процес не можна пояснювати виключно соціально-економічними негараздами. Сучасна депопуляція бере початок від 60-х років, коли сумарний коефіцієнт народжуваності знизився до рівня, який не забезпечує навіть простого відтворення поколінь. Наслідком цього процесу є прискорене старіння насе-

лення України (а відповідно й рівень смертності), низька питома вага жінок активного репродуктивного віку (а відповідно й рівень народжуваності).

Протягом 1999—2000 років процес скорочення народжуваності стрімко прискорився, і це вже наслідок випереджального зниження рівня життя сімей з дітьми, розриву між реальними умовами життя і сформованими стандартами, невпевненості в майбутньому. Протягом останніх років молоді сім'ї дедалі частіше відмовляються від народження не тільки другої чи третьої, а й навіть першої дитини. Як наслідок у 2000 році народжуваність була удвоє нижчою за ту, що необхідна для простого відтворення населення.

Зниження рівня життя призвело також до погіршення стану здоров'я та зростання смертності населення, хоча цей зв'язок і не є таким очевидним. Скоріше, може йтися про його опосередковані прояви — через погіршення раціону харчування, медичного обслуговування, недоступність для широких верств населення значної частини ліків, відмову від занять спортом, хронічні психологічні та емоційні перевантаження, працю в несприятливих умовах тощо.

Важливою ознакою впливу бідності на стан здоров'я населення України є збільшення чисельності хворих на туберкульоз (за ознаками вперше встановленого діагнозу, а також перебування на обліку в медичних закладах). Протягом 90-х років невпинно збільшувалася кількість померлих від цієї хвороби. Якщо на початку 1996 року на обліку в медичних установах перебувало 1,5 тис. ВІЛ-інфікованих та хворих на СНІД, то на початку 2000 року — 26,9 тис.

Протягом 1997—2000 років показники смертності дещо скоротились. Спостерігається зниження смертності немовлят і зростання середньої очікуваної тривалості життя, передусім чоловіків.

Безпосередньою реакцією населення на низький рівень життя та негаразди є міграційний відплив. Щорічно, протягом 1994—2000 років, унаслідок міграції загальна чисельність населення України скорочувалася приблизно на 90 тис. осіб, причому найбільш активних, ініціативних, освічених. І хоча протягом 1999—2000 років від'ємне сальдо міграції знизилось більш як удвоє, офіційні дані відображають лише верхівку айсберга. Значна частина мігрантів (особливо тих, хто їде на заробітки) залишає територію країни нелегально. Україна перетворилася на постачальника дешевої і доволі кваліфікованої робочої сили для багатьох країн близького й далекого зарубіжжя. За даними Національного інституту українсько-російських відносин, тільки в Росії працює більш як 300 тис. наших співвітчизників.

Одним із найнебезпечніших проявів еміграції є так званий *відплив інтелекту*. Несприятливі умови праці науковців, неможливість реалізувати себе на батьківщині призводять до постійного виїзду певної їх частини за кордон. Після трирічного зниження темпів еміграції висококваліфікованих фахівців простежується новий її сплеск. У 2000 році до країн із привабливішими для наукової діяльності умовами виїхали 151 доктор і кандидат наук (на 11% більше

аніж у 1999 році). Усього ж протягом 1995—2000 років Україну залишили 270 докторів і 640 кандидатів наук, чверть із них — перспективні фахівці у віці до 40 років і третина — у віці 41—50 років.

2. СКЛАД БІДНИХ ВЕРСТВ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

Працююче населення

Найбільш тривожний симптом — висока частка бідних серед працюючого населення. На відміну від більшості інших країн наявність роботи в Україні не є гарантією бодай мінімального достатку. Близько 78% усіх бідних становлять сім'ї, де хтось із дорослих працює.

Це має своє пояснення: протягом 1991—2000 років у країні відбувався процес постійного знецінення робочої сили, що є типовою ознакою бідності в суспільстві. Знижується питома вага оплати праці у валовому внутрішньому продукті від 53,1% в 1990 році до 44,5% у 1999 році. Скорочення реальної заробітної плати випереджає падіння ВВП та продуктивності праці. Нині заробітна плата скоротилася до рівня, який не забезпечує працівникові обсягів споживання матеріальних благ, достатніх для розширеного відтворення його фізичної та інтелектуальної здатності до праці. Майже чверть працівників у галузях економіки отримують заробітну плату нижче межі бідності, а близько 70% — менше прожиткового мінімуму, що становив у 2000 році в середньому на душу населення 270,1 грн, а в 2001 році — 311,3 грн.

Позитивні зрушення в економіці країни, що відбувалися протягом 2000 року, супроводжувалися подальшим звуженням внутрішнього споживання і зниженням реальної заробітної плати на 0,9%. Типовим для багатьох галузей економіки було встановлення заробітної плати на рівні, значно нижчому визначеного мінімуму. У грудні 2000 року 2326,9 тис. осіб, які відпрацювали не менш як половини місячного фонду робочого часу (22,3%), було нараховано заробітну плату, що не перевищувала її мінімального рівня. Як і в попередні роки, зберігається натуралізація в оплаті праці. За 2000 рік зайнятим у галузях економіки видано в рахунок заробітної плати продукції на 3,5 млрд грн (11,2% нарахованого до виплати фонду оплати праці). Це грубе порушення чинного законодавства, однак такі процеси лишаються поза увагою Уряду. Як і раніше, зберігається визначення зарплати за залишковим принципом і відповідно вкрай низька її питома вага в собівартості продукції.

Падіння виробництва в поєднанні з прорахунками в політиці оплати праці, цілковита втрата державою регулятивної функції у цій сфері призвели до того, що заробітна плата перестала виконувати свої базові економічні функції — забезпечувати відтворення робочої сили й бути мотивацією та стимулом

до праці. Підтвердженням цього є зниження протягом останніх 10 років від 67,5 до 34,1% частки оплати праці в сукупних ресурсах населення й натомість дворазове збільшення надходжень від особистого підсобного господарства, яке для багатьох перетворилось на основне джерело доходів й основний вид діяльності. Така тенденція відображає перетворення винагороди за послуги робочої сили в різновид соціальної допомоги, що неминуче знижує мотивацію до праці.

Проте наведені дані охоплюють лише зареєстрований сектор економіки. Ймовірно, що вказані тенденції мали б інший характер за умови врахування обсягів виробництва, зайнятості та доходів у незареєстрованому секторі, який, за оцінками спеціалістів, сягає половини зареєстрованого.

Надзвичайно гострою залишається проблема заборгованості з виплатою заробітної плати. На 10 січня 2001 року вона становила 4,9 млрд грн, причому 70% цієї суми припадає на промислові та сільськогосподарські підприємства, де працює більш як 40% зайнятих у галузях економіки (45% на великих і середніх підприємствах). Загальний обсяг боргу на 10 січня 2001 р. дорівнював фонду оплати праці, нарахованому всім зайнятим в економіці за півтора місяця. Усього вчасно не отримали заробітну плату 6,5 млн осіб, або майже кожен другий із зайнятих на великих і середніх підприємствах. У промисловості таких працівників 2 млн, або 52,9% загальної їх кількості. У сільському господарстві своєчасно не виплачено заробітну плату 81,0% працівників, у будівництві — 56,1%. Кожному з тих, хто вчасно не отримав заробітну плату, у середньому не виплачено 754 грн, 39,3% працівників не виплачено (повністю або частково) заробітну плату за півроку й більше. У сільському господарстві таких працівників було в минулому році 50,5%. Характерно й те, що 67,2% сукупної суми невиплаченої зарплати припадає на підприємства недержавної форми власності. Найбільш гостро ця проблема постала на акціонерних та приватних підприємствах. Держава не має ефективних механізмів її розв'язання.

Надзвичайно важливим засобом запобігання бідності є належна професійно-освітня підготовка населення. Наявність бодай однієї особи з вищою освітою у складі домогосподарства удвоє знижує ризик бідності і є вагомим чинником вищого рівня життя загалом. Із підвищенням освітнього рівня членів сімей збільшується частка грошових доходів у загальних доходах домогосподарств і відповідно зменшується значення підсобного господарства та інших джерел натуральних надходжень. Якщо в домогосподарствах, де жоден із дорослих не має навіть середньої освіти, грошові доходи не перевищують половини сукупних, то там, де всі дорослі мають вищу освіту, цей показник наближається до 80%.

Однак витрати підприємств на професійну підготовку своїх працівників за останній період різко (більш як у 12 разів) знизилися. У 1999 році вони становили в середньому всього 16,2 грн на одну особу, а в сукупності — близько 0,3%

загальної суми витрат роботодавців на робочу силу. Держава також повністю втратила регулятивну функцію в цій надзвичайно важливій сфері.

Сім'ї з дітьми

Сім'ї з дітьми найбільше ризикують збідніти, причому цей ризик прямо пропорційний кількості дітей до 18 років. Так, якщо рівень бідності серед сімей з однією дитиною дорівнює 29,5%, з двома — 35,9, з трьома — 47,0, то серед сімей, що мають чотирьох дітей, він зростає до 64,1, а п'ятьох і більше — до 88,7%.

Цей чинник особливо дається взнаки у сім'ях, де дітям не виповнилося трьох років (рівень бідності в них становить 44,1%).

Таким чином, переважна частина (75,5%) бідного населення України — це сім'ї з дітьми до 18 років. За низького рівня оплати праці навіть двоє працюючих батьків не в змозі забезпечити нормальне (за існуючими низькими національними стандартами) життя своїм неповнолітнім дітям. При зайнятості обох батьків 26,1% сімей з дітьми (у складі яких немає пенсіонерів або інших непрацюючих дорослих) є бідними. Причини цього криються не лише в низькому рівні оплати праці, а й мізерній соціальній підтримці сімей з дітьми.

Таблиця 3

Співвідношення допомоги на дітей
сім'ям із середньою заробітною платою, %

Види допомоги	Роки					
	1994	1995	1996	1997	1998	1999
По догляду за дитиною-інвалідом	33,1	15,9	11,7	10,3	9,8	14,3
На дітей одиноким матерям	13,4	6,3	4,6	3,6	3,5	4,0
На дітей військовослужбовців строкової служби	24,7	9,7	7,3	6,3	6,1	6,1
На дітей, батьки яких ухиляються від сплати аліментів	13,3	6,1	4,4	2,9	3,0	3,8

Це засвідчує, зокрема, багаторазове зростання розриву у співвідношенні різних видів допомог на дітей сім'ям із середньою заробітною платою.

Проте навіть такі мізерні суми населення своєчасно не отримує. Передбачена законом державна допомога сім'ям із дітьми є чи не єдиним видом соціальних трансфертів, заборгованість за яким невпинно зростає: за 1999 рік — у 1,6 раза, за 2000 рік — у 1,4. Станом на 1 січня 2001 року вона становила 61,5 млн грн, тобто зросла за рік на 17,7 млн грн.

До того ж, за даними обстежень чинна система пільг не забезпечує надання допомоги саме бідним верствам. Більше того, вона сприяє зростанню доходів відносно заможних верств населення, поглибленню диференціації матеріального рівня. Якщо бідна родина отримувала в 1999 році у вигляді пільг 8,1 грн на місяць із розрахунку на умовно дорослого, то заможна — 29,7 грн. При цьому питома вага пільг у сукупних доходах населення збільшується, відповідно до рівня життя сім'ї, від 0,4% у 10% найбідніших, до 1,8% у 10% найзаможніших. Така статистика зобов'язує Уряд кардинально вдосконалити систему соціальної допомоги населенню, у тому числі пільг.

Населення пенсійного віку

Нинішня пенсійна система не забезпечує взаємозв'язку між трудовим внеском працівника і розміром його пенсії, а також заінтересованості у формуванні пенсійного бюджету. Пенсії нижче встановленої межі малозабезпеченості отримують 96% загального числа пенсіонерів. Залишаються дуже низькими розміри допомоги та соціальних виплат.

Проте, як засвідчують дані статистичних обстежень, низький рівень пенсій, отримуваних на загальних засадах, не є вирішальним чинником зuboжіння. Переважна частина населення пенсійного віку використовує всі можливості для праці (частково як наймані працівники в зареєстрованому секторі, частково — в особистому підсобному господарстві, частково — у “тіньовій” економіці). Більше третини населення 60(55)—70 років продовжує працювати (включаючи тих, хто працює в особистому підсобному господарстві для забезпечення як власного споживання, так і для продажу продукції). В результаті у багатьох випадках, особливо в сільській місцевості, пенсія перестала бути основним джерелом доходів цієї категорії населення.

Водночас серед пенсіонерів є особи похилого віку, які вже не в змозі працювати. Якщо рівень бідності серед домогосподарств, що складаються виключно з осіб пенсійного віку, становить 16,1%, то серед тих, де вік глави сім'ї перевищує 70 років, — 20,9%. Ще гостріша ситуація із самотніми пенсіонерами.

Загалом, хоча рівень бідності серед цієї категорії населення не такий високий, як серед інших потенційно вразливих із погляду бідності, саме сім'ї пенсіонерів, що живуть окремо (як одинаки, так і подружні пари), становлять 8,6% бідних верств населення.

Окрім пенсій, особи похилого віку користуються низкою соціальних пільг. Багато хто з них належить до різних категорій пільговиків, передбачених державною системою пільг та гарантій для осіб, що мають статус ветерана війни, праці, військових та ін. Для тих, хто не має сім'ї, передбачено додаткові види допомоги, обслуговування за місцем проживання та в стаціонарі. Однак

ці види допомог не являють собою організованої системи й охоплюють невелику кількість людей. Одинокі особи похилого віку, які потребують сторонньої допомоги, часто їй не отримують, залишаються без медичного обслуговування та догляду.

Регіональна варіація бідності

Протягом останніх років відбувається посилення регіональної диференціації доходів і рівня життя населення, при цьому міжобласна диференціація у грошових доходах населення поглиблюється швидше ніж розрив в економічному потенціалі.

Найвищі рівні бідності характерні для південно-східних і північно-західних областей, де найменш поширені самозайнятність, особисте підсобне господарство, трудова міграція, тобто там, де населення недостатньо адаптувалося до нових соціально-економічних умов. Дещо краща ситуація в областях із відносно високим розвитком незареєстрованого сектору економіки, включаючи особисте підсобне господарство.

Дані наведеної вище таблиці засвідчують, що регіональна диференціація бідності в Україні, як і рівня життя населення загалом, має досить сталий характер.

Таким чином, за єдиними для країни критеріями бідності найвищі її рівні — в Луганській (44,8%) та Миколаївській (42,6%) областях, м. Севастополі, найнижчі — у Києві (10,9%), Чернігівській (16,1%) та Харківській (19,6%) областях.

Регіональні особливості рівня та глибини бідності мають обов'язково враховуватися при розробці стратегії подолання бідності та її реалізації в контексті регіональної політики.

3. СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ ПОДОЛАННЯ БІДНОСТІ

Розробляючи й реалізуючи стратегію подолання бідності, необхідно усвідомлювати, що цієї мети не можна досягти виключно шляхом підтримки нужденних. Потрібні комплексні підходи, урахування інтересів різних за матеріальним станом соціальних груп. Діяльність держави, спрямована на підвищення рівня життя всіх верств населення незалежно від їхнього майнового стану, має ґрунтуватися на забезпеченні сталого економічного зростання, всебічного розвитку та повнішого використання трудового потенціалу країни, поліпшення ситуації на ринку праці. Водночас невідкладними завданнями є зниження майнової нерівності через запровадження гнучкої податкової політики, раціональних

соціальних трансфертів, стимулювання малого та середнього бізнесу, захист прав дрібних акціонерів, легалізація “тіньової” діяльності та незареєстрованих доходів.

Розвиток зайнятості та ринку праці

Необхідною передумовою подолання бідності є забезпечення працездатним верствам населення умов для самостійного вирішення проблем підвищення добробуту, збалансування попиту і пропозиції на ринку праці, запобігання безробіттю. Це передбачає:

- здійснення додаткових заходів, спрямованих на стабілізацію чисельності зайнятих в усіх сферах економічної діяльності, створення нових робочих місць на базі широкого розвитку малого й середнього бізнесу;
- упорядкування процесів, пов'язаних із перерозподілом зайнятого населення між державним і недержавним секторами економіки у зв'язку зі зміною форм власності підприємств;
- підвищення територіальної мобільності населення з метою забезпечення збалансованості між пропозицією робочої сили і попитом на неї;
- створення правових і соціально-економічних засад регулювання зовнішніх трудових міграцій громадян України, а також контролю за імміграційними процесами;
- удосконалення державного регулювання ринку праці.

Підвищення доходів від трудової діяльності

Підвищення доходів від трудової діяльності має здійснюватися шляхом:

- реалізації заходів, спрямованих на зростання реальної заробітної плати, не нижчого за темпи зростання реального валового внутрішнього продукту;
- встановлення економічно та соціально обґрунтованих рівнів мінімальної заробітної плати з поетапним наближенням її розміру до прожиткового мінімуму;
- запровадження погодинної системи оплати праці із застосуванням мінімального розміру погодинної заробітної плати;
- забезпечення підтримки купівельної спроможності населення через індексацію його грошових доходів;
- посилення захисту прав працівників у сфері оплати праці, зокрема завдяки розвитку соціального партнерства та договірного регулювання трудових відносин;

- здійснення комплексу заходів щодо стимулювання легалізації неза-реєстрованої трудової діяльності;
- забезпечення оптимальної міжпрофесійної, міжкваліфікаційної, міжпо-садової та міжгалузевої диференціації заробітної плати всіх категорій працю-ючих;
- зменшення оподаткування фонду оплати праці та зміни системи опо-даткування доходів громадян через поглиблення диференціації ставок, підви-щення рівня неоподаткованого мінімуму доходів громадян до розміру мінімаль-ної заробітної плати.

Основним напрямом спрямування зусиль мають бути реалізація затверд-женої Указом Президента України Концепції подальшого реформування опла-ти праці, внесення змін у податкове законодавство, прийняття Урядом норма-тивних актів, що регламентують порядок проведення індексації грошових до-ходів громадян, тощо.

Соціальне страхування — як запобіжний захист від втрат доходу

Основними завданнями, які належить здійснити Урядові у процесі ство-рення системи загальнообов'язкового державного соціального страхування, є такі:

- удосконалення інституцій, які надають соціальні послуги та допомогу, забезпечення мінімальних гарантій соціального захисту безробітним громадя-нам через поступове підвищення мінімального розміру допомоги по безробіттю: у 2001 році — не нижче 30% мінімальної заробітної плати, від 2002 року — не нижче 35—40% мінімальної заробітної плати;
- запровадження у 2001—2003 роках пенсійної системи, що матиме три складники: солідарну систему, призначену для захисту від бідності населення похилого віку; загальнообов'язкову накопичувальну систему, яка забезпечить громадян додатковими виплатами після виходу на пенсію; добровільну накопи-чувальну систему для людей, які виявлять бажання отримувати ще вищі пенсії за рахунок сплати більших внесків протягом періоду трудової діяльності;
- забезпечення фінансової стабілізації солідарної пенсійної системи, для чого у 2001 році завершити розмежування джерел фінансування пенсійних вип-лат, призначених за різними пенсійними програмами; запровадження у повно-му обсязі персоніфікованого обліку заробітку та внесків населення в системі за-гальнообов'язкового пенсійного страхування; поступове підвищення пенсійно-го віку в поєднанні із заохоченням відстрочки виходу на пенсію; забезпечення зв'язку розміру пенсій зі страховим стажем та розміром заробітної плати, з якої сплачені внески;

- підвищення ролі накопичувальної системи одночасно зі зростанням реальної заробітної плати та створенням необхідних фінансово-економічних передумов, сприятливого інвестиційного середовища;

- забезпечення протягом 2001—2002 років співвідношення пенсії і заробітної плати не нижче 50% із наступним підвищенням цього показника у 2003—2004 роках до 55—60%;

- упорядкування виплати пільгових пенсій;

- запровадження у 2001—2003 роках обов'язкового соціального медичного страхування з урахуванням результатів експерименту, проведеного в м. Києві та Київській області;

- запровадження у 2001—2003 роках загальнообов'язкового державного соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань, що забезпечить соціальний захист потерпілих на виробництві на страхових принципах, включаючи солідарно-розподільний, надання потерпілим у повному обсязі страхових виплат і соціальних послуг, сплату боргу підприємств за ушкодження, що призвели до розладу здоров'я, вирішення важливих питань охорони праці, профілактики нещасних випадків та професійних захворювань;

- запровадження у 2001—2003 роках соціального страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням, що дасть можливість змінити умови надання допомоги у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю, формувати відповідальніше ставлення працівників до свого здоров'я, економічно зацікавити роботодавців у скороченні періоду відсутності працівників на роботі, а також поліпшувати профілактику захворювань;

- акумулювання коштів у рамках єдиного фонду й використання їх за цільовим призначенням на засадах солідарності та рівності прав застрахованих.

Запровадження консолідованої системи адресної соціальної допомоги

Одним із основних напрямів діяльності Уряду у 2001—2002 роках у подоланні бідності має стати реформування системи соціального захисту в напрямі посилення адресної державної соціальної допомоги. Відповідні заходи мають здійснюватися через систему регулювання гарантованого мінімального доходу, який визначатиметься на основі величини прожиткового мінімуму та рівня його забезпечення. Об'єктом надання державної соціальної допомоги виступає сім'я, яка потребує державної підтримки.

Систему гарантованого мінімального доходу для всіх категорій громадян слід запроваджувати й утверджувати поетапно, виходячи з економічних можли-

востей держави. На першому етапі державна соціальна допомога має надаватися тільки найменш забезпеченим сім'ям, а розмір гарантованого мінімального доходу, що дає право на призначення соціальної допомоги, встановлюватиметься як частина прожиткового мінімуму. На наступних етапах (у період сталого розвитку економіки) державна соціальна допомога надаватиметься усім бідним сім'ям, а розмір гарантованого мінімального доходу поступово наблизатиметься до величини прожиткового мінімуму.

У процесі реформування системи надання державної соціальної допомоги необхідно:

- забезпечити адміністративно-фінансову консолідацію програм надання соціальної допомоги;
- створити єдину базу даних отримувачів усіх видів соціальної допомоги, включаючи одноразові;
- удосконалити механізм фінансування державної соціальної допомоги й забезпечити його захищеність у державному та місцевих бюджетах;
- призначати різні форми соціальної допомоги, виходячи з єдиної методики обчислення сукупного доходу сім'ї (у тому числі від власності), обрахованого на одного її члена.

Соціальна підтримка інвалідів

Слід приділити більше уваги особам з обмеженими фізичними можливостями, створити максимально сприятливі умови для їхньої адаптації до суспільного життя, професійної реабілітації та зайнятості, запобігання соціальної ізоляції.

У рамках цієї політики мають бути передбачені:

- формування державної служби медико-соціальної експертизи та реабілітації інвалідів;
- створення мережі багатопрофільних реабілітаційних установ;
- визначення гарантованого комплексу реабілітаційних заходів, технічних засобів та послуг, що надаються інвалідові безплатно за рахунок бюджетних асигнувань;
- запровадження порядку обов'язкової участі роботодавця у забезпеченні реабілітації працівників, які постраждали на виробництві;
- розвиток виробництва нових видів реабілітаційної техніки для інвалідів, а також організація системи її обслуговування;
- створення необхідної інфраструктури для реалізації можливостей інвалідів в усіх сферах, поліпшення умов їхнього життя;
- державна підтримка громадських об'єднань інвалідів та спеціалізованих підприємств, де використовується їхня праця.

Соціальна підтримка сімей з дітьми та дітей, позбавлених батьківського піклування

У контексті цієї роботи Уряд має забезпечити здійснення таких заходів:

- розвиток нових соціальних технологій підтримки сім'ї й стимулювання різних видів добровільного страхування, особливо дітей та молоді;
- розробка та поетапне запровадження довготермінового освітнього кредитування;
- запровадження довгострокового пільгового споживчого, в тому числі житлового, кредитування молодих сімей, які мають дітей;
- реалізація державних соціальних гарантій безплатної медичної допомоги, освіти й загальнодоступного додаткового навчання, оздоровлення та відпочинку, соціальної підтримки й захисту;
- удосконалення системи надання адресної допомоги на дітей;
- посилення профілактики бездоглядності та правопорушень у дитячому й молодіжному середовищі через реалізацію спеціальних цільових програм, патронажного обслуговування дітей із функціонально неспроможних сімей, посилення інформаційно-консультативної роботи з сім'ями, а також розширення мережі сімейних дитячих будинків;
- забезпечення додаткових державних гарантій соціальної реабілітації та адаптації дітей, які перебувають у скрутних життєвих обставинах, у тому числі сиріт, інвалідів, дітей, що потерпіли від екологічних і техногенних катастроф;
- підтримка громадських та благодійних організацій, які функціонують за рахунок спонсорських, благодійних коштів, гуманітарної допомоги.

* * *

З урахуванням визначених у цій доповіді проблем Кабінетові Міністрів України слід невідкладно розробити Комплексну програму подолання бідності з визначенням цілісної системи заходів, розрахованих на коротко-, середньо- та довготермінову перспективу. Ця Програма підлягає схваленню Верховною Радою, а в її виконанні мають об'єднати свої зусилля органи державної влади та місцевого самоврядування, широка громадськість.

ПОЛІТИКА СТАНОВЛЕННЯ СЕРЕДНЬОГО КЛАСУ

Додаток до Послання Президента
України до Верховної Ради
України “Про внутрішнє
і зовнішнє становище України
у 2001 році”

Вступ

Основою соціальної стабільності в сучасному світі є потужний і численний середній клас — головний складник громадянського суспільства. У більшості країн із розвинутою економікою він охоплює понад 60% населення. Як основний платник податків середній клас формує державний та місцеві бюджети, визначає споживчу поведінку населення й параметри внутрішнього ринку, через накопичення та участь у різноманітних системах страхування забезпечує інвестиційний потенціал, завдяки домінуванню у громадських і політичних організаціях визначає поведінку електорату й моральні стандарти суспільства, через участь у виборчому процесі виконує функції носія демократії та політичних свобод. **Отже, розвиток демократії, становлення громадянського суспільства і формування середнього класу — це ідентичні процеси.**

Узагальнення наявних у світовій літературі визначень середнього класу дає підстави кваліфікувати його як соціальне угруповання, що має набір певних характеристик:

- визначений рівень доходів; володіння нерухомістю; наявність власної справи; висока освіта і професійна кваліфікація;
- задоволеність своїм статусом;
- помірний політичний консерватизм, заінтересованість у підтримці соціальної стабільності;
- суб'єктивна ідентифікація себе з середнім класом.

Залежно від економічної ситуації та домінуючих ідеологічних принципів у різних суспільствах чинники, яким надає перевагу населення при визначенні своєї належності до середнього класу, є різними.

В Україні процес формування середнього класу, який відповідав би за майновим статусом та рівнем особистих доходів критеріям розвинутих країн, перебуває поки що на початковому етапі. Це пояснюється насамперед низьким рівнем життя населення. Крім того, велика кількість людей, які наближаються до статусу середнього класу, отримують значну частину доходів без реєстрації і не сплачуючи податків. Це зумовлює певну суперечливість їхніх відносин із державою, а отже, й труднощі в реалізації своєї суспільної функції — бути основою соціально-політичної стабільності.

Водночас, виходячи з особливостей перехідного періоду й трансформаційних процесів, **не варто обмежувати чисельність і структуру середнього класу лише прошарком населення, яке повністю відповідає загально визнаним його критеріям у розвинутих демократичних країнах.** Пошук прототипів середнього класу серед елементів соціальної структури українського суспільства виявляє певну верству, яка має достатній освітній, культурний та економічний потенціал і претендує на виконання відповідних функцій. З урахуванням зазначених обставин **належність до середнього класу в сучасній Україні визначається в цій доповіді за такими ознаками: власність (передусім на нерухомість — житло, землю, засоби виробництва), середні доходи, професійно-освітня підготовка та соціальний статус, ідентифікація себе як представника середнього класу.**

У доповіді використано дані державної та відомчої статистичної звітності й вибіркового обстеження, проведених Державним комітетом статистики України, Інститутом соціальних досліджень та Центром “Соціальний моніторинг”, Фондом “Демократичні ініціативи”, Радою з вивчення продуктивних сил України Національної академії наук України, банком “Аркада” та Фондом підтримки прогресивних реформ. Ураховуючи те, що порушена проблема аналізується на офіційному рівні вперше, автори дослідження не вважають наведені узагальнення та висновки незаперечними. Йдеться про постановку проблеми, яка під час трансформаційних перетворень набуває дедалі більшого значення й потребує відповідних коректив та уваги з боку законодавчої і виконавчої влади.

1. ПЕРЕДУМОВИ ФОРМУВАННЯ СЕРЕДНЬОГО КЛАСУ В УКРАЇНІ

Процес становлення середнього класу на постсоціалістичному просторі, у тому числі в Україні, має принципові особливості. Його розвиток не розпочинався з нульової позначки і відбувається двома шляхами. З одного боку, це

трансформування тих верств населення, які за своїми ознаками в УРСР виконували функції, близькі до функцій середнього класу в демократичних суспільствах із розвинутою ринковою економікою, а з іншого — формування нового середнього класу з молоді і тих груп населення, які з набуттям власності та відповідної психології увійшли до середнього класу вже за нових соціально-економічних умов.

Трансформація середніх верств суспільства тоталітарного соціалізму

У суспільстві тоталітарного соціалізму аналогів середнього класу сучасних європейських країн не було. Окремі верстви населення — освітяни, інженери, військові, науковці, лікарі, державні, партійні та профспілкові функціонери, робітники високої кваліфікації тощо, хоча й мали певні ознаки середнього класу (високу професійно-освітню підготовку, соціальний статус, рівень доходів, який забезпечував задоволення нерозвинених потреб), не виконували (й не могли виконувати) визначальних його функцій — основного інвестора, носія демократизації суспільства, гаранта політичних та економічних свобод, бази вертикальної мобільності суспільства. Тому вони могли розглядатися лише як “квазісередній” клас, тобто середні верстви населення, які за умов адекватної політики та соціально-економічної ситуації могли швидко набутися ознак середнього класу.

Однак ця обставина не була врахована на самому початку трансформаційних процесів. Ситуація розвивалася таким чином, що в процесі ринкових перетворень та супутніх неминучих соціальних деформацій соціально-економічний статус значної частини цієї групи було зруйновано.

Йдеться насамперед про вплив на зазначені процеси тривалої економічної кризи, яка спричинила падіння рівня життя широких верств населення. Навіть зростання реальних доходів та реальної заробітної плати протягом 1999—2001 років не компенсувало втрат попередніх років. Сьогодні можна лише констатувати перевищення рівня реальної заробітної плати та реальної пенсії, які отримувало населення в 1993 році. Щодо втрат 1991—1992 років, то їх ще потрібно надолужити. Це залишається одним із найважливіших завдань Уряду. Зниження легальних доходів лише частково компенсується формуванням у значної частини населення незареєстрованих надходжень. Загалом падіння рівня життя широких верств населення стало істотною перешкодою на шляху формування середнього класу.

Аналогічні наслідки мали зміни на ринку праці. Безробіття, рівень якого, незважаючи на помітні позитивні економічні зрушення 2000—2001 років, ста-

новить відповідно 20,4—18,6% (включаючи незареєстровану та приховану його форми), практично однаковою мірою охопило професійні верстви суспільства.

Далася взнаки також значна девальвація освіти, за якої особи з вищою освітою змушені виконувати невластиві їм функції. Як засвідчує аналіз, саме люди з вищою освітою втрачали роботу за перших ознак економічної кризи. Значній їх частині допомагає додаткова зайнятість, яка, проте, не має нічого спільного з набутою професією та кваліфікацією, а в 97,4% випадків є незареєстрованою. Особливо поширена така вимушена діяльність у західних регіонах, на Вінниччині та в Криму. Так, за даними обстежень, у Волинській області незареєстрованою економічною діяльністю охоплено 46,3% усіх працюючих, у Вінницькій — 43,7, на Львівщині — 32, у Закарпатській області — 31,3, у Криму — 29,3%. На перший погляд, це дає можливість додаткового заробітку, однак на практиці неминуче стає перешкодою для підвищення кваліфікації та просування по службі за основним місцем роботи.

Поглиблення економічної диференціації

Вибіркові обстеження практично не дають уявлення про найзабезпеченіші верстви населення. Так, у 2001 році, за даними Державної податкової адміністрації (ДПА), офіційні річні доходи 185 осіб становили від 500 тис. до 1 млн грн, а в 75 осіб — перевищили 1 млн грн. За даними ДАІ, населення України володіє майже 5,5 млн автомобілів, тоді як за підсумками обстеження умов життя домогосподарств — лише 2,8 млн. Така розбіжність пояснюється тим, що домогосподарства, які мають високі доходи (про що свідчить, зокрема, наявність автомобіля) не охоплюються обстеженням. Відповідно розрахунки показників економічної нерівності є істотно заниженими. За експертними оцінками, що спираються на непрямі дані (наявність дорогих автомобілів, дорогих екскурсійних турів, продаж дорогих меблів, предметів розкоші тощо), доходи 10% найзаможніших верств населення України перевищують доходи такої ж кількості найбідніших приблизно у 12—15 разів. Наслідком глибокого майнового розшарування є формування соціально поляризованого суспільства, а не суспільства з потужним середнім класом.

Економічне зростання 2000—2001 років не тільки не зменшило, а й навпаки, посилило майнову нерівність населення. Про це свідчить, зокрема, майже двократне зростання чисельності осіб, чий офіційні річні доходи перевищують 1 млн грн.

Унаслідок дії цих та інших чинників, притаманних попередньому етапові реформ, **потенціал середнього класу було значною мірою втрачено**. Чимало представників середніх верств радянського суспільства з різних причин (передусім через постаріння чи неможливість адаптуватися до нових умов) утратили ко-

лишній соціальний статус, вважають себе бідними й вимагають підтримки держави. Це — пенсіонери, яким пенсію призначено відповідно до Закону “Про пенсійне забезпечення”; лікарі, працівники освіти та інших галузей бюджетної сфери; висококваліфіковані (нерідко з вищою освітою) працівники підприємств, які отримують мізерну заробітну плату або перебувають у неоплачуваних відпустках; фахівці з вищою освітою, змушені виконувати роботу, яка не відповідає їхній кваліфікації та вимогам щодо статусу.

Аналізуючи основні процеси становлення середнього класу, слід урахувати й таке. У структурі населення України є певна частина людей з високою професійно-освітньою підготовкою, які отримують доволі високі (вищі за середні) доходи, однак не можуть бути віднесені до середнього класу. Це особи, пов’язані з тіньовим капіталом та бізнесом, власники приватних підприємств, які використовують отримані фінансові ресурси для надмірного особистого споживання, а не розвитку виробництва, корумповані посадові особи органів державної влади, ті, хто співпрацює з кримінальними структурами тощо. Життєві позиції та інтереси таких людей суперечать логіці ринкової трансформації економіки, політиці реформ, вони також не заінтересовані в соціально-політичній стабільності суспільства.

Формування класу власників

У ході економічних реформ процес утворення прошарку людей, які є власниками майна, здійснювався у кількох напрямках.

Приватизація житла. Певних позитивних результатів у створенні класу власників вдалося досягти завдяки послідовному здійсненню політики приватизації житла. Протягом 1994—2000 років кількість приватизованих квартир збільшилася з 902,8 тис. до 4841,7 тис.; нині приватизовано близько 70% сукупного житлового фонду країни, власниками нерухомості стали 13 млн осіб. За даними Асоціації фахівців із нерухомості України, щорічно реєструється понад 500 тис. угод купівлі-продажу нерухомості за участі близько 3 млн осіб. Річний оборот вітчизняного вторинного ринку життя становить близько 3 млрд дол. США, з яких 60—65% — операції з житлом (із них 14—17% припадає на м. Київ).

Водночас якість житла здебільшого дуже низька, а забезпеченість ним населення не відповідає стандартам навіть східноєвропейських країн (в Україні в середньому на одну особу припадає 17 м², тоді як у Польщі — близько 27 м²). Майже третина людей мешкає в гуртожитках, комунальних квартирах та непридатних для проживання приміщеннях. Проте низький рівень платоспроможного попиту більшості населення перешкоджає прискоренню розвитку житлового будівництва за рахунок коштів населення і формуванню вторинного ринку житла.

Підприємництво. Постійно зростає кількість підприємців — фізичних осіб та власників малих підприємств. За даними Державної податкової адміністрації України, наприкінці 2000 року їх налічувалося 1,2 млн осіб. Проте це не дає підстав стверджувати про створення численного класу підприємців. Динаміка останніх років надто повільна: у 1998 році на 10 тис. населення припадало 34 малих підприємства, у 1999 — 40, у 2000 — 44, а в 2001 році — 47.

Через відсутність сприятливого підприємницького клімату значна частина малих підприємств вимушено переходить у тінь. Це підтверджується і громадською думкою, яка ототожнює діяльність власників малих підприємств із систематичним порушенням законодавства: 61,3% дорослих громадян дотримується думки, що малий та середній бізнес в Україні розвивається переважно в тіньовій сфері. Переважна частина опитуваних вважає, що причиною цього є корупція. **Приватні підприємці, які перебувають у конфлікті із законодавством, не можуть підтримувати соціальну стабільність**, тобто не повною мірою відповідають критеріям середнього класу.

Приватизація підприємств. Важливу роль у створенні класу власників мала відіграти приватизація, яка у країнах Центральної та Східної Європи стала рушійною силою ринкових перетворень. Нині в Україні налічується 17,3 млн акціонерів, однак вони здебільшого не є реальними власниками. Значну частину населення, яка взяла участь у безоплатній приватизації, досить швидко відсторонили від володіння майном шляхом скуповування сертифікатів, їх знецінення та незаконного привласнення адміністрацією підприємств, тіньовими і кримінальними структурами. Цьому сприяє відсутність належного законодавчого захисту прав дрібних власників акцій. Більшість дрібних акціонерів не отримує від володіння приватизованим майном доходів, які б істотно впливали на рівень їхнього життя та психологію. Доходи від власності та капіталу (дивіденди від акцій та інших цінних паперів, відсотки за вкладками, доходи від здавання в оренду нерухомості тощо) становлять менш як 1% грошових доходів середнього домогосподарства. Відповідно 59,1% громадян країни вважають, що приватизація не впливає на рівень їхнього добробуту, а 25,7% характеризують її як негативне явище.

Нині в українській економіці створюється вторинний ринок. Завдяки формуванню національного капіталу відбувається концентрація розпорощених у процесі масової приватизації акцій підприємств. Це важливий крок до створення реального класу власників як складової середнього класу. Органи державної влади мають усіляко підтримувати цей процес.

Приватизація землі. Найважливішими кроками у здійсненні ринкових перетворень стали: законодавче запровадження приватної власності на землю, передавання у приватну власність громадянам земельних ділянок для ведення фермерських, особистих підсобних та присадибних господарств, розпаювання земель колективних сільськогосподарських підприємств. Усе це забезпечило

включення землі в економічний оборот, уведення в практику оренди земельних паїв, гарантування мінімальної орендної плати, а в ширшому плані — господарське самовизначення селян.

Водночас реальна орендна плата є надто низькою і навіть наявність у власності ділянки площею більш як 0,6 га з розрахунку на 1 особу не гарантує селянам добробуту.

На початок 2002 року власниками земельних ділянок загальною площею 3,4 млн га були 11,8 млн осіб. Зростає кількість і потужність фермерських господарств. За статистичними даними, на 1 січня 2002 року їх було зареєстровано 41,6 тис., середня площа сільгоспугідь становила 62,2 га. На 1 січня 2001 року ці показники становили відповідно 38,4 тис. і 56,1 га. До фермерського сектору дедалі більше наближаються особисті селянські господарства, які вилучили свої земельні паї і самостійно на них господарюють.

Процес господарського самовизначення селян та їх перехід до фермерства триватиме. Для його прискорення необхідна активна всебічна підтримка з боку органів влади, особливо у зміцненні матеріально-технічної бази особистих селянських господарств та захисті прав дрібних власників. Це забезпечить реальне становлення середнього класу в сільській місцевості.

2. СТРАТИФІКАЦІЯ НАСЕЛЕННЯ

У ході трансформаційних процесів в Україні сформувалися чотири групи населення:

бідні — особи, сукупні витрати яких із розрахунку на умовно дорослого не перевищують 75% медіанного рівня, тобто за даними трьох кварталів 2001 року — менш як 172 грн на місяць. Вони становлять 27,8% населення України. До складу бідних входять **злиденні** (витрати з розрахунку на умовно дорослого не перевищують 60% медіанного рівня, тобто за даними дев'яти місяців 2001 року становили 137 грн на місяць). Це — 15,1% населення. До решти бідних можна віднести **низькододатні** групи — витрати яких із розрахунку на умовно дорослого коливаються в межах 60%—75% медіанного рівня (137—172 грн на місяць) — 12,7% населення у 2001 році;

потенційно середньододатні або протосередні — їхні доходи перевищують межу бідності, однак є недостатніми для віднесення представників цієї групи до середнього класу (витрати з розрахунку на умовно дорослого — від 172 до 335 грн на місяць протягом трьох кварталів 2001 року). Ці люди фактично баланують між бідністю і добробутом, тому залежно від спрямованості та ефективності державної політики і результативності власних зусиль можуть у майбутньому перейти або до середнього класу, або до бідних. Відповідно **саме цей прошарок населення потребує особливої уваги в політиці формування середнього**

класу та подолання масштабної бідності. У 2001 році до цієї групи належало 48,4% населення;

середньодохідні — особи, рівень витрат яких із розрахунку на умовно дорослого коливався у межах 335—643 грн на місяць протягом трьох кварталів 2001 року. **Середньодохідний прошарок населення може розглядатись як соціальна база майбутнього середнього класу**, оскільки проміжне становище між верхівкою і низом є однією з якісних характеристик середнього класу в економічно розвинутих суспільствах Європи. До цієї групи у 2001 році належало 20,8% населення;

заможні — особи, рівень витрат яких із розрахунку на умовно дорослого протягом трьох кварталів 2001 року перевищував 643 грн на місяць; у 2001 році вони становили лише 3% усього населення.

Зростання доходів населення у 2001 році супроводжувалося легітимізацією частини незареєстрованих прибутків та поглибленням економічної нерівності з дальшою концентрацією ресурсів у руках нечисленної групи людей. Зазначені процеси не сприяли позитивним змінам в економічній структурі українського суспільства, зокрема прискореному становленню середнього класу.

Населення із середніми доходами

Середньодохідні верстви загалом у державі становлять близько 20% населення, ще 50% — це ті, чий поточні надходження є вдвічі нижчими за надходження середньодохідних груп. Їхній соціальний стан можна схарактеризувати як балансування між бідністю і добробутом. Вищою є частка середньодохідних груп у великих містах — 25,2% населення проти 19,8% у малих містах і 16,6% у сільській місцевості.

Уявлення про динаміку чисельності групи населення з доходами, що забезпечують потреби середнього класу, дають темпи зростання за 1998—2001 роки кількості автомобілів у приватній власності (на 65,3%), збільшення кількості абонентів стільникового зв'язку (у 33,7 раза), зростання протягом 1999—2001 років кількості осіб із зареєстрованими річними грошовими доходами більш як 100 тис. грн (у 3,7 раза), збільшення у 1,5 раза кількості ресторанів та кафе.

Важливим чинником, що зумовлює різницю у поточних надходженнях потенційно середніх та середньодохідних груп населення, є відмінність між внесками до родинного бюджету незареєстрованих (у тому числі одержаних з особистих підсобних господарств) грошових доходів — 23,8% у потенційно середніх і 45,4% у середньодохідних верств населення.

Згідно з офіційно зареєстрованими грошовими доходами, середньодохідні групи формуються значною мірою з осіб, які заробляють від 3 500 до 10 000 грн на рік. Їх кількість зросла від 2 млн у 1999 році до 3 млн у 2000 році й 3,8 млн у 2001 році.

Населення, яке ідентифікує себе з середнім класом

За даними соціологічних досліджень, питома вага осіб, які ідентифікують себе з середнім класом, виявилася (усупереч очікуванням, пов'язаним із масштабною бідністю) доволі високою. Саме так визначають свій статус від 32 до 45% населення країни.

Цілком очевидно, що на такі оцінки значною мірою вплинули позитивні зрушення в економіці та рівні життя протягом 1999—2001 років. У сільській місцевості частка осіб, які зараховують себе до середнього класу, на 14% більша аніж у містах. Це наслідок приватизації землі, утвердження психології, пов'язаної з приватною власністю на неї.

Основними критеріями ідентифікації себе з середнім класом є володіння нерухомістю (63%, у тому числі в сільській місцевості — 78,4%), середні доходи (59,1%), розрахунок передусім на власні сили (50,7%), наявність вищої освіти (31,2%, у тому числі в сільській місцевості — 21,6%), володіння автомобілем та сучасною побутовою технікою (19,8%, у тому числі в сільській місцевості — 26,0%). Таким чином, селяни значно більше пов'язують належність до середнього класу з матеріальним становищем, аніж міські жителі, які частіше віддають перевагу освіті та професійному статусу.

Психологічні передумови. Економічні трансформації, зокрема нові відносини власності, що змінили соціальну структуру українського суспільства, істотно позначаються на суспільній психології. Поступово долаються патерналістські настрої, сьогодні 72% дорослого населення вважають відповідальними за свій добробут себе, а не державу. Це дає підстави для оптимістичної оцінки психологічних передумов становлення середнього класу. Лише 30,3% населення, яке ідентифікує себе з середнім класом, вважає, що відповідати за добробут своїх громадян має держава (серед тих, хто не відносить себе до середнього класу, таких 52,5%), а частка тих, хто вважає відповідальним за власний добробут лише себе, серед представників середнього класу у 2,3 раза більша аніж серед інших категорій населення.

Ціннісні орієнтири. У системі цінностей населення домінують (із великим відривом) цінності особистісного характеру — здоров'я, матеріальний добробут й упевненість у завтрашньому дні. Це свідчить про розвиток принципів відповідальності за свою долю, зокрема добробут, які є стандартами життя середнього класу. Пріоритет здоров'я у громадській думці набуває особливого значення у зв'язку з дуже низьким рівнем задоволення потреб населення в медичному обслуговуванні та відпочинку. Лише 11,2% населення, у тому числі 18,8% тих, хто зараховує себе до середнього класу, вважає задоволеними свої потреби в медичному обслуговуванні; щодо відпочинку такі показники ще скромніші — 8,4 і 15,2% відповідно. Значно поступається перед індивідуальни-

ми цінностями значущість соціальної справедливості. Загальна її оцінка удвоє нижча порівняно з важливістю здоров'я.

Практично не відрізняються й напрями використання коштів у разі істотно-го їх зростання. Пріоритет надається поліпшенню поточного споживання — харчування, одяг та взуття, лікування. Бажання спрямувати додаткові кошти на інвестиції дещо частіше спостерігається в тих, хто ототожнює себе з середнім класом, проте різниця з іншими групами є незначною. Це засвідчує насамперед низький рівень споживання та недостатнє задоволення основних потреб широких верств населення. Водночас дається взнаки зневіра в можливості накопичення заощаджень, сформована протягом тривалого періоду економічної кризи та інфляції.

Наведений нижче аналіз потреб й уподобань різних соціально-економічних груп населення є ознакою доволі **потужного потенціалу формування середнього класу в Україні.**

Населення з високим рівнем освіти

Важливою передумовою створення середнього класу є високий рівень професійно-освітньої підготовки населення (див. таблицю 1).

Таблиця 1

Підготовка фахівців вищими навчальними закладами, тис. осіб

Галузь знання	Роки				Темпи зростання за 1990—2001 рр., %
	1990	1996	2000	2001	
Економіка, комерція та підприємництво	44,5	67,9	118,6	135,6	304,5
Право	3,4	12,8	28,9	33,4	988,7
Інженерні спеціальності	116,1	115,6	122,2	122,0	105,0
Усього	365,5	341,5	417,2	460,3	125,9

Попри економічні труднощі, випуск фахівців із вищою освітою у 1990—2001 роках зріс на 26%. Проте викликають занепокоєння тенденції різкого збільшення випуску економістів, юристів, менеджерів порівняно з фахівцями технічних спеціальностей. Це може обернутися істотними загрозами в майбутньому. Слід урахувувати, що серед основних показників розвитку освіти фахівці ООН за важливістю виділяють питому вагу студентів, які вивчають природничі й технічні науки, математику, обчислювальну техніку.

Висока професійно-освітня підготовка полегшує адаптацію фахівців до ринкового середовища, зокрема з огляду формування свого добробуту та адекватної поведінки. Наявність вищої освіти у 2,3 раза знижує ризик настання

бідності й в 1,6 раза підвищує ймовірність отримання середніх доходів, а також значною мірою впливає на спосіб життя, зокрема споживчу поведінку.

Згідно з міжнародними стандартами, до середнього класу належать переважно особи з високою професійно-освітньою підготовкою, що гарантує їм високий попит на ринку праці. Це, своєю чергою, зумовлюється підвищенням ролі інтелектуальної власності у формуванні людського капіталу та соціального статусу індивіда в сучасному суспільстві, науково-технологічним характером нинішнього етапу соціально-економічного розвитку.

В Україні такі переваги дає тільки вища освіта. Про це свідчать значно вищі рівні зайнятості та добробуту осіб із такою освітою. Наша держава вирізняється доволі високими показниками насиченості економіки кваліфікованими кадрами.

Водночас здобуття вищої освіти ще не гарантує сьогодні зайнятості та добробуту. Непоодинокими є випадки звернень до центрів зайнятості вчорашніх випускників вищих навчальних закладів та наступної їх перекваліфікації. За офіційними даними, понад 50 тис. випускників українських вузів не можуть працевлаштуватися за набутою спеціальністю, тому значна частина їх використовується не за призначенням. За даними обстежень, не за спеціальністю працює 70% осіб із вищою освітою в галузі фізичних, математичних і технічних, 46% — біологічних, агрономічних та медичних наук, 76% — прикладних наук і техніки.

Із підвищенням рівня освіти зростають вимоги індивіда до умов праці та її оплати, збільшуються витрати, пов'язані з перепідготовкою робочої сили, а період пошуку прийнятної роботи стає тривалішим. У разі тимчасового зупинення основної діяльності підприємства (що може тривати невизначений строк) кадри низької кваліфікації доволі швидко знаходять собі нове місце роботи, тоді як високоосвічений персонал переважно йде у вимушені відпустки, що призводить до зростання прихованого безробіття.

Високоосвічене населення зосереджене переважно у великих містах (49,6% дорослих жителів, у Києві — 62,3%). На селі вищу освіту має лише кожен четвертий.

Лише 20% дорослого населення країни вважає наявність вищої освіти вирішальним чинником входження до середнього класу (у Києві цей показник становить 39%, серед керівників підприємств та підприємців — 34, фахівців із вищою освітою — 47, службовців середньої ланки з вищою освітою — 26%). Водночас ідентифікують себе із середнім класом 43,3% осіб із вищою освітою.

Наявність вищої освіти значною мірою впливає також на погляди щодо способу життя, зокрема споживчої поведінки. Так, значно більшою серед осіб із вищою освітою є частка тих, хто робить заощадження — 14% проти 6% серед людей, які не мають навіть середньої освіти. Особи з вищою освітою витрачають більшу частину коштів (навіть за їх обмеженості) на навчання своїх

дітей. Серед тих, хто за допомогою банківських кредитів будує собі житло, особи з вищою освітою становлять близько 90%.

Населення з високим соціальним статусом

За міжнародними стандартами, до середнього класу належать насамперед професіонали, фахівці й технічні службовці, керівники, законодавці та державні службовці. З 20,2 млн зайнятих в економіці України такий статус мають майже 8 млн осіб. Основну частину їх становлять фахівці (близько 3 млн) та керівники різного рівня (1,5 млн). Практично всі вони є найманими працівниками й нерідко забезпечують собі прийнятний рівень життя за рахунок доходів від додаткової роботи, переважно без реєстрації. Незареєстрована економічна діяльність, що є додатковим джерелом доходів населення, найбільше поширена в сільсько-муніципальному господарстві (67,2% усіх зайнятих), торгівлі (32,9%) та будівництві (16,7%).

Із середнім класом ідентифікує себе переважна більшість керівників підприємств та установ, підприємців (83%), фахівців технічного або гуманітарного профілю з вищою освітою (70%), службовців середньої ланки з вищою освітою (60%), учнів та студентів (69%).

Ядро середнього класу в Україні

Як зазначалося в попередніх розділах, із середніми верствами суспільства ідентифікують себе від 32 до 45% дорослого населення. Більший оптимізм виявляють чоловіки — переважно через свої вищі індивідуальні доходи — та молоді із властивими їй сподіваннями на краще майбутнє.

Таблиця 2

Поділ дорослого населення за самоідентифікацією, 2001 рік, %*

Соціальна верства	Усе населення	Чоловіки	Жінки	Вікові категорії, років		
				18—28	29—49	50 і старші
Еліта	1	1	1	1	1	1
Середній клас	45	47	43	64	54	27
Бідні	50	49	52	30	41	68
<i>Не визначились</i>	4	3	4	5	4	2
Разом	100	100	100	100	100	100

* За даними Українського інституту соціальних досліджень та Центру “Соціальний моніторинг”, узагальненими за результатами опитування 2020 респондентів.

Ідентифікація середнього класу, проведена на підставі аналітичних оцінок, одночасно за середнім рівнем доходів, вищою освітою та високим соціальним статусом дає нижчий показник — 12,3% населення країни. Це можна вважати своєрідним ядром уже сформованого середнього класу. Крім того, ще приблизно 40 — 45% населення має потенційні можливості входження до середнього класу — це особи, які мають належну освіту, професійну підготовку, бажання працювати й самостійно, без сподівань на будь-яку підтримку, забезпечувати прийнятний рівень життя собі і своїй родині. Завдання законодавчої та виконавчої влади — глибше досягнути інтереси й потреби цих верств населення і сприяти розвитку тих сфер економіки, які спроможні забезпечити їхнє переміщення до середнього класу.

Регіональні відмінності у формуванні середнього класу

Особливості соціально-економічного та демографічного розвитку окремих регіонів України зумовлюють нерівномірність формування середнього класу й потенціалу його розвитку. Найвища концентрація середнього класу спостерігається у столиці, де відповідні доходи має понад 40% населення, вищу освіту — 62%, високий професійний статус — 19% і 48% ідентифікують себе із середнім класом. Відповідно ядро цього класу становить 21% населення міста. Найменшим такий прошарок є у Вінницькій, Волинській, Миколаївській, Сумській, Херсонській та Чернівецькій областях, де частка населення з відповідними доходами становить 11—16%, із вищою освітою — 31—37%, із високим професійним статусом — 8—12%, із відповідною самоідентифікацією — 32—45%.

Отже, є підстави стверджувати про сформування в Україні п'яти територіальних груп за ознакою концентрації середнього класу.

3. ЧИННИКИ ТА ПОЛІТИКА РОЗВИТКУ СЕРЕДНЬОГО КЛАСУ

Політика формування середнього класу в Україні потребує істотного коригування системи пріоритетів соціально-економічного розвитку. Протягом останніх 10 років соціальна політика вимушено зводилася переважно до надання мінімальної допомоги соціально вразливим верствам населення. Економічне зростання забезпечує фундамент для переорієнтації соціальної політики, насамперед на підтримку працюючого населення, забезпечення випереджувального зростання заробітної плати, захист інтелектуальної власності й зміцнення на цих засадах становища висококваліфікованої робочої сили та на підтримку

підприємництва. У поєднанні з подоланням надмірної диференціації доходів населення це створить передумови для формування середнього класу.

Зміни соціальної структури мають завершитися формуванням громадянського суспільства з потужним і численним середнім класом, який у перспективі охоплюватиме, як і в усіх розвинутих країнах, 55—60% населення, сприяючи істотному зниженню частки людей з доходами, нижчими за прожитковий мінімум. Становлення середнього класу передбачає формування нової моделі споживання, що відповідатиме гідному рівню життя й стимулюватиме економічну (трудова та підприємницька) активність. Такий стандарт добробуту включає: якісне житло, високу забезпеченість товарами довготривалого користування, доступність якісної медичної допомоги, освіти, побутового обслуговування тощо.

Узагальнені позиції

Процес становлення середнього класу в Україні потребує реалізації послідовних і цілеспрямованих заходів як у соціальній, так і в економічній сферах, які передбачають:

- збереження високих темпів економічного зростання з одночасною протидією посиленню економічної нерівності населення. Відповідно Уряд має запровадити систему захисту прав дрібних інвесторів, підвищувати персональну відповідальність керівників за своєчасну виплату заробітної плати, добиватися зміни ідеології та ставок оподаткування малого й середнього бізнесу, забезпечити активну його підтримку, розвиток самозайнятості населення. Коригування системи соціальних трансфертів має забезпечити поступове подолання глибокої диференціації доходів населення;

- проведення активної антиінфляційної політики як важливого чинника зміцнення економічних позицій середніх (і бідних) верств населення;

- зміну податкової політики, зокрема вилучення з бази оподаткування коштів, спрямованих на інвестиції (в освіту, соціальне страхування, медичне обслуговування, будівництво житла тощо), що сприятиме подоланню патерналістських очікувань населення, а відтак психологічній адаптації до ринкового середовища;

- детінізацію економіки та доходів, яку слід проводити дуже виважено й помірковано, з урахуванням того, що тіньовий сектор сьогодні, по-перше, реально забезпечує пропозицію ряду товарів та послуг, відсутніх на зареєстрованому ринку, а по-друге, є одним з основних джерел доходів широких верств населення, зокрема тих, що реально претендують на входження до середнього класу;

- реформування політики доходів із забезпеченням випереджувальних темпів зростання реальної заробітної плати, відновлення її професійно-кваліфікаційної диференціації, усуненням необґрунтованих міжгалузевих диспропорцій. Держава має здійснювати регулювання оплати праці у приватній сфері через участь у переговорах із соціальними партнерами. Необхідно забезпечити практичне втілення принципів Концепції дальшого реформування оплати праці в Україні;

- збільшення попиту на робочу силу з одночасним прискореним усуненням штучного утримування на підприємствах надлишкової робочої сили, що в поєднанні з економічними процесами створює передумови для збільшення зайнятості. Це передбачає активізацію зусиль у розвитку малого та середнього бізнесу, приватного мікропідприємництва та самозайнятості як основних джерел створення нових робочих місць;

- реформування сфери освіти з максимальним наближенням її якості до світових стандартів;

- завершення пенсійної реформи, необхідність якої зумовлюється як соціальними, так і економічними чинниками. Система пенсійного забезпечення, яка сьогодні є тягарем для економіки, має стати одним із рушіїв прискорення її розвитку, стабільним джерелом доходів літніх людей та довгострокових інвестицій.

Реформування соціально-трудових відносин

Основним напрямом формування численного середнього класу є **реалізація максимально повної зайнятості економічно активного населення за умови високої продуктивності праці**. Збільшення заробітної плати забезпечить підвищення платоспроможного попиту на товари та послуги як важливого чинника зростання виробництва, створення ефективних мотивів і стимулів до праці, підвищення її якості та продуктивності, створення умов для реформування соціальної сфери (передусім пенсійного та медичного страхування) з метою зменшення державних витрат і формування потенційного джерела інвестицій.

Відповідно до затвердженої Указом Президента Концепції дальшого реформування оплати праці в Україні **Верховна Рада України** має внести необхідні зміни до податкового законодавства. **Урядові** необхідно прийняти відповідні нормативні акти й розробити механізми, які б забезпечили випереджувальні темпи зростання реальної заробітної плати порівняно з темпами зростання ВВП, збільшення питомої ваги оплати праці у витратах на виробництво й подолання штучного знецінення вартості робочої сили. Дальше реформування оплати праці має органічно поєднуватись із загальним процесом ринкових трансформацій, передусім у податковій, грошово-кредитній, фінансовій, банківській

системах, сфері соціального захисту, з дальшою стабілізацією національної грошової одиниці, детинізацією економіки, а також із проведенням адміністративної реформи.

Пріоритетний розвиток освіти як основного напрямку інвестицій у людський капітал

Необхідною умовою і метою модернізації системи освіти, основним чинником її дальшого розвитку має стати забезпечення єдності освіти й науки у процесі підготовки та перепідготовки кадрів.

Швидкі темпи структурних зрушень у сучасній економіці та старіння знань, набутих під час первинної професійно-освітньої підготовки, зумовлюють необхідність запровадження системи неперервної освіти або освіти протягом усього життя людини із забезпеченням тісного зв'язку між загальною середньою, професійно-технічною та вищою освітою, оптимізацією системи перепідготовки та підвищення кваліфікації, створенням інтегрованих навчальних планів та програм.

Міністерство освіти й науки має забезпечити державні гарантії високих стандартів якості освіти (через акредитацію та ліцензування) в усіх навчальних закладах незалежно від місця їхнього розташування та форми власності; **Міністерство праці та соціальної політики** — визначитися з перспективними потребами економіки у фахівцях вищої кваліфікації конкретних професій і сформувати відповідне державне замовлення, а **Міністерство освіти і науки** — на тендерних засадах розмістити його виконання у вищих навчальних закладах; **Міністерство фінансів** разом із **Міністерством освіти і науки** — визначити потреби в бюджетному фінансуванні й забезпечити виділення необхідних коштів.

Фінансування професійної освіти має здійснюватися за рахунок бюджетних коштів, а також інших джерел, зокрема цільових кредитів. У зв'язку з цим **Міністерству фінансів і Національному банкові** необхідно розробити механізми надання кредитів населенню та їх погашення. Високі результати навчання можуть стати підставою для часткового погашення суми кредиту ще до початку трудової діяльності. Іншим джерелом коштів для оплати професійної освіти мають стати гранти, що надаватимуться державними та недержавними структурами переможцям олімпіад, конкурсів тощо. **Верховній Раді та Державній податковій адміністрації** слід внести зміни до податкового законодавства щодо вилучення з бази оподаткування доходів фізичних і юридичних осіб коштів, спрямованих на інвестиції в освіту. Набуття професійної освіти за рахунок бюджету має передбачати (згідно з розподілом) обов'язкове відпрацювання молодими фахівцями трирічного (чи іншого) періоду після завершення навчання.

Одне із завдань реформування освіти — забезпечити усунення виявів корупції на всіх етапах професійно-освітньої підготовки.

Захист інтелектуальної власності

Стратегічним завданням у цій сфері є істотне нарощування інтелектуального потенціалу держави, удосконалення його якісної структури, створення механізмів надійного захисту прав інтелектуальної власності.

Верховній Раді та Уряду необхідно ухвалити відповідні нормативно-правові акти, забезпечити гармонізацію системи національного законодавства з нормами та принципами міжнародного права, зокрема Угодою про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності, та директивами Ради ЄС щодо охорони прав на об'єкти інтелектуальної власності. **Міністерству фінансів і Національному банкові** слід розробити механізми державного стимулювання та фінансової підтримки інноваційної діяльності за рахунок бюджетних коштів, пільгового кредитування, надання цільових грантів на реалізацію державних пріоритетних програм і проектів, систему заходів індивідуального й колективного заохочення науково-дослідної та винахідницької діяльності.

Сприяння розвитку підприємництва

Аналіз міжнародного досвіду свідчить, що **прискорення розвитку малого та середнього підприємництва** потребує активної і цілеспрямованої державної підтримки, зокрема щодо систем кредитування, оподаткування, регулювання тощо. Основними напрямками цієї політики є запровадження адаптованого до потреб сучасного ринку регулювання господарських відносин, усунення правових, економічних та адміністративних перешкод у реалізації конституційного права на здійснення підприємницької діяльності.

Верховній Раді й Урядові слід ужити заходів для подолання суперечливості та неповноти чинних нормативно-правових актів. Державна регулятивна політика має забезпечувати системність, послідовність й урахування думки громадськості, узгодженість у процесі розробки та видання нормативних актів, а також подолання практики незаконних поборів.

Розвиток соціального страхування та запровадження пенсійної реформи

Невідкладним і соціально значущим завданням є розвиток системи страхування, яка, з одного боку, запобігає втраті доходів населенням унаслідок хвороби, безробіття тощо, а з іншого — сприяє накопиченню страховими компаніями значних коштів, створюючи тим самим потужне джерело інвестицій.

Невід'ємним складником цієї системи має стати пенсійне страхування, яке б охоплювало три види накопичувальних систем — реформовану солідарну, новостворену обов'язкову й розвинену добровільну. Солідарна система запобігатиме зuboжінню літніх людей шляхом перерозподілу частини коштів Пенсійного фонду на користь тих, хто отримував низькі доходи. Обов'язкова накопичувальна система забезпечить додаткові надходження за рахунок коштів, які працюючі вноситимуть до Накопичувального пенсійного фонду. Добровільна накопичувальна система розрахована на людей, які хочуть і можуть відкласти більші заощадження на старість. У рамках недержавної накопичувальної системи фінансуються також дострокові пенсії.

У кінцевому підсумку **особи похилого віку, які протягом усього життя чесно працювали й сплачували податки та внески до пенсійних фондів, зможуть жити відповідно до суспільних стандартів і стати частиною середнього класу.**

Необхідною умовою пенсійного реформування є підготовка суспільства, його свідомості до сприйняття нової системи, усвідомлення усіма верствами населення її необхідності й необоротності, а головне — позитивного впливу на умови життя та добробут людей.

Формування громадянського суспільства

Перспективи розвитку сучасного середнього класу в Україні тісно пов'язані з формуванням громадянського суспільства, становленням самодіяльних та самоврядних організацій. Саме середній клас у розвинутих демократичних країнах становить соціальну основу переважної більшості скільки-небудь впливових політичних партій та громадських організацій. Завдяки інституціям громадянського суспільства представники середнього класу забезпечують здійснення й захист своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів. Першочергове завдання влади — налагодження постійної продуктивної взаємодії між структурами громадянського суспільства і державою.

Політика становлення середнього класу має передбачати передусім запровадження конструктивного діалогу влади з інститутами громадянського суспільства з метою реального й безпосереднього залучення представників середнього класу до вироблення й здійснення стратегії соціально-економічного та суспільно-політичного розвитку, їхньої активної участі в управлінні державними справами.

Потребує теоретичного й практичного опрацювання досвід країн зрілої демократії щодо можливостей делегування громадським організаціям частини владних повноважень. Водночас держава має всіляко сприяти тому, щоб політичні партії та громадські організації представляли інтереси середнього

класу й тим самим забезпечували його провідну роль у різних сферах суспільного життя — економіці, політиці, культурі тощо.

* * *

Політика формування середнього класу є наріжним каменем побудови стабільного демократичного суспільства, в якому не буде масштабної глибокої бідності, корупції та розкрадання державної власності. Кожна людина, сплачуючи податки, відчуватиме себе гідним членом суспільства, чії права надійно захищені законодавством і в чиїх інтересах діє державна влада.

АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Додаток до Послання Президента
України до Верховної Ради
України “Про внутрішнє
і зовнішнє становище України
у 2002 році”

Вступ

Наша держава обрала свій історичний шлях, про що заявила усьому світові. Це — європейський вибір, цивілізаційне повернення до лона європейських народів. У Посланні Президента України до Верховної Ради України “Європейський вибір” визначено концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002—2011 роки, якими передбачено створення реальних передумов вирішення основного геополітичного завдання нашої держави — вступу України до Європейського Союзу.

Згідно з умовами вступу до ЄС, визначеними на Копенгагенському саміті Європейської Ради у червні 1993 року, Україна має адаптувати своє законодавство до права Європейського Союзу, яке не зводиться лише до законодавства ЄС, а включає спільні принципи, цінності та правову культуру.

Головною метою державної політики залишається створення передумов та здійснення реальних кроків для вступу до Європейського Союзу й послідовне запровадження в життя європейської моделі розвитку загалом.

Адаптація законодавства України — це перший етап тривалого процесу наближення національної системи права, включаючи також правову культуру, доктрину та судову й адміністративну практику, до системи права Європейського Союзу відповідно до критеріїв, що висуваються Європейським Союзом

щодо держав, які мають намір приєднатися до нього. Виходячи саме з такого розуміння, процес адаптації має охоплювати як нормотворення, так і нормозастосування й бути обов'язковим для всіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Із набуттям чинності Угоди про партнерство та співробітництво (далі— УПС) між Європейськими Співтовариствами та їхніми державами-членами і Україною у березні 1998 року в Україні розпочався процес адаптації. Нині він потребує додаткових імпульсів. Для України адаптація національного законодавства до норм права ЄС є особливо актуальною, оскільки з цим процесом пов'язане не лише створення правової бази для майбутнього вступу до ЄС, а й досягнення інших важливих для нашої держави цілей, а саме:

- створення підґрунтя та рушійної сили правової, адміністративної та судової реформи в Україні;
- виконання Україною своїх зобов'язань за УПС як етапу на шляху поступової інтеграції до Європейського Союзу;
- створення стимулу для реалізації економічних реформ, підвищення конкурентоспроможності економіки та сприяння залученню іноземних інвестицій в Україну;
- розвиток зовнішньої торгівлі між Україною і ЄС, оскільки зі створенням зони вільної торгівлі для них діятимуть однакові правила;
- дальша демократизація суспільних процесів, розбудова основних засад функціонування громадянського суспільства відповідно до європейських стандартів. Адаптація законодавства України, а згодом й усієї правової системи — важливе завдання, виконання якого потребує значних ресурсів і часу. У процесі його реалізації нам слід покладатися не лише на технічну допомогу з боку ЄС, яка, звісно, є потрібною й корисною, а передусім на власні сили, фінансові та матеріальні ресурси, політичну волю та відповідальність.

Як підтверджує досвід країн-кандидатів, процес адаптації законодавства включає в себе кілька послідовних етапів. Для України це насамперед:

- приведення законодавства України у відповідність до норм СОТ, виходячи з торговельних інтересів нашої країни в контексті її вступу до цієї організації, зокрема з метою підвищення конкурентоспроможності української економіки, лібералізації зовнішньої торгівлі, створення сприятливого середовища для залучення іноземних інвестицій;
- адаптація законодавства України у пріоритетних сферах, пов'язаних із зовнішньою торгівлею, у контексті створення зони вільної торгівлі між Україною і ЄС;
- адаптація у сфері не лише внутрішнього ринку, а й політики безпеки, юстиції та внутрішніх справ. Ідеться про цілковите виконання положень УПС і створення на цій основі передумов для укладення угоди про асоціацію між Україною і Європейським Союзом;

- адаптація правової системи України до права ЄС згідно з положеннями Угоди про асоціацію з метою підготовки умов для вступу до Європейського Союзу.

1. МЕХАНІЗМ ПРОЦЕСУ АДАПТАЦІЇ

Інституційне забезпечення адаптації законодавства

Ефективність процесу адаптації законодавства значною мірою залежить від розробки та запровадження системи дієвого інституційного механізму. Протягом минулих років в Україні вже створено певне інституційне підґрунтя для здійснення процесу адаптації.

З метою реалізації стратегічних цілей державної політики щодо забезпечення входження України в європейський політичний, економічний, безпечовий і правовий простір, створення передумов для набуття Україною членства в ЄС і НАТО, підвищення ефективності координації та контролю за діяльністю органів влади у сфері європейської та євроатлантичної інтеграції Указом Президента утворено Державну раду з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України, а також Національну раду з питань адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. Основними завданнями Ради є підготовка пропозицій щодо зближення чинного і майбутнього законодавства України із законодавством ЄС, забезпечення координації заходів органів державної влади, залучених до процесу адаптації, та сприяння їхній взаємодії у цій сфері, здійснення моніторингу процесу адаптації тощо.

Запроваджено посаду Уповноваженого України з питань європейської інтеграції, який забезпечує організацію та координацію заходів, спрямованих на інтеграцію України до Європейського Союзу, вносить у встановленому порядку пропозиції щодо підготовки проектів нормативно-правових актів із питань європейської інтеграції, здійснює інші повноваження.

У структурі Кабінету Міністрів України створено Урядовий комітет економічного розвитку та з питань європейської інтеграції, а також Управління з питань європейської інтеграції як окремий підрозділ Департаменту економічної політики Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Координацію діяльності міністерств, інших центральних органів виконавчої влади щодо забезпечення адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу покладено на Міністерство юстиції України. Для забезпечення такої координації при Міністерстві юстиції створено Міжвідомчу координаційну раду з адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, а також Центр порівняльного права, який сприяє удоскона-

ленню нормо-проектної роботи з урахуванням світового досвіду та положень права ЄС, здійснює науково-аналітичне забезпечення процесу адаптації.

Важливим заходом, що має сприяти удосконаленню інституційного механізму адаптації, є створення у Верховній Раді України Комітету з питань європейської інтеграції. Перевірка нормативно-правових актів на відповідність до законодавства ЄС охоплює лише проекти, розроблені Кабінетом Міністрів України. Значна кількість проектів нормативно-правових актів, розроблених іншими суб'єктами законодавчої ініціативи, не перевіряється. Це істотно знижує ефективність адаптації. Тому постає нагальна потреба внесення змін до регламенту Верховної Ради України з метою забезпечення обов'язкової перевірки на відповідність до законодавства ЄС проектів нормативно-правових актів, які пропонуються усіма суб'єктами законодавчої ініціативи.

Також варто запровадити перевірку відповідності змін і доповнень, внесених депутатами до проектів нормативно-правових актів, розроблених урядом і перевірених на відповідність законодавству ЄС Міністерством юстиції, до права ЄС. Виходячи з позитивного досвіду держав—кандидатів Центральної Європи, функцію надання висновку про відповідність законодавству ЄС проектів нормативно-правових актів у парламенті можна покласти на парламентський Комітет із питань європейської інтеграції, який має співробітничати з іншими органами, що відповідають за адаптацію.

Нормативне та науково-аналітичне забезпечення адаптації законодавства

Останніми роками в Україні було закладено підвалини створення належної нормативної бази процесу адаптації.

З метою реалізації стратегічного курсу України на європейську інтеграцію Президент України своїми указами затвердив Стратегію інтеграції України до Європейського Союзу і схвалив Програму інтеграції України до Європейського Союзу, яка має стати основним інструментом національної стратегії на шляху наближення України до ЄС за всіма аспектами співробітництва — політичним, соціальним, фінансовим, економічним, торговельним, науковим, освітнім, культурним тощо. Цим документом визначено шляхи та етапи реалізації головних пріоритетів, спрямованих на досягнення відповідності трансформаційних процесів в Україні Копенгагенським критеріям.

Починаючи від 2001 року Кабінет Міністрів України щорічно розробляє й затверджує річний План дій щодо реалізації пріоритетних положень Програми інтеграції України до Європейського Союзу, частиною якого є план роботи щодо адаптації законодавства України до законодавства ЄС. Міністерства та інші центральні органи виконавчої влади забезпечують (щорічно) внесення на

розгляд Міністерства юстиції планів роботи з адаптації законодавства на наступний рік у сфері діяльності, що належить до їхньої компетенції.

21 листопада 2002 року Верховна Рада України схвалила Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу (далі — Концепція Загальнодержавної програми адаптації). Цю Концепцію буде покладено в основу Загальнодержавної програми адаптації законодавства, яка має бути схвалена протягом 2003 року Верховною Радою України й стати основою відповідного процесу.

При розробці Загальнодержавної програми адаптації законодавства та діяльності органів державної влади щодо виконання загальнодержавної євроінтеграційної політики передусім необхідно забезпечити тісну взаємодію Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України й органів судової влади та громадськості в досягненні цілей, визначенні етапів, ресурсів та обсягів робіт у зазначеній сфері. Слід забезпечити узгодженість основних напрямів правової реформи в державі й наближення правової системи України в усіх галузях права до стандартів ЄС.

Процес адаптації неможливий без належного науково-аналітичного та методологічного забезпечення. Ми повинні усвідомити, що інтеграція до ЄС необхідна передусім Україні. Відповідно цей процес має урахувати особливості чинної національної правової системи, щоб адекватно визначати стан та неузгодженості нашої правової системи з правом ЄС із метою застосування найефективніших методів і заходів здійснення процесу її адаптації. Значно ускладнює застосування актів права ЄС учасниками процесу адаптації відсутність глосарію єдиної обов'язкової термінології права ЄС і єдиних правил перекладів. Проте це не може виправдати ані бездіяльність органів державної влади, залучених до такого процесу, ані відсутність ефективних заходів, спрямованих на реалізацію загальнодержавної політики у сфері європейської інтеграції України.

Неузгодженість дій, а в окремих питаннях і некомпетентність центральних органів виконавчої влади під час складання та реалізації щорічних планів з адаптації законодавства призводить до хаотичності, а нерідко й безглуздості заходів.

Для науково-аналітичного та методологічного забезпечення процесу адаптації з боку України необхідно:

По-перше, створити робочі групи з експертів європейського та національного права, а також галузевих експертів і безпосередніх виконавців (бажано, щоб останні пройшли стажування — під жорстким контролем із боку уряду — у країнах, які вже мають необхідний досвід у цих питаннях). Розробка Загальнодержавної програми адаптації має здійснюватися паралельно з широкомасштабними дослідженнями права ЄС, стану права України, рівня його відповідності праву ЄС спочатку у пріоритетних сферах, а потім в усіх сферах права та практики. Дані дослідження мають стати основою для внесення змін до Загаль-

нодержавної програми адаптації, формування планів законопроектних робіт у сфері адаптації.

По-друге, для забезпечення комплексного підходу до розробки кожного розділу програми слід залучати міністерства, центральні органи державної влади, провідних експертів національного і європейського права, галузевих спеціалістів, економістів, представників судової влади та громадськості. У зв'язку з необхідністю врахування послідовного виконання поставлених у програмі завдань, постійного розвитку права ЄС Загальнодержавна програма адаптації законодавства як ефективний інструмент потребує періодичного перегляду.

По-третє, докорінно змінити методологію та процес планування робіт з адаптації законодавства України, виходячи з такої послідовності процесу адаптації у кожній пріоритетній сфері:

- визначення обсягів та забезпечення перекладів актів права ЄС;
- проведення порівняльно-правового аналізу відповідності національного законодавства праву ЄС;
- розробка конкретних рекомендацій щодо необхідності приведення нормативних актів у певній сфері у відповідність до права ЄС;
- визначення на підставі таких рекомендацій переліку проектів нормативних актів, що мають бути розроблені з метою приведення сфери законодавства у відповідність до права ЄС;
- розробка визначених проектів нормативних актів, ухвалення та імплементація останніх;
- запровадження ефективного механізму проведення моніторингу (спільно з ЄС) повноти та своєчасності виконання зазначених вище заходів.

Усі ці етапи мають бути включені до планів робіт з адаптації законодавства.

По-четверте, розробити єдину обов'язкову термінологію права ЄС, активізувати у зв'язку з цим роботу над глосарієм термінів права ЄС.

Кадрове забезпечення

Ефективність процесу адаптації безпосередньо залежить від кадрового забезпечення. Тут потрібні фахівці належного рівня, які б мали юридичну освіту у сфері європейського права, знання національного права й вільно володіли іноземною мовою, передусім англійською чи французькою. Минулого року відбувся тільки перший випуск студентів за спеціалізацією “Європейське право” в Інституті міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Освіта в українських вузах потерпає від недостатньої кваліфікації викладачів у сфері європейського права. Це стосується також сфери підвищення кваліфікації державних службовців та суддів. Щоб поліпшити

ситуацію щодо кадрового забезпечення процесу адаптації Кабінет Міністрів України має вирішити такі питання:

- запровадити програми професійної підготовки та підвищення кваліфікації державних службовців (у тому числі суддів) у сфері європейського права та європейської інтеграції;
- створити кафедри і спеціалізації з європейського права у вищих навчальних закладах України, розробити навчальні курси з права ЄС у програмах юридичних факультетів із залученням викладачів провідних європейських вузів;
- забезпечити обов'язкове поглиблене вивчення іноземних мов на юридичних факультетах вищих навчальних закладів України;
- розробити програми курсів із поліпшення володіння іноземними мовами державними службовцями;
- залучити Україну до навчальних програм ЄС, які на даний момент передбачені для держав-кандидатів; з цією метою провести з Європейською Комісією необхідні переговори.

Інформаційне забезпечення

Невід'ємним складником процесу адаптації законодавства є його інформаційне забезпечення. Для реалізації цього завдання Кабінет Міністрів України має вирішити такі проблеми.

Забезпечити доступ органів державної влади, залучених до процесу адаптації, до бази даних права ЄС — системи CELEX.

Розробити й запровадити єдині вимоги до перекладів актів ЄС, створити централізовану систему перекладів і запровадити ефективне планування перекладацьких робіт. Це дасть можливість підвищити якість перекладу, полегшити доступ до актів ЄС, забезпечити координацію здійснення перекладів учасниками процесу адаптації. Забезпечити створення комп'ютерної бази даних документації Європейського Союзу, перекладеної українською мовою, яка б містила передусім правові акти ЄС у пріоритетних сферах адаптації, була адекватною процесу адаптації й оперативно реагувала на відповідні зміни, що відбуваються у праві ЄС. Необхідно також забезпечити публікацію ключових джерел права ЄС українською мовою.

Забезпечити передплату офіційних правових видань Європейського Союзу органами, залученими до процесу адаптації.

Організувати роботу з порівняльно-правового дослідження процесів уніфікації та гармонізації права в державах—членах Європейського Союзу і державах Центральної та Східної Європи, що є кандидатами у члени Європейського Союзу.

Розробити українською мовою сайт комітету з питань європейської інтеграції, де можна було б розмішувати інформацію про інтеграційні процеси в ЄС, розвиток відносин між Україною і ЄС, документацію ЄС, стан адаптації. Це забезпечить інформованість і доступ органів державної влади, навчальних закладів, широкої громадськості до актів та іншої інформації щодо ЄС.

Фінансове та матеріально-технічне забезпечення адаптації законодавства

Однією з основних перешкод реалізації державної політики у сфері європейської інтеграції залишається низький рівень фінансування. Так, у Державному бюджеті на 2002 рік на реалізацію програми інтеграції було передбачено 9,1 млн грн, із них 4,5 млн грн — на узгодження національних стандартів; відповідно у 2001 році було передбачено 8,8 млн грн, із них 8,5 млн грн — на узгодження національних стандартів. Проте реальне виконання навіть таких обсягів бюджетного фінансування по міністерствах та відомствах у 2002 році залишалося на рівні 21,1% (1,9 млн грн). При цьому фінансування цих проектів, відповідно до законів про Державний бюджет на 2001—2002 роки, не передбачалося окремо, а “вмонтовувалося” у рядки “керівництво та управління” відповідних центральних органів виконавчої влади. А це, за умов загального недофінансування, підштовхувало керівників цих органів здійснювати внутрішній перерозподіл коштів не на користь процесу адаптації законодавства та європейської інтеграції.

Для удосконалення фінансового та матеріально-технічного забезпечення процесу адаптації Кабінет Міністрів України має вжити таких заходів:

1. Суттєво збільшити обсяги бюджетного фінансування процесу адаптації законодавства, а в подальшому — й системи права.
2. Змінити саму схему фінансування, яка б унеможливила застосування внутрішнього перерозподілу коштів та фінансування робіт з адаптації законодавства за залишковим принципом. Для цього при підготовці й ухваленні проектів Державного бюджету необхідно щорічно враховувати видатки на забезпечення виконання заходів, пов'язаних з адаптацією законодавства України до права ЄС, окремим рядком.
3. Під час розробки Загальнодержавної програми адаптації мають бути розраховані реальні матеріально-технічні та фінансові потреби на адаптацію у кожному секторі.
4. Забезпечити проведення переговорів з ЄС щодо надання Україні технічної допомоги кількісно та якісно нового рівня, використовуючи позитивний досвід співробітництва країн—кандидатів на вступ до ЄС та країн-членів.

2. СУЧАСНИЙ СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Протягом останніх років Україна здійснила певні кроки щодо наближення законодавства України до законодавства Європейського Союзу. Свідченням цього є розробка і прийняття низки кодексів, які в цілому адаптовані до стандартів ЄС — Земельного, Бюджетного, Митного, Кримінального. Однак досі не прийнято Податковий, Цивільний, Цивільно-процесуальний, Кримінально-процесуальний кодекси та інші важливі законодавчі акти. Водночас, згідно з Концепцією розвитку законодавства України, до 2005 року має бути підготовлено і прийнято ще близько 300 законів, забезпечивши при цьому їхню адаптованість до права ЄС.

Моніторинг виконання щорічних планів роботи з адаптації законодавства України до законодавства ЄС засвідчив: найбільш активно державними органами здійснюються заходи щодо приведення законодавства України у відповідність до законодавства ЄС у таких сферах, як банки та банківська справа, митне право, бухгалтерський облік та фінансова звітність, захист прав інтелектуальної власності, правила конкуренції, боротьба з відмиванням “брудних” грошей, технічні стандарти.

Захист інтелектуальної власності. Україна створила правову основу для захисту інтелектуальної власності. Усі необхідні кроки було здійснено для приєднання України до багатосторонніх конвенцій з питань прав інтелектуальної, промислової та комерційної власності. Крім того, уряд України прийняв постанову “Про порядок реєстрації та переміщення через митний кордон України товарів, що містять об’єкти інтелектуальної власності”. Положення цього документа, що базуються на міжнародно визнаних принципах, створили правову основу порядку реєстрації таких товарів і визначають заходи щодо забезпечення дотримання порядку реєстрації та контролю за переміщенням цих товарів через митний кордон України. Спеціальні положення, що стосуються митного контролю товарів з елементами інтелектуальної власності, знайшли також відображення у новому Митному кодексі України (ст. 255—258).

Водночас в Україні досі не вирішена проблема підвищення рівня захисту прав інтелектуальної, промислової та комерційної власності, включаючи дальше впровадження ефективних засобів реалізації таких прав. Тому необхідно продовжити роботу зі створення ефективної законодавчої системи захисту прав інтелектуальної власності в Україні відповідно до світових та європейських стандартів.

В інших напрямках, передбачених частиною 2 ст. 51 УПС, процес адаптації ще перебуває на початковій стадії.

Протягом останніх років значною мірою удосконалено українське *митне законодавство*. Найбільшим досягненням є прийняття нового Митного кодексу України, за основу якого взято відповідне законодавство ЄС та положення міжнародних митних конвенцій, а також угод у рамках СОТ.

Проте залишаються невирішеними питання удосконалення системи організації та управління Державної митної служби України, яка б відповідала стандартам ЄС: вироблення й упровадження стратегії стягнення митних платежів, удосконалення співробітництва між різними органами виконавчої влади і службами, що працюють на прикордонних та внутрішніх митних постах, проведення необхідних заходів, що дали б можливість Україні приєднатися до конвенцій Всесвітньої митної організації, та інші.

Законодавство про компанії. За останні три роки видано понад 20 Указів Президента України, спрямованих на формування правового поля у цій сфері. У цілому ж процес адаптації законодавства у даному секторі перебуває на початковому етапі. Хоча відповідні законопроекти вже розроблялися, зокрема проекти Законів України “Про акціонерні товариства”, “Про державну реєстрацію юридичних та фізичних осіб—суб’єктів підприємницької діяльності”, однак вони або не набрали необхідної кількості голосів, або ще не виносилися на голосування. Тому ці законопроекти слід доопрацювати і знову винести на розгляд Верховної Ради України. З прийняттям нового Цивільного кодексу України слід також активізувати роботу над законопроектами, спрямованими на впровадження прозорих процедур ліквідації суб’єктів підприємницької діяльності.

У секторі оподаткування компаній українське законодавство ще не відповідає вимогам законодавства ЄС. Проблеми оподаткування компаній поки що не передбачається урегулювати в законодавстві України й, зокрема, в новому Податковому кодексі. Тому слід активізувати роботу над проектом Податкового кодексу, зокрема, з метою приведення його у відповідність до права ЄС та норм і стандартів СОТ.

У сфері фінансових послуг прийнято важливі закони, що мають стати базою для дальшого розвитку правового регулювання у цій сфері. Це, зокрема, Закони України “Про інститути спільного інвестування”, “Про банки та банківську діяльність”, “Про Національний банк України” та ін. Проте у сфері правового регулювання ринку цінних паперів необхідно звернути увагу на законопроекти, які все ще перебувають на розгляді у Верховній Раді.

Значного прогресу Україна досягла у впровадженні міжнародних стандартів бухгалтерського обліку, в тому числі у банківському секторі, впровадженні ефективного банківського нагляду, розробленого Базельським комітетом із питань нагляду та регулювання банківської діяльності.

У сфері регулювання фінансових послуг Центром порівняльного права при Міністерстві юстиції України було проведено ґрунтовне порівняльно-правове

дослідження відповідності українського законодавства праву ЄС, результати якого відображено в рекомендаціях, затверджених на VIII засіданні Міжвідомчої координаційної ради з адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. Нині стоїть питання про їхню повну імплементацію.

Правила конкуренції. Перший Закон в Україні, спрямований на регулювання конкуренції, — Закон “Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності” — було прийнято ще 18 лютого 1992 року. Останнім часом прийнято нові базові закони, в яких відображено основні принципи конкурентного права ЄС. Нині законодавча база України у сфері конкуренції має понад тисячу нормативно-правових актів, у тому числі більш як 80 Законів України, зокрема: “Про Антимонопольний комітет України”, “Про захист від недобросовісної конкуренції”, законодавчі акти, що регулюють відносини в окремих сферах господарської діяльності й містять норми щодо конкуренції. Обов’язок держави — захищати конкуренцію у підприємницькій діяльності — закріплено на рівні Конституції України.

Новий Закон України “Про захист економічної конкуренції”, який набув чинності у березні 2002 року, містить низку нових положень, спрямованих на запровадження матеріальних і процесуальних норм права, що відповідають законодавству ЄС та країн—членів ЄС. Закон має забезпечити суттєве підвищення рівня правового захисту економічної конкуренції в Україні. Програмні засади конкурентної політики держави на найближчі роки визначено Указом Президента України “Про основні напрями конкурентної політики на 2002—2004 роки”.

Однак попри доволі розвинену систему законів про конкуренцію усе ще залишаються неврегульованими кілька питань, зокрема питання надання державної допомоги окремим підприємствам чи виробництву товарів, а також процесуальні положення щодо антимонопольного впровадження тощо.

Великої уваги потребує **законодавство, що регулює питання державних закупівель і субсидій**. Його реформування й адаптація до принципів та стандартів ЄС є необхідною передумовою для вступу України до Світової організації торгівлі. У лютому 2000 року Верховна Рада України прийняла Закон України “Про закупівлю товарів, робіт та послуг на державні кошти”, розроблений відповідно до модельного закону UNCITRAL та директив ЄС.

Значна законопроектна робота здійснюється **у сфері транспорту**, хоча реалізація наслідків цієї роботи у законодавчому процесі потребує поліпшення. Триває процес підготовки нових законопроектів, що відповідають європейським директивам. Крім того, в Україні виконується Національна програма розбудови відрізків міжнародних транспортних коридорів, що проходять територією України.

Значна увага приділяється відповідності національних стандартів міжнародним та європейським. Зокрема, **у сфері забезпечення повітряної безпеки**

20 грудня 2001 року Україна підписала Протокол переглянутої Конвенції Євроконтролю. Після завершення необхідних внутрішньодержавних процедур Україна набуде членства у Євроконтролі. Водночас Україна подала заявку на участь у діяльності Об'єднаних Авіаційних Влад (JAA). Триває процес впровадження у національне законодавство Спільних Авіаційних Вимог (JAR), що дасть можливість Україні набути членства в Об'єднаних Авіаційних Владах (JAA). Розпочалися також консультації щодо можливої участі України в діяльності майбутнього Європейського Агентства з безпеки польотів.

Незважаючи на проведення певних досліджень у *секторі енергетики*, активність відповідних органів державної влади щодо приведення національного законодавства до норм та стандартів ЄС залишається доволі низькою. Тому необхідно прискорити узгодження енергетичного законодавства України зі стандартами ЄС, включаючи лібералізацію та гармонізацію енергетичного ринку України до енергетичних ринків країн—членів ЄС. Слід ужити додаткових заходів, щоб сприяти залученню інвестицій в енергетичний сектор України.

Попри реформування, процес адаптації законодавства у *сфері охорони здоров'я людей, збереження тваринного й рослинного світу* перебуває на початковій стадії.

Перші кроки здійснено в напрямі наближення національних стандартів до європейських. З метою зменшення масштабів бідності Указом Президента України затверджено Стратегію боротьби з бідністю. Кабінетом Міністрів України видано постанову про Комплексну програму забезпечення реалізації Стратегії боротьби з бідністю, щорічно розробляються заходи з метою її реалізації. Щомісячно здійснюється моніторинг рівня життя населення. Уряд України затвердив Програму поліпшення стану безпеки, гігієни праці та виробничого середовища на 2001—2005 роки, що сприятиме вирішенню проблем захисту працівників, забезпеченню пріоритету здоров'я працівників та їхнього соціального захисту, створенню належних умов праці. У 2001 році прийнято Закон України “Про об'єкти підвищеної небезпеки”. У 2002 році зазнала фундаментальних змін система надання державної допомоги особам, які не застраховані в системі обов'язкового державного страхування, що діяла в Україні від 1993 року.

Щоб наблизити законодавство України до права ЄС, необхідно розробити й прийняти Кодекс законів про працю, а також низку законів про здоров'я та безпеку.

Слід акцентувати увагу на необхідності ратифікації Конвенції про права людини і біомедицину, розробити й прийняти на її основі ряд стандартів. Час зосередити зусилля на проблемах захисту повітря, води, захороненні відходів та переробці сміття. Потрібно також рішучіше втілювати в життя принцип “забруднювач має платити”, а кошти від цього спрямовувати саме на вирішення питань

запобігання негативному впливу на довкілля. Усе це сприятиме наближенню українського законодавства із захисту довкілля до світових законодавчих актів.

Хоча Україна й має певну законодавчу базу у сфері *захисту прав споживачів*, проте на практиці реальні механізми захисту прав споживачів в Україні не діють. Це підтверджується зокрема й тим, що в судах майже відсутні справи з цього приводу. Найвне законодавство України у сфері захисту прав споживачів, попри певні успіхи, поки що далеке від досконалості. У цьому контексті слід активніше користуватися можливостями ст. 75 УПС, яка регулює співробітництво у сфері захисту прав споживачів. Стаття передбачає досягнення сумісності між системами захисту прав споживачів України і ЄС. Українська сторона вже запропонувала ЄС започаткувати у 2003 році новий цільовий проект технічної допомоги у сфері споживчої політики. Водночас було створено постійну систему взаємного інформування щодо небезпечних продуктів.

У січні 2002 року набув чинності Закон України “Про внесення змін до Закону України “Про захист прав споживачів”. Президент України підписав Указ “Про заходи щодо посилення державного захисту прав споживачів”. Підготовлено проект Постанови Кабінету Міністрів України “Про створення системи оперативного взаємного сповіщення органів державного контролю та нагляду про виявлені небезпечні, неякісні та фальсифіковані товари”.

Сьогодні постало питання забезпечення ефективного застосування системи захисту прав споживачів, створеної згаданими нормативно-правовими актами. Особливу відповідальність за це покладено на Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики. Слід ухвалити нову редакцію Закону України “Про рекламу”, передбачивши в ньому регулювання питань реклами, що уводить в оману, порівняльної реклами, реклами тютюнових виробів, реклами лікарських засобів та положення, що матимуть на меті захист інтересів споживачів. Певний прогрес було досягнуто в наближенні *законодавства України у сфері боротьби з відмиванням грошей*, а саме:

- ухвалено Закони України “Про банки та банківську діяльність”, “Про протидію легалізації (відмиванню) надходжень, отриманих злочинним шляхом”;
- набув чинності новий Кримінальний кодекс України, який окремо врегулював цю сферу в низці статей;
- ратифіковано Конвенцію Ради Європи про відмивання грошей, пошук, арешт і конфіскацію коштів, отриманих злочинним шляхом (1997);
- ухвалено Укази Президента України “Про додаткові заходи щодо боротьби з відмиванням доходів, отриманих злочинним шляхом”, “Про заходи щодо запобігання легалізації (відмиванню) доходів, отриманих злочинним шляхом”;
- видано Постанову Кабінету Міністрів України “Про сорок рекомендацій Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF)”;

- у першому читанні Верховною Радою України ухвалено проект Закону України “Про боротьбу з тероризмом”, який містить рекомендації FATF щодо запобігання фінансуванню тероризму, а також положення Резолюції Ради безпеки ООН № 1373 від 28.09.01 та Конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму;

- Верховною Радою України ухвалено зміни до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів щодо відповідальності за відмивання доходів, отриманих злочинним шляхом;

- Кабінетом Міністрів України затверджено Програму щодо запобігання відмиванню грошей;

- Національним банком України схвалено низку заходів, спрямованих на боротьбу з відмиванням грошей.

Проте виконання деяких із цих заходів із порушенням установлених термінів спричинило накладення на Україну санкцій з боку FATF. Тому питання приведення національних механізмів та правової бази протидії легалізації коштів, отриманих злочинним шляхом, має залишатися пріоритетним напрямом роботи як уряду, так і Верховної Ради України.

Крім того, особливу увагу у процесі адаптації слід приділити процесові демократизації суспільства та захисту прав і основних свобод людини й у цьому зв'язку якнайшвидшому цілковитому завершенню виконання зобов'язань, узятих Україною під час вступу до Ради Європи відповідно до висновку Парламентської Асамблеї Ради Європи № 190 від 26 вересня 1995 року.

Досягнення Україною основної мети загальнодержавної політики — вступу до Європейського Союзу — можливе лише за умови досягнення нашою державою відповідності критеріям приєднання до Європейського Союзу, проголошеним на Копенгагенському саміті Європейської Ради у червні 1993 року. Це насамперед:

- стабільність інститутів, що гарантують демократію, верховенство права, повагу до прав людини, повагу і захист національних меншин (*політичні критерії*);

- наявність дієвої ринкової економіки та здатність витримувати конкурентний тиск і дію ринкових сил у межах ЄС (*економічні критерії*);

- здатність узяти на себе зобов'язання, що випливають із членства в ЄС, у тому числі неухильне дотримання цілей політичного, економічного, валютного союзу, включаючи повне прийняття *acquis communautaire* (*інші критерії*).

Слід також узяти до уваги вимогу щодо необхідності пристосування національних адміністративних структур, сформульовану Європейською Радою на Мадридському саміті 1995 року. Пристосування має відбуватися у такий спосіб, щоб положення права ЄС, утілені в національне право, ефективно виконувалися за допомогою чинних адміністративних і судових органів.

Висновки і пропозиції

З метою удосконалення механізмів адаптації законодавства України до законодавства ЄС слід ужити таких заходів.

У сфері інституційного забезпечення процесу адаптації:

Верховній Раді України запровадити механізм обов'язкової перевірки на відповідність праву ЄС усіх проектів законодавчих актів, поданих на розгляд, шляхом унесення відповідних змін до регламенту Верховної Ради України;

Верховній Раді України та Кабінетові Міністрів України спільно визначити й запровадити ефективний механізм координації своїх дій у процесі адаптації національного законодавства до права ЄС;

Верховному Судові України підготувати й надати судам загальної юрисдикції роз'яснення щодо питань, пов'язаних із необхідністю та практикою прямого застосування під час розгляду справ Європейської Конвенції про захист прав і основних свобод людини у світлі судової практики Європейського Суду з прав людини;

Кабінетові Міністрів України разом із Верховним Судом України та вищими спеціалізованими судами розглянути питання щодо участі й ролі судової влади у процесі адаптації законодавства України до права ЄС.

У сфері нормативного забезпечення процесу адаптації законодавства України до права ЄС:

Кабінетові Міністрів України

- ужити заходів щодо перегляду, вдосконалення та систематизації нормативних актів, що стосуються регулювання процесу адаптації;
- розпочати переговорний процес із Європейською Комісією щодо розробки Білої книги безпосередньо для України;

органам державної влади під час розробки Загальнодержавної програми узяти до уваги позитивний досвід країн, кандидатів на вступ до ЄС, а також рекомендації Європейської Комісії, викладені в Білій книзі, схваленій Європейською Радою у червні 1995 року.

У сфері науково-аналітичного та методологічного забезпечення процесу адаптації:

Верховній Раді України, Кабінетові Міністрів України, Національній академії наук України та Академії правових наук України разом із залученими провідними європейськими експертами розпочати широкомасштабне дослідження права ЄС, стану законодавства України та його відповідності праву ЄС спочатку у пріоритетних сферах адаптації, а згодом в усіх галузях українського законодавства.

Кабінетові Міністрів України

- порушити питання перед відповідними інститутами Європейського Союзу щодо збільшення обсягів фінансування, кількості проектів технічної допо-

моги та якісного її поліпшення із застосуванням принципів, ідеології та досвіду програм PHARE, ISPA, SAPARAD;

- забезпечити розробку Глосарію термінів права ЄС для адекватності їхнього розуміння та уніфікованого застосування у процесі адаптації;
- розробити й запровадити єдині вимоги до перекладів актів ЄС та запровадити централізовану систему перекладів;
- докорінно змінити методологію планування заходів щодо адаптації національного законодавства до законодавства ЄС для забезпечення послідовності, осмисленості й ефективності цього процесу;
- ужити заходів щодо запровадження спільного з ЄС механізму моніторингу прогресу адаптації національного законодавства України до законодавства ЄС.

У сфері кадрового забезпечення процесу адаптації законодавства:

Кабінетові Міністрів України

- у програмах професійної підготовки та підвищення кваліфікації державних службовців і суддів передбачити професійну підготовку й навчання у сфері європейського права та європейської інтеграції;
- у вищих навчальних юридичних закладах забезпечити створення кафедр і спеціалізації з європейського права, запровадження навчальних курсів із права ЄС у програмах юридичних факультетів із можливим залученням викладачів провідних європейських вузів;
- запровадити для студентів юридичних факультетів вищих навчальних закладів обов'язкове поглиблене вивчення іноземних мов та відповідно постійні спеціальні курси для державних службовців, залучених до процесу адаптації законодавства;
- провести консультації з Європейською Комісією щодо можливого залучення України до навчальних програм ЄС, які на даний момент передбачені для держав-кандидатів.

У сфері інформаційного забезпечення адаптації законодавства:

Кабінетові Міністрів України

- розпочати публікацію ключових джерел права ЄС українською мовою та створити централізовану комп'ютерну базу даних перекладів актів права ЄС із забезпеченням її контрольного стану;
- забезпечити створення сайту європейської інтеграції українською мовою, де містилися б інформація про Європейський Союз, а також про кожну країну—члена ЄС, інтеграційні процеси в Європі, розвиток відносин між Україною і ЄС, документація ЄС, дані про стан адаптації національного законодавства;

органам державної влади, залученим до процесу адаптації, забезпечити доступ до бази даних права ЄС — системи CELEX, а також передплату на

офіційні правові видання Європейського Союзу (зокрема, на *Official Journal of the European Union*).

У сфері фінансового та матеріально-технічного забезпечення процесу адаптації законодавства:

Верховній Раді України та Кабінетові Міністрів України

- істотно збільшити обсяг бюджетного фінансування на адаптацію законодавства України до законодавства ЄС;

- удосконалити схему фінансування робіт з адаптації законодавства, яка б унеможливила застосування внутрішнього перерозподілу, а також фінансування робіт з адаптації законодавства за залишковим принципом, через запровадження урахувань у Державному бюджеті видатків на забезпечення заходів, пов'язаних з адаптацією законодавства України до законодавства ЄС, окремим рядком;

- під час розробки Загальнодержавної програми адаптації законодавства визначити реальні потреби матеріально-технічного, кадрового та фінансового забезпечення на адаптацію законодавства в кожній пріоритетній сфері;

Кабінетові Міністрів України провести переговори з ЄС та його країнами-членами щодо надання технічної допомоги кількісно та якісно нового рівня з використанням позитивного досвіду співробітництва з країнами—кандидатами на вступ до ЄС.

* * *

Маємо усвідомити, що лише від України залежить успішність й ефективність процесу адаптації її законодавства.

Формування нового правового поля держави є тривалим суспільним процесом, органічно пов'язаним зі змінами в усіх інших сферах життя держави. Штучно прискорити цей процес неможливо, але потрібно створити йому режим найбільшого сприяння, оскільки адаптація законодавства України, а в перспективі й усієї її правової системи до норм і стандартів Європейського Союзу є обов'язковою передумовою успішної реалізації європейських прагнень України, а розуміння важливості та складності цього процесу, конструктивне співробітництво усіх гілок влади, вдале врахування й застосування підходів, методів та досвіду країн—кандидатів на вступ до ЄС, ефективне використання технічної допомоги ЄС — запорукою їхнього втілення у життя.

УКРАЇНА — СОТ: МЕХАНІЗМ ТА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ НАСЛІДКИ СПІВРОБІТНИЦТВА

Додаток до Послання Президента
України до Верховної Ради
України “Про внутрішнє
і зовнішнє становище України
у 2002 році”

Вступ

Однією з важливих передумов реалізації євроінтеграційної стратегії держави, обгрунтованої Президентом у Посланні до Верховної Ради України “Європейський вибір”, є вирішення комплексу завдань щодо приєднання до Світової організації торгівлі (СОТ). Організація об’єднує 145 країн, на які припадає понад 95% світової торгівлі.

Відкритий характер економіки України, зумовлений реалізацією на зовнішніх ринках понад половини її валового внутрішнього продукту, диктує необхідність пошуку шляхів і механізмів поліпшення умов міжнародної торгівлі для українських суб’єктів підприємництва на випробуваних десятиліттями принципах і нормах ГАТТ/СОТ.

Такий крок сприятиме інтенсифікації зовнішньоекономічних зв’язків України з більшістю країн світу і закладе реальне підґрунтя для створення зони вільної торгівлі з Європейським Союзом. Приєднання до СОТ не суперечить домовленостям, що існують у межах СНД. Гармонізація цих відносин із загальносвітовими принципами і нормами — крок до поглиблення співробітництва України з державами Співдружності, зокрема з найбільшим торговим партнером України — Росією.

Перебуваючи поза межами цієї авторитетної міжнародної організації, Україна зазнає дискримінаційного тиску внаслідок антидемпінгових розслідувань,

введення квот на експорт низки вітчизняних товарів, у питаннях захисту інтелектуальної власності тощо. Наша держава позбавлена можливості брати участь у міжнародних переговорах щодо вдосконалення глобального торговельного середовища. Відсутність членства України у СОТ створює певні проблеми в євроінтеграційних процесах.

Водночас слід зважати на існування внутрішніх суперечностей у механізмах СОТ, пов'язаних із досягненням соціальних цілей, захистом довкілля, трудових прав, ухилом на користь корпоративних інтересів та інтересів розвинутих держав тощо.

Вступ до СОТ є складною політико-економічною акцією, яка справляє системний вплив на господарський стан країни. З одного боку, режим найбільшого сприяння від більшості країн світового співтовариства, широкомасштабне зниження митних тарифів створюють сприятливі умови для диверсифікації українського експорту, прискорення економічного зростання, реалізації можливостей прогресивних структурних зрушень, збільшення валютних надходжень. З іншого — окремі галузі й сектори національної економіки, суб'єкти підприємництва можуть зазнати втрат внаслідок загострення конкуренції у процесі зниження ставок митного тарифу України та відкриття внутрішнього ринку товарів і послуг для нерезидентів.

Враховуючи нагальність такої проблеми для економіки і суспільства України та для піднесення міжнародного іміджу держави, Президент України Указами від 5 вересня 2001 року та 5 лютого 2002 року затвердив систему заходів щодо прискорення та завершення вступу України до Світової організації торгівлі. Зокрема, передбачено взаємну координацію діяльності міністерств та інших центральних органів виконавчої влади з метою вироблення спільної узгодженої позиції щодо умов та механізмів приєднання до СОТ і законодавче забезпечення вступу України до СОТ.

Проте аналіз свідчить, що не всі положення зазначених Указів виконано в повному обсязі та у відповідні терміни. Зокрема, не ухвалено низку законодавчих актів, не вживаються заходи щодо підвищення конкурентоспроможності пріоритетних галузей національної економіки, потребує додаткового вивчення вплив вступу до СОТ на макроекономічні показники України, окремі галузі економіки та види виробництва. Вироблення тактики переговорів щодо набуття членства у СОТ здійснюється без ефективної взаємодії у цьому процесі відповідних структур Уряду, представників законодавчої гілки влади, бізнесових кіл, об'єднань громадян, провідних наукових організацій.

Усе це вимагає виваженого підходу при ухваленні остаточного рішення щодо вступу до СОТ у найближчому майбутньому. Процес має відбуватися зі всебічним урахуванням національних інтересів, спиратися на ґрунтовні економічні розрахунки, мати стимулювальний для економіки України характер.

1. ЗМІСТ ТА ГОЛОВНІ НАПРЯМИ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З СОТ

Стратегічні цілі вступу України до СОТ

Співробітництво України з СОТ є складовою комплексної соціально-економічної стратегії, спрямованої на побудову ефективної, конкурентоспроможної, соціально орієнтованої економіки. У цьому контексті підготовка до вступу та діяльність України як члена СОТ мають сприяти реалізації низки стратегічних завдань макроекономічного характеру, а саме:

- запровадження міжнародно визнаних, стабільних правил і норм регуляторної політики, що стимулюватимуть ефективне нагромадження та використання ресурсів економічного зростання;
- збільшення обсягів та поліпшення структури експорту, поглиблення міжнародних коопераційних зв'язків українських підприємств;
- забезпечення реалізації в перспективі факторних переваг України, її інфраструктурного, людського, інноваційного, матеріально-ресурсного потенціалу та підвищення на цій основі конкурентоспроможності національної економіки;
- суттєва активізація інвестиційних процесів, надання їм переважно інноваційної спрямованості, здійснення широкомасштабної структурної перебудови національної економіки;
- збільшення прямих іноземних інвестицій та спрощення умов залучення зарубіжного позичкового капіталу на підставі приєднання до угоди СОТ про пов'язані з торгівлею інвестиційні заходи (ТРИМС);
- забезпечення зростання внутрішнього ринку за рахунок збільшення доходів населення та прибутків вітчизняних підприємств;
- розширення взаємної торгівлі та поступове наближення України до Європейського Союзу.

Визнання зобов'язань за угодами СОТ уможливить реалізацію зовнішньо-економічних зв'язків та регулювання торговельних суперечностей в руслі міжнародно-правових відносин, доступ до світових ринків товарів та послуг на паритетних засадах з іншими учасниками міжнародної торговельної системи. Членство у СОТ формує для національної економіки низку важливих передумов суттєвого прогресу на шляху економічних перетворень, утвердження інноваційної моделі розвитку та підвищення добробуту населення. Серед них можна назвати такі:

1. Здешевлення імпортованих товарів і послуг та виробів, які використовують імпортні сировину і комплектуючі, внаслідок зменшення торговельних бар'єрів, зниження середньозваженої ставки ввізного мита за всією товарною номенклатурою з 7,02% у 2002 році до 5,66% у 2005 році.

2. Поліпшення конкурентного середовища на внутрішньому ринку завдяки активізації діяльності нерезидентів, що сприятиме підвищенню якості та розширенню асортименту пропозиції товарів і послуг, збалансованості системи ціноутворення.

3. Підвищення ділової активності через спрощення та поліпшення умов міжнародної торгівлі; зростання пропозиції робочих місць.

4. Розширення імпорту сучасної техніки і технологій на підставі зниження митних бар'єрів, оптимізації діяльності спільних підприємств, технопарків, венчурних фірм, інноваційних фондів тощо; удосконалення механізмів імпорту товарів інвестиційного призначення.

5. Подолання існуючих обмежень щодо доступу українських суб'єктів підприємництва на міжнародні ринки товарів і послуг внаслідок поліпшення умов торгівлі з країнами—членами СОТ, інтенсифікація співробітництва з регіональними економічними групами.

6. Диверсифікація зовнішньоторговельних зв'язків України, у тому числі прикордонного співробітництва, формування сприятливого та ліберальнішого режиму зовнішньої торгівлі, підвищення довіри до національної економічної політики.

7. Набуття права брати активну участь у спеціалізованих органах СОТ, що відкриває доступ до інформації про ефективні механізми здійснення зовнішньоекономічної політики, сприяє розв'язанню торговельних суперечок, розширює можливості впливу на формування правил регулювання міжнародних торговельних зв'язків відповідно до національних інтересів країни.

8. Удосконалення національного законодавства шляхом ухвалення або внесення змін і доповнень до Цивільного, Цивільно-процесуального, Податкового кодексів, інших законодавчих актів; розбудова сучасної системи технічних стандартів, гармонізованої з міжнародними та європейськими вимогами; трансформація структур та інститутів підтримки сільського господарства; впровадження прозорих механізмів захисту від неякісного імпорту; дальше вдосконалення митного законодавства, системи охорони прав інтелектуальної власності тощо.

9. Забезпечення послідовності та цілеспрямованості політики реформ, створення дієвих механізмів подолання корупції, детінізації економіки; вдосконалення інституційної системи розробки та реалізації державної політики.

Створення умов для реального використання зазначених можливостей є безпосереднім завданням національної економічної політики Уряду України.

Узгодження інтересів у межах двостороннього та багатостороннього переговорного процесу

Переговорний процес стосовно вступу України до СОТ започатковано у 1995 році. З метою запобігання негативному впливу зовнішніх чинників та позитивного сприйняття пропозиції України країнами—членами СОТ було вирішено проводити переговорний процес не на підставі чинного митного тарифу, а виходячи з Концепції трансформації митного тарифу України на 1996—2005 роки, затвердженої відповідним Указом Президента України від 6 квітня 1996 року.

Відповідно до процедури набуття членства у СОТ країна-претендент має, по-перше, узгодити (або “зв’язати”) рівні ввізних мит та визначити свої зобов’язання у секторах послуг у межах двостороннього переговорного процесу. По-друге, привести власний торговельний режим у відповідність до угод СОТ.

Загалом відбулося 9 офіційних засідань Робочої групи з розгляду заявки України про вступ до СОТ.

Довідково: у даний час до складу Робочої групи з розгляду заявки України про вступ до СОТ входять 42 країни. З дев’ятьма країнами вже підписано двосторонні протоколи з доступу до ринків товарів та послуг. Це — Мексика, Уругвай, Нова Зеландія, Канада, Південна Корея, Словенія, Латвія, Грузія та Індія. З 22 країнами триває двосторонній переговорний процес. Фактично завершено двосторонні переговори з ЄС та Угорщиною, окремі питання належить узгодити у переговорах з Болгарією, Еквадором, Бразилією, Австралією, Кубою, Туреччиною.

З майже 11 тис. товарних позицій, що містяться в консолідованій тарифній пропозиції України, 95% вже погоджено у процесі двосторонніх переговорів.

Для завершення двосторонніх переговорів із доступу до ринку товарів з державами—членами Робочої групи Кабінету Міністрів України необхідно вирішити низку проблемних питань, зокрема погодити рівні тарифних ставок на окремі товарні позиції: готову рибну продукцію, цукор, пиво, соняшникову олію, тютюнові вироби, освітлювальні прилади, побутові електротовари тощо.

Переговори з доступу до ринку послуг ведуться на підставі Графіка специфічних зобов’язань України у сфері послуг. Формування зобов’язань з доступу до ринку послуг України перебуває на завершальній стадії. Завершено переговори з Бразилією, Еквадором, Кубою та Туреччиною щодо послуг.

Загалом у межах процесу вступу до СОТ Україна визнала зобов’язання за 135 підсекторами сфери послуг. Вони охоплюють 12 основних секторів послуг — професійні, будівельні, освітні, екологічні, фінансові, медичні, рекреаційні, послуги в галузі культури, туризму, транспорту, зв’язку та дистриб’юторні послуги.

На переговорах із доступу до ринку послуг Україна зважено підійшла до лібералізації доступу до цієї сфери, створивши у такий спосіб умови для розвитку національного ринку та підвищення конкуренції. Зобов'язання нашої країни стосуються переважно збереження таких “якісних” обмежень, як підтвердження професійної кваліфікації (зокрема, наявність необхідної професійної підготовки, знання мови тощо) у секторах медичних та освітніх послуг; вимоги акредитації (зокрема, реєстрація юридичної особи в Україні) у секторах професійних, фінансових, транспортних послуг; обмеження на здійснення певних видів послуг (сектор фінансових, аудіовізуальних, транспортних, рекреаційних та культурних послуг).

Досі проблемним є визначення зобов'язань з доступу до ринку страхових послуг та послуг морського транспорту.

Процес вступу України до СОТ було активізовано протягом 2001—2002 років. За цей період відбулося 4 засідання Робочої групи з розгляду заявки України про вступ до СОТ.

За результатами 9-го засідання Робочої групи (25–26 червня 2002 року), Україною підготовлено відповіді на контрольний список (checklist) питань щодо торговельного режиму нашої держави. Цей меморандум є базою для підготовки підсумкових документів — Звіту Робочої групи та Протоколу про вступ України до СОТ, що засвідчує перехід до завершального етапу переговорів. Складність цього етапу полягає в тому, що переговори про вступ України до СОТ відбуваються одночасно з проведенням багатостороннього раунду переговорів — “раунду розвитку”, у ході якого формуються якісно нові багатосторонні правила міжнародної торгівлі. У зв'язку з цим ключовим завданням Кабінету Міністрів України є обстоювання національних інтересів при завершенні технічних процедур та переговорного процесу загалом, що створить реальні передумови приєднання України до СОТ у 2004 році. Набуття членства України у СОТ у цей термін дасть змогу стати повноправним учасником нових домовленостей за результатами “раунду розвитку”.

2. ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ УКРАЇНИ З СОТ

Удосконалення регуляторної політики в процесі вступу до СОТ

Процес вступу України до Світової організації торгівлі передбачає необхідність приведення національного регуляторного середовища у відповідність до вимог та правил СОТ і забезпечення виконання своїх зобов'язань, що впливають з членства в цій міжнародній організації.

Норми та правила СОТ вимагають від країн, що вступають до цієї організації, будувати своє регуляторне середовище на таких принципах: прозорість, верховенство права, дотримання договірних зобов'язань та належне судове розв'язання господарських суперечок. У зв'язку з цим вступ до СОТ може розглядатися як важливий зовнішній стимул імплементації названих принципів, а також як засіб впровадження ефективних механізмів у процес вироблення та реалізації національної економічної політики.

Членство в СОТ накладає обмеження на застосування таких інструментів економічної політики, як субсидії, нетарифні засоби регулювання експортно-імпортних операцій тощо.

Водночас курс на лібералізацію торгівлі та інвестиційного режиму і прийняття міжнародних правил їхнього регулювання не означають відмову від застосування заходів підтримки національного виробника, які дозволені міжнародними нормами регулювання торгівлі, чинними в рамках СОТ.

Важливим напрямом поліпшення регуляторного механізму має стати вдосконалення системи нетарифних інструментів регулювання зовнішньої торгівлі України в руслі загальносвітових тенденцій у цій сфері. Насамперед слід відзначити зростання ролі заходів технічного регулювання торгівлі. Однак процес адаптації українських національних стандартів до міжнародних зразків відбувається дуже повільно. За даними Державного комітету з питань технічного регулювання та споживчої політики України, нині функціонує 22 тис. державних стандартів та технічних умов, які не оновлювалися понад 10 років. Існують окремі сфери, наприклад надання послуг, які взагалі не врегульовані відповідними стандартами.

Запровадження національних стандартів, які відповідали б міжнародним, може не лише стати засобом ефективнішого захисту прав українських споживачів, а й посилить конкурентні переваги українських підприємств, що виробляють складну техніку.

Вступ до СОТ означає лібералізацію і запровадження багатосторонніх міжнародних правил не тільки щодо сфери торгівлі товарами. Україна повинна лібералізувати умови доступу до ринків. Це — 135 (із 155 наявних) секторів послуг. Базою має стати національний режим щодо іноземних постачальників послуг, включаючи такі принципово важливі для економіки сектори, як банківські, страхові, транспортні, телекомунікаційні, аудиторські послуги тощо.

Згідно з угодами СОТ Україна має внести важливі зміни у свій режим регулювання інвестиційної діяльності, зокрема через забезпечення більшої прозорості в регулюванні умов інвестування, скасування вимог щодо так званого місцевого компонента виробництва тощо.

Таким чином, наближення до СОТ, пов'язане з приведенням регуляторної політики України у відповідність до принципів і норм цієї міжнародної ор-

ганізації, передбачає забезпечення належної якості показників регуляторних стандартів та сучасного рівня менеджменту.

Адаптація національного законодавства до норм і правил СОТ

Законодавче забезпечення процесу вступу України до СОТ передбачає невідкладне прийняття низки законів з питань, які ще не врегульовані чинним законодавством, та скасування численних заборон і обмежень, що перешкоджають міжнародній торгівлі та інвестиціям. Про позитивні зрушення у цій сфері свідчать дані *таблиці*.

Стан проходження у Верховній Раді України деяких законопроектів, спрямованих на приведення національного законодавства у відповідність до норм та вимог угод СОТ (квітень 2002 — січень 2003 року)

Законопроект	Назва відповідної угоди СОТ	Стан проходження
Митний кодекс України	ГАТТ 1994 ТРИМС	31.07.2002 р. підписано Президентом України
Податковий кодекс України	ГАТТ 1994	29.11.2001 р. прийнято в другому читанні. Перебуває у Комітеті з питань фінансів та банківської діяльності Верховної Ради України, готується до розгляду в третьому читанні
“Про внесення змін та доповнень до Закону України “Про державне регулювання імпорту сільськогосподарської продукції”	Угода про сільське господарство	26.09.2002 р. розглянуто на пленарному засіданні другої сесії Верховної Ради України четвертого скликання, де не набрав належної кількості голосів
“Про внесення змін і доповнень до Закону України “Про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини”	Угода про застосування санітарних та фітосанітарних заходів	24.10.2002 р. прийнято, №191-ІУ. 24.10.2002 р. підписано Президентом України
“Про внесення змін до статті 13 Закону України “Про телебачення і радіомовлення”	Генеральна Угода з торгівлі послугами (ГАТС)	13.09.2002 р. подано на розгляд Кабінету Міністрів України

Продовження табл.

Законопроект	Назва відповідної угоди СОТ	Стан проходження
“Про внесення змін до деяких законодавчих актів України”	Угода про технічні бар’єри в торгівлі	28.11.2002 р. прийнято Верховною Радою України у першому читанні
“Про внесення змін до деяких законодавчих актів з питань оподаткування”	ГАТТ 1994	Станом на 25.09.02 прийнято Верховною Радою України у другому читанні проекту Закону “Про внесення змін до деяких законів України про акцизний збір”
“Про внесення змін до Закону України “Про аудиторську діяльність”	ГАТС	28.11.2002 р. розглянуто на засіданні Комітету з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій. Включено до порядку денного другої сесії Верховної Ради України четвертого скликання
“Про внесення змін до деяких законів України щодо створення та функціонування спеціальних (вільних) економічних зон та запровадження спеціальних режимів інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку”	Угода про субсидії і компенсаційні заходи	12.06.2002 р. передано на розгляд Верховної Ради України після розгляду на засіданні профільного Комітету з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій. Включено до порядку денного другої сесії Верховної Ради України четвертого скликання
“Про внесення змін до Закону України “Про інформаційні агентства”	ГАТС	13.09.2002 р. подано повторно на розгляд Кабінету Міністрів України
“Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань інтелектуальної власності”	ТРИМС	18.06.2002 р. передано на розгляд Верховної Ради України. 25.09.2002 р. розглянуто на засіданні Комітету з питань європейської інтеграції. 28.11.2002 р. прийнято у першому читанні

Закінчення табл.

Законопроект	Назва відповідної угоди СОР	Стан проходження
“Про внесення змін до Закону України “Про стимулювання розвитку сільського господарства на період 2001—2004 років”	Угода про сільське господарство	04.06.2002 р. передано на розгляд Верховної Ради України у профільний Комітет з питань аграрної політики та земельних відносин
“Про внесення змін до Закону України “Про банки та банківську діяльність”	ГАТС	На опрацюванні в НБУ. Після підписання Головою НБУ постанови щодо схвалення буде внесений до Верховної Ради України
“Про внесення змін до Закону України “Про зовнішньоекономічну діяльність”	Угода про ліцензування імпорту	18.11.2002 р. передано на розгляд Верховної Ради України у профільний Комітет з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій

У квітні 2002 року українська сторона переговорів розробила Графік введення в дію пріоритетних законопроектів, до якого увійшли 15 актів, з яких Верховною Радою України прийнято лише 3.

Певного прогресу вдалося досягти у законодавчому врегулюванні питань захисту прав інтелектуальної власності, особливо щодо виготовлення та продажу компакт-дисків для лазерних систем зчитування. Протягом 2001—2002 років Верховною Радою України було прийнято 7 законів у сфері інтелектуальної власності, Кабінетом Міністрів України — низку постанов з цього питання.

Однак законопроект, яким передбачається внесення змін до відповідних українських законів з метою узгодження національного законодавства з положеннями Угоди ТРИМС (Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності), все ще перебуває на розгляді у Верховній Раді України.

Здійснено узгодження національного законодавства з вимогами СОР у сфері стандартизації та сертифікації, у системі регулювання державних закупівель.

Верховною Радою України також прийнято Митний кодекс України та Закон України “Про внесення змін і доповнень до Закону України “Про якість та безпеку харчових продуктів і продовольчої сировини”. Нагальним є питання прийняття інших законопроектів, про які йшлося на переговорах із СОР і які

спрямовані на лібералізацію економічної діяльності та зовнішньоекономічних зв'язків. Ними, зокрема, передбачається скасування таких обмежень та пільг:

- вимог стосовно здійснення в Україні аудиторської діяльності лише громадянами України;
- обмежень щодо частки іноземного капіталу в статутних фондах вітчизняних інформаційних агентств і заборони іноземним фізичним та юридичним особам виступати засновниками українських інформаційних агентств;
- вимог щодо обов'язкового використання підприємствами—виробниками тютюнової продукції сировини, вирощеної та ферментованої в Україні;
- пільг, які надавалися вітчизняним виробникам щодо участі у тендерах стосовно виготовлення обладнання для об'єктів електроенергетики;

Необхідно також вирішити питання щодо надання іноземним банкам можливості створювати в Україні власні філії.

Кабінет Міністрів України спільно з Верховною Радою України має оперативно провести роботу щодо відпрацювання законодавства України у сфері оподаткування відповідно до положень угод СОТ, зокрема стосовно стягнення ПДВ і акцизного збору у виробництві та продажу автомобілів, а також врегулювання проблеми повернення ПДВ експортерам. Вирішення цих проблемних питань дасть змогу Україні заручитися підтримкою ЄС у переговорному процесі зі вступу до СОТ.

Розв'язання суперечностей між національним законодавством та нормами і вимогами угод СОТ шляхом прийняття необхідних нормативно-правових актів сприятиме дальшому зближенню законодавства України із загальноприйнятими принципами і стандартами міжнародного права та прискорить процес вступу України до СОТ.

3. ВПЛИВ МАЙБУТНЬОГО ЧЛЕНСТВА В СОТ НА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ

Макроекономічні виміри членства в СОТ

Аналіз потенційних наслідків вступу до СОТ для динаміки зовнішньої торгівлі України принципово важливий з огляду на стратегічний розвиток країни в цілому.

Позитивний ефект від вступу до СОТ мають отримати насамперед галузі та підприємства, які вже включені до міжнародних коопераційних зв'язків та які ведуть активну експортну діяльність, оволодівши відповідними нішами світових ринків. Відтак можна очікувати збільшення в структурі експорту частки матеріаломістких галузей (чорна металургія та хімічна промисловість).

Водночас активізується низка чинників, які сприятимуть збільшенню обсягів імпорту в Україну. Серед них:

- зниження рівня тарифного захисту внутрішнього ринку. Розрахунки середньозважених ставок на базі обсягів імпорту в Україну 1996 року свідчать, що ставка ввізного мита зменшиться на 1,64 процентного пункту: з 7,02 (діюча у 2002 році) до 5,66 (зв'язана у 2005 році);

- підвищення рівня доходів населення на тлі повільної реакції національних виробників на зміну споживчого попиту, що призведе до зростання імпорту споживчих товарів;

- активізація діяльності експортерів, яка спонукатиме їх до постійного вдосконалення виробничих процесів, оволодіння сучасними технологіями, залучення новітніх матеріалів, що зумовить збільшення імпорту товарів виробничого призначення.

Згідно з прогнозами Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції, вступ України до СОТ не справить відчутного негативного впливу на обсяги та баланс зовнішньої торгівлі навіть у близькій перспективі. Так, очікується, що з 2002 до 2006 року експорт зросте з 21,7 до 24,5 млрд дол., або на 12,9%. У той же час імпорт зросте з 18 до 21,2 млрд дол., або на 17,7%. При цьому позитивне сальдо зовнішньої торгівлі стабільно перебуватиме на рівні 3,2—3,3 млрд дол.

Зменшення ставок ввізного мита створює підґрунтя для зниження на внутрішньому ринку цін як на імпортовані товари, так і на товари національного виробництва. Відтак від вступу України до СОТ можна очікувати гальмівного впливу на розвиток інфляції. Це сприятиме підвищенню дієвості монетарної політики та більшій свободі для маневру грошово-кредитними ресурсами.

Слід сподіватися на позитивні наслідки вступу до СОТ для стану балансу потоків капіталу:

- надходження в Україну короткострокового фінансового капіталу внаслідок спрощення доступу нерезидентів на ринок фінансових послуг;

- збільшення припливу в Україну позичкових коштів як у формі негарантованих кредитів (завдяки деякому підвищенню довіри кредиторів до країни—члена СОТ), так і у формі коштів від продажу еврооблігацій.

Зростання прозорості та передбачуваності економічної політики, перехід на світові стандарти ведення бізнесу створюють потенційні можливості для залучення в Україну додаткових прямих іноземних інвестицій.

Вступ України до СОТ справлятиме безпосередній вплив також і на стан бюджетної сфери.

Можливі позитивні наслідки:

- збільшення доходів від оподаткування підприємств галузей, в яких спостерігатиметься економічне зростання та ріст зайнятості внаслідок поживав-

лення експортних виробництв. За даними Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції, приєднання до СОТ збільшить податкові надходження до державного бюджету від експорту вітчизняної продукції майже на 200 млн дол. щорічно;

- зростання доходів внаслідок зниження рівня тінізації зовнішньої торгівлі, підвищення прозорості бюджетно-податкової та регуляторної політики як побічного результату запровадження правових норм, що відповідають вимогам СОТ;

- зростання надходжень внаслідок скасування або скорочення обсягів надання непрозорих галузевих податкових пільг і субсидій, програм галузевої підтримки, що не відповідають угодам СОТ, а також відмови від практики списання податкової заборгованості (відповідно до Угоди про субсидії та компенсаційні заходи СОТ).

Можливі негативні наслідки:

- втрата надходжень через скорочення обсягів виробництва внаслідок низької конкурентоспроможності окремих видів вітчизняної продукції;

- втрата податкових надходжень внаслідок зниження рівня прибутковості українських підприємств у ході цінової конкуренції;

- зростання витрат державного бюджету, пов'язаних з адаптацією до вимог системи ГАТТ/СОТ, зокрема у сфері стандартизації, оцінки відповідності та акредитації;

- зменшення доходів бюджету від ввізного мита, видачі ліцензій, сертифікатів тощо внаслідок зниження митних тарифів, спрощення процедур сертифікації та ліцензування. Проте одночасно відбудеться суттєве скорочення нелегального імпорту, і загальний обсяг митних надходжень може навіть зрости.

Отже, вступ України до СОТ матиме хоча й суперечливі, але в стратегічному плані позитивні макроекономічні наслідки. Пріоритетним завданням Уряду є формування механізмів посилення позитивного впливу на економічний стан країни нового торговельного режиму, з одного боку, та розробка системи заходів щодо мінімізації негативних наслідків вступу України до СОТ, з іншого.

Розвиток промислового виробництва в умовах лібералізації зовнішньої торгівлі

Вступ до СОТ істотно вплине на промисловість України. Насамперед це стосується металургійної, хімічної, легкої та деревообробної галузей, машинобудівної промисловості, зокрема електронної, електротехнічної, авіа- та суднобудівної. Найбільший позитивний ефект отримають експортоорієнтовані виробництва: металургійна, хімічна та текстильна галузі промисловості. Негативного впливу зазнають окремі галузі машинобудування, меблева та деревооброб-

на промисловість. Для експортоорієнтованих галузей — металургійної (частка експорту 80%), хімічної (65—75%) та текстильної промисловості (65—75%) вступ до СОТ матиме очевидні позитивні наслідки завдяки зняттю ряду обмежень на поставки товарів цих галузей на міжнародні ринки, посиленню позицій виробників при проведенні антидемпінгових та спеціальних розслідувань тощо.

Водночас розвиток кожної галузі промисловості за умов лібералізації зовнішньої торгівлі матиме свою специфіку. Так, стан української чорної металургії багато в чому визначатиметься тим, наскільки швидко та в якому обсязі країнам — найбільшим виробникам чорних металів вдасться скоротити надлишкові виробничі потужності.

Суперечливий вплив вступу до СОТ позначиться й на хімічній промисловості. У короткотерміновій перспективі внаслідок зростання конкуренції між іноземними та національними компаніями можна очікувати зменшення частки національних виробників на внутрішньому ринку. Однак за умови збереження високих темпів його розвитку обсяги реалізації продукції хімічної промисловості можуть і зростати. Це, передусім, стосується малотоннажних хімічних товарів, лаків та фарб, пластмаси, оздоблювальних матеріалів тощо.

Зазначимо, що переваги вільного доступу на зовнішні ринки значною мірою стосуються тих товарних сфер, де діє “цінова конкуренція”, тобто ринків товарів з низьким ступенем обробки. Це означає, що коли Україна покладатиметься лише на дію ефектів торговельної лібералізації, вона ще тривалий час перебуватиме у сфері низькотехнологічного експорту.

Визначальним фактором зростання експорту продукції легкої промисловості стало підписання у 2000 році нової Угоди між Україною та Європейським Союзом про торгівлю текстильною продукцією, відповідно до якої 1 березня 2002 року було скасовано кількісні обмеження на імпорт українських текстильних виробів на ринки країн Євросоюзу.

Вступ до СОТ сприятиме збільшенню на українському ринку іноземних виробників електронних компонентів та готових виробів. Водночас це сприятиме підвищенню конкурентоспроможності українських товарів і активнішому виходу продукції спеціального електронного машинобудування на зовнішні ринки.

Зобов'язання в енергетичній сфері після вступу до СОТ суттєво не відрізнятимуться від існуючих внаслідок того, що Україна є стороною Угоди до Енергетичної хартії, положення якої відповідають основним документам СОТ. У ній йдеться про такі принципи співробітництва, як режим найбільшого сприяння, національний режим, свобода транзиту, експортні та імпортні збори, кількісні обмеження, захисні заходи, винятки тощо.

Нині до імпортованих енергоресурсів застосовується нульова ставка ввізного мита. Тому приєднання до СОТ не повинно спричинити загострення конкуренції між вітчизняними та іноземними виробниками.

Із вступом до СОТ, з огляду на обмеження щодо застосування субсидій, дотацій та компенсаційних заходів, особливу увагу треба приділити вугільній галузі, реструктуризація якої здійснюється за програмою “Українське вугілля”.

Потребуватимуть перегляду інструментарій та цілі промислової політики. Це стосується тих програм розвитку окремих галузей та виробництв, які сьогодні діють в Україні. Очевидно, що формат документів має бути змінений, з тим щоб програми стали реальним орієнтиром для підприємств при виробленні їхньої виробничо-комерційної стратегії й усіляко заохочували самі підприємства адаптуватися до швидкоплинних умов економічної кон’юнктури.

Для того, щоб повністю скористатися позитивними ефектами лібералізації торгівлі та інвестиційних потоків, реальний сектор економіки потребує суттєвої реструктуризації компаній, поліпшення корпоративного управління та розподілу ресурсів. Дуже важливо, щоб спільними зусиллями Уряду і Верховної Ради України було створено дійсно однакові умови конкуренції на внутрішньому ринку для всіх економічних агентів. Це потребує перенесення акцентів із сектороорієнтованих програм на формування сприятливих умов розвитку підприємництва в цілому.

Вступ до СОТ та трансформація аграрного комплексу

Членство України в СОТ зумовить прискорення ринкової трансформації аграрного комплексу, що у довготерміновій перспективі матиме незаперечні позитивні наслідки. Водночас можливі певні втрати, пов’язані з необхідністю істотної перебудови державної системи підтримки сільського господарства і адаптації суб’єктів господарської діяльності до нових правил та умов регулювання цієї сфери.

До позитивних наслідків можна віднести:

- поживлення виробництва в експортоорієнтованих галузях внаслідок лібералізації режиму доступу до зовнішніх ринків;
- прискорення структурних реформ в аграрному секторі; структурні пріоритети визначатимуться потенціалом конкурентоспроможності галузей і підприємств на зовнішніх ринках, а спрощення процедур доступу до цих ринків має прискорити структурні зміни;
- розширення асортименту та якості продовольчих товарів, зниження споживчих цін.

Негативні наслідки приєднання до СОТ можуть бути викликані переведенням згідно з Угодою про сільське господарство (УСГ) усіх нетарифних бар’єрів (крім санітарних та фітосанітарних) у тарифи, рівень яких в Україні має істотно знизитись.

УСГ передбачає зміну форм державної підтримки сільськогосподарського виробництва шляхом переважного використання інструментів, які справляють мінімальний негативний вплив на торгівлю або на виробництво.

Довідково: згідно з угодою СОТ підтримка сільського господарства поділена на дві категорії:

- заходи, які не підлягають скороченню (“зелена скринька”). Це — загальні послуги: фінансування досліджень, контроль за шкідниками та хворобами, підготовка та перепідготовка спеціалістів, інспектування, маркетингові послуги та підтримка інфраструктури; прямі виплати товаровиробникам: підтримка доходів, не прив’язана до результатів виробництва, страхування доходів та підтримка соціальних програм, виплати виробникам за втрати від хвороб урожаю та тварин, виплати за програмами виходу на пенсію, або за виведення ресурсів з процесу виробництва, інвестиційна допомога, виплати за програмами охорони навколишнього середовища та регіональними програмами підтримки; підтримка запасів для забезпечення продовольчої безпеки та внутрішня продовольча допомога;

- субсидії, що підлягають скороченню (“жовта скринька”) — цінова підтримка виробників, дотації виробникам м’яса та молока, списання боргів минулих років, компенсація вартості матеріально-технічних ресурсів для виробництва сільськогосподарської продукції, у тому числі здешевлення кредитів комерційних банків, пільгові тарифи на електроенергію та послуги.

Нині “жовті” програми підтримки сільського господарства України з урахуванням податкових пільг становлять 78%, а без податкових пільг — 60% загальної вартості внутрішньої підтримки сільського господарства.

У процесі переговорів Україна обстоює рівень підтримки сільського господарства за сукупним рівнем підтримки в обсязі 1,37 млрд дол., що відповідає періоду 1994—1996 років, який запропоновано як базовий.

Фактична підтримка сільського господарства в Україні є значно меншою від рівня, передбаченого сукупним виміром підтримки (СВП) базового періоду, що є предметом узгодження на переговорах з приєднання України до СОТ.

Таким чином, членство України у Світовій організації торгівлі вимагатиме зниження рівня захисту внутрішнього аграрного ринку шляхом зменшення імпортних тарифів на сільськогосподарські товари та продовольство, а також поступової трансформації державної підтримки сільського господарства.

Найбільш неузгоджене і проблемне питання в переговорах щодо вступу до СОТ — це тарифна квота на цукор-сирець. Українська позиція на даний момент така: обсяг 200 тис. т на рік зі ставкою мита 2% зі збільшенням до 260 тис. т у 2005 році. Розмір квоти по цукру-сирцю, який зараз обговорюється, становить близько 15% внутрішнього споживання цукру в Україні. Такий обсяг не може не зашкодити внутрішнім виробникам, конкурентоспроможність яких нині є низькою. Водночас неузгодження цієї позиції в переговорному процесі може заблокувати вступ України до СОТ. Вирішення цієї суперечності перебуває у площині державної підтримки бурякоцукрової галузі, яка за нормами

СОТ може становити не менш як 100 млн грн (5% вартості виробництва цукрового буряку в країні).

Загалом запровадження в аграрному секторі норм і правил СОТ щодо сільського господарства відповідає об'єктивним потребам реформування аграрних відносин й сприятиме повнішій реалізації порівняльних і конкурентних переваг галузі на зовнішніх ринках.

Особливості функціонування сектору послуг після приєднання до СОТ

Враховуючи інфраструктурну спрямованість багатьох секторів послуг, можна передбачити, що реформи, здійснювані в контексті норм і правил СОТ, включаючи регуляторні та інституційні зміни, могли б сприяти підвищенню конкурентоспроможності у багатьох технологічно пов'язаних видах діяльності і, таким чином, поліпшити функціонування економіки України в цілому.

Найбільш очевидними серед соціальних наслідків лібералізації ринку послуг можуть бути втрати, пов'язані з необхідністю перепідготовки і можливим регіональним галузевим переміщенням трудових ресурсів.

Водночас світовий досвід переконує, що прямі соціальні наслідки реформування багатьох секторів послуг мають меншу негативну складову, ніж у традиційних галузях промисловості чи сільському господарстві.

Сектор банківських послуг. Можна прогнозувати такі позитивні наслідки допуску філій іноземних банків на ринок банківських послуг України:

- підвищення рівня обслуговування в банківській системі, скорочення термінів операцій, розширення спектра послуг та вдосконалення технологій їх надання;
- збільшення обсягів кредитування, які можуть бути надані банківськими установами (власний капітал материнських банків є значно більшим, ніж філій);
- стимулювання через конкуренцію розвитку українських банків, зміцнення української банківської системи на підставі реструктуризації та концентрації капіталу (зменшення кількості банків відбуватиметься переважно за рахунок дрібних неконкурентоспроможних банків).

Основним негативним наслідком допуску філій іноземних банків на український ринок банківських послуг є ускладнення нагляду за фінансовими операціями таких установ. Але міжнародна практика пропонує чимало заходів, за допомогою яких можна створити ефективну систему банківського нагляду за філіями іноземних банків: національний режим нагляду, доступ до філій органів банківського нагляду країни місцезнаходження материнського банку, участь у національній системі страхування банківських депозитів тощо.

Сектор страхових послуг. Питання доступу на страховий ринок України іноземних страхових компаній врегульоване чинним законодавством. Даліше забезпечення ефективного доступу на страховий ринок стосується лібералізації діяльності філій страхових компаній-нерезидентів на території України. Зняття обмежень стосовно доступу іноземних страховиків на ринок України сприятиме залученню додаткового капіталу та новітніх технологій надання страхових послуг, дасть змогу підвищити конкуренцію на страховому ринку України.

Водночас слід враховувати, що зарубіжні страховики, які прийдуть на український ринок, є фінансово потужними компаніями. Конкурувати з ними українським страховим компаніям досить важко, оскільки вони не мають достатніх фінансових ресурсів та рівня надання страхових послуг й гарантованих виплат страхових відшкодувань у разі настання страхових випадків. Існує ймовірність поглинання невеликих вітчизняних страхових компаній зарубіжними, що в цілому сприятиме підвищенню фінансової стабільності страхового ринку.

Транспортні послуги. Транспортні послуги становлять понад 80% у структурі експорту послуг України. Вступ до СОТ матиме переважно позитивний ефект для трубопровідного транспорту внаслідок забезпечення свободи транзиту згідно з угодами СОТ. Морський, автомобільний та авіаційний транспорт вже сьогодні діють в умовах жорсткої конкуренції на ринку міжнародних перевезень.

Необхідно вжити заходів щодо підвищення якості внутрішніх перевезень автомобільним, авіаційним, залізничним та водним транспортом, збереження вантажів, дотримання строків доставки тощо. В іншому разі при входженні до СОТ та запровадженні вільного режиму національні перевізники втратять можливості здійснення вигідних транзитних операцій та поступатимуться іноземним конкурентам.

У цілому приєднання до СОТ позитивно вплине на ринки транспортних послуг та стимулюватиме транзитні транспортні потоки через територію країни.

Сектор послуг зв'язку. Ринок послуг зв'язку України є одним з найбільш привабливих для іноземних інвесторів. Членство в СОТ для галузі зв'язку та інформатизації забезпечить такі переваги:

- сприятиме збільшенню надходжень іноземних інвестицій до галузі та прискоренню технологічного оновлення;
- забезпечить прийняття правил торгівлі у сфері надання послуг зв'язку, які діють у більшості країн світу;
- розширить можливості справедливого врегулювання суперечок у сфері зв'язку;
- сприятиме обміну досвідом впровадження новітніх технологій та підвищенню кваліфікації українських фахівців;

- сприятиме наданню споживачам більш широкого спектра послуг за помірними цінами та забезпечить їхню високу якість.

Результати проведеного Держкомзв'язку аналізу свідчать, що найскладнішими для галузі будуть перші два роки після вступу України до СОТ. Цей період необхідний для адаптації вітчизняних постачальників послуг до нового конкурентного середовища та утримання здобутих позицій на ринку телекомунікаційних послуг.

Туризм. Міжнародний туризм — це високоприбуткова сфера торгівлі послугами, яка є вагомим джерелом доходу в багатьох країнах. У структурі експорту послуг України на нього припадає лише 2,8%. Наша країна з огляду на природні умови, велику кількість історичних та культурних пам'яток тощо має значний потенціал для розвитку цього виду послуг. Водночас для ефективного розвитку галузі використання самого лише потенціалу вітчизняних ресурсів недостатньо, і приплив іноземного капіталу внаслідок вступу України до СОТ сприятиме піднесенню цієї капіталомісткої сфери та підвищенню стандартів обслуговування.

Сектор роздрібно́ї торгівлі та побутових послуг. Вступ України до СОТ матиме безперечні позитивні наслідки для поглиблення процесу запровадження ринкових механізмів господарювання у секторі торговельних послуг, підвищення якісного рівня обслуговування споживачів, збільшення роздрібного товарообігу. Серед незаперечних переваг:

- лібералізація доступу до ринку роздрібно́ї торгівлі створить умови для зменшення адміністративних бар'єрів на шляху входження на цей ринок усіх його учасників, зокрема і вітчизняних суб'єктів підприємництва, а це забезпечить додаткові робочі місця, зростання фахового рівня працівників й розвиток конкуренції;

- збільшення прямих іноземних інвестицій дасть змогу розширити роздрібну мережу й, найголовніше, — запровадити передові технології, ефективні методи організації управління, продажу товарів та обслуговування споживачів;

- ширший доступ до обладнання і нових технологій сприятиме урізноманітненню побутових послуг, поліпшенню їхньої якості, зростанню зайнятості населення у цій сфері економіки й збільшенню обсягів наданих послуг.

Консалтинг. Найбільші зарубіжні консалтингові компанії вже працюють на українському ринку. Вступ до СОТ автоматично не приведе до збільшення їхньої присутності. Для цього в країні має поліпшитись інвестиційний та бізнес-клімат, зрости кількість іноземних компаній, що працюють в Україні, на обслуговування яких передусім орієнтуються консалтингові структури. Проте у більш довгостроковій перспективі можна очікувати посилення конкуренції на цьому ринку, що сприятиме об'єднанню вітчизняних консалтингових фірм.

Таким чином, позитивні наслідки для сектору послуг від вступу України до СОТ переважатимуть над негативними. Очевидно: якщо Україна розвивати-

ме ринок послуг, спираючись лише на національні ресурси або обмежуючись послугами іноземних постачальників, то конкурентоспроможність сектору послуг у країні неминуче буде нижчою від міжнародного рівня.

Зі вступом України до СОТ підвищиться конкуренція на ринках послуг, насамперед у таких привабливих секторах, як фінансові послуги та послуги зв'язку. Це сприятиме розширенню спектра послуг, підвищенню їхньої якості та здешевленню, збільшенню зайнятих у сфері їх надання. Крім того, перспективні зміни на ринку фінансових та комунікаційних послуг є необхідною передумовою для розвитку конкурентоспроможного високотехнологічного виробництва й економіки в цілому.

Висновки і пропозиції

Вступ до Світової організації торгівлі є для України довготерміновим системним фактором зростання конкурентоспроможності економіки, її технічного та технологічного переоснащення, інноваційного розвитку, посилення ролі країни у сучасній міжнародній економічній системі.

Зі вступом до СОТ в економіці України виразно виявиться складне поєднання позитивних надбань та певних втрат і труднощів адаптаційного характеру.

При цьому вступ до СОТ незаперечно позитивно впливатиме на економіку України. Це стосується щонайперше створення відповідного законодавчого поля, значного поліпшення інвестиційного клімату, збільшення можливостей для експортної діяльності, розширення доступу до новітніх технологій тощо.

Основні позитивні наслідки вступу України до СОТ:

- можливе збільшення надходжень прямих іноземних інвестицій (як свідчить досвід інших країн, вже протягом першого-другого років після вступу до СОТ обсяги таких інвестицій зростали у 1,5—2 рази з наступним їх збереженням в обсягах більших, ніж до набуття членства у СОТ);
- спрощення умов доступу українських виробників до ринків більшості країн світу;
- можливість застосування суб'єктами підприємництва багатосторонніх механізмів, передбачених нормами СОТ, при вирішенні торговельних спорів, що суттєво зміцнить їхні позиції в антидемпінгових та спеціальних розслідуваннях;
- відвернення загрози торгово-економічної ізоляції не тільки від країн Західної та Центральної Європи, а й від країн Східної Європи та Балтії, які нині мають статус асоційованих членів ЄС; уникнення перспективи витіснення з ринку ЄС української продукції аналогічною продукцією країн Центральної та Східної Європи після їх вступу до ЄС;

- збільшення надходжень до Державного бюджету за рахунок скасування пільг, розширення бази справляння митних платежів, зростання обсягів виробництва і активізації зовнішньоторговельного обороту;
- створення відповідного законодавчого поля внаслідок адаптації законодавства України до вимог СОТ;
- формування передумов для створення у перспективі зони вільної торгівлі Україна — ЄС; переведення відносин вільної торгівлі та економічних відносин у СНД на принципи, передбачені угодами СОТ;
- забезпечення участі України у новому раунді багатосторонніх переговорів у рамках Світової організації торгівлі (у разі набуття Україною членства в організації до 2005 року);
- суттєвий розвиток та збільшення інвестицій у сферу послуг України, передусім банківську сферу, телекомунікації, роздрібну та оптову торгівлю, страхування, транспорт.

Негативні наслідки майбутнього членства України у СОТ:

- загострення проблеми низької конкурентоспроможності продукції національного виробництва в умовах неможливості використання вітчизняними виробниками низки пільг, що суперечать угодам СОТ або спричиняють викривлення торговельних умов. Найбільших втрат зазнають окремі підприємства, господарська діяльність яких здійснюється неефективно та в пільговому режимі. Однак скасування цих пільг у цілому позитивно позначиться на структурі та загальному стані економіки України;
- можлива втрата окремими національними виробниками внутрішнього ринку. Це призведе до закриття збиткових підприємств, особливо тих, що мають обмежені фінансові ресурси для структурної перебудови. Зокрема, це стосується сектору фінансових послуг. Може зазнати втрат і сектор зв'язку.

Серед негативних наслідків вступу до СОТ на ринку праці:

- поглиблення невідповідності у структурі попиту і пропозиції робочої сили;
- зростання структурного безробіття;
- поглиблення диференціації регіональних ринків праці внаслідок посилення поляризації регіонів-лідерів та депресивних регіонів.

Процес підготовки до членства України в СОТ значно глибший, ніж незаперечно важливі торговельні переговори та гармонізація системи законодавства. Він має також передбачати підготовку національного економічного комплексу до функціонування в умовах норм та угод СОТ.

У зв'язку з цим необхідно уточнити терміни та суттєво розширити спектр заходів для органів законодавчої й виконавчої влади, спрямованих на забезпечення вступу України до СОТ.

*У сфері законодавчого забезпечення вступу України до СОТ пропонується:
Верховній Раді України*

- вважати пріоритетними законопроекти, які містяться у Графіку адаптації національного законодавства до норм та вимог СОТ; розглянути і ухвалити їх до кінця червня 2003 року;
- створити механізм запобігання ухваленню законів, що суперечать нормам та угодами СОТ;
- провести парламентські слухання з питань приєднання України до СОТ із широким залученням представників громадськості, наукових і бізнесових кіл.

Кабінету Міністрів України

- розробити галузеві програми підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції, передбачивши реалізацію заходів стимулювального характеру, які не суперечать нормам і правилам угод СОТ, щодо оновлення основних фондів та впровадження у виробництво сучасних технологій;
- створити сучасну систему моніторингу кон'юнктури на зовнішніх ринках та організувати відповідне аналітично-інформаційне забезпечення як органів державної влади, так і суб'єктів підприємництва;
- забезпечити розробку прогнозів розвитку кризових явищ на світовому ринку і превентивних заходів щодо зменшення негативного впливу зовнішнього середовища на економіку України;
- забезпечити узгодження вимог ГАТТ/СОТ з угодами, що укладені в рамках СНД і стосуються міждержавного співробітництва та режимів вільної торгівлі;
- здійснювати гармонізацію системи стандартів з нормами СОТ відповідно до вимог технологічної, екологічної безпеки та безпеки життєдіяльності, а також технологічної та економічної доцільності.

У сфері переговорного процесу з вступу України до СОТ зажадати від:

Кабінету Міністрів України

- активізувати переговорний процес, завершити технічні процедури щодо вступу України до СОТ та створити передумови для приєднання України до цієї міжнародної організації у 2004 році;
- прискорити врегулювання питання щодо повернення ПДВ експортерам;
- запровадити ефективний механізм дотримання чинного законодавства з питань захисту прав інтелектуальної власності;
- спрямувати діяльність МЗС України, Мінекономіки та з питань європейської інтеграції на забезпечення підтримки переговорного процесу щодо вступу України до СОТ із країнами, з якими не підписано двосторонніх протоколів про доступ на ринки товарів та послуг.

*У сфері організаційно-економічного забезпечення вступу України до СОТ:
Кабінету Міністрів України*

- вжити заходів щодо посилення ролі Міжвідомчої комісії з питань приєднання України до СОТ як координатора цих процесів, передбачити персональну відповідальність керівників міністерств та інших органів центральної виконавчої влади за можливе погіршення позиції України на переговорах щодо вступу до СОТ;

- спільно з Національною Академією наук України провести додаткове детальне опрацювання потенційних вигод та ризиків від вступу України до СОТ;

- розробити та запровадити систему захисту пріоритетних галузей економіки, використовуючи лише механізми, дозволені угодами СОТ, зокрема створити дієздатну в умовах СОТ систему підтримки діяльності експортерів продукції з високим ступенем переробки, в тому числі — систему державного експортного кредитування, інших форм фінансової підтримки експортерів, маркетингової підтримки тощо;

- визначити та запровадити з участю основних соціальних партнерів заповіжні заходи щодо можливих негативних соціальних наслідків вступу до СОТ, узгоджені за часом з етапами інтеграції у світовий економічний простір.

Національному банку України здійснити заходи щодо розробки та подання до Верховної Ради України Закону “Про внесення змін і доповнень до Закону України “Про банки і банківську діяльність” (щодо доступу філій іноземних банків на ринок України).

У сфері кадрового забезпечення вступу та майбутнього членства України в СОТ:

Кабінету Міністрів України

- організувати на базі профільних навчальних закладів перепідготовку кадрів системи зовнішньоекономічних відносин України у контексті всебічного вивчення принципів і механізмів діяльності СОТ;

- рекомендувати спеціальним навчальним закладам організувати підготовку фахівців зі спеціальності “міжнародна торгівля та діяльність СОТ”;

- згідно з чинним законодавством провести переатестацію кадрового складу зовнішньоекономічних підрозділів міністерств, інших центральних та регіональних органів виконавчої влади; доукомплектувати на конкурсній основі ці підрозділи висококваліфікованими спеціалістами;

- розглянути можливість збільшення чисельності підрозділу Мінекономіки та з питань європейської інтеграції, відповідального за відносини України з СОТ.

СТАНОВЛЕННЯ Й РОЗВИТОК РИНКУ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Додаток до Послання Президента
України до Верховної Ради
України «Про внутрішнє
і зовнішнє становище України
у 2003 році»

Вступ

Економічне зростання створює передумови для збільшення зайнятості та доходів населення, підвищення продуктивності його праці. Однак об'єктивні нерівномірності виходу із кризи окремих галузей і підприємств, істотні відмінності у співвідношенні інтенсивних та екстенсивних чинників зумовлюють неминучі диспропорції національного ринку праці, різнонаправленість розвитку окремих його сегментів. У поєднанні з прорахунками політики ринку праці це спричинило низку проблем.

Ідеться передусім про нестачу робочих місць і високу частку робочих місць із небезпечними умовами праці та низькими вимогами до якості робочої сили, що є наслідком недостатніх інвестицій, а також нераціональної спрямованості останніх, відсутності чіткої програми інвестиційної діяльності.

Якість пропозиції робочої сили нерідко не відповідає сучасним вимогам щодо її професійно-освітньої підготовки, трудової та виконавчої дисципліни, мобільності й економічної активності в цілому. Наслідком незбалансованості пропозиції робочої сили з попитом на неї є високий рівень безробіття, зокрема прихованого й часткового, та велика частка безробітних, які не мають роботи більш як один рік.

Водночас нераціональною є галузева структура зайнятості. Йдеться передусім про надмірну питому вагу зайнятих у сільському господарстві та самозайнятих.

Безумовною проблемою ринку праці, наслідки якої виходять далеко за його межі, є низький середній рівень заробітків і відповідно низька питома вага витрат на робочу силу в собівартості виробництва та оплати праці найманих працівників у ВВП, надмірна міжгалузева й низька міжпосадова диференціація заробітної плати, передусім у бюджетній сфері.

Законодавча та виконавча влади мають якнайшвидше створити передумови вирішення зазначених проблем, сприяти якнайповнішому використанню трудового потенціалу суспільства. Актуальність цього питання посилюється у зв'язку з неминучим скороченням у найближчій перспективі чисельності населення працездатного віку та його старінням. Прогнози розвитку ринку праці мають стати невід'ємним складником усіх стратегічних документів, програм розвитку всіх без винятку галузей економіки та регіонів і територіальних одиниць. Необхідно розв'язати існуючі суперечності між Законом про зайнятість, Кодексом законів про працю, наслідками реформи аграрного сектору, зокрема розпаювання землі. Створення нових робочих місць завдяки чітко спрямованим інвестиціям має стати рушійною силою розвитку визначених галузей та регіонів. Пріоритети створення нових робочих місць зумовлюють основні напрями розвитку національного та регіональних економічних комплексів, спеціалізацію окремих регіональних структур і, через попит на робочу силу, розвиток ринку освітніх послуг. Реформування оплати праці має не лише забезпечити належний рівень життя, а й стимулювати населення до активної поведінки на ринку праці, до ефективної трудової діяльності.

1. ПРОПОЗИЦІЯ РОБОЧОЇ СИЛИ В УКРАЇНІ

Пропозиція робочої сили в Україні, незалежно від економічної ситуації, визначається демографічними чинниками, передусім чисельністю населення віком 20—65 років. Саме ці вікові рамки всупереч законодавству реально окреслюють економічно активний вік в Україні — до 20 років молодь переважно навчається і не виходить на ринок праці, а досягнувши пенсійного віку, населення, як правило, не припиняє трудової діяльності. Водночас пропозиція робочої сили, особливо її якість, може стати або додатковим чинником прискорення, або бар'єром на шляху економічного зростання.

**Чисельність та віковий склад
економічно активного населення.
Зрушення вікової структури та їхній вплив
на ринок праці**

Сучасний рівень економічної активності населення України, попри значно нижчий, аніж у більшості країн світу пенсійний вік, є досить високим за міжнародними стандартами. Це пояснюється головним чином активністю жінок 20—49 років. Найвищі рівні економічної активності населення характерні для Волинської, Вінницької областей та м. Києва, найнижчі — для Тернопільської, Чернівецької та Івано-Франківської областей.

Загальна чисельність економічно активного населення залишається практично незмінною від початку виходу з кризи і становить 22 644,9 тис. осіб (9 місяців 2003 року). Однак **висока й постійно зростаюча міра старіння робочої сили** (в середньому по Україні кожна п'ята економічно активна особа — старша 50 років, а кожна чотирнадцята — старша працездатного віку) **створює певні перешкоди для нормалізації процесів відтворення робочої сили, для запровадження новітніх технологій і відповідної перекваліфікації працівників.**

Особливо гострою є проблема **старіння робочої сили у сільській місцевості**, передусім у Чернігівській, Кіровоградській, Полтавській областях. Це може стати **непереконливим бар'єром розвитку нових відносин в аграрному секторі** цих регіонів.

Освітня та професійна підготовка робочої сили

Якість підготовки робочої сили має першорядне значення саме в період економічного зростання у зв'язку з необхідністю запровадження нових технологій, схем організації виробництва, коли майже вичерпано екстенсивні чинники економічного зростання й необхідна інтенсифікація як виробництва, так і надання послуг. У цьому контексті слід позитивно оцінити невинне зростання питомої ваги осіб із вищою (повною та базовою) освітою у складі робочої сили — від 39,9% у 2000 році до 42,0% у 2002 році. Проте **в розвитку сучасної системи освіти, передусім вищої, простежуються значні диспропорції.** Триває тенденція випереджального збільшення масштабів підготовки економістів та юристів (відповідно на 36,2 і 43,6%), зумовлена, насамперед, інерцією високої престижності здобування спеціальностей, які гарантували донедавна доволі високі й стабільні доходи, та адекватною реакцією ринку освітніх послуг. Однак практична насиченість національного ринку праці економістами і юристами неминуче позначиться на працевлаштуванні фахівців із цих спеціальностей. Натомість усупереч необхідності забезпечення економіки висококваліфікованими

фахівцями з інженерних спеціальностей, які зможуть реалізувати інноваційні принципи економічного зростання, і змінам у попиті на робочу силу, що вже відбуваються й вочевидь посиляться у найближчому майбутньому, протягом 2000—2002 років обсяги випуску таких фахівців практично не змінилися, а їхня питома вага у складі випускників вузів знизилася від 28,1% у 2000 році до 23,9% у 2002 році.

Однак здобуття вищої освіти не гарантує зайнятості. З одного боку, збереження високого рівня монополізації економіки зумовлює існування значної частки технологічно відсталих виробництв, що істотно обмежує можливості застосування здобутих знань та навичок безпосередньо у виробничому процесі. З іншого — якість здобутих у процесі навчання знань нерідко не відповідає вимогам до робочої сили, що висувуються з боку високотехнологічних виробництв. Дається взнаки також стрімке старіння знань, зумовлене швидкими економічними зрушеннями, зокрема економічним піднесенням. Тому для **забезпечення належної якості професійно-освітньої підготовки робочої сили необхідно запроваджувати систему освіти протягом усього трудового життя.**

Після тривалого скорочення стабілізувалися обсяги підготовки кваліфікованих робітників у системі професійно-технічної освіти. Наявні позитивні тенденції розвитку закладів професійно-технічної освіти, зорієнтованих насамперед на підготовку спеціалістів для аграрного сектору економіки. **Збільшення обсягів виробництва й надання послуг створює об'єктивні передумови для зростання потреби у кваліфікованих робітниках, а отже, нагальною потребою стає реформування системи професійно-технічної освіти відповідно до нових вимог.** Аналіз і прогноз потреби в робочій силі за професіями та рівнями кваліфікації має стати дієвим інструментом реформування системи професійної підготовки.

Зовнішня трудова міграція

При обмежених можливостях працевлаштування й низькій заробітній платі чимало економічно активних громадян України, передусім у віці 20—49 років, стають трудовими мігрантами. Більш як 80% учасників трудових міграцій не мали постійної роботи в Україні і ще 7% перебували в неоплачуваних відпустках.

Можливість праці за кордоном хронологічно збіглася з початком економічного спаду і стала засобом поліпшення не тільки економічного становища, а й соціального статусу, особливо у сільській місцевості та невеликих містах західних регіонів. Не змінилася на краще ситуація із працевлаштуванням і з початком економічного зростання. Водночас, за оцінками Нацбанку, обсяги переказів заробітної плати робітників, які працюють за кордоном менше одного року, за 2000—2002 роки збільшилися у 2,2 раза, а тих, хто працює за кордоном

більш як один рік, — удвічі. Ця тенденція збереглася й у 2003 році. Тимчасові поїздки українських громадян за кордон стали об'єктивною реальністю й, без сумніву, масовим явищем, масштаби якого, за оцінками аналітиків, становлять близько 2 млн осіб на рік. При цьому за сприяння офіційних посередників за кордоном працевлаштовано лише близько 40 тис. осіб. Водночас, виходячи з фінансових потоків, зменшується зайнятість іноземної робочої сили в Україні.

Найчастіше трудовими мігрантами стають особи з професійно-технічною та повною середньою освітою. Малоосвічені люди через низьку кваліфікацію мають заздалегідь невеликі шанси працевлаштування за кордоном, а високоосвічені прошарки менше зацікавлені в цьому, оскільки мають кращі можливості для працевлаштування в Україні. Українські трудові мігранти-чоловіки зайняті переважно малокваліфікованою працею, зокрема на будівництві. Галузева структура зайнятості жінок-мігрантів у різних країнах різна, залежно від потреб національних економік. Загалом наші співгромадяни задіяні переважно на роботах, які мало сприяють підвищенню їхньої кваліфікації, набуттю навичок, потрібних для майбутньої продуктивної діяльності в Україні.

Основними центрами тяжіння українських трудових мігрантів є Росія (40—50%), Польща (15—20%), Чехія (10—15%), Італія (майже 10%), Португалія (4—6%). У цілому понад 90% загального потоку трудових мігрантів припадає на країни СНД (Росія і частково Білорусь), держави Вишеградської групи (Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина) та Південної Європи.

Тривалість перебування наших громадян на роботі за кордоном становить у середньому близько шести місяців. Оскільки у трудових міграціях бере участь майже 10% економічно активного населення, то пропозиція робочої сили громадян України за межами нашої держави становить 5% загальної пропозиції робочої сили. Таким чином, **сучасна трудова міграція не тільки зменшує масштаби пропозиції робочої сили на українському ринку праці, а й знижує її якість.** Ситуація, ймовірно, істотно зміниться вже найближчим часом у зв'язку зі вступом до ЄС західних сусідів України. Поліпшення можливостей зайнятості у країнах Південної Європи (Португалія, Греція) не компенсує втрати таких можливостей у Польщі, Чехії, Словаччині, Угорщині. Менш як 10% колишніх трудових мігрантів відкриває в Україні власну справу, й лише окремі особи створюють робочі місця для найманих працівників — переважна частина після повернення працює за наймом. Отже, **ймовірне зменшення масштабів трудової міграції призведе до певного посилення навантаження на вітчизняний ринок праці.**

Таким чином, основними проблемами у сфері пропозиції робочої сили є:

- невідповідність потребам економіки за професійно-кваліфікаційними ознаками;
- високий рівень старіння, насамперед у сільській місцевості;
- “вимивання” через трудову міграцію прошарку населення з середнім рівнем кваліфікації, але високою економічною активністю.

2. ЗАЙНЯТІСТЬ НАСЕЛЕННЯ

Загальні масштаби зайнятості

Після тривалого періоду скорочення обсягів зайнятості з деяким запізненням порівняно зі зростанням ВВП (від 2002 року) розпочалося збільшення обсягів зайнятості (за даними дев'яти місяців 2003 року загальна чисельність зайнятих становить 20 574,1 тис. осіб, у тому числі працездатного віку — 18 964,4 тис.). Такий відносно короткий хронологічний лаг істотно відрізняє реакцію українського ринку праці від ринків інших країн із перехідною економікою, де стале збільшення попиту на робочу силу розпочиналося лише через кілька років після початку економічного піднесення. Проте **важливо (і цей факт потребує глибокого осмислення в державній політиці), що значно вищі темпи зростання зайнятості характерні для старших вікових груп.** Так, якщо за останній рік загальна кількість зайнятих збільшилася на 0,4%, то серед осіб, яким виповнилося 50 років, — на 0,6%, у тому числі серед тих, чий вік перевищує працездатний, — на 1,8%.

Як і слід було очікувати, особливо з огляду на несприятливі умови 2003 року, зростання обсягів і рівнів зайнятості дещо більші в містах — на 1,7%. Проте й тут вікові співвідношення — на користь старших контингентів: чисельність зайнятих осіб, яким уже виповнилося 50 років, збільшилася на 3,9%, у тому числі тих, чий вік перевищує працездатний, — на 10,4%. Це є непрямым свідченням того, що **зростання попиту на робочу силу забезпечується непрестижними (а можливо, й низькокваліфікованими) робочими місцями.**

У селах, на жаль, триває скорочення зайнятості, однак виключно серед населення, чий вік перевищує працездатний. Зайнятість осіб, яким ще не виповнилося 40 років, дещо збільшується. Це, значною мірою, є наслідком аграрної реформи, вивільнення осіб із меншою працездатністю. Зниження зайнятості осіб передпенсійного віку є цілком закономірним для перших етапів економічного зростання, однак створює серйозні проблеми для служб зайнятості, оскільки цим людям украй важко набути нову кваліфікацію і працевлаштуватися.

Триває перерозподіл працюючих між різними формами власності: порівняно з дев'ятьма місяцями 2001 року чисельність працівників підприємств та установ державної власності зменшилася на 627,7 тис. осіб (7,2%), тоді як працівників приватних структур зросла на 22,5%. Більш інтенсивно цей перерозподіл відбувався в містах.

Із початком економічного зростання припинився процес перетікання робочої сили з сектору найманої праці до сектору самостійної зайнятості, однак темпи зростання чисельності самозайнятих значно вищі. Загалом кількість найманих працівників за 2000—2003 роки зменшилась на 2,2%, а самозайнятих (включа-

ючи працюючих без оплати членів сімей) — збільшилась на 21,4%. За оцінками аналітиків, масштаби сектору самостійної зайнятості ринку праці становлять в Україні від 4 до 4,5 млн осіб, із них менш як 20% — зареєстровані. Понад 70% працюючих задіяні в сільськогосподарському виробництві, в сільській місцевості ця частка становить майже 93% й навіть у міських поселеннях вона перевищує 26%. Основною сферою праці самозайнятих у містах є оптова й роздрібна торгівля — 51,8%, переважно це чоловіки у віці 25—44 років. Сільськогосподарська самозайнятість поширена передусім серед осіб, яким виповнилося 60 років.

Більш як третина самозайнятих не мають професії, значна частина їх працює не за фахом. Так, серед самозайнятого населення, що реалізує власну економічну активність у торгівлі, продавці за освітою становлять лише 2,6%. Разом із тим 13,0% задіяних у торгівлі мають дипломи технічних фахівців у галузі прикладних наук і техніки, 8,3% за освітою — професіонали в галузі фізичних, математичних і технічних наук, 4,4% — викладачі, 5,5% — кваліфіковані робітники металургійних та машинобудівних галузей.

Світовий досвід свідчить, що самозайнятість є привабливим для населення видом діяльності переважно під час економічної кризи. З її подоланням більшість таких осіб стають найманими працівниками або підприємцями. **Проте в Україні повернення зайнятих у цьому сегменті до найманої праці є вельми проблематичним навіть за умов створення необхідної кількості робочих місць, зважаючи на те, що середні доходи самозайнятого населення за 2002 рік майже в 1,5 раза перевищували доходи інших категорій зайнятих. Утім, не варто переоцінювати значення цього сегменту ринку праці ані для економіки країни, ані для забезпечення зайнятості населення.**

Галузевий розподіл зайнятих

На тлі позитивних зрушень, пов'язаних передусім зі сприятливими економічними тенденціями, в Україні зберігається нерациональна структура зайнятості. Порівняння її основних параметрів з аналогами країн із розвинутою та перехідною економікою свідчить про значне скорочення обсягів промислового виробництва й відповідне зменшення попиту на робочу силу цієї галузі. Як наслідок нині в Україні частка працівників промисловості істотно менша, аніж у більшості економічно розвинутих країн. Виняток становлять лише Франція та Швеція, у структурах зайнятості яких домінує сфера обслуговування. До того ж зберігається пріоритет добувних галузей, характерний для сировинних економік, а в Україні це частково є наслідком розпаду ВПК СРСР.

Найбільша чисельність працюючих сконцентрована в сільському господарстві (5,4 млн осіб, або 25,2% усіх зайнятих у 2002 році), що значно перевищує чисельність зайнятих у промисловості (4,4 млн осіб). Така структура зайнятості не відповідає інноваційним стратегіям розвитку, зорієнтованим на випереджальний розвиток наукомістких сфер промислового виробництва, спроможних забезпечити оновлення техніко-технологічної бази сільськогосподарського виробництва. Для порівняння: частка сільськогосподарського сектору в Канаді становить 2,8% загальної кількості зайнятих, у Франції — 3,6, в Угорщині — 6,3, у Польщі — 19,3, у Чехії — 4,8%.

Попри помітне зростання, протягом останніх років надто низькою залишається зайнятість у будівництві, хоча збільшення обсягів виробництва в цій галузі є необхідним з огляду на її важливість для забезпечення сталого економічного розвитку.

Частка працюючих у невикробничих галузях у загальних обсягах зайнятості в Україні в цілому відповідає світовим стандартам. Помітно нижчою є лише питома вага зайнятих фінансовою діяльністю, що засвідчує недостатній розвиток ринкової інфраструктури.

Проте оцінюючи структуру зайнятості в Україні, її зрушення протягом періоду економічного піднесення й порівнюючи її з європейськими стандартами, слід урахувати збереження загального низького рівня зайнятості та продуктивності праці в Україні.

Зайнятість в особистому підсобному господарстві

Ознакою збереження кризової структури зайнятості є значна роль доходів від особистого підсобного господарства.

За даними вибіркового обстеження умов життя домогосподарств у 2003 році вартість проданої та спожитої продукції, отриманої від особистого підсобного господарства та самозаготівель, становила 15% сукупних ресурсів домогосподарств, у тому числі міських — 4%, сільських — 40%.

За даними опитування, в першій половині 2003 року земельні ділянки мали у своєму користуванні 56% домогосподарств України, в містах — 36%, а на селі — майже всі домогосподарства (97%). Худобу, птицю, бджіл утримували 36% домогосподарств. На селі цей показник становив 86%, у містах — 12%.

Зайнятість в особистому підсобному господарстві фактично дає можливість виживати частині українського населення, проте вона не забезпечує належної ефективності виробництва, запровадження сучасних технологій, не вимагає високої кваліфікації робочої сили. Фактично вона є паліативом і поступово має бути трансформована у фермерство чи найману працю.

Професійно-кваліфікаційний склад зайнятих

Найважливішими ознаками його змін є стабілізація від початку виходу з економічної кризи чисельності професіоналів, технічних службовців, операторів та складальників устаткування й машин та кваліфікованих працівників, зменшення чисельності кваліфікованих працівників сільського господарства, поступове збільшення чисельності працівників сфери обслуговування й торгівлі. Ознакою нових, доволі негативних змін є, зокрема, створення у 2003 році робочих місць із низькими вимогами до якості робочої сили, а також істотне збільшення кількості зайнятих найпростішими професіями.

Розвиток галузей сфери послуг, безпосередньо пов'язаних з обслуговуванням виробничих потреб, вимагає від зайнятих там працівників постійного підвищення рівня кваліфікації. Водночас залишається вагомою частка галузей сфери послуг (так званих “консервативних” галузей), застосування високих технологій в яких недоцільне через обмеженість масштабів серійного виробництва, нерегулярність попиту на їхні послуги. Відповідно вимоги до рівня кваліфікації зайнятих тут не настільки жорсткі, що дає змогу залучати до цього сегменту сфери послуг працівників із низьким рівнем освіти й трудовою мобільністю. Проте набуття малокваліфікованими працівниками, зайнятими у цьому сегменті сфери послуг, належного досвіду роботи дає можливість їм поступово підвищувати рівень своєї кваліфікації, набувати навички індустріальної праці й змінювати вид діяльності. Таким чином, цей сегмент виступає своєрідним буфером для переходу працівників на вищий кваліфікаційний рівень завдяки розширенню сфери професійних знань.

Значна частина населення змушена працювати не за фахом. Зокрема, у 2002 році на посадах робітників працювала половина зайнятих, які за освітою були технічними фахівцями в галузі прикладних наук і техніки, чверть — молодшими фахівцями в галузі освіти, 2/5 службовцями, пов'язаними з інформацією, та службовцями, що обслуговували клієнтів. Майже половина осіб обіймали посади, що не відповідали їхній освіті.

Неповна зайнятість

У 2003 році, попри зниження на 39,3% кількості відпусток з ініціативи адміністрації і зменшення на 12,7% чисельності працюючих за скороченим робочим днем (тижнем), фактично 11,3% зайнятих працювали менше 40 год. на тиждень (без урахування зайнятих в особистому підсобному господарстві й тимчасово відсутніх на роботі). У більшості цих випадків тривалість тижневого робочого часу взагалі не було встановлено.

Із числа опитаних, лише кожен одинадцятий, працюючий у скороченому режимі, висловлював бажання мати роботу з неповним робочим днем і кожен

сімнадцятий мав такий графік роботи за станом здоров'я або через сімейні обставини. Більше половини працівників були переведені на неповний робочий день (тиждень) з ініціативи адміністрації, а більш як чверть — працювали в такому режимі через те, що не змогли знайти роботу з повним робочим днем (тижнем).

Узагалі поширення неповної зайнятості є ознакою гнучкості ринку праці й спостерігається в сучасному світі не лише за умов економічної кризи — воно є, скоріше, віддзеркаленням обраної конкретним суспільством соціально-економічної моделі. Проте в Україні воно є наслідком передусім низького рівня завантаженості виробничих потужностей, звуження сфери застосування праці. Про це свідчить, зокрема, помітне скорочення масштабів неповної зайнятості після подолання економічної кризи. Порівняно з 1999 роком питома вага працівників, переведених на скорочений графік роботи, в загальній кількості працюючих знизилася на 31%, цей процес тривав і в 2003 році, коли їхня частка становила 11,3%.

У 2003 році втрати робочого часу через неоплачувані відпустки та зайнятість неповний робочий день (тиждень) з ініціативи адміністрації з розрахунку на одного штатного працівника становили 2,3% фонду робочого часу.

Додаткова зайнятість

За існуючими оцінками, значна частина дорослого населення має додаткові заробітки, причому в половини працюючих додаткова діяльність принципово відрізняється від заняття за основним місцем роботи. На двох і більше роботах чоловіки працюють в 1,8 раза частіше аніж жінки. Особливого поширення вторинна зайнятість набула серед чоловіків молодого та середнього віку (20—49 років). До додаткових заробітків найчастіше вдаються зайняті у сфері будівництва, послуг, охорони здоров'я, освіти, науки та культури, значно рідше (серед галузей, що акумулюють значну частину зайнятого населення) — працівники промисловості й торгівлі. **Чим вищим є рівень освіти, тим частіше спостерігається вторинна зайнятість:** для високоосвічених осіб саме вона є основним видом нестандартної економічної діяльності, джерелом додаткових доходів.

Зростання попиту на робочу силу сприятиме поширенню різних форм додаткової зайнятості, незважаючи на збільшення рівня оплати праці.

Попри позитивні зрушення, що відбуваються від часу виходу з кризи, у сфері зайнятості населення України залишаються серйозні проблеми: загальний низький рівень зайнятості та її нерациональна галузева структура, передусім висока питома вага зайнятих у сільському господарстві та секторі самостійної зайнятості; вимушена неповна зайнятість; робота не за фахом.

3. БЕЗРОБІТТЯ

Економічне зростання закономірно супроводжувалося зменшенням масштабів безробіття, проте його тривалість майже не скоротилася.

Масштаби безробіття

Економічне піднесення й, відповідно, зниження безробіття значно перевищили теоретичні розрахунки. Протягом 2000—2003 років при зростанні реального ВВП на 32,9% обсяги безробіття скоротилися на 23,5%. Рівень безробіття, визначений за методологією МОП, зменшився від 11,7% у 2000 році до 9,1% за дев'ять місяців 2003 року. Найвищим він був у Рівненській (14,3% економічно активного населення віком 15—70 років) та Сумській (13,6%) областях; найнижчим — в Одеській області та м. Києві (відповідно 5,1%).

Підприємства, збільшуючи обсяги виробництва, поступово зменшують кількість працюючих за умов вимушеної неповної зайнятості. Скорочення часткового безробіття, що розпочалося у 2000 році, набуло значних темпів у 2001 році й збереглося у 2002—2003 роках.

Поліпшення ситуації відчули представники всіх без винятку вікових груп, але найбільше скоротилося безробіття серед молоді.

Характерною ознакою українського безробіття є безумовна відсутність будь-яких виявів гендерної дискримінації.

Тривалість і причини безробіття

Більш як половина безробітних в Україні не мають роботи близько року. Такий високий рівень, характерний для більшості країн із перехідною економікою, є наслідком недостатньо динамічного розвитку економіки, невисокої мобільності робочої сили та загальної негнучкості ринку праці. Безперечно, дається взнаки також поширення незареєстрованої зайнятості.

Основними причинами втрати роботи залишаються звільнення за власним бажанням, з економічних причин (у зв'язку з реорганізацією, ліквідацією виробництва, скороченням чисельності або штату працівників підприємств, установ, організацій), неможливість знайти роботу після закінчення навчального закладу.

Зневірені

Активне вжиття заходів щодо стабілізації соціально-економічної ситуації у країні сприяло залученню до складу економічно активного населення осіб, які

раніше не пропонували свою робочу силу на ринку праці, зневірившись у можливості знайти роботу. Після 2001 року помітно зменшилася кількість осіб, які припинили пошук роботи, оскільки втратили надію на працевлаштування, як у містах, так і в селах України.

Допомога по безробіттю

Стандарти тривалості надання допомоги по безробіттю в Україні цілком відповідають загальноєвропейським, зафіксованим Конвенцією Міжнародної організації праці № 102 “Мінімальні норми соціального забезпечення”, однак рівень цієї допомоги є не виправдано низьким. І хоча протягом 2000—2003 років середній розмір допомоги, що надавалася безробітним, істотно збільшився (як в абсолютному вимірі, так і стосовно встановленого прожиткового мінімуму для працездатних осіб або до середньої заробітної плати), він становить лише 118,32 грн (грудень 2003 року).

Такий рівень не компенсує у прийнятних межах втраченого доходу, а отже не забезпечує необхідного соціального захисту безробітних і є однією з причин того, що більшість із них не реєструється у центрах зайнятості.

Позитивної оцінки заслуговує істотне збільшення частки виплат допомоги по безробіттю, що надається авансом для відкриття власної справи. Усього протягом 2002 року таку допомогу отримали 39,2 тис. осіб, які завдяки цьому змогли займатися (на умовах самозайнятості чи підприємництва) фермерством, птахівництвом, тепличним господарством, торгівлею, пошиттям одягу, авто-сервісом, транспортними послугами тощо. Проте з огляду на 2,8 млн осіб, які отримали соціальні послуги та матеріальне забезпечення протягом року, ця група є нечисленною.

Поряд із безумовними позитивними зрушеннями останніх трьох років у сфері безробіття є серйозні проблеми: серед безробітних чимало осіб, які не мають роботи більше року; залишається низьким рівень соціального захисту безробітних.

4. ДОХОДИ ВІД ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: СТАН ТА ЗАВДАННЯ ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНОГО МЕХАНІЗМУ РЕГУЛЮВАННЯ

Ключовою проблемою залишається досягнення суспільно прийнятного рівня, структури, диференціації доходів від трудової діяльності, передусім заробітної плати. Низький рівень трудових доходів та їхня не виправдана диференціація неминує призводити до кризи мотивації трудової діяльності. Наслідком цього є

низька трудова активність, неповне використання трудового потенціалу, зниження ролі праці, яка для багатьох перестає бути однією з основних життєвих цінностей.

Економічне зростання створило об'єктивні передумови для підвищення реальних доходів населення, передусім заробітної плати, збільшення її частки в сукупних доходах населення. Проте загальний рівень доходів у країні залишається вкрай низьким, насамперед через низькі стандарти оплати праці.

Загальні тенденції рівня заробітної плати

Від жовтня 2000 року відбувається безперервне зростання реальної заробітної плати, а від січня 2001 року щомісячні темпи її зростання порівняно з відповідним місяцем попереднього року стабільно перевищують 110%.

Стабільне зростання номінальної та реальної заробітної плати, позитивні зміни у структурі доходів населення сприяли підвищенню мотиваційного потенціалу оплати праці, як однієї з основних її функцій за ринкової системи господарювання.

Високе податкове навантаження (включаючи внески на соціальне страхування) зумовлює поширення практики виплати незареєстрованої заробітної плати, що ускладнює аналіз фактичних тенденцій рівнів оплати праці та визначення платоспроможності працюючого населення. Виходячи з непрямих оцінок (динаміки продажу дорогої побутової техніки, автомобілів, будівництва житла за кошти населення, збільшення обсягів внесків населення у комерційних банках тощо), можна дійти висновку, що **рівень доходів протягом 2000—2003 років зріс значно більше, ніж це віддзеркалюють офіційні дані статистики.**

Утім **не варто переоцінювати досягнуті результати.** Залишаються низькими, такими, що не відповідають загальносвітовій практиці, показники, які характеризують частку заробітної плати у ВВП і собівартості продукції. У ВВП частка заробітної плати протягом останніх років становила 45%, тоді як у країнах Європейського Співтовариства — в середньому 65%. У собівартості продукції частка витрат на оплату праці становить близько 11%, тоді як у більшості країн Європейського Співтовариства цей показник становить 30—35%.

Рівень та склад доходів населення

Безумовно, позитивною є тенденція збільшення питомої ваги заробітної плати в сукупних та грошових доходах населення. Однак попри позитивну динаміку доходів від трудової діяльності, їхній рівень залишається низьким і не забезпечує розширене відтворення робочої сили. У грудні 2003 року 49,7% працюючих отри-

мували заробітну плату нижчу за прожитковий мінімум для працездатної особи (365 грн). Дедалі більша частина ВВП перерозподіляється через бюджет та позабюджетні фонди, про що свідчить зростання у доходах населення пенсій та інших соціальних трансфертів. Велике значення у бюджетах домогосподарств мають натуральні доходи, водночас не виконують належної ролі ринкові складники — прибутки від підприємницької діяльності, операцій з нерухомістю та цінними паперами.

Диференціація заробітної плати

Незадовільними були й залишаються міжгалузеві співвідношення у рівнях оплати праці. Діапазон цих співвідношень у 2003 році (5:1) свідчить про те, що рівень заробітної плати значною мірою визначається належністю до певної сфери економічної діяльності, а не формується під впливом загальновизнаних світовою практикою чинників, таких як кількість, якість та результати праці. Відповідно до специфіки регіональних економічних комплексів зберігаються також високі міжрегіональні відмінності у рівнях заробітної плати. Протягом 2003 року амплітуда коливань становила 100% від середнього по країні рівня: від 304,18 грн на Тернопільщині до 760,77 грн у Києві. **Це створює складні проблеми в забезпеченні національних стандартів рівня життя населення окремих регіонів, у подоланні бідності та становленні середнього класу в країні.**

Суперечливими й такими, що не відповідають принципу рівної оплати за рівну працю, є міжкваліфікаційні (міжпосадові) співвідношення: у галузях із низькою заробітною платою фактично зберігається зрівнялівка (сільське господарство, галузі бюджетної сфери). Так, у грудні 2003 року понад 1000 грн було нараховано лише 1,3% працівників сільського господарства, 3,3% освітян, 1,1% зайнятих в охороні здоров'я та соціальній допомозі. Водночас у галузях із високою оплатою (авіаційний та водний транспорт, допоміжні транспортні послуги, виробництво коксу та продуктів нафтопереробки, фінансова діяльність) міжкваліфікаційні співвідношення у рівнях оплати праці істотно перевищували відповідні європейські стандарти.

Заборогованість із виплати заробітної плати

Зберігаються значні борги з виплати заробітної плати. Станом на 1 січня 2004 року їхня сума становила 1,9 млрд грн, причому 62,2% цієї суми припадає на промисловість (19,3% працівників великих і середніх підприємств своєчасно не отримують зарплату).

Таким чином, заробітна плата в Україні досі є надто низькою, щоб виконувати свої основні функції; водночас її міжгалузева диференціація є надто високою, а міжкваліфікаційні розбіжності — надмірними в галузях із високою оплатою праці й такими, що межують зі зрівнялівкою, у галузях із низькою заробітною платою; зберігаються значні борги з виплати заробітної плати, сконцентровані переважно в реальному секторі економіки, зокрема у промисловості.

5. ІНСТИТУЦІЙНО-ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ТА ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ

Протягом останнього десятиріччя в основному було створено необхідну інфраструктуру ринку праці. Безпосередньо політику ринку праці у країні формують Міністерство праці та соціальної політики, його регіональні структури. З метою реалізації такої політики через механізм трипартизму було створено Раду національного партнерства. Проте цей орган багато в чому має декоративний характер і не забезпечує виконання положень галузевих угод та колективних договорів.

До складу інфраструктури ринку праці входять органи, які формують попит на робочу силу. Це передусім структури галузевих органів управління та місцеві органи влади. Неузгодженість їхньої діяльності призводить насамперед до галузевих і територіальних диспропорцій ринку праці, зростання регіонального безробіття, неефективності існуючої структури зайнятості.

Переорієнтація державної політики на повний ринок праці (регулювання освітньо-професійної підготовки робочої сили відповідно до потреб економіки та ринку праці; регулювання зайнятості населення та трудової міграції; регулювання сфери безробіття) здійснюється від 1999 року — через реалізацію Указу Президента України від 3 серпня 1999 року “Про основні напрями розвитку трудового потенціалу на період до 2010 року”.

Регулювання пропозиції робочої сили, забезпечення її належної якості здійснюють центри професійної підготовки та перепідготовки кадрів, заклади професійно-освітньої підготовки, вищі навчальні заклади, Державний комітет України у справах національностей і міграцій, структури, діяльність яких спрямована на зростання економічної активності осіб з особливими потребами (інвалідів, жінок із малолітніми дітьми тощо). Важливим компонентом їхньої діяльності має стати узгодженість масштабів підготовки робочої сили за професіями з перспективними потребами економіки. Варто досконало вивчити й адаптувати до українських умов досвід ФРН у цій сфері. Регулювання мобільності, зокрема територіальної мобільності, робочої сили потребує зростання впливу регіональних владних структур на розвиток ринку житла.

Своєчасним надходженням інформації до споживачів робочої сили та її носіїв опікуються центри зайнятості населення. За роки створення мережі центрів (а нині в Україні їх налічується 674) вдалося значною мірою забезпечити їх необхідною технікою, підготувати кадри. Це дало можливість досягти певних результатів. Так, якщо у 1995 році послугами служби зайнятості користувався кожен одинадцятий безробітний, то в 2003 році — кожен другий. Протягом 2003 року працевлаштовано 44,3% незайнятих громадян, які скористалися послугами служби, у тому числі 30,9% — на умовах постійної зайнятості. Діяльність центрів, як і соціальний захист безробітних, фінансується переважно з коштів Фонду сприяння зайнятості населення, керівництво яким здійснюється на тристоронніх засадах. Дуже важливо забезпечити цілковиту прозорість витрат коштів Фонду та максимально ефективно їх використання, адже його річний бюджет становить 1,5 млрд грн. Зокрема, необхідно звільнити Фонд від виконання невласливих йому функцій: виплати допомоги незастрахованим особам і фінансування створення нових робочих місць.

Контроль за дотриманням законодавства у цій сфері здійснює Державний комітет із нагляду за охороною праці.

Формування правового поля функціонування ринку праці протягом тривалого періоду, частково на базі законів, успадкованих від принципово іншої системи, призвело до низки ускладнень. Норми законів, орієнтованих на ринкову систему (зокрема Закону України “Про зайнятість населення”), суперечать нормам законодавчих актів, розроблених ще за радянських часів та відповідно орієнтованих на стандарти й норми адміністративно-планової економічної системи (передусім Кодексу законів про працю). Крім того, не всі реалії сьогодення враховують навіть закони, прийняті вже у незалежній Україні. Наприклад, правова колізія, пов’язана із набуттям статусу безробітного особами, які володіють засобами виробництва (передусім землею), але не можуть бути працевлаштовані в секторі найманої праці, призводить до загострення проблем соціального захисту численної категорії населення і порушує принципи соціальної справедливості. Підвищення якості робочої сили насамперед пов’язується з відновленням й удосконаленням системи професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації зайнятого населення. Для цього, зокрема, необхідно прийняти Закон України “Про професійний розвиток персоналу на виробництві”.

У процесі створення повномасштабної системи соціального страхування виникають і надалі неминуче загострюватимуться проблеми соціального (зокрема пенсійного) страхування безробітних. Розв’язання цих проблем залежить не лише від узгодження окремих законодавчих актів, а й налагодження зв’язків між окремими страховими фондами.

6. ОСНОВНІ НАПРЯМИ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ

Напрями збільшення кількості та поліпшення якості робочих місць

Економічне зростання створює передумови для створення нових та реконструкції вже існуючих робочих місць. Метою такої реконструкції є зменшення питомої ваги робочих місць із важкими та шкідливими умовами праці, забезпечення сучасного технологічного рівня виробництва, захист навколишнього середовища. Звідси випливає необхідність здійснення таких заходів:

Верховна Рада України має забезпечити прийняття Законів України:

- “Про затвердження Державної програми зайнятості населення на 2005—2008 роки”;

- “Про зайнятість населення” (у новій редакції).

Кабінет Міністрів України має запровадити:

- механізм пільгового кредитування створення нових робочих місць на визначений термін, відповідно до кількості створених робочих місць;

- систему дотацій підприємцям на створення нових робочих місць;

- розширення практики державного замовлення;

- систему дієвих субсидій підприємцям на працевлаштування безробітних, передусім із соціально вразливих верств населення й тих, хто не має роботи більш як шість місяців;

- організацію короткострокових безкоштовних курсів, семінарів із правових основ підприємництва, бухгалтерського та податкового обліку, забезпечення безкоштовними методичними матеріалами;

- забезпечення консультативного, інформаційно-рекламного обслуговування новостворених підприємницьких структур, зокрема включення до місцевих рекламно-інформаційних довідників безкоштовної юридичної консультації, інформації про державні та громадські установи, які працюють із підприємцями;

- сприяння об'єднанню підприємців у громадські організації, спілки для захисту своїх інтересів і здійснення спільних заходів;

- стимулювання розвитку фермерських господарств та інших підприємств, які займатимуться сільським господарством на професійній основі, з використанням сучасних індустріальних технологій;

- диверсифікацію зайнятості сільського населення, розвиток переробної промисловості та інших галузей агропромислового комплексу, соціальної сфери;

- законодавче врегулювання статусу й діяльності особистих селянських господарств, в основу визначення яких має закладатися не лише розмір, а й насаперед напрям використання землі;

- визначення прав членів домогосподарств на державний соціальний захист і допомогу, у тому числі на допомогу з безробіття, з урахуванням демографічного складу сім'ї (чисельність працездатних осіб, дітей, людей похилого віку) та об'єктивних можливостей здати земельну ділянку в оренду (наявність підприємств, згодних взяти землю в оренду, розмір орендної плати);

Кабінет Міністрів України має розробити механізми та віднайти необхідні фінансові ресурси з тим, щоб зацікавити приватного інвестора вкладати кошти відповідно до визначених пріоритетів.

Напрями підвищення якості робочої сили

Необхідно створити передумови для істотного підвищення мобільності робочої сили (професійної, соціальної, територіальної) шляхом належної професійно-освітньої підготовки робочої сили відповідно до поточних та перспективних вимог економіки й створення реального ринку житла. З цією метою:

Верховна Рада України має забезпечити прийняття Закону України “Про професійний розвиток персоналу на виробництві”.

Кабінет Міністрів України та Національна Академія наук України мають розробити довгостроковий прогноз потреби економіки країни в робочій силі за професійно-кваліфікаційними групами.

Кабінетові Міністрів України

- розробити механізми збільшення масштабів та розширення напрямів освіти дорослого населення, своєчасної підготовки та перепідготовки зайнятої робочої сили;
- забезпечити надходження частини коштів, виділених на професійну освіту, на її модернізацію, належне технологічне оснащення й забезпечення методично-навчальною літературою;
- забезпечити безпосередній зв'язок між стандартами оплати праці й освітньо-кваліфікаційним рівнем працівників;
- запровадити багатоканальне фінансування професійної освіти;
- забезпечити трансформацію професійно-технічної освіти, належну її відповідність потребам ринку праці;
- істотно збільшити масштаби професійної підготовки та перепідготовки безробітних; направляти осіб, що втратили роботу, на перекваліфікацію якомога раніше;
- формувати державне замовлення на підготовку робочої сили, спираючись на результати прогнозу потреби економіки країни в робочій силі за професіями, і на тендерних засадах розміщувати замовлення у навчальних закладах (вищих і середніх);

- забезпечити запровадження практики обов'язкового працевлаштування протягом трирічного періоду в державних навчальних закладах (передусім дошкільної, навчальної, середньої та професійної підготовки) усіх випускників педагогічних навчальних закладів, які здобули освіту за бюджетні кошти.

Напрями регулювання трудової міграції

З метою підвищення територіальної мобільності робочої сили в межах України *Кабінет Міністрів України* має здійснити такі заходи:

- створити систему постійного інформування населення про наявні вакансії на загальнонаціональному ринку праці;
- запровадити систему доступних кредитів на житло, включаючи придбання житла на вторинному ринку;
- реалізувати механізм надання доступного тимчасового житла.

З метою скорочення масштабів нелегальної трудової міграції населення за межі країни й посилення соціального захисту українських працівників за кордоном *Верховна Рада України та Кабінет Міністрів України* мають:

- приєднатися до конвенцій МОП щодо захисту прав працівників-мігрантів, статей Європейської Соціальної Хартії (оновленої) й забезпечити ратифікацію цього документа;
- прийняти Закон України “Про особливості ліцензування та впровадження господарської діяльності з посередництва у працевлаштуванні на роботу за кордоном”.

Кабінетові Міністрів України слід:

- інтенсифікувати зусилля щодо підписання угод про працевлаштування з країнами-реципієнтами української робочої сили, а також розширення квот для працевлаштування українців у тих країнах, з якими договори вже укладено;
- запровадити спеціальні посади в дипломатичних та консульських представництвах за кордоном у країнах призначення мігрантів, створити спеціальні приймальні, забезпечити надання юридичних консультацій;
- розробити програму стимулювання самозайнятості та мікропідприємництва для осіб, які повертаються після трудової діяльності за кордоном.

Кабінет Міністрів України та місцеві органи влади мають:

- активізувати зусилля з просвітницької діяльності щодо умов та наслідків нелегальної трудової діяльності, поширення інформації (рекламно-інформаційні буклети, спеціальні телепередачі, цільові випуски газет) щодо існуючої системи міждержавних угод про працевлаштування, законодавства України і країн-реципієнтів у сфері трудової міграції та регулювання ринку праці в цілому, а також можливості отримання допомоги з боку українських дипломатичних установ під час перебування за кордоном;

- посилити контроль за діяльністю організацій-вербувальників вітчизняної робочої сили для роботи за кордоном і підвищити ефективність дій силових структур із виявлення та припинення діяльності фірм, що працевлаштовують громадян України за кордоном, не маючи на це необхідних повноважень.

Основні напрями реформування оплати праці

Через обмеженість можливостей протягом найближчих років підвищити рівень заробітної плати за рахунок традиційних джерел необхідно повною мірою задіяти потенціал джерел, пов'язаних із реструктуризацією собівартості та цін і збільшенням у них частки заробітної плати, інших видів доходів працюючих на основі зменшення податкового навантаження на фонди оплати праці з одночасним зростанням абсолютних розмірів останніх; перегляду ставок і відрахувань із доходів підприємств; запровадження системи оподаткування прибутку, яка б стимулювала економію матеріальних ресурсів. Для цього необхідно *Кабінетові Міністрів України за участю суб'єктів соціального партнерства на національному рівні* підготувати та внести на розгляд Верховної Ради України:

- зміни та доповнення до Закону України “Про оплату праці” в частині, що стосується удосконалення порядку визначення та затвердження мінімальної заробітної плати;
 - проект законодавчого акта, що закріпить форми участі найманих працівників в управлінні виробництвом і розподілі його результатів, конкретні організаційно-правові механізми розвитку виробничої демократії на підприємствах і в організаціях України;
 - забезпечити поетапне наближення мінімальної заробітної плати до прожиткового мінімуму, встановленого на працездатну особу;
 - підвищити значення угод і договорів, що укладаються відповідно до Закону України “Про колективні договори й угоди”, в регулюванні рівнів, структури і диференціації доходів від трудової діяльності;
 - розробити механізм підвищення доходів від трудової діяльності через використання джерел, пов'язаних із реструктуризацією витрат на виробництво, реалізацією резервів ресурсозбереження, стимулювання зниження матеріальних витрат та підвищення частки заробітної плати в собівартості продукції;
 - забезпечити вдосконалення оплати праці в бюджетній сфері, увести в дію Єдину тарифну сітку оплати роботи працівників бюджетної сфери, передбачити поетапне встановлення міжкваліфікаційної (міжпосадової) диференціації в оплаті праці, побудованої з урахуванням відмінностей у складності виконуваних робіт (кваліфікації) та їхньої відповідальності.

Кабінетові Міністрів України та Національній Академії наук України необхідно розробити й здійснити експериментальне впровадження порядку встановлення мінімальної заробітної плати не в абсолютній сумі, а в відсотках до вартісної величини прожиткового мінімуму з урахуванням регіональних відмінностей.

Основні напрями поліпшення соціального захисту безробітних

Кабінет Міністрів та місцеві органи влади мають:

- забезпечити істотне збільшення масштабів надання населенню (не лише безробітним, а й тим, хто звертається до центрів зайнятості ще до втрати роботи) профорієнтаційних та консультаційних послуг;
- розширити масштаби професійної підготовки та перепідготовки безробітних на замовлення роботодавців під конкретні робочі місця;
- забезпечити поширення громадських робіт у соціальній сфері;
- істотно збільшити масштаби надання допомоги на відкриття власної справи шляхом організації попередньої підготовки й дальшого супроводу, надання консультаційних послуг у перші роки самостійної діяльності;
- використовувати сучасні методи інформування працедавців щодо позиції робочої сили, а населення — щодо попиту на неї.

* * *

Трансформація політики ринку праці має бути спрямована на забезпечення достойною роботою населення незалежно від місця проживання, стимулювання економічної активності населення, розвиток та реалізацію трудового потенціалу. Це стане вагомим чинником дальшого економічного зростання.

ЕНЕРГЕТИЧНІ РИНКИ УКРАЇНИ: НАПРЯМИ РОЗВИТКУ І ВДОСКОНАЛЕННЯ

Додаток до Послання Президента
України до Верховної Ради
України “Про внутрішнє
і зовнішнє становище України
у 2004 році”

Вступ

Одним із невідкладних завдань економічної політики держави є вирішення проблеми упорядкування енергетичних ринків України, запровадження відповідно до світової практики ефективних механізмів їхнього державного регулювання. Це питання — одне з найскладніших в економічній політиці — значною мірою визначає національну безпеку держави.

Україна задовольняє свої потреби у природних енергоресурсах за рахунок власного видобутку приблизно на 45%. У більшості країн світу рівень енергетичного самозабезпечення такий самий чи навіть нижчий. Проблема полягає в іншому — неприпустимо низькою є ефективність використання паливно-енергетичних ресурсів. Енергоємність ВВП в Україні значно вища, аніж в економічно розвинутих державах. Це наслідок не лише деформованої структури виробництва та енергоспоживання, використання застарілих виробничих фондів, повільного впровадження енергозберігаючих технологій та низки інших причин виробничого характеру, а й відсутності ефективних ринкових саморегуляторів, відповідної інфраструктури. Усунення цього системного недоліку є однією з визначальних передумов сталого зростання української економіки. На попередніх етапах ринкових трансформацій вирішити цю надзвичайно важливу для нас проблему не вдалося.

Саме цим пояснюється нагальна необхідність звернення до цієї проблеми Президента України у своєму щорічному Посланні до Верховної Ради України.

Суть завдання, одного з найважливіших у діяльності Уряду та законодавчої влади, полягає в тому, щоб у найкоротші терміни вжити такий комплекс заходів, який би забезпечив:

- відчутне поглиблення конкурентних засад енергетичних ринків, у тому числі дальшу демонополізацію функціонуючих у їхній структурі суб'єктів господарської діяльності;
- формування ефективної інфраструктури енергетичних ринків;
- запровадження ринкових правил діяльності, що запобігатимуть адміністративному втручанням, у тому числі підвищення рівня саморегулювання, посилення фінансової дисципліни для забезпечення проведення своєчасних розрахунків за поставлену продукцію, недопущення бартеризації, а також впровадження механізмів страхування ризиків неплатежів;
- удосконалення системи державного регулювання діяльності суб'єктів енергетичних ринків, у тому числі механізмів ціно- й тарифоутворення, контролю за діяльністю природних монополій.

Визначені напрями мають відповідно конкретизуватися для кожного з енергетичних ринків України. При цьому слід ураховувати їхній реальний стан реформування та поточного функціонування, а також специфічні проблеми. Важливо розглядати енергетичні ринки не лише з огляду економічної ефективності, а й з позицій забезпечення енергетичної безпеки України та з урахуванням світових тенденцій глобалізації і лібералізації умов світової торгівлі енергоносіями.

1. РИНОК ВУГІЛЛЯ

Кризовий стан вугільної промисловості

Вугілля — єдиний природний вид **палива**, геологічних запасів якого в Україні достатньо для задоволення потреб теплової електроенергетики, а також сировинного забезпечення **чорної металургії, інших галузей** протягом століть. Тому саме з вуглевидобуванням пов'язується енергетична безпека України. Проте українські родовища характеризуються чи не найскладнішими у світі умовами експлуатації, а більшість вуглевидобувних підприємств — низьким технічним рівнем і високою зношеністю основних фондів, причому внаслідок тривалої фінансової кризи стан вітчизняної вугільної промисловості різко погіршився і досяг критичної межі.

Як наслідок, протягом останніх років відбувається зменшення видобутку вітчизняного вугілля: від 83,9 млн т у 2001 році до 80,2 млн т у 2003 році. В ре-

зультаті сталий дефіцит вітчизняного вугілля задовольняється імпортом із Росії, Польщі та Казахстану. Недостатні обсяги видобутку енергетичного вугілля в Україні зумовили не лише зростання споживання газу для виробництва електричної енергії, а й постачання на електростанції коксівного вугілля.

Нерозвинутим є ринок вугілля, який функціонує на основі прямих договорів між його виробниками або постачальниками і споживачами. Однак відповідні договори укладаються переважно на короткострокову перспективу. Відсутній прозорий механізм встановлення цін на вугільну продукцію. При цьому витрати на виробництво вугілля постійно перевищують його ціну, що призводить до збитковості виробництва.

Залишається низькою продуктивність праці з видобування вугілля в Україні. Нині вона нижча порівняно з Росією у чотири рази, Німеччиною — в сім, Великобританією — у 12, США — у 30 разів. Переважна більшість (понад 90%) вітчизняних вуглевидобувних підприємств збиткові й потребують значної систематичної фінансової підтримки, щорічний обсяг якої, за розрахунками, має становити щонайменше 4—5 млрд грн. Підприємства галузі мають величезну кредиторську заборгованість (станом на вересень 2003 року — 9,2 млрд грн), яка майже утричі перевищує дебіторську (3,3 млрд грн), і змушені не за призначенням використовувати амортизаційні відрахування, а саме: спрямовувати кошти на виплату заробітної плати та охорону праці, що спричиняє дальшу деградацію основних фондів галузі. Через низький рівень заробітної плати та її несвоечасну виплату (заборгованість за цим показником у галузі перевищує 1,2 млрд грн) зростає дефіцит кадрів. Більш як третина працівників — пенсіонери. Смертельний травматизм відносно обсягів видобутку вугілля на шахтах України, хоча й знизився у 2003 році на чверть, у кілька разів вищий аніж у Росії.

Щоб зберегти вугільну промисловість як базову галузь вітчизняного паливно-енергетичного комплексу, можливого гаранта енергетичної безпеки країни, необхідно насамперед прискорити реструктуризацію галузі в широкому сенсі — закрити безперспективні збиткові шахти й технічно переоснастити перспективні, а також прискорити інноваційний розвиток галузі. Водночас Кабінетові Міністрів України необхідно впровадити ефективні механізми використання коштів державної підтримки, дієве стимулювання пошуку внутрішніх резервів на підприємствах галузі й залучення недержавних інвестицій.

Перебудова механізму державної фінансової підтримки вуглевидобувних підприємств має передбачати усунення елементів суб'єктивізму, створення дієвої мотивації до ефективного господарювання, викорінювання утриманських настроїв. Системі державної підтримки слід надати стимулюючого характеру.

За обмежених можливостей бюджетного фінансування актуальною проблемою є залучення недержавних інвестицій у розвиток вугільної промисловості. Вже набуто певний позитивний досвід залучення з метою оновлення виробни-

чої бази шахт коштів приватних інвесторів у вигляді технічних кредитів, а також шляхом додаткового випуску й продажу акцій. Слід узагальнити цей досвід і закріпити його у відповідних нормативно-правових актах, передбачивши певну взаємодію державного і недержавного фінансування галузі.

Нагальним завданням є підвищення привабливості збиткових вуглевидобувних підприємств як потенційних об'єктів приватизації. Це зумовлює необхідність здійснення Фондом державного майна України гнучкої політики приватизації. Згідно з експертними оцінками, при здійсненні приватизації доцільно:

- вартість майна (державного пакета акцій) підприємства, що є збитковим на момент приватизації і потребує значних фінансових вкладень, під час конкурсного продажу знижувати без обмежень аж до безоплатної його передачі у власність потенційному покупцю;
- заздалегідь регламентувати й фіксувати в договорі продажу-купівлі майна або державному пакеті акцій підприємства умови його державної фінансової підтримки на весь післяприватизаційний період, а також умови й джерела фінансування закриття шахт після вичерпання запасів вугілля у гірничому відводі.

Глобалізація ринку вугілля та місце України у цьому процесі

Глобалізація вугільних ринків й активне залучення до цього процесу України після її вступу до Світової організації торгівлі (СОТ) призведе до посилення конкурентного тиску на вітчизняних вуглевиробників із боку експортерів, і не лише з Росії, Казахстану, Польщі, які сьогодні постачають вугілля в Україну, а й з інших країн. Тому головною проблемою є утримання і зміцнення позицій вітчизняних виробників вугільної продукції на внутрішньому ринку, передусім шляхом технічного переоснащення й фінансового оздоровлення вуглевидобувних підприємств за дієвою допомогою держави на етапі підготовки до вступу в СОТ.

На шляху до СОТ у межах галузі можуть виникнути певні проблеми у зв'язку із застосуванням заходів державної підтримки. Інтеграція України до Європейського Союзу (ЄС) пов'язана з виконанням іще жорсткіших обмежень цих заходів. Тому Україні варто приєднатися до секторної угоди СОТ щодо вугільної продукції після здійснення належної реструктуризації вугільної промисловості й відповідної перебудови системи її державної підтримки, тобто через 10—15 років. За цей час має бути проведена внутрішня реструктуризація та приватизація вуглевидобувних підприємств, що дасть можливість поступово відмовитися від державної фінансової підтримки витрат із собівартості вугільної продукції.

З урахуванням державних пріоритетів, а також з огляду на досвід країн ЄС щодо виконання умов приєднання до СОТ та вступу до ЄС для вугільної галузі слід розробити відповідну індивідуальну програму заходів перехідного періоду, у межах якої слід передбачити не тільки ринкові перетворення на внутрішньому ринку вугілля, а й поетапну лібералізацію імпортно-експортних операцій.

Першочергові завдання розвитку вугільної галузі

Оздоровлення вугільної галузі та ринку вугілля потребує комплексного вирішення таких завдань.

1. З метою підвищення обсягів видобутку енергетичного вугілля необхідно передусім забезпечити поетапне збільшення рівня використання наявних виробничих потужностей, а також створення нових. Для цього Урядові необхідно:

- переорієнтувати державну підтримку шахт на користь тих, які видобувають енергетичне вугілля; це зумовлено тим, що коксівні шахти вже отримують інвестиції від підприємств із недержавною формою власності, що практично задовольняє їхню потребу в залученні капіталу;

- упорядкувати ціни на вугільну продукцію, що споживається електростанціями, до рівня, що забезпечує рентабельність діяльності шахт (з урахуванням державної підтримки) на рівні, досягнутому електростанціями;

- залучити недержавні інвестиції шляхом проведення приватизації та інших альтернативних заходів, у тому числі з використанням механізмів концесії майна;

- удосконалити організаційні схеми управління на рівні теплоелектростанція — шахта (кілька шахт) із використанням механізмів корпоративного управління, оренди, концесії, спільної виробничо-господарської діяльності.

2. З метою удосконалення організаційних засад функціонування ринку вугільної продукції Урядові разом із Верховною Радою України необхідно розробити й запровадити концепцію формування ринку енергетичного та коксівного вугілля на основі принципів:

- створення ринкової рівноваги шляхом збалансування попиту і пропозиції;

- цілковитого усунення “тіньових” та бартерних операцій на вугільному ринку;

- запровадження галузевої системи моніторингу цін на вугільну продукцію й установлення індикативних базових цін за видами вугілля;

- установлення договірних цін з урахуванням індикативних базових цін на вугільну продукцію;

- страхування платіжних ризиків шляхом запровадження попередньої оплати на постачання вугільної продукції;

- повної оплати поставленої продукції;
- урахування особливостей функціонування різних секторів ринку вугілля;

- визначення засад регулювання експорту та імпорту вугілля.

3. Потребує істотного посилення процес роздержавлення підприємств вуглевидобувної галузі з урахуванням проведеного у 2003 році реформування форм власності підприємств (створення на базі холдингів державних підприємств). Для цього Уряд і Верховна Рада України мають ініціювати розробку та прийняття концепції дальшої приватизації шахт і вуглепереробних підприємств на основі запровадження принципів індивідуального підходу й інноваційної спрямованості цього процесу, з відповідною розробкою механізмів надання державної підтримки приватизованим об'єктам, особливих методів приватизації збиткових підприємств та їх "закриття".

4. Для забезпечення розвитку вуглевидобувних підприємств Урядові й Верховній Раді України слід розробити й упровадити концепцію надання вугільній галузі державної підтримки, що має передбачати:

- відокремлення власне державної підтримки, зумовленої об'єктивними чинниками, від фінансової санації, спричиненої допущеним у минулому відставанням у розвитку гірничих робіт та неефективним господарюванням;

- розмежування державної підтримки за двома напрямками використання — просте і розширене відтворення виробництва; при цьому обсяги державної підтримки на просте відтворення (відшкодування поточних збитків, капітальні вкладення для підтримання виробничих потужностей) слід визначати на основі нормативів, що враховують об'єктивні умови розробки вугільних родовищ, і встановлювати на кілька років; державна підтримка на розширене відтворення (технічне переоснащення, реконструкцію, приріст потужностей) має надаватися на конкурсних засадах та зворотній основі (зокрема шляхом наступного зниження або скасування державної підтримки на просте відтворення);

- регламентування напрямів використання диференційованого рентного доходу високорентабельних за об'єктивними умовами шахт, передбачивши спрямування такого доходу (що належить державі як власникові надр) виключно на розвиток виробництва.

5. Для утримання позицій вітчизняного виробника вугільної продукції на внутрішньому ринку (з урахуванням існування конкурентних постачальників вугілля з інших країн) та вдосконалення організаційних засад ринку вугільної продукції необхідно ухвалити низку законодавчих та нормативно-методичних документів, у яких вирішити такі питання:

на рівні *Кабінету Міністрів*

- визначення важелів державного впливу на виробництво та постачання вугільної продукції, зокрема процеси формування цін на підприємствах, що отримують державну підтримку;

- запровадження моніторингу та системи індикативних цін на вугільну продукцію;
на рівні *Верховної Ради України*
- створення організаційних засад оптового ринку енергетичного та коксівного вугілля;
 - подовження терміну мораторію на провадження справ про банкрутство вугледобувних підприємств та запровадження мораторію на примусове стягнення й арешт коштів вугледобувних підприємств до прийняття Закону “Про погашення заборгованості за енергоносіями”;
 - визначення обсягів капітальних вкладень із держбюджету на розвиток діючих шахт та будівництво нових шахт на середньострокову (до 2011 року) та довгострокову (до 2020 року) перспективи.

2. РИНКИ ПРИРОДНОГО ГАЗУ ТА НАФТОПРОДУКТІВ

Ринковий потенціал нафтогазового комплексу

Україна є однією з найстаріших нафтогазодобувних держав світу. Проте на кінець 2003 року розвідані запаси вуглеводнів в Україні не можуть задовольнити її власних потреб. Через відсутність достатнього фінансування поки що не вдається суттєво збільшити обсяги видобутку природного газу за рахунок родовищ на шельфі Чорного й Азовського морів, який майже удвоє дорожчий за видобуток на суші й потребує значних капітальних вкладень.

Починаючи від 2000 року намітилася тенденція зростання видобутку (1—3% на рік) природного газу та нафти, яка, однак, ще не відповідає показникам Національної програми “Нафта і газ України до 2010 року”. У 2003 році видобуток нафти і газового конденсату становив 3,9 млн т, природного газу — 18,3 млрд м³, нафтового газу — 0,7 млрд м³.

Україна володіє найпотужнішою у світі за обсягами транзиту розгалуженою газотранспортною системою (ГТС). Це наше справжнє національне багатство. У складі ГТС більш як 37 тис. км газопроводів із компресорними станціями загальною потужністю близько 5 млн кВт, понад тисячу газорозподільних станцій. Вхідна пропускна спроможність ГТС становить 290 млрд м³ на рік, вихідна — 175 млрд м³, у тому числі 140 млрд м³ — до країн Західної та Центральної Європи. Надійна робота ГТС забезпечується комплексом підземного зберігання газу, який складається з 14 підземних сховищ газу загальним активним обсягом понад 35 млрд м³.

Протягом останніх років газотранспортна система України працювала стабільно, забезпечуючи більш як 80% експортних поставок російського газу.

Україна має потужну розвинену нафтопровідну систему загальною довжиною понад 4,5 тис. км. Технічна пропускна спроможність нафтотранспортної системи України на існуючих транзитних маршрутах становить: на вході — близько 100 млн т і на виході — 60 млн т нафти за рік. Загальна місткість резервуарного парку — 800 тис. м³. Постійно зростають обсяги перекачування нафти для потреб вітчизняних споживачів: від 7,6 млн т у 2000 році до майже 23 млн т у 2003 році. Водночас транзит нафти територією України за цей період дещо знизився.

Загальна потужність нафтопереробних заводів становить понад 52 млн т нафти за рік. У 1999—2000 роках розпочато реформування нафтопереробної галузі шляхом залучення стратегічних інвесторів — російських і казахських нафтових компаній. Як наслідок, почали зростати обсяги переробки нафти: у 2001 році — 16 млн т, у 2002 році — 20,2 млн т, у 2003 році — 22,0 млн т.

Протягом 2000—2003 років споживання природного газу в Україні різними категоріями споживачів залишалось сталим: на рівні 70 млрд м³ за рік. Із загального обсягу природного газу, який щорічно використовується в Україні, на власний видобуток припадає лише 18 млрд м³. Близько 26 млрд м³ Україна отримує як плату за транзит, решта природного газу імпортується з Туркменістану, інших центральноазійських країн та Росії.

Функціонування ринків природного газу та нафтопродуктів

Нині ринок природного газу України монополізований, що має цілком об'єктивне підґрунтя — залежність України від поставок російського і туркменського газу та низки інших чинників. Основним суб'єктом ринку природного газу є національна акціонерна компанія (НАК) “Нафтогаз України”, яка прямо чи опосередковано контролює видобуток, транспортування, зберігання, розподіл і постачання природного газу в Україні. Від початку 2003 року за рішенням Уряду введено регулювання цін на газ для промислових споживачів, унаслідок чого регульована частина ринку природного газу сягнула 95%.

Для задоволення потреб окремих категорій споживачів (населення, бюджетних установ та організацій і теплокомуненерго) використовується природний газ власного видобутку, який є найдешевшим в Україні. Однак інфляційні процеси та інші чинники спричинюють підвищення собівартості природного газу власного видобутку, внаслідок чого постачання природного газу населенню (18 млрд м³) за регульованою державою ціною не покриває витрат НАК “Нафтогаз України” на його видобуток і транспортування. Це актуалізує питання перегляду цін на природний газ і тарифів на його транспортування. Проте його слід вирішувати поступово, у комплексі з питаннями соціального захисту,

переходу на адресну допомогу окремим категоріям населення, підвищення його платоспроможності, внесення змін до податкового законодавства.

Ринок нафтопродуктів у масштабах України демонополізований і конкурентний. Вертикально інтегровані іноземні компанії, що придбали пакети акцій нафтопереробних заводів, закріпили свої позиції на ринку нафтопродуктів України шляхом створення розгалуженої роздрібною мережі з продажу нафтопродуктів. Як наслідок найпотужніші й не пов'язані між собою відносинами контролю нафтові компанії ТНК-ВР, "ЛУКойл", "Татнафта" та інші вільно конкурують між собою.

За цієї ситуації державне регулювання ринку є доволі обмеженим. Воно здійснюється шляхом постійного контролю за дотриманням відповідними суб'єктами ринку нафтопродуктів вимог антимонопольного, податкового та митного законодавства України. Що ж до цін на нафтопродукти, то вони встановлюються під впливом зовнішніх і внутрішніх чинників ринку: ринкового співвідношення попиту і пропозиції сирової нафти, світового рівня цін на нафту та нафтопродукти, умов імпорту нафти в Україну й т. ін.

Оскільки нафта власного видобутку в загальному обсязі поставок на українські нафтопереробні заводи становить близько 10%, рівень ціни на нафту, що постачається на НПЗ, визначається ціною на імпортовану російську нафту.

З метою посилення регуляторного впливу держави на процеси ціноутворення нафтопродуктів Кабінет Міністрів має забезпечувати:

- створення достатніх державних резервів нафти і нафтопродуктів;
- посилення конкуренції на внутрішньому ринку України шляхом залучення для роботи на ньому закордонних (у тому числі західних) компаній, що мають високу репутацію;
- створення умов для заохочення збільшення поставок нафти в Україну на переробку;
- реконструкцію нафтопереробних заводів із метою збільшення обсягів переробки нафти;
- збільшення власного видобутку нафти.

Диверсифікація джерел надходження вуглеводнів

Найбільша складність у задоволенні потреб нашої держави природними енергоресурсами полягає в тому, що значні обсяги природного газу (щорічно 50—55 млрд м³), а також сирової нафти (щорічно 18—20 млн т) імпортуються з території або територією однієї країни — Росії. Це зумовлює необхідність розглядати заходи щодо диверсифікації джерел надходження енергоносіїв, і насамперед природного газу, як важливий елемент забезпечення національної безпе-

ки держави й створення умов для сталого розвитку паливно-енергетичного комплексу.

Взаємозалежність України і Росії від транзиту російських енергоносіїв українською територією та імпорту енергоносіїв в Україну російською територією дає підстави для пошуку обома країнами виважених та рівноправних умов “енергетичного співіснування”.

Ураховуючи складність отримання природного газу трубопровідним транспортом в обхід Росії, доцільно вивчити можливості диверсифікації шляхом постачання в Україну зрідженого газу, попри його вищу ціну. При цьому необхідно враховувати динаміку зміни ціни на газ у довгостроковій перспективі.

За такої ситуації пріоритетними з погляду енергетичної безпеки національними інтересами є:

- підвищення економічної ефективності використання паливно-енергетичних ресурсів, у тому числі зниження енерговитрат на виробництво;
- нарощування видобутку вітчизняного палива й удосконалення паливно-енергетичного балансу країни;
- забезпечення надійності роботи газо- та нафтотранспортної системи й газорозподільних мереж як одного з основних елементів енергетичної, економічної та екологічної безпеки держави;
- перехід до інноваційної моделі розвитку нафтогазового комплексу;
- збільшення рівня оплати за використаний природний газ із метою забезпечення стабільних надходжень до бюджету й оплати закупівель імпортованого природного газу.

Глобалізація ринків нафти і газу та місце України у цьому процесі

Україна має зайняти активну позицію у світових інтеграційних процесах, дбаючи при цьому про власні інтереси. Насамперед це стосується:

- активної участі у формуванні транспортних маршрутів і транзитній доставці паливних ресурсів до споживчих ринків Європейського Союзу;
- активної участі в міжнародних енергетичних тендерах із будівництва, постачання устаткування і послуг за кордон, у створенні ринку інтегрованих енергетичних послуг;
- надання державної підтримки у створенні й ефективній роботі на світових ринках національних вертикально інтегрованих компаній;
- спільної роботи зі світовими лідерами нафтогазового бізнесу у третій країнах.

Транзитний потенціал. Технічні можливості України як транзитера енергоресурсів визначаються її географічним положенням та наявними потужностями

ми газо- і нафтотранспортної системи з урахуванням перспективи їхнього розширення. Україна є одним із найбільших транзитерів природного газу у світі. Важливо не тільки зберегти цей рівень, а й реалізувати значний потенціал збільшення транзитних потужностей, який країна на сьогодні має.

Перспективи розвитку газотранспортної системи України певною мірою пов'язані зі створенням газотранспортного консорціуму. Перспективним напрямом діяльності консорціуму є нарощування потужностей ГТС шляхом будівництва й модернізації магістралей спільно з російською стороною. Не виключається можливість залучення й інших учасників. Ідеться про газопровід пропускною спроможністю 30 млрд м³ за рік за маршрутом Олександрів Гай — Новопсков — Ужгород.

Потенційною перевагою України як транзитера енергоресурсів у сфері транспортування природного газу, окрім можливості нарощування обсягів транзиту, є наявність підземних сховищ газу. Нині підземні сховища газу готові до зберігання значних обсягів природного газу безпосередньо поблизу західного кордону України. Українські підземні сховища газу мають бути включені до європейського ринку природного газу. При цьому слід зазначити, що Україна вже має відповідний досвід зберігання природного газу для європейських країн. Можливості та перспективи української нафтотранспортної системи пов'язані з реалізацією таких проектів, як об'єднання нафтопроводів “Дружба” та “Адрія” й уведення в дію нафтопроводу “Одеса—Броди” за економічно обґрунтованим варіантом. З огляду на стабільне зростання споживання нафти у світі надзвичайно перспективним для України з погляду використання транзитних можливостей є розширення потужностей морських нафтотранспортних комплексів — насамперед Феодосійського терміналу (обсяг перевалки через який протягом останнього десятиріччя зріс у 20 разів), а також збудованої у грудні 2001 року першої черги найсучаснішого нині в Європі терміналу “Південний”.

Першочергові завдання розвитку нафтогазового комплексу

1. Формування високоефективного ринку природного газу в Україні потребує від Кабінету Міністрів здійснення таких заходів:

- розробки єдиних правових, економічних та інституційних правил діяльності ринку природного газу, створення для його функціонування необхідної інфраструктури;
- впровадження комп'ютеризованих систем обліку та контролю, постачання та споживання газу;

- удосконалення системи ціно- і тарифоутворення в напрямі урахування економічно обгрунтованих витрат на видобуток, транспортування, розподіл та постачання газу;

- підвищення рівня оплати за газ, у тому числі перехід до системи адресної допомоги малозабезпеченим верствам населення;

- поступового скорочення регульованої за ціною частини ринку природного газу;

- застосування біржових методів торгівлі, створення електронних торговельних систем (порталів) у мережі Інтернет;

- створення умов для залучення на український ринок природного газу додаткових постачальників зі своїми ресурсами.

У процесі реалізації зазначених заходів слід ураховувати зовнішні чинники розвитку ринку природного газу, зокрема лібералізацію відповідних ринків країн ЄС та Росії, а також створення згідно з Договором до Енергетичної Хартії (ратифікованим Верховною Радою України у 1998 році) лібералізованого євразійського ринку природного газу.

2. Завдання Уряду щодо розвитку ринку нафтопродуктів полягає передусім у формуванні цивілізованих правил поведінки його учасників, ліквідації “тіньових” схем продажу та підвищення прозорості, насамперед шляхом запровадження біржових методів та порталів, а також створення умов для залучення на цей ринок продавців із високою, виправданою репутацією.

Особливо важливим є здійснення активної політики щодо приватизації нафтопереробних підприємств, як визначального чинника посилення структурних реформ, залучення інвестицій і запровадження сучасного управління об'єктами нафтогазового комплексу. При цьому Уряд і Верховна Рада України мають зробити ґрунтовний економічний аналіз доцільності проведення приватизації конкретних підприємств, а також запровадити, як обов'язковий, передприватизаційний етап підготовки підприємств із метою підвищення їхньої вартості, створення умов для залучення інвестицій та інновацій.

3. Головне завдання Уряду щодо державного регулювання ринків газу та нафтопродуктів полягає в підтримці оптимального енергетичного балансу України, стимулюванні енергозбереження, підвищенні ефективності використання енергоресурсів, що в комплексі забезпечить енергетичну безпеку нашої країни. З погляду регулювання основними важелями впливу держави мають стати методи ліцензування діяльності учасників відповідного ринку.

Створення конкурентного ринку природного газу вимагає жорсткого контролю за поведінкою його основних учасників, а також відповідного удосконалення процедур застосування антимонопольного законодавства на державному й регіональному рівнях. Необхідно також передбачити:

- збереження регулювання цінової політики для учасників, які домінують на ринку, доки істотно не збільшиться частка незалежних виробників газу;

- поліпшення системи державного контролю за дотриманням суб'єктами ринку встановлених правил торгівлі газом;
- розробку правил експлуатації єдиної системи газопроводів за умов розвитку газового ринку України, а також удосконалення правил допуску третіх сторін до цієї системи.

4. На ринку нафтопродуктів потрібно всіляко заохочувати активність суб'єктів ринку, передаючи їхнім договірним об'єднанням деякі регулятивні функції з перспективою переходу до саморегулювання ринку.

Слід удосконалювати методи збору статистичних даних щодо продажу та споживання нафтопродуктів, постійно здійснювати відповідний моніторинг, розробити й увести в дію інформаційну систему, за допомогою якої вчасно прогнозувати суттєві зміни на ринку й надавати рекомендації державним органам щодо методів регулювання.

5. Стимуляційна роль державного регулювання для організації біржової торгівлі, у тому числі в електронних порталах, має бути зосереджена на:

- створенні системи заохочень, достатніх для активного розвитку біржової торгівлі паливно-енергетичними ресурсами;
- формуванні інституту організаторів біржових торгів;
- розробці стандартів та правил здійснення відповідних біржових операцій.

6. Особливу увагу Кабінет Міністрів та Верховна Рада мають приділяти законодавчому забезпеченню розвитку ринків природного газу та нафтопродуктів України, адаптації законодавства до вимог Європейського Союзу. Робота щодо удосконалення нормативно-правового забезпечення діяльності нафтогазової галузі, у тому числі забезпечення ефективного функціонування ринків енергетичних ресурсів, має проводитися Верховною Радою України та Урядом у таких напрямках:

- здійснення виваженої податкової політики, основною метою якої має стати стимулювання збільшення обсягів товарно-транспортних робіт за умов загострення конкурентної боротьби на ринку надання послуг із транзиту сировини нафти та природного газу;
- удосконалення рентної політики;
- реалізація тарифної політики, яка б забезпечувала необхідний інвестиційний ресурс нафто- і газотранспортних компаній, а також конкурентоспроможність транспортних маршрутів;
- забезпечення належних умов експлуатації та охорони магістральних трубопроводів, визначення порядку користування земельними ділянками в межах їхніх охоронних зон;
- адаптація українського законодавства відповідно до Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу.

юзу, зокрема, приведення нормативно-правових актів у відповідність із положеннями Договору до Енергетичної Хартії;

- законодавче забезпечення умов для створення національних вертикально інтегрованих нафтогазових компаній;
- законодавче забезпечення функціонування та розвитку ринку природного газу, приватизаційних процесів у нафтогазовому комплексі, умов щодо створення сприятливого інвестиційного та інноваційного клімату, а також належних умов для міжнародного співробітництва.

3. РИНОК ЕЛЕКТРИЧНОЇ ЕНЕРГІЇ

Стан та проблеми розвитку ринку

2000—2003 роки стали періодом відносної стабілізації ринку електричної енергії України, обсяги виробництва якої значно зросли. Середня ціна електричної енергії на оптовому ринку протягом чотирьох років підвищилася всього на 8,48%, що зумовлено об'єктивними причинами, у тому числі й відповідним рівнем інфляції, кумулятивний показник якої протягом зазначеного періоду становив 133,7%. На 12,9% зріс рівень оплати електричної енергії споживачами (на 1 січня 2004 року становив 95,9%). Підвищилася прозорість розрахунків, удосконалювалися механізми саморегулювання діяльності оптового ринку, який можна характеризувати як найбільш організаційно розвинутий порівняно з іншими енергетичними ринками.

Водночас у функціонуванні ринку електричної енергії залишається низка особливо складних, невирішених проблем, що стосуються насамперед оновлення виробничої бази електроенергетичної галузі. Йдеться про необхідність:

- відновлення застарілого й такого, що відпрацювало свій парковий ресурс на теплових електростанціях обладнання, робота якого не відповідає критеріям надійності, економічності та екологічності;
- модернізація та продовження ресурсу діючих ГЕС Дніпровського каскаду;
- уведення в дію у 2004 році енергоблоків на Хмельницькій та Рівненській АЕС, котрі мають високу будівельну готовність, а також вирішення комплексу організаційних питань щодо продовження ресурсу діючих АЕС і виведення з експлуатації тих енергоблоків, що відпрацювали свій ресурс;
- прискорення будівництва й уведення в дію високоманеврових потужностей Дністровської і Ташлицької гідроакумуляційних електростанцій, що відіграють вирішальну роль у забезпеченні сталої роботи національної енергосистеми за умов уведення в експлуатацію додаткових базових потужностей на атомних електростанціях;
- оновлення застарілого обладнання електромереж.

Усі ці питання мають стати першочерговими в діяльності Кабінету Міністрів, керівництва паливно-енергетичного комплексу держави. Удосконалення роботи ринку електричної енергії є визначальним у вирішенні проблем енергозабезпечення країни.

З урахуванням розробленої державної політики, спрямованої на дальше поглиблення процесів приватизації в електроенергетиці, необхідно створити комплексну систему державного регулювання, зорієнтовану на діяльність суб'єктів електроенергетики різних форм власності в ринкових умовах господарювання. Серед проблем, які у зв'язку з цим залишилися невирішеними або вирішеними лише частково й потребують опрацювання, основними є такі:

- *у межах функціонування оптового ринку електричної енергії*

недостатній рівень саморегулювання діяльності учасників, наслідком чого є адміністративне втручання в їхню роботу та управління грошовими потоками;

недосконалість системи договірних відносин, як у частині створення засад договірного об'єднання учасників, так і в частині купівлі-продажу електричної енергії;

нерозвиненість ринку допоміжних послуг, відсутність механізмів страхування платіжних та цінових ризиків у процесі купівлі-продажу електричної енергії;

недостатня урегульованість і прозорість процедур здійснення експорту, імпорту й транзиту електричної енергії, монопольне становище оптового постачальника у процесі купівлі-продажу електричної енергії;

- *у процесах тарифоутворення на електричну енергію та послуги з її передачі й постачання*

недосконалість системи тарифоутворення на послуги природного монополіста з передачі електричної енергії магістральними та міждержавними мережами, а також послуг щодо централізованого диспетчерського регулювання;

недосконалість підходів щодо встановлення норми прибутку в тарифі на електричну енергію і послуг з її передачі та постачання, у тому числі для забезпечення інвестиційних потреб підприємств галузі;

- *у діяльності суб'єктів електроенергетики*

високий рівень утрат електричної енергії в мережах, що належать енергопостачальникам та іншим суб'єктам господарської діяльності, що є суттєвою перешкодою забезпечення стовідсоткового рівня оплати за електричну енергію;

високий рівень паливного складника у тарифі на електричну енергію енергогенеруючих компаній ТЕС, спричинений незадовільним проведенням ремонтних робіт і недостатнім рівнем модернізації основного обладнання, а також низькою якістю палива, його невідповідністю проектним показникам та зростанням рівня ціни за одиницю умовного палива;

- з огляду забезпечення вимог *Європейських директив*

наявність оптового постачальника електричної енергії та безальтернативне існування моделі “єдиного покупця” на оптовому ринку електричної енергії, що суперечить запровадженню принципу лібералізації стосунків між виробниками електричної енергії, енергопостачальниками та споживачами;

відсутність нормативно-правового забезпечення щодо реалізації принципу вільного “недискримінаційного” доступу суб’єктів електроенергетики та споживачів електричної енергії до електричних мереж.

Енергетична безпека України в електроенергетичній галузі

Обсяги встановлених енергогенеруючих потужностей та обсяги виробництва електричної енергії свідчать про можливість України повністю задовольнити внутрішній попит на електричну енергію та здійснювати її експорт. Однак уже в найближчому майбутньому постане необхідність виділення значних коштів для оновлення обладнання, продовження ресурсу ТЕС, ГЕС і АЕС, організації маневрових потужностей. Однак в електроенергетиці досі не створено умов щодо стимулювання інвестиційних процесів, у тому числі для залучення недержавних джерел фінансування.

У вирішенні питань забезпечення екологічної безпеки функціонування об’єктів електроенергетики першочергового значення набувають заходи відповідної модернізації обладнання теплових електростанцій. Обсяги викидів ТЕС в атмосферу окислів сірки, пилу становлять близько 60% усіх викидів промислових підприємств України. Проблема зменшення викидів шкідливих речовин тепловими електростанціями може бути вирішена лише на основі використання нових технологій, що мають упроваджуватися у процесі проведення модернізації обладнання. Перші проекти вже реалізуються на Зміївській, Старобешівській та Бурштинській ТЕС.

У сфері підвищення рівня безпеки функціонування об’єктів електроенергетики найбільш пріоритетними є питання, пов’язані з ядерною та радіаційною безпекою АЕС. Слід зазначити, що на сьогодні не вирішено питання створення фонду виведення з експлуатації ядерних установок, які відпрацювали свій ресурс, та фонду поводження з радіоактивними відходами. Необхідні також додаткові заходи для досягнення світового рівня ядерної та радіаційної безпеки, враховуючи вимоги Конвенції про ядерну безпеку.

З урахуванням потреб теплової енергетики в імпорті основних видів палива (вугілля — 10% від загальної потреби, природного газу — 76%) та рівня економічності їхнього використання у виробничому процесі (собівартість виробництва електричної енергії з використанням природного газу вже за існуючих цін приблизно на 20% вища, ніж при використанні вугілля) необхідно максималь-

но скоротити споживання природного газу на електростанціях ТЕС, що має бути передбачено у стратегічних питаннях розвитку електроенергетики, й спрямувати зусилля на підвищення обсягів видобутку та використання власного енергетичного вугілля.

Нині Україна практично монополює залежить від російських поставок ядерного палива на АЕС. Зважаючи на значні запаси в Україні уранової руди та цирконію, а також наявність виробничого та кадрового потенціалу, слід активізувати діяльність щодо створення ядерно-паливного циклу. Сьогодні питання відвантаження відпрацьованого ядерного палива на переробку вирішується в основному за рахунок налагоджених зв'язків із російським ядерно-промисловим комплексом. Однак послуги Росії зі зберігання відпрацьованого ядерного палива за ціновими показниками надто дорогі, що зумовлює необхідність створення відповідних сховищ в Україні. При імпортуванні енергоносіїв необхідно максимально забезпечити перехід на довгострокові контракти, що дасть можливість стабілізувати ціни на поточному рівні й оптимізувати графіки їхніх поставок.

Проблема створення сезонних запасів палива на ТЕС для проходження осінньо-зимового максимуму навантаження потребує адекватних заходів, що стосуються, насамперед, розробки та запровадження ефективного фінансового механізму, а також перегляду податкового законодавства з цих питань.

Глобалізація ринків електричної енергії

Україна бере участь в інтеграційних процесах, пов'язаних з об'єднанням національної енергетичної системи на базі паралельної роботи за єдиними технологічними стандартами з енергетичними системами країн Європейського Союзу (участь у роботі Об'єднання з координації передачі електричної енергії — UCTE) та енергосистемами країн СНД (участь у роботі Енергетичної Ради країн СНД). Слід зауважити, що енергетичний ринок країн ЄС реально функціонує, а створення енергетичного ринку країн СНД перебуває лише на стадії проектних досліджень.

Підключення “острова Бурштинської ТЕС” до енергосистеми UCTE у 2002 році є першим успішним досвідом інтеграції частини об'єднаної енергетичної системи України з цим утворенням. Він переконливо засвідчив, що для забезпечення відповідності енергосистеми України вимогам UCTE необхідно реалізувати значні обсяги організаційних і технічних заходів для модернізації й підвищення надійності енергогенеруючого та мережевого обладнання, що потребує значних фінансових ресурсів і часу.

У межах інтеграційних процесів країн СНД Україна підписала Договір про забезпечення паралельної роботи електроенергетичних систем країн-учасниць

СНД, Угоду про транзит електричної енергії й потужностей країн-учасниць СНД, Угоду про взаємодопомогу на випадок аварій та інших надзвичайних ситуацій на електроенергетичних об'єктах країн-учасниць СНД. Слід зауважити, що перші два документи підписані з низкою застережень, а всі згадані вище договори досі не ратифіковані Верховною Радою України. Практичним виявом часткової інтеграції з країнами СНД на ринку електричної енергії є паралельна робота енергосистем України і Росії.

Важливими зовнішніми чинниками, що визначатимуть попит на українську електричну енергію, є структура споживання палива тепловими електростанціями європейських країн, динаміка попиту на електричну енергію, наявність і структура встановленої потужності у цих країнах. За прогнозами експертів, до 2010 року очікується істотне зростання частки споживання газу електростанціями країн УСТЕ і, як наслідок, її подорожчання, а очікуване зростання частки електроенергії, що виробляється на АЕС, призведе до збільшення попиту на дефіцитну пікову потужність й електроенергію.

Аналіз практичних аспектів здійснення операцій експорту, імпорту та транзиту електричної енергії в Україні дає підстави констатувати існування таких проблем:

- через існуючі технічні обмеження обсяг експорту електричної енергії до країн ЄС залишається низьким, хоча, починаючи від 2003 року, простежується позитивна динаміка;

- питання, пов'язані з експортом, імпортом і транзитом електроенергії, не врегульовані як на законодавчому рівні, так і на рівні підзаконних актів, тому правові аспекти щодо проведення цих операцій сьогодні майже повністю регулюються договірними відносинами між учасниками;

- фактичним монополістом щодо імпорту електроенергії є державне підприємство “Енергоринок”, яке не є членом оптового ринку електричної енергії України, а закуповує електроенергію у РАО “ЄЕС Росії”. Фактичним монополістом щодо експорту електроенергії до Молдови і країн-членів енергооб'єднання УСТЕ є державне підприємство зовнішньоекономічної діяльності (ДПЗД) “Укрінтеренерго”, яке здійснює експорт електроенергії на підставі договору купівлі електричної енергії в оптового постачальника — ДП “Енергоринок” і довгострокових експортних зовнішньоекономічних контрактів; діяльність у сфері імпорту та експорту електроенергії згідно з чинним законодавством не є монопольною, однак за відсутності врегульованого на рівні законодавства та підзаконних актів порядку здійснення експорту електричної енергії така ситуація виявилася можливою;

- наявна методологія й методика визначення тарифів на закупівлю електричної енергії для дальшого експорту не відповідає механізму формування годинної оптової ринкової ціни продажу електроенергії на оптовому ринку електричної енергії.

Транзитний потенціал електроенергетичної галузі

Основною перевагою України як транзитера електричної енергії є вигідне географічне положення. На заході наша держава межує з регіоном країн Східної Європи, який на сьогодні та в перспективі є ринком збуту електричної енергії, виробленої в Україні, а на сході — з таким потужним потенційним експортером електричної енергії до країн Європи, як Росія, котра не має спільного кордону зі східноєвропейськими країнами й нині не експортує електричну енергію до цього регіону, хоча декларує стратегічні наміри розвивати експорт електроенергії до європейських країн. Україна має всі необхідні умови для набуття статусу транзитної держави на ринку електричної енергії.

За умов приєднання України до UCTE й підписання Росією Договору до Європейської Енергетичної Хартії, а також урахуваючи можливість паралельного функціонування української і російської енергосистем, існує ймовірність висунення вимог із боку Росії до України щодо забезпечення вільного недискримінаційного транзиту електричної енергії з Росії до країн Європи електричними мережами України. Реалізація таких вимог може призвести до конкуренції між Україною і Росією на ринках електричної енергії європейських країн, що матиме, зокрема, наслідком визначення принципів розподілу електропередавальної потужності українських мереж між українськими постачальниками і російськими експортерами електричної енергії.

Слід очікувати, що інтеграція електроенергетики Росії до європейських структур зумовить подорожчання російських енергоносіїв до рівня світових. Це, своєю чергою, призведе до вирівнювання оптових цін купівлі електричної енергії, що виробляється в Україні і Росії, й, відповідно, до подорожчання електричної енергії, що імпортуватиметься з Росії.

Головними потенційними ринками збуту електричної енергії України є країни Східної та Центральної Європи й Балканського регіону. Пропускна спроможність українських електричних мереж у цьому напрямі становить понад 7 тис. МВт і за створення відповідних технічних умов потенційно може бути повністю забезпечена електричною енергією вітчизняних виробників.

З урахуванням цього чинника Україна має використовувати свій транзитний потенціал лише з позицій економічної доцільності. Лібералізація у повному обсязі діяльності з міждержавного транзиту електричної енергії через територію України може бути здійснена за передумов лібералізації цін на енергоносії в Росії, як потенційно найбільшого постачальника електричної енергії до європейських країн, тобто після створення передумов для справедливої конкуренції виробників електричної енергії. Такий підхід не порушує правил щодо функціонування єдиного ринку електричної енергії, оскільки у країнах Європи також здійснюються різноманітні організаційно-технічні та політичні заходи щодо захисту власних внутрішніх ринків електричної енергії.

Завдання розвитку електроенергетики

З метою реалізації визначених завдань розвитку електроенергетичної галузі України Кабінет Міністрів України разом із Верховною Радою України мають здійснити такі заходи:

1. Розробити й затвердити програму відновлення та розвитку енергогенеруючих потужностей України, джерел і механізмів фінансового забезпечення її реалізації, а також умов стимулювання активності інвестиційних процесів у галузі з орієнтацією на залучення недержавних інвестиційних ресурсів. Під час розробки програми передбачити пріоритетний розвиток маневрових потужностей з урахуванням уведення в дію нових енергоблоків на Хмельницькій та Рівненській АЕС, використання у процесі модернізації (нового будівництва) енергоблоків ТЕС сучасних енерговугільних технологій, а також продовження робіт щодо дальшого розвитку відновлювальних джерел електричної енергії.

2. З метою підтримки та розвитку енергогенеруючих потужностей АЕС:

- забезпечити виконання української частини “Комплексної програми створення ядерно-паливного циклу” згідно з угодою між урядами України, Росії та Казахстану;

- розробити програму заходів, спрямованих на продовження роботи енергоблоків, що вичерпали свій ресурс;

- здійснити заходи щодо створення фонду виводу з експлуатації ядерних установок, що відпрацювали свій ресурс, та фонду поводження з радіоактивними відходами.

3. У контексті реалізації Закону “Про погашення заборгованості за енергоносії” й удосконалення діяльності суб’єктів оптового ринку електричної енергії необхідно забезпечити реформування оптового ринку електричної енергії, передбачивши запровадження нових конкурентних сегментів ринку, удосконалення засад саморегулювання, реформування договірних відносин щодо підвищення відповідальності суб’єктів оптового ринку та впровадження механізмів страхування неплатежів (зокрема, шляхом поетапного переходу до попередньої оплати електричної енергії), усунення “перехресного субсидування” через оптову ціну на електричну енергію, стимулювання скорочення понаднормативних витрат електричної енергії в мережах.

4. Забезпечити удосконалення процесів тарифоутворення й підвищення рівня їхнього методичного забезпечення, допрацювати механізм ліцензування у частині припинення та зупинення дії ліцензій у разі невиконання умов ліцензійної діяльності, а також підвищити незалежність НКРЕ у прийнятті рішень у межах її повноважень, конкретизувати її повноваження щодо регулювання діяльності договірних об’єднань суб’єктів електроенергетики.

5. Вивчити можливості внесення до податкового законодавства змін, що стосуються впровадження касового методу нарахування податкових зобов’язань

та механізмів оподаткування щодо створення сезонних резервів палива на теплових електростанціях. Внести зміни до механізмів нарахування амортизації на рівні простого відтворення основних фондів, запровадити ефективні фінансові механізми для створення сезонних запасів палива на теплових електростанціях.

6. Здійснити аналіз існуючих підходів до приватизації підприємств енергетики й, у разі необхідності, скоригувати їх, передбачивши запровадження індивідуального підходу, розширення складу об'єктів, що підлягають приватизації, а також спрямування коштів, отриманих від приватизації, на оновлення основних фондів галузі, які залишатимуться у державній власності.

7. Розробити й упровадити нові механізми інвестиційної діяльності в електроенергетичній галузі з урахуванням приватизації відповідних об'єктів, специфіки регулювання цін і тарифів, особливостей функціонування оптового ринку електричної енергії, а також орієнтації на підхід, згідно з яким інвестиційний складник тарифу використовується як джерело окупності, а не фінансування інвестиційних проектів.

8. Із метою реалізації інтеграційних процесів:

- розробити чітку стратегію та поетапну програму дій розвитку міжнародного співробітництва на європейському ринку електричної енергії та ринку електричної енергії країн СНД, економічні аспекти фінансування заходів щодо приведення енергосистеми України у відповідність до стандартів УСТЕ, а також вимоги захисту прав українських виробників електричної енергії; у стратегії та програмі передбачити поетапність набуття Україною статусу транзитної держави на ринку електричної енергії та джерела і схеми залучення інвестицій, необхідних для реалізації цих заходів;

- Верховній Раді України опрацювати законодавчі засади для стимулювання розвитку експорту, імпорту й транзиту електричної енергії, створення прозорих правил та недискримінаційних процедур участі у цих процесах суб'єктів господарської діяльності відповідно до вимог Європейських директив, що регулюють діяльність учасників ринку електричної енергії, внести зміни до законів та підзаконних актів, що регулюють внутрішній ринок електричної енергії України.

9. Реалізація визначених завдань потребує внесення змін до чинних законодавчих актів та прийняття нових. У зв'язку з цим пропонується:

- внести відповідні зміни до законів України “Про податок на додану вартість”, “Про оподаткування прибутку підприємств”, розробити проект Закону України “Про фонд зняття з експлуатації ядерних установок”, а також нормативно-правові акти щодо врегулювання питань створення фонду поводження з радіоактивними відходами;

- для коригування процесів приватизації об'єктів електроенергетики Урядові слід ініціювати зміни до Закону України “Про приватизацію державного

майна”, а також розробити новий законопроект “Про особливості приватизації підприємств паливно-енергетичного комплексу”;

- із метою удосконалення відносин на оптовому ринку електричної енергії, створення умов для активізації інвестиційної діяльності, інтеграційних процесів, удосконалення процесів державного регулювання внести зміни до Закону України “Про електроенергетику”, а також прийняти Закон “Про державне регулювання природних монополій та суміжних ринків у паливно-енергетичному комплексі”.

Висновки і пропозиції

Аналіз сучасного стану функціонування енергетичних ринків України дає підстави зробити загальний висновок щодо відсутності скоординованих дій, спрямованих на визначення та реалізацію перспективних завдань реформування кожного з них. Окрім того, відсутня стратегія інтеграції енергетичних ринків України до світових енергетичних ринків, а також створення спільного енергетичного простору з країнами ЄС і з країнами СНД і, як наслідок, невизначеність міри участі України у відповідних міжнародних угодах, договорах. У контексті євроінтеграційного курсу стратегія розбудови енергетичних ринків має здійснюватися крізь призму довгострокової мети — вступу України до ЄС. Це потребує, по-перше, проведення постійного діалогу Україна — ЄС, по-друге, переведення переговорів до потрійного формату — ЄС — Україна — Росія і, по-третє, недопущення тих кроків, які можуть зашкодити у стратегічній перспективі інтеграції України до Європейського Союзу.

Водночас пріоритетним напрямом залишається співробітництво з Росією, Казахстаном та іншими країнами СНД. Довгостроковий курс України на інтеграцію до ЄС не суперечить поглибленню економічного співробітництва, створенню Єдиного економічного простору (ЄЕП) та формуванню єдиного енергетичного простору без будь-яких вилучень. Наша держава об’єктивно заінтересована у відповідному співробітництві, оскільки саме в енергетичній сфері Україна може дістати значну економічну вигоду.

У зв’язку з цим доцільно виокремити три етапи реалізації політики єдиного енергетичного простору:

Перший — проведення аналізу можливостей та вузьких місць енергетичних ринків країн — потенційних членів, створення спільного енергетичного балансу з метою підготовки послідовних кроків до формування єдиного енергетичного ринку.

Другий — адаптація нормативно-правових актів держав-учасниць, створення єдиних механізмів формування цін, тарифів, преференцій та пільг на паливно-енергетичні ресурси.

Третій — створення єдиного енергетичного простору, розробка спільних проєктів з експорту енергоносіїв (після доведення Росією власних цін на енергоносії до світових і ратифікації Договору до Європейської Енергетичної Хартії та підписання Протоколу щодо транзиту електричної енергії). Питання вільного транзиту через територію України електричної енергії, газу та нафти має вирішуватися на основі Договору до Європейської Енергетичної Хартії (зокрема Протоколу з транзиту, що розробляється), документів ЄС у цій сфері та інших міждержавних домовленостей і повною мірою стосується дотримання Росією цих міждержавних договорів, норм і стандартів.

Україні необхідно залучати російські інвестиції, реалізовувати спільні енергетичні проєкти, насамперед, у нафтогазовій сфері та електроенергетиці. Водночас кроки, що здійснюватимуться нашою державою в напрямі поглиблення енергетичного співробітництва з країнами СНД, у тому числі й з Росією, не повинні суперечити стратегічному курсові євроінтеграції України й узгоджуватися зі східною політикою Євросоюзу, стати в перспективі невід’ємним складником цієї політики.

**ОСНОВНІ
УКАЗИ ТА РОЗПОРЯДЖЕННЯ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
З ПИТАНЬ ЕКОНОМІКИ¹
(2000—2004 роки)**

Указ Президента, від 22.01.2000, № 89/2000 “Про запровадження єдиної державної регулятивної політики у сфері підприємництва”.

Указ Президента, від 27.01.2000, № 100/2000 “Про заходи щодо розвитку базових галузей економіки в Дніпропетровській та Донецькій областях”.

Указ Президента, від 09.03.2000, № 398/2000 “Про деякі заходи щодо поліпшення умов господарювання недержавних сільськогосподарських підприємств”.

Указ Президента, від 10.03.2000, № 457/2000 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 14 лютого 2000 року “Про невідкладні заходи щодо подолання кризових явищ у паливно-енергетичному комплексі України”.

Указ Президента, від 13.03.2000, № 460/2000 “Про заходи щодо соціально-економічного розвитку Автономної Республіки Крим та міста Севастополя”.

Указ Президента, від 12.04.2000, № 584/2000 “Про забезпечення економічних інтересів і соціального захисту працівників соціальної сфери села та вирішення окремих питань, що виникли у процесі проведення земельної реформи”.

Указ Президента, від 20.04.2000, № 603/2000 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 11 квітня 2000 року “Про стан залізничного транспорту України та заходи щодо забезпечення його ефективного функціонування”.

Указ Президента, від 24.05.2000, № 717/2000 “Про Основні напрямки соціальної політики на період до 2004 року”.

¹ Читач має можливість ознайомитися з текстом Указів та Розпоряджень у системі інформаційно-правового забезпечення ЛІГА:ЗАКОН та на сайті www.liga.net.

Указ Президента, від 06.06.2000, № 767/2000 “Про заходи щодо забезпечення формування та функціонування аграрного ринку”.

Указ Президента, від 22.06.2000, № 813/2000 “Про додаткові заходи щодо посилення боротьби з приховуванням неоподатковуваних доходів, а також відмиванням доходів, отриманих незаконним шляхом”.

Указ Президента, від 29.06.2000, № 832/2000 “Про невідкладні заходи щодо стимулювання виробництва та розвитку ринку зерна”.

Указ Президента, від 14.07.2000, № 891/2000 “Про заходи щодо зміцнення банківської системи України та підвищення її ролі у процесах економічних перетворень”.

Указ Президента, від 15.07.2000, № 905/2000 “Про заходи щодо залучення коштів, отриманих від приватизації державного майна, на інноваційне інвестування підприємств, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави”.

Указ Президента, від 15.07.2000, № 906/2000 “Про заходи щодо забезпечення підтримки та подальшого розвитку підприємницької діяльності”.

Указ Президента, від 31.07.2000, № 928/2000 “Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет і забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні”.

Указ Президента, від 27.08.2000, № 1031/2000 “Про заходи щодо підвищення ефективності контрольно-ревізійної роботи”.

Указ Президента, від 14.09.2000, № 1072/2000 “Програма інтеграції України до Європейського Союзу”.

Указ Президента, від 19.09.2000, № 1074/2000 “Про заходи щодо підвищення ефективності контролю за використанням бюджетних коштів”.

Указ Президента, від 18.10.2000, № 1143/2000 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 27 вересня 2000 року “Про стан авіаційного транспорту та авіаційної промисловості України”.

Указ Президента, від 16.11.2000, № 1242/2000 “Про додаткові заходи щодо посилення боротьби з корупцією, іншими протиправними діями в соціально-економічній сфері та забезпечення ефективного витрачання державних коштів”.

Указ Президента, від 05.12.2000, № 1303/2000 “Про державне регулювання ядерної та радіаційної безпеки”.

Указ Президента, від 14.12.2000, № 1337/2000 “Про заходи щодо розвитку оборонно-промислового комплексу України”.

Указ Президента, від 19.12.2000, № 1348/2000 “Про заходи щодо розвитку кооперативного руху й посилення його ролі в реформуванні економіки України на ринкових засадах”.

Указ Президента, від 20.12.2000, № 1356/2000 “Про Основні засади розвитку соціальної сфери села”.

Указ Президента, від 25.12.2000, № 1375/2000 “Про Концепцію дальшого реформування оплати праці в Україні”.

Указ Президента, від 29.01.2001, № 62/2001 “Про заходи щодо забезпечення захисту майнових прав селян у процесі реформування аграрного сектору економіки”.

Указ Президента, від 06.02.2001, № 73/2001 “Про заходи щодо використання космічних технологій для інноваційного розвитку економіки держави”.

Указ Президента, від 17.02.2001, № 100/2001 “Про заходи щодо стабілізації ситуації на споживчому ринку та розвитку тваринництва у 2001—2002 роках”.

Указ Президента, від 22.02.2001, № 108/2001 “Про додаткові заходи щодо збільшення надходжень інвестицій в економіку України”.

Указ Президента, від 23.02.2001, № 111/2001 “Про додаткові заходи щодо розвитку лізингу в аграрному секторі економіки”.

Розпорядження Президента, від 27.02.2001, № 42/2001-рп “Про розроблення Енергетичної стратегії України на період до 2030 року та дальшу перспективу”.

Указ Президента, від 07.03.2001, № 169/2001 “Про Концепцію амортизаційної політики”.

Указ Президента, від 20.03.2001, № 183/2001 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 25 січня 2001 року “Про заходи щодо детінізації економіки”.

Указ Президента, від 26.03.2001, № 198/2001 “Про додаткові заходи щодо розвитку фондового ринку України”.

Указ Президента, від 07.05.2001, № 292/2001 “Про невідкладні заходи щодо прискорення погашення заборгованості із заробітної плати”.

Указ Президента, від 25.05.2001, № 341/2001 “Про Концепцію державної регіональної політики”.

Указ Президента, від 29.05.2001, № 345/2001 “Про чергові заходи щодо дальшого здійснення адміністративної реформи в Україні”.

Указ Президента, від 30.05.2001, № 372/2001 “Про Основні напрями земельної реформи в Україні на 2001—2005 роки”.

Указ Президента, від 12.07.2001, № 512/2001 “Про заходи щодо поліпшення інвестиційного клімату в Україні”.

Указ Президента, від 19.07.2001, № 532/2001 “Про додаткові заходи щодо боротьби з відмиванням доходів, отриманих злочинним шляхом”.

Указ Президента, від 07.08.2001, № 601/2001 “Про заходи щодо розвитку продовольчого ринку та сприяння експорту сільськогосподарської продукції та продовольчих товарів”.

Указ Президента, від 15.08.2001, № 637/2001 “Про Стратегію подолання бідності”.

Указ Президента, від 20.08.2001, № 640/2001 “Про рішення Ради національної безпеки й оборони України від 3 липня 2001 року “Про невідкладні заходи щодо виводу із кризового стану науково-технологічної сфери України й створення реальних умов для переходу економіки на інноваційну модель розвитку”.

Указ Президента, від 05.09.2001, № 797/2001 “Про додаткові заходи щодо прискорення вступу України до Світової організації торгівлі”.

Указ Президента, від 01.10.2001, № 913/2001 “Про заходи щодо забезпечення виконання зобов’язань, узятих Україною за міжнародними договорами з питань ядерної та радіаційної безпеки”.

Указ Президента, від 03.11.2001, № 1039/2001 “Про заходи щодо розвитку ринку вітчизняної техніки для агропромислового комплексу та збільшення обсягів її виробництва”.

Указ Президента, від 07.11.2001, № 1049/2001 “Про невідкладні заходи щодо упорядкування діяльності державних (національних) акціонерних та холдингових компаній”.

Указ Президента, від 08.11.2001, № 1056/2001 “Про заходи щодо підвищення ефективності управління дорожнім господарством України”.

Указ Президента, від 19.11.2001, № 1097/2001 “Про Основні напрями конкурентної політики на 2002—2004 роки”.

Указ Президента, від 03.12.2001, № 1169/2001 “Про додаткові заходи щодо реформування електроенергетичної галузі”.

Указ Президента, від 10.12.2001, № 1199/2001 “Про заходи щодо запобігання легалізації (відмиванню) доходів, отриманих злочинним шляхом”.

Розпорядження Президента, від 21.12.2001, № 372/2001-рп “Про підготовку проекту Стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002—2011 роки”.

Указ Президента, від 25.12.2001, № 1251/2001 “Про зміцнення фінансової дисципліни та запобігання правопорушенням у бюджетній сфері”.

Указ Президента, від 16.01.2002, № 26/2002 “Про невідкладні заходи щодо поліпшення умов праці та удосконалення державного нагляду за її охороною на підприємствах вугільної промисловості”.

Указ Президента, від 02.02.2002, № 92/2002 “Про додаткові заходи щодо соціального захисту селян-власників земельних ділянок та земельних паїв”.

Указ Президента, від 14.02.2002, № 123/2002 “Про додаткові заходи щодо удосконалення роботи органів виконавчої влади з іноземними інвесторами”.

Указ Президента, від 19.02.2002, № 147/2002 “Про додаткові заходи щодо соціального захисту жителів гірських районів України та підвищення ефективності використання земель лісового фонду”.

Указ Президента, від 21.02.2002, № 170/2002 “Про додаткові заходи щодо вирішення соціальних проблем на селі й дальшого розвитку аграрного сектору економіки”.

Указ Президента, від 05.03.2002, № 217/2002 “Про Порядок здійснення зовнішніх зносин Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими державними адміністраціями”.

Указ Президента, від 05.03.2002, № 216/2002 “Про заходи щодо детінізації економіки України на 2002—2004 роки”.

Указ Президента, від 19.03.2002, № 267/2002 “Про організаційні заходи з підготовки об’єктів права державної власності до приватизації”.

Указ Президента, від 21.03.2002, № 280/2002 “Про заходи щодо розвитку корпоративного управління в акціонерних товариствах”.

Указ Президента, від 25.03.2002, № 291/2002 “Про заходи щодо стимулювання науково-технічного розвитку економіки Донецької області”.

Розпорядження Президента, від 12.06.2001, № 188/2002-рп “Про заходи щодо організаційного та пропагандистського забезпечення реалізації завдань, що випливають із послань Президента України до Верховної Ради України “Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2001 році” та “Європейський вибір. Концептуальні засади стратегії економічного та соціального розвитку України на 2002—2011 роки”.

Указ Президента, від 01.07.2002, № 593/2002 “Про деякі питання інноваційного інвестування підприємств, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави”.

Указ Президента, від 15.07.2002, № 640/2002 “Про першочергові заходи щодо підтримки розвитку соціальної сфери села”.

Указ Президента, від 08.08.2002, № 694/2002 “Про заходи щодо прискорення аграрного ринку”.

Указ Президента, від 08.08.2002, № 695/2002 “Про заходи щодо розвитку іпотечного ринку в Україні”.

Указ Президента, від 19.08.2002, № 720/2002 “Про удосконалення системи державного управління земельними ресурсами та контролю за їх використанням і охороною”.

Указ Президента, від 18.09.2002, № 836/2002 “Про заходи щодо забезпечення інформаційної безпеки держави”.

Указ Президента, від 17.02.2003, № 134/2003 “Про заходи щодо створення єдиної системи державної реєстрації земельних ділянок, нерухомого майна та прав на них у складі державного земельного кадастру”.

Указ Президента, від 19.05.2003, № 415/2003 “Про додаткові заходи щодо стабілізації ринку зерна”.

Указ Президента, від 07.07.2003, № 580/2003 “Про додаткові заходи щодо залучення іноземних інвестицій в економіку України”.

Указ Президента, від 15.07.2003, № 700/2003 “Про заходи щодо забезпечення реалізації українсько-бразильського проекту створення космічного ракетного комплексу “Циклон-4”.

Указ Президента, від 22.07.2003, № 740/2003 “Про заходи щодо розвитку системи протидії легалізації (відмиванню) доходів, отриманих злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму”.

Указ Президента, від 29.08.2003, № 945/2003 “Про роботу місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення сталого соціально-економічного розвитку регіонів”.

Указ Президента, від 18.11.2003, № 1313/2003 “Про заходи щодо прискорення вступу України до Світової організації торгівлі”.

Указ Президента, від 22.01.2004, № 69/2004 “Про заходи щодо підвищення ефективності управління електроенергетичним комплексом”.

Указ Президента, від 07.02.2004, № 171/2004 “Про додаткові заходи щодо розвитку лісового господарства”.

Указ Президента, від 20.04.2004, № 454/2004 “Про фінансову підтримку інноваційної діяльності підприємств, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави”.

Указ Президента, від 28.04.2004, № 493/2004 “Про Стратегію економічного та соціального розвитку України “Шляхом європейської інтеграції” на 2004—2015 роки”.

Указ Президента, від 23.06.2004, № 671/2004 “Про невідкладні заходи щодо підвищення ефективності справляння податку на додану вартість”.

Указ Президента, від 06.07.2004, № 752/2004 “Про заходи щодо підвищення ефективності управління вугільною галуззю та її розвитку”.

Указ Президента, від 07.07.2004, № 765/2004 “Про заходи щодо забезпечення розвитку виробництва двоокису титану та підвищення ефективності використання виробничих потужностей підприємств із видобутку ільменітової руди”.

Указ Президента, від 16.07.2004, № 814/2004 “Про заходи щодо підвищення ефективності управління нафтовою галуззю”.

Указ Президента, від 21.08.2004, № 965/2004 “Питання організації виконання Закону України “Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу”.

Указ Президента, від 30.08.2004, № 1021/2004 “Про заходи щодо розвитку аграрного ринку”.

Указ Президента, від 08.10.2004, № 1193/2004 “Про додаткові заходи щодо забезпечення повноти сплати податків і зборів (обов’язкових) платежів під час здійснення зовнішньоекономічних операцій”.

ЗМІСТ

Вступне слово	7
---------------	---

ДОПОВІДІ ТА ВИСТУПИ

2000 рік

Забезпечити випереджальні темпи економічного зростання	16
Посилити інвестиційну спрямованість приватизаційного процесу	31
Банки повинні підтримувати економіку	44
Держава зобов'язана забезпечити реальне зниження податкового тиску	50
Україна на порозі XXI століття: уроки реформ та стратегія розвитку	56

2001 рік

Ключове завдання економічної політики — зміцнення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, її інноваційне оновлення	86
Підсумки соціально-економічного розвитку України у 2000 році та завдання на 2001 рік	93
Трансформувати досягнення 2000 року у стійку тенденцію сталого зростання	116
Забезпечити поєднання ринкової моделі економічних перетворень з елементами сильного державного регулювання	123
Невідкладні завдання бюджетної політики	142
Україна виступає за поглиблення економічної співпраці в рамках ГУУАМ	151

2002 рік

Створити ефективну систему стратегічного прогнозування	156
Міцна грошова одиниця має стати визначальним атрибутом національного ринку	160
Прискорити процес європейської інтеграції України	166
Державна регіональна політика має відповідати принципам європейського вибору України	181

2003 рік

Забезпечити перехід до інвестиційно-інноваційної моделі економічного зростання	190
--	-----

Підвищувати дієвість аграрної політики держави	199
Інноваційна переорієнтація економіки — основа євроінтеграційного курсу України	206
Утверджувати інноваційну модель розвитку економіки України	209
Наша мета — утвердження повномасштабної зони вільної торгівлі в межах СНД	226

2004 рік

Завершити перехідний етап розвитку українського суспільства	230
Потрібна реальна антикорупційна політика	244
У боротьбі з корупцією потрібен комплекс скоординованих заходів	247
Зміцнювати потенціал економічного зростання	265
Сформувати концептуальні засади довгострокової стратегії розвитку національної економіки	271
Стратегія другої хвилі економічних реформ	277
Орієнтація на високотехнологічні галузі — засадничий принцип національної економічної політики	304

ОФІЦІЙНІ ДОКУМЕНТИ

Україна: поступ у ХХІ століття	311
Європейський вибір	350
Про основні напрями бюджетної політики на 2002 рік	395
Подолання бідності — ключове завдання політики соціально-економічних перетворень, стратегії реформ	411
Політика становлення середнього класу	431
Адаптація законодавства України до законодавства Європейського Союзу	450
Україна — СОТ: механізм та соціально-економічні наслідки співробітництва	467
Становлення й розвиток ринку праці в Україні	490
Енергетичні ринки України: напрями розвитку і вдосконалення	511
Основні Укази та Розпорядження Президента України з питань економіки (2000—2004 роки)	534

Кучма Леонід Данилович

**КРОКИ СТАНОВЛЕННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ
1994—2004 РОКИ**

У двох книгах

Книга друга

**Утвердження механізмів
сталого розвитку.
Системне поглиблення
трансформаційних реформ
2000—2004 роки**

У книзі використані фото *Валерія Соловійова*

Художнє оформлення та редагування *Олексія Григора*
Технічний редактор *Тетяна Щур*
Коректори *Алла Бараз, Алла Бородавко, Людмила Іванова*
Комп'ютерна верстка *Оксани Новоселі*

Підп. до друку 23.04.08. Формат 70 × 100/16. Папір офсет. № 1. Гарн. Таймс.
Друк офсет. Ум. друк. арк. 43,86. Обл.-вид. арк. 39,00. Вид. № 4476. Зам. №

Видавництво “Либідь”
01004 Київ, вул. Пушкінська, 32

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції № 3055 від 12.12.07

- Кучма, Л. Д.**
- К95** Кроки становлення національної економіки, 1994—2004 роки : доп. та виступи Президента України, офіц. док. : у 2 кн. / Леонід Кучма. — К. : Либідь, 2008. — ISBN 978-966-06-0515-2.
- Кн. 2: Утвердження механізмів сталого розвитку. Системне поглиблення трансформаційних реформ. 2000—2004 роки. — 544 с. — ISBN 978-966-06-0517-6.

Вміщені у виданні матеріали — доповіді та виступи Президента України й офіційні документи — відбивають процес становлення національної економіки в 1994—2004 рр. У першій книзі розкрито сутність економічних перетворень 1994—1999 рр. — етапу подолання кризи та здійснення радикальних економічних реформ, формування на цій основі критичної маси ринкових відносин. У другій книзі висвітлюються пріоритети економічної політики наступного етапу — поглиблення системних ринкових трансформацій, утвердження механізмів сталого економічного та соціального зростання (2000 — 2004 рр.).

Для науковців, студентів та аспірантів, усіх тих, хто цікавиться питаннями економічної політики Української держави.